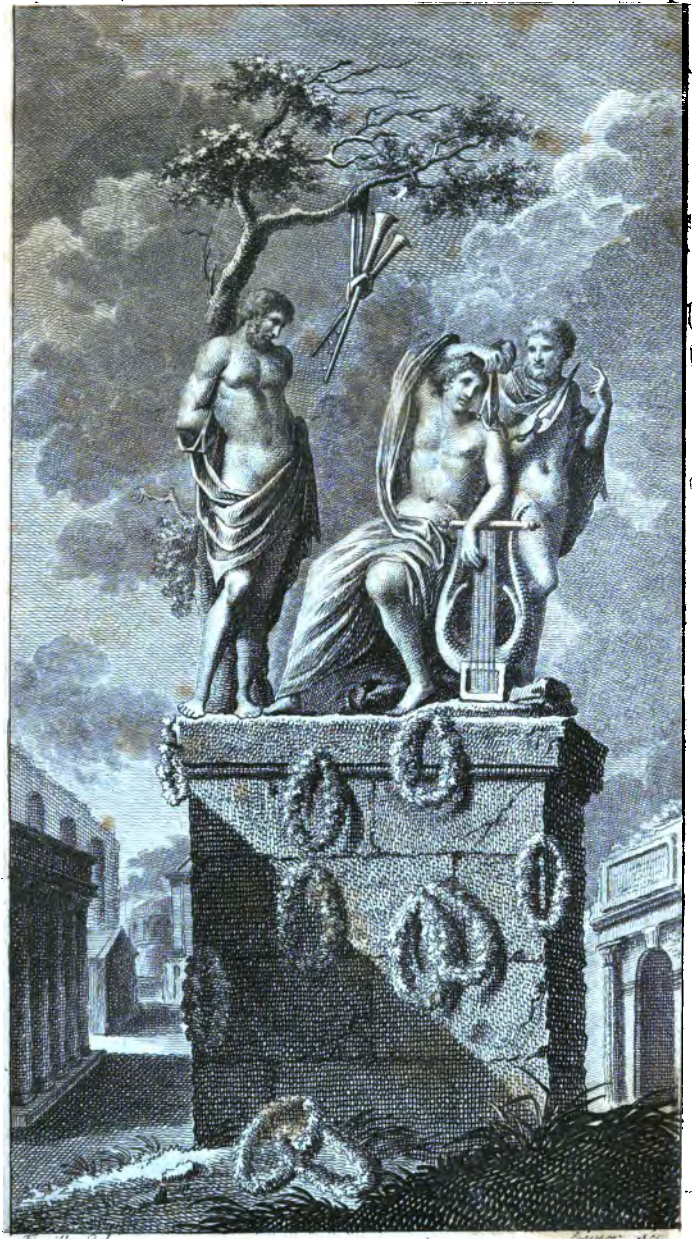

Fiorillo del. [illegible] sc.

D. IVNII IVVENALIS
AQVINATIS
SATIRAE XVI
AD
OPTIMORVM EXEMPLARIVM FIDEM RECENSITAE VARIETATE LECTIONVM PERPETVOQVE COMMENTARIO ILLVSTRATAE ET INDICE VBERRIMO INSTRVCTAE
A
GE. ALEX. RVPERTI

VOLVMEN PRIMVM
CONTINENS
PROLEGOMENA SATIRAS IVVENALIS VARIETATEM LECTIONIS INDICEMQVE RERVM ET VERBORVM.

EDITIO ALTERA ET EMENDATIOR.
LIPSIAE
SVMTIBVS HAHNII.
MDCCCXIX.

PRAEFATIO.

Primam Iuvenalis editionem, meis curis sumtibusque Fritschii Lips. 1800. vulgatam, cuius exemplaria iam dudum divendita sunt, excipit nunc altera, gloriosius, quam vellem, a redemtore eius nuper promulgata, etsi longe alia et emendatior, in qua et resecui innumera * et adieci ** et correxi. Nam multa tum ab aliis tum aliquando a me ipso, recognitione per otium

* Quo refero potissimum praefationem, vitam Iuvenalis a Salmasio et Dodwello concinnatam multasque ac manifestas tam librariorum quam interpretum aberrationes et nugas.

** In primis similia Graecorum Romanorumque scriptorum loca et quidquid boni inest tum singularibus libellis nuper editis, tum novissimae Iuvenalis editioni Paris. 1810. vulgatae a cl. *Achaintre,* qui non modo codices mss. xxxv. comparavit et in his optimos antiquissimosque, sed ineditas etiam Valesiorum notas inseruit suasque adiecit.

iterata, animadversum iri, quae iure meritoque possent reprehendi et in quibus vel grammatici desideraretur subtilitas vel critici, numquam dubitavi. Veniae tamen, aliquam certe, spem mihi dabat eorum, quae mihi erant impedimento, et copia et gravitas. Quam arduum enim fuerit conamen meum, vel ex eo intelligitur, quod viri docti nullis propemodum poetis Romanorum minus operae addixerint, quam satiricis et praecipue eorum principibus, Horatio et Iuvenali, qui hac contemtione et incuria minime paene omnium digni sunt. Illius odae multorum, satirae unius tantum alteriusque ingenium exercuere: Hic vero ducentis abhinc annis nullum fere nactus est interpretem; et quales antea? qui neque verba eius diligenter expiscati sunt, neque horum sententiam satis explanarunt, sed potius satiras illius argutiis vanaque doctrina veluti obruerunt et obscurasse magis videri possunt quam illustrasse. Desiderabatur adhuc editio, in qua tum textus, ut vulgo dicunt, ad fidem bonorum codicum legesque artis constanter recenseretur et vitia vulnerave non manifesta solum, sed latentia quoque sa-

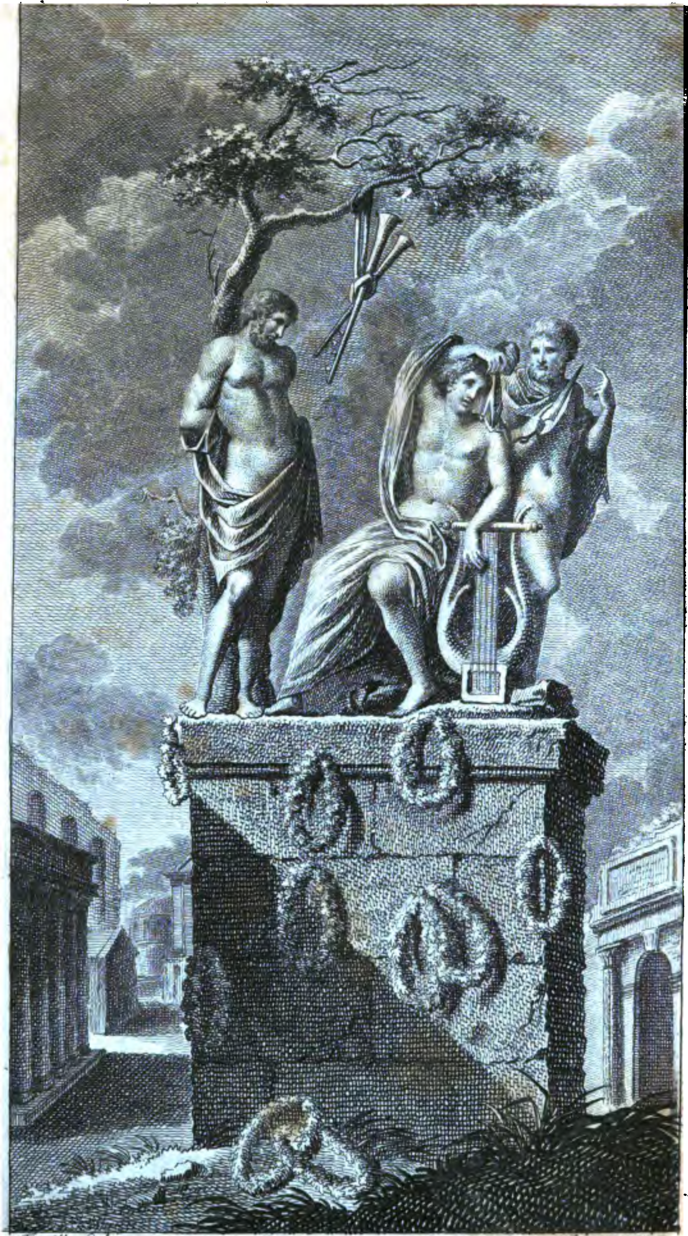
narentur; tum satirae ipsae perpetuo explicarentur commentario, qui adolescentes cum fructu, voluptate sensuque veri ac pulchri eas legere et non modo singula, quae tam in argumento, quam in tractatione magnopere differunt, intelligere, sed etiam cuiuslibet eclogae summam ac virtutes cognoscere doceret, quae non tam singulis sententiis earumve enuntiatione atque inventione continentur, quam illarum coagmentatione et partium cum summa consilioque primario congruentia. Ad eiusmodi editionem me adspirasse non dissimulavi, sed severorum me iudicum desideriis votisque satis facturum esse nec speravi umquam, nec sperare potui. Contentus eram muniisse viam et fundamenta quasi iecisse, quibus superstrueretur ab aliis melius aedificium et adiicerentur haec, illa demerentur. Raro etiam humanitatis exemplo, cuius gratissima numquam memoria ex meo effluet animo, tanta mihi suppeditata erat criticorum subsidiorum copia, ut decimam vix partem cuiquam contigisse crediderim, qui ante me accesserit ad poetam edendum. Omnium vero, quos umquam exhausi, laborum lon-

iterata, animadversum iri, quae iure meritoque possent reprehendi et in quibus vel grammatici desideraretur subtilitas vel critici, numquam dubitavi. Veniae tamen, aliquam certe, spem mihi dabat eorum, quae mihi erant impedimento, et copia et gravitas. Quam arduum enim fuerit conamen meum, vel ex eo intelligitur, quod viri docti nullis propemodum poetis Romanorum minus operae addixerint, quam satiricis et praecipue eorum principibus, Horatio et Iuvenali, qui hac contemtione et incuria minime paene omnium digni sunt. Illius odae multorum, satirae unius tantum alteriusque ingenium exercuere: Hic vero ducentis abhinc annis nullum fere nactus est interpretem; et quales antea? qui neque verba eius diligenter expiscati sunt, neque horum sententiam satis explanarunt, sed potius satiras illius argutiis vanaque doctrina veluti obruerunt et obscurasse magis videri possunt quam illustrasse. Desiderabatur adhuc editio, in qua tum textus, ut vulgo dicunt, ad fidem bonorum codicum legesque artis constanter recenseretur et vitia vulnerave non manifesta solum, sed latentia quoque sa-

narentur; tum satirae ipsae perpetuo explicarentur commentario, qui adolescentes cum fructu, voluptate sensuque veri ac pulchri eas legere et non modo singula, quae tam in argumento, quam in tractatione magnopere differunt, intelligere, sed etiam cuiuslibet eclogae summam ac virtutes cognoscere doceret, quae non tam singulis sententiis earumve enuntiatione atque inventione continentur, quam illarum coagmentatione et partium cum summa consilioque primario congruentia. Ad eiusmodi editionem me adspirasse non dissimulavi, sed severorum me iudicum desideriis votisque satis facturum esse nec speravi umquam, nec sperare potui. Contentus eram muniisse viam et fundamenta quasi iecisse, quibus superstrueretur ab aliis melius aedificium et adiicerentur haec, illa demerentur. Raro etiam humanitatis exemplo, cuius gratissima numquam memoria ex meo effluet animo, tanta mihi suppeditata erat criticorum subsidiorum copia, ut decimam vix partem cuiquam contigisse crediderim, qui ante me accesserit ad poetam edendum. Omnium vero, quos umquam exhausi, laborum lon-

ge molestissimi fuere primum collatio octoginta circiter codicum, vel manu scriptorum vel typis excusorum, quos paene omnes ipse a principio ad finem comparavi, eorumque notatio, descriptio et in ordines atque classes distributio; deinde lectio commentariorum, qui temporis iacturam fructu inde percepto neutiquam compensabant et in Henniniana editione seorsum ad quemvis versum, altero alterum in aliis libri paginis excipiente, erant evolvendi; denique confectio Indicis rerum verborumque uberrimi. Tot et tantas difficultates ac molestias si reputaverint aequi harum rerum iudices, non mirabuntur profecto, nondum fuisse quemquam, qui tantum sibi laboris, quantum ego receperim, imponi pateretur et in eodem perferendo constanter perseveraret, multosque destitisse a consilio edendi Iuvenalis, iam diu mente agitato, aut oneri succubuisse. Iidem non pauca forte vitia condonabunt ei, qui primus talia moliatur, non ignari, hominibus etiam longe doctioribus obrepere subinde somnum in opere tam vasto et arduo, neque animum vigere semper et satis acute videre, nedum eius, cui Herculei labores illi fuerint exantlandi et neque magna li-

librorum copia, neque satis otii suppetierit, sed, quum semper non minus fere studii theologiae, quam philologiae, et linguis orientalibus, quam Graeciae ac Latii literis, impenderit, propter negotia varia crebrasque interpellationes, subseciva tantum tempora et operas plerumque tumultuarias huic labori dicare licuerit. Forsan et non immemores erunt eorum, quae Heyne in Praef. Virg. vere dixit: „Non minores difficultates ipsum premunt interpretem. Namque et eius ingenium infinita rerum minutarum copia ac subtilitate (nec minus comparatione tot codicum et Indicis copiosi concinnatione) obtundi obscuraque opera et argutiis superiorum interpretum obscurari, et, dum in aliorum sensu acuendo desudat, proprium sensum obrui et hebetari necesse est. Dum undique et tam ad singula verba, quibus aliqua difficultas, ad aliorum quidem intelligentiam, adhaerescere forte possit, quam ad innumera, ab aliis prave accepta, male exposita aut in tenebras involuta, circumfertur et intenditur animus, dumque in verbis commode explicandis defixus est, multa interdum occurrunt minus cum re coniuncta, exciditque id, quod ad il-

Fiorillo del.

D. IVNII IVVENALIS
AQVINATIS
SATIRAE XVI

AD

OPTIMORVM EXEMPLARIVM FIDEM RECENSITAE VARIETATE LECTIONVM PERPETVOQVE COMMENTARIO ILLVSTRATAE ET INDICE VBERRIMO INSTRVCTAE

A

GE. ALEX. RVPERTI

VOLVMEN PRIMVM

CONTINENS

PROLEGOMENA SATIRAS IVVENALIS VARIETATEM LECTIONIS INDICEMQVE RERVM ET VERBORVM.

EDITIO ALTERA ET EMENDATIOR.

LIPSIAE

SVMTIBVS HAHNII.

MDCCCXIX.

PRAEFATIO.

Primam Iuvenalis editionem, meis curis sumtibusque Fritschii Lips. 1800. vulgatam, cuius exemplaria iam dudum divendita sunt, excipit nunc altera, gloriosius, quam vellem, a redemtore eius nuper promulgata, etsi longe alia et emendatior, in qua et resecui innumera * et adieci ** et correxi. Nam multa tum ab aliis tum aliquando a me ipso, recognitione per otium

* Quo refero potissimum praefationem, vitam Iuvenalis a Salmasio et Dodwello concinnatam multasque ac manifestas, tam librariorum quam interpretum aberrationes et nugas.

** In primis similia Graecorum Romanorumque scriptorum loca et quidquid boni inest tum singularibus libellis nuper editis, tum novissimae Iuvenalis editioni Paris. 1810. vulgatae a cl. *Achaintre*, qui non modo codices mss. xxxv. comparavit et in his optimos antiquissimosque, sed ineditas etiam Valesiorum notas inseruit suasque adiecit.

iterata, animadversum iri, quae iure meritoque possent reprehendi et in quibus vel grammatici desideraretur subtilitas vel critici, numquam dubitavi. Veniae tamen, aliquam certe, spem mihi dabat eorum, quae mihi erant impedimento, et copia et gravitas. Quam arduum enim fuerit conamen meum, vel ex eo intelligitur, quod viri docti nullis propemodum poetis Romanorum minus operae addixerint, quam satiricis et praecipue eorum principibus, Horatio et Iuvenali, qui hac contemtione et incuria minime paene omnium digni sunt. Illius odae multorum, satirae unius tantum alteriusque ingenium exercuere: Hic vero ducentis abhinc annis nullum fere nactus est interpretem; et quales antea? qui neque verba eius diligenter expiscati sunt, neque horum sententiam satis explanarunt, sed potius satiras illius argutiis vanaque doctrina veluti obruerunt et obscurasse magis videri possunt quam illustrasse. Desiderabatur adhuc editio, in qua tum textus, ut vulgo dicunt, ad fidem bonorum codicum legesque artis constanter recenseretur et vitia vulnerave non manifesta solum, sed latentia quoque sa-

narentur; tum satirae ipsae perpetuo explicarentur commentario, qui adolescentes cum fructu, voluptate sensuque veri ac pulchri eas legere et non modo singula, quae tam in argumento, quam in tractatione magnopere differunt, intelligere, sed etiam cuiuslibet eclogae summam ac virtutes cognoscere doceret, quae non tam singulis sententiis earumve enuntiatione atque inventione continentur, quam illarum coagmentatione et partium cum summa consilioque primario congruentia. Ad eiusmodi editionem me adspirasse non dissimulavi, sed severorum me iudicum desideriis votisque satis facturum esse nec speravi umquam, nec sperare potui. Contentus eram muniisse viam et fundamenta quasi iecisse, quibus superstrueretur ab aliis melius aedificium et adiicerentur haec, illa demerentur. Raro etiam humanitatis exemplo, cuius gratissima numquam memoria ex meo effluet animo, tanta mihi suppeditata erat criticorum subsidiorum copia, ut decimam vix partem cuiquam contigisse crediderim, qui ante me accesserit ad poetam edendum. Omnium vero, quos umquam exhausi, laborum lon-

ge molestissimi fuere primum collatio octoginta circiter codicum, vel manu scriptorum vel typis excusorum, quos paene omnes ipse a principio ad finem comparavi, eorumque notatio, descriptio et in ordines atque classes distributio; deinde lectio commentariorum, qui temporis iacturam fructu inde percepto neutiquam compensabant et in Henniniana editione seorsum ad quemvis versum, altero alterum in aliis libri paginis excipiente, erant evolvendi; denique confectio Indicis rerum verborumque uberrimi. Tot et tantas difficultates ac molestias si reputaverint aequi harum rerum iudices, non mirabuntur profecto, nondum fuisse quemquam, qui tantum sibi laboris, quantum ego receperim, imponi pateretur et in eodem perferendo constanter perseveraret, multosque destitisse a consilio edendi Iuvenalis, iam diu mente agitato, aut oneri succubuisse. Iidem non pauca forte vitia condonabunt ei, qui primus talia moliatur, non ignari, hominibus etiam longe doctioribus obrepere subinde somnum in opere tam vasto et arduo, neque animum vigere semper et satis acute videre, nedum eius, cui Herculei labores illi fuerint exantlandi et neque magna li-

tuorum copia, neque satis otii suppetierit, sed, quum semper non minus fere studii theologiae, quam philologiae, et linguis orientalibus, quam Graeciae ac Latii literis, impenderit, propter negotia varia crebrasque interpellationes, subseciva tantum tempora et operas plerumque tumultuarias huic labori dicare licuerit. Forsan et non immemores erunt eorum, quae Heyne in Praef. Virg. vere dixit: „Non minores difficultates ipsum premunt interpretem. Namque et eius ingenium infinita rerum minutarum copia ac subtilitate (nec minus comparatione tot codicum et Indicis copiosi concinnatione) obtundi obscuraque opera et argutiis superiorum interpretum obscurari, et, dum in aliorum sensu acuendo desudat, proprium sensum obrui et hebetari necesse est. Dum undique et tam ad singula verba, quibus aliqua difficultas, ad aliorum quidem intelligentiam, adhaerescere forte possit, quam ad innumera, ab aliis prave accepta, male exposita aut in tenebras involuta, circumfertur et intenditur animus, dumque in verbis commode explicandis defixus est, multa interdum occurrunt minus cum re coniuncta, exciditque id, quod ad il-

tum locum ab initio quaerebatur; nec raro fit, ut sensim sensimque ad alias rerum notiones et imagines delabaris et tandem subiungas interpretationem, quam, si in alio deprehenderis, quomodo ei in mentem venerit, assequi vix possis. Quae omnia communem interpretum conditionem nimis duram et iniquam esse docent, quam ut in eo genere perfectae aliquid et absolutae operae exspectari possit."

III. Hanc vero interpretum conditionem multo duriorem reddit et iniquiorem indoles aevi nostri, quo non pauci eorum, qui *humanitatis* profitentur studia, quamquam mitem Gesneri sapientiam iustis praedicent laudibus, Klotzium tamen arrogantia et inhumanitate superant, et ne tironibus quidem ulla religio est, summos quoque viros, ὧν οὐκ εἰσιν ἱκανοι λυσαι τους ἱμαντας των ὑποδηματων et quorum doctrina, ingenium ac merita non minus a me suspiciuntur quam ab omnibus, qui ea rite aestimare sciunt, asperrimis dictis lacessere altoque despicere supercilio. Ita enim nostro saeculo, quod de humanitate ac luce literarum toties gloriatur, *venimus ad summum fortunae: — Caedimur et*

totidem plagis consumimus hostem! Aequam saltem et liberalem censuram quis exspectet ab hominibus *Heineckio* similibus? qui adolescens, etsi sine ira et studio scripsisse sibi visus est, rustica tamen et Archilochia aut Hipponactea in me subinde effudit dicteria in libello singulari, in quo nonnulla quidem recte, non diffiteor, et magno cum strepitu iuvenilis iactantiae mihi exprobravit, sed plerumque, ubi me insimulavit ineptiarum vel ridicula et absurda mihi excidisse censuit, (ita enim amabat loqui et in eo sibi placebat) illa expromsit ipse et ridendi materiam praebuit. Haec vera esse patebit ex Var. Lect. et Comm., in quibus omnia, tam ab eo, (quem iam ante hos octo annos fato functum esse nunc demum rescivi, postquam editionem hanc iam subieceram prelo) quam ab aliis vel recte vel perperam notata recensui et iis potissimum censoribus, qui, quum novas ipsi meditarentur Iuvenalis editiones, acerrime in me invecti sunt, nonnulla, sed humaniter, respondi, memor verborum poetae mei: *Semper ego auditor tantum? numquamne reponam?* Quodsi vero saepius ipsi illi labuntur atque a vero aberrant, qui unice id agunt per

otium ac studiose et cupide, ut aliena rimentur detegantque peccata et vitia; quam humanum est errare! in tanto potissimum opere et tot difficultatibus impedito! quam aequum, errantem comiter in viam reducere!

Scrib. Stadae Cal. Febr. A. R. S. MDCCCXVIII.

Ge. Alex. Ruperti,
Dr. Theol. M. Brit. Regi a consiliis consist. et antistes rei eccles. et schol. in ducat. Brem. atque Verd.

D. IVNII IVVENALIS

VITA

QVAE VVLGO TRIBVITVR SVETONIO.

Suetonium scripsisse libellum de poetis, et in hoc vitas eorum exposuisse, vix est quod dubitemus. v. Isidor. Origg. VIII, 7. Rol. Maresii Epistol. pag. 473. edit. Lips. et Voss. de imit. c. VII. §. 9. Utrum vero haec Iuvenalis vita sit Suetonii, quod plerique existimant, an Probi, cui una cum antiquis scholiis in Iuvenalem a Valla et aliis tribuitur, (de quo probo v. inf. in Ind. Editt. ad a, 1585.) an denique Grammatici alicuius serioris, non satis constat. Salmasius in commentatione, quae hanc vitam excipit, (ad Solin. pag. 320.) confidenter affirmat, eam Suetonio adsignandam esse, et stylum id plane evincere, nec repugnare aetatem. Sed quam infirmum sit eiusmodi argumentum, e dictionis convenientia ductum, praesertim in comparatione tam brevis scripti, facile intelligitur. Vix quoque crediderim, Suetonium, qui Iuvenali aequalis fuit, (v. Plin. Ep. I, 24. X, 95. 96. Spartiani vit. Hadriani c. 11.) tam pauca, et tam incerta, (nam ne compertum quidem habuit, num poeta libertini locupletis filius fuerit, an alumnus) traditurum fuisse. Quisquis vero auctor fuit huius vitae, ea saltem ceteris omnibus et antiquior esse videtur et fide dignior. Etenim non in plerisque tantum iisque optimis legitur membranis, sed in multis etiam vel plenius vel contractius confecta invenitur. Ex quo probabile fit, illam, si non a Suetonio, certe ab antiquo aliquo Grammatico profectam esse, et seriores deinde Grammaticos seu monachos, eam transscribentes, alia omisisse, alia vero de suis attexuisse: cuius generis plurimas interpolationes exhibet codex Vossianus; quas ab Henninio et, qui eum sequuti sunt, sodalibus Bipontinis receptas esse mireris, quum vel ieiunae sint vel ineptae. Praeterea multae quidem aliae Iuvenalis vitae reperiuntur in codicibus eius tam scriptis quam editis; sed omnes, mutatis tantum verbis, ex hac expressae sunt et tamquam ex fonte ductae, ut et reliquae, quas Gyraldus, Crinitus et alii concinnarunt: quare in iis colligendis exscribendisque bonam lo-

Iunius Iuvenalis, libertini [1] locupletis, incertum filius, an alumnus, [2] ad mediam fere aetatem declamavit, animi magis causa, quam quod scholae se [3] ram perdere nolui. Sufficiat duas apposuisse, a quibus reliquae non multum abhorrent. Altera exstat in cod. MS. Vossii, et *Ael. Donati* nomen prae se fert, sed, recto Henninii iudicio, Cornuti potius, aut Probi, aut Asperi, aut Euanthii, aut similis compilatoris Grammatici fetus est: *Iuvenalis iste Aquinatis* (immo Aquinas) *fuit, id est ex Aquinio* (Aquino) *oppido, temporibus Neronis Claudii Imperatoris. Prima aetate siluit, ad mediam ferme aetatem declamavit, unde et quasi diu tacuit. Fecit quosdam versus in Paridem pantomimum, qui tunc temporis apud Imperatorem plurimum poterat. Hac de causa venit in suspicionem, quasi istius Imperatoris tempora notasset. Sic obtentu militiae pulsus urbe. Tandem Romam quum veniret et Martialem suum non videret, ita tristitia et angore periit anno aetatis suae altero et octuagesimo.* Altera deprehenditur in fronte cod. Kulenkamp. *M. Iunius Iuvenalis ex municipio Aquinati ordinis, ut fertur, libertinorum: Romae literis operam dedit; declamavit non mediocri fama, ut ipse scribit:* Et non consilium dedimus Syllae. *Extremis Domitiani temporibus missus in exsilium expertus est, quantum unius histrionis ira valeret. Exsulavit in Aegypto sub specie honoris, nec inde a novis Principibus revocatus est. In exsilio ampliavit satyras et pleraque mutavit: invehiturque in cineres Domitiani. Decessit longo senio confectus exsul Antonino Pio Imperante.*

1 Ita recte in 31. 44. 47. 48. 49. 55. 59. al. vulgo autem perperam *liberti* legitur. *Liberti* quidem iidem sunt qui *libertini;* sed illi tantum ex relatione ad patronum, hi ad ordinem suum, ita dicuntur: quod vel tironibus notum est.

2 In 44. (cod. Voss.) post voc. *alumnus* haec addita: *ex Aquinio,* (immo Aquino) *Volscorum oppido, oriundus, temporibus Claudii Neronis.* Mox *ferme* pro *fere* legit auctor vitae modo adscriptae, quae sub Donati nomine circumfertur. *ad mediam aetatem,* i. e. circa annum XL: obiit enim admodum senex; Wolf. Conf. extrema Vitae verba.

3 *Tò se* adieci e cod. Vallae. Idem recepit Cel. Wolf. et addendum censuit Oudend. licet per ellipsin et hellenismum explicari possit. Vulgo simpl. legitur *praepararet,* unde *se pararet* emend.

aut foro praepararet. Deinde [4] paucorum versuum Satira non absurde composita in Paridem pantomimum [5] poetamque [6] eius semestribus militiolis tumentem, [7] hoc [8] genus scripturae industriose [9] excoluit. Et tamen bene [10] diu ne modico quidem auditorio quidquam committere est ausus.

Ernesti in edit. Sueton. et *se praepararet* Nic. Heins.

4 Post voc. *Deinde* in cod. Voss. inserta sunt haec verba: *ad Poetices* (forte poeticen) *se applicavit et, postquam diu tacuit, uberiori vitiorum iam gliscente contagione, ab indignatione incepit:* Semper ego auditor tantum? *Dehinc paucorum* cet. Quae videntur esse laciniae, ab interpolatore aliquo adsutae.

5 *in Paridem Domitiani pantomimum* c. Voss. quod vulgatae lectioni praeferendum putabat Hennin. coll. Suet. Domit. c. 10. qui locus vel nihil probat, vel ipsi saltem non favet.

6 *poetamque* simpl. exhibent 31. 47. 48. 49. 55. 59. et al. In quibusdam libris rectius forsan legitur *poetamque P. Statium*; in aliis *poetamque Claudii Neronis*; (forte *Calvi Neronis*, h. e. Domitiani, qui ita vocatur Iuven. Sat. IV, 38.) in MS. Voss. *Paridem Domitiani pantomimum et aulae histrionem semestribus tumentem vibrata poetamque P. Statium composita, hoc genus scripturae industriose excoluit*; in cod. Vallae, *in Paridon pantomimum poetamque semestribus militiolis emitante* (forte *emicantem* vel *innitentem*) *hoc genus scripturae industrie excoluit.* Wolfius monet, verba illa *Claudii Neronis* glossema videri adscriptum ad *eius* i. e. Paridis, et *huius poetam* dici potuisse Statium ob notum commercium. Eodem iudice mox corrig. *militiis.* Miram quoque vocem *militiolis* deesse MS. alteri Voss. dicit Oudend. et in Probo Vallae legi *semestribus mil. enutante.*

7 Conf. Sat. VII, 89. et ibi Comment.

8 *hoc* revocavi ex 31. 44. et al.

9 *industrie* 31. 48. 49. ut ap. Suet. Galb. 3. et in vita Plinii. Recepit Oudend. qui tamen *industriosissume* ex Catone etiam proferri monet.

10 *bene* (h. e. satis, valde) ex 31. et 44. nunc adieci praeeuntibus Oudend. et Wolf. Illud arrisit Henninio, qui etiam monet, sapienter Iuvenalem *ne modico quidem auditorio se committere primo esse ausum*, utpote qui scripserit in eos, qui vel potuerint proscribere, vel aure tyranni in suam perniciem abuti. Mox *tantoque successu* reposuit Achaintre, sed tacite, non adiecta ratione.

Mox magna frequentia magnoque successu bis ac ter auditus est, ut ea quoque,[11] quae prima[12] fecerat, infarciret[13] novis scriptis:[14]

Quod non dant proceres, dabit histrio. tu Camerinos
Et Bareas, tu nobilium magna atria curas.
Praefectos Pelopea facit, Philomela tribunos.[15]

Erat tum[16] in deliciis aulae histrio: multique fautorum eius[17] quotidie provehebantur.[18] Venit ergo Iuvenalis in suspicionem, quasi tempora[19] figurate[20] notasset, ac statim per honorem militiae,[21] quamquam octogenarius, Urbe submotus missusque ad praefecturam cohortis, in extrema Aegypti parte tendentis.[22] Id supplicii genus pla-

11 *quoque* abest 47. 48. 55. 59. al.

12 *primo* legendum putabat Hennin. cui cur vulgata displicuerit scriptura, non assequor. Idem vulgato, sed elegantius significari, monet Oudend. coll. Gron. Obss. I, 7. et Drak. ad Sil. II, 255. et ad Liv. XXXIV, 14.

13 *infert* 31.

14 *scripturis* 47. 48. 55. 59.

15 Hi sunt versus 90. 91. 92. Sat. VII. In cod. Voss. exstat tantum versus 88. et hemistichium 90.

16 *tunc* 49. *tamen* 47. 48. 55. 59. al. Nota Ill. Wolfii est: „*tum*, scil. temporibus Hadriani, qui poetam, ut probabile est, Oasin magnam relegavit, quasi praefectum cohortis ibi tendentis. *Histrionis* nomen fortasse excidit; certe obscurum est: at neuter Paris (neque Neronis, neque Domitiani histrio) intelligendus, ut praeclare docuit Oudend.“

17 Suspicari possis: *favore eius*. Sed vulgata quoque lectio bene se habet.

18 *promovebantur* 31. quod ab ingenio indocti monachi profectum videtur.

19 Vocem *praesentia* e cod. Vallae adiecit Hennin.

20 *figura* 31.

21 *militiolae* ex 31. recepit Hennin. quoniam eadem vox etiam supra, sed perperam fortasse, legitur.

22 In libris tantum non omnibus verba ista hoc ordine iunguntur: *in extrema parte tendentis Aegypti*, quem ingratum ordinem mutavi. Huic emendationi favent 51. et 43. (codices Vallae et Divaei) in quibus tamen alio

cuit, ut levi atque ioculari delicto par esset. Verum intra brevissimum tempus angore et taedio periit.[23]

sensu legitur: *in extremam Aegypti partem tendentis*, quod probavit Hennin. Nostram lect. exstare in antiquiss. cod. Alex., monet Ach. qui tamen, nescio quare, τὸ *in* omisit.

23 Extrema haec verba in cod. Voss. sic interpolata sunt: *Verum intra brevissimum tempus* Θεὸς αὐτὸς *adscribitur Divorum choro, revertiturque Iuvenalis Romam, qui tandem ad Nervae et Traiani principatum supervivens senio et taedio vitae confectus properantem spiritum cum tussi exspuit.* Mireris etiam ista inepti interpolatoris commenta ab Henninio recepta esse, qui tamen haec recte adnotavit: „Verba Θεὸς αὐτὸς *adscribitur Divorum choro* videntur de Domitiano dici, qui *Dominus Deusque* appellari voluit. Sed vero videtur repugnare Iuvenalis aetas, iam octogenarii, quum Urbe submoveretur; quamque paulo post reditum perierit, quomodo a Domitiano extendere aetatem potuit ad Nervae et Traiani principatum? sane ita decem et plures supra centum annos explesse oportet. Ait et Crinitus, se necdum reperisse apud auctores fide dignos, Iuvenalem sub Domitiano pulsum. Quod si forte Θεὸν αὐτὸν intelligas *Antinoum*, aut pro αὐτὸς legas Ἀντίνοος, repugnabunt sequentia, quibus dicitur *Romam reversus ad Nervae et Traiani principatum supervixisse*, quos demum excepit Hadrianus. Videntur autem verba *ad Nervae et Traiani principatum supervivens* ex margine in τὸ κείμενον librariorum incuria intrusa, adeoque delenda. Neque sane ad Traiani aetatem, sed et Hadriani pervenit; sub quibus, rara illa temporum felicitate, videtur pleraque scripsisse."

D. IVNII IVVENALIS VITA PER ANNOS PROBABILIBVS CONIECTVRIS DIGESTA.

A. V. C. Varr. 795. *Christi* 42.
Iuvenalis 1.

Probabilius est, Iuvenalem non ante, quam eum, post hunc annum in lucem editum esse. Satiram enim decimam tertiam annis LXI post consulatum *Fonteii*, adeoque, si ille C. Fonteius Capito est, qui a. V. c. 812. consul fuit, (non L. Fonteius Capito cos. a. V. c. 820.) a. V. c. 873., eodemque anno vel potius sequente satiram XV. scripsit aut recitavit; in Aegyptum autem, quum octogenarius esset, missus est, ibique intra brevissimum tempus angore et taedio periit, si fides habenda Suetonio: nam ita brevitatis causa incertum Vitae supra adscriptae auctorem appellare liceat. Conf. ad a. V. c. 833. et 874. ad Sat. XIII, 16. 17. et XV, 27.

Eodem anno *Quintilianum,* clarissimum rhetorem, (v. ad Sat. VI, 75. et 280.) Iuvenalem vero a. V. c. 791. Christi 38. natum esse, suspicabatur Dodwellus in Annal. Quintil. Regnabat tunc temporis (ab a. V. c. 794-807. Christi 41-54.) Tib. *Claudius* Drusus; ante quem (ab a. V. c. 790-794. Chr. 37-41.) imperium tenuerat C. Caesar *Caligula*, qui a. V. c. 791. Chr. 38. accepto a Caesonia uxore philtro in furorem coniectus erat, (cf. Sat. VI, 615 sq.) et a. V. c. 793. Lugduni instituerat certamen Graecae Latinaeque facundiae, (v. ad Sat. I, 44. et VII, 147 sqq.)

quo etiam tempore ab eo forsan in exsilium missus *Secundus Carrinas* rhetor, de quo v. ad Sat. VII, 204. Hic vero Caligula successerat *Tiberio*, de cuius secessu Capreensi, (a. V. c. 780 — 790.) tyrannide et amicorum principe Seiano huiusque potestate ac morte v. Sat. X, 56 — 113.

De parentibus poetae nostri nihil memoriae proditum reperitur, praeter id, quod tradit Suetonius: *Iuvenalis libertini locupletis, incertum filius, an alumnus.*

Praenomen Iuvenalis *Decimum* esse, non *Decium*, praeter alios docuit Lud. Carrio Emendatt. cap. 1. Ab antiquis eum librariis communiter *Ethicum* cognominari, (haud dubie propter plurima morum praecepta, quae satiris suis intexuit) ut Martialem *coquum*, Propertium *nautam*, Ovidium *Getam*, Statium *Aquilinum*, Prudentium *amoenum*, monet Barth. Advers. VI, 1. Eodem nomine passim laudatur a Petro Blaesensi in Epistolis, Io. Sarisberiensi, Vincentio Bellov. aliisque huius aevi scriptoribus, qui et reliquos poetas satiricos vocare solent *ethicos*, quoniam ἠθικὰ potissimum ab iis tractantur. Cf. Dan. Heins. de Sat. Horat. lib. I. pag. 48. et Nicol. Antonii Bibl. Vet. Hisp. libr. I. pag. 62.

Patriam poetae fuisse *Aquinum*, (Volscorum oppidum, quod πόλις μεγάλη Strab. lib. V. p. 164. nunc autem *Aquino* dicitur, et patria quoque fuit Thomae de Aquino, celebris Scholasticorum parentis) probabile iudicio colligitur e Sat. III, 319. Hinc in omnibus fere Iuvenalis codicibus, et scriptis et editis, recte cognominatur ille *Aquinas*, in nonnullis vero vitiose *Arpinas*. In vetustiss. cod. Pithoei ad initium Sat. I. haec verba leguntur: „Iuvenalem aliqui Gallum propter corporis magnitudinem, aliqui Aquinatem dicunt."

A. V. C. 801. *Christi* 48.
Iuvenalis 7.

Messalina, impudicissima Claudii Imp. uxor, palam nuptias facit cum C. Silio, formosissimo iuvene, et cum eo interficitur consilio ac iussu *Narcissi*, ditissimi potentissimique libertorum Claudii. v. ad Sat. VI, 115—132. X, 329—345. et XIV, 329 sq. Praeter Narcissum *Pallas* et *Posides* liberti plurimum gratia valebant apud eumdem Claudium Imp. Cf. ad Sat. I, 109. et XIV, 91.

A. V. C. 802. *Christi* 49.
Iuvenalis 8.

De praeceptoribus Iuvenalis nihil potest certa et explorata fide tradi. Henninius quidem, Criniti aliorumque auctoritatem sequutus, ad vitam Iuvenalis, quae Suetonio tribuitur, notat, eum Frontone Grammatico (quem etiam Sat. I, 12. innui quidam putant) magistro usum esse et ab eo summa diligentia institutum: hunc enim docuisse illis temporibus Romae magna cum nominis celebritate, teste Gellio. Eamdem ob causam fuere etiam, qui Iuvenalem in disciplinam traditum esse Quintiliano suspicarentur. Sed quam infirma sit haec ratio, facile intelligitur. Nam non modo Romae alii quoque tunc temporis iique celebres fuere Grammatici et Rhetores, quorum scholas frequentare potuit Iuvenalis, quum puer esset, sed multo quoque probabilius est, eum quorumvis potius aliorum institutione formatum fuisse, quam Frontonis illius et Quintiliani. Hic enim, quod supra diximus, vel eodem, quo poeta noster, anno, vel aliquot, ille autem multis annis post eum natus videtur. Marcus certe Cornelius Fronto, clarissimus Rhetor, cuius passim mentionem facit Gellius, (Noct. Att. II, 26. XIII, 28. XIX, 8. 10. 13.) praeceptor fuit duorum Imperatorum, M. Antonini Philosophi (qui ei statuam in senatu, consula-

tum in duos menses aliosque honores contulit) et Veri. (v. Capitolin. in vita Anton. Philos. c. 2. et Veri c. 2. Auson. in grat. act., Macrob. Sat. V, 1. et ipsius Frontonis Epist. ad Marcum ap. Charis.) Antoninus vero ille regnavit a. V. c. 914 — 933. a. Chr. 161 — 180. et natus est a. V. c. 874. Chr. 121. aliquot forte mensibus vel adeo annis post mortem Iuvenalis, qui ad summam vixit senectutem. Quis itaque sibi persuadeat, utriusque praeceptorem fuisse Frontonem illum?

Ceterum si pater poetae nostri *locuples libertinus* fuit, filium artibus liberalibus honestisque, quibus nobilium, saltem ingenuorum, liberi instituebantur, imbuendum curare poterat; idque omnino curasse videtur.

A. V. C. 804. *Christi* 51.
Iuvenalis 10.

Ostorius in Britannia bellum gerit adversus Brigantas. Cf. ad Sat. XIV, 196.

A. V. C. 807 — 821. *Christi* 54 — 68.
Iuvenalis 13 — 27.

Claudio Imp., qui Agrippinae uxoris fraude necatur boleto venenato, (v. ad Sat. V, 147. et VI, 620 sq.) in imperio succedit *Nero*, cuius et Domitiani temporibus maxima morum corruptela immaniaque vitia vigent et flagitia, quae in primis Sat. I. II. III. VI. et VIII. adumbrantur. Ex iisdem intelligitur, Neronem fuisse tyrannum, aurigam, cantorem, citharoedum, histrionem, popinarum frequentatorem, paedicatorem, incendiarium, Troicorum scriptorem. v. Index et Sat. VIII, 193 — 230. Famosi delatores huius aevi Matho, Heliodorus, Demetrius, Egnatius Celer, Regulus, Massa, Carus, Latinus. Cf. ad Sat. I, 32 — 36. Nero dicitur *Domitius* Sat. VIII, 228.

A. V. C. 810. *Christi* 57.
Iuvenalis 16.

Si recte Iuvenalis natalem definivimus, hoc anno togam ille virilem sumsit, quippe quae anno aetatis XVI ineunte sumi solebat illo aevo. v. Massoni vita Ovidii et Horatii, nec non Noris. Cenotaph. Pisan. p. 115 sq. Eodem anno Cossutianus *Capito*, Tigellini gener et Ciliciae praefectus, de pecuniis repetundis postulatus a Cilicibus et damnatus est. Cf. ad Sat. VIII, 93.

A. V. C. 812. *Christi* 59.
Iuvenalis 18.

C. Fonteio Capitone et Vipsanio Coss. nascitur Calvinus, amicus Iuvenalis. Cf. ad Sat. XIII, 17.

A. V. C. 815. *Christi* 62.
Iuvenalis 21.

Hoc forte anno primam poeta posuit barbam. Cf. ad Sat. I, 25 sq. XIII, 56 sq. et Dodwelli Annal. Quintil. p. 180.

A. V. C. 816. *Christi* 63.
Iuvenalis 22.

C. Sofonius *Tigellinus*, Burro mortuo, praetorianis cohortibus praeponitur a Nerone, apud quem plurimum gratia valet propter similitudinem morum. v. ad Sat. I, 155 sqq. Eodem anno et aetatis tricesimo, P. Mario Celso, L. Asinio Gallo consulibus, moritur A. *Persius* Flaccus poeta, (v. Sueton. in eius vita) et Nero uxorem ducit *Poppaeam* Sabinam, quae ita diffluebat luxuria, ut, quocumque iret, sexcentas secum asellas duceret, (nam lacte asinino utebantur molles homines, ut teneresceret cutis et candesceret) et unguenta suavissimi odoris ab ea dicerentur *Poppaeana*. Cf. ad Sat. II, 107. VI, 462. 468 sqq.

A. V. C. 817 — 834. *Christi* 64 — 81.
Iuvenalis 23 — 40.

Iuvenalem ad mediam fere aetatem declamasse, animi magis causa, quam quod scholae se aut foro praepararet, tradit Suetonius. Cf. ad Sat. I, 15 sq. Hinc etiam Martiali Epigr. VII, 91. *facundus* dicitur, et nulla fere est satira, quae non redoleat ingenium, declamandi exercitio, pro more illius aevi, plane formatum.

A. V. C. 818. *Christi* 65.
Iuvenalis 24.

Occiditur C. Calpurnius *Piso*, auctor coniurationis in Neronem, vir bonus, ditissimus, liberalis doctorumque hominum patronus, qui a. V. c. 801, cum L. Vitellio Consul fuerat suffectus. De hoc et aliis Pisonibus, qui illis temporibus vixere, v. ad Sat. V, 109. Cum eo pereunt etiam alii, qui et praedivites erant, et impliciti Pisonianae coniurationi, Plautius *Lateranus*, (Consul designatus et Messalinae adulter) L. Annaeus *Seneca* et M. Annaeus *Lucanus* poeta. Vid. ad Sat. V, 109. VII, 79 sq. (ubi Lucanus *Serrano* et *Saleio* Basso, pauperibus horum temporum poetis, opponitur) VIII, 147. et X, 15 sq. Eodem anno prima fuit eaque saevissima persecutio Christianorum, qui iussu Neronis tunica molesta aliorumque tormentorum inusitato genere conficiebantur; quo respexit poeta Sat. I, 155 sq. et VIII, 235.

A. V. C. 819. *Christi* 66.
Iuvenalis 25.

Hoc anno a Nerone damnatur *Thrasea Paetus*, socer *Helvidii Prisci*, quae insignia erant virtutum liberiorisque animi exempla. Cf. inf. ad A. V. C. 823. et ad Sat. V, 36. 37.

A. V. C. 820. *Christi* 67.
Iuvenalis 26.

L. *Fonteio* Capitone et C. Iulio Rufo consulibus (v. ad Sat. XIII, 16. 17.) P. Egnatius Celer Stoicus falso testimonio adiuvat damnationem *Bareae* Sorani, discipuli amicique sui, qui exemplar erat virtutum et Proconsul Asiae fuerat. v. ad Sat. I, 33. III, 116 sq. et VII, 91.

A. C. V. 821. *Christi* 68.
Iuvenalis 27.

Neronis scelera et ineptias, quae Sat. VIII, 193 - 230. notantur, vindicant *Virginius*, *Vindex* et *Galba*. v. Sat. VIII, 221. 222. Eo caeso summa imperii defertur ad Servium Sulpicium *Galbam*, qui post octennium ex Hispania Romam redierat. Ab hoc *Quintilianum* ex Hispania Tarraconensi, cuius opp. Calagurris eius patria fuit, admodum adolescentem hoc anno Romam perductum esse, tradit Hieronymus in Chron. Quae si vera sunt et Quintilianus, de quo vix dubitare possis, Hispanus fuit, nec Romanus, quod Nic. Gedoyn, Gallicus eius interpres, contendebat; probabile est, illum iam Romae fuisse ante imperium Galbae, quippe qui ipse nos docet Inst. Orat. X, 1. et XII, 11. a se iuvene auditum esse Domitium Afrum, summum oratorem, quem iam a. V. c. 813. Christi 60. mortuum esse, ex Tac. Ann. XIV, 19. cognoscimus. Quoquo modo se res habeat, constat certe, Quintilianum exinde viginti annos Rhetoricam in schola publica Romae professum esse. v. Dodwelli Annal. Quintil. §. 12. 13. 15. et conf. ad Sat. VII, 188 — 198. Eius praeceptor *Palaemon*, (v. ad Sat. VI, 452.) et discipuli clarissimi fuere Plinius iunior et C. Caelius orator.

A. V. C. 822. *Christi* 69.
Iuvenalis 28.

Galba occiditur a M. Salvio *Othone*, homine mollissimo, qui ita diffluebat luxuria, ut in ipsis castris uteretur speculis et faciem madido pane lineret. Idem paulo post, copiis suis a *Vitellio* victis in pugna Bebriacensi, gladio pectus sibi transfigit. vid. Sat. II, 99—109. et VI, 559. Amicus eius erat *Seleucus* astrologus. v. ad Sat. VI, 559.

A. V. C. 822—832. *Christi* 69—79.
Iuvenalis 28—38.

Vitellio interfecto regnat *Flavius Vespasianus*, Imperator bonus, sed tam avarus, ut urinae etiam vectigal comminisceretur. Cf. ad Sat. XIV, 204.

A. V. C. 823. *Christi* 70.
Iuvenalis 29.

Helvidius Priscus, gener Thraseae Paeti, damnatur a Vespasiano. Cf. sup. ad a. V. c. 819.

A. V. C. 828. *Christi* 75.
Iuvenalis 34.

Ex Italia abire iubetur *Berenice*, pulcerrima Agrippae maioris, regis Iudaeorum, filia, (ut quidam putant, Herodis filia et uxor Ptolemaei, regis Aegypti) quae amorem Titi Caesaris iam inde ab a. V. c. 823. in se accenderat et cum fratre, *Agrippa* minore, ultimo Iudaeae rege, incestum fecit. Cf. ad Sat. VI, 156 sq. Pro Berenice regina et apud eam se caussam dixisse tradit Quintilian. Inst. Or. IV, 1.

A. V. C. 830—838. *Christi* 77—85.
Iuvenalis 36—44.

Britannia et *Orcades* insulae expugnantur ab Agricola, qui tamen *Hiberniae* occupandae consi-

lium exsequi non potest; sed revocatus a Domitiano in otio vivit, ut tyranni insidias effugiat, et moritur a. V. c. 846. veneno necatus, quod vulgo saltem credebatur. Cf. ad Sat. II, 159 sq. IV, 127. XIV, 196. XV, 124. *Gallia causidicos docuit facunda Britannos* Sat. XV, 111.

A. V. C. 833. *Christi* 80.
Iuvenalis 39.

Iuvenalis, qui ad mediam fere aetatem declamaverat, ab hoc tempore, paucorum versuum Satira non absurde composita in Paridem et Statium, hoc genus scripturae industrie excolit; sed diu ne modico quidem auditorio quidquam committere audet, propter tyrannidem Domitiani. Ita Suetonius in Vita; ad quam bene haec adnotavit Oudend. „Poeta studiis literariis et declamationibus animi causa operam dedit ad XL aetatis annum. Hinc lusit aliquando satiram in Paridem, Neronis pantomimum, mox occisum a Nerone. (v. ad Sat. VI, 87.) Tunc vero non prosecutus est poeticum studium; certe non palam divulgavit carmina; donec iam octogenarius sub Imp. Hadriano, qui a. V. c. 870. Romam venerat, prae indignatione tot malorum poetarum et criminosae priorum Imperatorum et aulicorum suorumque temporum et civium vitae denuo in bilem effundendam erupit suasque satiras recitavit, atque pro Neronis pantomimo inseruit Sat. VII, 87. Domitiani pantomimum iuniorem Paridem, itidem a Domitiano morte multatum: (v. ad Sat. VI, 87. VII, 87.) eaque occasione poetae Statii meminit VII, 82 seq. Quum vero praeter alia infercisset Sat. VII, 90 seq. *Quod non dant proceres, dabit histrio* cet. illis versibus offensus iste *histrio*, qui Hadriano Imp. in deliciis erat et omnia apud illum poterat, conflavit Iuvenali invidiam, ita ut in suspicionem venerit, quasi praesentia tempora figurate,

ut ait auctor, per veterem quasi illum Paridem notasset. Quapropter illum Hadrianus, facetissimo ingenio et poetis favens Princeps, sed incitatus ab *histrione*, tali supplicii genere affecit, quod levi et ioculari delicto par esse videbatur, eumque, qui ridebat, homines quosdam fieri praefectos et tribunos favore histrionis, ipsum fecit praefectum cohortis Aegyptiacae, ut videretur pro suis versibus esse honoratus; sive sub honoris specie illum ab Urbe removit. Neque haec accidisse vivo Domitiano, luce meridiana est clarius. Nam eius mortem ipse Iuvenalis descripsit Sat. IV, 34. VI, 279. VII, 186. et sub Traiano laudatur ille vivens a Mart. XII, 18. Non ergo *histrio* seu pantomimus Neronis vel Domitiani, sed Hadriani est intelligendus tum Sat. VII, 87. et 90. tum in Sidonii Apoll. carm. IX, 270. *irati fuit histrionis exsul.* Plura vide ap. Salmas. Plin. Exerc. in Solini c. 32. p. 319 seq. al. 449 seq. et Dodwell. in Annal. Quintil. §. 37—41. pag. 156 seq."

A. V. C. 834—849. *Christi* 81—96.
Iuvenalis 40—55.

Imperium obtinet T. Flavius Sabinus *Domitianus*, qui *ultimus Flavius*, *Nero calvus* et *Pontifex summus* dicitur Sat. IV, 37. 38. 46. 137. Aevum eius simile Neroniano (v. ad a. V. c. 807.) et insigne copia delatorum in dies crescente, e quibus famosissimi erant *Regulus*, (v. ad Sat. I, 33 sq.) *Bebius Massa*, (Sat. I, 35.) *Metius Carus*, (Sat. I, 36.) *Palfurius Sura*, (Sat. IV, 53.) *Armillatus*, (ibid.) *Pompeius*, (Sat. IV, 110.) *Catullus Messallinus* (Sat. IV, 113 sq.) et *Fabricius Veiento*. (Sat. III, 185. IV, 113. 124. VI, 113.) Huius Fabricii, senatoris hominisque adulandi peritissimi, uxorem *Hippiam* cum Sergio gladiatore in Aegyptum migrasse, narratur Sat. VI, 82—113. Praefecti Urbi

sub Domitiano erant *Pegasus* et *Rutilius Gallicus*. v. ad Sat. IV, 75 sq. et XIII, 157.

A. V. C. 836. *Christi* 83.
Iuvenalis 42.

Domitianus ridicula expeditione in Cattos facta a Senatu triumphum et cognomen *Germanici* accipit. Cf. ad Sat. VI, 205. Hoc etiam anno tyrannus ille, repudiata Domitia occisoque propter adulterium eius *Paride* histrione, (Sat. VII, 87.) palam tamquam cum uxore consuescit cum *Iulia*, Titi fratris sui filia, Sabino nupta, quae coacta abortivis conceptum abigere moritur et a. V. c. 844. Chr. 91. consecratur. Eodem tempore Domitianus severas de adulteriis et pudicitia leges, *Iuliam* et *Scatiniam*, revocat. Cf. ad Sat. II, 29—44. Dio LXVII, 3. et Dodwell. Annal. Quintil. §. 24.

A. V. C. 837. *Christi* 84.
Iuvenalis 43.

Domitianus X. et App. Iunius Sabinus consules. Hunc Iunium nonnulli Sat. XV, 27. innui putant.

A. V. C. 838—845. *Christi* 85—92.
Iuvenalis 44—51.

Bellum geritur adversus *Dacos*, in quo App. Iunius Sabinus et Corn. *Fuscus* pereunt. Domitianus tandem annuo tributo promisso pacem ab hoste emit, et tamen de victoribus falsum agit triumphum cognomenque *Dacici* sumit. Cf. ad Sat. IV, 111. VI, 205. et Dodwelli Annal. Quintil. §. 22. et p. 190. ubi suspicabatur etiam, eodem tempore ridiculum Patrum consilium de inusitatae magnitudinis rhombo a Domitiano habitum esse, (si verum fuit, non fictum) ante quam in *Dacos* mitteretur *Fuscus* et quum tristes tam e *Britannia*, (cuius rex praeter alios fuit *Arviragus* Sat. IV, 127.)

quam de *Cattis* et *Sygambris* nuntii venissent. Cf. ad Sat. IV, 37 sqq. 111. 126. 147. Ei consilio affuisse dicuntur *Pegasus* ICtus celeberrimus, qui sub Vespasiano Consul fuit suffectus cum Pusione et postea Praefectus Urbi, (v. ad Sat. IV, 75 sq.) *Vibius Crispus*, senex iucundi et mitis ingenii, (Sat. IV, 81 sq.) *Acilius Glabrio* cum filio, (Sat. IV, 93—103.) *Rubrius*, (ibid. v. 104 sq.) *Montanus* abdomine tardus, (v. 107.) *Crispinus*, matutino sudans amomo, (qui servus olim fuerat Aegyptius, sed a Domitiano ad dignitatem provectus equestrem luxuria diffluebat, de quo v. ad Sat. I, 26 sq. IV, 1 sq. 108. 109.) *Pompeius* delator, (Sat. IV, 110.) Corn. *Fuscus*, (ibid. v. 111. 112.) *Catullus Messallinus* et *Fabricius Veiento*. (v. ad Sat. IV, 113 sq. et sup. ad a. V. c. 834.)

A. V. C. 839. *Christi* 86.
Iuvenalis 45.

Agones Capitolini a Domitiano instituuntur in honorem Iovis Capitolini, et *Britannia* insula circumvehitur ab Agricola, octavo praefecturae eius in Britannia anno. Cf. ad Sat. VI, 387. VII, 86. et Dodwell. Ann. Quintil. §. 22.

A. V. C. 845. *Christi* 92.
Iuvenalis 51.

Quintilianus, Rhetor celeberrimus idemque ditissimus, institutioni filiorum sororis a Domitiano praeficitur et forte per patrem eorum, Flavium Clementem, ornamenta impetrat consularia. v. ad Sat. VII, 188—198.

A. V. C. 846. *Christi* 93.
Iuvenalis 52.

Baebius *Massa* accusatur a Plinio iuniore et Senecione ac damnatur. v. ad Sat. I, 35.

A. V. C. 847. *Christi* 94.
Iuvenalis 53.

Domitianus philosophos Urbe Italiaque submovet. Cf. Dodwell. Ann. Quint. §. 14. et 26.

A. V. C. 848. *Christi* 95.
Iuvenalis 54.

Acilius Glabrio, qui cum Traiano consul fuerat, iussu Domitiani occiditur cum Herennio Senecione, L. Iunio Rustico, (v. ad Sat. XV, 27.) Sallustio Lucullo, Aelio Lamia, Metio Pompesiano et aliis. v. ad Sat. IV, 94 sq. 154. Eodem forte tempore Iudaeis, a Domitiano, ut quondam a Claudio, Roma pulsis locatur lucus Camenarum, a Numa his sacratus, unde in Urbem mendicatum vaticinatumque veniunt. Cf. ad Sat. III, 13 sq. et VI, 542 sq.

A. V. C. 849. *Christi* 96.
Iuvenalis 55.

Domitianus, qui omni nobilitate exstincta iam in plebem quoque saevire coeperat, trucidatur. v. ad Sat. IV, 153. 154. Eodem anno moritur P. Papinius *Statius* poeta, qui a Domitiano et Paride divitiis honoribusque auctus erat. Cf. ad Sat. VIII, 82 — 93.

A. V. C. 849 — 851. *Christi* 96 — 98.
Iuvenalis 55 — 57.

M. Cocceius Nerva Imperator est, ad quem forte spectat initium Sat. VII.

A. V. C. 851 — 870. *Christi* 98 — 117.
Iuvenalis 57 — 76.

Regnat M. Ulpius Nerva *Traianus*, ad quem nonnulli referunt principium Sat. VII. Conf. ad Sat. VI, 205. 236. 245. 407 seq. 502.

A. V. C. 853. *Christi* 100.
Iuvenalis 59.

Marius Priscus, direptis Afris, quorum causam agit Plinius iunior, repetundarum damnatur (v. ad Sat. I, 47 sq. et VIII, 120.) hoc anno, quo tertium cum Traiano consul erat M. Cornelius *Fronto*, orator insignis et patronus virorum doctorum, qui poetis recitaturis aedes suas commodabat. v. ad Sat. I, 12. 13. Eodem anno Traianus consulem sibi suffecit Plinium iuniorem.

A. V. C. 854. *Christi* 101.
Iuvenalis 60.

Hoc forte anno *Martialis*, quem poetae nostro familiarissimum fuisse ex eius epigr. 24. libri VII. intelligitur, obiit in patria, (Bilbili, Celtiberiae opp.) quam senex, relicta Roma a. Chr. 100., (v. Massoni vit. Plin. iun. p. 112 sq.) vel, si Dodwello (Ann. Quint. §. 38.) fides habenda, a. Chr. 103., repetiit et ubi paulo post mortuus est. Ibidem scripsit epigr. 18. libri XII. unde Salmasius et Dodwellus recte collegerunt, Iuvenalem tunc temporis Romae fuisse, non in Aegypto. — Eodem anno, Traiano VI. Sex. Articuleio Paeto Coss., Praetor fuit P. Iuventius *Celsus*, ICtus celeberrimus, qui a. V. c. 882. secundum gessit consulatum, regnante Hadriano. v. ad Sat. VI, 245. et VIII, 194.

A. V. C. 867. *Christi* 114.
Iuvenalis 73.

Terrae motus Antiochiam et vicina loca concutit, quo tempore Traianus expeditionem susceperat in Armenios et Parthos. Cf. ad Sat. VI, 407 — 411. et Dodwell. Ann. Quint. §. 40.

sub Domitiano erant *Pegasus* et *Rutilius Gallicus* v. ad Sat. IV, 75 sq. et XIII, 157.

A. V. C. 836. *Christi* 83.
Iuvenalis 42.

Domitianus ridicula expeditione in Cattos facta a Senatu triumphum et cognomen *Germanici* accipit. Cf. ad Sat. VI, 205. Hoc etiam anno tyrannus ille, repudiata Domitia occisoque propter adulterium eius *Paride* histrione, (Sat. VII, 87.) palam tanquam cum uxore consuescit cum *Iulia*, Titi fratris sui filia, Sabino nupta, quae coacta abortivis conceptum abigere moritur et a. V. c. 844. Chr. 91. consecratur. Eodem tempore Domitianus severas de adulteriis et pudicitia leges, *Iuliam* et *Scatiniam*, revocat. Cf. ad Sat. II, 29—44. Dio LXVII, 3. et Dodwell. Annal. Quintil. §. 24.

A. V. C. 837. *Christi* 84.
Iuvenalis 43.

Domitianus X. et App. Iunius Sabinus consules. Hunc Iunium nonnulli Sat. XV, 27. innui putant.

A. V. C. 838—845. *Christi* 85—92.
Iuvenalis 44—51.

Bellum geritur adversus *Dacos*, in quo App. Iunius Sabinus et Corn. *Fuscus* pereunt. Domitianus tandem annuo tributo promisso pacem ab hoste emit, et tamen de victoribus falsum agit triumphum cognomenque *Dacici* sumit. Cf. ad Sat. IV, 111. VI, 205. et Dodwelli Annal. Quintil. §. 22. et p. 190. ubi suspicabatur etiam, eodem tempore ridiculum Patrum consilium de inusitatae magnitudinis rhombo a Domitiano habitum esse, (si verum fuit, non fictum) ante quam in *Dacos* mitteretur *Fuscus* et quum tristes tam e *Britannia*, (cuius rex praeter alios fuit *Arviragus* Sat. IV, 127.)

quam de *Cattis* et *Sygambris* nuntii venissent. Cf. ad Sat. IV, 37 sqq. 111. 126. 147. Ei consilio affuisse dicuntur *Pegasus* ICtus celeberrimus, qui sub Vespasiano Consul fuit suffectus cum Pusione et postea Praefectus Urbi, (v. ad Sat. IV, 75 sq.) *Vibius Crispus*, senex iucundi et mitis ingenii, (Sat. IV, 81 sq.) *Acilius Glabrio* cum filio, (Sat. IV, 93—103.) *Rubrius*, (ibid. v. 104 sq.) *Montanus* abdomine tardus, (v. 107.) *Crispinus*, matutino sudans amomo, (qui servus olim fuerat Aegyptius, sed a Domitiano ad dignitatem provectus equestrem luxuria diffluebat, de quo v. ad Sat. I, 26 sq. IV, 1 sq. 108. 109.) *Pompeius* delator, (Sat. IV, 110.) Corn. *Fuscus*, (ibid. v. 111. 112.) *Catullus Messallinus* et *Fabricius Veiento*. (v. ad Sat. IV, 113 sq. et sup. ad a. V. c. 834.)

A. V. C. 839. *Christi* 86.
Iuvenalis 45.

Agones Capitolini a Domitiano instituuntur in honorem Iovis Capitolini, et *Britannia* insula circumvehitur ab Agricola, octavo praefecturae eius in Britannia anno. Cf. ad Sat. VI, 387. VII, 86. et Dodwell. Ann. Quintil. §. 22.

A. V. C. 845. *Christi* 92.
Iuvenalis 51.

Quintilianus, Rhetor celeberrimus idemque ditissimus, institutioni filiorum sororis a Domitiano praeficitur et forte per patrem eorum, Flavium Clementem, ornamenta impetrat consularia. v. ad Sat. VII, 188—198.

A. V. C. 846. *Christi* 93.
Iuvenalis 52.

Baebius *Massa* accusatur a Plinio iuniore et Senecione ac damnatur. v. ad Sat. I, 35.

A. V. C. 847. *Christi* 94.
Iuvenalis 53.

Domitianus philosophos Urbe Italiaque submovet. Cf. Dodwell. Ann. Quint. §. 14. et 26.

A. V. C. 848. *Christi* 95.
Iuvenalis 54.

Acilius Glabrio, qui cum Traiano consul fuerat, iussu Domitiani occiditur cum Herennio Senecione, L. Iunio Rustico, (v. ad Sat. XV, 27.) Sallustio Lucullo, Aelio Lamia, Metio Pompesiano et aliis. v. ad Sat. IV, 94 sq. 154. Eodem forte tempore Iudaeis, a Domitiano, ut quondam a Claudio, Roma pulsis locatur lucus Camenarum, a Numa his sacratus, unde in Urbem mendicatum vaticinatumque veniunt. Cf. ad Sat. III, 13 sq. et VI, 542 sq.

A. V. C. 849. *Christi* 96.
Iuvenalis 55.

Domitianus, qui omni nobilitate exstincta iam in plebem quoque saevire coeperat, trucidatur. v. ad Sat. IV, 153. 154. Eodem anno moritur P. Papinius *Statius* poeta, qui a Domitiano et Paride divitiis honoribusque auctus erat. Cf. ad Sat. VIII, 82 — 93.

A. V. C. 849 — 851. *Christi* 96 — 98.
Iuvenalis 55 — 57.

M. Cocceius Nerva Imperator est, ad quem forte spectat initium Sat. VII.

A. V. C. 851 — 870. *Christi* 98 — 117.
Iuvenalis 57 — 76.

Regnat M. Ulpius Nerva *Traianus*, ad quem nonnulli referunt principium Sat. VII. Conf. ad Sat. VI, 205. 236. 245. 407 seq. 502.

A. V. C. 853. *Christi* 100.
Iuvenalis 59.

Marius Priscus, direptis Afris, quorum causam agit Plinius iunior, repetundarum damnatur (v. ad Sat. I; 47 sq. et VIII, 120.) hoc anno, quo tertium cum Traiano consul erat M. Cornelius *Fronto*, orator insignis et patronus virorum doctorum, qui poetis recitaturis aedes suas commodabat. v. ad Sat. I, 12. 13. Eodem anno Traianus consulem sibi suffecit Plinium iuniorem.

A. V. C. 854. *Christi* 101.
Iuvenalis 60.

Hoc forte anno *Martialis*, quem poetae nostro familiarissimum fuisse ex eius epigr. 24. libri VII. intelligitur, obiit in patria, (Bilbili, Celtiberiae opp.) quam senex, relicta Roma a. Chr. 100., (v. Massoni vit. Plin. iun. p. 112 sq.) vel, si Dodwello (Ann. Quint. §. 38.) fides habenda, a. Chr. 103., repetiit et ubi paulo post mortuus est. Ibidem scripsit epigr. 18. libri XII. unde Salmasius et Dodwellus recte collegerunt, Iuvenalem tunc temporis Romae fuisse, non in Aegypto. — Eodem anno, Traiano VI. Sex. Articuleio Paeto Coss., Praetor fuit P. Iuventius *Celsus*, ICtus celeberrimus, qui a. V. c. 882. secundum gessit consulatum, regnante Hadriano. v. ad Sat. VI, 245. et VIII, 194.

A. V. C. 867. *Christi* 114.
Iuvenalis 73.

Terrae motus Antiochiam et vicina loca concutit, quo tempore Traianus expeditionem susceperat in Armenios et Parthos. Cf. ad Sat. VI, 407—411. et Dodwell. Ann. Quint. §. 40.

A. V. C. 870. *Christi* 117.
Iuvenalis 76.

P. Aelius *Hadrianus*, ab exercitu Antiochiae Imperator salutatus et Augustus, Romam venit; quo tempore Quintiliano data esse ornamenta consularia multosque poetas recitasse, in his quoque Iuvenalem, suspicabatur Dodwell. Ann. Quint. §. 36—41. Cf. ad Sat. I, 1 sq. et VII, 188—198. Hadrianus imperavit paene annos XXI. et Princeps fuit omnibus literis perpolitus doctorumque hominum amantissimus; unde ad eum videntur pertinere, quae Sat. VII. pr. leguntur, et ad haec tempora, quae refert Suetonius: *mox magna frequentia magnoque successu bis ac ter auditus est* Iuvenalis, *ut ea quoque, quae prima fecerat, inferciret novis scriptis*, v. c. Sat. VII, 90—92.

A. V. C. 872. *Christi* 119.
Iuvenalis 78.

Iunio Rustico consule gesta sunt, quae Sat. XV, 27—92. memorantur de Ombitis et Tentyritis.

A. V. C. 873. *Christi* 120.
Iuvenalis 79.

Hoc anno Iuvenalis scripsit Satiram XIII. quod ex eius v. 16. et 17. intelligitur.

A. V. C. 874. *Christi* 121.
Iuvenalis 80.

Satira XV. hoc forte anno scripta, non superiore; nam si tam recens factum esset, quod in ea narratur, poeta, opinor, v. 27. simpliciter dixisset *nuper*, neque adiecisset *consule Iunio*.

Si recte annum V. c. 795. natalem Iuvenalis statuimus, ille hoc anno, quo tum octogenarius fuit, in suspicionem venit, quasi Sat. VII, 90 sq. tem-

pora praesentia figurate notasset, ac statim per honorem militiae Urbe submotus est et ad praefecturam cohortis in Aegyptum missus, ubi intra brevissimum tempus angore et taedio periit. Cf. sup. ad a. V. c. 795. et 833. De loco exsilii ambigitur. Salmasius putabat, eum fuisse *Sienen*; Io. Malalas vero in Chronogr. T. I. p. 341. cuius verba repetiit Suidas, *Pentapolin* Libyae, h. e. Cyrenaicam, (de quo v. Plin. V, 5 pr.) vetus Schol. ad Sat. IV, 38. *Oasa* s. *Oases*, de quibus docte et copiose egit Michaelis nota 54. ad Abulfedae descript. Aegypti p. 21—33. ubi docet, tres Oases et prope maiorem fuisse praesidium Rom., hunc autem esse exsilii locum, e iure Romano et historia ecclesiastica (v. e. de Nestorio) notissimum, in quem, ut in insulas, deportati olim fuerint rei et relegati. Conf. Relandi hist. crit. T. VI. art. XI. et Wessel. ad Hieroclis *Συνέκδημον* p. 725. 731.

DE
SATIRA ROMANORVM.

Accurata huius argumenti et copiosa pertractatio aliena est a consilio nostro, neque paucis absolvi potest verbis ac paginis. Qui eam desiderant, iis consulendi sunt virorum doctorum libri, in quibus omnia, quae huc spectant, quoad per magnam rerum obscuritatem veterumque testimoniorum paucitatem fieri potuit, tam diligenter excussa sunt et subtiliter, ut novis vix curis coniecturisque locus sit relictus.[1] Equidem officio meo satis fecisse

1 Conferendi in primis sunt: CASAVBONI *de Satyrica Graecorum Poesi et Romanorum Satira Libri duo*, Hal. 1774. ed. RAMBACH. qui praeter suas et GRENII notas adiecit etiam pag. 331-400. SPANHEMII Diss. *sur les Césars de Julien et en géné-*

mihi videor, si, quae alii tum recte, tum copiose praeceperunt, in epitomen redegero et capita adtigero harum rerum, quarum veras notiones mentibus informatas

ral sur les ouvrages satyriques des Anciens, quam is praefixerat versioni gall. Caesarum Iuliani Amst. 1728. 4. DACIER in *Préface de l'origine et du progrès de la Satyre des Romains et de tous les changemens, qui lui sont arrivés*, in edit. Horat. T. VI. Paris. 1709. et in Mémoires de l'Acad. des Inscr. et de belles lettres T. II. p. 199 sq. IOS. SCALIGERI *Castigatt. ad Manilium* v. 468. pag. 283. IUL. SCALIGER *de arte poetica* L. I. c. 12. DAN. HEINSIVS *de Satyra Horatiaua* in ed. Horat. L. B. 1612. VVLPIVS *de Satyrae latinae natura et ratione eiusque scriptoribus, qui supersunt, Horatio, Persio, Iuvenale* Patavii 1744. 8. DRYDEN in *Essay concerning the origin and progress of Satyr*, cuius commentat. versio germ. reperitur in *Sammlung vermischter Schriften zur Beförderung der schönen Wissenschaft. u. freyen Künste. V. Bd. 2. Stück.* Berol. 1762. BRUMOY *Discours sur le Cyclope d'Euripide et sur le spectacle satyrique* in *Théatre des Grecs* T. VI. p. 557. sq. et T. X. pag. 18 sq. MASCOVII *Exercitat. I. in Horatii Satiras.* Lips. 1714. RIGALTII Diss. *de Satira Iuvenalis*, in edit. Iuven. Hennin. Prolegom. Sect. III. DVSCH in *Briefen zur Bildung des Geschmacks.* P. VI. pag. 1 – 77. BRESCIANO *della Satira* in *Lettere scelte di varie materie* T. III. Venet 1753. ROBORTELLI *lib. de Satyra*, adiunctus Paraphrasi eius in Horat. A. P. Patav. 1548. COOKE *Grunds. der dram. Kritik.* HEYDE *de satyrica poesi Graecorum et satira Romanorum*, in eiusd. vers. Persii Lips. 1738. CLODIVS in *Versuche aus der Literatur und Moral.* 1 *St.* p. 123 sq. Lips. 1767. FLÖGELS *Geschichte der komischen Literatur* T. I – III. inpr. Tom. III. Liegnitz 1784. SVLZERS *Theorie der schönen Künste und Wissenschaften* T. I. v. *Comödie* et *Aristophanes*, et T. IV. v. *Satire.* BLANKENBURGS *Anm. z. Sulzer l. l.* ESCHENBURGS *Theorie und Literatur der schönen Wissensch.* Berol. 1785. BVHLE *Progr. de fabula satyrica Graecorum* Goetting. 1787. 4. MEINERS *Geschichte des Ursprungs, Fortg. und Verf. der Wissensch. in Griech. u. Rom* T. II. lib. VI. c. 2. EICHSTAEDT *de dramate Graecorum comico-satyrico*, inpr. *de Sosithei Lytiersa*, Lips. 1793. 8. CONZ *über die Satyre der Römer und über Juvenal*, in s. Museum für die griech. und röm. Literatur III. St. p. 31 – 49. Zürich u. Leipz. 1795. MANSO *über die römischen Satiriker*, in Nachträgen zu Sulzers allg. Theorie d. sch. Künste. IV B. 2 St. S. 409 – 496. KOENIG *de Sa-*

habere multum interest iuventutis, cui potissimum opera mea consulere volui.

Ridendi et cavillandi mos communis est hominibus, quippe qui ipsa natura et hilaritate ad eum invitantur. Hinc idem quoque obtinuit in primis eorum conventibus, in laetissimis iisdemque vetustissimis festis, quae post messem et vindemiam, rusticis laboribus vertentis anni exactis, in honorem deorum ruralium, Cereris potissimum et Bacchi, agebantur. In iis pubes rustica, curis vacua et genio indulgens, non modo diis gratias agere et primitias offerre, sed rudem quoque et cum gesticulatione coniunctum edere solebat cantum. Is primum ad laudes deorum heroumque spectabat, deinde, inter et post epulas, ad dicteria deflectebat salsa versibusque plerumque alternis et incomtis s. extemporalibus (*αὐτοσχεδιάσμασι* vel *αὐτοσχεδίοις ᾄσμασι* s. *ποιήμασι*, *Inpromptus*, *Improvisare*) expressa, quibus agricolae vino pleni et praetereuntes et se invicem lacessebant, animorum remissione et temulentia excusante iocandi et irridendi licentiam.[2] Sensim vero ars adhiberi coepit rusticique homines ad numerum (*ῥυθμόν, μέτρα καὶ ἁρμονίαν*) et canere et gesticulari seu saltare discebant. Inde *chorus*, qui principio e Satyris ut plurimum componebatur, ipsaque poesis (*θεατρικὴ μουσική*) originem duxit.[3] Du-

tira *Romana eiusque auctoribus praecipuis*, Oldenb. 1796. 8. WACHSMUTH im Athenaeum, herausgeg. von Günther und Wachsmuth T. I. P. II. p. 209–222. Hal. 1817. Multi quoque editores Horatii, Persii et Iuvenalis in Prolegom. de Rom. Satira, sed parum subtiliter et brevissime, disputarunt. Mihi quidem non omnes, quorum titulos memoravi, ad manus fuere libelli, at praecipui tamen, quo refero eos, quos scripsere *Casaubonus*, *Eichstaedt*, *Manso* et *Koenig*, quorum diligentiae et acumini me plurimum debere gratus profiteor, quorumque nomina tantum passim laudasse sufficiet.

2 Cf. loca class. Virg. Ge. II, 385 sqq. Horat. Epist. II, 1, 139 sqq. et Tibull. I, 7, 3 sq. II, 1, 51 sq. Scurrilitatis illius exempla nota ex Horat. Sat. I, 5, 51 sq. 7, 1 sq. 28 sq. Virg. Ecl. III.

3 Conf. Aristot. Poet. c. 4. Tibull. l. l.

plex autem illud canticorum genus paulatim scenicam dramaticamque Graecorum artem, et alterum quidem *tragoedias*, (τραγῳδίας s. τρυγῳδίας) alterum *comoedias* (κωμῳδίας) peperit.[4] Ex illis praeterea choris Satyrorum, quos priscis temporibus ruricolae, vino gaudioque exsultantes omnique dicacitatis et petulantiae genere risum cientes, agebant, natae sunt *Satyricae* Graecorum *fabulae*, quae, quum argumento tragoediis, compositione comoediis proximae essent, illarum severitatem harum hilaritate temperabant, et non ita multo post Thespidis inventoris tempora in scenicis tragicorum poetarum certaminibus s. τετραλογίαις, quae tribus festis Bacchicis vel Liberalibus (Διονυσίοις τοῖς ἐν Λίμναις, τοῖς κατ' ἄστυ et τοῖς κατ' ἀγρούς) celebrabantur, trinis tragoediis, ab eodem propositis poeta et argumento fere haud disparibus, eum in finem subiungi solebant, ut, quidquid tristitiae ex illis forte haustum esset, his relaxaretur.[5] Praeter has vero *fabulas tragico-satyricas*, e quibus una tantum, Cyclops Euripidis, integra superest, fuere etiam *comico-satyricae*,[6] non a tragicis, sed comicis scriptae poetis, (nam, quae his tribuuntur dramata satyrica, non tragica fuisse, sed comica, vel ex eo intelligitur, quod quilibet poeta Graecorum non nisi unum poeseos genus tractare et excolere solebat) quae, illis iam deflorescentibus, diu adhuc viguere, sed raro et inscriptionis tantum, non argumenti, ratione habita memorantur, et vel simpl. nominibus Satyrorum insignitae,[7] vel

4 v. Aristot. l. l. et Athen. II. p. 40. ed. Casaub. Blankenburg. T. I. p. 504 sq.

5 Conf. Casaub. lib. I. c. 2–6. inpr. p. 117–125. Buhle l. l. Eichstaedt p. 25 seq. Flögel T. I. p. 337 seq. Potteri Arch. Gr. T. I.

6 Id quidem non fugit Casaubonum et Spanhemium, sed leviter tantum (ille pag. 154. hic pag. 316.) rem tetigerunt, quam prolixe primus et non minus ingeniose quam docte tractavit Eichstaedt l. l.

7 Sic Athenaeus laudat Anaxandridam ἐν Σατύρῳ, Cratinum, Ecphantidem et Phrynichum ἐν Σατύροις, (quae vox plur. num. saepe unam tantum fabulam significat, quo res magis turbatur) Timoclis Ἰκαρίους Σατύρους et Δημοσατύρους.

variis titulis designatae, [8] vel communi comoediarum genere comprehensae videntur: unde difficillimum dictu, quae vera comicae Graecorum Satyrices fuerit indoles et quibusnam in rebus a tragica discrepaverit. [9]

8 Ill. Eichstaedt eo refert *Κωμῳδοτραγῳδίαν* Alcaei, *Ἱλαροτραγῳδίας* Rhintonis et *Tragico-comoediam* in Plauti Prol. Amphitr. v. 59 seq. ubi poetae nenti Amphitruonem Rhintonis obversatum esse suspicatur.

9 Eichstaedt l. l. p. 46 - 85. coniecturis, non certis quidem, at probabilibus, saltem ingeniosis, ductus, haec inter utrumque satyricae poeseos genus discrimina intercessisse arbitratur. „1) Tragici poetae, uti tragoediarum, ita satyricorum quoque dramatum, materiem e cyclo mythico petiere, qui plurimum iis praestabat et commoditatis ad fingendi probabilitatem, et varietatis ad spectatorum delectationem. Quae argumenta licet comici poetae non prorsus adspernarentur; multi tamen e vita communi maluerunt quotidianaque consuetudine ea repetere: in quo utique diversum sunt a Tragicis consilium secuti. Nimirum a Comoediis scribendis quoniam ad fabulas accesserant satyricas, ad has ita quasi transfudisse videntur Comoediae indolem, ut quum alii maledicendi licentiam ex ea adsumsissent, alii in tragoediarum essent perversa et ad risum composita imitatione occupati, proseminarentur duae velut familiae, multis ornandae fabulae generibus sociae, in hoc quidem certe aliquantum disiunctae, quod delectationem spectatorum approbationemque *diversa argumenti tractatione* quaererent. Etenim qui in domesticis argumentis habitarunt, priscae Comoediae os dicacitatemque aemulati, dicteriis in populares coniiciendis risum excitare voluerunt. Contra qui ad mythicum se orbem contulerant, non tam id unice et inprimis animo videntur intendisse, quod perficere Tragici studebant, ut actionis quadam et orationis ridicula commixtione spectatorum hilararent animos et Satyrorum protervitate delectarent, quam hoc, ut tragoedias turpicula imitatione deformarent, earum et argumenta, iuvante mythorum varietate, ad ludum et iocum converterent et personas populo deridendas proponerent. Quamvis enim media, quam vocant, Comoedia hanc sibi provinciam tamquam propriam vindicavisset; comica tamen Satyrice eam et crebrius invasit, et obtinuit diutius. — Comica Satyrice, quod e Romanarum Atellanis, eius imitatricibus, concluditur, aeque ac tragica, priscam quidem retinuit adornationis simplicitatem, ita ut fabulae nec implicatae essent, nec valde productae; sed in notandis civibus licentia ei dissimilis fuit. Haec enim pristinam maledicendi libidinem etsi non

In his Graecorum fabulis satyricis, praecipue comicorum poetarum, et comoediis, antiqua in primis et media,

exuit, tamen temperavit. Ista vero ratio omnis populares cavillandi in Attica scena transmissa est ad Comicos, — quibus proprium hoc puto fuisse, ut non solum aequalium mores et instituta carpendi malevolam libertatem adsumerent, sed omnis generis scurrilitatem et licentiam amplexarentur. Equidem Tragicos dixerim, severitati aptiores, virilem sapientiam ac sententiarum gravitatem Satyrorum iuvenili hilaritate temperasse; Comicos, animo ad irridendum nato, ad solutissimas descendisse iocationes ac subabsurda quaevis et ridicula versibus effutiisse. Quippe illi delectationem spectatorum cum utilitate quadam copulabant; hi, plebis tantummodo favori velificati, adhibere animis voluptatem eosque dare iucunditati volebant. — 2) Tragici poetae, antiquae retinentissimi simplicitatis, Satyrorum saltantes choros introduxere, comici aut excluserunt plane, aut, serioribus certe temporibus, vicem eorum et munus irrisionis causa ad alios detulerunt. Quos enim superstitio in Bacchi quoddam quasi satellitium adsciverat, Sileni Satyrorumque chori, quum rudi agricolarum imitatione repraesentati primordia dedissent istis fabulis, inter caetera Dionysiorum solennia celebratis: Tragici paene necessariam iudicaverunt hanc Satyrorum inductionem, et antiquitatis satis longa consuetudine probatam, et ad relaxandos animos, tragicarum forte rerum atrocitate paulo affectos vehementius, mire quam accommodatam. Limata subinde haec ratio arte poetarum, accepit aliquam suavitatis velut accessionem, quae perseverantiam eius retinendae afferret. Longe alia fuit in dispari consilio Comicorum ratio, qui iocularibus fundendis ita peragrabant per animos hominum, ita sensus mentesque permulcebant, ut opus non esset isto novae et aliunde arcessitae choragio delectationis. Multi quoque Comici res, e vita communi petitas, adeoque non eas consectati sunt, in quarum communionem quamdam Satyri possent probabiliter adduci: ut taceam, neque de choris Satyrorum in fabulis comico-satyricis, neque de choris earum in universum quidquam relatum inveniri. — Quemadmodum vero poetae comico-satyrici, qui contumeliae et irrisionis causa fabulosa sumserant a Tragicis argumenta, heroibus prisci aevi mores tribuere inhonestos, et ridiculum habitum adfingere solebant, qui Satyrorum paene turpitudinem exaequaret: ita in fabulis, ad domesticae vitae imaginem adumbratis, si civi cuipiam illudere vellent atque incommodare, haec videtur non raro fraus versata esse, ut eum

harumque choris, (quorum cantus, cum musica et saltatione coniuncti, non sermones, cum actione potissimum copulati, mediae comoediae temporibus conticuere, postquam publica lege non chorus, sed maledica eius licentia sublata erat, et ingentes sumtus,[1] in illius apparatum impendendos, ultra suppeditare recusaverant ii, quos ille saepius acerbiusque perstrinxerat; de quo v. cel. Eichstaedt de dram. Graec. comico-sat. p. 73.) maxime dominabatur intemperans illa cavillandi civiumque deridendorum libido. Eamdem vero spirabant non modo *dramatica* Graecorum carmina, sed etiam *epica*, (v. c. illud, quod inscriptum est *Μαργίτης* et perperam Homero tribuitur, de quo v. Fabric. Bibl. Graec. Vol. I. p.

Satyri personam et mores gestu inberent atque habitu referre. Quod quidem poetarum institutum mediae in primis ac novae Comoediae temporibus mirifice iuvabatur insigni illa personarum seu larvarum, quibus instructi histriones prodibant, et varietate et deformitate. Quo magis autem Satyri tum corporis vitiis, tum lascivie omnique dedecore erant infames; eo amplior suppetebat poetis ad iocandum maledicendumque materies, eoque ducendum erat ignominiosius, Satyrorum habitu indutum exagitari in theatro. — 3) Aliud discrimen cernebatur in loco actionis deligendo scenaque dramatis instruenda. Nam quum tragici poetae, priscum morem secuti, Silenis ac Satyris primarias quasdam partes detulissent: consentaneum, uti erat, ita putabant, scenam ruri aperire eamque ornare arboribus, speluncis, montibus reliquisque agrestibus rebus, in topiarii operis speciem deformatis, quoniam Bacchus eiusque socii silvestres colere regiones ac frequentare credebantur. Maior erat hac in re libertas Comicis permissa. Hi enim ut, Satyris expulsis, vetere et tradito quasi ornatu denudarant Satyricen, nihil obstabat, quo minus actionem fabulae ex agris in urbem deducerent scenamque ad comoediae similitudinem compararent. — 4) Quum tragica Satyrice plausum esset consecuta celebritatemque, non sustinebat in scenam prodire, nisi ad publicam communitatem cum tragoediis consociata. Comica solam sese et sine praeeunte comite offerre populo nihil verecundabatur. Tametsi enim comicis poetis aeque ac tragicis artis quaedam erant certamina; ea tamen, ob diversum poetarum consilium, non eodem fuerant instructu fabularum comitatuque ornata. *)

383. ed. Harles.) *lyrica* vel *iambica*, (ut Archilochi, quem, ut verbis Horat. Ep. ad Pis. v. 79. utar, *proprio rabies armavit iambo*, [10] et Hipponactis, inventoris versus iambici scazontis, amaritudine carminum quosdam ad laqueum compulisse credebatur, teste Plin. 36, 5. quod etiam de Archilocho praeter alios tradit Horat. Epod. VI, 13. et Epist. I, 19, 25.) et *didactica*, ut Simonidis poema de mulierum moribus et *Silli*, *Σίλλοι* s. *Σιλλοί*, carmina maledica, non a dicacibus *Σιληνοῖς*, sed a *σίλλειν* vel *σιλλαίνειν*, per ludibrium oculos agitare et dicteriis aliquem proscindere, sic dicta, (unde etiam *σιλλὸς* scomma et dicacitas vocatur) qualia Timon Phliasius Ptolemaei Philadelphi aetate et Xenophanes Lesbius heroicis, iambicis et elegiacis versibus scripsere: nam plurium Sillographorum vix nomina innotuere, et horum quoque pauci tantum versus restant, a Diogene Laertio Sextoque Empirico memorati et ab Henr. Stephano, (in Poesi philos.) Langheinrich (in Diss. II. de Timone Lips. 1720. 1721.) Casaubono (de Sat. Rom. p. 222. 223.) et Brunckio (in Anal. V. P. T. II. p. 67 sq.) collecti, quibus philosophi cuiuscumque generis dicaciter illuduntur et a Timone graves saepe et magnificae Homeri locutiones, ut in *παρῳδίαις* fit, transferuntur ad res ludicras. Quae Xenophanes praeterea *γέγραφε ἐν ἔπεσι καὶ ἐλεγείας καὶ ἰάμβους* (forte *ἐλεγείαις* et *ἰάμβοις*) *καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων* (f. *ἐπισκώπτων*) *αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα*, si Laertio IX, 18 extr. fides habenda, interciderunt.

A Graecorum carminibus maledicis iam progrediamur ad Romana et simul a Graecae poeseos primordiis et incrementis, quae paucis delibavimus, ad similem, neque a Graecorum imitatione, (quae tunc demum coepit, quum ingenium arte formaretur) sed a natura profectam ori-

10 Ex his verbis male quidam colligunt, Archilochum fuisse inventorem Iambi s. iambici versus, qui iam multo ante ad dicteria adhibitus iisque proprius fuit; unde *ἰαμβίζειν convitiari* et *ἴαμβος carmen maledicum*.

ginem lentumque progressum Romanae poetices. Ex locis classicis Virg. Ge. II, 385 seq. et Horat. Epist. II, 1, 139 — 167. intelligitur, priscis temporihus ab agricolis Latii Liberalia et festos dies post messem conditam eodem fere modo, quo a Graecis, eademque ludicra per pagos acta esse; eos in deorum ruralium honorem cecinisse hymnos et non modo oscilla sive larvas e corticibus factas arboribus appendisse, ut his Bacchi imaginibus vento quaqua versus agitatis maxima agrorum ubertas diffunderetur, sed iis quoque ora obduxisse sua; eosdemque ita personatos et vino graves praetereuntibus sibique invicem ingessisse dicteria et probra, versibus ut plurimum inconditis, amoebaeis et extemporalibus (αὐτοσχεδίοις ᾄσμασι s. ποιήμασι) temere ac sine arte adumbrata. Tales versus erant *Saturnii*, h. e. prisci ac rudes, et *Fescennini*, a Fescennia, Etruriae oppido, sic dicti, obscoenis illi procacibusque iocis pleni, nec ullis vel honesti et decori, vel metri legibus adstricti, quamvis rhythmi non plane expertes, quos, ut verba Ennii mea faciam,

olim Fauni vatesque canebant,
Quum neque Musarum scopulos quisquam superarat,
Nec dicti studiosus erat.

Horum versuum frequens fuit et diuturnus Romae usus, tum in festis, tum in aliis solennibus, praecipue nuptiarum et triumphorum,

Libertasque recurrentes accepta per annos
Lusit amabiliter, donec iam saevus apertam
In rabiem verti coepit iocus et per honestas
Ire domos impune minax. Doluere cruento
Dente lacessiti: fuit intactis quoque cura
Conditione super communi: quin etiam lex
Poenaque lata, malo quae nollet carmine quemquam
Describi. Vertere modum, formidine fustis
Ad bene dicendum delectandumque redacti.

(Horat. Epist. II, 1, 146 seq.) Haec est lex illa XII Tabularum et quidem Tab. VII. *Si qui pipulo* (publice,

vel convicio) *occentasit* (al. actitavisset): *carmenve condisit, quod infamiam faxit flagitiumve alteri, fuste ferito.*[11]

Eorumdem versuum usus *Saturam* s. *Satiram* Romanorum, et primum quidem *dramaticam*, deinde vero *didacticam* quoque procreavit. Illud docet insignis de origine rei scenicae locus Livii lib. VII. c. 2. quem apponere liceat et paucis adnotationibus illustrare. *Et hoc et insequenti anno*, (a. V. c. CCCXC.) *C. Sulpicio Petico et C. Licinio Stolone consulibus, pestilentia fuit. Eo nihil dignum memoria actum, nisi quod pacis Deum exposcendae causa tertio tum post conditam urbem lectisternium fuit:* (Primum a. V. c. CCCLVI. et eamdem ob causam factum esse, tradit idem Liv. V, 13.) *et quum vis morbi nec humanis consiliis nec ope divina levaretur, victis superstitione animis, ludi quoque scenici, nova res bellicoso populo, (nam Circi modo spectaculum fuerat) inter alia coelestis irae placamina instituti dicuntur: Ceterum parva quoque (ut ferme principia omnia) et ea ipsa peregrina res fuit. Sine carmine ullo, sine imitandorum carminum actu, ludiones ex Etruria acciti, ad tibicinis modos saltantes, haud indecoros motus more Tusco dabant.*[12] *Imitari deinde eos iuventus, si-*

11 De versibus *Saturniis* et *Fescenninis* cf. Casaub. p. 177. et Wieland ad Horat. Epist. II, 1. not. 22. et 23.

12 Etrusci *ludiones* vel *histriones*, h. e. Mimi, (quae propria illorum verborum vis est, et hinc translata ad omnes fabularum actores, qui simul erant Mimi) ad tibicinis tantum *modos* (numeros, *ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν* *saltabant*, h. e. gesticulabantur vel mimum agebant, (nam saltatio veterum magis fere manuum, quam pedum motu artificioso continebatur) *sine ullo carmine*, cantu et declamatione, *sine actu*, dramatica et mimica repraesentatione *carminum*, eorum, quae canenda, declamanda et *imitanda*, scita imitatione aptisque gestibus exprimenda erant: nam *carmen* h. l. est, quidquid canitur et declamatur, quo sensu etiam mox *suorum carminum*, dramatum, *actor* dicitur. Hoc est primum ac rude mimorum genus, sine verbis actum: postea enim iis propria fuit coniunctio sermonis cum gesticulatione, vel actio ad modos et tibiam facta; quam mox saltationi adiunxisse dicitur *iuventus* Romana. Qua in re potissimum *Mimi* differebant a

mul inconditis inter se iocularia fundentes versibus, (simul ad tibiam alternis canentes versus Saturnios et Fescenninos, actionemque adiungentes saltationi vel gesticulationi) *coepere; nec absoni a voce motus erant.* (non a cantu abhorrebant gestus.) *Accepta itaque res saepiusque usurpando excitata. Vernaculis artificibus, quia* h i s t e r *Tusco verbo ludio vocabatur, nomen* h i s t r i o n i b u s *inditum; qui non, sicut ante, Fescennino versu similem incompositum temere*[13] *ac rudem alternis iaciebant, sed impletas modis saturas,*[14] *descripto iam ad tibicinem cantu, motuque congruenti peragebant.*" *Livius post aliquot annos, qui ab saturis ausus est primus argumento fabulam serere,*[15] (*idem scilicet, id*

Pantomimis, qui non sermone, sed sola gesticulatione utebantur, ac praeterea exquisitiori cum arte et psallebant et saltabant, nec nisi Augusti aevo celebritatem consequuti videntur. Cf. Ziegler de Mimis Romanorum, Gött. 1788.

13 Legendum crediderim: *Fescennino versui similem, i. e. compositum temere*, nisi malis: *vel compositum temere ac rudem.*

14 Haec est prisca Romanorum *Satura* s. *Satira*, eaque dramatica, (*Farce, Mischspiel*) e Saturniis et Fescenninis versibus enata, vel ad eorum similitudinem efficta, (nam Livius mox dicit, his *versibus ridicula fuisse intexta*, quae *iuventus* Romana *inter se more antiquo iactitaverit*) illisque substituta in scenis, sed minus *rudis* vel *temere composita* et *impleta modis*, ad modulos certos legesque rhythmi descripta et quodam saltationis actionisque artificio constans, *cantu iam* ad tibiarum modos sonumque moderato. Erat quidem fabula, sed rudis adhuc et incondita, neque unius ac certi alicuius, sed mixti argumenti; a cuius etiam varietate, aeque ac posterior et didactica Romanorum *Satira*, nomen traxit, quod infra monebimus. Eaedem *Saturae* postea vocabantur *Exodia*. Cur et quando hoc factum sit, mox docebit nos Livius.

15 L. aut M. *Livius* Andronicus, Graecus, M. Livii Salinatoris libertus, a. V. c. DXIV. C. Claudio Appii Claudii Caeci filio et M. Tuditano Coss. anno ante natum Ennium et post confectum bellum Punicum I. (v. Cic. Brut. 18. et Tusc. Qu. I, 1. Gell. XVII, 21. et ad hh. ll. Intpp.) *ab Saturis*, post Saturas, quae diu in scenis viguerant, *ausus est primus fabulas* (ex Graeco in Latinum sermonem versas) *serere*, construere, *argumento*, h. e. scribere, docere et agere fabulas unius eiusdemque argu-

quod omnes[16] *tum erant, suorum carminum actor) dicitur, quum saepius revocatus vocem obtudisset,*[17] *venia petita puerum ad canendum ante tibicinem quum statuisset, canticum egisse aliquanto magis vigente motu, quia nihil vocis usus impediebat.*[18] *Inde ad manum cantari histrionibus coeptum, diverbiaque tantum ipsorum voci relicta.*[19] *Postquam lege hac fabularum ab risu*

menti, quae partibus inter se connexis et aptis constarent, non, ut Saturae, confunderent et miscerent res plane diversas ac varias. Distinctius haec expressit Valer. Max. II, 4, 4. ubi Livium excripsit: *A Saturis primus omnium poëta Livius ad fabularum argumenta spectantium animos transtulit.*

16 *omnes* scil. fabularum auctores, vel poetae dramatici. Ellipsis dura est, et verba quoque, parenthesi inclusa, videntur loco suo mota esse, atque post voc. *revocatus* vel *obtudisset* ponenda.

17 *vocem obtudisset*, saepius cantando vocem fecisset infirmiorem et raucam.

18 Livius Andronicus, quum raucus esset factus, puerum accivit, qui ad modos tibiae caneret s. declamaret, ipse vero *canticum egit motu* scil. manuum et totius corporis, h. e. soliloquium, quod a puero canebatur, histrionum more expressit gesticulatione, (quo sensu etiam *canticum agere* dixit Suet. Galb. 13. ubi v. Ernesti) et quidem multo acriori ac vehementiori, quum non simul canere vocemque intendere opus esset. Ita quoque Valer. Max. II, 4, 4. haec verba interpretatus est: *Adhibito pueri et tibicinis concentu gesticulationem tacitus peregit.* — *Canticum* Romani vocabant μονολογίαν vel soliloquium, quod scil. ad modos tibiae canitur aut recitatur; *diverbia* autem dialogum s. colloquia duorum pluriumve actorum. Diomedes III. p. 488. collect. Putsch. *Membra*, inquit, *comoediarum tria sunt, diverbium, canticum, chorus. Diverbia sunt eae comoediarum partes, in quibus diversorum personae versantur. In canticis autem una tantum debet esse persona; aut, si duae fuerint, ita debent esse, ut ex occulto una audiat, nec colloquatur, sed secum, si opus fuerit, verba faciat. In choris vero numerus personarum definitus non est.*

19 Interpretes tantum non omnes iunxisse verba *ad manum histrionibus*, eaque pro *ad manum histrionum* posita accepisse videntur. Gronovius et Rambach. ad Casaub. p. 183 exponunt: tacitae histrionis gesticulationi, quae saltando fiebat et loquaci manu, cantando respondere et pronunciare modulate, quae hi-

ac soluto ioco res avocabatur et ludus in artem paulatim verterat; iuventus, histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus iactitare coepit: [20] *quae inde* exodia *postea appellata* [21] *consertaque fabellis potissimum Atellanis sunt. Quod genus ludorum ab Oscis acceptum tenuit iuventus,*

strio agat. Turnebus in Animadv. III, 23 et Ferrarius: histriones coeperunt *ad manum*, in promtu, in praesentia, *(zur Seite)* habere, qui cantaret, et quo pronunciante ipsi saltarent. Koenig: Histriones dicebantur, qui saltabant et gesticulabantur, quorum voci etiam *diverbia* (dialogus, das, was gesprochen wurde) relicta erant, *cantica* autem (soliloquia) relata ad tragoedos, qui ad histrionum gestus accommodate canebant. Ernesti: *Cantare ad manum* dicitur de histrionibus, quum recitantes s. cantantes illud ipsum exprimunt, quod ab saltatoribus gesticulando significatur. Salmasius ad Vopisc. Carin. 19. emendabat *ad manum saltari*, χειρονομεῖν. — Equidem verba *ad manum cantare* eodem sensu capio, quo Livius modo dixerat *canticum agere motu*, ut sententia h. l. sit: Inde ab histrionibus cantica gesticulatione, sola vero diverbia voce s. canendo exprimi coepta.

20 Bene haec παραφράζει Casaubonus p. 182. „Fabularum compositione inventa, refrixit initio Satira; verum hoc tantisper, dum mos obtinuit, ut ipsi poetae suas in scena fabulas agerent: ubi vero agendi partes ad histriones sunt translatae, rediit in scenam ipsa iuventus Romana risus iocosque priorum Satirarum; non quidem, ut fabulas excluderent, sed ut fabulis ipsis, praesertim autem Atellanis, adiungerentur sive insererentur."

21 Satirae quum fabulis adiungerentur, *Exodia* (*Intermezzi, Nachspiele*) dici coepere. Cf. Iuven. III, 175. VI, 71. Suet. Tiber. 45. et Domit. 10. Casaub. p. 184 seq. „Ut Satyricae, inquit, tragicis dramatis adiectae sunt a Graecis ad temperandam tragoediae moestitiam; sic Satiras sive Exodia, simillimam ob causam post tragoedias produci solita, memoriae quidam prodiderunt. Scholiastes Iuven. III, 175. *Exodiarius apud veteres in fine ludorum intrabat, quod ridiculus foret, ut, quidquid lacrymarum atque tristitiae coegissent ex tragicis affectibus, huius spectaculi risus detergeret.* — *Exodium* ita dictum, vel quia singulorum diverbiorum fini subiiciebatur, vel quia extremae fabulae semel. Sic inter chorica mele Graecorum dramatum, quod ab introeuntibus in scenam cantabatur, εἰσόδιον dicebant; quod ab exeuntibus, ἐξόδιον." Cf. Eichstaedt p. 84.

nec ab histrionibus pollui passa est. Eo institutum manet, ut actores Atellanarum nec tribu moveantur, et stipendia, tamquam expertes artis ludicrae, faciant. In his fabulis, ab *Atella*, Oscorum in Campania oppido, sic dictis, (unde actores earum Osce etiam loquebantur) sermo quidem rudis erat et impolitus, sed facetus potius et ridiculus, quam obscoenus et lascivus, argumentum quoque castum et sententiae purae atque honestae: unde Valer. Max. II, 4, 4. dicit, *hoc genus delectationis Italica severitate*[22] *temperatum ideoque vacuum nota fuisse.* Videntur illae prorsus fere congruisse fabulis Graecorum comico-satyricis, tum in argumenti delectu et tractatione, in petulantia, dicacitate et audacia dictionis, in actorum et saltationis indole et in ipsa actione, tum in eo, quod seorsum, nec adiunctae tragoediis, exhiberentur. (v. Eichstaedt de dram. Graec. com. sat. p. 53. 64. 65. 75 seq. et 84. ubi etiam de noto Diomedis loco lib. III. p. 487. ed. Putsch. ita disputat: „Diomedes Atellanae Romanae a Graecorum Satyris distantiam sic aperuit, utriusque ut Satyrices, a Graecis tractatae, speciem et formam quodam modo indicasse videatur. *Latina*, inquit, *Atellana a Graeca Satyrica differt: quod in Satyrica FERE Satyrorum personae inducuntur, aut si quae sunt ridicula, similes Satyris, Autolycus, Busiris; in Atellana Oscae personae, ut Maccus.*[23] Quo in loco duo se nobis offerunt digna observatu; alterum, quod Satyrorum inductio ab Atellanis plane aliena iudicatur, alterum, quod eadem Graecorum satyricis fabulis non sine exceptione quadam tribuitur. At vero si fabulas unice respiciamus, a tragicis poetis profectas, ignoraverunt sane hanc exceptionem Graeci. Diomedem itaque arbitror fabulas comico-satyricas simul mente descriptioneque comprehendisse et, sicuti tragicis Satyros, ita his Autolycum

22 Hac *Italica severitate* designari Satiram, Atellanis coniunctam, non persuasit nobis Casaub. p. 181.

23 Ita hunc locum emendarunt Casaub. p. 95. 96. Voss. Inst. Poet. II, 35. §. 6. Blankenburg ad Sulzer. T. I. p. 518.

et Busirin adscripsisse.“). Conf. tamen extrema huius Comment. verba.

Praeter illa, quae breviter memoravi, carmina Romanorum maledica, etiam *iambica*[24] ab iis Graecorum exemplo et imitatione scripta, sed sero demum, etsi iam a Catullo, Bibaculo et aliis ante Horatium, qui tamen illorum nomina gloriamque obscuravit, et hinc gloriatur in Epist. I, 19, 23—34. *Parios ego primus Iambos Ostendi Latio*, (in Epodis et Odis quibusdam contumeliosis) *numeros animosque sequutus Archilochi, non res et agentia verba Lycamben* cet. Conf. Horat. Od. III, 30, 13. 14. Propert. III, 1, 3. 4. et ad hh. ll. Intpp. Quintilianus (Inst. Or. X, 1. §. 96.) *Iambus*, inquit, *non sane a Romanis celebratus est, ut proprium opus; a quibusdam interpositus: cuius acerbitas in Catullo, Bibaculo, Horatio: quamquam illi* (Catullo) *epodos intervenire* (h. e. ex interpretatione Gesneri, ἐπῳδούς, versiculos breviores longioribus, dimetros trimetris, *accinentes* quasi s. *succinentes*, i. e. subiunctos, ut in XI prioribus Horatii Epodis) *non reperiatur*.

Ad *Satiram* Romanorum δραματικὴν et διαλογικήν, quae antiquissima fuit et tum ante Livii Andronici tempora, tum *Exordiorum* nomine post illa diu viguit, (v. sup. not. 14.) accessit deinde *Satira* διδακτική et διηγηματική, et quidem duplicis generis, *Enniana* et *Luciliana*; nam *Varroniana*, de qua infra disputandi locus erit, commode ad priorem referri potest. Q. ENNIVS, poeta celeberrimus, Graecis literis iam aliquantum imbutus et Scipioni Africano maiori familiarissimus, qui natus est Rudiis, opp. Calabriae prope Tarentum sinumque Tarentinum,[25] et vixit ab a. V. c. DXV ad DLXXXV,[26] non modo carminis Romanorum heroici poetarumque epicorum parens fuit, sed etiam Horat. Sat. I, 10, 66. *rudis* (h. e. novi et adhuc

24 Cf. sup. not. 10.

25 Inde *Rudius homo* dicitur Cic. Arch. 10. *Rudinus* Cic. Or. III, 42 extr. et Auson. Idyll. XII, 17. *Tarentinus* Hieron. Chron. Euseb. Olymp. 135.

26 v. Cic. Brut. 18. et de Sen. 5.

impoliti) *et Graecis intacti carminis* (Satirae didacticae) *auctor* dicitur. [27] Quot Satiras scripserit, non constat: liber IV ad Porphyrione, et VI a Donato ad Terent. Phorm. II, 2, 25. laudatur; (nisi librariorum incuria numeri sunt confusi) et singuli libri singulas comprehendisse videntur Satiras, unde illi plerumque, non hae memorantur. Earum non nisi perpaucae inveniuntur reliquiae, quas e Gell. II, 29. XVIII, 2. Servio ad Virg. Aen. XII, 121. Nonio (in vocc. *obstringillare, politiones* et *criminat*) aliisque Grammaticis collegere Columna, Merula, Hesselius et Casaub. de Sat. Rom. p. 193. 194. ubi nota exhibet duo maiora fragmenta, sed fontem, unde hausta sint, non indicat. Alterum astrologos somniorumque interpretes notat, et Iuvenalis forte menti in Sat. VI, 511—591. obversabatur: alterum venustam libidinosae mulieris descriptionem continet. Illud legitur ap. Cic. Div. I, 58. et ibi Ennio certe tribuitur: utrumque vero e Satiris potius, quam fabulis huius poetae depromtum esse crediderim. Ceterum de indole Satirarum Ennii ab antiquis scriptoribus haud scio an quidquam memoriae proditum sit, nisi quod Quintilianus Inst. Or. IX, 2, 36. tradit, Mortem ac Vitam contendentes ab eo inductas esse, et aliis laudatur Asotus s. Sotadicus, titulus Satirae Ennianae, in qua luxuriosi vel dissoluti hominis imaginem adumbrasse videtur. [28] Ex his tamen indiciis et ex ipsis fragmentis huius poetae probabili iudicio colligitur, Satiras eius fuisse *varios* carminum lusus, magna et metri et argumenti diversitate conspicuos et non plane quidem respuentes dialogi formam, sed animandis tantum orationis coloribus adhibentes, neque comicum derisum, sed risum potius satiricum sectantes [29] in rebus, e vita communi petitis

27 Casaubonus p. 197 ingeniose suspicatur legendum esse: *Quam Rudius, Graecis intacti carminis auctor.* Cf. not. 25.

28 v. Flögel T. II. p. 7. et Blankenburg T. IV. p. 143.

29 Ita *risum* a *derisu* distinxit Eichstaedt p. 62. duce Quintil. I. O. VI, 3. et inpr. Plattnero in Nova Anthropol. T. I. p. 389—406.

et ad utilitatem communem moresque hominum spectantibus.

Ab hac *Satira Enniana* differebat *Luciliana*, cuius auctor C. LVCILIVS, Eques Romanus magnusque Pompeii Magni avunculus, qui a patria, Suessa Aurunca, opp. Campaniae, Iuven. I, 20. *magnus Auruncae alumnus* dicitur, vixit ab a. V. c. DCVI ad DCLI et Satirarum libros XXX (vel totidem forsan Satiras) scripsit, quarum fragmenta tantum, sed non pauca, supersunt.[30] Is enim primum heroico plerumque metro usus est, et raro tantum iambico vel trochaico. Deinde tum facetior et urbanior, tum limatior fuit, quam Ennius et poetarum seniorum turba.[31] Denique Satira eius ab Enniana discrepat et in

30 Collecta sunt ea primum a Stephanis, deinde a Fr. Dousa Lugd. Bat. 1597. 4. quam editionem recudendam curarunt Vulpius Patavii 1739. Maittarius in Corp. Lat. Poet., Havercamp. ad calcem Censorini Lugd. Bat. 1743. 8. et editores Bipont. Iuven. et Persii.

31 v. Horat. Sat. I, 4, 7. 8. et 10, 64. seq. Cic. Or. I, 16. II, 6. et ad Div. IX, 15. ubi *antiqua* eius et *vernacula festivitas* laudatur, quae videtur praecipua fuisse causa, quare Lucilius eiusque Satira Romanis tam diu in deliciis fuerit. v. Wieland ad Horat. Sat. I, 4. not. 1. et Manso p. 419-442. Nam idem Horatius ll. ll. Sat. I, 4. 8 seq. et 10, 1-30. 46-71. contendit, eum fuisse *durum componere versus — pigrum ferre recte scribendi laborem — eum fluere lutulentum, saepe ferentem plura tollenda relinquendis*, — qui *detereret sibi multa, si foret hoc nostrum fato delatus in aevum*, et qui *non magnum fecit, quod verbis Graeca Latinis miscuit.* Hoc iudicium improbat Quintilianus Inst. Or. X, 1, 93. *Lucilius quosdam ita deditos sibi adhuc habet amatores, ut eum non eiusdem modo operis auctoribus, sed omnibus poetis praeferre non dubitent. Ego quantum ab illis, tantum ab Horatio dissentio, qui* (Sat. I, 4, 11.) *Lucilium fluere lutulentum et, esse aliquid, quod tollere possis, putat. Nam et eruditio in eo mira, et libertas atque inde acerbitas et abunde salis. Multo est tersior ac purus magis Horatius et ad notandos hominum mores praecipuus.* Enimvero Horatius easdem ei laudes tribuit, et quae vituperat, recte vituperasse videtur, immo excusare, partem vitiorum tempori imputans. Cf. Wieland et Manso ll. ll.

materiq et in forma, sive in argumento et in ratione consilioque, quod in eo tractando sequutus est: non enim saepe, ut Ennius, sed unice ac semper id egit, ut mores hominum, et quidem acerbissime, notaret, nec vitia tantum, sed personas quoque, iis contaminatas, nominatim et summa libertate, nulla dignitatis ratione habita, perstringeret; [32] quumque veteris Graecorum comoediae studio ingenium eius formatum huiusque veluti succo nutritum esset, illius non modo sermonem quotidianum ac paene pedestrem, qui satiris inde proprius fuit, (v. Horat. Epist. I, 4, 1. et Sat. I, 4, 39 — 62. II, 6, 17.) sed venenatos etiam sales et dicacitatem aemulatus est. Et haec est illa *libertas verborum*, quae ei a Cic. ad Div. XII, 16. et aliis tribuitur; hic est *styli nasus*, (dicacitas) *ab eo primum conditus*, (v. Plin. Praef. Hist. Nat.) et singularis ille *character Lucilianus* (Varr. R. R. III, 2, 17.) et Satirae Lucilianae, qui tam ex fragmentis eius, quam ex veterum scriptorum testimoniis (inpr. Horat. Sat. I, 4, 1 — 8. I, 10, 1 — 30. 43 — 71. II, 1, 62 — 70. Pers. I, 114 seq. et Iuvenal. I, 152 seq. 165 seq.) cognoscitur. Diomedes lib. III. p. 482. ed. Putsch. *Satira*, inquit, *est carmen apud Romanos nunc quidem maledicum et ad carpenda hominum vitia archaeae comoediae charactere compositum: quale scripserunt Lucilius et Horatius et Persius. Sed olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satira dicebatur, quale scripserunt Pacuvius et Ennius.* Quintilianus Inst. Or. X, 1, 93. *Satira tota nostra est: in qua primus insignem laudem adeptus est Lucilius.* Evanthius, seu quisquis auctor fuit libelli de Trag. et Com. (in Thes. Gronov. T. VIII. et in editt. Terent. Westerhov. T. I. p. LV. Lindenbrog. p. 27. et Zeuniana) *Quum poetae abuti licentius stylo* (in versibus Fescenninis) *et passim laedere ex libidine coepissent plures bonos, ne quisquam in alterum carmen infame proponeret, lege* (in

32 Dousa (in nota p. 185 ed. Havercamp.) monet, in pauculis fragmentis exagitari XVI clarissimos Romanos, et mortuos quoque poetas, Euripidem, Ennium, Caecilium, Pacuvium, Accium.

XII Tabulis) *lata siluere. Et hinc deinde aliud genus fabulae, id est Satira, sumsit exordium:* (Fescenninis versibus in scena successit Satura prisca et dramatica [33]) *quae a Satyris, quos illotos semper ac petulantes deos scimus esse, vocitata est: etsi aliunde nomen traxisse prave putant alii. Haec, quae Satira dicitur,* (et Exodia) *eiusmodi fuit, ut in ea quamvis duro et veluti agresti ioco, de vitiis civium tamen sine ullo proprii nominis titulo carmen esset. Quod item genus comoediae* (Satira dramatica) *multis obfuit poetis, quum in suspicionem potentibus civibus venissent, illorum facta descripsisse in peius ac deformasse genus stylo carminis; quod primo Lucilius novo conscripsit modo, ut poesin inde faceret,* (singulare carminum genus, quod non ageretur in scena, sed legeretur, non dramaticum esset, sed didacticum) *id est, unius carminis plures libros.*

Satira itaque a Lucilio inventa, et praecipue ab Horatio, Persio ac Iuvenale, sed ab unoquoque diversa ratione exculta, est illud carminum genus, quod vivis coloribus imaginibusque mores hominum adumbrare, et tum virtutem praeceptis, quorum gravitas comitate plerumque ac festivitate condita est, commendare, tum errores potissimum ac vitia, luculentis exemplis salibusque modo urbanis modo nigris, vel risui vel invidiae exponere, adeoque multiplici poeseos, dramaticae potissimum, arte argumenta e vita quotidiana depromta tractare, et sic lectores tam delectare, quam docere et emendare conatur. Utrum haec Satira sit iustum poema nec ne, in quaestionem vocarunt Horat. Sat. I, 4, 39—64. Wieland ad h. l. not. 7. Casaub. de Sat. Rom. II, 5. (ubi conf. Rambach) et alii, qui in poeseos naturam diligentius inquisivere, inpr. Astius de Platonis Phaedro p. 44 seq.

Iam si quaeritur, num et nomen et ipsum carminis genus, sive alterutrum, Romanis proprium fuerit, an a Grae-

33 Ita obscurum Grammatici locum intelligo, quem alio sensu cepit Casaub. p. 23. alio Blankenb. ad Sulzer. T. IV. p. 126. 138. alio Eichstaedt p. 56. 57. et alio denique Manso p. 410. 411.

cis, ut quidquid ad artes scientiasque spectat, petitum et satyricae eorum poesi cognatum; Grammatici certant et adhuc sub iudice lis est. Illud propugnarunt in primis Ios. Scaliger, Casaubonus, Spanhemius, Rambachius, Rigaltius, Dacerius, Manso et Koenig; hoc Iul. Caes. Scaliger,[34] Dan. Heinsius, Vulpius, Flögelius, Blankenburg et Conz. Hinc etiam nomen varie scribitur; ab his *Satyra*, ab illis vero, quos sequutus sum, *Satura* vel *Satira*; nam utraque scriptura in plerisque Satiricorum codicibus MSS. reperitur, et nihil differt inter eas, ut inter *optumus* et *optimus*, *maxumus* et *maximus* al. *Saturam* nonnulli dictam existimant a *saturitate* sive abundantia, (voce et significatione a Graecis desumta, quod colligitur ex Hesychio, qui docet, *σατορας* s. *σατηορους* esse *σκαφας βοτρυων*, vasa racemorum plena, *παρα Λακωσι*) alii a nomine *satur*, (v. c. Isidorus, qui facete monet: *aut a saturis nomen Saturae dictum, qui multa habent; vel ob ea, quae per vinolentiam* (libere et mordaciter) *dicunt, ut ebrii*, quam posteriorem rationem distinctius exponit Porphyrion) plerique autem a rebus *saturis*, h. e. multiplicibus et miscellis, (v. c. *gestu* vel *lance satura*, variis primitiis referta et oblata diis ruralibus, vel *lege satura*, multa capita variasve res comprehendente)[35] adeoque a

34 In Art. poet. lib. I. c. 12. *Idcirco falluntur, inquit, qui putant, Satyram esse latinam totam: a Graecis enim et inchoata et perfecta primum, a Latinis deinde accepta, atque extra scenam exculta. Quamobrem non a satura vel lege vel lance dicta est, ut frustra et temere satagunt grammatici: quin has a Satyris dictas puto. Cum lancibus enim prodibant et canistellis pomorum omni genere plenis, quibus Nymphas allicerent.* Fuere etiam Grammatici, qui *Satiram* vel potius *Satyram* a *Satyris* dictam putarent, v. c. Evanthius in loco supra adscripto, et Diomedes, qui mox a nobis laudabitur, sed dubitanter scripsit.

35 Casaub. p. 250-255. „Erat mos antiquorum, quando Cereri, Baccho aut aliis diis agri annua vota solverent pro lato frugum fructuumque proventu, ut primitias rerum collectarum in lancem congestas cuique deo pro ratione eius cultus offerrent. In ritibus Graecorum huiusmodi sa-

mixtura variarum rerum, vel argumenti, vel metrorum, vel sermonis poetici et pedestris. Quam etymologiam omnibus Satirae Romanae speciebus (antiquissimae, Ennianae, Lucilianae et Varronianae [36]) congruere dicunt, eamque firmant tum verbis Iuven. I, 85. 86.

cra miscella vocantur πάγκαρπος θυσία et πανσπερμία, aut πυανία vel πυανεψία, quum leguminibus fiebat sacrum; item εἰρεσιώνη. Latini vero lances ita refertas variarum rerum copia *lances saturas*, vel simpl. *saturas* appellarunt. *Satur* enim pro pleno et cui nihil deesset usurpabant: sic *color satur*, cui ad perfectionem nihil deest, quando lana colorem δευσοποιὸν imbibit. A similitudine huius lancis etiam aliarum rerum mixturas appellarunt *saturas*. Verrius Flaccus: *Satura cibi genus, ex variis rebus conditum.* Hoc quoque uberius Diomedes. *Quoddam,* inquit, *genus farciminis multis rebus refertum Saturam dicit Varro vocitatum. Est autem hoc positum in II libro Plautinarum quaestionum. Satura est, ubi uva passa et polenta et nuclei pinei ex mulso conspersi: ad haec alii addunt et de malo punico grana.* Sic et voces πανσπερμία et πάγκαρπος quamlibet mixtionem e multis diversisque rebus ac κυκεῶνα denotant: — et quum in foro leges unica rogatione ferebantur multorum capitum, aut veteres leges interpolabantur adiectione novorum capitum, *saturas* vocabant h. e. miscellas, quomodo a ICtis lex Iulia Papia Poppaea nominatur *miscella*, quia et multa et diversa capita continebat. Hinc natum proverbium, *per saturam legem ferre,* quum raptim, neque viritim dictis sententiis aliquid senatores decernebant; et ut apud Festum loquitur Laelius, *quasi per saturam sententiis exquisitis.* (Cf. Crenii not. ad Casaub. p. 253. 254. VV. DD. ad Sallust. b. Iug. c. 29. et Ernesti clav. Cic. ad leg. Caeciliam Didiam.) — Laudatur etiam Lactant. I, 21. Pescennius Festus in libris *Historiarum per saturam*; hoc est, ut Graeci similes libros inscribere soliti, Ποικίλης ἱστορίας, vel Ἀμαλθείας κέρας, aut Τῶν σποράδην λεγομένων, aut denique, Sosipatro interprete, Πανδέκτης ἱστοριῶν. Propius ad vocem *Satura* accesserunt, qui libros suos inscripserunt Πίνακας h. e. lances, (immo tabulas) vel Πινακίδια. Quarum ἐπιγραφῶν exempla in Praef. Plinii et ap. Sueton. in Aurelio Opilio Grammatico." (Cf. Gell. I, 8.)

36 De Satira Varroniana sermo erit in commentatione seq. De reliquis iam supra egi. Qui vero *Satiram* hinc ita definierunt, ut sit carmen, cuius argumentum farragine vel mixtura diversorum vitiorum contineatur, nominis potius vim et etymologiam, quam carminis naturam respexerunt; quod recte iam explosit D. Hein-

cis, ut quidquid ad artes scientiasque spectat, petitum et satyricae eorum poesi cognatum; Grammatici certant et adhuc sub iudice lis est. Illud propugnarunt in primis Ios. Scaliger, Casaubonus, Spanhemius, Rambachius, Rigaltius, Dacerius, Manso et Koenig; hoc Iul. Caes. Scaliger,[34] Dan. Heinsius, Vulpius, Flögelius, Blankenburg et Conz. Hinc etiam nomen varie scribitur; ab his *Satyra,* ab illis vero, quos sequutus sum, *Satura* vel *Satira;* nam utraque scriptura in plerisque Satiricorum codicibus MSS. reperitur, et nihil differt inter eas, ut inter *optumus* et *optimus, maxumus* et *maximus* al. *Saturam* nonnulli dictam existimant a *saturitate* sive abundantia, (voce et significatione a Graecis desumta, quod colligitur ex Hesychio, qui docet, σατορας s. σατηρούς esse σκαφας βοτρυων, vasa racemorum plena, παρα Λακωσι) alii a nomine *satur,* (v. c. Isidorus, qui facete monet: *aut a saturis nomen Saturae dictum, qui multa habent; vel ob ea, quae per vinolentiam* (libere et mordaciter) *dicunt, ut ebrii,* quam posteriorem rationem distinctius exponit Porphyrion) plerique autem a rebus *saturis,* h. e. multiplicibus et miscellis, (v. c. *gestu* vel *lance satura,* variis primitiis referta et oblata diis ruralibus, vel *lege satura,* multa capita variasve res comprehendente)[35] adeoque a

34 In Art. poet. lib. I. c. 12. *Idcirco falluntur,* inquit, *qui putant, Satyram esse latinam totam: a Graecis enim et inchoata et perfecta primum, a Latinis deinde accepta, atque extra scenam exculta. Quamobrem non a satura vel lege vel lance dicta est, ut frustra et temere satagunt grammatici: quin has a Satyris dictas puto. Cum lancibus enim prodibant et canistellis pomorum omni genere plenis, quibus Nymphas allicerent.* Fuere etiam Grammatici, qui *Satiram* vel potius *Satyram* a *Satyris* dictam putarent, v. c. Evanthius in loco supra adscripto, et Diomedes, qui mox a nobis laudabitur, sed dubitanter scripsit.

35 Casaub. p. 250–255. „Erat mos antiquorum, quando Cereri, Baccho aut aliis diis agri annua vota solverent pro lato frugum fructuumque proventu, ut primitias rerum collectarum in lancem congestas cuique deo pro ratione eius cultus offerrent. In ritibus Graecorum huiusmodi sa-

mixtura variarum rerum, vel argumenti, vel metrorum, vel sermonis poetici et pedestris. Quam etymologiam omnibus Satirae Romanae speciebus (antiquissimae, Ennianae, Lucilianae et Varronianae [36]) congruere dicunt, eamque firmant tum verbis Iuven. I, 85. 86.

cra miscella vocantur πάγκαρπος θυσία et πανσπερμία, aut πυανία vel πυανεψία, quum leguminibus fiebat sacrum; item εἰρεσιώνη. Latini vero lances ita refertas variarum rerum copia *lances saturas*, vel simpl. *saturas* appellarunt. *Satur* enim pro pleno et cui nihil deesset usurpabant: sic *color satur*, cui ad perfectionem nihil deest, quando lana colorem δευσοποιὸν imbibit. A similitudine huius lancis etiam aliarum rerum mixturas appellarunt *saturas*. Verrius Flaccus: *Satura cibi genus, ex variis rebus conditum.* Hoc quoque uberius Diomedes. *Quoddam,* inquit, *genus farciminis multis rebus refertum Saturam dicit Varro vocitatum. Est autem hoc positum in II libro Plautinarum quaestionum. Satura est, ubi uva passa et polenta et nuclei pinei ex mulso conspersi: ad haec alii addunt et de malo punico grana.* Sic et voces πανσπερμία et πάγκαρπος quamlibet mixtionem e multis diversisque rebus ac κυκεῶνα denotant: — et quum in foro leges unica rogatione ferebantur multorum capitum, aut veteres leges interpolabantur adiectione novorum capitum, *saturas* vocabant h. e. miscellas, quomodo a ICtis lex Iulia Papia Poppaea nominatur *miscella*, quia et multa et diversa capita continebat. Hinc natum proverbium, *per saturam legem ferre,* quum raptim, neque viritim dictis sententiis aliquid senatores decernebant; et ut apud Festum loquitur Laelius, *quasi per saturam sententiis exquisitis.* (Cf. Crenii not. ad Casaub. p. 253. 254. VV. DD. ad Sallust. b. Iug. c. 29. et Ernesti clav. Cic. ad leg. Caeciliam Didiam.) — Laudatur etiam Lactant. I, 21. Pescennius Festus in libris *Historiarum per saturam;* hoc est, ut Graeci similes libros inscribere soliti, Ποικίλης ἱστορίας, vel Ἀμαλθείας κέρας, aut Τῶν σποράδην λεγομένων; aut denique, Sosipatro interprete, Πανδέκτης ἱστοριῶν. Propius ad vocem *Satura* accesserunt, qui libros suos inscripserunt Πίνακας h. e. lances, (immo tabulas) vel Πινακίδια. Quarum ἐπιγραφῶν exempla in Praef. Plinii et ap. Sueton. in Aurelio Opilio Grammatico.“ (Cf. Gell. I, 8.)

36) De Satira Varroniana sermo erit in commentatione seq. De reliquis iam supra egi. Qui vero *Satiram* hinc ita definierunt, ut sit carmen, cuius argumentum farragine vel mixtura diversorum vitiorum contineatur, nominis potius vim et etymologiam, quam carminis naturam respexerunt; quod recte iam explosit D. Hein-

Quidquid agunt homines, votum, timor, ira, voluptas,
Gaudia, discursus, nostri est farrago libelli;

tum testimoniis veterum Grammaticorum; v. c. Diomedis lib. III. p. 483. collect. Putsch. *Satira dicta sive a Satyris, quod similiter in hoc carmine ridiculae res pudendaeque dicuntur, quae velut a Satyris proferuntur et fiunt; sive a Satura lance, quae referta variis multisque primitiis sacris Cereris inferebatur; vel a copia et saturitate rei Satura vocabatur: cuius generis lancium et Virgil. in Georg. II, 194. et 394. meminit. Alii dictam putant a lege satura, quae uno rogatu multa simul comprehendat, ut scilicet et Satira carmina multa simul et poemata comprehenduntur: cuius legis Lucilius meminit in primo: Per Saturam Aedilem factum, qui legibu' solvat.* Isidor. Orig. V, 6. *Satura vero lex est, quae de pluribus rebus simul loquitur, dicta a copia rerum et quasi a satietate, unde et Satiram scribere est poemata varia condere, ut Horatii, Iuvenalis et Persii.* Conf. Festus in voc. *Satura,* et Acron vel Porphyr. ad Horat. Sat. I, 1. pr.

Meo qualicumque iudicio omnis quidem res, toties et a tam multis in quaestionem vocata, non magni adeo momenti est, et quemadmodum Casaubonus aliique, qui *Saturam* vel *Satiram* ita definiunt, ut sit carmen, cuius argumentum farragine seu mixtura diversorum vitiorum rerumque contineatur, nominis potius vim et etymologiam, quam carminis naturam respexisse, ita Jul. Scaliger, Dan. Heinsius aliique similitudini vocabulorum *Satyrice, Satyri* et *Satyra* nimium tribuisse videri possunt, et quamvis nomen omnino Graecae sit originis, tamen *Satura* rectius

sius. Omnino autem notandum, Graecis et Romanis non, ut nobis, distinctas fuisse et accuratas diversorum poeseos generum carminumque divisiones, neque ex natura semper cuiusque petitas, sed saepe a metro, (unde *Iambi* v. c. dicti) vel aliunde desumtas. Veteres quoque scriptores libros suos plerumque sine titulo in vulgus videntur emisisse, vel de eo non admodum laborasse: et inscriptiones illorum Grammaticis fere debentur. Cf. not. 58.

scribitur, quam *Satyra* et *Satira;* nam veteres Romani Graecum *υ* ut breve Gallorum *u* pronuntiabant, Grammatici vero substituebant *y* et indocti, aut qui sibi forte docti videbantur, *i*, v. c. *inclytus* et *inclitus, lacrymae* et *lacrimae* pro *inclutus* et *lacrumae,* quae vera scriptura in multis codd. MSS. reperitur. Multo autem probabilius est, non modo hoc carminum genus, de quo quaeritur, sed etiam nomen eius, saltem huius usum, Romanis proprium fuisse, quam a Graecis profectum. Nam primum omnem fere dubitationem eximunt testimonia Horatii (Sat. I, 10. 66. ubi Ennius *rudis et Graecis intacti carminis auctor* dicitur) et Quintiliani, (Inst. Or. X, 1, 93. *Satira tota nostra est, in qua primus insignem laudem adeptus est Lucilius*) quae profecto longe digniora sunt fide, quam incertae recentiorum Criticorum coniecturae.[37] Deinde illa carpendi alios pravosque hominum mores ridendi ratio neque a Graecis verbo aliquo, a Satyris petito, insignita est, (nam ipsum σατυρίζειν lasciviam potius petulan-

37 Wielandi nota 15 ad Horat. l.l. est haec: „Vermuthlich ist hier der alte Dichter Ennius gemeint. Wie übrigens, nachdem Horaz, der mit der griechischen Literatur sehr bekannt war, die Satyre so ausdrücklich zu einer römischen Erfindung macht und hierin von einem beyder Sprachen so kundigen Kunstrichter, als Quintilian war, unterstützt wird, ein moderner Grammatiker sich einfallen lassen konnte, das Gegentheil zu behaupten, würde kaum begreiflich seyn, wenn es nicht Jul. Caes. Scaliger wäre. Jene konnten mit voller Kenntnifs der Sache sprechen; denn sie hatten noch alle Producte der griechischen Literatur vor sich. Wir sprechen vom *Margites* des Homer, von den sogenannten *Sillen* des Xenophanes und Timon, *die wir nicht mehr haben,* und also mit den Satyren der Römer nicht vergleichen können, und wollen gleichwohl mehr von der Sache wissen als Horaz und Quintilian! — Hr. Flögel hat diese Materie in s. Gesch. d. kom. Lit. II. B. S. 12 ff. mit so vieler Sachkenntnifs, als davon zu haben ist, aus einander gesetzt, und gegen die Behauptung des H. und Q. mit vieler Bescheidenheit Zweifel vorgetragen, die, wie mich däucht, blos deswegen nicht aufzulösen sind, weil keine griechische Gedichte mehr vorhanden sind, die mit den Lucilischen, Horaz. oder Juven. Satyren verglichen werden könnten."

tem, quam mordacitatem, significat, et Satyri quoque salaces quidem vel petulantes et saltatores, non autem dicaces fingi solebant) neque singulare aliquod, a Graecis excultum, poeseos carminumque genus umquam constituit, ad quod illa. quam supra dedi, Ennianae et potissimum Lucilianae Satirae descriptio ita transferri queat, ut non magna deprehendatur dissimilitudo.[38] Aliquam quidem cum hac

38 Koenig p. 11. „Omnino, inquit, haec vitia, stultitiam et pravos hominum mores ridendi et vituperandi ratio numquam singulare aliquod carminum genus, proprio aliquo nomine insignitum, apud Graecos constituit, sed modo epica, modo lyrica, modo dramatica, modo didactica forma prodiit induta, ita tamen, ut dicacitas semper fere in certos quosdam homines, non in vitia ipsa, a personarum complexu disiuncta, exerceretur." p. 23. „Sed sit nomen vel maxime Graecae originis, quod de multis verbis latinis probabili ratione disputare possis, hoc tamen constat, Graecos eodem ad carminis aliquod genus, praesertim satiricum, numquam fuisse usos, adeoque usus saltem, ad quem Romani illud adhibuerunt, novus est dicendus." p. 24. „ Genus hoc carpendi alios et ridendi verbisque mordacibus incessendi nusquam Graeci verbo aliquo, a Satyris petito, insigniverunt, sed aliis omnibus potius usi sunt, *σκωπτειν, διασυρειν, κωμῳδειν, ἰαμβιζειν, ἐφυβριζειν*, ipsumque *σατυριζειν* de lascivia petulanter se exserente, non de mordacitate et subsannatione acceperunt; atque *του παιζειν* vis ét significatio, quod Satyrorum proprium esse dicitur, de petulanti eorum saltatione potius, quam de dicacitate in alios se exserente interpretandum est. Satyri quidem erant salaces, petulantes, saltatores; eos autem dicteriis alios incessisse, nusquam apud Graecos, eo saltem nondum tempore, quo drama satyricum vigeret, legere me memini, neque hoc in illo dramate, in scena agendo, obtinuisse existimo." p. 25. „Nomen *satirae* ad Ennianas et Pacuvianas satiras, in quibus primum adhibitum est, proprie pertinuit, non ad singula carmina Horatii, Persii et Iuvenalis. Nam ab Ennio et Pacuvio libros integros *Satirarum* nomine insignitos fuisse, non singula librorum segmenta, quorum varietate erant compositi, satis constare videtur ex Varrone, illorum virorum imitatore, cuius satiram eamdem Gellius I, 22 sub *satirae*, et XIII, 11 sub *libri* nomine excitat. (Cf. quae supra de Ennio dixi.) Forsan etiam Lucilius libros, non eorum diversi argumenti sectiones, *Satiras* inscripsit. Verum progressu temporis tandem verbum hoc antiquam suam vim amisisse, et ad scribendi genus

Satira cognationem habuerunt fabulae Graecorum satyricae, in primis comicorum poetarum, et maiorem forte Silli, de quibus supra disputavi. Sed illarum et materies et forma fuit diversa: [39] hi vero didactica quidem erant carmina, at differebant argumento eiusque tractandi consi-

Lucilianum translatum esse, valde probabile est. Cf. Horat. Sat. II, 1, 1. et Stat. Sylv. I, 3, 103. Sed Horatium singulis carminibus Satirarum nomen non imposuisse, Cruquius in comm. suo ex vetustiss. codd., in quibus haec carmina *Eclogae* inscribuntur, extra omnem dubitationis aleam mihi videtur posuisse. Ex ipsis etiam carminibus constat, singula primum ad amicos esse missa et paucis admodum recitata, Sat. I, 4, 73 sq. deinde vel ab ipso auctore, vel ab alio Venusinae musae amante, (immo a Grammaticis; cf. Heyne de carm. bucol. T. I. edit. Virgil. sec. p. 18.) *eclogae* nomine singulis fortasse indito, in libros collecta et digesta videntur. In ipsorum numero quaedam quoque sunt, quibus *Satirae* titulus, sive antiquam verbi vim retinueris, sive novam illam subieceris, parum convenire videatur, nisi contenderis, Horatium vel ea carmina, quae certo et finito alicui generi subiungi non potuissent, eadem inscriptione, cui minime responderent, gaudere voluisse. Pari modo *Sermonum* et *Epistolarum* inscriptionem ab Horatio esse profectam, probari nullo modo potest, quamquam ipse huic rei occasionem dederit Sat. I, 4, 39 sq. Epist. I, 4, 1. II, 1, 250 sq. (*Libellos* vocat Satiras Epist. I, 13, 4.) Sed vetustam eam esse probat Sidon. Apollin. Epist. ad Tonant. Etiam grammatici *epistolas* Horatii et *sermones* citant. De Persio, quomodo librum suum inscripserit aut singula carmina, nihil certi liquet. Pithoeus in vetusto aliquo cod. in singulis paginis hunc titulum invenisse testatur: *Thebaidorum Persii Satyra*, et in extremo: *Explicuit Theb. P. satyra feliciter.* Caeterum a Sosippo Charis. p. 66 in collect. Putsch. *Satira* I Persii citatur. In Iuvenale autem libri a grammaticis semper memorantur. — Quia autem Horatius, Persius et Iuvenalis Lucilii scribendi genus, sua tamen quisque ratione, secuti sunt, inter eos auctores, qui saturam seu saturas scripserunt, iure sunt relati, eorumque libris seu carminibus singulis is titulus, cuius ipsi auctores forsan non fuerunt, a librariis est inscriptus." Cf. not. 3[?].

39 Cel. Eichstaedt p. 59-61. „In *tragicis*, inquit, Graecorum Satyris, ad quos revocata fere est omnis quaestio, quemadmodum permulta sunt, quae diversa reperiantur a Romanae ingenio Satirae: ita si hanc conferre cum ea Satyrica instituerimus, quam *comici* Graecorum poetae variis modis excoluerunt, (v. sup. not. 9.) facillime arctiorem quamdam fuisse harum propinquitatem ac

lio, quod ad solos vel philosophos vel poetas eorumque errores, non ad vitae quotidianae mores horumque emendationem spectabat; neque dubito, quin rerum quoque tractationem magnopere discrepasse intelligeretur, si integri

necessitudinem, intelligamus. Nam ut omittam nunc Satyrorum choros, quos comica Graecorum Satyrice, aeque ac Romanorum Satira, aut porcius alseivit, aut penitus sustulit; (v. sup. not. 4.) utramque etiam hac in re deprehendimus conspirasse, quod argumenta peterent e vita quotidiana, quae notarent et designarent turpitudinem domesticam, saepe numero etiam turpiter, quos aequales vi ridiculi vulnerarent. Quorum nihil cadit in tragicam Satyricam. Verum enim vero propter hanc similitudinem equidem non ausim partes illorum sequi, qui graecam Satyricam procreatricem quandam Latinarum Satirarum et quasi parentem indicaverunt. Nam et gravissimi auctores, Horatius et Quintilianus, inventionem eas Romanorum vindicant, et a veri specie neutiquam abhorret, eas e compositis temere ac rudibus iocis et dicteriis fluxisse, quae priscis temporibus iuventus Romana per otium et lasciviam alternis solebat in scena effundere. Praeterea non modo in argumento eiusque tractandi consilio, verum etiam in ipsa tractatione magna reperitur dissimilitudo. Primum enim si argumentum spectetur, quod situm est in variis ridiculi generibus, cum fabulis comico-satyricis Graecorum componi nullo pacto potest Horatiana Satira, potest quodam modo Luciliana, quae imaginem referebat antiquae Comicorum dicacitatis. Quippe quam Horatii venusta urbanitas coluit, Persii gravitas acuit et Iuvenalis austeritas tamquam veneno armavit, Satira, quod a morum integritate severitateque profecta, iudicio de rebus humanis liberali mentisque generosae honesta indignatione niteretur, (v. Dusch. Briefe zur Bild. d. Geschmacks P. VI. p. 1–77.) materiem omnem ridiculi repetiit ab istis gravioribus vitiis, quae essent in vita hominum et moribus quaeque satyricis salibus perfricata coerceri possent et salutis publicae causa emendari. Graecorum contra Satyrice, dicacitatis laude contenta, non tam risum sectata est satyricum, quam comicum derisum, (cf. sup. not. 29.) et cavillandi magis libidine excitata, quam corrigendi studio impulsa, modo fortunas civium, modo corporis deformitatem et alia leviora vitia, quae Comicorum solent ludibriis agitari, contumeliarum aculeis lacessivit, ita ut ne ingenuitatem quidem praestaret et ruborem suum verborum turpitudine et rerum obscoenitate vitanda. Quam quidem ridiculi speciem, in oratione Comicorum velut exuberantem, longe superavit Romanorum poeta-

superessent Silli, nec potius perpauca eorum fragmenta, quae exactam comparationem non admittunt. Non etiam repugnabimus, si quis contenderit, Ennium et praecipue Lucilium eiusque imitatores duxisse colores quosdam et sales hausisse ex Graecorum vetere comoedia, (v. Horat. Sat. I, 4, 1 seq. 10, 14 seq. et Pers. I, 123 seq.) Iambis, Sillis et fabulis satyricis. Verum propterea neque Graeci Satiras scripsisse, neque Romani has illis acceptas retulisse censendi sunt. Praeterea Romanam, non Graecam, Satirae originem fuisse, ex historia et ipsa quoque nominis forma probabile fit. Temporibus priscis, quibus nec Satyri et Satyrica dramata, nec ulla graecae poeseos genera, iam innotuerant Romanis, versibus Saturniis Fescenninisque in scena successit *Satura,* ut supra vidimus; et haec deinde appellatio propter similitudinem aliquam, quae argumenti potissimum varietate continebatur, tam ad illa carminum genera, quae ab Ennio, quam ad ea, quae a Luci-

rum, quos supra nominabam, liberalis festivitas, non illa quidem in celeritate atque dicto posita, sed in perpetuitate sermonis: quamquam propius ad illam accessisse superiorem Lucilianae Satirae videntur, quarum plerisque par fuit ridendi materies, simile consilium, eadem impudentia, gemina audacia. — Deinde ubi de *tractandi ratione* quaeritur, deducenda sine dubio erit disputatio ad certas quasdam satyricae poeseos formas, quibus externo etiam habitu, seu componendi lege et artificio, impressa similitudinis vestigia inveniantur. Iam vero illud perspicuum est, satyrica Graecorum *dramata* non comparari cum Lucilii aliorumque *didacticis* Satiris satis insigniter atque commode posse. At tametsi Romani in scribendis Satiris interdum proxime reperiuntur abfuisse a dramatico genere, quod spretis viae angustiis, quibus docendi ratio includitur, liberiore cursu fertur rerumque tractationi varietatem dialogi impertit ac subitaneam quamdam vim: tamen omne hoc dramaticae compositionis artificium frequentatum demum est ab iis poetis, qui poliundis Satiris limam adhibuissent suam, et in medio est posita Comoediae Romanae species, arctiore dramaticae actionis vinculo istis Graecorum fabulis adstricta. Atellanae cui non succurrunt fabellae, quas finitimas esse Graecorum Satyris veteres iam universe pronuntiarunt, quorum iudiciis eam licebit moderationem adhibere, ut comicam maxime Satyricen ad comparationem vocemus?"

tem, quam mordacitatem, significat, et Satyri quoque salaces quidem vel petulantes et saltatores, non autem dicaces fingi solebant) neque singulare aliquod, a Graecis excultum, poeseos carminumque genus umquam constituit, ad quod illa, quam supra dedi, Ennianae et potissimum Lucilianae Satirae descriptio ita transferri queat, ut non magna deprehendatur dissimilitudo. [38] Aliquam quidem cum hac

38 Koenig p. 11. „Omnino, inquit, haec vitia, stultitiam et pravos hominum mores ridendi et vituperandi ratio numquam singulare aliquod carminum genus, proprio aliquo nomine insignitum, apud Graecos constituit, sed modo epica, modo lyrica, modo dramatica, modo didactica forma prodiit induta, ita tamen, ut dicacitas semper fere in certos quosdam homines, non in vitia ipsa, a personarum complexu disiuncta, exerceretur." p. 23. „Sed sit nomen vel maxime Graecae originis, quod de multis verbis latinis probabili ratione disputare possis, hoc tamen constat, Graecos eodem ad carminis aliquod genus, praesertim satiricum, numquam fuisse usos, adeoque usus saltem, ad quem Romani illud adhibuerunt, novus est dicendus." p. 24. „Genus hoc carpendi alios et ridendi verbisque mordacibus incessendi nusquam Graeci verbo aliquo, a Satyris petito, insigniverunt, sed aliis omnibus potius usi sunt, *σκωπτειν*, *διασυρειν*, *κωμῳδειν*, *ἰαμβιζειν*, *ἐφυβριζειν*, ipsumque *σατυριζειν* de lascivia petulanter se exserente, non de mordacitate et subsannatione acceperunt; atque *του σατυριζειν* vis et significatio, quod Satyrorum proprium esse dicitur, de petulanti eorum saltatione potius, quam de dicacitate in alios se exserente interpretandum est. Satyri quidem erant salaces, petulantes, saltatores; eos autem dicteriis alios incessisse, nusquam apud Graecos, eo saltem nondum tempore, quo drama satyricum vigeret, legere me memini, neque hoc in illo dramate, in scena agendo, obtinuisse existimo." p. 25. „Nomen *satirae* ad Ennianas et Pacuvianas satiras, in quibus primum adhibitum est, proprie pertinuit, non ad singula carmina Horatii, Persii et Iuvenalis. Nam ab Ennio et Pacuvio libros integros *Satirarum* nomine insignitos fuisse, non singula librorum segmenta, quorum varietate erant compositi, satis constare videtur ex Varrone, illorum virorum imitatore, cuius satiram eamdem Gellius I, 22 sub *satirae*, et XIII, 11 sub *libri* nomine excitat. (Cf. quae supra de Ennio dixi.) Forsan etiam Lucilius libros, non eorum diversi argumenti sectiones, *Satiras* inscripsit. Verum progressu temporis tandem verbum hoc antiquam suam vim amisisse, et ad scribendi genus

Satira cognationem habuerunt fabulae Graecorum satyricae, in primis comicorum poetarum, et maiorem forte Silli, de quibus supra disputavi. Sed illarum et materies et forma fuit diversa: [39] hi vero didactica quidem erant carmina, at differebant argumento eiusque tractandi consi-

Lucilianum translatum esse, valde probabile est. Cf. Horat. Sat. II, 1, 1. et Stat. Sylv. I, 3, 103. Sed Horatium singulis carminibus Satirarum nomen non imposuisse, Cruquius in comm. suo ex vetustiss. codd., in quibus haec carmina *Eclogae* inscribuntur, extra omnem dubitationis aleam mihi videtur posuisse. Ex ipsis etiam carminibus constat, singula primum ad amicos esse missa et paucis admodum recitata, Sat. I, 4, 73 sq. deinde vel ab ipso auctore, vel ab alio Venusinae musae amante, (immo a Grammaticis; cf. Heyne de carm. bucol. T. I. edit. Virgil. sec. p. 18.) *eclogae* nomine singulis fortasse indito, in libros collecta et digesta videntur. In ipsorum numero quaedam quoque sunt, quibus *Satirae* titulus, sive antiquam verbi vim retinueris, sive novam illam subieceris, parum convenire videatur, nisi contenderis, Horatium vel ea carmina, quae certo et finito alicui generi subiungi non potuissent, eadem inscriptione, cui minime responderent, gaudere voluisse. Pari modo *Sermonum* et *Epistolarum* inscriptionem ab Horatio esse profectam, probari nullo modo potest, quamquam ipse huic rei occasionem dederit Sat. I, 4, 39 sq. Epist. I, 4, 1. II, 1, 250 sq. (*Libellos* vocat Satiras Epist. I, 13, 4.) Sed vetustam eam esse probat Sidon. Apollin. Epist. ad Tonant. Etiam grammatici *epistolas* Horatii et *sermones* citant. De Persio, quomodo librum suum inscripserit aut singula carmina, nihil certi liquet. Pithoeus in vetusto aliquo cod. in singulis paginis hunc titulum invenisse testatur: *Thebaidorum Persii Satyra*, et in extremo: *Explicuit Theb. P. satyra feliciter.* Caeterum a Sosippo Charis. p. 66 in collect. Putsch. *Satira* I Persii citatur. In Iuvenale autem libri a grammaticis semper memorantur. — Quia autem Horatius, Persius et Iuvenalis Lucilii scribendi genus, sua tamen quisque ratione, secuti sunt, inter eos auctores, qui saturam seu saturas scripserunt, iure sunt relati, eorumque libris seu carminibus singulis is titulus, cuius ipsi auctores forsan non fuerunt, a librariis est inscriptus." Cf. not. 3.

39 Cel. Eichstaedt p. 59-61. „In *tragicis*, inquit, Graecorum Satyris, ad quos revocata fere est omnis quaestio, quemadmodum permulta sunt, quae diversa reperiantur a Romanae ingenio Satirae: ita si hanc conferre cum ea Satyrica instituerimus, quam *comici* Graecorum poetae variis modis excoluerunt, (v. sup. not. 9.) facillime arctiorem quamdam fuisse harum propinquitatem ac

lio, quod ad solos vel philosophos vel poetas eorumque errores, non ad vitae quotidianae mores horumque emendationem spectabat; neque dubito, quin rerum quoque tractationem magnopere discrepasse intelligeretur, si integri

necessitudinem, intelligemus. Nam ut omittam nunc Satyrorum choros, quos comica Graecorum Satyrice, aeque ac Romanorum Satira, aut parcius adscivit, aut penitus sustulit; (v. sup. not. 9.) utramque etiam hac in re deprehendimus conspiravisse, quod argumenta peterent e vita quotidiana, quod notarent et designarent turpitudinem domesticam, saepe numero etiam turpiter, quod aequales vi ridiculi vulnerarent. Quorum nihil cadit in tragicam Satyricen. Verum enim vero propter hanc similitudinem equidem non ausim partes illorum sequi, qui graecam Satyricam procreatricem quamdam latinarum Satirarum et quasi parentem indicaverunt. Nam et gravissimi auctores, Horatius et Quintilianus, inventioni eas Romanorum vindicant, et a veri specie neutiquam abhorret, eas e compositis temere ac rudibus iocis et dicteriis fuisse enatas, quae priscis temporibus iuventus Romana per otium et lasciviam alternis soleret in scena effundere. Praeterea non modo in argumento eiusque tractandi consilio, verum etiam in ipsa tractatione magna reperitur dissimilitudo. Primum enim si *argumentum* spectetur, quod situm est in variis ridiculi generibus, cum fabulis comico-satyricis Graecorum componi nullo pacto potest Horatiana Satira, potest quodam modo Luciliana, quae imaginem referebat antiquae Comicorum dicacitatis. Quippe quam Horatii venusta urbanitas coluit, Persii gravitas acuit et Iuvenalis austeritas tamquam veneno armavit, Satira, quod a morum integritate severitateque profecta, iudicio de rebus humanis liberali mentisque generosae honesta indignatione nitere-tur, (v. Dusch. Briefe zur Bild. d. Geschmacks P. VI. p. 1 – 77.) materiem omnem ridiculi repetiit ab istis gravioribus vitiis, quae essent in vita hominum et moribus quaeque satyricis salibus perfricata coerceri possent et salutis publicae causa emendari. Graecorum contra Satyrice, dicacitatis laude contenta, non tam risum sectata est satyricum, quam comicum derisum, (cf. sup. not. 29.) et cavillandi magis libidine excitata, quam corrigendi studio impulsa, modo fortunas civium, modo corporis deformitatem et alia leviora vitia, quae Comicorum solent ludibriis agitari, contumeliarum aculeis lacessivit, ita ut ne ingenuitatem quidem praestaret et ruborem suum verborum turpitudine et rerum obscoenitate vitanda. Quam quidem ridiculi speciem, in oratione Comicorum velut exuberantem, longe superavit Romanorum poeta-

superessent Silli, nec potius perpauca eorum fragmenta, quae exactam comparationem non admittunt. Non etiam repugnabimus, si quis contenderit, Ennium et praecipue Lucilium eiusque imitatores duxisse colores quosdam et sales hausisse ex Graecorum vetere comoedia, (v. Horat. Sat. I, 4, 1 seq. 10, 14 seq. et Pers. I, 123 seq.) Iambis, Sillis et fabulis satyricis. Verum propterea neque Graeci Satiras scripsisse, neque Romani has illis acceptas retulisse censendi sunt. Praeterea Romanam, non Graecam, Satirae originem fuisse, ex historia et ipsa quoque nominis forma probabile fit. Temporibus priscis, quibus nec Satyri et Satyrica dramata, nec ulla graecae poeseos genera, iam innotuerant Romanis, versibus Saturniis Fescenninisque in scena successit *Satura,* ut supra vidimus; et haec deinde appellatio propter similitudinem aliquam, quae argumenti potissimum varietate continebatur, tam ad illa carminum genera, quae ab Ennio, quam ad ea, quae a Luci-

rum, quos supra nominabam, liberalis festivitas, non illa quidem in celeritate atque dicto posita, sed in perpetuitate sermonis: quamquam propius ad illam accessisse superiorem Lucilianae Satirae videntur, quarum plerisque par fuit ridendi materies, simile consilium, eadem impudentia, gemina audacia. — Deinde ubi de *tractandi ratione* quaeritur, deducenda sine dubio erit disputatio ad certas quasdam satyricae poeseos formas, quibus externo etiam habitu, seu componendi lege et artificio, impressa similitudinis vestigia inveniantur. Iam vero illud perspicuum est, satyrica Graecorum *dramata* non comparari cum Lucilii aliorumque *didacticis* Satiris satis insignite atque commode posse. At tametsi Romani in scribendis Satiris interdum proxime reperiuntur abfuisse a dramatico genere, quod spretis viae angustiis, quibus docendi ratio includitur, liberiore cursu fertur rerumque tractationi varietatem dialogi impertit ac subitaneam quamdam vim: tamen omne hoc dramaticae compositionis artificium frequentatum demum est ab iis poetis, qui poliundis Satiris limam adhibuissent suam, et in medio est posita Comoediae Romanae species, arctiore dramaticae actionis vinculo istis Graecorum fabulis adstricta. Atellanae cui non succurrunt fabellae, quas finitimas esse Graecorum Satyris veteres iam universe pronuntiarunt, quorum iudiciis eam licebit moderationem adhibere, ut comicam maxime Satyricen ad comparationem vocemus?“

lio inventa dicuntur, ab auctoribus eorum grammaticisque translata est. Enimvero neque Graecis scriptoribus haec carmina et, quae vulgo iis tribuuntur, nomina, *Satura, Satira* et *Satyra,* memorantur, neque Romanis aut *Satira* sua umquam *Satyrice,* aut satyrica Graecorum poesis s. fabula s. dramata *Satirae* vel *Satyrae* dicuntur. Romani quoque vix ullam *satyricarum fabularum,* vel nominis certe huius, mentionem faciunt; neque ab iis carmina eiusmodi scripta, (nisi forte a Lucano, cui satyricae fabulae XIV tribuuntur, quae tamen cuiusmodi fuerint non constat) aut Satyri umquam Romae inducti videntur. Contrarium certe mihi non persuaserunt, qui provocant ad loca Horatii Ep. ad Pis. v. 220 — 250. Dionysii Halic. VII, 72. (p. 460. ed. Hudson. et T. III. p. 1491. ed. Reisk.) Athenaei VI, 7. (p. 261. ed. Lugd. 1612. VI, 78. T. II. p. 500. ed. Schweigh.) et Marii Victorini lib. IV. p. 2591. collect. Putsch. Horatius l. l. non de Romanorum, sed de Graecorum fabulis satyricis, et de norma, ad quam illae sint exigendae, iudicium fert criticum, docetque, quam rationem *Satyrorum scriptor,* (v. 235.) h. e. si ipse satyrica scriberet dramata, sequendam putaret.[40] Dionysius, qui et populi Romani et omnium eius rituum originem a Graecis deducit, illos ab iisdem tradit hunc adscivisse morem, ut in vetustissimis triumphorum pompis non modo exercitus victor imperatorem triumphantem, sed etiam *Satyri* quoscumque spectatores iocis dictisque petulantibus lacessierint, quam *κέρτομον καὶ σατυρικὴν παιδιὰν* appellat. Ille vero non a Graecis repetendus est, sed ab antiquissimis potius tem-

40 Koenig putat p. 24, Horatium loqui de Satyris graecis, latino sermone imitandis, Hurdius in Comm. ad Epp. Horat. (T. I. pag. 173. vers. Eschenb.) Horatii aetate Oscas personas in Romana scena Satyris cessisse; sed Eichstaedt p. 78. Horatium, scenicae poeseos, quae inter Romanos viguerit, intelligentissimum et censorem et emendatorem, suasisse id aequalibus, ut relicta Oscarum personarum ignobilitate Graecos Satyros introducerent, paululum tamen illos politos et ad saeculi elegantiam formatos; incertum autem esse nobis, utrum ea res eventum habuerit, an intra consilii fines steterit.

poribus similibusque priscorum festorum et pomparum solennibus, de quibus supra dixi, et exinde iam viguisse videtur non alius mos, quam notissimus ille, quem Dionysius seriori tantum aevo tribuit: *νῦν δὲ ποιήματα ᾄδουσιν αὐτοσχέδια,* h. e. versus inconditos et Fescenninis similes.[41] Praeterea Satyros illos non nisi Mimos fuisse, ex his eius verbis cognoscitur: *οὗτοι δὲ Σάτυροι κατέσκωπτόν τε καὶ κατεμιμοῦντο τὰς σπουδαίας κινήσεις, ἐπὶ τὰ γελοιότερα μεταφέροντες.* Neque illud mirabitur, qui meminerit, non tantum graecas voces *σάτυροι, σατυρίζειν* et *σατυρικὸς* ad omnes personas et res ioculares atque hilaritatis parum honestae plenas transferri,[42] sed Mimos etiam et Pantomimos saepe tum induisse personas Satyrorum ridiculas, tum egisse. Hinc quoque ad mimos potius, quam ad fabulas sive satyricas sive Atellanas, retulerim loca Athenaei et Marii Victorini, quae supra laudavi. Hic affert versum iambicum dimetrum: *Agite, fugite, quatite, Satyri;* quo finem factum esse mimo, probabile fit ex Cic. pro Coelio c. 27. *Mimi iam exitus est, non fabulae: in quo quum clausula non invenitur, fugit aliquis e manibus, deinde scabella concrepant, aulaeum tollitur.*[43] Ille memorat, Sullam insigni favore am-

41 Cf. Nadal in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 96. Casaub. p. 244. et Eichstaedt p. 54. 55.

42 Cf. Casaubon. pag. 94. 95. Heins. p. 18. Voss. Inst. Poet. II, 19.

43 De *scabellis* s. *scabillis* eorumque crepitu v. Ernesti clav. Cic. et Ziegler de Mimis Rom. pag. 26. De versu autem illo, quem ex fabula aliqua satyrica petitum putabant Casaub. p. 243. Koenig p. 24. et alii, ita disputat Eichstaedt pag. 79. „Ille versus primum universe allatus est et eo modo, quo Grammatici abuti solent, id est, non indicato fonte, unde ductus sit. Deinde tanto ei minus fidei habendum duco, quanto manifestius est, Marium, ut singula metrorum genera exemplis illustraret, et alibi suopte ingenio confinxisse versus, qui declaratis numeris responderent, et metra in primis, Graecorum tantummodo poetarum usu nobilitata, latinis numeris expressisse. Cuius rei luculentum exemplum inveni lib. II. p. 2546." Ceterum ex Cic. l. l. intelligitur, Mimis, si non unitatem actionis, nexum tamen et solutionem, gravissima fabulae momenta, defuisse; et

plexum esse Mimos et *patrio sermone* scripsisse *κωμῳδίας σατυρικάς*, h. e. mimos, imitatione expressos ex dramate Graecorum comico-satyrico: 44 quae forte explicatio non displicebit ei, qui modo dicta et seriem narrationis expenderit: *Νικόλαος* (Nicolaus Damascenus, philosophus peripateticus, poeta, orator et historicus, ab Herode M. Iudaeorum rege orator missus ad Augustum Imp.) *ἐν τῇ ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν Σύλλαν, φησί, τὸν Ῥωμαίων στρατηγὸν, οὕτω χαίρειν μίμοις καὶ γελωτοποιοῖς φιλόγελων γενόμενον, ὡς καὶ πολλὰ γῆς μέτρα αὐτοῖς χαρίζεσθαι τῆς δημοσίας. Ἐμφανίζουσι δ' αὐτοῦ τὸ περὶ ταῦτα ἱλαρὸν αἱ ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαι σατυρικαὶ κωμῳδίαι τῇ πατρίῳ* (id Schweigh. ex MSS. restituit pro *πατρῴῳ*) *φωνῇ*. — Quid vero? nonne fabulis Graecorum comico-satyricis Atellanas, ab Oscis inventas, simillimas fuisse supra professi sumus? Id quidem non dissimulamus: enimvero haec convenientia, si non tota, certe maximam partem, fortuita potius fuisse videtur, quam ab imitatione profecta. Ea quoque non nisi ex Grammaticorum (Diomedis III. p. 487. et Marii Victorini II. p. 2527. ed. Putsch.) testimoniis, quibus non nimium tribuerim, suspensa est; et neutiquam dubitamus, quin praeter personarum diversitatem (v. sup. not. 23.) alia quoque deprehenderentur discrimina, si vel unius fabulae et comico-satyricae et Atellanae exempla haberemus, quae comparare liceret. Quae facultas quum nobis praerepta sit tristi literarum fato, et illius dramatis

ex eodem forte loco petenda est lux, quam adhuc desiderare videntur verba Iuvenal. VIII, 187. et XIII, 111.

44 Eamdem explicationem, quam nobis suggessit narrationis series, in *Jen. Allg. Lit. Zeit. a.* 1796. *N.* 191. proposuit vir quidam doctus, cui acceptum referimus iudicium, quod de illo Marii Victorini versu modo tulimus. Atellanas fabulas, hilaritatis minus honestae plenas, designari existimant Eichstaedt p. 77. Schweigh. ad Athen. l. l. et Casaub. p. 243. al. 307. seq. qui tamen p. 91. dubitanter dixerat, fabulas illas vel Atellanas fuisse, vel tabernarias, aut certe mimos quosdam. Ipsa dramata satyrica significari vult Koenig p. 24. ne frigeant verba extrema *τῇ πατρῴῳ φωνῇ*.

vix ulla fragmenta, aut dubia tantum, (qualia sunt Sositheanum et alia, quae eo referuntur) huius vero admodum pauca reperiantur; omnis haec disputatio, quamvis doctissima et ingeniosissima, qualem Cel. Eichstaedt instituit, (cuius praecipua fere momenta ex utriusque fabulae exacta convenientia pendent) incertis nititur coniecturis.

Ceterum notandum etiam est, Graecis scriptoribus et Romanis neque accuratas, ut nobis, fuisse diversorum poeseos generum divisiones, vel ex natura semper cuiusque petitas, sed saepe a metro, (unde *Iambi* v. c. dicti) vel aliunde desumtas, neque morem librorum cum titulis in vulgus emittendorum. Sic Horatii carmina, quae vulgo *Satirae* et *Epistolae* appellantur, ab ipso singula primum ad amicos sunt missa et admodum paucis recitata, deinde vero a Grammaticis tum in libros collecta atque digesta, tum *Satirarum* vel *Eclogarum* vel *Sermonum* et *Epistolarum* titulis insignita. Utrum et quomodo Horatius ipse, et Persius Iuvenalisque libros suos singulave carmina sive inscripserint sive digesserint, ignoramus. Cf. sup. not. 38. Illud quoque *Satirae* nomen a Grammaticis demum singulis Horatii, Persii et Iuvenalis carminibus inditum est; nam olim et primum integros Satirarum libros, non horum diversi argumenti sectiones, significasse videtur. Iisdem quoque Grammaticis synonymae voces fuere *satira* et *liber*; Gellio certe Satira Varronis eadem I, 22. *satira* et XIII, 11. *liber* dicitur. Conf. Horat. Epist. I, 13, 4.

DE
SATIRICIS ROMANORUM
POETIS.

In superiore commentatione ostendimus, Saturam sive Satiram Romanorum tum dramaticam fuisse tum didacticam, et hanc sive Ennianam sive Lucilianam. Iam breviter,

recensebimus poetas, qui vel Ennium vel Lucilium imitati, adeoque vel varia argumenta versibus persecuti, vel in vitia saeculi sui invecti sunt;[1] et simul ostendemus, quam varie ab iis tractata sit Satira et quam diversas inde species induerit. Quod consilium vellem accuratius perfici posset: sed primum duplex hoc carminum genus, praecipue Lucilianum, quod gliscente morum corruptela sub malorum Principum dominatu et indignatione versum faciente (Iuven. I, 79.) prae ceteris arrisisse non est quod miremur, multorum haud dubie ingenia exercuit, quorum omnis intercidit memoria; deinde plerorumque poetarum, quos memorabimus, nomina tantum nobis innotuere, non carmina quoque relicta sunt; denique novimus quidem, ab his vel illis Satiras esse scriptas, sed ignoramus saepe, utrum Ennianae fuerint illae, an Varronianae, an Lucilianae, an adeo dramaticae. Rem quoque turbarunt viri docti, qui vel in caecam molem congessere carmina omnia, quae satirici quid, h. e. sive miscelli sive dicacis, spirarent,[2] vel re-

1 Cf. inpr. Casaub. de Satyr. Graec. poesi et Rom. Satira Lib. II. c. 2. et 3. p. 198-211. 225-210. et Wernsdorf Poet. Lat. Min. T. III. p. XIII-XXVII. et XLV-LXX. quorum commentationes a nobis modo amplificatas, modo contractas, modo emendatas videbis.

2 Quo refero α) Satiras, in singulares adversarios scriptas, v. c. a *Lenaeo* Grammatico, Pompeii M. liberto, in Sallustium historicum; (v. Sueton. Gramm. c. 15.) ab *Ovidio* in adversarium nobis ignotum, quod carmen invectivum Callimachi exemplo *Ibin* inscripsit; ab *Bucheria*, muliere Aquitanica vel Gallica, quae forte Saec. V. vel VI. vixit, in servum quemdam, eius nuptias ambientem. (vid. Wernsdorf l. l. p. LXV sq. et ipsam Sat. ibid. p. 97 sq.) Similia carmina famosa sive maledica a multis in multos scripta, v. c. a Sex. Vestilio in C. Caesarem, (v. Tac. Ann. VI, 9.) ab Antistio Sosiano in Neronem, (Tac. Ann. XIV, 48. et XVI, 14.) ab Aelio Saturnino, C. Cominio et Sextio Paconiano in Tiberium, (Dio Cass. lib. LVII. extr. Tac. Ann. IV, 31. et VI, 39.) a Lucano in Neronem et potentissimos eius amicos, (Sueton. in vita Lucani) a Nerone in Afranium Quinctianum (Tacit. Ann. XV, 49.) cet. quae non magis huc spectant, quam epigrammata Martialis aliorumque. β) Carmina detestanda Curtii Montani. (v. Tac. Ann. XVI, 28.) γ) Diras, v.

centiora antiquis auctoribus tribuere, [3] vel ea adeo commenti sunt, quae nemo scripsit. [4] Neque dissimilamus, nos ipsos etiam vereri, ne, finibus terminisque ultra, quam satis sit, prolatis et multis diversisque satiricorum carminum generibus coagmentatis, implicatior facta sit disputatio nostra. Quidquid vero ita peccavimus, iuvenum caussa peccatum est eoque consilio, ut hi omnium poetarum latinorum, qui inter satiricos vulgo referuntur, veram indolem perspectam haberent, et, quoties horum nomina vel legerentur ab iis vel audirentur, recte de iis iudicarent.

CN. NAEVIVS, antiquissimus Romanorum poeta, qui bellum Punicum I., quo stipendia fecerat, versibus descripsit Saturniis, Satiram quoque composuit, teste Festo p. 411 edit. Dacerii. Haec vero haud dubie fuit dramatica; nam Naevius iam inde ab a. V. c. DXIX, adeoque quadriennio post natum Ennium, fabulas dedit, (v. Gell. XVII, 21 extr.) et mortuus est a. V. c. DXLIX. v. Hieron. in Chron. Euseb. ad Olymp. 114. ubi etiam tradit, eum ob maledicentiam Scipioni Africano et Metello invisum fuisse et primum in carcerem a triumviris capitalibus coniectum, deinde in exsilium actum, nec inde rediisse Romam, sed Vticae obiisse. Talem quoque suspicor fuisse Satiram L. POMPONII, quae in sexto Prisciani libro laudatur. Fuit is Bononiensis et clarissimus Atellanarum scriptor, quem Velleius Pat. II, 9. Sullanis dicit temporibus vixisse, ac sensibus fuisse celebrem, verbis rudem

c. Val. Catonis, qui in iis primum agros licentia Sullani temporis amissos, deinde Lydiam amasiam sibi ereptam esse queritur. (v. Wernsdorf. l. l. p. XLVI sq. qui et carmen ipsum typis recudendum curavit p. 1. sq.)

3 Sic Pithoeus, Henr. Stephanus et Casp. Barthius veteri cuidam poetae tribuendam putarunt Epistolam s. *Satiram de Lite*, cuius auctor potius fuit *Mich. Hospitalius*, celeberrimus Franciae Cancellarius et vir summi ingenii, qui a. Chr. 1573 mortuus est. v. Fabric. Bibl. Lat. IV, 1. T. III. p. 244. et Wernsdorf l. l. p. LIV. LV.

4 Ita *Stratonicum* Satirarum scriptoribus adnumeravit Schottus in Indice Auctorum Plinii Maioris Antwerp. 1616. 8. Sed Stratonicus sculptor fuit, qui Satyrum finxit. v. Plin. XXXIII, 12.

et novitate inventi a se operis commendabilem. Atellanae eius memorantur Gell. X, 24. XII, 10. XVI, 6. XVIII, 6. Ad idem forte Satirarum genus referendae sunt illae, quas T. QVINCTIVS ATTA Ciceronis aetate, praeter Togatas fabulas et Epigrammata, scripsisse perhibetur. v. Diomed. et Macrob.

Ennianas Satiras scripsit M. PACVVIVS, poeta tragicus et pictor, Ennii nepos ex sorore, si Plinio XXXV, 4., vel ex filia, si Hieronymo fides habenda in Chron. Euseb. Olymp. CLVI, 3. ubi is hoc anno illum Brundisii natum esse et prope nonagenarium Tarenti obiisse refert. Utrum vero pressius Ennii vestigia persequutus, an proprio consilio usus sit, non constat: quin satiricum quoque poetam eum fuisse ignoraremus, nisi id docuisset nos Diomedes lib. III. p. 483. ed. Putsch. cuius verba iam supra laudavimus: *Olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satira vocabatur, quale scripserunt Pacuvius et Ennius.* Pacuviana quidem servarunt Cicero, (de Div. I, 57. et ad Heren. II, 23.) Gellius (I, 24. II, 26. IV, 17. IX, 14. XIII, 2. 8. 29. XIV, 1.) et alii: sed haec tragoediarum eius, vel epigrammatum, non satirarum, fragmenta sunt et tituli. De ingenio illius ita iudicavit Quintilianus I. O. X, 1. *Hic gravitate sententiarum, pondere verborum, auctoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem.*

Quinam poetae praeter Pacuvium Ennianas conscripserint Satiras, non habeo dicere. In eorum forte numerum tum quidam ex iis referendi sunt, quos infra in Lucilii imitatores reposui, tum SAEVIVS NICANOR Grammaticus, qui Varronis aevo, vel non ita multo post vixisse videtur, et de quo haec memoriae prodidit Sueton. de ill. Gramm. c. 5. *Fecit praeter commentarios, quorum tamen pars maxima intercepta dicitur, et Satiram quoque, in qua libertinum se ac duplici cognomine per hoc indicat: Saeviu' Nicanor Marci libertu' negabit; Saeviu' Postumianus idem, sed Marcu' docebit.*

Ad Ennianae Satirae similitudinem accessit *Varroniana*, quae tamen non varia tantum metra et argumenta, et seria cum iocis, sed pedestrem quoque sermonem cum poetico et, ut Luciliana, Graeca cum Latinis miscuit. Quintilianus, qui in Inst. Or. X, 1. s. 93. de Satira Luciliana disputaverat, mox s. 95 haec adiungit: *Alterum illud est et prius Satirae genus*, (scil. Ennianum, quod antiquius est) [5] *quod non sola carminum varietate* (sed etiam orationis, prosae et numeris adstrictae, latinae et graecae) *mixtum condidit* M. TERENTIVS VARRO, *vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros et doctissimos composuit, peritissimus linguae latinae et omnis antiquitatis et rerum Graecarum nostrarumque, plus tamen scientiae collaturus quam eloquentiae.* [6] Quod consilium sequutus sit Varro in Satiris suis, quae et *libri* passim dicuntur et quarum non

5 Gesnerus ad Quintil. l. l. putabat, *prius genus* hic dici praestantius, vel illud *prius* ex compendio vocis *posterius* ortum esse, nostram vero interpretationem diserte contradicere iis, quae s. 93 disputaverit Fabius; quod equidem non assequor; eum tamen non satis perspicue loquutum esse crediderim.

6 Vir et doctissimus fuit, et ingeniosissimus ac πολυγραφώτατος, (v. Dionys. Hal. II, 2. Senec. Cons. ad Helv. 8. Cic. ad Att. XIII, 18.) natus a. V. c. 638. mortuus a. V. c. 726 vel 727. (cf. Plin. XXIX, 4. s. 18.) magistro usus eruditissimo L. Aelio Stilone, (Gell. I, 18. XX, 11. Cic. Acad. Qu. I, 2. et Brut. 56.) in Ciceronis aliorumque virorum clarissimorum familiaritate versatus, (Cic. Acad. Qu. I, 1. et ad Div. X II, 10.) tribunatu et aliis muneribus functus, Pompeii partes amplexus in bello civili, (Plin. VII, 30. Appian. b. Mithrid. 95.) Caesari reconciliatus et ab eo Bibliothecis comparandis et digerendis praefectus, (Plin. VII, 30.) ab Antonio autem a. V. c. 710. proscriptus. (Appian. b. civ. IV, 47.) Ipse ap. Gell. III, 10 extr. memorat, se iam duodecimam annorum hebdomadam (annum aetatis 84.) ingressum esse et ad eum diem LXX hebdomadas librorum (h. e. 490 libros) conscripsisse, ex quibus aliquam multos, quum proscriptus esset, direptis bibliothecis suis non comparuisse. (cf. Gell. XIV, 7. et XIX, 14.) Hodie ex iis non nisi libri III de re rustica, sex de lingua latina et pauca reliquorum fragmenta et tituli restant.

nisi pauca supersunt fragmenta, et tituli, [7] ipse declaravit ap. Cic. Academ. Quaest. I, 2. his verbis: *Quae nemo adhuc docuerat, nec erat, unde studiosi scire possent, ea, quantum potui, (nihil enim magnopere meorum miror) feci, ut essent nota nostris: a Graecis enim peti non poterant, ac post L. Aelii nostri occasum ne a Latinis quidem. Et tamen in illis veteribus nostris, quae, Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conspersimus, multa admista ex intima philosophia, multa dicta dialectice: quae quo facilius minus docti intelligerent, iucunditate quadam ad legendum invitati, in laudationibus, in iis ipsis antiquitatum prooemiis philosophiae, scribere voluimus, si modo consequuti sumus.* [8] Varro itaque in hoc opere numeroso et multiplici orationis rerumque, ex omnibus literarum et artium generibus decerptarum, varietate conspicuo philologiam cum philosophia temperavit, et imitatus est in scribendi genere *Menippum*, philosophum Gadarenum, Cynicum et σπουδογελοῖον; unde etiam tum ipse, tum Satirae eius olim dicebantur *Menippeae* et *Cynicae.* [9] Hanc et denominationem et imitationem ad solum scribendi genus eiusque similitudinem spectasse, iam monuit Probus ad Virgilii Ecl. VI. his verbis: *Varro Menippeus non a magistro, cuius aetas longe praecesserat, nominatus, sed a societate ingenii, quod is quoque omnigeno carmine expoliverat satiras suas*, h. e. libros suos, Romanis satiris similes: nam Probus, non ipse Menippus, ita eos appellasse censendus est. [10]

7 Conf. Gell. I, 17. et 22. III, 16. et 18. VI, 5. VII, 16. XIII, 4. 11. 16. 21. 28. et 30. XV, 19. XIX, 8. Macrob. Sat. I, 7. II, 8 et 11. III, 8 et 12. Fabric. Bibl. Lat. lib. I. c. 7. ed. Ernest. T. I. p. 128 seq.

8 Ita hunc locum ingeniose emendavit Ernesti.

9 Conf. Gell. I, 17. II, 18. XIII, 29. al. 30. Macrob. Sat. I, 11. Strab. XVI. Athenaeus XIV, 7. Casaub. de Sat. Rom. p. 202 seq. Diog. Laert. VI, 99. ibique Menag.

10 Quod quum non reputaret Casaubonus l. l. p. 205 sq. nodum in scirpo quaesivit. Id iam monuit Koenig de Sat. Rom. p. 32 et praeterea haec: „Quod Casaubonus de scribendi genere Menippeo dicit, non puto ad omnia eius scripta transferenda esse, in

Menippi et Varronis exemplo etiam alii prosam vario carminis genere tamquam interiectis gemmulis ac stellulis distinxere; v. c. IVLIANVS, tum in libello de Caesaribus, in quo primos perstrinxit Imperatores, tum in Satira, cui titulus est *Μισοπώγων* s. barbae osor, et in qua acerbe notavit mores Antiochensium, quibus barba, quam alebat, ludibrio fuerat: L. ANNAEVS SENECA, in lepidissimo ludo de morte Claudii Caesaris, in quo confingit, hunc ingentis stuporis hominem non in deos, sed in cucurbitas relatum esse: nam esu venenati boleti, *κολοκύντης* s. *κολοκύνθης*, Claudius, huius cibi avidissimus, periisse credebatur, et inepti homines cucurbitis comparari solebant; (cucurbitae caput habere dicuntur Apul. Met. I. p. 109. ed. Elmenh.) unde Seneca libellum suum non *Satiram*, neque *ἀποθέωσιν*, sed *ἀποκολοκύντωσιν* facete inscripsit: T. PETRONIVS ARBITER, (Massiliensis, equestri genere natus, consularis, Neroni familiaris et elegantiae *arbiter*, sed artibus Tigellini aemuli ad mortem compulsus, quam sibi lente, incisis venis, intulit; de quo v. Tac. Ann. XVI, 18. 19.) in *Satirico* vel *Satiricon libris*, [11] in quibus

ter quae etiam ea poterant esse, quorum stilum Varro sequi potuerit. Hoc quoque cum eo non statuerim, Menippum a Luciano T. I. p. 455 sq. ed. Reitz. epicorum et tragicorum flosculis utentem, ad eius scribendi genus ridendum inductum esse, sed ut illorum poetarum tumorem exagitantem, quod ipse Lucianus multis locis facit."

11 Casaubonus l. l. p. 269. „Petronii, inquit, libellus mera est Satura Varroniana: ipse tamen *Saturicum* sive *Satiricum* maluit inscribere; quomodo *Commentarium* dicitur pro commentario libro, *Apologeticus* pro apologetico libro. At qui *Satyricon* titulum Petronii reliquiis imposuerunt, ii sine dubio graecam vocis Satirae originem spectabant: cuius rei numquam auctori venisse in mentem, pro certo habeo. De *Martiano Capella* minus ausim affirmare propter antiquitatem huius erroris. Et tamen ipse in causa explicanda, cur opus suum *Satiram* inscripserit, nobiscum facit. Sic enim ait: *Tandem senilem Martiane fabulam Miscillo lusit quam lucernis flamine Satira.*" P. Burmannus in Praef. edit. suae Petronii libros Graeca forma *Satyricῶν* s. *Satiricῶν* scil. libros appellari ma-

mores suae aetatis, praecipue avaritiam, luxum, superbiam aliaque vitia, discordias bellaque civilia gignentia et rei publicae conversionem minantia stylo mordaci et plano describit, insertis passim carminibus, modo longioribus, inpr. de bello civili vel de mutatione rei publicae, modo brevioribus; unde intelligitur, eum non magis Varronem, quam Lucilium sibi imitandum proposuisse et novum aliquod mixtumque Satirae genus tractasse: (ad quod tamen Iuliani quoque et Senecae libelli modo laudati quodam modo referri possunt) MARCIANVS MINEVS FELIX CAPELLA Madaurensis vel Carthaginiensis, scriptor semibarbarus, qui Saec. V. temporibus Leonis Thracis vixit, in *Satira* sua, cuius duo priores libri Philosophiae ἀποθέωσιν sive fabulam de nuptiis Philologiae et Mercurii, reliqui vero septem singularum artium liberalium, Grammaticae, Dialecticae, Rhetoricae, Geometriae, Arithmeticae, Astronomiae et Musicae, laudes ac praecepta continent: Anicius Manlius Torquatus Severinus BOETHIVS consularis, (natus Romae a. Chr. 455. et securi percussus a. 524. quum reus maiestatis factus esset) in libris praeclaris et tam argumento quam stylo conspicuis de consolatione philosophiae, quos in carcere scripsit, in quem iussu Theodorici Gothorum regis coniectus erat. — Aliae *Satirae Menippeae* etiam ab aliis tum ante tum post renatas literas scriptae sunt, v. c. a P. CVNAEO, ICto Batavo, *Sardi Venales seu Satira Menippea in sui saeculi homines inepte eruditos*; a IVSTO LIPSIO *Somnium s. Satira Menippea in criticos; et poetas inscitos*; a DAN. HEINSIO *Hercules tuam fidem, sive Munsterus Hy-*

lebat, ut Ovidii *Metamorphoseων*, Hygini *Poeticῶν Astronomicῶν*, Fulgentii *Mythologicῶν*, Solini *Ponticῶν* cet. Eorum vero argumentum plane convenit et temporibus Neronianis et ingenio moribusque illius Petronii; neque sententiam suam nobis persuasere, qui auctorem illorum vel Claudii, vel Severi, vel Antoninorum aetate vixisse opinati sunt. Prius P. Burmannus, alterum Stathius, et posterius Valesii contenderunt.

pobolimaeus, id est Satira Menippea de vita, origine et moribus Casp. Scioppii.

Sed iam progrediamur ad recensum eorum, qui LVCILIVM et Satirae ab eo inventae genus imitati sunt. Huic Satirae primum novam plane multoque meliorem induit formam ingenium HORATII, qui maculas et labes, tum incuria auctoris, tum saeculi genio ei adspersas, eluit, verborum contumeliis et petulantiae iocos et sales, orationique subitae et incuriosae, horridae et scabrae, obscoenae et procaci, tersam et limatam, puram et aequabiliter fluentem, facetam et urbanam substituit, et neque Graeca immiscuit Latinis, neque alio quam heroico versu usus est. Illum sibi exemplar proposuere posteriores poetae satirici, etiam secundi ab eo, PERSIVS et IVVENALIS: at quisque eorum singulari genere dicendi usus est et diversa ratione, pro ingeniorum temporumque diversitate, argumenta tractavit. Quod intelligetur ex proxima commentatione, in qua de *Horatio, Persio* ac *Iuvenale* seorsum disseremus, et hos poetas satiricos, quorum opera manibus adhuc nostris teruntur, inter se comparabimus. Nunc sufficiat breviter recensuisse ceteros *Lucilii* imitatores, quorum Satirae tantum non omnes interciderunt; quod gravius doleremus, nisi fortuna nobis triumviros illos servasset.

Ante *Horatium*, qui a. V. c. 689. adeoque XL fere annis post Lucilii mortem natus est, non defuisse, qui huius quidem exemplo, sed parum prospero conatus successu, ad Satiras scribendas animum appellerent, ille nos ipse docet Sat. I, 10, 46 seq. *Hoc* (satiricum poema) *erat, experto frustra Varrone Atacino Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem, Inventore minor.* Hic est P. TERENTIVS VARRO, natus circiter a. V. c. 670. et a patria Atace, Galliae Narbonensis vico, (v. Hieron. in Chron. Euseb. ad Olymp. 174. a. 2.) vel ab Atace, Narbonensi fluvio, (v. Porphyr. ad Horat. l. l.) dictus ATACINVS. Is praeter Satiras scripsit Argo-

nautica bellumque Sequanicum, et indicio Quintil. X, 1. s. 87. *in iis, per quae nomen est adsequutus, interpres fuit operis alieni, non spernendus quidem, verum ad augendam facultatem dicendi parum locuples.* Praeter hunc quosdam alios satiricum dicendi genus frustra ante se expertos esse tradit Horatius l. l. at quinam hi fuerint ignoramus. Casaubonus huc refert *Saevium* s. *Suevium Nicanorem* et *Lenaeum* (Pompeii M. libertum) Grammaticos; (v. Macrob. Sat. II, 14. et Suet. de ill. Gramm. c. 5. et 15.) quorum Satiras forte non Lucilianas fuisse supra diximus. Omisit autem L. ALBVTIVM, quem nos in horum locum substituimus ex Varrone de Re Rust. III. 2. s. 17. *Nonne item L. Albutius homo (ut scitis) apprime doctus, cuius Luciliano charactere sunt libelli, dicebat in Albano fundum suum pastionibus semper vinci a villa? agrum enim minus dena millia reddere, villam plus vicena.* In optimis Varronis codicibus legitur *Abuccius*, nt et III, 6, 6. sed praenomen forte, non nomen emendandum et reponendum *T. Albutius* s. *Albucius.* Is fuit aequalis Lucilio, qui passim eius meminit in Satiris, (v. c. ap. Cic. Fin. I, 3. et Orat. 44.) Propraetor Sardiniae a. V. c. 648. (Cic. Div. 19. Pis. 38. Off. II, 14. Prov. 7. Brut. 26.) perfectus Epicureus et paene Graecus, qui primum adolescens et postea exsul Athenis vixit. (Cic. Brut. 35. et Tusc. Qu. V, 37.)

Horatii aetate IVLIVS FLORVS, et, si Porphyr. ad Horat. Epist. I, 3. fides habenda, *hic Florus fuit Satirarum scriptor, cuius sunt electae ex Ennio, Lucilio et Varrone:* adeoque diversa Satirae genera tractavit vel miscuit. Ei inscriptae sunt Horat. Epist. III. lib. I. et II. lib. II. ex quibus (et quidem ex Ep. III, 21. 24. et II, 59. 60.) Casaubonus pag. 230. et Wielandus (ad Horat. Ep. T. II. p. 129.) coniiciunt, eum non nisi Ἐρωτικὰ scripsisse. Ingenium tamen eius varium fuisse et ad diversa scribendi genera aptum, ex eadem Epist. III, 22 seq. cognoscitur: ex quo loco etiam probabile fit, de eodem Floro loqui Quintil. X,

3, 12 seq. et Senec. Controv. XXV. Hic memorat, eum declamatorem, ille vero, eum principem in eloquentia Galliarum et inter paucos disertum fuisse.

Post Horatium praeter *Persium* et *Iuvenalem* horumque aetate multi alii exstitere Satirarum scriptores, *Turnus, Lenius, Silius, Sulpicia, Tucca, Manlius Vopiscus,* forte et *Iulius Rufus, Cornutus, Gavius Bassus* et *Rabirius* s. *Rubrius* aliique, quos fama obscura recondit. (Quintil. X, 1. s. 94. laudatis Lucilio, Horatio et Persio, haec subiungit: *Sunt clari hodieque, et qui olim nominabuntur.*) Tres priores, Auruncae natos, quae Lucilii quoque patria fuit, memorat vetus Scholiastes Iuvenalis ad Sat. I, 20. ubi haec notavit: *TVRNVM dicit Scaevae Memoris tragici poetae fratrem, qui libertini generis ad honores ambitione provectus est, potens in aula Vespasianorum Titi et Domitiani: vel LENIVM dicit, qui et ipse Satiras scripsit: vel SILIVM, et ipsum sui temporis Satiricum. Qui omnes ex Aurunca fuerunt.* *Lenius* et *Silius,* quod sciam, non aliis laudantur, nisi potius illi nomen snit *Lenaeo,* de quo supra dixi, et huic cognomen *Basso* vel *Sparso,* qui rhetores fuere. (v. Senec. Controv. III. VI. et VII.) *Turni* autem Satiras amplissimis verbis ornant Martial. VII, 97. XI, 10. Rutil. in Itiner. I, 600. et Sidon. Apollin. Carm. IX. excusat. ad Felicem v. 267. Conf. Wernsdorf P. L. M. Vol. III. p. LIX sq. qui non vanis rationibus ductus suspicatur, eum auctorem fuisse Satirae prolixae, quae Neronis vitia sceleraque omnia liberius et longo ordine enarrasse videtur et cuius fragmentum, XXX versus complectens, ex P. Burman. Anthol. Lat. T. II. p. 645. ille cum notis exhibuit ibid. p. 77 seq. Ex eadem vel alia Turni satira petiti duo versus, qui admodum corrupte leguntur in vett. Scholiis Iuven. ad Sat. I, 71. *Ex qua Caesareas soboles horrida Locusta Occidit cura sui verna nota Neronis.* Quos varie emendarunt viri docti: Casaubonus de Sat. Rom. p. 231. *Ex quo C. s. homicida L. Occidit curaeque ve-*

peni admota Neroni est; Barthius Advers. XXIV, 11. *Circes vi vernae nota Neroni,* vel *cura vivaria* (h. e. praedia a Nerone donata) *nacta Neronis;* vir doctus in Miscell. Obss. T. V. p. 264. coll. Suet. Ner. 33. *Et quo Caesaream sobolem Locusta cecidit Horrida, caede suis vernae iam nota Neroni;* Wernsdorf l. l. p. 82. *Ex quo C. s. horrenda Locusta Occidit, Circe inter vernas nota Neronis,* vel *curans saevi fera vota Neronis.*

SVLPICIA s. SVLPITIA, Caleni uxor, praeter carmina amatoria Satiram de corrupto rei publicae statu temporibus Domitiani tunc scripsit, quum tyrannus ille edicto philosophos Urbe expulisset. Ea adhuc exstat et multis exemplaribus tum Ausonii, (inter cuius carmina primum reperta est et edita a. 1500 a Thaddaeo Ugoleto) tum Petronii, Catalectorum, Persii et Iuvenalis adnexa est: recepta quoque a Wernsdorfio in Poet. Lat. Min. T. III. p. 83 seq. Ipsa poetria impense laudatur a Martiale X, 35. et 38. et Scaliger in Hypercritico monet *in ea multum dexteritatis ad satiricam amarulentiam adspirantis esse, numeros vero, ut in eo genere poematis, non contemnendos.* Contra Casaubonus de Sat. Rom. p. 236. *Non erraverit iudicio meo,* inquit, *qui Satiram id poema nominaverit: eruditionem tamen et probitatem nobilissimae feminae ex carmine potius laudes, quam acrimoniam et ad satiricos morsus εὐφυΐαν; lacertis enim caret oratio et ἀγωνιστικῷ spiritu.* Cf. Wernsdorf l. l. p. LX sq. — TVCCA ineptus fuit Satirographus et deridetur a Martiale XII, 95. al. 94. et al. 96. e cuius epigr. versu 7. (*Audemus Satiras: Lucilius esse laboras*) Casaubonus et Wernsdorf colligebant, Martialem, si eum serio scripserit, ipsum quoque satiricorum poetarum choro inserendum esse. Qui totum vero perlegerit epigramma, non ita iudicabit. — MANLII VOPISCI ingenium et ad alia carmina, et ad Satiras scribendas aptissimum Statius summis laudibus celebrat in Sylv. I, 3, 101 seq. idemque in Epistola ad Stellam, Sylvis praefixa, Vopiscum appellat *virum eruditissimum,*

qui praecipue vindicet a situ literas iam paene fugientes.

Satiricis horum temporum poetis adnumerantur etiam *Iulius Rufus, Cornutus, Gavius Bassus* et *Rabirius s. Rubrius:* sed Rufus nullas forte Satiras, et reliqui alias, quam Lucilianas, scripsere. IVLII RVFI mentionem facit Martialis in disticho, figurae Socratis subscripto, lib. X. epigr. 99. *Si Romana forent haec Socratis ora, fuissent, Iulius in Satyris qualia Rufus habet.* Casaubonus de Sat. Rom. p. 231. existimat, his verbis gravitatem Rufi in Satiris laudari, Crenius autem ibid. in adnot. et Raderus ad Martial. l. l. suspicantur, hunc virum illustrem fuisse et doctum, ad quem Plinius Epist. V, 21. et VII, 25. scripserit. Sed Wernsdorf l. l. p. XVII. iam bene contra eos ita disputavit: „Ut hoc affirmari vix tuto licet, quum plures Rufos in epistolis memoret Plinius, ita et illud valde dubium, an Satiricam Rufi poesin Martialis laudare voluerit. Nam quum de imagine Socratis sermo sit, quem simo vultu et Silenis simili fuisse gemmae antiquae docent, potest haec esse sententia Martialis, ut dicat, vultum Socraticum Rufi quasi inter Satyros fuisse, aut eum irrisum a Satiricis poetis."—ANNAEVS CORNVTVS, philosophus Stoicus, tragicus poeta (v. Sueton. vit. Persii) et praeceptor Persii, (cuius Satira V ei inscripta est) multa scripsit philosophica et rhetorica, (v. Euseb. in Chron. ad a. 2083. Hieron. in Epist. ad Magnum oratorem, et Suidas, qui tamen multa de eo falsa et inepta tradit) forte et libellum de natura deorum, qui Phurnuti vulgo nomen prae se fert, nec non commentaria in Virgilium et libros de figuris sententiarum: (v. Gell. II, 6. IX, 19. et Macrob. V, 19.) a Nerone autem propter liberius de eius carminibus iudicium exsilio mulctatus est, (v. Euseb. l. l. et Dio Cass. LXII. extr.) et postea interfectus cum Musonio. (cf. Suidas et Voss. de hist. lat. I, 26. ubi diversas narrationes illas ita conciliavit.) Eumdem composuisse Satiras, colligitur ex verbis Fulgentii Planciadis in

et novitate inventi a se operis commendabilem. Atellanae eius memorantur Gell. X, 24. XII, 10. XVI, 6. XVIII, 6. Ad idem forte Satirarum genus referendae sunt illae, quas T. QVINCTIVS ATTA Ciceronis aetate, praeter Togatas fabulas et Epigrammata, scripsisse perhibetur. v. Diomed. et Macrob.

Ennianas Satiras scripsit M. PACVVIVS, poeta tragicus et pictor, Ennii nepos ex sorore, si Plinio XXXV, 4., vel ex filia, si Hieronymo fides habenda in Chron. Euseb. Olymp. CLVI, 3. ubi is hoc anno illum Brundisii natum esse et prope nonagenarium Tarenti obiisse refert. Utrum vero pressius Ennii vestigia persequutus, an proprio consilio usus sit, non constat: quin satiricum quoque poetam eum fuisse ignoraremus, nisi id docuisset nos Diomedes lib. III. p. 483. ed. Putsch. cuius verba iam supra laudavimus: *Olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satira vocabatur, quale scripserunt Pacuvius et Ennius.* Pacuviana quidem servarunt Cicero, (de Div. I, 57. et ad Heren. II, 23.) Gellius (I, 24. II, 26. IV, 17. IX, 14. XIII, 2. 8. 29. XIV, 1.) et alii: sed haec tragoediarum eius, vel epigrammatum, non satirarum, fragmenta sunt et tituli. De ingenio illius ita indicavit Quintilianus I. O. X, 1. *Hic gravitate sententiarum, pondere verborum, auctoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem.*

Quinam poetae praeter Pacuvium Ennianas conscripserint Satiras, non habeo dicere. In eorum forte numerum tum quidam ex iis referendi sunt, quos infra in Lucilii imitatores reposui, tum SAEVIVS NICANOR Grammaticus, qui Varronis aevo, vel non ita multo post vixisse videtur, et de quo haec memoriae prodidit Sueton. de ill. Gramm. c. 5. *Fecit praeter commentarios, quorum tamen pars maxima intercepta dicitur, et Satiram quoque, in qua libertinum se ac duplici cognomine per hoc indicat: Saeviu' Nicanor Marci libertu' negabit; Saeviu' Postumianus idem, sed Marcu' docebit.*

Ad Ennianae Satirae similitudinem accessit *Varroniana*, quae tamen non varia tantum metra et argumenta, et seria cum iocis, sed pedestrem quoque sermonem cum poetico et, ut Luciliana, Graeca cum Latinis miscuit. Quintilianus, qui in Inst. Or. X, 1. s. 93. de Satira Luciliana disputaverat, mox s. 95 haec adiungit: *Alterum illud est et prius Satirae genus*, (scil. Ennianum, quod antiquius est) [5] *quod non sola carminum varietate* (sed etiam orationis, prosae et numeris adstrictae, latinae et graecae) *mixtum condidit* M. TERENTIVS VARRO, *vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros et doctissimos composuit, peritissimus linguae latinae et omnis antiquitatis et rerum Graecarum nostrarumque, plus tamen scientiae collaturus quam eloquentiae.* [6] Quod consilium sequutus sit Varro in Satiris suis, quae et *libri* passim dicuntur et quarum non

5 Gesnerus ad Quintil. l. l. putabat, *prius genus* hic dici praestantius, vel illud *prius* ex compendio vocis *posterius* ortum esse, nostram vero interpretationem diserte contradicere iis, quae s. 93 disputaverit Fabius; quod equidem non assequor; eum tamen non satis perspicue loquutum esse crediderim.

6 Vir et doctissimus fuit, et ingeniosissimus ac πολυγραφώτατος, (v. Dionys. Hal. II, 2. Senec. Cons. ad Helv. 8. Cic. ad Att. XIII, 18.) natus a. V. c. 638. mortuus a. V. c. 726 vel 727. (cf. Plin. XXIX, 4. s. 18.) magistro usus eruditissimo L. Aelio Stilone, (Gell. I, 18. XX, 11. Cic. Acad. Qu. I, 2. et Brut. 56.) in Ciceronis aliorumque virorum clarissimorum familiaritate versatus, (Cic. Acad. Qu. I, 1. et ad Div. XII, 10.) tribunatu et aliis muneribus functus, Pompeii partes amplexus in bello civili, (Plin. VII, 30. Appian. b. Mithrid. 95.) Caesari reconciliatus et ab eo Bibliothecis comparandis et digerendis praefectus, (Plin. VII, 30.) ab Antonio autem a. V. c. 710. proscriptus. (Appian. b. civ. IV, 47.) Ipse ap. Gell. III, 10 extr. memorat, se iam duodecimam annorum hebdomadam (annum aetatis 84.) ingressum esse et ad eum diem LXX hebdomadas librorum (h. e. 490 libros) conscripsisse, ex quibus aliquam multos, quum proscriptus esset, direptis bibliothecis suis non comparuisse. (cf. Gell. XIV, 7. et XIX, 14.) Hodie ex iis non nisi libri III de re rustica, sex de lingua latina et pauca reliquorum fragmenta et tituli restant.

nisi pauca supersunt fragmenta, et tituli,[7] ipse declaravit ap. Cic. Academ. Quaest. I, 2. his verbis: *Quae nemo adhuc docuerat, nec erat, unde studiosi scire possent, ea, quantum potui, (nihil enim magnopere meorum miror) feci, ut essent nota nostris: a Graecis enim peti non poterant, ac post L. Aelii nostri occasum ne a Latinis quidem. Et tamen in illis veteribus nostris, quae, Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conspersimus, multa admista ex intima philosophia, multa dicta dialectice: quae quo facilius minus docti intelligerent, iucunditate quadam ad legendum invitati, in laudationibus, in iis ipsis antiquitatum prooemiis philosophiae, scribere voluimus, si modo consequuti sumus.*[8] Varro itaque in hoc opere numeroso et multiplici orationis rerumque, ex omnibus literarum et artium generibus decerptarum, varietate conspicuo philologiam cum philosophia temperavit, et imitatus est in scribendi genere *Menippum*, philosophum Gadarenum, Cynicum et *σπουδογελοῖον;* unde etiam tum ipse, tum Satirae eius olim dicebantur *Menippeae* et *Cynicae.*[9] Hanc et denominationem et imitationem ad solum scribendi genus eiusque similitudinem spectasse, iam monuit Probus ad Virgilii Ecl. VI. his verbis: *Varro Menippeus non a magistro, cuius aetas longe praecesserat, nominatus, sed a societate ingenii, quod is quoque omnigeno carmine expoliverat satiras suas,* h. e. libros suos, Romanis satiris similes: nam Probus, non ipse Menippus, ita eos appellasse censendus est.[10]

7 Conf. Gell. I, 17. et 22. III, 16. et 18. VI, 5. VII, 16. XIII, 4. 11. 16. 21. 28. et 30. XV, 19. XIX, 8. Macrob. Sat. I, 7. II, 8 et 11. III, 8 et 12. Fabric. Bibl. Lat. lib. I. c. 7. ed. Ernest. T. I. p. 128 seq.

8 Ita hunc locum ingeniose emendavit Ernesti.

9 Conf. Gell. I, 17. II, 18. XIII, 29. al. 30. Macrob. Sat. I, 11. Strab. XVI. Athenaeus XIV, 7. Casaub. de Sat. Rom. p. 202 seq. Diog. Laert. VI, 99. ibique Menag.

10 Quod quum non reputaret Casaubonus l. l. p. 205 sq. nodum in scirpo quaesivit. Id iam monuit Koenig de Sat. Rom. p. 32. et praeterea haec: „Quod Casaubonus de scribendi genere Menippeo dicit, non puto ad omnia eius scripta transferenda esse, iu-

Menippi et Varronis exemplo etiam alii prosam vario carminis genere tamquam interiectis gemmulis ac stellulis distinxere; v. c. IVLIANVS, tum in libello de Caesaribus, in quo primos perstrinxit Imperatores, tum in Satira, cui titulus est *Μισοπώγων* s. barbae osor, et in qua acerbe notavit mores Antiochensium, quibus barba, quam alebat, ludibrio fuerat: L. ANNAEVS SENECA, in lepidissimo ludo de morte Claudii Caesaris, in quo confingit, hunc ingentis stuporis hominem non in deos, sed in cucurbitas relatum esse: nam esu venenati boleti, *κολοκύντης* s. *κολοκύνθης*, Claudius, huius cibi avidissimus, periisse credebatur, et inepti homines cucurbitis comparari solebant; (cucurbitae caput habere dicuntur Apul. Met. I. p. 109. ed. Elmenh.) unde Seneca libellum suum non *Satiram*, neque *ἀποθέωσιν*, sed *ἀποκολοκύντωσιν* facete inscripsit: T. PETRONIVS ARBITER, (Massiliensis, equestri genere natus, consularis, Neroni familiaris et elegantiae *arbiter*, sed artibus Tigellini aemuli ad mortem compulsus, quam sibi lente, incisis venis, intulit; de quo v. Tac. Ann. XVI, 18. 19.) in *Satirico* vel *Satiricon libris*, [11] in quibus

ter quae etiam ea poterant esse, quorum stilum Varro sequi potuerit. Hoc quoque cum eo non statuerim, Menippum a Luciano T. I. p. 455 sq. ed. Reitz. epicorum et tragicorum flosculis utentem, ad eius scribendi genus ridendum inductum esse, sed ut illorum poetarum tumorem exagitantem, quod ipse Lucianus multis locis facit."

11 Casaubonus l. l. p. 259. „Petronii, inquit, libellus mera est Satura Varroniana: ipse tamen *Saturicum* sive *Satiricum* maluit inscribere; quomodo *Commentarium* dicitur pro commentario libro, *Apologeticus* pro apologetico libro. At qui *Satyricon* titulum Petronii reliquiis imposuerunt, ii sine dubio graecam vocis Satirae originem spectabant: cuius rei numquam auctori venisse in mentem, pro certo habeo. De *Martiano Capella* minus ausim affirmare propter antiquitatem huius erroris. Et tamen ipse in causa explicanda, cur opus suum *Satiram* inscripserit, nobiscum facit. Sic enim ait: *Tandem senilem Martiane fabulam Miscillo lusit quam lucernis flamine Satira.*" P. Burmannus in Praef. edit. suae Petronii libros Graeca forma *Satyricῶν* s. *Satiricῶν* scil. libros appellari ma-

mores suae aetatis, praecipue avaritiam, luxum, superbiam aliaque vitia, discordias bellaque civilia gignentia et rei publicae conversionem minantia stylo mordaci et plano describit, insertis passim carminibus, modo longioribus, inpr. de bello civili vel de mutatione rei publicae, modo brevioribus; unde intelligitur, eum non magis Varronem, quam Lucilium sibi imitandum proposuisse et novum aliquod mixtumque Satirae genus tractasse: (ad quod tamen Iuliani quoque et Senecae libelli modo laudati quodam modo referri possunt) MARCIANVS MINEVS FELIX CAPELLA Madaurensis vel Carthaginiensis, scriptor semibarbarus, qui Saec. V. temporibus Leonis Thracis vixit, in *Satira* sua, cuius duo priores libri Philosophiae ἀποθέωσιν sive fabulam de nuptiis Philologiae et Mercurii, reliqui vero septem singularum artium liberalium, Grammaticae, Dialecticae, Rhetoricae, Geometriae, Arithmeticae, Astronomiae et Musicae, laudes ac praecepta continent: Anicius Manlius Torquatus Severinus BOETHIVS consularis, (natus Romae a. Chr. 455. et securi percussus a. 524. quum reus maiestatis factus esset) in libris praeclaris et tam argumento quam stylo conspicuis de consolatione philosophiae, quos in carcere scripsit, in quem iussu Theodorici Gothorum regis coniectus erat. — Aliae *Satirae Menippeae* etiam ab aliis tum ante tum post renatas literas scriptae sunt, v. c. a P. CVNAEO, ICto Batavo, *Sardi Venales seu Satira Menippea in sui saeculi homines inepte eruditos*; a IVSTO LIPSIO *Somnium s. Satira Menippea in criticos; et poetas inscitos*; a DAN. HEINSIO *Hercules tuam fidem, sive Munsterus Hy-*

lebat, ut Ovidii *Metamorphoseων*, Hygini *Poeticῶν Astronomicῶν*, Fulgentii *Mythologicῶν*, Solini *Ponticῶν* cet. Eorum vero argumentum plane convenit et temporibus Neronianis et ingenio moribusque illius Petronii; neque sententiam suam nobis persuasere, qui auctorem illorum vel Claudii, vel Severi, vel Antoninorum aetate vixisse opinati sunt. Prius P. Burmannus, alterum Statilius, et posterius Valesii contenderunt.

poboliminaeus, id est Satira Menippea de vita, origine et moribus Casp. Scioppii.

Sed iam progrediamur ad recensum eorum, qui LVCILIVM et Satirae ab eo inventae genus imitati sunt. Huic Satirae primum novam plane multoque meliorem induit formam ingenium HORATII, qui maculas et labes, tum incuria auctoris, tum saeculi genio ei adspersas, eluit, verborum contumeliis et petulantiae iocos et sales, orationique subitae et incuriosae, horridae et scabrae, obscoenae et procaci, tersam et limatam, puram et aequabiliter fluentem, facetam et urbanam substituit, et neque Graeca immiscuit Latinis, neque alio quam heroico versu usus est. Illum sibi exemplar proposuere posteriores poetae satirici, etiam secundi ab eo, PERSIVS et IVVENALIS: at quisque eorum singulari genere dicendi usus est et diversa ratione, pro ingeniorum temporumque diversitate, argumenta tractavit. Quod intelligetur ex proxima commentatione, in qua de *Horatio, Persio* ac *Iuvenale* seorsum disseremus, et hos poetas satiricos, quorum opera manibus adhuc nostris teruntur, inter se comparabimus. Nunc sufficiat breviter recensuisse ceteros *Lucilii* imitatores, quorum Satirae tantum non omnes interciderunt; quod gravius doleremus, nisi fortuna nobis triumviros illos servasset.

Ante *Horatium*, qui a. V. c. 689. adeoque XL fere annis post Lucilii mortem natus est, non defuisse, qui huius quidem exemplo, sed parum prospero conatus successu, ad Satiras scribendas animum appellerent, ille nos ipse docet Sat. I, 10, 46 seq. *Hoc* (satiricum poema) *erat, experto frustra Varrone Atacino Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem, Inventore minor.* Hic est P. TERENTIVS VARRO, natus circiter a. V. c. 670. et a patria Atace, Galliae Narbonensis vico, (v. Hieron. in Chron. Euseb. ad Olymp. 174. a. 2.) vel ab Atace, Narbonensi fluvio, (v. Porphyr. ad Horat. l. l.) dictus ATACINVS. Is praeter Satiras scripsit Argo-

nautica bellumque Sequanicum, et indicio Quintil. X, 1. s. 87. *in iis, per quae nomen est adsequutus, interpres fuit operis alieni, non spernendus quidem, verum ad augendam facultatem dicendi parum locuples.* Praeter hunc quosdam alios satiricum dicendi genus frustra ante se expertos esse tradit Horatius l. l. at quinam hi fuerint ignoramus. Casaubonus huc refert *Saevium* s. *Suevium Nicanorem* et *Lenaeum* (Pompeii M. libertum) Grammaticos; (v. Macrob. Sat. II, 14. et Suet. de ill. Gramm. c. 5. et 15.) quorum Satiras forte non Lucilianas fuisse supra diximus. Omisit autem L. ALBVTIVM, quem nos in horum locum substituimus ex Varrone de Re Rust. III. 2. s. 17. *Nonne item L. Albutius homo (ut scitis) apprime doctus, cuius Luciliano charactere sunt libelli, dicebat in Albano fundum suum pastionibus semper vinci a villa? agrum enim minus dena millia reddere, villam plus vicena.* In optimis Varronis codicibus legitur *Abuccius*, ut et III, 6, 6. sed praenomen forte, non nomen emendandum et reponendum *T. Albutius* s. *Albucius.* Is fuit aequalis Lucilio, qui passim eius meminit in Satiris, (v. c. ap. Cic. Fin. I, 3. et Orat. 44.) Propraetor Sardiniae a. V. c. 648. (Cic. Div. 19. Pis. 38. Off. II, 14. Prov. 7. Brut. 26.) perfectus Epicureus et paene Graecus, qui primum adolescens et postea exsul Athenis vixit. (Cic. Brut. 35. et Tusc. Qu. V, 37.)

Horatii aetate IVLIVS FLORVS, et, si Porphyr. ad Horat. Epist. I, 3. fides habenda, *hic Florus fuit Satirarum scriptor, cuius sunt electae ex Ennio, Lucilio et Varrone:* adeoque diversa Satirae genera tractavit vel miscuit. Ei inscriptae sunt Horat. Epist. III. lib. I. et II. lib. II. ex quibus (et quidem ex Ep. III, 21. 24. et II, 59. 60.) Casaubonus pag. 230. et Wielandus (ad Horat. Ep. T. II. p. 129.) coniiciunt, eum non nisi Ἐρωτικά scripsisse. Ingenium tamen eius varium fuisse et ad diversa scribendi genera aptum, ex eadem Epist. III, 22 seq. cognoscitur: ex quo loco etiam probabile fit, de eodem Floro loqui Quintil. X,

3, 12 seq. et Senec. Controv. XXV. Hic memorat, eum declamatorem, ille vero, eum principem in eloquentia Galliarum et inter paucos disertum fuisse.

Post Horatium praeter *Persium* et *Iuvenalem* horumque aetate multi alii exstitere Satirarum scriptores, *Turnus*, *Lenius*, *Silius*, *Sulpicia*, *Tucca*, *Manlius Vopiscus*, forte et *Iulius Rufus*, *Cornutus*, *Gavius Bassus* et *Rabirius* s. *Rubrius* aliique, quos fama obscura recondit. (Quintil. X, 1. s. 94. laudatis Lucilio, Horatio et Persio, haec subiungit: *Sunt clari hodieque, et qui olim nominabuntur.*) Tres priores, Auruncae natos, quae Lucilii quoque patria fuit, memorat vetus Scholiastes Iuvenalis ad Sat. I, 20. ubi haec notavit: *TVRNVM dicit Scaevae Memoris tragici poetae fratrem, qui libertini generis ad honores ambitione provectus est, potens in aula Vespasianorum Titi et Domitiani: vel LENIVM dicit, qui et ipse Satiras scripsit: vel SILIVM, et ipsum sui temporis Satiricum. Qui omnes ex Aurunca fuerunt.* *Lenius* et *Silius*, quod sciam, non aliis laudantur, nisi potius illi nomen sunt *Lenaeo*, de quo supra dixi, et huic cognomen *Basso* vel *Sparso*, qui rhetores fuere. (v. Senec. Controv. III. VI. et VII.) *Turni* autem Satiras amplissimis verbis ornant Martial. VII, 97. XI, 10. Rutil. in Itiner. I, 600. et Sidon. Apollin. Carm. IX. excusat. ad Felicem v. 267. Conf. Wernsdorf P. L. M. Vol. III. p. LIX sq. qui non vanis rationibus ductus suspicatur, eum auctorem fuisse Satirae prolixae, quae Neronis vitia sceleraque omnia liberius et longo ordine enarrasse videtur et cuius fragmentum, XXX versus complectens, ex P. Burman. Anthol. Lat. T. II. p. 645. ille cum notis exhibuit ibid. p. 77 seq. Ex eadem vel alia Turni satira petiti duo versus, qui admodum corrupte leguntur in vett. Scholiis Iuven. ad Sat. I, 71. *Ex qua Caesareas soboles horrida Locusta Occidit cura sui verna nota Neronis.* Quos varie emendarunt viri docti: Casaubonus de Sat. Rom. p. 231. *Ex quo C. s. homicida L. Occidit curaeque ve-*

[illegible] Barthius Advers. XXIV, 11. [illegible] Neroni, vel *cura cibaria* (h. e. [illegible]) *nacta Neronis;* vir doctus in [illegible] 264. coll. Suet. Ner. 33. *Et quo* [illegible] *cecidit Harrida, caede suis* [illegible] *Neroni;* Wernsdorf l. l. p. 82. *Ex* [illegible] *Locusta Occidit, Circe inter vernas* [illegible] *saevi fera vota Neronis.*

[illegible] SVLPITIA, Caleni uxor, prae- [illegible] Satiram de corrupto rei publicae [illegible] Domitiani tunc scripsit, quum tyrannus [illegible]phos Urbe expulisset. Ea adhuc exstat [illegible] pluribus tum Ausonii, (inter cuius car- [illegible] reperta est et edita a. 1500 a Thaddaeo [illegible] Petronii, Catalectorum, Persii et Iuvenalis [illegible] recepta quoque a Wernsdorfio in Poet. Lat. [illegible] III. p. 83 seq. Ipsa poetria impense laudatur [illegible] 35. et 38. et Scaliger in Hypercritico monet [illegible] *dexteritatis ad satiricam amarulentiam* [illegible] *esse, numeros vero, ut in eo genere poe-* [illegible] *contemnendos.* Contra Casaubonus de Sat. [illegible] p. 236. *Non erraverit iudicio meo,* inquit, *qui* [illegible] *poema nominaverit: eruditionem tamen et* [illegible] *nobilissimae feminae ex carmine potius lau-* [illegible] *quam acrimoniam et ad satiricos morsus εὐφυΐαν;* [illegible] *enim caret oratio et ἀγωνιστικῷ spiritu.* Cf. Wernsdorf l. l. p. LX sq. — TVCCA ineptus fuit [illegible]graphus et deridetur a Martiale XII, 95. al. 94. et [illegible] 96. e cuius epigr. versu 7. (*Audemus Satiras: Lucilius esse laboras*) Casaubonus et Wernsdorf colligebant, Martialem, si eum serio scripserit, ipsum quoque satiricorum poetarum choro inserendum esse. Qui totum vero perlegerit epigramma, non ita iudicabit. — MANLII VOPISCI ingenium et ad alia carmina, et ad Satiras scribendas aptissimum Statius summis laudibus celebrat in Sylv. I, 3, 101 seq. idemque in Epistola ad Stellam, Sylvis praefixa, Vopiscum appellat *virum eruditissimum,*

qui praecipue vindicet a situ literas iam paene fugientes.

Satiricis horum temporum poetis adnumerantur etiam *Iulius Rufus, Cornutus, Gavius Bassus* et *Rabirius* s. *Rubrius:* sed Rufus nullas forte Satiras, et reliqui alias, quam Lucilianas, scripsere. IVLII RVFI mentionem facit Martialis in disticho, figurae Socratis subscripto, lib. X. epigr. 99. *Si Romana forent haec Socratis ora, fuissent, Iulius in Satyris qualia Rufus habet.* Casaubonus de Sat. Rom. p. 231. existimat, his verbis gravitatem Rufi in Satiris laudari, Crenius autem ibid. in adnot. et Raderus ad Martial. l. l. suspicantur, hunc virum illustrem fuisse et doctum, ad quem Plinius Epist. V, 21. et VII, 25. scripserit. Sed Wernsdorf l. l. p. XVII. iam bene contra eos ita disputavit: „Ut hoc affirmari vix tuto licet, quum plures Rufos in epistolis memoret Plinius, ita et illud valde dubium, an Satiricam Rufi poesin Martialis laudare voluerit. Nam quum de imagine Socratis sermo sit, quem simo vultu et Silenis simili fuisse gemmae antiquae docent, potest haec esse sententia Martialis, ut dicat, vultum Socraticum Rufi quasi inter Satyros fuisse, aut eum irrisum a Satiricis poetis.“ — ANNAEVS CORNVTVS, philosophus Stoicus, tragicus poeta (v. Sueton. vit. Persii) et praeceptor Persii, (cuius Satira V ei inscripta est) multa scripsit philosophica et rhetorica, (v. Euseb. in Chron. ad a. 2083. Hieron. in Epist. ad Magnum oratorem, et Suidas, qui tamen multa de eo falsa et inepta tradit) forte et libellum de natura deorum, qui Phurnuti vulgo nomen prae se fert, nec non commentaria in Virgilium et libros de figuris sententiarum: (v. Gell. II, 6. IX, 9. et Macrob. V, 19.) a Nerone autem propter liberius de eius carminibus iudicium exsilio mulctatus est, (v. Euseb. l. l. et Dio Cass. LXII. extr.) et postea interfectus cum Musonio. (cf. Suidas et Voss. de hist. lat. I, 26. ubi diversas narrationes illas ita conciliavit.) Eumdem composuisse Satiras, colligitur ex verbis Fulgentii Planciadis in

neni admota Neroni est; Barthius Advers. XXIV, 11. *Circes vi vernae nota Neroni,* vel *cura vivaria* (h. e. praedia a Nerone donata) *nacta Neronis;* vir doctus in Miscell. Obss. T. V. p. 264. coll. Suet. Ner. 33. *Et quo Caesaream sobolem Locusta cecidit Horrida, caede suis vernae iam nota Neroni;* Wernsdorf l. l. p. 82. *Ex quo C. s. horrenda Locusta Occidit, Circe inter vernas nota Neronis,* vel *curans saevi fera vota Neronis.*

SVLPICIA s. SVLPITIA, Caleni uxor, praeter carmina amatoria Satiram de corrupto rei publicae statu temporibus Domitiani tunc scripsit, quum tyrannus ille edicto philosophos Urbe expulisset. Ea adhuc exstat et multis exemplaribus tum Ausonii, (inter cuius carmina primum reperta est et edita a. 1500 a Thaddaeo Ugoleto) tum Petronii, Catalectorum, Persii et Iuvenalis adnexa est: recepta quoque a Wernsdorfio in Poet. Lat. Min. T. III. p. 83 seq. Ipsa poetria impense laudatur a Martiale X, 35. et 38. et Scaliger in Hypercritico monet *in ea multum dexteritatis ad satiricam amarulentiam adspirantis esse, numeros vero, ut in eo genere poematis, non contemnendos.* Contra Casaubonus de Sat. Rom. p. 236. *Non erraverit iudicio meo,* inquit, *qui Satiram id poema nominaverit: eruditionem tamen et probitatem nobilissimae feminae ex carmine potius laudes, quam acrimoniam et ad satiricos morsus εὐφυΐαν; lacertis enim caret oratio et ἀγωνιστικῷ spiritu.* Cf. Wernsdorf l. l. p. LX sq. — TVCCA ineptus fuit Satirographus et deridetur a Martiale XII, 95. al. 94. et al. 96. e cuius epigr. versu 7. (*Audemus Satiras: Lucilius esse laboras*) Casaubonus et Wernsdorf colligebant, Martialem, si eum serio scripserit, ipsum quoque satiricorum poetarum choro inserendum esse. Qui totum vero perlegerit epigramma, non ita iudicabit. — MANLII VOPISCI ingenium et ad alia carmina, et ad Satiras scribendas aptissimum Statius summis laudibus celebrat in Sylv. I, 3, 101 seq. idemque in Epistola ad Stellam, Sylvis praefixa, Vopiscum appellat *virum eruditissimum*

qui praecipue vindicet a situ literas iam paene fugientes.

Satiricis horum temporum poetis adnumerantur etiam *Iulius Rufus*, *Cornutus*, *Gavius Bassus* et *Rabirius* s. *Rubrius*: sed Rufus nullas forte Satiras, et reliqui alias, quam Lucilianas, scripsere. IVLII RVFI mentionem facit Martialis in disticho, figurae Socratis subscripto, lib. X. epigr. 99. *Si Romana forent haec Socratis ora, fuissent, Iulius in Satyris qualia Rufus habet.* Casaubonus de Sat. Rom. p. 251. existimat, his verbis gravitatem Rufi in Satiris laudari, Crenius autem ibid. in adnot. et Raderus ad Martial. l. l. suspicantur, hunc virum illustrem fuisse et doctum, ad quem Plinius Epist. V, 21. et VII, 25. scripserit. Sed Wernsdorf l. l. p. XVII. iam bene contra eos ita disputavit: „Ut hoc affirmari vix tuto licet, quum plures Rufos in epistolis memoret Plinius, ita et illud valde dubium, an Satiricam Rufi poesin Martialis laudare voluerit. Nam quum de imagine Socratis sermo sit, quem simo vultu et Silenis simili fuisse gemmae antiquae docent, potest haec esse sententia Martialis, ut dicat, vultum Socraticum Rufi quasi inter Satyros fuisse, aut eum irrisum a Satiricis poetis.“ — ANNAEVS CORNVTVS, philosophus Stoicus, tragicus poeta (v. Sueton. vit. Persii) et praeceptor Persii, (cuius Satira V ei inscripta est) multa scripsit philosophica et rhetorica, (v. Euseb. in Chron. ad a. 2083. Hieron. in Epist. ad Magnum oratorem, et Suidas, qui tamen multa de eo falsa et inepta tradit) forte et libellum de natura deorum, qui Phurnuti vulgo nomen prae se fert, nec non commentaria in Virgilium et libros de figuris sententiarum: (v. Gell. II, 6. IX, 9. et Macrob. V, 19.) a Nerone autem propter liberius de eius carminibus iudicium exsilio mulctatus est, (v. Euseb. l. l. et Dio Cass. LXII. extr.) et postea interfectus cum Musonio. (cf. Suidas et Voss. de hist. lat. I, 26. ubi diversas narrationes illas ita conciliavit.) Eumdem composuisse Satiras, colligitur ex verbis Fulgentii Planciadis in

exposit. serm. ant. *Titivillitium dici voluerunt fila putrida, quae de telis cadunt. Plautus Casina* II, 5, 39. *Non ego istud verbum emsitem titivillitio, id est, re admodum vilissima. Nam et M. Cornutus in Satyra ait: Titivilles Flacce do tibi.* Ita hunc locum exhibuit Muncker. in Mythogr. Lat. T. II. p. 175. Casaubonus vero de Sat. Rom. p. 234. et 235. ita citavit postrema verba: *Titivillitii sat cedo tibi*, et haec adnotavit: „Fortasse legendum: *Titivillitio istas cedo tibi.* (Sed v. Gronov. ad Plaut. l. l.) Videtur hic esse Annaeus Cornutus: quam ob rem verba Persii Sat. V, 15. quae sub persona Cornuti pronunciantur: *pallentes radere mores Doctus et ingenuo culpam defigere ludo*, ita puto accipienda, ut dicat Cornutus, se Persium discipulum suum in scribendis Satiris exercuisse et hac occasione interdum, velut exempli causa, Satiras scripsisse." — Satira GAVII (non *Galbii* vel *Gabii*, quae ignota sunt gentium nomina) BASSI, forte eius, quem Traianus Ponticae praefecit orae, (v. Plin. Ep. X, 18. et 32.) laudatur eidem Fulgentio l. l. p. 179. *Veruina iaculi genus longum, quod aliqui verutum nominant. Gavius Bassus, Satira: Veruina confodiende, non te nauci facio.* Sed Wernsdorf iam bene monuit l. l. p. XIX. vocabulo *Satirae* commentarium fortasse miscellarum observationum indicari, quales Bassi fuerint libri de Diis et de origine verborum, de quibus v. Macrob. Sat. I, 9. II, 14. et Gell. II, 4. V, 7. XI, 17. — RABIRII Satiram (sed qualem?) memorat idem Fulgentius l. l. p. 188. (ubi in quibusdam codd. *Rubrius* legitur) *Abstemius observans. Rabirius in Satira: Abstemium merulenta fugit Methenia nomen.* Vulgo putant, C. Rabirium designari, poetam epicum et secundum a Virgilio; de quo v. Vellei. II, 36. Ovid. Ep. ex Ponto IV, 16, 5. et Quintil. X, 1, 90.

Seriores Satirographi fuere L. APVLEIVS, quem vide in Floridis p. 346. et p. m. 363. edit. Elmenh. — TETRADIVS, Ausonii Burdigalensis amicus, a quo

Satirae eius et sales laudantur in Epist. XV. — CAECINA DECIVS ALBINVS, Praef. Urbi et Tusciae regnantibus Honorio et Theodosio II., aut potius pater eius LVCILLVS vel LVCVLLVS, quem Turno et Iuvenali aequat Rutilius in Itinerario I, 599 seq. et de quo docte ac copiose egit Wernsdorf in Poet. Lat. Min. T. III. p. XXII seq. T. IV. p. 824. et T. V. p. 182. — RVSTICVS ELPIDIVS, Theodorici Italiae regis medicus, qui olim se dolore ob iniurias a quibusdam acceptas incensum Satiras scripsisse easque postea damnasse profitetur in carmine de Christi Iesu beneficiis p. 757. Poet. eccles. Ge. Fabricii. — CLAVDIVS MARIVS VICTOR Massiliensis rhetor et poeta, mortuus Theodosio ac Valentiniano regnantibus, auctor Epistolae ad Salmonem Abbatem vel potius *dialogi de perversis suae aetatis moribus.* (v. Wernsdorf P. L. M. III. p. LXVIII sq. et ipsum dialogum p. 103 seq.) — PROBVS, quem Lupus Ferrariensis in Epist. XX. et ex eo Barthius Advers. XLVIII, 16. floruisse dicunt circa a. Chr. 840. et in Satira quadam ostendisse, Christum etiam pro paganis sapientibus mortuum esse. Quae Satira vel non Luciliana fuerit, vel hoc argumentum non solum tractaverit necesse est. (Cf. inf. Ind. Editt. ad a. 1585.) — IOHANNES DE GARLANDIA s. *Garlandria*, Anglicus poeta, grammaticus, chymicus, mathematicus et theologus, qui Saec. XI. vixit et cuius Satirarum mentionem fecit Io. Baleus Scriptor. Britan. Cent. II. n. 48. — GODFRIDVS, Wintoniensis in Anglia coenobii Prior, mortuus a. Chr. 1141. cuius *Epigrammata Satirica* et *libros de diversis hominum moribus* memorat Baleus l. l. Cent. II. c. 59. p. 168. et Io. Pitseus in relatt. hist. de rebus angl. p. 192. 193. — WALO s. GVALO, alius Britannus, qui Saec. XII. exeunte vixit, et praeter varia carmina Satiram quoque in sacrilegos monachos scripsit, quae reperitur in Matth. Flacii poemat. doctorum piorumque virorum de corrupto ecclesiae statu. — BERNAR-

DVS, Monachus Cluniacensis initio Saec. XII. qui in tribus Satiris acriter invectus est in clerum et curiam Romanam. (v. Wernsdorf l. l. p. XXVII.) — BERNHARDVS GEYSTENSIS *Palponista*, qui ita inscripsit duos libros de vita privata et aulica, rhythmicis hexametris compositos. (v. Wernsdorf T. IV. p. 826.)

DE
DIVERSA SATIRARVM LVCILII, HORATII, PERSII ET IVVENALIS INDOLE, DEQVE FRVCTV EX EARVM LECTIONE PERCIPIENDO.

Declaratis iam variis Satirae Romanae generibus poetisque satiricis breviter recensitis, superest, ut horum principes, Lucilius, Horatius, Persius et Iuvenalis, inter se conferantur, quaeque cuivis et virtutes et vitia sint propria, ostendatur. [1] Comparatio illa iam a multis est instituta: sed dici vix potest, quantopere inter eos discrepet. [2] Neque hoc adeo mirum videri debet. Nam, ut taceam, eum plerumque scriptorem aliis eiusdem ge-

1 De fructu, ex Horatii, Persii et Iuvenalis lectione percipiendo, pauca tantum infra disputavi, quum de poetici studii utilitate in universum iam multi accurate atque copiose praeceperint et pleraque, ad illam rem proprie spectantia, sint talia, ut, nisi quis tardissimi sit ingenii, haec facile ex iis, quae de poetarum illorum virtutibus ac propria indole dixi, colligere possit.

2 Horatio D. Heinsius de Sat. Horat. et Dacierius in Praefat. editioni huius poetae praefixa, Persio Casaub. in Prolegom. in Pers., Iuvenali Scaliger in lib. III. et VI. Poet., Lipsius Epist. Quaest. II, 9. et Rigaltius in Diss. de Sat. Iuven. palmam deferunt. Conf. etiam Vulpius de Sat. lat. c. XI. et XII. Cunaeus in Orat. XI. XII. et alii. Nemo autem vel copiosius vel accuratius de vera cuiusvis poetae atque propria indole disputavit, quam Manso in libro, qui inscriptus est *Nachträge zu Sulzers Theorie* T. IV. Fasc. II. p.

neris a nobis anteferri, cuius ingenium moresque cum nostris maxime congruant quique adeo nobis potissimum in deliciis sit, viri docti non satis reputasse videntur, illam comparationem fere totam pendere a diversitate temporum, ingeniorum, morum studiorumque cuiusvis poetae. Omnis vero disputatio fluctuet necesse est, si non nisi in universum res aliqua in quaestionem vocatur, neque certa constituitur formula regulaque, ad quam iudicia exigantur.

In diversis Satirae generibus auctoribusque diiudicandis ratio praecipue habenda est saeculi, quo poeta quisque vixit, et morum studiorumque, quae eo viguerunt. Nullum enim poeseos genus est, quod magis sit filia temporis, quam Satira, quae inde depromit argumenta et omnem fere succum atque colorem ducit. Praeterea dispiciendum est, quod cuivis poetae fuerit ingenium, quae institutio et victus consuetudo.

LVCILIVS, ut de eo primum quaedam et seorsum dicamus, ab obsessa Carthagine ad initium quinti consulatus Marii, in quo Cimbri et Teutones victi sunt, adeoque ea vixit aetate, qua in dies quidem ardescebat quasi certamen, in quod antiqui mores cum novis, probitas cum improbitate, descenderant; sed virtus pleniore adhuc ore palamque laudabatur et innocentia a multis protegebatur; qua numerus infirmorum aegrotorumque quotidie gliscebat, sed non deerant medici, quorum remedia si non arcerent contagionem pestemque, ex Asia, Graecia et Macedonia importatam, saltem vim eius infringerent; qua adhuc bonis potius quam malis artibus, et virtutibus magis quam nobilitate et divitiis summus dignitatis gradus obtinebatur, et iuvenes virique natalium

416–496. (quae tamen commentatio nondum absoluta est et ad Lucilium tantum Horatiumque spectat) et Koenig de Sat. Rom. p. 34—104. quos libellos legisse neminem poenitebit. Nos primas modo lineas duximus, et neutro iam consulto eadem fere animo nobis informaveramus iudicia.

mores suae aetatis, praecipue avaritiam, luxum, superbiam aliaque vitia, discordias bellaque civilia gignentia et rei publicae conversionem minantia stylo mordaci et plano describit, insertis passim carminibus, modo longioribus, inpr. de bello civili vel de mutatione rei publicae, modo brevioribus; unde intelligitur, eum non magis Varronem, quam Lucilium sibi imitandum proposuisse et novum aliquod mixtumque Satirae genus tractasse: (ad quod tamen Iuliani quoque et Senecae libelli modo laudati quodam modo referri possunt) MARCIANVS MINEVS FELIX CAPELLA Madaurensis vel Carthaginiensis, scriptor semibarbarus, qui Saec. V. temporibus Leonis Thracis vixit, in *Satira* sua, cuius duo priores libri Philosophiae ἀποθέωσιν sive fabulam de nuptiis Philologiae et Mercurii, reliqui vero septem singularum artium liberalium, Grammaticae, Dialecticae, Rhetoricae, Geometriae, Arithmeticae, Astronomiae et Musicae, laudes ac praecepta continent: Anicius Manlius Torquatus Severinus BOETHIVS consularis, (natus Romae a. Chr. 455. et securi percussus a. 524. quum reus maiestatis factus esset) in libris praeclaris et tam argumento quam stylo conspicuis de consolatione philosophiae, quos in carcere scripsit, in quem iussu Theodorici Gothorum regis coniectus erat. — Aliae *Satirae Menippeae* etiam ab aliis tum ante tum post renatas literas scriptae sunt, v. c. a P. CVNAEO, ICto Batavo, *Sardi Venales seu Satira Menippea in sui saeculi homines inepte eruditos;* a IVSTO LIPSIO *Somnium s. Satira Menippea in criticos; et poetas inscitos;* a DAN. HEINSIO *Hercules tuam fidem, sive Munsterus Hy-*

lebat, ut Ovidii *Metamorphoseων*, Hygini *Poeticῶν Astronomicῶν*, Fulgentii *Mythologicῶν*, Solini *Ponticῶν* cet. Eorum vero argumentum plane convenit et temporibus Neronianis et ingenio moribusque illius Petronii; neque sententiam suam nobis persuasere, qui auctorem illorum vel Claudii, vel Severi, vel Antoninorum aetate vixisse opinati sunt. Prius P. Burmannus, alterum Statilius, et posterius Valesii contenderunt.

pobolimaeus, id est Satira Menippea de vita; origine et moribus Casp. Scioppii.

Sed iam progrediamur ad recensum eorum, qui LVCILIVM et Satirae ab eo inventae genus imitati sunt. Huic Satirae primum novam plane multoque meliorem induit formam ingenium HORATII, qui maculas et labes, tum incuria auctoris, tum saeculi genio ei adspersas, eluit, verborum contumeliis et petulantiae iocos et sales, orationique subitae et incuriosae, horridae et scabrae, obscoenae et procaci, tersam et limatam, puram et aequabiliter fluentem, facetam et urbanam substituit, et neque Graeca immiscuit Latinis, neque alio quam heroico versu usus est. Illum sibi exemplar proposuere posteriores poetae satirici, etiam secundi ab eo, PERSIVS et IVVENALIS: at quisque eorum singulari genere dicendi usus est et diversa ratione, pro ingeniorum temporumque diversitate, argumenta tractavit. Quod intelligetur ex proxima commentatione, in qua de *Horatio, Persio* ac *Iuvenale* seorsum dissseremus, et hos poetas satiricos, quorum opera manibus adhuc nostris teruntur, inter se comparabimus. Nunc sufficiat breviter recensuisse ceteros *Lucilii* imitatores, quorum Satirae tantum non omnes interciderunt; quod gravius doleremus, nisi fortuna nobis triumviros illos servasset.

Ante *Horatium*, qui a. V. c. 689. adeoque XL fere annis post Lucilii mortem natus est, non defuisse, qui huius quidem exemplo, sed parum prospero conatus successu, ad Satiras scribendas animum appellerent, ille nos ipse docet Sat. I, 10, 46 seq. *Hoc* (satiricum poema) *erat, experto frustra Varrone Atacino Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem, Inventore minor.* Hic est P. TERENTIVS VARRO, natus circiter a. V. c. 670. et a patria Atace, Galliae Narbonensis vico, (v. Hieron. in Chron. Euseb. ad Olymp. 174. a. 2.) vel ab Atace, Narbonensi fluvio, (v. Porphyr. ad Horat. l. l.) dictus ATACINVS. Is praeter Satiras scripsit Argo-

nautica bellumque Sequanicum, et indicio Quintil. X, 1, s. 87. *in iis, per quae nomen est adsequutus, interpres fuit operis alieni, non spernendus quidem, verum ad augendam facultatem dicendi parum locuples.* Praeter hunc quosdam alios satiricum dicendi genus frustra ante se expertos esse tradit Horatius l. l. at quinam hi fuerint ignoramus. Casaubonus huc refert *Saevium* s. *Suevium Nicanorem* et *Lenaeum* (Pompeii M. libertum) Grammaticos; (v. Macrob. Sat. II, 14. et Suet. de ill. Gramm. c. 5. et 15.) quorum Satiras forte non Lucilianas fuisse supra diximus. Omisit autem L. ALBVTIVM, quem nos in horum locum substituimus ex Varrone de Re Rust. III. 2. s. 17. *Nonne item L. Albutius homo (ut scitis) apprime doctus, cuius Luciliano charactere sunt libelli, dicebat in Albano fundum suum pastionibus semper vinci a villa? agrum enim minus dena millia reddere, villam plus vicena.* In optimis Varronis codicibus legitur *Abuccius*, ut et III, 6, 6. sed praenomen forte, non nomen emendandum et reponendum *T. Albutius* s. *Albucius.* Is fuit aequalis Lucilio, qui passim eius meminit in Satiris, (v. c. ap. Cic. Fin. I, 3. et Orat. 44.) Propraetor Sardiniae a. V. c. 648. (Cic. Div. 19. Pis. 38. Off. II, 14. Prov. 7. Brut. 26.) perfectus Epicureus et paene Graecus, qui primum adolescens et postea exsul Athenis vixit. (Cic. Brut. 35. et Tusc. Qu. V, 37.)

Horatii aetate IVLIVS FLORVS, et, si Porphyr. ad Horat. Epist. I, 3. fides habenda, *hic Florus fuit Satirarum scriptor, cuius sunt electae ex Ennio, Lucilio et Varrone:* adeoque diversa Satirae genera tractavit vel miscuit. Ei inscriptae sunt Horat. Epist. III. lib. I. et II. lib. II. ex quibus (et quidem ex Ep. III, 21. 24. et II, 59. 60.) Casaubonus pag. 230. et Wielandus (ad Horat. Ep. T. II. p. 129.) coniiciunt, eum non nisi *Ἐρωτικά* scripsisse. Ingenium tamen eius varium fuisse et ad diversa scribendi genera aptum, ex eadem Epist. III, 22 seq. cognoscitur: ex quo loco etiam probabile fit, de eodem Floro loqui Quintil. X,

3, 12 seq. et Senec. Controv. XXV. Hic memorat, eum declamatorem, ille vero, eum principem in eloquentia Galliarum et inter paucos disertum fuisse.

Post Horatium praeter *Persium* et *Iuvenalem* horumque aetate multi alii exstitere Satirarum scriptores, *Turnus*, *Lenius*, *Silius*, *Sulpicia*, *Tucca*, *Manlius Vopiscus*, forte et *Iulius Rufus*, *Cornutus*, *Gavius Bassus* et *Rabirius* s. *Rubrius* aliique, quos fama obscura recondit. (Quintil. X, 1. s. 94. laudatis Lucilio, Horatio et Persio, haec subiungit: *Sunt clari hodieque, et qui olim nominabuntur.*) Tres priores, Auruncae natos, quae Lucilii quoque patria fuit, memorat vetus Scholiastes Iuvenalis ad Sat. I, 20. ubi haec notavit: *TVRNVM dicit Scaevae Memoris tragici poetae fratrem, qui libertini generis ad honores ambitione provectus est, potens in aula Vespasianorum Titi et Domitiani: vel LENIVM dicit, qui et ipse Satiras scripsit: vel SILIVM, et ipsum sui temporis Satiricum. Qui omnes ex Aurunca fuerunt.* *Lenius* et *Silius*, quod sciam, non aliis laudantur, nisi potius illi nomen sunt *Lenaeo*, de quo supra dixi, et huic cognomen *Basso* vel *Sparso*, qui rhetores fuere. (v. Senec. Controv. III. VI. et VII.) *Turni* autem Satiras amplissimis verbis ornant Martial. VII, 97. XI, 10. Rutil. in Itiner. I, 600. et Sidon. Apollin. Carm. IX. excusat. ad Felicem v. 267. Conf. Wernsdorf P. L. M. Vol. III. p. LIX sq. qui non vanis rationibus ductus suspicatur, eum auctorem fuisse Satirae prolixae, quae Neronis vitia sceleraque omnia liberius et longo ordine enarrasse videtur et cuius fragmentum, XXX versus complectens, ex P. Burman. Anthol. Lat. T. II. p. 645. ille cum notis exhibuit ibid. p. 77 seq. Ex eadem vel alia Turni satira petiti duo versus, qui admodum corrupte leguntur in vett. Scholiis Iuven. ad Sat. I, 71. *Ex qua Caesareas soboles horrida Locusta Occidit cura sui verna nota Neronis.* Quos varie emendarunt viri docti: Casaubonus de Sat. Rom. p. 231. *Ex quo C. s. homicida L. Occidit curaeque ve-*

neni admota Neroni est; Barthius Advers. XXIV, 11. *Circes vi vernae nota Neroni,* vel *cura vivaria* (h. e. praedia a Nerone donata) *nacta Neronis;* vir doctus in Miscell. Obss. T. V. p. 264. coll. Suet. Ner. 33. *Et quo Caesaream sobolem Locusta cecidit Horrida, caede suis vernae iam nota Neroni;* Wernsdorf l. l. p. 82. *Ex quo C. s. horrenda Locusta Occidit, Circe inter vernas nota Neronis,* vel *curans saevi fera vota Neronis.*

SVLPICIA s. SVLPITIA, Caleni uxor, praeter carmina amatoria Satiram de corrupto rei publicae statu temporibus Domitiani tunc scripsit, quum tyrannus ille edicto philosophos Urbe expulisset. Ea adhuc exstat et multis exemplaribus tum Ausonii, (inter cuius carmina primum reperta est et edita a. 1500 a Thaddaeo Ugoleto) tum Petronii, Catalectorum, Persii et Iuvenalis adnexa est: recepta quoque a Wernsdorfio in Poet. Lat. Min. T. III. p. 83 seq. Ipsa poetria impense laudatur a Martiale X, 35. et 38. et Scaliger in Hypercritico monet *in ea multum dexteritatis ad satiricam amarulentiam adspirantis esse, numeros vero, ut in eo genere poematis, non contemnendos.* Contra Casaubonus de Sat. Rom. p. 236. *Non erraverit iudicio meo,* inquit, *qui Satiram id poema nominaverit: eruditionem tamen et probitatem nobilissimae feminae ex carmine potius laudes, quam acrimoniam et ad satiricos morsus εὐφυΐαν; lacertis enim caret oratio et ἀγωνιστικῷ spiritu.* Cf. Wernsdorf l. l. p. LX sq. — TVCCA ineptus fuit Satirographus et deridetur a Martiale XII, 95. al. 94. et al. 96. e cuius epigr. versu 7. (*Audemus Satiras: Lucilius esse laboras*) Casaubonus et Wernsdorf colligebant, Martialem, si eum serio scripserit, ipsum quoque satiricorum poetarum choro inserendum esse. Qui totum vero perlegerit epigramma, non ita iudicabit. — MANLII VOPISCI ingenium et ad alia carmina, et ad Satiras scribendas aptissimum Statius summis laudibus celebrat in Sylv. I, 3, 101 seq. idemque in Epistola ad Stellam, Sylvis praefixa, Vopiscum appellat *virum eruditissimum,*

qui praecipue vindicet a situ literas iam paene fugientes.

Satiricis horum temporum poetis adnumerantur etiam *Iulius Rufus, Cornutus, Gavius Bassus* et *Rabirius s. Rubrius:* sed Rufus nullas forte Satiras, et reliqui alias, quam Lucilianas, scripsere. IVLII RVFI mentionem facit Martialis in disticho, figurae Socratis subscripto, lib. X. epigr. 99. *Si Romana forent haec Socratis ora, fuissent, Iulius in Satyris qualia Rufus habet.* Casaubonus de Sat. Rom. p. 231. existimat, his verbis gravitatem Rufi in Satiris laudari, Crenius autem ibid. in adnot. et Raderus ad Martial. l. l. suspicantur, hunc virum illustrem fuisse et doctum, ad quem Plinius Epist. V, 21. et VII, 25. scripserit. Sed Wernsdorf l. l. p. XVII. iam bene contra eos ita disputavit: „Ut hoc affirmari vix tuto licet, quum plures Rufos in epistolis memoret Plinius, ita et illud valde dubium, an Satiricam Rufi poesin Martialis laudare voluerit. Nam quum de imagine Socratis sermo sit, quem simo vultu et Silenis simili fuisse gemmae antiquae docent, potest haec esse sententia Martialis, ut dicat, vultum Socraticum Rufi quasi inter Satyros fuisse, aut eum irrisum a Satiricis poetis.“ — ANNAEVS CORNVTVS, philosophus Stoicus, tragicus poeta (v. Sueton. vit. Persii) et praeceptor Persii, (cuius Satira V ei inscripta est) multa scripsit philosophica et rhetorica, (v. Euseb. in Chron. ad a. 2083. Hieron. in Epist. ad Magnum oratorem, et Suidas, qui tamen multa de eo falsa et inepta tradit) forte et libellum de natura deorum, qui Phurnuti vulgo nomen prae se fert, nec non commentaria in Virgilium et libros de figuris sententiarum: (v. Gell. II, 6. IX, 9. et Macrob. V, 19.) a Nerone autem propter liberius de eius carminibus iudicium exsilio mulctatus est, (v. Euseb. l. l. et Dio Cass. LXII. extr.) et postea interfectus cum Musonio. (cf. Suidas et Voss. de hist. lat. I, 26. ubi diversas narrationes illas ita conciliavit.) Eumdem composuisse Satiras, colligitur ex verbis Fulgentii Planciadis in

exposit. serm. ant. *Titivillitium dici voluerunt fila putrida, quae de telis cadunt. Plautus Casina* II, 5, 39. *Non ego istud verbum emsitem titivillitio, id est, re admodum vilissima. Nam et M. Cornutus in Satyra ait: Titivilles Flacce do tibi.* Ita hunc locum exhibuit Muncker. in Mythogr. Lat. T. II. p. 175. Casaubonus vero de Sat. Rom. p. 234. et 235. ita citavit postrema verba: *Titivillitii sat cedo tibi*, et haec adnotavit: „Fortasse legendum: *Titivillitio istas cedo tibi.* (Sed v. Gronov. ad Plaut. l. l.) Videtur hic esse Annaeus Cornutus: quam ob rem verba Persii Sat. V, 15. quae sub persona Cornuti pronunciantur: *pallentes radere mores Doctus et ingenuo culpam defigere ludo*, ita puto accipienda, ut dicat Cornutus, se Persium discipulum suum in scribendis Satiris exercuisse et hac occasione interdum, velut exempli causa, Satiras scripsisse." — Satira GAVII (non *Galbii* vel *Gabii*, quae ignota sunt gentium nomina) BASSI, forte eius, quem Traianus Ponticae praefecit orae, (v. Plin. Ep. X, 18. et 32.) laudatur eidem Fulgentio l. l. p. 179. *Veruina iaculi genus longum, quod aliqui verutum nominant. Gavius Bassus, Satira: Veruina confodiende, non te nauci facio.* Sed Wernsdorf iam bene monuit l. l. p. XIX. vocabulo *Satirae* commentarium fortasse miscellarum observationum indicari, quales Bassi fuerint libri de Diis et de origine verborum, de quibus v. Macrob. Sat. I, 9. II, 14. et Gell. II, 4. V, 7. XI, 17. — RABIRII Satiram (sed qualem?) memorat idem Fulgentius l. l. p. 188. (ubi in quibusdam codd. *Rubrius* legitur) *Abstemius observans. Rabirius in Satira: Abstemium merulenta fugit Methenia nomen.* Vulgo putant, C. Rabirium designari, poetam epicum et secundum a Virgilio; de quo v. Vellei. II, 36. Ovid. Ep. ex Ponto IV, 16, 5. et Quintil. X, 1, 90.

Seriores Satirographi fuere L. APVLEIVS, quem vide in Floridis p. 346. et p. m. 363. edit. Elmenh. — TETRADIVS, Ausonii Burdigalensis amicus, a quo

Satirae eius et sales laudantur in Epist. XV. — CAECINA DECIVS ALBINVS, Praef. Urbi et Tusciae regnantibus Honorio et Theodosio II., aut potius pater eius LVCILLVS vel LVCVLLVS, quem Turno et Iuvenali aequat Rutilius in Itinerario I, 599 seq. et de quo docte ac copiose egit Wernsdorf in Poet. Lat. Min. T. III. p. XXII seq. T. IV. p. 824. et T. V. p. 182. — RVSTICVS ELPIDIVS, Theodorici Italiae regis medicus, qui olim se dolore ob iniurias a quibusdam acceptas incensum Satiras scripsisse easque postea damnasse profitetur in carmine de Christi Iesu beneficiis p. 757. Poet. eccles. Ge. Fabricii. — CLAVDIVS MARIVS VICTOR Massiliensis rhetor et poeta, mortuus Theodosio ac Valentiniano regnantibus, auctor Epistolae ad Salmonem Abbatem vel potius *dialogi de perversis suae aetatis moribus.* (v. Wernsdorf P. L. M. III. p. LXVIII sq. et ipsum dialogum p. 103 seq.) — PROBVS, quem Lupus Ferrariensis in Epist. XX. et ex eo Barthius Advers. XLVIII, 16. floruisse dicunt circa a. Chr. 840. et in Satira quadam ostendisse, Christum etiam pro paganis sapientibus mortuum esse. Quae Satira vel non Luciliana fuerit, vel hoc argumentum non solum tractaverit necesse est. (Cf. inf. Ind. Editt. ad a. 1585.) — IOHANNES DE GARLANDIA s. *Garlandria*, Anglicus poeta, grammaticus, chymicus, mathematicus et theologus, qui Saec. XI. vixit et cuius Satirarum mentionem fecit Io. Baleus Scriptor. Britan. Cent. II. n. 48. — GODFRIDVS, Wintoniensis in Anglia coenobii Prior, mortuus a. Chr. 1141. cuius *Epigrammata Satirica* et *libros de diversis hominum moribus* memorat Baleus l. l. Cent. II. c. 59. p. 168. et Io. Pitseus in relatt. hist. de rebus angl. p. 192. 193. — WALO s. GVALO, alius Britannus, qui Saec. XII. exeunte vixit, et praeter varia carmina Satiram quoque in sacrilegos monachos scripsit, quae reperitur in Matth. Flacii poemat. doctorum piorumque virorum de corrupto ecclesiae statu. — BERNAR-

DVS, Monachus Cluniacensis initio Saec. XII. qui in tribus Satiris acriter invectus est in clerum et curiam Romanam. (v. Wernsdorf l. l. p. XXVII.) — BERNHARDVS GEYSTENSIS *Palponista*, qui ita inscripsit duos libros de vita privata et aulica, rhythmicis hexametris compositos. (v. Wernsdorf T. IV. p. 826.)

DE DIVERSA SATIRARVM LVCILII, HORATII, PERSII ET IVVENALIS INDOLE, DEQVE FRVCTV EX EARVM LECTIONE PERCIPIENDO.

Declaratis iam variis Satirae Romanae generibus poetisque satiricis breviter recensitis, superest, ut horum principes, Lucilius, Horatius, Persius et Iuvenalis, inter se conferantur, quaeque cuivis et virtutes et vitia sint propria, ostendatur. [1] Comparatio illa iam a multis est instituta: sed dici vix potest, quantopere inter eos discrepet. [2] Neque hoc adeo mirum videri debet. Nam, ut taceam, eum plerumque scriptorem aliis eiusdem ge-

1 De fructu, ex Horatii, Persii et Iuvenalis lectione percipiendo, pauca tantum infra disputavi, quum de poetici studii utilitate in universum iam multi accurate atque copiose praeceperint et pleraque, ad illam rem proprie spectantia, sint talia, ut, nisi quis tardissimi sit ingenii, haec facile ex iis, quae de poetarum illorum virtutibus ac propria indole dixi, colligere possit.

2 Horatio D. Heinsius de Sat. Horat. et Dacierius in Praefat. editioni huius poetae praefixa, Persio Casaub. in Prolegom. in Pers., Iuvenali Scaliger in lib. III. et VI. Poet., Lipsius Epist. Quaest. II, 9. et Rigaltius in Diss. de Sat. Iuven. palmam deferunt. Conf. etiam Vulpius de Sat. lat. c. XI. et XII. Cunaeus in Orat. XI. XII. et alii. Nemo autem vel copiosius vel accuratius de vera cuiusvis poetae atque propria indole disputavit, quam Manso in libro, qui inscriptus est *Nachträge zu Sulzers Theorie* T. IV. Fasc. II. p.

neris a nobis anteferri, cuius ingenium moresque cum nostris maxime congruant quique adeo nobis potissimum in deliciis sit, viri docti non satis reputasse videntur, illam comparationem fere totam pendere a diversitate temporum, ingeniorum, morum studiorumque cuiusvis poetae. Omnis vero disputatio fluctuet necesse est, si non nisi in universum res aliqua in quaestionem vocatur, neque certa constituitur formula regulaque, ad quam iudicia exigantur.

In diversis Satirae generibus auctoribusque diiudicandis ratio praecipue habenda est saeculi, quo poeta quisque vixit, et morum studiorumque, quae eo viguerunt. Nullum enim poeseos genus est, quod magis sit filia temporis, quam Satira, quae inde depromit argumenta et omnem fere succum atque colorem ducit. Praeterea dispiciendum est, quod cuivis poetae fuerit ingenium, quae institutio et victus consuetudo.

LVCILIVS, ut de eo primum quaedam et seorsum dicamus, ab obsessa Carthagine ad initium quinti consulatus Marii, in quo Cimbri et Teutones victi sunt, adeoque ea vixit aetate, qua in dies quidem ardescebat quasi certamen, in quod antiqui mores cum novis, probitas cum improbitate, descenderant; sed virtus pleniore adhuc ore palamque laudabatur et innocentia a multis protegebatur; qua numerus infirmorum aegrotorumque quotidie gliscebat, sed non deerant medici, quorum remedia si non arcerent contagionem pestemque, ex Asia, Graecia et Macedonia importatam, saltem vim eius infringerent; qua adhuc bonis potius quam malis artibus, et virtutibus magis quam nobilitate et divitiis summus dignitatis gradus obtinebatur, et iuvenes virique natalium

416-495. (quae tamen commentatio nondum absoluta est et ad Lucilium tantum Horatiumque spectat) et Koenig de Sat. Rom. p. 34—104. quos libellos legisse neminem poenitebit. Nos primas modo lineas duximus, et neutro iam consulto eadem fere animo nobis informaveramus iudicia.

splendore conspicui bonis exemplis, adspectu imaginum et memoria rerum, a maioribus gestarum, ad mores eorum constanter tuendos et ad ea, quae honesta, praeclara et magnifica sunt, sectanda inflammabantur; qua libertas loquendi scribendique nondum vel legibus vel metu tyrannorum praecisa erat, neque magna vel generis vel ordinis ratio habebatur; qua praeterea Romani, scriptis Menandri aliorumque Graecorum exculti, iam paene exuerant rusticam iocorum morumque asperitatem et linguam suam plane ad graecam formare coeperant. Idem poeta Laelii, Scipionis aliorumque summorum virorum consuetudine politus, hilari et promto ad iocandum animo et ingenii dotibus egregie a natura instructus erat. (v. Horat. Sat. II, 1, 62—74.) Hinc illa audacia magnaque verborum libertas, qua Lucilius sensa mentis palam expromit et explicat, neque tam vitia quam ipsos stultos et improbos cuiuscumque generis, loci ac dignitatis vel nominatim insectatur; hinc antiqua eius et vernacula festivitas et sales magis nigri quam urbani, ex auctoribus veteris Graecorum comoediae hausti; hinc incondita orationis asperitas et versus illi, graeca saepe verba latinis inserentes, atque limatiores quidem Ennianis, sed minus politi et comti, quam poetarum, quos Caesaris et Augusti saeculum tulit. (Conf. sup. de Sat. Rom. p. XLVIII. et not. 31. et 32.)

Ab aevo Luciliano multum differebat Horatianum. Statum rei publicae Romanae luxus, avaritia ceteraque vitia, quae una cum divitiis peregrinis immigraverant, in dies magis labefactabant et mirum in modum concutiebant primum Gracchanae, Drusianae, Apuleianae aliaeque seditiones tribunitiae, mox bella civilia, proscriptiones, dictaturae perpetuae et triumviratus. Mores enim, antea sensim paulatimque lapsi, iam coeperant praecipites ire, et abundantes divitiae atque voluptates pepererant desiderium, per ambitionem atque potentiam audendi perdendique omnia, donec ad ea perveniretur tempora, quibus perditi atque profligati homines non amplius vel vitia

sua, vel remedia, quae morbo quidem adhibebantur, sed salutem minuebant, pati poterant, aut ferre libertatem, quae, quum a Caesariano inde Pompeianoque bello ad pugnam Actiacam vel septimum Augusti consulatum velut moriens reluctata esset dominatui, tandem ei cedere cogebatur. Romani cives, qui olim, quamdiu adhuc parsimoniae paupertatique honos steterat, disciplinam severam, inopem duramque vitam, iustitiam aliasque virtutes coluerant, inde a Sullana aetate opum et coacervandarum et profundendarum inexplebili atque insana cupiditate ardebant; mulieresque non minus turpiter vivebant quam viri. Censura non satis severa erat aut efficax, et institutio liberorum perversa, hominibus saepe vilissimis turpissimisque tradita et a parentibus vel plane neglecta vel pravis vitiorum exemplis corrupta. Cicero non uno loco deplorat summam, in quam prima aetas sua incidisset, perturbationem disciplinae veteris, tam publicae quam privatae, cum qua rem publicam potentiamque Romanorum et stetisse et cecidisse sapientissimi viri iudicarunt, et in Orat. pro Coelio c. 17. continentiam dicit aliasque Camillorum, Fabriciorum Curiorumque virtutes non solum non in moribus huius aevi, sed vix iam in libris reperiri; chartas quoque, quae illam pristinam severitatem continuerint, obsolevisse. Exemplum deinde Augusti, Principis magnifici et luxuriosi, maxime vero Maecenatis, hominis otio ac mollitiis paene ultra feminam fluentis, (Vellei. II. 88. Iuvenal. I, 66. XII, 39.) opes immensae, ex provinciis Romam confluentes, securitas ac quies imperii, tam diutinis procellis ac turbulentis tempestatibus vexati, exiguas simplicitatis, magnitudinis animi aliarumque virtutum morumque veterum reliquias exstinguebant, animosque omnium pronos reddebant ad luxuriam, effeminatum languorem et libidines, quae consiliis Imperatoris novoque civitatis statui quam maxime congruebant, mentem vero abalienabant a studiis severioribus eiusque vires frangebant. Idem Augustus, ut animos civium a sensu libertatis amissae et

diligenti mutatae rei publicae consideratione avocaret, ipse autem potentiae secutus esset, callido Maecenatis consilio, servata externa civitatis forma relictisque omnium magistratuum veterum nominibus, commodis, honoribus, omnem ad se trahebat potestatem, et plebem tam congiariorum, quam spectaculorum, munerum ludorumque adsiduitate, varietate et magnificentia in turpem inertiam atque torpedinem resolvebat, homines autem sanioris mentis tum beneficiis honoribusque sibi devinciebat, tum ad studia excitabat artium literarumque, quarum amorem inani laudis cupiditate ductus simulabat. Magna rerum mutatio novam loquendi, cogitandi et agendi rationem inducebat, et in locum liberae vocis, olim vel scriptis expressae, vel toties in concionibus, curiis, foro et rostris auditae, nunc succedebat oratio adulatorum, calumniatorum et servorum, qui se totos ad domini arbitrium nutumque fingebant. Hinc vera eloquentia Cicerone necato obmutescebat, et poetae tantum non omnes erant imitatores servum pecus. Nihilo tamen secius saeculum Augusti multo melius feliciusque erat extremis liberae rei publicae temporibus. Princeps imperio quietem atque dignitatem civibusque securam bonorum possessionem reddebat, et multa vitia severe coercebat legibus saluberrimis. Ipse etiam, quamvis in adolescentia dedecorum quorundam et in triumviratu saevitiae infamiam subierat, postea magnis virtutibus pensabat vitia et clemens erat dominus ac patronus, amicus comis ac fidelis, bonus paterfamilias et Imperator, neque Patris patriae nomine indignus. Idem artes scientiasque fovebat et cives ad virtutem si non colendam, certe simulandam, praemiis poenisque incitabat. Decor itaque et honestas, iudicium et sensus veri, boni ac pulcri, nondum plane exstincta erant, et acuebantur literarum graecarum studio, quod adhuc vigebat.

Hac aetate (ab a. V. c. 689. ad a. 746.) vixit HORATIVS, homo hilaris ac suavis, comis et humanus, urbanus et facetus, levis et Veneri Bacchoque non mi-

tui, quam Musis carus, fidus et candidus, gratus et officiosus, ingeniosus et doctus, patre nec ingenuo nec claro, sed bono et honesto, adsiduo morum filii custode et rectore virtutumque et praeceptore et exemplo, natus, (v. Sat. I, 4, 105 seq. 6, 65 seq.) praeclara praeditus indole, artibus imbutus liberalibus et honestis, familiaritate Graecorum et multo rerum usu subactus, elegantissimorum summorumque virorum consuetudine politus, gratia Caesaris principumque civitatis florens ac tutus, non adsectator eorum vel adsentator humilis et mancipium, nulla philosophiae disciplina adstrictus, sed modo ex Zenonis, modo ex Epicuri hortis flores decerpens, (v. Epist. I, 1, 13 seq.) privatam virtutem, quum nulla amplius publica esset, colens ac praecipiens, fractis Bruti Cassiique opibus et summa rerum ad unum senatus populique consensu delata cedens fortunae et vitam liberam, commodam, nullis vel curarum vel negotiorum publicorum molestiis vexatam, otium liberale securamque mediocritatem sectans, animo, paupertate et gloriae amore ad carmina facienda impulsus.

Post Augustum valde mutabatur rerum status, et libidines vitiaque, pudore et legibus adhuc refrenata, aut clam magis quam palam exercita, vinculis ruptis effuso ferebantur cursu, et vel publica auctoritate exemplisque Caesarum muniebantur. Pessimi Imperatores erant *Tiberius,* homo ad saevitiam et omne genus vitiorum, quae vivis Augusto et Germanico Caesare metu dissimulaverat, natura propensus, qui comitiis populo ademtis, castris praetorianis extra Urbem exstructis et institutis iudiciis maiestatis delationibusque, quibus maxime innocentes ab eo ceterisque tyrannis opprimebantur, dominationem firmabat; *Caius Caligula,* monstrum hominis, cum ratione insaniens; *Claudius,* ingenio praeditus tardo et uxoribus libertisque addictus; *Nero,* sceleribus non minus infamis, quam ineptiis; *Galba* avarus; *Otho* mollis et delicatus; *Vitellius* saevus, ignavus et non profundae modo, sed intempestivae etiam ac sordidae gulae. Quo occiso res pu-

blica ex tanta quasi fluctuum iactatione in tranquillum quidem redigebatur frugalitate *Vespasiani* et liberalitate *Titi,* amoris atque deliciarum generis humani; sed mox avaritia et crudelitate *Domitiani* iterum profligabatur, neque ferre poterat munificentiam et mansuetudinem *Nervae,* quae contemtui habebantur. Nova ei lux affulgere coepit inde ab a. V. c. 850. regnantibus *Traiano* et *Hadriano.* Ille libertatem ac salutem, securitatem atque otium universis et singulis reddebat, et imperium tam bene et clementer administrabat, ut senatus decreto et consentiente omnium voce *Optimus* appellaretur: hic legibus civitatem condebat, provincias et literatos liberalitate sublevabat, iudicia, rem militarem disciplinamque diligentissime constituebat. In illo temporum rerumque statu, ante Vespasianum et Nervam, vix umbra vel frugalitatis, pudoris, magnitudinis animi aliarumque virtutum pristinarum, quibus nec honor nec pretium erat ullum, vel metus legum, libertatis atque religionis, relinquebatur, et vigebant omnia vitiorum genera, nec minus prorupta audacia deorumque contemtus, quam servile obsequium et anilis superstitio. Honores non virtutibus meritisque patebant, sed vel divitiis et nobilitati, vel sordibus artibusque inhonestis. A studiis severioribus plane abhorrebant hominum ingenia, quum luxuria atque libidines non corporis tantum, sed animi etiam vires vigoremque omnem exstinguerent. Qui philosophorum nomen et munus profitebantur, si Senecam et Cornutum Stoicos, aliosque admodum paucos exceperis, vel voluptatum illecebris capti Aristippi et Epicuri, vel disputandi tantum cupiditate ducti Academiae disciplinam sectabantur, vel sola vanae ostentationis causa Stoicorum praecepta et gravitatem, non vita et moribus, sed verbis, barba, supercilio, vestitu et victus asperitate exprimebant, vel denique nulli sectae addicti, apum instar, quae arriderent, undique delibabant. Eloquentia, libertate primum et deinde comitiis populi a Tiberio sublatis mutatisque moribus ac studiis, a lumine forensi et causarum tam veritate quam gravitate ad iudicia centumvirorum, ad adula-

torios panegyricos in senatu habendos et ad scholarum umbram fictarumque causarum simulacra traducebatur, et sic omnis oratio a naturali pulcritudine ac veritate, a simplicitate, gravitate et sublimitate, ad rhetorum subtiles argutias et puerilem in dicendo ornatum, ad quaesitam quamdam elegantiam et verborum luxuriem, robore nervisque destitutam, ad inanem doctrinae ostentationem affectationemque artis deflectebat. Poetica oratio, vis et facultas a natura, ingenio rectoque iudicio, a quibus tota pendet, ad artem et praecepta, quae sine illis parum valent quaeque sensum verum ac pulcrum, acrem et acutum, alere quidem et regere, non vero in illis, quibus a natura denegatus est, gignere et excitare possunt, iam exeunte saeculo Augusteo devertebat, et exinde magis vana eruditione atque Asiatico tumore vel ieiunitate, ornatus verborum phrasiumque aucupio et variatione, servili imitatione aliorum et frigida sermonis ubertate, transitionum audacia et inversionum duritie, dialectico sententiarum acumine rerumque obscuritate et amplificatione, comparationum, figurarum troporumque multitudine et insolentia, verborum vel antiquorum obsoletorumque sectatione, vel vulgarium perplexa structura, declamatoria vanitate et prolixis sine succo ac sanguine disputationibus, quam naturae simplicitate ac venustate, genuino urbanitatis veritatisque colore, nullo fuco illito, ingenii ubertate atque elegantia quadam admirabili, inventionis pulcritudine ac novitate, imaginum veritate et proprietate sententiarum ac verborum, argumenti exquisito delectu et scita tractatione, apta serie et collocatione rerum et orationis ad eas accommodatione continebatur. Haec corrupti sermonis indoles, haec oratorum poetarumque oratio, consentanea erat genio illius aevi, quo homines in dies magis a natura recedebant, eorumque ingenia non amplius diligenti Graecorum lectione et accurata humanae naturae rerumque cognitione alebantur, sed grammaticorum rhetorumque, stolidorum plerumque inanis doctrinae

ostentatorum, institutione praepostera et assidua declamandi recitandique consuetudine formabantur.[3]

His temporibus vixere PERSIVS, qui annos vix duodetriginta natus obiit nono imperii Neronis anno, et IVVENALIS, qui octogenarius ab Hadriano in Aegyptum missus et paulo post mortuus est. Ille, Volaterris in Etruria nobili genere natus opibusque magnis innutritus, postea Romae disciplina usus est Palaemonis primum grammatici et Verginii Rufi rhetoris, ab anno autem

3 Digna sunt quae iuvenum causa adscribantur verba Petronii Sat. pr. „Num alio genere furiarum declamatores inquietantur, qui clamant: Haec vulnera pro libertate publica excepi, hunc oculum pro vobis impendi? — Haec ipsa tolerabilia essent, si ad eloquentiam ituris viam facerent: nunc et rerum tumore et sententiarum vanissimo strepitu hoc tantum proficiunt, ut, quum in forum venerint, putent se in alium terrarum orbem delatos. Et ideo ego adolescentulos existimo in scholis stultissimos fieri, quia nihil ex iis, quae in usu habemus, aut audiunt, aut vident; sed piratas cum catenis in litore stantes et tyrannos edicta scribentes, quibus imperent filiis, ut patrum suorum capita praecidant; sed responsa in pestilentia data, ut virgines tres aut plures immolentur; sed mellitos verborum globulos et omnia dicta factaque quasi papavere et sesamo sparsa. Qui inter haec nutriuntur, non magis sapere possunt, quam bene olere, qui in culina habitant. Pace vestra liceat dixisse, primi omnium eloquentiam perdidistis. Levibus enim atque inanibus sonis ludibria quaedam excitando effecistis, ut corpus orationis enervaretur et caderet. Nondum iuvenes declamationibus conterebantur, quum Sophocles aut Euripides invenerunt verba, quibus deberent loqui. Nondum umbraticus doctor ingenia deleverat, quum Pindarus novemque Lyrici Homericis versibus canere timuerunt. Et ne poetas quidem ad testimonium citem, certe neque Platona, neque Demosthenem ad hoc genus exercitationis accessisse video. Grandis et, ut ita dicam, pudica oratio non est maculosa nec turgida, sed naturali pulcritudine exsurgit. Nuper ventosa isthaec et enormis loquacitas Athenas ex Asia commigravit animosque iuvenum ad magna surgentes veluti pestilenti quodam sidere afflavit, simulque corrupta eloquentiae regula stetit et obmutuit. Quis postea ad summam Thucydidis, quis Hyperidis ad famam processit? Ac ne carmen quidem sani coloris enituit; sed omnia quasi eodem cibo pasta non potuerunt usque ad senectutem canescere cet."

aetatis decimo sexto Annaei Cornuti philosophi Stoici, cuius lateri adhaesit perpetuo. Fuit verecundiae virginalis, (si Suetonio vel auctori vitae eius fides habenda) mentis generosae et ad severitatem pronioris, morum sanctissimorum, uni aequus virtuti et constans vitiorum hostis, sed felicior forte Zenonis et Chrysippi, quam Lucilii et Horatii imitator. Satirae eius non, ut Horatianae, mox in vulgus edebantur, sed singulae amicis tantum, quibus eadem erat mens et de quorum fide ipsi constabat, Cornuto, Basso, Plotio Macrino et aliis, innotescebant et omnes eo demum mortuo divulgabantur, quam ob causam libere poterat scribere, quidquid indignatio dictaret. Iuvenalis nulli, ut Horatius, philosophorum sectae fuit addictus, [4] nec inferior ingenio ac superior forsan exquisita rerum cognitione atque doctrina, sed affectator nonnumquam artis, quam diu diligenterque in rhetorum scholis exercuerat. Idem non funesta tantum rei publicae tempora vidit, sed felicia quoque, quibus ea ex diuturno quasi morbo a Vespasiano primum ac Tito, et deinde a Nerva, Traiano et Hadriano, remediis interdum vehementioribus recreata, omnibus fere partibus convaluit: unde satiras quoque, quas iuvenis scripserat et diu ne modico quidem auditorio committere ausus erat, tum in vulgus tuto edere, tum politius limare potuit.

Ex his, quae de temporibus, ingeniis, studiis moribusque Horatii, Persii et Iuvenalis diximus, facile vel colligi vel explicari possunt virtutes et vitia eorum tam communia, quam cuivis propria, quae nunc eadem brevitate recensebimus.

Triumviris quidem illis consilium commune erat cum omnibus poetis satiricis: et docere et delectare moresque hominum tamquam in picta tabula adumbrare, sed varia ratione, pro temporum ingeniorumque diversitate, conabantur. Nam Augusti aetate, rebus adhuc laetis et imperio legibusque vigentibus, ridere licebat; Neronis

4 v. Horat. Epist. I, 1, 13 seq. et Iuvenal. XIII, 121 seq.

vero et Domitiani temporibus, quum omnia pessum irent, vitiaque in praecipiti iam starent et acribus aut violentis egerent remediis, (v. Iuvenal. I, 45 seq. 63 seq. 73 seq. 147 seq. II, 25 seq. 121 seq. 162 seq. III, 150 seq.) risu parum proficiebatur, et probi sapientisque hominis mens angebatur dolore, qui diu alteque pressus ad indignationem et iram exardescebat. Praeterea Horatii ingenium elegantissimorum principumque virorum familiaritate subactum et ad hilaritatem propensius erat, quam ad gravitatem. Idem quoque censoriam forte acerbitatem ipse reformidabat; et vario rerum usu intimaque naturae humanae cognitione imbutus didicerat, tum erroribus et animi vel levitate vel infirmitate plura, quam eius pravitate, gigni vitia, tum facilia remedia saepe salubriora esse et efficaciora vehementibus, tum satius esse, tempori servire et mores hominum humaniter patienterque ferre, quam nimis acrem eorum animadversorem iudicemque severum esse, et sic potius se stultis, quam hos aliis deridendos propinare. (Cf. ei. Sat. I, 10, 7 — 15.) Quae quum ita essent, Horatius non tam vitia notat, quae publice adhuc coercebantur, quam stultitiam et errores humanos, qui poenis non tenentur. Neque id potissimum agit, ut hominibus huius aevi vel ruborem eliciat, vel vitae officiorumque praecepta subtiliter graviterve inculcet, quam ut eos scita, venusta ac iucunda ratione convincat, ipsos non tales esse, quales videri cupiant, neque iis, qui sapiant, imponere posse vel fraudem facere. [5] Hinc etiam stultos fere et ineptos homines, velut aliud agens, ridet,

5 „Vitia immania notare suum non erat, sed philosophiam illam, quam non doctorum formulis, sed multa rerum experientia sibi comparaverat, et quae in omnibus vitae partibus plus utilitatis habet, quam omnium philosophorum scrinia, cum aliis voluit communicare, praeceptaque sua in hominum animos cum eorum voluptate inducere: voluit docere, instruere, errores, quibus animi opprimerentur, evellere, opiniones hominum pravas et temere acceptas tollere, aut emendare rationem, qua optime, secure, tranquille, honeste et cum voluptate vivere possis,

malos vero pugione magis pungit aut stringit, quam alte vulnerat. Quin, ut maiorem sibi iustioremque alios carpendi libertatem vindicet, sibi ipse non parcit, nec melior, quam est, videri cupit.[6] — Persius errores ad Stoicorum placita, vitiaque ad rigidae virtutis regulas exigit, et vel iuveniliter ac generose ardet, vel morose atram bilem effundit. — Iuvenalis sive graviter praecipit virtutem et severi monitoris partes agit, sive, ira et indignatione inflammatus, in ipsa plerumque vitia invehitur, vel scutica caedens, vel tollens cachinnum.[7] Acrimoniam vero Archilochiam saepe temperat risu et gravitatem comitate condit. Virus quoque acerbitatis in primis potissimum satiris evomit; in iis, quae viri aetate provectioris maturiorisque ingenii fetus videri possunt, irae aestus fere deferbuit et frigori cessit declamationis: in his etiam rarius singuli, et dente minus maledico acutoque carpuntur, ut in Horatii epistolis.

ostendere, et haec omnia ita, ut nulla magistri severitate, nullo philosophi supercilio, nulla docti cuiusdam ostentatione offenderetis, sed ut amico ludenti, aut potius veritati ipsi, habitu cultuque simplici et amoeno, multa cum urbanitate loquenti, operam dare tibi videreris. Ex hoc consilio et ratione, qua id persecutus sit, si eum iudicaveris, palmam sane omnibus, qui in hoc genere eum secuti sunt, praeripiet, non quidem Iuvenali, qui aliud et plane diversum consilium alia et diversa ratione persecutus est. Non magis verum illud videtur: Horatianam rationem, ridendo scilicet errores corrigendi, meliorem esse, quam qua Iuvenalis usus sit, ut in invidiam vitia adduceret indignationemque moveret, sed Horatium, quod sibi proposuerit, non tam bene adsecutum esse, quam Iuvenalem, qui feliciori successu in suo genere usus sit; illum nempe raro risum movere potuisse, hunc semper indignationem excitasse." Ita iudicat Koenig de Sat. Rom. p. 62.

6 v. Wieland ad Horat. Sat. II, 3. et 7.

7 „Quum inter eos homines viveret, quorum animi vitiorum diuturnitate callum iam duxerant ingeniaque obtusa erant luxuria: urbanitate et facetiis, quae Horatium nobilitaverant, iocisque subtilibus et acutis vix poterat uti. Accedit, quod is, quem indignatio, ex sceleribus, improbitate et turpitudine orta, instigat, nihil potest suspenso brachio no-

Persius praecepta ac tela tantum non omnia ex porticu petit et schola: Horatius et Iuvenalis ex philosophia vera et populari, quae ex multa rerum experientia atque interiore generis ingeniique humani cognitione hausta est, et ad praesentem vel animi sensum, vel rerum conditionem, vel indolem argumenti se et iudicia sua componit. Ille caeco vitae ac disciplinae Stoicorum amore captus non videt, quid in hac vel illa displicere possit: his philosophorum, praecipue Stoicorum Cynicorumque, mores, habitus, paradoxa, argutiae, arrogantia, dissimilatio aliaque vitia largam ridendi irascendique materiam praebent.[8] Illius argumentatio est subtilis et acuta, nec alte in animum descendens, horum simplex, ad uniuscuiusque captum usumque accommodata, ab ipsa veritate suggesta, menti penitus infixa haerens et eam suaviter afficiens. Horatii praeterea philosophia est illa vitae, quae docet, potentiam, divitias, externum splendorem et vulgaria hominum studia contemnere ac deridere, nil admirari, h. e. valde vel metuere vel cupere, tranquillitatem mentis, otium et mediocritatem securam hominis, non in aula, sed in recessu libere ac sibi viventis, summorum bonorum loco putare, rebus suis, etiam exiguis, contentum esse, praesentibus laete frui, non sollicitum de futuris, vel externis obnoxium esse, neque extra, sed intra se veram quaerere felicitatem, fortunam a Deo petere et a se ipso sumere sapientiam animique aequitatem.

Horatius, ut lectores et suavius afficeret et vehementius, multis satiris vel epistolarum vel dramatici carminis formam induit. Utramque rationem sequuti sunt Persius et Iuvenalis. Sed, ut taceam, ab his unam tantum alteramque sententiam et argumenti partem, numquam vero illud totum in drama et actionem converti,

tare, nihil facete illudere; in summam invidiam contra adducit, quae vituperanda sunt, et risus lenis et iucundus, quo ab animi permotione liber usus fuisset, nunc in cachinnum abit." Koenig l. l. p. 87.

8 v. Iuven. Sat. II. Wieland ad Horat. Sat. I, 3. et Manso l. l. p. 469 sq.

Persii dialogus poeticae similior est figurae, quam, ut Horatianus, vividae rerum repraesentationi, quae magna sententiarum varietate, gratia ac novitate, ingenioso personarum delectu et insigni earum cogitandi loquendique proprietate mirifice delectat. [9] Iuvenalis saepius docentis aut declamantis partes sustinet, quam alios colloquentes inducit: huius tamen artis Horatianae defectum compensat vividis rerum imaginibus, sententiarum veritate et gravitate dictionisque proprietate. — Ab iisdem poetis, sed a Persio et Iuvenale saepius, quam ab Horatio, induci solent adversarii, ne ficto quidem nomine insigniti. Quae ars non est, quod nobis displiceat: nam pulcrior est imago et efficacior, quae personis animatur. Enimvero multa occurrunt loca, in quibus non satis manifestus est dialogus et in dubio positum, utrum verba, quae leguntur, sint adversarii aliquid opponentis, an poetae ironice loquentis. — Quod ad epistolas attinet, Horatianae maxime excellunt urbanitate, argumenti praestantia et eximia arte, qua easdem saepe res varia ratione tractat, lectores diversis excursibus observationibusque vel delectat vel docet, utile dulci miscens, sensus suos sive tectius expromit sive liberius, et eos, ad quos scribit, laudat vel carpit, et hortatur vel dehortatur. Idem Horatius satiras epistolasque notissimis plerumque et clarissimis inscripsit viris, Persius et Iuvenalis ignotis fere et obscuris. Illud plurimum facit ad fidem et auctoritatem augendam: hoc vero temporum diversitati tribuendum est, neque poetis vitio dandum. Multi praeterea homines, nominibus tantum noti, eorumque stultitia aut turpitudo a triumviris illis uno fere alteroque verbo, a Iuvenale vero passim copiosius notantur. Hac ratione nonnumquam vis satirica minuitur; illa tenebrae multis obducuntur locis, ad quorum sententiam penitus perspiciendam plurimum refert, bene nosse homines ac res, de quibus agitur. Obscuritas tamen haec, ex ignorantia

9 v. Wieland ad Horat. Sat. II, 2. 3. 4. et 5.

multarum rerum, ad quas latenter alluditur, profecta; omnibus poetis satiricis est communis, neque vitio iis vertenda, quippe qui suis potissimum popularibus scribunt, quibus multa sunt notissima, quae nos ignoramus. [10] — Ceterum in Satiris et Epistolis Horatii non levis conspicitur et formae, et argumenti, et orationis, et ipsius denique metri disparilitas, de qua *Morgenstern* V. C. in singulari libello a. 1803. edito docte disseruit, et Ill. *Eichstadius* in Epistola ad Astium, huius comment. de Platonis Phaedro (Ien. 1801.) adnexa p. 168 seq., praeclare ita disputat: „Quod ad *formam* attinet, epistola quum certae personae, aut verae, aut fictae, ab auctore scribatur; necesse est, omnem orationem componi conformarique non modo ad huius, qui scripsit, sed in primis ad illius, cui scripta est, animum, mores, tempora, externam conditionem; earumque rerum omnium tantam cerni in toto carmine vim, ut non magis argumenti, quam personarum ratio habeatur. Horum nihil quicquam in Satiris apparet: quae etiam si cuiusdam nomini inscribantur, tamen inscriptio non nisi pro dedicatione est,

10 „Iam e satiricis nostratibus, qui Romanos passim secuti sunt, quique, quum de rebus loquantur quotidiano usu tritis, faciliores intellectu nobis sint necesse est, coniectura possumus assequi, quam multa in Horatio non solum, verum etiam in reliquis occurrant, quae, etsi animum nostrum in nullam partem nunc quidem moveant, in popularium mentes magna vi egerint, siquidem in ipsis verbis, quae adhibentur, in eorum flexu et collocatione aliqua vis latere possit, quae, quum rerum, ad quas tecte allusum sit, ignari fuerint, vel veterum grammaticorum sagacitatem, nedum acumen recentiorum interpretum, qui saepe tamen plus viderunt quam veteres, penitus praeterierit. Quid? quod in nonnullis locis plus sensu, non illo quidem satis explicato, percipere nobis videmur, quam verbis declarare possumus. Quibus tamen rebus indagandis, si in antiquis monimentis nihil sit, quo nitaris, non magnopere indulgendum censeo, ne in ineptiarum et somniorum campum, in omnes partes late patentem, phantasiae impetu deducaris, unde exitus haud est in facili.“ Koenig de Sat. Rom. p. 95.

quae argumenti tractationem nihil afficiat. Sed quae certam et constantem habet formam Epistola, eadem in *argumento* varia reperitur et inconstantissima. Quippe huius copia et varietas nullis terminatur limitibus, nisi qui ab ipsa natura poeseos constituti sunt. Quaecumque enim materiem praebent vulgaribus epistolis, ea, nisi poeticam expositionem prorsus respuant cultaque ornamentis nitescere nequeant, Epistolarum poeticarum scriptori patent. Hae reduci omnes commode possunt ad tres potissimum species; quarum una est Epistolaram didacticarum, altera elegiacarum, tertia iocularium. Ad illam didacticarum speciem pertinent morales seu ethicae, quales Horatius composuit. Earum omnino est instruere homines et docere, praecipere virtutem ad eamque amplectendam et colendam excitare. His moralibus Epistolis (nam reliquae nihil ad h. l.) quamquam propinquae sunt Satirae, propinquiores apud Horatium, qui et urbanissime vitia carpsit, et in virtutum commendatione cum illorum levi vituperio socianda mirabile temperamentum adhibuit: tamen Satirarum omnis vis non docendo et monendo, verum ridendo et increpando expromitur, si quidem in eo versantur, ut vitiorum vel graviorum turpitudinem, vel leviorum ridiculam stultitiam notent, redarguant, castigent. Unde duplex earum genus enascitur: unum hilarium ac festivarum, quas Venusini vatis elegantia lusit; alterum tristium et austerarum, quibus Iuvenalis Persiique ira se armavit. Denique quemadmodum materies horum carminum diversa est, ita et *orationis* color ratioque *metrorum*. In Epistolis enim gravitas elucet Philosophi, qualis decebat Horatium, et virum, et verae sapientiae studiosum: in Satiris levitas apparet Comici, qualis a poeta iuvene exspectabatur, iuveniliter exsultante poculisque et puellis adhuc idoneo. In illis metrorum adstrictior lex; in his numerorum solutissima negligentia. In Epistolis non Socraticae solum philosophiae sparsa sunt semina, sed illa quoque Socratis, certe discipulorum eius, lepida quaedam cum urbanitate de re-

bus. ad mores et officia spectantibus disputandi ratio, adumbrata agnoscitur. Ad Satiras contra referri debent, quae vel de Comoediae veteris dicacitate, ab Horatio expressa, vel de mimico morum imitandorum artificio, vel de felici Lucilianorum lusuum emendatione passim, sed promiscue disputavit Astius in libro supra laudato. " Eiusdem libri auctor bene docet cap. 3., vestigia Platonicae imitationis praecipue reperiri in Horatii Epist. ad Pisones, (de arte poetica) et in hac omnia eo redire, ut falsa, quae tunc percrebruerint, de poesi iudicia, (ut de arte rhetorica in Platonis Phaedro) modo iocando, modo serio docendo refellantur, et perstringantur tum poetae, sine ingenio et doctrina poesin attingentes, tum vani eorum laudatores; cetera vero his inserta non nisi episodia esse.

Praeter dramaticae compositionis artificium etiam aliud, idque non minus ingeniosum gratumque, Horatio paene proprium est in rerum inventione ac dispositione, etsi magis negligentia, quam ars esse videatur. Plerumque enim idonea occasione, a tempore aliquo, vel loco, vel perfonis, vel cura et cogitatione, in qua versatur, suppeditata, et dissimulata ridendi castigandique voluntate, obliquis orationibus et velut longe aliud agens, errores ac vitia carpit, res varias et sponte subministratas persequitur, missilia inopinato spargit, imprudentes adoritur ex insidiis, subitos obliquosque dat ictus, amoena loca negligenter ac libero cursu pervagatur, saepe de via declinat, quam modo inierat, et vel certum finem consiliumque haud sequi videtur, vel ad metam, si qua ei est, longis ambagibus flexibusque diversis lente contendit, ita ut plurimae eius satirae imaginem exhibeant ambulationis, in qua quaelibet loca devia ὡς ἐν παρόδῳ oculis perlustrantur et omnis via est recta. Persius et Iuvenalis nonnumquam quidem Horatium etiam hac in re imitati sunt, sed plerumque more philosophorum rhetorumque unam tantum thesin explicant, et recto itinere dirigunt cursum, quo contendunt, raro a via aberrantes: ne-

-gligentia enim Horatiana, quae in ioсoso dicendi genere mirifice nos delectat, a graviore ac sublimi oratione aliena est Illius satirae sunt poeticae pertractationes propositionis philosophicae, huius vero thematis rhetorici; doctae quidem et interdum ingeniosae, quae tamen magis se commendant arte, qua singula pertractantur, quam poetica inventione, qua prorsus carent illae, in quibus varia tantum unius hominum generis vitia recensentur, v. c. mulierum in sexta satira Iuvenalis.

In sententiarum nexu rerumque ordine et collocatione Horatius non modo neglgentiam, eamque gratissimam, ostendit, sed summam quoque artem, quam tamen sedulo dissimulat. Tam naturali enim arctoque vinculo omnia constricta, tam mirifice alia ex aliis apta et nexa sunt, tanta facilitate oratio currit ac fluit, tam scite extrema cum primis et partes cum toto cohaerent, ut sine insigni totius ordinis perturbatione vix quidquam vel transponi possit vel omitti, utque dubius sis, utrum singula casu ac sponse sint oblata, vel nata repente et sine studio ac cura ceris mandata, an diligenter ante excussa et quaesita vel praemeditata. Persii contra oratio passim nos abrupto dicendi genere, audacibus et insolitis transitionibus inversionibusque duris offendit et saepe ad aliena delabitur. Iuvenalis singulas quidem partes magis declamatorio more ac ordine, accurate nonnumquam (v. c. in Sat. X.) prius designato, copulavit et alias aliis subiunxit, quam nexu artificioso inter se implicuit, sed easdem summa cum arte velut in tabula depinxit et exornavit.

Descriptiones, similitudines et exempla Horatii ad summam fere rei spectant et delibant potiora, primis tantum ac praecipuis, ut in ichnographia, lineis ductis. Eadem aptissima sunt, et non vulgares modo res ac notiones, sed subtiles quoque et philosophicas, egregie illustrant, oculis sensibusque subiiciunt et confirmant. Persius in iis saepe vel sectatur anxie minuta, vel aliena immiscet, et magis in partibus exornandis amplificandis-

que, quam summa rei declaranda, occupatus est. Iuvenalis errorum scelerumque imagines ardentissimis plerumque pinguissimisque coloribus adumbrat, et in his eximiam artem gravitatemque, in descriptionibus insignem rerum cognitionem, varietatem ingeniique aciem, in exemplorum delectu iudicium subtile, in eorum copia exquisitam doctrinam, sed in figuris exornandis nimiam interdum curam ostendit: ita ad vivum resecat omnia, etiam turpissima, et nihil praetermittit, quod vel ad vividum odium, vel ad cachinnum commovendum valere queat. [11]

Horatii genus dicendi vulgare quidem et tenue, (*Musa pedestris* et *sermones per humum repentes* vocantur Sat. II, 6, 17. et Epist. II, 1, 250.) sed tersum, naturale, elegans, purum, rebus ad vitae communis usum et consuetudinem pertinentibus aptissimum, fluens aequabiliter, prae se ferens felicissimam facilitatem, et inexplicabili quadam venustate, gratia et simplicitate conspicuum: Persii grande, tropis refertum, artificiosum, vehemens, minutum, aridum, concisum, durum nonnumquam et saepe obscurum: Iuvenalis doctum, acre, copiosum, pro rerum diversitate varium, et hinc modo facetum, modo grave, modo sublime, modo remissius, at numquam humile. [12]

11 „Multae occurrunt descriptiones apud Iuvenalem ingeniosae et varii generis, I, 117 seq. III, 69 seq. 86 seq. V, 52 seq. 100 seq. 132 seq. VI, pr. IX, 12 seq. 40 seq. XIII, 209 seq. XIV, 288 seq. multa ad indignationem movendam comparata, I, 37 seq. 158 seq. II, 126 seq. III, 67 seq. 154 seq. 184 seq. V, 16 seq. 39 seq. quid gravius illis! I, 47 seq. 99 seq. III, 116 seq. quid contemtui accommodatius V, 170 seq. XIII, 150 seq.“ Koenig l. l. p. 92.

12 Koenig l. l. p. 96. „In Persio, inquit, et Iuvenale, quo longius a vulgari consuetudine dicendi recedunt, eo magis verborum exquisita ratio et delectus in oculos incurrit. Et ille quidem irae et indignationi tantum tribuit, ut saepe, quum gravissima quaeque aucuparetur, ad tropos delatus sit, tam longe petitos, ut rationem eorum ipse animo magis placido vix probasset, adeoque huic rei indulsit, ut vel pudoris sui, quem alias summa cum cura praestare studuit, modo vehementiam sensui suo ardenti consentaneam assequeretur, rationem habuerit nullam. Non tam impotens sui Iuvenalis est,

Horatii versus fluunt illaborati et sine arte ac studio scripti videntur, Persii vero et Iuvenalis maiore cura expoliti, numerosiores et concinniores sunt.

Horatio propria est venusta urbanitas et faceta illusio, Persio gravitas Stoica, Iuvenali austeritas et sarcasmus Archilochius. Persius, qui et natura et institutione totus ad severitatem factus erat, non ridet, sed vel conviciatur, vel inscitos frigidosque immiscet iocos, etsi se profitetur *cachinnonem petulanti splene*, (Sat. I, 12.)

quamvis impetu feratur non minori, et sermonis ingenio raro vim infert, quamvis ipsis nominibus, quae rebus imponit, aut in summam invidiam eas rapit, aut subsannationi acerrimae exponit. Ac, quod rerum cognitionem summam, doctrinam non vulgarem et studium in expoliendis suis satiris insumtum declarat, in ipsa verborum ubertate, quae maxima est, nullum fere otiosum deprehendes, nullum non propria et singulari vi praeditum, qua in illorum coacervatione vel plenior et significantior rei notio exprimitur, vel fortior et efficacior designatur." Idem p. 88. „Faciliori negotio artem Horatius, ut fecit, poterat dissimulare, quum rerum natura, in quibus versabatur, sermonem quotidianum non solum admitteret, verum etiam postularet. Altius insurgenti Iuvenali vitiorum immanitas id non permisit: cothurno erat ei, ut in tragoediis, incedendum, sermoque gravior ab epicis mutuandus, quo plerumque etiam apte, raro ambitiose et putide usus est. Quin ipsa loquendi ratio sublimis et verborum pompa, in rebus abiectis et insigniter turpibus adhibita, miram vim habet et efficacem ad animum lectoris vel ad odium invidiamque torquendum, vel ad eumdem ipsa rerum vehementer inter se discrepantium copulatione risu concutiendum. Ad epicum sermonem pertinent locorum et temporum designationes, Sat. III, 25. 118. 299 seq. IV, 40. 60. V, 23 seq. VI, 83. X, 168. XIII, 40 seq. XIV, 240 seq. notiones rerum fortiter expressae, ut sceleris conscii III, 49. simulatoris II, 3. timiditatis XIV, 199. pubertatis XIV, 216. indignationis XIV, 325. sterilitatis V, 138. contemtus I, 131. tironis V, 153. calumniantis III, 122. camerae sub tegulis III, 201 seq. somniantium III, 238. properantis V, 19 seq. pecuniae XIII, 61. nobilitatis XIII, 241. caecitatis XIII, 249. res in maius elatae I, 12. III, 308 seq. IX, 54 seq. Nonnumquam ex illa ipsa epica ratione ridiculum nascitur III, 6 seq. ubi ad pericula Urbis poetae recitantes adiunguntur."

et operam dedisse videtur, ut styli Luciliani nasum, vim et inconditam asperitatem Horatiana venustate et elegantia temperaret. Iuvenalis sales saepe non minus urbani sunt et faceti, quam Horatiani, et nonnumquam per totam orationem fusi ac sparsi, (v. c. in Sat. IV. et dimidia Sat. XII.) plerumque vero vel amari et venenati, vel ad cachinnum, non risum, movendum apti, vel obscoeni. Lepidi eius ioci spectant praecipue ad vanitatem vel religionis vulgariumque de natura Deorum sententiarum, vel fabularum poeticarum, quarum deridendarum nullam praetermittit occasionem. Cf. Sat. I, 81 seq. II, 31. 130 seq. IV, 34 seq. VI, 59. IX, 63 seq. X, 246. 314. XII, 23. XIII, 34 — 52. 76 seq. 112 seq. XIV, 261.

Horatii et Iuvenalis satirae redolent et spirant illam ingenii ubertatem et fecunditatem, quae vel ipsa novi quid parit, et intentata ab aliis tentat, vel inventa aliorum sua facit, ingeniosis non minus ingeniose utens, rudia autem et inchoata poliens, ornans, perficiens. Persius utraque prorsus fere destitutus erat: permulta Horatio accepta refert et, si Cornuti aliorumque Stoicorum scripta ad aetatem nostram pervenissent, plura haud dubie vestigia, ab eo pressa, deprehenderemus.

Quod ad sententias attinet, Horatius facete, prudenter, callide et amice suadet; Persius argute philosophatur, rerum pondera saepe minutissimis sententiis frangens; Iuvenalis vel graviter dissuadet, vel virus acerbitatis suae evomit, at nonnumquam inanem artis doctrinaeque ostentandae cupiditatem prodit et friget, nimis sectans orationis luxuriem (v. c. Sat. IX, 102 seq. X, 218 seq. XI, 137 seq. XIII, 23 seq. 34 seq. 40 seq. 62 seq. al.) et rhetorum argutias: quae tamen acuta dicta valde admirabatur Scaliger.

Sententiis salubribus, ad vitam bene, honeste, feliciter atque iucunde agendam et ad amorem virtutis vitiorumque odium gignendum pertinentibus, refertae sunt tum poetarum illorum satirae, tum Horatii potissi-

mum epistolae, maturioris ingenii fetus. Omnes istae tum veritate, tum praestantia et utilitate quam maxime se commendant. Horatius tamen eas naturali quadam simplicitate, Persius rigore, acumine et subtilitate, Iuvenalis gravitate orationis exprimere solet. Ceterum propter horum praecipue praeceptorum multitudinem et praestantiam satiricorum poetarum lectionem utilissimam esse, vix est quod moneam. Ea profecto a poetis comprehensa versibus multo magis et tenebunt delectabuntque lectorum animos, et diutius in memoria haerebunt, quam si ea ex ethico libro, vel tenuiter vel subtiliter scripto, perceperint, aut morum praeceptorem ea docentem et explicantem audiverint. Dici autem vix potest, quantopere illis, memoriae infixis et tempestive in eam revocatis, mens vel curis confecta confirmetur, vel ira aliisque affectibus turbata contineatur.

Ex his, quae supra de Horatii, Persii et Iuvenalis satiris earumque virtutibus disputavimus, facile intelligitur, plurimum utilitatis ex earum lectione percipi posse, eamque non modo ad ingenium multiplici doctrina variarumque rerum cognitione excolendum et mollius, suavius facetiusque reddendum, ad iudicium acuendum, ad sensum veri, pulcri, venusti et honesti alendum, ad mentem admiratione ac voluptate perfundendam, ad mores tam Romanorum illius aevi, quam universe hominum penitus cognoscendos, ad venustam urbanitatem, naturalem simplicitatem, gravitatem aliasque et orationis et vitae artes discendas, ad diversam sermonis indolem percipiendam, sed etiam ad mores animosque fingendos, ad veram utilemque philosophiam vitae huiusque bene, suaviter, tranquille, secure transigendae artem imbibendam et ad amorem virtutum odiumque vitiorum, argumentis exemplisque propositis, inspirandum et concipiendum, maximam omnino vim habere. Satirae horum poetarum et Horatii potissimum epistolae, pulcerrimis locis, sententiis, imaginibus et descriptionibus, praestantissimis philosophiae, morum ac vitae praeceptis, diversis

facetiarum et sermonis generibus, multarum rerum, scitu non minus gratarum quam utilium, copia variisque orationis et poeseos artibus in inveniendis, disponendis, connectendis et ornandis rebus, in sententiarum ac verborum delectu, abundant; et dignae omnino sunt, quae ab unoquoque, qui non modo sapere plus quam plebs, sed honeste etiam et iucunde vivere cupit, diligenter ac studiose per totam vitam legantur. Quidquid autem vitii vel aetas vel auctorum institutio iis adsperait, facile id poterit vitari non tantum a viris, quibus subactum est iudicium et pectus sapientia munitum, sed etiam a iuvenibus, modo non obtuso sint ingenio aut idonei praeceptoris ope et consiliis destituti. Levia quoque illa vitia poetae satirici tot tantisque redemerunt virtutibus et tanto plura habent, quae utilia et praeclara, quam quae vituperanda vel ignoscenda saltem videri possint, ut plus et voluptatis et fructus ex illorum, quam ex aliorum scriptorum, tam veterum, quam recentiorum, lectione ad nos redundet. Quantopere itaque eos Romanis, illo aevo viventibus, et placuisse, et profuisse putabimus? Nam satirici poetae, qui mores describunt saeculi sui suorumque popularium et aequalium, horum quoque animos quam maxime percutiunt.

Quid vero? nonne nimium risus facetiarumque pretium est, si honestatis probitatisque impendio constant? Iam dudum enim audire mihi videor paulo rigidiores morum censores graviter obscoena illa, tam quamea, quae pudorem offendant et noceant morum castitati, damnantes et Persium, qui ab iis, si quartam exceperis satiram, abstinuerit, Horatio propterea et Iuvenali anteferentes. Verum enim vero salva res est, iamque multi causam famamque horum poetarum propugnarunt [13] et in his nuper Cl. Koenig, (de Sat. Rom. p. 96 seq.) cuius verba nunc mea

13 De obscoenis multorum scriptorum locis passim disseruit Bayle in Dict. hist. crit. (vid. in ei. Ind. *Obscénitez*) copiose vero T. IV. p. 3007 — 3024. Edit. Rotterd. 1720. (T. III. p. 3159 sq. Ed. Rotterd. 1702) in *Eclaircissement sur les Obscénitez.*

facere, et aliorum observationibus infra in notis adiectis firmare liceat, ne horum scrinia compilasse videar. Haec autem sunt, quae ille disputavit:

„Ab instituto meo non videtur alienum, paucis ea attingere, quae multos graves viros nimiumque in iocis religiosos a Romanae satirae auctoribus legendis non tam solent deterrere, quam ad eos iuventuti commendandos segniores reddere; [14] quae contra interdum sola latinorum poetarum studium delicatulis et mollibus, quos philoso-

14 Hos ita refutavit Fr. Gottl. Barth. in Praefat. ad Propert. p. VI seq. „Serio credimus, etiam adolescentibus lectione librorum paulo licentius scriptorum (a quibus eos frustra retinere conamini, o boni! nituntur enim in vetitum) interdicendum non esse. Ac primo quidem fateor, mihi quodlibet antiquitatis fragmentum, quod e communi literarum naufragio servatum et ad nostra tempora transmissum fuit, gratissimum omnique veneratione dignissimum videri. Id si sit eiusmodi, ut in rebus turpibus, quantum quantum est, versetur neque praeterea quidquam efficiat aliud, quam pruritum libidinis ut excitet adeoque iuvenum animis certissimam per se pestem afferat, manum non verterim, si quis eiusmodi librum iuvenibus eripiendum et quasi vi extorquendum clamet ac pertendat. Sed idem si liber in quibusdam modo locis bonis iuvenum moribus officere posse videatur, praeterea vero multa praeclara, graviter, ornate, venusteque dicta contineat, quae vel severissimi Catones legant, nae maxime et iniurii talis in libri foremus auctorem, et iuvenum rationibus pessime per nos consultum fuisse, quilibet opinionis praeconceptae vinculo non constrictus iudicaret. — Sed fac etiam iuvenes eiusmodi loca obscoena legere, haec non erit nostra culpa. Neque enim aut ipsi illa scripsimus, aut commentariorum luce collustravimus. Poeta igitur ipse causam dicat suam et se partim religione sua, partim moribus saeculi, quo vivebat, defendat; nobis, qui eius interpretamur scripta, de eo quidem non adeo laborandum videtur. Neque tamen video, quid rerum cognitio turpium probo iuveni virtutisque verae amanti, detrimenti possit afferre, praesertim ab homine gentili, a veri Dei cultu alieno percipienda. Nam mala quidem nosse, nec tamen ea probare, usque adeo vitiosum aut reprehendendum non est, ut potius is demum nomen ac dignitatem hominis virtute praediti sustinere tuerique mihi posse videatur, qui cuncta mala atque illecebras eorum omnes cognorit, et nihilo tamen secius recte

plorum gravitas dignitasque oratorum numquam pellexisset, ad animum suum impurum pascendum excitaverunt, obscoena ex nostro sensu et turpia. — Ut omittam, ad iudicium, de poeta aliquo eiusque virtutibus ferendum, neque mores eius, neque argumenti, quod tractaverit, rationem pertinere, non semper animo videtur obversatum, pleraque, a quibus cultior aetas abhorreat, rudiori aut omnino remotiori neque dictu neque factu turpia fuisse;[15]

facta honestatemque totis viribus animoque toto complectatur eiusque se pulcritudine delectet unice Virtutis verae custos rigidusque satelles. Eiusdem sententiae fuit Ianus Gebhardus, antiquior Propertii editor. ‹ Praetextatis verbis, inquit, non imbuendas aures iuvenum esse dicunt et recte: sed an horum lepidissimorum poetarum genius tantum flagitii, tantum corruptelae in lectorum animos admittat, nescio, et sane, Dei virtute dicam, non sensi. Utinam non obscoenioribus saepius domi dictis teneriorum animi redurarentur et, quod neque pictum neque fictum in poematis, audiretur, unde puerorum os, oculi, aures foedissime inquinantur moresque pessum dantur. — Omnium historicorum atque oratorum monimenta a tactu atque oculis iuventutis proscribenda sunt, si credunt, quando vitiorum turpitudines suis verbis exsequuntur, talia in animos teneriores destillare ibidemque contagium allinere. Ubicumque dulce est, inquit Arbiter, ibi et acidum invenies. Idcirco provida boni natura sensum fugiendi noxia omnibus animantibus indidit; hominibus quoque discernendi rationem. Poetis nostris inspersa sunt quaedam, quae pravis mentibus adhaerescant, generosos praeterlabantur. Confirmatus ad honesta animus verbum lascivisculum facile transmittit. — Illa nunc ita toleranda sunt, ut bona confinio malorum discernamus; ita habenda et tractanda, ut nosmet innocentia tutemur. Praeclare quoque nostram in rem Miltonus in *Paradise lost* V, 117 sq. *Evil into the mind of God or Man May come and go so unapprov'd and leave No spot or blame behind.* Conf. Heynius in Praefat. ad Tibullum, inpr. §. 2. et 3. edit. pr. ubi ostendit, quale partim pretium huiusmodi poetis, qui certe non sint lasciviores ac lubriciores Gressetis, Grecurtis, Chaulieuis, Lafaris Francogallicis poetis, (ne quid de vernaculis nostris dicam) statuendum sit, partim vero etiam qui fructus ex iisdem legendis percipi possit." Cum his comparanda, quae Rigaltius disputavit in Diss. de Sat. Iuvenalis.

15 *Iani* de moribus Horatii, in edit. huius poetae T. I. p. CIII. edit. pr. „Si cogitemus,

quamque turpia proprie vocentur, quae honestati contraria fiant, obscoena vero, quae nauseam moveant, ad honestatis et decoris vim et significationem, quam singulae aetates constitutam haberent, et ad politum sensuum indicium humanitatisque cultum, quo vel destituti essent homines, vel excellerent, omnem de hac re disputationem esse referendam. Obscoenitatis enim et dedecoris vis et potestas hominibus, in agris silvisque errantibus, nulla fere fuit, ea tantum, quae palatum, oculos, nares male haberent, removebantur e conspectu. Congregatis vero hominibus et in societates collectis matrimonioque constituto, verecundia tandem nata est et pudor, quo ab eorum, quae remotis arbitris fierent, mentione vel abstinerent, vel vocabulis ea, a similitudine aliqua petitis, et circumlocutione quadam indicarent. Qua in re autem antiquior aetas fastidii tam delicati non erat, id quod ex multis verbis et dictionibus apud Homerum notum est, quibus

inquit, quam dissoluta fuerit Horatianae aetatis licentia; quam prorsus honestus et a vitii crimine liber fuerit amor peregrinarum et libertinarum; quam parum, certe ante legem Iuliam latam, ipse puerorum amor sceleris habuerit; denique, quam multae et notiones et loquendi formae eo tempore dignitatem et honestatem habuerint, quas postea politior usus, ut fit, respuit, et inter illiberales retulit: haec si cogitemus, iam multum ex illo Horatii vituperio perire sentiamus. Loca et carmina Horatii, quae nos hodie offendunt, eo tempore non ita offendebant; licet, quod nos hodie in verbis castiores sumus ac delicatiores, non sequatur, ut *ideo* et mores hodierni castiores sint. Accedit, quod dare possumus, Horatium, hominem hilarem et suavem, praesertim in illa saeculi sui indole, ab amore non immunem fuisse, eius philosophiam morum hac parte laxiorem fuisse, eum arsisse subinde libertina aliqua aut peregrina puella; neque tamen ideo desinet esse is vir magnus, bonus et honestus. Nam numquam amavit matronas aut ingenuas, numquam, quod praeclare Lessingius docuit, pueros amavit, et sic leges Romanas illasque naturae numquam violavit; potius graviter subinde in adulteria proprie dicta incestosque amores invehitur. Carmina etiam illius amatoria haud dubie saepe lusus poetici, ad hilaritatem facti, saepe et e Graeco poeta expressa sunt."

ad amorem, familiaritatem et consuetudinem utriusque sexus, nuptias et furtiva gaudia designanda usus est. Quae deinde verba a tragicis et lyricis, quasi auctoris praestantia obscoenitatem amisissent dignitatemque aliquam vetustate essent nacta, magnam partem sine sensus exquisitioris et politioris offensione adhibita in vulgari quoque sermonis consuetudine retinebantur. Sed relictis aliis ad ea veniamus, quae communia fuerunt Graecorum et Romanorum, unde multae res et dictiones, quas turpes et obscoenas nunc vocamus, in utrorumque factis et dictis, nisi honestae ac laudabiles essent, tamen sine reprehensione et fierent, et dicerentur. Primum ipsa mythorum et sacrorum ratio, antiquissimis temporibus orta et constituta, multis, ut nunc quidem, lascivis et obscoenis, quae religionis auctoritas quasi sanxerat, mentes et aures castissimas adsuefecit. Deinde Graecis et Romanis vel severioribus quum vestimenta nullam fere corporis partem semper celarent et in exercitationibus gymnicis omnia saepe deponerentur feminaeque ex gynaeceis in virorum consuetudinem et coetum raro venirent, ut pudori ipsarum fuisset consulendum; multa manserunt honesta et sine honore praefando dicenda, quae, vestimentorum immutata ratione et verecundia in sequiorem sexum, qui nunc non minimam vitae socialis partem constituit, ab ingenue et liberaliter institutis non usurpantur. Porro, quod caput mihi videtur, quum mores civium disciplina publica, maiorum institutis et legibus maxime formarentur, iis autem legibus cives tantum tenerentur; multa, quae turpia fuissent in cives commissa, in peregrinos concessa erant, de quibus igitur libere et aperte loqui nemo verebatur, praesertim in elegantiorum et delicatulorum circulis. Honestatis quidem, decoris et pudoris vi magis exculta, ii, qui gravitati et dignitati studerent, a multis quidem dictis sibi temperarunt, quae multitudinis levitati et petulantiae semper probabantur, ut Periclis tempore Aristophanis ioci impuri Atheniensibus, quibus honestatis praecepta Socrates tradiderat quosque pulcri et decoris sensu Phidias imbuerat.

Omnino autem inter liberales iocos lasciva quoque et ea habebantur, quorum mentio ingenue instituto nunc ruborem offunderet; quamquam a philosophorum disputationibus, historicorum gravitate et usu forensi aliena, poetis tamen in primis concessa; eaque ex illis sublata velle, aut vitio illis dare, absurdissimi fastidii arbitror. Quod si igitur Ovidio, Catullo, Martiali reliquisque poetis ea venia danda est ab omnibus, qui in legendis priscorum monimentis mente et cogitatione eorum temporum, quibus quisque scripserit, rationem praesentem sibi fingere sciant, ut lascive interdum ludant parumque pudice loquantur; quanto maiorem excusationem satirici habent, qui in rerum turpitudine exagitanda id, quod sibi proposuerunt, risu magis et ioco, quam austeritate et severitate consequi queant. Omnia, quae in Horatio obvia sunt quaeque obscoena et turpia nunc vocamus, ea cogitemus a vitae elegantia lautiorum Romanorum nequaquam tunc abhorruisse, neque ingenuis et liberalibus viris indigna fuisse existimata; nec ad sanctioris disciplinae praecepta, quae et literae sacrae et emendatior philosophia nobis inculcant, ea revocemus, quae liberior vivendi ratio Romanorum, pudoris legibus non tam adstricta, tulerat. (Quapropter et ii, qui liberius vivendi genus poetis Romanorum exprobraverunt, inique egisse videntur, nec sapientius ii, qui, causa eorum suscepta, ex scriptis iudicium de moribus alicuius faciendum non esse, perhibuerunt. Quae enim ad honestatis rationem, tunc usu receptam et consuetudine, relata bono viro et liberali indigna non erant, eorum exprobratio iniusta est et inepta defensio.) Iuvenalis rerum turpitudinem verborum obscoenitate adeo de industria persequi videtur, ut facile appareat, id egisse poetam, ut ab illis deterrimis libidinum generibus lectores absterreret, sceleratos et abominandos homines in invidiam adduceret gravissimamque infamiae notam iis inureret. Huic consilio quoque aptissimum fuit, si quid iudico, illud nauseae movendae studium, quod in nonnullis locis elucere videtur, quamquam in literis et artibus ele-

[illegible] huic studio aqua et igni interdictum a viris [illegible] Ceterum e scholis quidem explicatio [illegible], quae in editt. in usum Delphini e textu [illegible], quam stulte et imprudenter collecta [illegible] adiuncta sunt, (v. inf. Ind. Editt. ad a. 1684.) [illegible] gravitate institui possit, omittenda est, quamquam [illegible], ea teneris iuvenum animis non tam pesti[illegible], quam quorumdam poetarum nostrae aetatis de[illegible] eloquentiae, quibus res turpes et ab honestate re[illegible] vel liberali et ingenua facie induantur, vel ver[illegible] sententiarum venere et illecebris commendentur, [illegible] maxime tecte et ambigue ea enunciando vere[illegible] et pudori consultum videtur, ita facillime animis [illegible] improvidis se insinuant, libidines excitant, [illegible] altissima vulnera infligunt et corporis ingeniique [illegible] et debilitant."

INDEX CODICUM MSS.

QUI AD RECENSENDUM IUVENALEM ADHIBITI ET VEL AB ALIIS VEL A NOBIS COLLATI SUNT.

(Memorabimus eos secundum ordinem numerorum, quibus in Var. Lect. designati sunt.)

CODICES THEOD. PULMANNI.

2. *Noviomagensis*
3. *Pulmanni*
4. *Hadr. Iunii*
5. *Miggrodii.*

Hi a Pulmanno neque accuratius descripti sunt, neque diligenter collati. Vid. inf. ad edit. Pulmanni Antverp. 1565.

CODICES AB HENNINIO LAUDATI.

6. *Iac. Susii.*
7. *Amstelodamensis.*

Henninius, qui ipse neque membranis usus est, neque editiones antiquas, praeter priorem Stephani, contulit, ad calcem Prolegomen. notabiliores dedit lectiones horum codicum, de quorum indole ne unum quidem verbum addit. Illius lectiones editioni Pulmannianae (a. 1565) subiectas, huius ab Almelovenio excerptas esse, dicit. Pulmannus vero quatuor tantum codices, nobis modo laudatos, memoravit, neque Susianum memorare potuit: nam Iac. Susius, doctus Iesuita et Coadiutor spiritualis, anno demum 1588 Brugis natus est et a. 1639. mortuus Lovanii.

CODICES P. PITHOEI.

8. *antiquissimus Budensis.*

9. *Latiniacensis.*

De illo vid. inf. ad edit. Paris. 1585. Alterius codicis lectiones subinde enotavit Pithoeus, sed nullam eius notitiam dedit. Aliorum quoque codicum nonnumquam mentionem fecit: qui tamen utrum scripti fuerint, an editi, dicere non habeo.

XVIII CODICES NUNC PRIMUM ET TANTUM NON OMNES A NOBIS COLLATI.

10. *Schwarzianus*, nunc *Altorfinus*,

qui olim fuerat Chr. Gottl. Schwarzio, celeberrimo quondam (ab a. 1709. ad 1751.) Prof. Altorfino, et nunc Altorfii in bibliotheca academica servatur. Lectionum eius specimina dedit Ulr. Seb. Beckius in *Obss. philol. in Satyras Iuvenalis duas priores*, (Altorfii 1732. 4.) ubi pag. 3. monet, codicem esse quartae formae membranaceum haud malae notae, qui cum Schurzfleischiano mirifice consentiat et cui scholia quaedam tum in calce, tum sparsim in margine Satirae I. allita sint. Eumdem optime scriptum et conservatum esse, docet auctor Vol. II. Biblioth. Schwarz. Altorf. 1769. et ad Saeculum XIII refert eum Mannert in Miscellaneis, diplomatici potissimum argumenti, german. scriptis editisque Norimb. 1795. Satiram VII ex illo

ad amorem, familiaritatem et consuetudinem utriusque sexus, nuptias et furtiva gaudia designanda usus est. Quae deinde verba a tragicis et lyricis, quasi auctoris praestantia obscoenitatem amisissent dignitatemque aliquam vetustate essent nacta, magnam partem sine sensus exquisitioris et politioris offensione adhibita in vulgari quoque sermonis consuetudine retinebantur. Sed relictis aliis ad ea veniamus, quae communia fuerunt Graecorum et Romanorum, unde multae res et dictiones, quas turpes et obscoenas nunc vocamus, in utrorumque factis et dictis, nisi honestae ac laudabiles essent, tamen sine reprehensione et fierent, et dicerentur. Primum ipsa mythorum et sacrorum ratio, antiquissimis temporibus orta et constituta, multis, ut nunc quidem, lascivis et obscoenis, quae religionis auctoritas quasi sanxerat, mentes et aures castissimas adsuefecit. Deinde Graecis et Romanis vel severioribus quum vestimenta nullam fere corporis partem semper celarent et in exercitationibus gymnicis omnia saepe deponerentur feminaeque ex gynaeceis in virorum consuetudinem et coetum raro venirent, ut pudori ipsarum fuisset consulendum; multa manserunt honesta et sine honore praefando dicenda, quae, vestimentorum immutata ratione et verecundia in sequiorem sexum, qui nunc non minimam vitae socialis partem constituit, ab ingenue et liberaliter institutis non usurpantur. Porro, quod caput mihi videtur, quum mores civium disciplina publica, maiorum institutis et legibus maxime formarentur, iis autem legibus cives tantum tenerentur; multa, quae turpia fuissent in cives commissa, in peregrinos concessa erant, de quibus igitur libere et aperte loqui nemo verebatur, praesertim in elegantiorum et delicatulorum circulis. Honestatis quidem, decoris et pudoris vi magis exculta, ii, qui gravitati et dignitati studerent, a multis quidem dictis sibi temperarunt, quae multitudinis levitati et petulantiae semper probabantur, ut Periclis tempore Aristophanis ioci impuri Atheniensibus, quibus honestatis praecepta Socrates tradiderat quosque pulcri et decoris sensu Phidias imbuerat.

Omnino autem inter liberales iocos lasciva quoque et ea habebantur, quorum mentio ingenue instituto nunc ruborem offunderet, quamquam a philosophorum disputationibus, historicorum gravitate et usu forensi aliena, poetis tamen in primis concessa; eaque ex illis sublata velle, aut vitio illis dare, absurdissimi fastidii arbitror. Quod si igitur Ovidio, Catullo, Martiali reliquisque poetis ea venia danda est ab omnibus, qui in legendis priscorum monimentis mente et cogitatione eorum temporum, quibus quisque scripserit, rationem praesentem sibi fingere sciant, ut lascive interdum ludant parumque pudice loquantur; quanto maiorem excusationem satirici habent, qui in rerum turpitudine exagitanda id, quod sibi proposuerunt, risu magis et ioco, quam austeritate et severitate consequi queant. Omnia, quae in Horatio obvia sunt quaeque obscoena et turpia nunc vocamus, ea cogitemus a vitae elegantia lautiorum Romanorum nequaquam tunc abhorruisse, neque ingenuis et liberalibus viris indigna fuisse existimata; nec ad sanctioris disciplinae praecepta, quae et literae sacrae et emendatior philosophia nobis inculcant, ea revocemus, quae liberior vivendi ratio Romanorum, pudoris legibus non tam adstricta, tulerat. (Quapropter et ii, qui liberius vivendi genus poetis Romanorum exprobraverunt, inique egisse videntur, nec sapientius ii, qui, causa eorum suscepta, ex scriptis iudicium de moribus alicuius faciendum non esse, perhibuerunt. Quae enim ad honestatis rationem, tunc usu receptam et consuetudine, relata bono viro et liberali indigna non erant, eorum exprobratio iniusta est et inepta defensio.) Iuvenalis rerum turpitudinem verborum obscoenitate adeo de industria persequi videtur, ut facile appareat, id egisse poetam, ut ab illis deterrimis libidinum generibus lectores absterreret, sceleratos et abominandos homines in invidiam adduceret gravissimamque infamiae notam iis inureret. Huic consilio quoque aptissimum fuit, si quid iudico, illud nauseae movendae studium, quod in nonnullis locis elucere videtur, quamquam in literis et artibus ele-

gantioribus huic studio aqua et igni interdictum a viris doctissimis video. Ceterum e scholis quidem explicatio istorum locorum, quae in editt. in usum Delphini e textu tam inepte resecata, quam stulte et imprudenter collecta et ad calcem adiuncta sunt, (v. inf. Ind. Editt. ad a. 1684.) nisi cum gravitate institui possit, omittenda est, quamquam existimo, ea teneris iuvenum animis non tam pestifera esse, quam quorumdam poetarum nostrae aetatis deliciae et elegantiae, quibus res turpes et ab honestate remotissimae vel liberali et ingenua facie induantur, vel verborum et sententiarum venere et illecebris commendentur. Etenim ut maxime tecte et ambigue ea enunciando verecundiae et pudori consultum videtur, ita facillime animis castis iisque improvidis se insinuant, libidines excitant, castitati altissima vulnera infligunt et corporis ingeniique vires frangunt et debilitant."

INDEX CODICUM MSS.
QUI AD RECENSENDUM IUVENALEM ADHIBITI ET VEL AB ALIIS VEL A NOBIS COLLATI SUNT.

(Memorabimus eos secundum ordinem numerorum, quibus in Var. Lect. designati sunt.)

CODICES THEOD. PULMANNI.

2. *Noviomagensis*
3. *Pulmanni*
4. *Hadr. Iunii*
5. *Miggrodii.*

Hi a Pulmanno neque accuratius descripti sunt, neque diligenter collati. Vid. inf. ad edit. Pulmanni Antverp. 1565.

CODICES AB HENNINIO LAUDATI.

6. *Iac. Susii.*
7. *Amstelodamensis.*

Henninius, qui ipse neque membranis usus est, neque editiones antiquas, praeter priorem Stephani, contulit, ad calcem Prolegomen. notabiliores dedit lectiones horum codicum, de quorum indole ne unum quidem verbum addit. Illius lectiones editioni Pulmannianae (a. 1565) subiectas, huius ab Almelovenio excerptas esse, dicit. Pulmannus vero quatuor tantum codices, nobis modo laudatos, memoravit, neque Susianum memorare potuit: nam Iac. Susius, doctus Iesuita et Coadiutor spiritualis, anno demum 1588 Brugis natus est et a. 1639 mortuus Lovanii.

CODICES P. PITHOEI.

8. *antiquissimus Budensis.*

9. *Latiniacensis.*

De illo vid. inf. ad edit. Paris. 1585. Alterius codicis lectiones subinde enotavit Pithoeus, sed nullam eius notitiam dedit. Aliorum quoque codicum nonnumquam mentionem fecit: qui tamen utrum scripti fuerint, an editi, dicere non habeo.

XVIII CODICES NUNC PRIMUM ET TANTUM NON OMNES A NOBIS COLLATI.

10. *Schwarzianus*, nunc *Altorfinus*,

qui olim fuerat Chr. Gottl. Schwarzio, celeberrimo quondam (ab a. 1709. ad 1751.) Prof. Altorfino, et nunc Altorfii in bibliotheca academica servatur. Lectionum eius specimina dedit Ulr. Seb. Beckius in *Obss. philol. in Satyras Iuvenalis duas priores*, (Altorfii 1732. 4.) ubi pag. 3. monet, codicem esse quartae formae membranaceum haud malae notae, qui cum Schurzfleischiano mirifice consentiat et cui scholia quaedam tum in calce, tum sparsim in margine Satirae I. allita sint. Eumdem optime scriptum et conservatum esse, docet auctor Vol. II. Biblioth. Schwarz. Altorf. 1769. et ad Saeculum XIII refert eum Mannert in Miscellaneis, diplomatici potissimum argumenti, german. scriptis editisque Norimb. 1795. Satiram VII ex illo

venerabilis academiae Altorf. Senior Will in usum praelectt. suarum typis exprimendam curavit a. 1760. Totum vero codicem una cum quinque editt. antt. (Ven. 1491. 1512. Brix. 1501. Lips. 1504. et Argent. 1527.) a principio ad finem exemplo editionis Bipontinae comparavit Cl. *Nothnagel* Norimbergensis A. L. M., isque omnem var. lectionum recensum mihi ultro obtulit; quae summa eius humanitas numquam ex animo meo effluet.

11. *Schurzfleischianus* s. *Vinariensis*.

Vid. quae infra in fine Indicis Editt. Iuven. dicemus.

12. *Erlangensis*.

Lectiones huius codicis excerpendas benignissime curavit *Harlesius*. De externa eius forma non certior factus sum. Quod si tamen omnis illius varietas diligenter notata est, videtur ex bono exemplo transscriptus esse.

13. *Ulmensis*.

Integram huius codicis, plane singularis, recensionem debeo humanitati *Veesenmeyeri* Prof. Ulm. qui iam specimina quaedam lectionum eius var. ediderat a. 1793 in *Commentat. historico-critica de Codice MS. Iuvenalis Satiras complectente*, et indolem illius his verbis descripserat: „Adservatur, quem diximus, Codex in bibliotheca, quae ab illustri Schermariorum gente nomen habet, et conditur in editiori summi templi fornice. Continet praeter Iuvenalis satiras etiam Horatii epistolas, excepta illa ad Pisones scripta, et Prosperi Aquitanici Poematia. Scriptus in pergamena charta et forma, quam octavam maiorem nominant, complicatus constat LXV foliis, quorum XXIII Iuvenalem exhibent. Quo anno sit exaratus, non adest certum indicium, sed ante medium Saec. XV. scriptum fuisse, et literarum ductus ostendit, et indicat possessoris nomen. Literae sunt minusculae Longobardicae, frequentibus, sed constanti ratione pictis vocum compendiis. Distinctionis notae nullae comparent praeter punctum, comma et interrogationis signum. — De interna Codicis ratione in universum praecipiendum videtur, eum esse non magis bonitate, quam singularitate, si ita dicere fas

sit, memorabilem. Habet enim quamplurimas lacunas, minime ubique ex homoeoteleutis ortas, disiectiones versuum, diductiones, adiectiones. Quae omnia unde sint orta, admodum est difficile dictu. Fluxisse codicis textum ex admodum lacero exemplari, vix persuademur; unde enim tot mutationes? Aliam autem esse textus recensionem ab ipso profectam Iuvenali, quis credet perpendens et Sat. IV. brevitatem in nostro Msto octo tantum versibus constantis, et mutationum rationem, et veterum Scholiorum silentium? Alium igitur immisisse falcem in Iuvenalis messem, vix est, quod dubitemus."

14—16. *Norimbergenses* tres,

quos, una cum edit. Lips. 1502., auctore Mannerto comparavit Seybold, doctiss. Conr. Gymn. Norimb. *Codex primus*, membranaceus idemque antiquissimus emendatissimusque, in splendida bibliotheca Ebneriana asservatur et mutilus est: desiderantur enim in eo Sat. VI, 269—303. VIII, 1—63. X, 9—70. XI, 152—208. Margini eius adscriptae sunt glossae, sed literis minutissimis et nonnumquam valde pallidis vel maculatis vel adeo rasis, quae eas lectu difficillimas reddunt. Reliqua, quae ad hunc Codicem spectant, monere occupavit Mannert in Miscellan. p. 78. „Ab initio situ vermibusque corruptus et passim maculis foedatus est. Maiore literarum charactere, qui Saec. XII adhiberi solebat, perspicue quidem, nec tamen eleganter exaratus. Unciales literae iam more illius Saec. degenerant: pro *ae* plerumque *ę*, raro simpl. *e*, et *c̄* pro *con* substituitur; *ii* cum apicibus, *i* constanter fere sine puncto legitur, distinctionum signa sunt vulgaria illius aevi ! , ; et punctum; lineae usque quaque stylo ductae. In duobus foliis paenultimis longe alia eaque purior manus, qualis Saeculo XI propria est, deprehenditur; quam tamen conspicuam faciunt maiores inflexiones, crebra *ii*, simpl. *e* pro *ae*, quod interdum occurrit, unciales cet. In ultimo deinde folio prior redit manus: quod certissimo est argumento, una cum maiore scriptura, quae Saec. XII usitatissima erat, minorem quoque eamque rotundiorem

superiorum temporum vignisse." Multae eius lectiones sunt bonae vel memorabiles et singulares, plures tamen sive vulgares sive vitiosae.

Codices Norimbergenses *secundus* et *tertius* (15. 16.) sunt chartacei et scholiis instructi inter lineas, sed recentes, e Saec. XV. (v. Mannert l. l.) neque ex optimo ducti exemplo: habent tamen lectiones nonnumquam notabiles et vix alibi obvias. Ille in 4. et nitide in Italia, hic in Fol. et vitiosissime omnium scriptus est.

17—20. *Guelpherbytani* s. *Gudiani* quatuor, membranacei,

quorum mihi usum perhumaniter concessit *Langer*, Ducali bibliothecae praefectus.

17. *Gudianus primus*, No. 156. notatus, quadrato volumine mai., e bono et vetusto libro in fine Saec. XII vel initio XIII descriptus. In eo servatur vulgaris divisio in quinque libros, quae tamen bis tantum, in principio Sat. VI et X, notata et pro argumentis brevibus, quae reliquis Satiris praefixa sunt, substituta est. Eadem manus et textum poetae scripsit et scholia, eaque breviora inter lineas, uberiora ad marginem, quae plerumque vulgaria sunt et parum utilia, vel scholasticorum acumen sapiunt. Qui tamen otio abundant, eos non plane poenitebit, haec scholia excussisse.

18. *Gudianus secundus*, (No. 119.) eiusdem formae, sed recentissimus quatuor illorum codicum, et mutilus. Desunt Sat. I—VI, 168. XII, 125—130. XIII, 1—10. 23—40. 53—108. 226—249. XIV, 1—54. 66—83. 268—XVI, 60.

19. *Gudianus tertius*, (No. 304.) formae octavae, medio forte Saec. XIV scriptus.

20. *Gudianus quartus*, (No. 53.) formae, quae *in folio* vocatur, sed recentioris quoque aetatis, (scriptus a. 1384.) cum scholiis brevissimis, quae versibus interscripta sunt.

21. et 22. *Schönbornenses* s. *Gaybacenses* duo, membranacei, formae oblongae et quadratae, qui Gaybaci, in

tractu Franconiae Steigerwaldensi, et quidem in bibliotheca Illustriss. Comitis de Schönborn servantur. Horum lectiones variantes acceptas refero insigni benevolentiae Cl. *Degen*, viri humanissimi et doctissimi, qui specimen earum ipsorumque codicum descriptionem iam dederat in prolusione scholast. quae inscripta est: Einladungsschrift zum gewöhnlichen Herbstexamen — Onolzbach 1785. 4. unde excerpam, quae ad rem nostram spectant, quaeque pag. 4. 5. et 10. 11. traduntur.

21. *Schönbornensis* s. *Gaybacensis primus*, praeclarus, qui memorabiles ac singulares passim suggerit lectiones, et Saec. XII scriptus est. Foliis LIV constat, et marginem spatiumque inter lineas multae occupant glossae. Membrana magis flava est quam alba, sed bene levigata. Literarum forma maiuscula et ovata magis quam rotunda.

22. *Schönbornensis* s. *Gaybacensis alter*, sine glossis, bene conservatus et satis perspicue medio forsan vel exeunte Saec. XIII scriptus. Quatuor prioribus Satiris recentior manus brevia praemisit argumenta. Codex ipse non eamdem, quam superior, recensionem sequitur, multasque lectiones exhibet tum egregias, tum sibi proprias. In utroque innumera deprehenduntur vocum compendia et non modo crebrae emendationes secundae manus, sed aliquot etiam varr. Lectt. notationes.

23. et 24. *Gothani duo*, membranacei,
qui in bibliotheca Ducali exstant et summa Virorum Cel. *Geisleri* et *Doeringii* humanitate usibus nostris oblati sunt. Criticus tamen eorum usus vel nullus vel exiguus est, quum indocte et recentiori aevo, (alter exeunte forsan Saec. XIV. alter principio Saec. XV.) neque ex optimo exemplari descripti sint. Ceterum alter Persium Iuvenali iunctum et glossas habet, tum inter lineas, tum margini adscriptas, sed parum utiles.

25. *Lipsiensis*,
membranaceus et recentioris quoque aetatis, neque tamen nullius momenti, quem cum aliquot editt. antt.

(Lips. 1497. et 1507. Ven. 1498. Argent. 1518. Heidelb. 1590.) e biblioth. academ. mihi benevole commodavit Ill. *Beck*, meo nomine rogatus ab amiciss. *Kühnöl*, Eadem manus tum inter lineas, tum in utroque margine multas adscripsit glossas, e quibus tacite quasdam ab Ant. Mancinello transscriptas et pro suis venditatas animadverti.

26. *Hamburgensis*, formae octavae,
quem in ipsa bibliotheca senatoria cum edit. Henniniana perhumaniter compararunt *Lichtenstein* et *Freudentheil*, qui eum Saec. XI. scriptum suspicantur. Sed neque studio librariorum, neque lectionum bonitate insignis est.

27. *Kulenkampianus*,
membranaceus et eiusdem formae eleganterque scriptus, sed recentior, neque magni pretii, etsi lectiones interdum exhibet in aliis membranis nondum repertas. Consentit plerumque cum Lipsiensi, et ex eodem forsan fonte fluxit. Fuit olim in praeclara b. Kulenkampi bibliotheca; ex qua qui eum emerit ignoro. Paulo vero ante quam haec Goettingae vendebatur, illum benignissime ad me una cum multis editt. antt. misit Heyne, unicus praeceptor meus fautorque generosissimus.

CODEX ROB. STEPHANI.

28. *Codex vetustus Rob. Stephani*,
cuius variae lectiones ad calcem edit. Stephani Lutet. 1544. 8. deprehenduntur, quae bonae quidem plerumque sunt et ab optimis editoribus receptae. Sed Stephanus paucas tantum enotavit, (v. c. in Sat. IX. X. et XII. non nisi unam, in Sat. III. et XIII. binas, in Sat. II. et VII. trinas) neque ipsum codicem accuratius descripsit.

29. CODEX BASILEENSIS,
e quo varietatem lectionis excerptam dedit Wetstenius in edit. Amstel. 1684. 8. ubi tamen ulterior eius descriptio frustra quaeritur.

ALII CODICES AB ALIIS MEMORATI.

Praeter hos, quos iam recensui, codices viri docti passim in commentariis scriptisque suis laudarunt alios et varias

ex iis lectiones, sed paucas tantum, protulerunt, quas ego, quanto fieri potuit, studio congessi.

30. *Codex Domitii Calderini,*
qui eum in commentariis suis nonnunquam memorat et certissimae dicit fidei esse ac summae vetustatis.

31 a. *Codex Vallae*
antiquissimus, de quo vid. inf. ad eius edit. Venet. 1486.

31 b. *Alii eiusdem Vallae codices,*
qui in comment. eius nonnunquam laudantur, sed tam parum distincte, ut nescias, utrum scripti fuerint an editi.

32. *Codex Mancinelli unus et alter,*
quorum is aliquoties mentionem facit in Comm.

33. *Codex vetustissimus Lubini,* et

34. *alter eiusdem,*
de quibus vid. inf. ad edit. Hanov. 1603.

35. *Codex vetustus Canteri,*

36. *C. alter eiusdem,*

37. *C. vetustus Carrionis,* et

38. *C. alter eiusdem,*
e quibus quatuor Codd. Lipsius Heinsiusque passim lectionis varietatem enotarunt.

39. *Codex antiquissimus Casp. Barthii,* et

40. *alter eiusdem,*
quorum in Adversariis eius subinde mentio fit.

41 et 42. *Codices antiquissimi Plathneri,*
qui passim laudantur in eius Lectionibus Iuvenalibus, de quibus v. inf. Ind. Editt. extr. Suspicor tamen, hos esse Gothanos, de quibus v. sup. ad n. 23 et 24.

43. *Codex Divaei antiquus,*
unde aliquot lectiones protulit Lipsius in Operibus suis.

44. *Codex antiquissimus,* et

44 b. *alter Vossii,*
qui ab eo in Comment. ad Catullum et al. interdum excitantur.

83. *Codex Leidensis,* et

84. *C. Perizonii,*
e quibus aliquot lectiones attulere Nic. Heinsius et Io.

Schrader, ille in Comment. in Ovid., hic in Emendationum Libro et in Obss. criticis, quas exemplo Iuvenalis Henniniano adleverat, unde exscriptas ad me misit doctiss. et humaniss. *Herbellius*, qui de Silio quoque meo bene meritus est.

85. *Fragmentum Erlangense*
vetustum, quod Sat. VI, 66—197. 264—661. continet et mecum ab Harlesio est communicatum, qui etiam benevole adiunxit edit. Marshall. Lond. 1723. cuius margini adscriptae sunt variae lectiones codicis MS. qui designatur litera *E.* quem tamen Ebnerianum vel Norimbergensem I. esse mox animadverti. Fragmentum plerumque consentit cum cod. Norimberg. tertio, sed non paucas quoque lectiones tum alias, tum sibi proprias exhibet et nonnumquam non spernendas.

Accedit nunc

ELENCHVS CODICVM MSS. XXXV.

qui olim exstiterunt in Bibliotheca Imperiali Parisiensi et collati sunt a cl. Nic. Lud. Achaintre, qui indolem eorum his verbis indicavit:

I. E CATALOGO IMPRESSO CODD. MSS.

1. *Codex Puteanus* (catalogi no. 7900. A.)
Codex membranaceus, formae quam vocamus *in folio*, exeunte nono saeculo, ut nobis visum est, exaratus, constans 155 foliis. Praeter Iuvenalis satiras, in quinque libros dispertitas, continet Terentii comoedias, Horatii lyrica carmina et epistolas, Lucanum et Martianum Capellam cum scholiis, et quidem copiosissimis, sed parum utilibus. Huius codicis scriptura non recta quidem, nec pulchra, sed levis et lectu facillima, etsi quibusdam in locis minutissima, pallida atque vetustate prope deleta. Inter ceteros memorandus idem est propter antiquitatem et propter varietatem lectionum, quarum notabiliores aliquot in praesentis editionis curriculo notavimus: non tamen mendis expers, sed a manu recentiori emendatus est. At quisquis ille fuerit intempestivus castigator, melius certe codicis auctoritati consuluisset, si eum inte-

grum reliquisset. In quibusdam libri locis reperiuntur maiores literae et figurae calamo delineatae, sed rudes ac deformes et plane saeculo, quo ille scriptus fuit, convenientes. Eo autem codice plurimum usi fuimus, quippe qui ex eodem atque vetus schol. Pithoei exemplari ductus, pervetustus item, nobis in hac editione recensenda maximi esse momenti visus est.

2. *Mazarineus* I. (no. 3110.)
Cod. membr. in fol. X saeculo exaratus, constans 84 foliis. Continet opus de Regimine Principum, primas quinque Persii satiras, Priscianum de Grammatica et alia opuscula poetica; denique XIV satiras Iuvenalis cum notis inter lineas scriptis. Eleganter quidem scriptus est ille codex; sed ubique mendis scatet, nec ullam fere memorandam lectionem praebet.

3. *Colbertinus* I. (no. 7906.)
Cod. membr. in fol. X saec. exaratus, et quidem a manu diversa. Optimae tamen est notae, etsi mutilus. In eo leguntur Iuvenalis satira IV a v. 10. satirae V. VI. VII. et octavae tantum 24 primi versus. In eodem volumine exstant integer Terentius, sed XIII saeculi, Aeneidos lib. IV. et V. saec. IX. Daretis Phrygii eiusd. saec. historia, Gregorii Turonensis Gesta Dei per Francos eiusd. saec. et carmen religiosum, cui titulus: *Disputatio mundi et religionis* XIV. saec.

4. *Thuaneus* I. (n. 8071.)
Cod. membr. in fol. X saec. exaratus, constans 61 foliis. Scriptura eius perspicua satis est, nec inelegans, et literarum forma duobus praecedentibus plane similis. Ceterum non adeo bonae notae codex iste est; quippe in eo multa reperiuntur menda: praeterea desiderantur tres satirae Iuvenalis priores, aliae ita ordinantur: 4. 5. 13. 14. 15. 16. 10. 11. 12. 8. 9. (cuius pars media deest a v. 38.) 7. 6. His adde Martialis libros tres tantum, aliquot Catulli epigrammata, Pervigilium Veneris et alia quaedam opuscula poetica minimi pretii. Primo folio,

quod dicimus *feuille de garde*, ultima linea, eadem manu, sed maiusculo charactere, haec scripta sunt:

Iuuenalis ex orthographia Bedae presbyteri.

5. *Cod. Fauchetii.* (n. 8070.)

Membranaceus in fol. XI saec. exaratus, constans 141 foliis, eleganti simul et docta manu scriptus, charactere quidem minutissimo, sed nitido et lectu facili, qui quidem e bono exemplari ductus videtur. Exhibet Iuvenalis satiras cum commentario non integro (quinque tantum priores satiras complectitur) cumque scholiis ad marginem et inter lineas scriptis; praeterea Persii satiras VI. sed X saec. exaratas. Hunc codicem saepe saepius volvimus, veluti doctorum attentione dignissimum. Ita inscribitur: *Claudii Fauchetii regii consiliarii curiae monetarum praesidis.*

6. *Codex Pithoei.* (n. 8072.)

Membran. in fol. XI saec. exaratus, constans 113 foliis, nitide et accurate scriptus atque propter emendationem inter optimos recensendus; quem non attente minus quam praecedentem perscrutati sumus. In eo reperiuntur XIIII priores satirae Iuvenalis absque scholiis, Horatii Lyricorum libri III, Persii satirae sex, in parvo codice separato 12 foliis constante; denique eiusdem Iuvenalis satirae I. II. III. V. VI. repetuntur cum fragmentis aliorum recentiori manu scriptae ac mendis refertae. Primo autem folio legitur hoc nomen, *P. Pithoeus*, manu ipsius possessoris scriptum. Idem codex exinde transiit in bibliothecam Iac. Aug. Thuani, postea Colberti, demum post mortem huius inter Regios fuit relatus.

7. *Colbertinus* II. (n. 8285.)

Cod. membran. in 4. min. constans 60 foliis, XII saec. exaratus charactere Gothico, neque eleganti, neque nitido, quin etiam ita pallido, ut vix legi queat: attamen non infimae notae videtur ille codex, sed e bono ductus exemplo.

8. *Codex Memmii.* (n. 8287.)
Membran. in 4. constans 48 foliis, XIII saec. exaratus, mendosus aeque ac ineleganter scriptus, cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

9. *Codex Silvestri de Florentia.* (n. 8292.)
Membran. in 4. constans 74 foliis, XIII exeunte saec. vel XIV ineunte exaratus, eleganter quidem, sed non adeo diligenter nec accurate: memorabiles tamen reperiuntur lectiones, quibus interdum usi sumus. Continet XVI Iuvenalis satiras cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

10. *Codex Senatorius.* (n. 8073.)
Membran. in folio parvo, constans 118 foliis, XIV saec. exaratus, maioribus literis auro pictis, charactere Gothico elegantissime et membrana nitidissima scriptus. Cum puritatem, tum exactam convenientiam in eo scribendo affectavit librarius, adeo ut liber iste editiones primas impressas superet, sed et rectitudine scripturae pulcherrimas. Nec minor cura in contextu emendando fuit adhibita. Praeter commentarium partim initio libri, partim in fine adscriptum, textui poetae subiuncta est paraphrasis, quae tamen ut commentarius glossam redolet. Ille autem codex inter optimos et utilissimos nobis visus est recensendus. Haec ad calcem leguntur:

Iste liber, qui senatorius vocatur, fuit scriptus per me nicolaum olim de pusio, anno domini millo', ccc°, uij°, indictiae V. tempore domini clementis papae V, anno eius sx. mensis aprilis die XIX, et fuit compilatus quoad lecturam per nobilem et illustrem virum dominum gentilem de filiis ursi, tempore sui senatus sexti.

11. *Thuaneus II.* (n. 7984.)
Cod. membr. in fol. const. 212 foliis, exeunte XIV saec. exaratus, eleganter scriptus, cum initialibus literis auro et coloribus depictis, bene conservatus satisque emendatus. Habet integros Horatium, Persium et Iuvenalem. Primo folio inscribitur *Iac. Aug. Thuani* et *Colberti*, ad quem postea devenit.

12. *Thuaneus III.* (n. 8290.)
Cod. membran. in 4° constans 109 foliis, XV saec. exaratus, eleganti quidem, sed indocta manu, cum initialibus literis depictis. Habet Iuvenalem et Persium sine scholiis et inscribitur: *Iac. Aug. Thuani* et *Colberti.* Ceterum mendosissimus est ille codex.

13. *Mazarineus II.* (n. 8281.)
Cod. membr. in 4° min. constans 104 foliis, XV saec. exaratus, nitidus satis, bene scriptus et perfecte emendatus. Continet Statii Achilleid. et XVI satiras Iuvenalis absque scholiis. In prima fronte inscribitur, *Federici Ceruti Veron.* Is fuit Cerutus Veronensis, qui Iuvenalem illustravit paraphrasi.

14. *Colbertinus III.* (n. 8293.)
Cod. membr. in 4° min. constans 88 foliis, XV saec. exaratus, satis perspicuus, quod ad scripturam spectat; sed mendosus admodum et infimae notae. Iuvenalem exhibet et Persium sine notis.

15. *Codex Salmasii.* (n. 8469.)
Membranaceus in 8. constans 87 foliis, XV saec. exaratus, nitide quidem et eleganter, sed parum docte, nec sine mendis. Humor praeterea et incuria hunc codicem paene dilaceravit et usum eius difficilem reddidit. Salmasius, cuius erat, sua manu ad marginem plurimos emendavit locos Sat. I—VI.

16. *Codex Iardineus.* (n. 8289.)
Chartaceus in 4. constans 70 foliis, Florentiae a. 1483. a Iardino satis nitide scriptus; ceterum primis coaevus videtur editionibus, ideoque non magni pretii.

17. *Mazarineus III.* (n. 8076.)
Codex chartaceus in fol. constans 109 foliis, XV saec. exaratus, parum eleganter scriptus et lectu admodum difficilis, tum propter pravam scripturam, tum propter vocum compendia innumera. Nihilominus egregie emendatus et ex optimo ductus exemplo videtur. Glossas habet copiosissimas, sed parum utiles, scriptas ad marginem et inter lineas.

18. *Codex absque possessoris nota I.* (n. 8470.) Membranaceus in 8. constans 77 foliis, XV saec. exaratus, satis nitide scriptus et bonae notae, quippe qui videtur e bono ductus exemplo, sed adeo mutilus atque humore detritus, ut eius usus fere nullus sit. Primae IV Iuvenalis satirae desiderantur, quinta incipit ad versum 64. et liber explicit ad v. 13. decimae sextae satirae. XV et XVI nullo modo legi queunt. In reliquis inter se conglutinantur paginae, quas si detrahere tentes, tecum scripturam tollas: quapropter, ne peius malum eveniat, eum intactum paene reliquimus.

19. *Codex absque possessoris nota II.* (n. 8077.) Membranaceus in fol. parvo, constans 84 foliis, XV saec. exaratus, satis bene scriptus, nec admodum mendosus.

20. *Codex absque possessoris nota III.* (n. 8291.) Partim in membranis, partim in chartis (huius enim duo folia prima et totidem extrema cuiusque manipuli sunt membranacea, reliqua chartacea) in 4. saec. XV exaratus, constans 91 foliis, satis bene scriptus et emendatus. Exhibet Iuvenalem et Persium sine scholiis.

21. *Codex absque possessoris nota IV.* (n. 8288.) Chartaceus in fol. XV saec. exaratus, constans 87 foliis, nitide scriptus, cum notis ad marginem et inter lineas scriptis. Idem videtur, quod spectat ad textum, e primis ductus editionibus. Adscribitur annus M. CCCC. LXXI. Ceterum parvi momenti est iste codex.

II. E BIBLIOTHECA VATICANA.

22. *Codex Alexandrinus, antea Suecorum reginae.* (n. 2029.)

Membranaceus in fol. constans 61 foliis, X saec. exaratus. (in catal. codd. Vatic. fert notam saec. IX.) Excellentissimus codex, nitidissime et accurate scriptus et ex optimo ductus exemplo. Eo frequenter in hoc opere recensendo usi sumus, ita ut nostra editio lectiones eius fere integras referat. Iuvenalem solum exhibet cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

III. CODICES ALII EX ITALIA ALLATI.

23. *Codex n.* 111 — 451.

Membranaceus in 4. constans 128 foliis, a. 1451. exaratus, charactere Gothico diligenter et accurate scriptus, sat bene conservatus, nec non emendatus. Exhibet Persium cum commentariis Cornuto attributis et Iuvenalem cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

24. *Codex n.* 112 — 453.

Membranaceus in fol. parvo, oblongo, constans 72 foliis, XV saec. exaratus, nitide et eleganter scriptus, diligenter conservatus et accurate emendatus. Iuvenalem habet et Persium sine scholiis. Scripturam antiquam Romanorum servat, scil. *quom* pro *cum*, *quoi* pro *cui*, *quoius* pro *cuius*, *optumus* pro *optimus* et alia id genus. In primo folio exstat vita Iuvenalis, quae fere eadem est ac vita in commentario Omniboni relata.

25. *Codex n.* 113 — 454.

Membranaceus in 4. constans 82 foliis, XV saec. exaratus charactere Gothico, satis nitide scriptus, sed mendosissimus. Exhibet Iuvenalem integrum et Horatii Artem poeticam cum scholiis, sed rarissimis.

26. *Codex n.* 455.

Membranaceus in fol. oblongo, constans 77 foliis, XV saec. exaratus, nitide et accurate scriptus, nec non emendatus. Iuvenalem habet et Persium absque scholiis et ulla possessoris nota et indicatione anni.

IV. E BIBLIOTHECA MONASTERII SANCTI SALVATORIS BONONIAE.

27. *Codex n.* 111 — 40^{e}.

Membranaceus in 4. constans 88 foliis, a. 1477. nitidissime scriptus et accurate habitus, sed mendosissimus.

28. *Codex n.* 112 — 40^{e}.

Membranaceus in 4. constans 69 foliis, XV saec. exaratus, nitide et accurate scriptus, sed satis bonae notae. Praeter Iuvenalem continet Persium in uno codice chartaceo constante 12 foliis, XIV saec. exaratum.

29. *Codex n.* 113—40ᵉ.
Membranaceus in 4 oblongo, constans 60 foliis, XV saec. exaratus eleganter charactere Gothico; ceterum parum lectu facilis propter innumera vocum compendia. E bono tamen ductus videtur exemplo. Habet Iuvenalem et Persium integros.

30. *Codex n.* 114—40ᵉ.
Chartaceus in 4 parvo, constans 236 foliis, XV saec. leviter nec non eleganter exaratus, cuius scriptura satis refert eam, quam nunc vocamus *anglaise.* Continet Omniboni commentarium in Iuvenalem. Hic est *Omnibonus Leonicensis* sive potius *P. Fr. Omolloy* aut *Molloy* (*Ognibuono, Leonicenus,* h. e. Leonicae, opp. Vicent., hod. Lunigo, natus, Grammaticus Sacc. XVI. mortuus a. 1524.) Hiberus Medensis, ordinis min. strict. observ. in collegio S. Isidori de urbe S. Th. prof. primarius, lector iubilatus et provinciae Hiberniae in curia Rom. agens generalis. (Scripsit praeter alia commentarios in Iuvenalem, Sallustium, Lucanum, Valerium Maximum, Quintilianum et aliquot Ciceronis libros: quae scripta nondum edita sunt. Notae eius in Iuvenalem pleraeque pro tempore satis bonae sunt, simplices atque auditu faciles, et iis aliquando usi sumus.)

V. E BIBLIOTHECA SANCTI GERMANI A PRATIS.

31. *Codex olim Coislinianus* n. 1166.
Membranaceus in 8. constans 56. foliis, XII saec. exaratus, charactere minutissimo et parum nitido scriptus, nec adeo accurate emendatus et parvi pretii. Iuvenalem habet cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

VI. E BELGIO.

32. *Codex n.* 263.
Membranaceus in fol. constans 76 foliis, X saec. exaratus, nitide et eleganter scriptus et accurate e bono exemplari ductus; nullas tamen varias lectiones memorabiles exhibet. Iuvenalis XIII satiras priores offert

III. CODICES ALII EX ITALIA ALLATI.

23. *Codex n.* 111 — 451.

Membranaceus in 4. constans 128 foliis, a. 1451. exaratus, charactere Gothico diligenter et accurate scriptus, sat bene conservatus, nec non emendatus. Exhibet Persium cum commentariis Cornuto attributis et Iuvenalem cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

24. *Codex n.* 112 — 453.

Membranaceus in fol. parvo, oblongo, constans 72 foliis, XV saec. exaratus, nitide et eleganter scriptus, diligenter conservatus et accurate emendatus. Iuvenalem habet et Persium sine scholiis. Scripturam antiquam Romanorum servat, scil. *quom* pro *cum*, *quoi* pro *cui*, *quoius* pro *cuius*, *optumus* pro *optimus* et alia id genus. In primo folio exstat vita Iuvenalis, quae fere eadem est ac vita in commentario Omniboni relata.

25. *Codex n.* 113 — 454.

Membranaceus in 4. constans 82 foliis, XV saec. exaratus charactere Gothico, satis nitide scriptus, sed mendosissimus. Exhibet Iuvenalem integrum et Horatii Artem poeticam cum scholiis, sed rarissimis.

26. *Codex n.* 455.

Membranaceus in fol. oblongo, constans 77 foliis, XV saec. exaratus, nitide et accurate scriptus, nec non emendatus. Iuvenalem habet et Persium absque scholiis et ulla possessoris nota et indicatione anni.

IV. E BIBLIOTHECA MONASTERII SANCTI SALVATORIS BONONIAE.

27. *Codex n.* 111 — 40^{c}.

Membranaceus in 4. constans 88 foliis, a. 1477. nitidissime scriptus et accurate habitus, sed mendosissimus.

28. *Codex n.* 112 — 40^{c}.

Membranaceus in 4. constans 69 foliis, XV saec. exaratus, nitide et accurate scriptus, sed satis bonae notae. Praeter Iuvenalem continet Persium in uno codice chartaceo constante 12 foliis, XIV saec. exaratum.

29. *Codex n.* 113 — 40°.
Membranaceus in 4 oblongo, constans 60 foliis, XV saec. exaratus eleganter charactere Gothico; ceterum parum lectu facilis propter innumera vocum compendia. E bono tamen ductus videtur exemplo. Habet Iuvenalem et Persium integros.

30. *Codex n.* 114 — 40°.
Chartaceus in 4 parvo, constans 236 foliis, XV saec. leviter nec non eleganter exaratus, cuius scriptura satis refert eam, quam nunc vocamus *anglaise.* Continet Omniboni commentarium in Iuvenalem. Hic est *Omnibonus Leonicensis* sive potius *P. Fr. Omolloy* aut *Molloy* (*Ognibuono, Leonicenus,* h. e. Leonicae, opp. Vicent., hod. Lunigo, natus, Grammaticus Saec. XVI. mortuus a. 1524.) Hiberus Medensis, ordinis min. strict. observ. in collegio S. Isidori de urbe S. Th. prof. primarius, lector iubilatus et provinciae Hiberniae in curia Rom. agens generalis. (Scripsit praeter alia commentarios in Iuvenalem, Sallustium, Lucanum, Valerium Maximum, Quintilianum et aliquot Ciceronis libros: quae scripta nondum edita sunt. Notae eius in Iuvenalem pleraeque pro tempore satis bonae sunt, simplices atque auditu faciles, et iis aliquando usi sumus.)

V. E BIBLIOTHECA SANCTI GERMANI A PRATIS.

31. *Codex olim Coislinianus* n. 1166.
Membranaceus in 8. constans 56. foliis, XII saec. exaratus, charactere minutissimo et parum nitido scriptus, nec adeo accurate emendatus et parvi pretii. Iuvenalem habet cum scholiis ad marginem et inter lineas scriptis.

VI. E BELGIO.

32. *Codex n.* 263.
Membranaceus in fol. constans 76 foliis, X saec. exaratus, nitide et eleganter scriptus et accurate e bono exemplari ductus; nullas tamen varias lectiones memorabiles exhibet. Iuvenalis XIII satiras priores offert

cum parte magna XIV. usque ad v. 196. Scholia praeterea habet ad marginem et inter lineas.

VII. E BIBLIOTHECA SORBONAE.

33. *Codex l.* n. 1589.

Membranaceus in 4. constans 102 foliis, XV saec. exaratus, elegantissime in Italia scriptus, cum initialibus literis auro et coloribus variis optime depictis, satis bene emendatus. Quaedam habet scholia ad quatuor priores satiras. Is praeterea non contemnendae notae videtur.

34. *Codex* n. 1590.

Chartaceus in 4. constans 63 foliis, XIV saec. exaratus, satis perspicue et eleganter. Ceterum parvi pretii est iste codex.

35. *Codex* n. 1767.

Chartaceus in 4. saec. XIV exaratus, habet Iuvenalem et Persium cum commentario copiosissimo *Guarini* seu *Garini,* qui abbas fuit Victorinus apud Parisios et decessit a. 1194.

Hic est elenchus MSS. Paris. ab Achaintre collatorum.

Aliis codicibus mss. usi sunt Salmasius, Scaliger, Nic. Heinsius, Muretus, Schegkius, Mercer, Brodaeus, Flavius, Pontanus, Rittershusius, Claverius, Scioppius et alii: quamque hi in scriptis suis enotarunt ex illis varietatem lectionis, nos quoque passim laudavimus.

Aliorum codicum, qui nondum comparati sunt cum vulgata scriptura, ingens numerus in bibliothecis, non modo publicis, (inpr. Italicis, Gallicis et Anglicis) sed etiam privatis latet: v. c. in Biblioth. Gersdorfia unus, (v. Ephemerid. liter. Lips. 1710.) in Rhedigeriana duo, (v. Fülleborn. vers. german. Persii p. V.) Senkenbergiana unus, Thom. Ios. Farsetti unus, (v. le Bret Magazin zum Gebrauch der Staaten- und Kirchen- Geschichte, T. IV. n 1. Francof. 1774.) Comburgensi prope Halam Suevorum duo (v. Intelligenzblatt der Jen. Allg. Lit. Zeit. 1796. N. 153.. Permulti alii memorantur in bibliothecarum catalogis commentariisque virorum doctorum, praecipue in

Montfauconii Biblioth. MSS. nec non sex Vratislav. et totidem Hafnienses in *Heinrichii* commentat. I. in Iuvenalis Sat. Kil. 1806. Praeterea variantes viginti codicum lectiones a doctiss. *Schwabio* Conr. Gymn. Vinar., a quo consilium edendi Iuvenalis abiectum est, accepit S. V. *Gurlitt*, Dr. Theol. Prof. et Director Gymn. Hamburg., qui in literis ad me datis earum propediem in proluss. scholast. divulgandarum spem fecit. Codices illi sunt: duo Zwiccavienses, (quorum alter olim fuit Theod. Pulmanni) Noviomagensis, Miggrodii, Schurzfleischianus s. Vinariensis, duo Hamburgenses, Chemnicensis, quinque Leidenses, (Lugdunensis, Perizon., Philipp. et duo Vossiani, in Catal. Bibl. Leid. p. 325 b. 494 a. 374 a. 373 a. 378 a.) Rottendorfii s. Withofii, Lauhnensis, (qui quondam fuit Christio Prof. Lips., tum Illustriss. de Zech et deinde Lauhnio, consiliario aulico Tenstadiensi in pago Thuringico) duo Gothani et tres Argentoratenses. Octo priores a Gottl. Cortio et quinque Leidenses a Io. Schradero diligenter olim excussi sunt, quidam vero iam a nobis vel aliis collati, et Argentoratenses non nisi in duabus Satiris prioribus comparati.

Ex tot membranis nondum inspectis novam eamque ingentem variarum lectionum vel potius vitiorum errorumque molem congeri posse, non est quod dubitemus. Nec tamen crediderim, multum inde ad poetam nostrum fructus rediturum esse. Nam codices Iuvenalis longe maximam partem sunt recentiores neque digni, quibus comparandis quidquam temporis et operae impendas: et ex XXXV MSS. Paris. ab Achaintre collatis, inter quos tamen sunt illi optimae notae Puteanus, Colbertini, Alexandrinus, Fauchetianus, Pithoeanus et Senatorius, duae tantum aut tres lectiones enotatae sunt, in aliis a me non repertae.

INDEX EDITIONVM IVVENALIS.

(Editiones, quibus unum asteriscum curavi praefigendum, a me ipso, et quibus duplicem praeposui, a viris doctis, vel sponte vel rogatu meo, non in dubiis locis, sed a principio ad finem cum Henniniana vel Bipontina collatae sunt. Alias deinde adiunxit Achaintre, quas triplici asterisco notavi. Multarum vero editionum non nisi titulos memoravi, desumtos vel ex catalogis bibliothecarum, vel ex Fabricii Bibl. Lat. et ex ind. editt. Henniniano, Bipontinorum et Ach. qui ne eos quidem accurate laudarunt et parum curarunt, quale pretium cuivis editioni sit statuendum.)

SAEC. XV. 1470—1500.

* 1. *Editio Iuvenalis et Persii princeps* videtur esse ea, quae in Fol. sine nota loci, anni et typographi in lucem prodiit quamque Romae circa annum 1470. typis excusam esse probabili iudicio suspicabantur Maittarius in Annal. typograph. Tom. I. p. 296. et Hamberger in zuverläss. Nachr. von alt. Schriftst. T. II. p. 270. Eadem, ni fallor, memoratur in Catal. Bibl. Hulsianae. Praeter nos eam, nec tamen satis accurate, contulit Maittarius in ed. Lond. 1716. 12. Cf. Var. Lect. n. 45. Exemplari, quo nos usi sumus, praefixus est titulus: *Iunii Iuvenalis Aquinatis liber primus.* Nulla vero aliorum deinde librorum et ne numeri quidem satirarum, qui tamen in Persio indicatur, mentio fit, sed satirae parvo tantum spatio disiunguntur. Haec et alia infantiam produnt artis typographicae: etsi charta satis pulcra et literae sunt luculentae. Ex interna autem indole huius editionis probabile fit, eam non a viro docto curatam, sed a typographo e libro MSto eoque bonae, quamvis non optimae, notae cum omnibus librariorum peccatis ductam esse, adeoque Codicis scripti auctoritatem obtinere.

*** *D. Iunii Iuvenalis et Auli Persii Flacci Satirae,* absque nota anni, impressoris et loci 4. (1470)

Editio vetus, eodem charactere signata, quo liber, cui titulus est *Decor Puellarum* per Nic. Iansonium. (Catalogue de la Vallière, T. II. p. 102.)

Eodem forte anno typis expressa est alia Editio Romana, quae vulgo habetur omnium princeps et inscripta est:

Iuvenalis Satyrae et Flacci Persii Volaterrani — Romae *apud Udalricum Gallum* fol. (1470)

De ea vid. Hamberger l. l. et Maittaire Ann. typogr. T. I. p. 297. qui tamen externam tantum libri speciem ac ne satis quidem accurate describunt, nec de critico eius usu soliciti fuere. Quomodo itaque haec editio a superiore differat et quodnam ei statuendum sit pretium, dicere non habeo, quum nondum a quoquam cum illa vel vulgatis editt. comparata sit, quod factum vellem.

Veneta I. (In Var. Lect. n. 51.) *Iuvenalis Satyrae, per Simonem Biuilaqua* (al. Benilaquam) *Papiensem*, Venetiis sine mentione anni fol.

Hanc editionem inspexit Beckius, ex cuius *Observatt. philolog. in Satyras Iuvenalis duas priores* nos nonnumquam in Var. Lect. eam laudavimus. In omnibus, quibus eam consuluit, locis easdem exhibet lectiones, quae in edit. Locatelli Venet. 1492. reperiuntur, nisi quod Sat. II, 164. in hac *Zelates* legitur et in illa *Zalates*.

Brixiensis I. *Iuvenalis et Persii Satyrae: iubente Presbytero, Petro Villa, sine notis* — Brixiae fol. 1473.

Haec quoque editio nondum a quoquam, quod sciam, collata est. Describitur quidem in Specim. literar. Brixiensis P. I. p. 125 seq. sed non ita, ut criticum eius usum inde cognoscere liceat.

Mediolanensis I. (in Var. Lect. n. 52.) *Iuvenalis et Persii Satyrae* — Mediolani *per Anton. Zarotum* (Zarothum) *Parmensem* fol. 1474.

Neque huius, neque reliquarum editionum Mediolanensium (de quibus v. Saxii hist. typogr. Mediol.) exempla, etsi diligenter quaesita, invenire mihi contigit. Vellem itaque, ut, si cui ad manus sint, critica cum cura eas excuteret. Si tamen ex illis lectionibus iudicare licet,

quas Beckius loco supra laudato ex Mediol. 1474. et 1511. excerpsit quasque nos in Var. Lect. n. 52. et 53. designavimus, non multum utilitatis ad ipsum Iuvenalem emendandum inde redundaturum esse opinamur. Nihil in iis est, quod aut tollere velis, aut non ex aliis libris iam notatum sit.

Eodem anno 1474 Romae in vulgus prodiere:

Angeli Sabini Turrensis paradoxa in Iuvenalem Romae *per Angelum Sachsel de Reichenhal et Barthol. Golsch de Hohenbart Clericos* fol. 1474.

et paulo post:

Domitii Calderini (al. Dominici de Caldariis) *Veronensis Commentaria in Iuvenalis Satyras,* Romae fol. 1474.

Hi duumviri fuere primi, qui commentarios in Iuvenalem, si non scriberent, certe vulgarent. Commentarius Domitii longe quidem praestat eo, quem Sabinus composuit; (unde et hic fere nusquam, ille mox variis locis recusus est maximoque eruditae Italiae plausu exceptus) sed ineptis scatet erroribus, etymologiis et argutiis. Saepius in eo et acerbe refelluntur Tortellii, Sabini aliorumque explicationes, nec meliores substituuntur. Inde colligas, iam tum temporis multos exstitisse, qui Iuvenalem interpretari conarentur, quod et Domitius in dedicatione libri sui docet: nisi verba eius potissimum ad Glossas membranarum spectant, e quibus tum ille, tum Mancinellus et Britannicus multa tacite descripta in rem suam converterunt; quod ex usu et lectione earum cognovi. Corrupta lectio saepe argutias peperit, etsi Domitius iam usus est codicibus scriptis, quorum tamen neque numerum, neque indolem declaravit.

Domitii Calderini — Commentaria in Iuvenalem — Brixae *typis Henrici de Colonia* f. 1475.

* Veneta II. (in Var. Lect. n. 46.) *Iuvenalis cum comment. Dom. Calderini* (non Ge. Merulae, quod Socii Bipontini tradunt) Venetiis arte et ingenio Iac. de Rubeis fol. 1475.

Haec est prima editio Iuvenalis cum Comm. Domitii Calderini, ex qua haud dubie propagatae sunt Venetae 1481. 1482. binae 1483. 1485. 1487. et Vincent. 1480. quae et praeter textum eadem continent, sed in textu tamen passim ab illa, et quidem aliae aliis locis, discrepant, quod ex Var. Lect. intelligetur.

*** *D. Iun. Iuvenalis et Auli Persii Flacci Sat.* (v. Catalogue de la Valliere.) fol. (1475)

Mediolanensis II. *Iuvenalis et Persii Satyrae* — Mediolani per Ant. Zarotum Parmensem fol. 1476.

Est repetita editio a. 1474. quae in catalogo editionum Persii memoratur Fabricio Biblioth. lat. T. II. pag. 166. Lips. 1773. Cf. ad a. 1474.

*** *D. Iun. Iuvenalis Satirae*, editio Christophoro Valdafero attributa (Catalogue de la Valliere.) 4. (1476)

Ge. Merulae (propr. *Merlani*, Alexandrini) *Commentarius* bis a. 1478. prodiit sine textu poetae, non cum eo, quod in Fabric. Bibl. lat. et hinc in edit. Bipont. traditur,

* Venetiis *per Gabrielem Petri Duce inclyto Andrea Vendramino* fol. 1478.

et paulo post vel ante

Tarvisii *per Barthol. de Confoloneris* fol. 1478.

De hac edit. v. Fabric. l. l. p. 359. Nachricht von den Büchern in der Stollischen Bibl. T. I. p. 96. §. V. et Catal. Bibl. Hasaeanae Brem. p. 503. Merula exemplo Domitii in alios quoque auctores classicos scripsit commentarios et in iis clarissimos illorum temporum viros asperioribus facetiis perstrinxit. Quam itaque bilem Domitius effuderat in Sabinum Brotheumque, eadem, sed mortuus demum, acerbissime exagitatus est a Merula. Huius tamen commentarius in Iuvenalem non magni est pretii, eiusque interpretatio saepe vel nimis arguta, vel inepta et contorta. Meliora passim in suum Comment. transtulit Britannicus, ne laudato quidem fonte, ex quo hausit. Multorum autem errorum Merulam arguit iam Politian. Epist. XI, 10.

Iuvenalis cum comm. Ge. Merulae et notis aliorum, Pinarolii fol. 1479.

Huius edit. mentionem fecit Fabricius, (Bibl. lat. T. II. p. 359.) et quidem tam brevem atque obscuram, ut ea decepti socii Bipontini tradiderint, *hanc editionem factam esse per Iac. de Rubeis,* qui tamen officinam habuit Venetiis, ubi Iuvenalem quoque a. 1475. ab eo excusum supra vidimus.

*** Mediolanensis III. *D. Iunii Iuvenalis et A. Persii Flacci Sat. per Ant. Zarottum,* Mediolani (Catalogue de la Valliere.) fol. 1479.

* Vicentina s. Vincentina. (in Var. Lect. n. 48.) *Iuvenalis Satyrarum Libri impressi* Vincentiae *per magistrum Henr. Liberarium* fol. 1480. *cum commentariis Domitii Calderini* cet. ut in edit. Veneta II. a. 1475. quam plerumque, nec tamen ubivis, sequitur, ut ex nostra Var. Lect. apparet. Videtur emendata passim manu viri docti vitiisque repurgata esse.

*** Veneta III. (in Var. Lect. n. 47.) *Iuvenalis cum comm. Domitii Calderini.* In fine: Venetiis *per Baptistam de Tortis* fol. 1481. in biblioth. reg. Paris.

Recusa mox a. 1482. 1483. et 1485. Cf. ad edit. Venet. II. a. 1475.

* Veneta IV. (ut Ven. 1481.) fol. 1482.

** Veneta V. *Iuvenalis Satyrae cum comm. Domitii Calderini* Venetiis *per Magistrum Thomam de Alexandria* f. 1483.

** Veneta VI. (ut Ven. 1481.) f. 1483.

Utraque editio collata est a Maittario in ed. Lond. 1716. 12. unde intellexi, eas numquam fere neque a se invicem, neque a Veneta III. discedere, adeoque ex ea repetitas esse. Hinc etiam in nostra Var. Lect. non seorsum hi testes excitantur.

Mediolanensis IV. *Iuvenalis Satyrae* Mediolani *per Leonhardum Pachel et Uldericum Scinczenzeler* (al. Udal-

richum Scinczenceller s. Scinzenzeler, Sinzeller, Sinczenzeller) *socios* f. 1483.

Veneta VII. *Iuvenalis Satyrae cum comm. Domitii Calderini* Venetiis *per Baptistam de Tortis* f. 1485.

Nova repetitio Venetae III. si Fabricio fides habenda. Mirari certe licet, quo emtorum studio eiusdem typographi sumtibus quatuor annorum spatio quater prelo excudi potuerit Iuvenalis, et quidem Venetiis, in qua urbe praeterea aliorum typis ab a. 1483. ad 1501. toties expressus est.

* Veneta VIII. (n. 49.) *Iuvenalis cum comm. Ge. Vallae Placentini* Venetiis per magistrum Antonium de Strata (al. Strada) f. 1486.

Haec editio, quam et Maittaire contulit in ed. Lond. 1716., prima est commentarii Ge. Vallae, non Veneta X. quod putabant socii Bipontini. Ge. Valla, Medicus et Prof. Ling. Graec. et Lat. Venetus, praeter multa alia in Iuvenalem commentarium edidit, in quo multa correxisse videtur poetae loca, sed plurima etiam superioribus sublegit interpretibus, nec minus etymologiis verborum indulsit, parum vero novi ac boni, vel adeo praeclari, ipse attulit. Usus tamen est antiquo codice MS., qui et Probi, ut putabat, Grammatici interpretamenta continebat, quae postea Pithoeus (v. inf. ad edit. Paris. 1585. 8.) Scholiis Veterum emendandis supplendisque adhibuit.

Brixiensis II. *Persius cum Comm. Io. Britannici, et Iuvenalis cum Comm. Ge. Merulae, typis Iacobi Britannici,* Brixiae f. 1486.

* Veneta IX. (n. 47.) *Iuvenalis cum Comm. Calderini,* Venetiis per Bartolomeum de Zanis de Portesio f. 1487.

Plerumque congruit cum Veneta 1482.

* * * *D. Iun. Iuvenalis Sat.* Editio absque loci, impressoris et anni nota, forsan per Iac. Pagnanis (Catalogue de la Valliere.) fol. (1490.)

Mediolanensis V. (ut IV. a. 1483.) f. 1491.

** Veneta X. (n. 54.) *Iuvenalis cum comm. Domit. Calderini et Ge. Vallae* Venetiis *per Magistrum Theodorum de Ragazonibus* (al. Ragozzonibus) *de Asula* f. 1491.

In plurimis, nec tamen omnibus, cum superioribus concinit editt. Cf. ad Venet. VII. a. 1485.

Veneta XI. *Persius cum comm. Britannici et Fontii; Iuvenalis cum comm. Merulae et Calderini*, Venetiis *apud Petrum Ioannem de Quarengis* f. 1492.

In Fabric. Bibl. lat. T. II. p. 166. non Merulae, sed Vallae comm. memoratur. De usu editionis huius critico nemo adhuc solicitus fuit.

** Veneta XII. (n. 55.) *Iuvenalis cum Domitii Calderini et Ge. Vallae commentariis* (sine mentione loci, sed haud dubie Venetiis) *per Bonetum Locatellum* f. 1492.

Haec editio in quibusdam locis Sat. I. et II. a Beckio, sed tota a principio ad finem a Maittario in ed. Lond. 1716. collata est. Congruit plerumque cum Veneta VIII. a. 1486.

* Veneta XIII. (n. 56.) *Iuvenalis cum commentariis Mancinelli, Domitii Calderini et Ge. Vallae.* — Venetiis *per Ioannem de cereto de tridino* (al. Tacuinum de Tridino) f. 1492.

De commentario *Mancinelli*, qui inde ab a. 1473. (aetatis XXI.) in pluribus Italiae oppidis grammaticam liberalesque artes magna cum laude docuit, Henninius iam hoc idque verum tulit iudicium: „Nihil non magnificum pollicetur Mancinellus; verum ut, quod res est, dicam, intra fabularum prolixam enarrationem, si quando Iuvenalis eas attingit, et paraphrases fere subsistit, et rarius in interiora et recondita se penetrat. Verum tempori isti ea condonemus."

Veneta XIV. *Iuvenalis cum comm. Sabini, Merulae et aliorum*, Venetiis f. 1493.

* Veneta XV. (mera repetitio Venetae XIII.) f. 1494.

*** *D. Iun. Iuvenalis Sat. cum comm. Dom. Calderini, per Nic. de Benedictis*, Taurini (In Bibl. Reg. Paris.) fol. 1494.

*** *. *D. Iun. Iuvenalis Sat. cum comm. Calderini, per Iohan. de Vingle,* Lugduni 4. 1495. (In Bibl. Reg. Gall.)

Iuvenalis, Parisiis f. 1496.

His paucis verbis memoratur editio illa a sociis Bipontinis, qui forte correxerunt ita notam Henninii, a quo perperam laudatur *ed. Paris. apud Stephanum* 8. 1496. Sic et in Fabric. Bibl. et ed. Bipont designatur editio.

Veneta XVI. *Iuvenalis*, Venetiis f. 1497.

* Lipsiensis I. (n. 58.). *Liber Satyrarum Iunii Iuvenalis poetae lepidissimi ac inter omnes Satyricos utilissimi.* Liptzk (Lipsiae) f. 1497.

Haec est prima ed. Lipsiensis, quae plerumque convenit cum Veneta III. et a qua raro discrepant nec nisi in rebus levissimis, quae eam sequutae sunt, Lipsienses a. 1502. 1504. et 1507.

* Norimbergensis. (n. 59.) *Iuvenalis*, cum comm. Antonii Mancinelli, Domitii Calderini et Ge. Vallae, Nurnbergae *per Antonium Koberger* f. 1497.

Editio satis obvia. Titulum excipiunt eadem, quae in Veneta XIII. ex qua etiam expressa videtur, sed emendatius.

* Veneta XVII. (n. 57.) *Iuvenalis, cum quatuor commentariis Ant. Mancinelli, Dom. Calderini, Merulae et Ge. Vallae.* — Venetiis, *per Ioannem de Cereto alias Tacuinum de Tridino* f. 1498.

Non mera repetitio Venetae XIII. sed nova recensio, in qua etiam tribus commentariis adiectus est quartus Merulae. Sic v. c. in Sat. VI. versus 233, qui ex illa exciderat, in hac restitutus est, et post v. 614. duo spurii sunt inserti, qui non in alia editione, quod sciam, reperiuntur, quam in Veneta VIII. Alia eaque multa variarum lectionum exempla suppeditavimus in notis criticis.

** Ascensiana I. (n. 60.) *Iuvenalis familiare commentum* (h. e. Iuvenalis cum comm. Badii Ascensii) *cum Ant. Mancinelli explanatione, et cum vocum ac rerum indice. — Impressum est hoc opus pro fido et bono bi-*

bliopola Stephano Gueynardo, (non *Baynardo*, ut Maittaire, vel *Guaynardo*, ut socii Bipont. scripsere) *cive Lugdunensi, arte et industria Nicolai Wolf Alemanni, ipso Ascensio vitiorum expunctore*, Lugduni 4. 1498.

Haec editio, collata a Maittario in ed. Lond. 1716, est prima cum nomm. Ascensii, et plerumque concinit cum Veneta XIII. Iodocus Badius natus a. 1462 in vico, prope Bruxellas sito, qui nunc *Assen* vocatur, unde ipse *Ascensii* nomen adscivit, mortuus a. 1535, Professor primum Lugdunensis, deinde vero celeberrimus typographus Parisiacus socerque trium magni nominis typographorum, Mich. Vascosani, Rob. Stephani et Io. de Revigny, multos auctores classicos et prelo excudit, et commentariis, sed levibus et ieiunis, (*familiarem explanationem* vocat, seu *familiare commentum*) instruxit. Henninius dicit, eum in Commentariis suis infimum trivii pulverem et exspirantem barbariem olere, verum quia subinde lectionis varietatem et, quamvis rarissime, forte fortuna mentem Iuvenalis quandoque deprehenderit, excerpendi taedium a se devoratum esse. — Ceterum merae paene repetitiones huius edit. sunt posteriores Ascensianae Lugd. 1501. 1507. 1511. 1512. 1515. Paris. 1505. 1512. et 1519. Ascensianas autem non eas tantum dico, quae Ascensii prelo Parisiis excusae sunt, sed etiam quae eius familiare commentum exhibent: nam nullum fere inter eas intercedit discrimen, siue externam spectes indolem sive internam. Cf. inf. ad Ascens. III. Paris. 1505.

Iuvenalis, cum Merulae et aliorum notis, Parisiis f. 1498.

Iuvenalis, adiectis Horatii Epistolis, Lipsiae 1498.

Veneta XVIII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici*, Venetiis f. 1499.

Hoc loco et anno primum Commentarius ille in lucem exisse putatur. Sed vix assequor, qui factum sit, ut prius Venetiis ederetur, quam Brixiae, ubi auctor eius non modo liberales artes publice docuit et a. 1510 mortuus est, sed etiam una cum fratre typographicam

habuisse officinam videtur, (conf. titulus edit. Brix. III. a. 1501.) in qua aliquoties et Persium et Iuvenalem cum comm. eius, illum a. 1486. et 1500., hunc a. 1501., utrosque a. 1503. excusos esse constat. Ceterum *Io. Britannicus* s. Angelus, ita dictus a maioribus, ex Britannia oriundis, vir aetatis suae doctissimus fuit, qui, praeter alia, commentarios in Horatium, Iuvenalem, Persium, Terentium, Statium et Ovidii Metamorphoses scripsit, ac princeps omnium Iuvenalis interpretum est censendus: nam non modo loca obscuriora notis doctis illustrare conatus est, sed etiam, quae praecipua eius virtus est, studiosissime investigavit mentem consiliumque poetae, et tum summam cuiusvis satirae, tum singularum partium sententiarumque copulationem, vim poeticam, venustatem, facetias ac sales, magna solertia rectoque elegantiae sensu declaravit. Hanc ob causam ipsi quoque Grangaeo praeferendus videtur, qui varia quidem et exquisita doctrina eo superior est, sed inferior bene accurateque interpretandi arte. Hinc etiam commentarius Britannici saepius sub prelum revocatus est, et ex eo Grangaeus aliique multa hauserunt, ne fontis quidem mentione facta. Ipse tamen iactanter magis, quam vere dixit, praeter fortasse tria aut quatuor ad summum loca, nihil prorsus relictum, quod a se non sit optime dilucidatum: doctrinam enim eius et interpretationem saepius videbis esse vel minus accuratam, vel nimis argutam et subtilem, copiosam et supervacuam, alienam et contortam.

Iuvenalis, *Persius*, *Horatius*, *Lucilius*, Lugduni Bat. 12. 1500.

SAEC. XVI. 1501 — 1601.

* Aldina I. Veneta XIX. (n. 61.) *Iuvenalis*, *Persius*, Venetiis *apud Aldum* sine mentione anni, 8.

Quo anno prodierit, non constat: eam vero primam esse Aldinam, vel ex eo probabile fit, quod Graeca verba, quae Sat. VI, 195. et IX, 37. in reliquis Aldinis leguntur, in ea, ut in Rom. princ., nondum expressa, sed plane omissa sunt. Tres autem esse duntaxat Aldinas,

bliopola *Stephano Gueynardo*, (non *Baynardo*, ut Mait-taire, vel *Guaynardo*, ut socii Bipont. scripsere) *cive Lugdunensi, arte et industria Nicolai Wolf Alemanni, ipso Ascensio vitiorum expunctore*, Lugduni 4. 1498.

Haec editio, collata a Maittario in ed. Lond. 1716, est prima cum nomm. Ascensii, et plerumque concinit cum Veneta XIII. Iodocus Badius natus a. 1462 in vico, prope Bruxellas sito, qui nunc *Assen* vocatur, unde ipse *Ascensii* nomen adscivit, mortuus a. 1535, Professor primum Lugdunensis, deinde vero celeberrimus typographus Parisiacus socerque trium magni nominis typographorum, Mich. Vascosani, Rob. Stephani et Io. de Revigny, multos auctores classicos et prelo excudit, et commentariis, sed levibus et ieiunis, (*familiarem explanationem* vocat, seu *familiare commentum*) instruxit. Henninius dicit, eum in Commentariis suis infimum trivii pulverem et exspirantem barbariem olere, verum quia subinde lectionis varietatem et, quamvis rarissime, forte fortuna mentem Iuvenalis quandoque deprehenderit, excerpendi taedium a se devoratum esse. — Ceterum merae paene repetitiones huius edit. sunt posteriores Ascensianae Lugd. 1501. 1507. 1511. 1512. 1515. Paris. 1505. 1512. et 1519. Ascensianas autem non eas tantum dico, quae Ascensii prelo Parisiis excusae sunt, sed etiam quae eius familiare commentum exhibent: nam nullum fere inter eas intercedit discrimen, siue externam spectes indolem sive internam. Cf. inf. ad Ascens. III. Paris. 1505.

Iuvenalis, cum Merulae et aliorum notis, Parisiis f. 1498.

Iuvenalis, adiectis Horatii Epistolis, Lipsiae 1498.

Veneta XVIII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici*, Venetiis f. 1499.

Hoc loco et anno primum Commentarius ille in lucem exisse putatur. Sed vix assequor, qui factum sit, ut prius Venetiis ederetur, quam Brixiae, ubi auctor eius non modo liberales artes publice docuit et a. 1510 mortuus est, sed etiam una cum fratre typographicam

habuisse officinam videtur, (conf. titulus edit. Brix. III. a. 1501.) in qua aliquoties et Persium et Iuvenalem cum comm. eius, illum a. 1486. et 1500., hunc a. 1501., utrosque a. 1503. excusos esse constat. Ceterum *Io. Britannicus* s. Angelus, ita dictus a maioribus, ex Britannia oriundis, vir aetatis suae doctissimus fuit, qui, praeter alia, commentarios in Horatium, Iuvenalem, Persium, Terentium, Statium et Ovidii Metamorphoses scripsit, ac princeps omnium Iuvenalis interpretum est censendus: nam non modo loca obscuriora notis doctis illustrare conatus est, sed etiam, quae praecipua eius virtus est, studiosissime investigavit mentem consiliumque poetae, et tum summam cuiusvis satirae, tum singularum partium sententiarumque copulationem, vim poeticam, venustatem, facetias ac sales, magna solertia rectoque elegantiae sensu declaravit. Hanc ob causam ipsi quoque Grangaeo praeferendus videtur, qui varia quidem et exquisita doctrina eo superior est, sed inferior bene accurateque interpretandi arte. Hinc etiam commentarius Britannici saepius sub prelum revocatus est, et ex eo Grangaeus aliique multa hauserunt, ne fontis quidem mentione facta. Ipse tamen iactanter magis, quam vere dixit, praeter fortasse tria aut quatuor ad summum loca, nihil prorsus relictum, quod a se non sit optime dilucidatum: doctrinam enim eius et interpretationem saepius videbis esse vel minus accuratam, vel nimis argutam et subtilem, copiosam et supervacuam, alienam et contortam.

Iuvenalis, Persius, Horatius, Lucilius, Lugduni Bat. 12. 1500.

SAEC. XVI. 1501—1601.

* Aldina I. Veneta XIX. (n. 61.) *Iuvenalis, Persius*, Venetiis *apud Aldum* sine mentione anni, 8.

Quo anno prodierit, non constat: eam vero primam esse Aldinam, vel ex eo probabile fit, quod Graeca verba, quae Sat. VI, 195. et IX, 37. in reliquis Aldinis leguntur, in ea, ut in Rom. princ., nondum expressa, sed plane omissa sunt. Tres autem esse duntaxat Aldinas,

primam s. a., alteram a. 1501. et tertiam a. 1535. vulgatam, liquido contendere possum, quoniam tot in manibus habui, quae omnes olim in biblioth. praeclara Kulenkampi exstabant et, antequam illa venderetur, ab Heynio, quae magna eius benevolentia est, mihi transmissae sunt. A Fabricio nulla memoratur Aldina, in edit. autem Bipont. una tantum, et quidem his verbis: „(1501) Aldina sine anni nota, 8. Iuvenalis et Persius ex officina Aldi. Eodem anno et prodit ex off. Aldi Horatius; quocum iuncti memorantur in Solgeri Catal. Bibl. (quae dein accessit ad Bibl. Norimbergensem) T. III. p. 278. n. 1833. ubi adnotatum legitur: *Ob notas MSS. Lazari Spengleri Syndici Norimbergensis doctissimi* († 1534) *in pretio habenda.*" Hasce notas rescivi non magni esse momenti et ad Horatium maxime pertinere. Aldina autem sine anni nota neutiquam confundenda est cum

* Aldina II. Veneta XX. (n. 62.) *Iuvenalis, Persius.* — Ad calcem Iuvenalis: *Venetiis apud Aldum*, et Persii: *Venetiis in aedibus Aldi*, 8. 1501.

Hoc anno etiam Horatius et Virgilius eodem prelo typisque minoribus, qui *italici, currentes* et *Aldini* vulgo vocantur, excusi sunt. Quod vero Heyne in Indice editionum Virgilii p. XCI. (edit. alt.) de Aldina tertia dixit: *praeclara et inter praestantissimas facile editio, in qua pleraque e melioribus codd. constituta leguntur; et quam, qui factum sit, ut sequentes editores non sequerentur, sed plerumque ad priorem Aldinam redirent, non assequor*, idem transferri potest ad Aldinam II. Iuvenalis. Emendatissima est editio, ad meliores haud dubie libros, tam scriptos quam editos, recensita. Nihilo tamen secius non modo Aldina III., sed aliae quoque editiones, ex Aldinis ductae, multis in locis eam deseruere et rediere ad Aldinam I. Unde autem tanta mutatio, et a quo inducta sit, dicere non habeo. Eadem discrepantia in omnibus auctorum classicorum editionibus Aldinis deprehenditur, et numquam fere, quod mireris, vel Aldus, vel qui post a. 1515, quo ille e vita

discessit, posteriores curarunt editiones, vel minimam huius rei mentionem fecerunt. Ceterum editt. Aldinae modo hanc, modo illam editionem antiquiorem sequuntur, passim vero lectiones exhibent, quae non nisi in codd. MSS., et nonnumquam, quae in ipsis Aldinis primum reperiuntur; quod ex Var. Lect. apparebit. Inde intelligitur, eas ad Codices scriptos fuisse castigatas.

* Ascensiana II. (ut in Ascens. I. a. 1498.) *arte et industria Iohannis de Vingle.* Lugduni 4. s. fol. min. 1501.

Exemplar Ascensianae I. Lugd. 1498. descriptum fere sine memorabili mutatione.

* Veneta XXI. (n. 57.) Venetiis f. 1501.

Repetitio Venetae XVII. a. 1498. Nonnumquam ab ea discedit et alias editt. sequitur: quam tamen lectionis varietatem excerpere haud operae pretium duxi.

* Brixiensis III. (64.) *Iuvenalis cum comm. Britannici. — Impressum hoc opus Brixiae ab Angelo et Iacobo Britannicis fratribus,* fol. 1501.

Cf. de hac edit. ad Venet. a. 1499.

* * Lipsiensis II. (n. 58.) *Iuvenalis Satyrae,* Lipsiae diligentia Baccalarii Martini Herbipolensis, Lipziensis civis emendatae et a novo pressae f. 1502.

Vid. ad Lipsiensem I. a. 1497.

Brixiensis IV. *Persius et Iuvenalis cum comm. Britannici,* Brixiae fol. 1503.

* * Lipsiensis III. (n. 58). *Iuvenalis Satyrae,* Lipsiae fol. 1504.

Mera repetitio ed. Lipsiensis II. a. 1502. In Catal. Bibl. Uffenbach. T. II. App. Incunab. art. typogr. n. 227. p. 79. laudatur huius edit. exemplum, *copiis* (f. copiosis) *annotationibus et marginalibus MSS. ab anonymo quondam vet. ornatum.*

* Ascensiana III. (ut in Ascens. I. a. 1498.) — *Impressum est hoc opus rursus in aedibus Ascensianis apud Parrhisios impensis Ioannis Meganc, Ioannis waterloose et Iodoci Horenweghe flandorum.* 4. 1505.

Huius editionis (n. 65.), cuius neque Maittaire, neque Fabricius meminit, titulum tantum, et ne satis quidem

accurate, Henninius, qui eadem usus est in excerpendo Ascensii commento, notavit, et e Catal. Bibl. Uffenbach. l. l. n. 229. p. 80. descripsere socii Bipontini. In exemplari, quod ad manus habui, Iuvenali iuncta est *Publii Auli Persii familiaris explanatio per Iodocum Badium cum Io. Britannici interpretatione.* Lugd. 1510.

Haec tamen editio, quae Paris. 1512. et 1519. recusa est, magnopere spem meam fefellit: est enim mera fere repetitio Ascens. I. et II. Lugdun. 1498. et 1501. Nonnumquam tamen discrepat et ab his, et a Paris. 1512.

* Lipsiensis IV. (ut Lips. I. a. 1497.) textus emendatus diligentia Iac. Thanners Lipsiensis civis et a novo impressus Lipsiae f. 1507.

Conf. ad Lips. I. a. 1497.

Iuvenalis cum Merulae et aliorum notis, Lipsiae fol. 1507.

* Ascensiana IV. *Iuvenalis* cet. (ut in Ascens. I. a. 1498). *Lugduni arte et industria Stephani Baland* fol. min. 1507.

Repetitio Ascensianae I. Lugd. 1498.

Veneta XXII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici*, Venetiis *per Ioh. de Tridino* fol. 1509.

Memoratur in Engel. Bibl. selectiss. p. 118. recusa mox 1512. ab eodem typographo, qui Venetas a. 1492. 1494. 1498. et 1501. typis expressit.

Iuvenalis, Colon. 4. 1510.

Hanc edit. et aliam Colon. a. 1541. 8. servari in Bibl. Helmstad. per literas mihi significavit Cl. Kunhardt, qui tamen interiorem earum indolem non descripsit.

Mediolanensis VI. (n. 53.) *Iuvenalis cum comm. Britannici*, Mediolani *per Leonardum Vegium* fol. 1511.

Conf. ad Mediol. I. a. 1474.

* Ascensiana V. (ut in Ascens. I. a. 1498.) *arte et industria Iacobi sa.* Lugduni fol. min. 1511.

Nil fere recedit a reliquis Ascensianis.

Ascensiana VI. (ut in Ascens. I. a. 1498.) Lugduni 4. 1512.

** Veneta XXIII. *Iuvenalis, cum comm. Britannici, per Io. Tacuinum de Tridino* fol. 1512.

Recognita editio Veneta XVIII. a. 1499. et exculta diligenti castigatione Britannici, qui etiam adiunxit *tabulam,* (h. e. indicem verborum memorabilium) *adnotationes quasdam in Asinum Apuleii et Sylvas Statii, brevem disputationem de Satyra et vitam Iuvenalis.*

** Ascensiana VII. Parisiis 8. 1512.

Vid. sup. ad Ascens. III. Paris. 1505. Collata est a Maittario in ed. Lond. 1716.

Iuntina. *Iuvenalis et Persius,* Florentiae *impensa Philippi di Giunta* 8. 1513.

Eius meminere Bauer in Bibl. libr. rariorum T. II. p. 216. et Goetze in Merkwürdigkeiten der Dresdner Bibliothek p. 173. n. 213. Sed, quod doleo, nondum quisquam fuit, qui criticum eius usum exquireret: neque etiam praeter hanc aliam Iuntinam vidi memoratam. Vix tamen dubito, quin Iunta more suo Aldinas expresserit editiones.

Iuvenalis et Persii Satyrae, Argentorati *per Io. Knoblauch* 4. 1513.

Mediolanensis VII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici; opus erroribus emendatum maximaque diligentia impressum per Io. Angelum Scinzenzeler, impensis nobilium virorum Io. Iacobi et fratrum de Lignano mercatorum Mediolanensium,* Mediolani fol. 1514.

Recognita editio Veneta XXIII. Exemplum eius possidet Cl. Borheck et aliud laudatur in Fabric. Bibl. Lat. T. II. p. 359. 360. ed. Lips. 1773. Iuvenalem excipit *Persius cum pluribus additis annotamentis Angeli Politiani, Phil. Beroaldi et Bapt. Egnatii.*

* Veneta XXIV. (n. 50.) *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici.* — Opus impressum Venetiis per *Ge. de Rusconibus Mediolan.* fol. 1515.

Repetitio editionis Venetae XXIII.

Ascensiana VIII. *Iuvenalis cum comm. Mancinelli et Badii Ascensii,* Lugduni 4. 1515.

Iuvenalis cum A. Mancinelli explanatione, Coloniae 4. 1517.

Memoratur in eodem Catal. p. 42.

Iuvenalis, Lugduni 4. 1517.

Huius edit. mentionem faciunt socii Bipontini, qui non male suspicantur, eam esse repetitionem ed. Lugd. 1512. nisi forte pro eadem habenda est et annus vitiose adscriptus 1517. pro 1512. Illa coniectura si vera est, haec editio est Ascensiana nona.

Veneta XXV. *Iuvenalis et Persius* fol. 1518.

* (n. 66.) *Iunii Iuvenalis Aquinatis inter latinos satyrographos consumatissimi Satyrae emaculatius impressae* Argentinae per Io. Knoblouch 4. 1518.

Praeclara editio et nova Iuvenalis recensio, quae textum quidem Aldinum pro fundamento posuit, sed multa in eo ex antiquis libris correxit. Recusa est a. 1527. sed quis ei praefuerit vir doctus, haud compertam habeo.

* Ascensiana IX. s. X. de quo v. ad Lugd. 1517. (n. 65.) *Iuvenalis familiare commentum cum Mancinelli explanatione*; Parisiis. 4. 1519.

Repet. ed. Ascens. III. a. 1505.

** (n. 78.) *Persius et Iuvenalis*, Lugduni *opera Guilielmi Huyon impressoris* 8. 1521.

Editio haec a Beckio collata in multis locis Sat. I. et II. quibus non nisi semel discrepat ab Aldina II. ex qua itaque expressa videtur.

Iuvenalis, Basileae 8. 1522.

** (n. 66.) *Iuvenalis una cum A. Persio recogniti.* — Argentorati *Ioh. Cnoblochus excudebat* 8. 1527.

Repetitio ed. Argent. a. 1518.

* Colinaei I. (n. 67.) *Iunii Iuvenalis Aquinatis Satyrae decem et sex, cum annotatiunculis in margine adiectis, quae brevis commentarii vice esse possint.* Parisiis *apud Simon. Colinaeum* 8. 1528.

Recusa est a. 1535. et 1542. Editiones Colinaei, ut Curionis, Frobenii, Gryphii et Rob. Stephani, ex Aldinis

fluxere, sed quaelibet etiam bona sibi propria passimque alias et nonnumquam meliores, habet lectiones. *Annotatiunculae* illae, nunc primum et deinde saepius editae, sunt Scholia Curionis, de quibus vid. ad edit. Basil. 1551.

* *Iunii Iuvenalis Aquinatis Satyrae, ad imitationem Aldini exemplaris (primi et tertii) emendatae et Curionis scholiis, satyrae cuilibet subnexis, illustratae. Opus excusum* Cracoviae *per Mathiam Scharffenbergk expensis Marci Scharffenbergk bibliopolae ibidem* 8. 1529.

Veneta XXVI. *Persius cum Iuvenali,* Venetiis *apud Bernardinum Stagninum* 12. 1530.

* * (n. 79.) *Iuvenalis,* Basileae *per Valentinum Curionem* 8. 1531.

Multis in locis Sat. I. et II. inspecta a Beckio. Cf. ad edit. Colin. Paris. 1528.

Gryphii I. *Persius et Iuvenalis,* Lugduni *apud Seb. Gryphium* 8. 1534.

Vid. ad edit. Colin. Paris. 1528.

Veneta XXVII. *Persius cum Iuvenali,* Venetiis *apud Bernard. Stagninum* 8. 1535.

Repet. Venet. XXVI. a. 1530.

* Colinaei II. Parisiis *ap. Sim. Colinaeum* 8. 1535.

Repetitio ed. Colin. I. Paris. 1528.

* Aldina III. Veneta XXVIII. (n. 63.) *Iuvenalis, Persius. Aldus MDXXXV.* (Venetiis) 8. 1535.

Vid. ad Aldinam I. et II. a. 1501.

* * * Gryphii II. Iuvenalis et Persii Sat. ap. Seb. Gryphium Lugduni (In Bibl. Reg. Gall.) 8. 1535.

Iuvenalis et Persius, Lugduni 1537.

teste Henninio. Est forsan Gryph. III.

Veneta XXIX. *Iuvenalis,* Venetiis 1538.

Gryphii III. *Iuvenalis et Persii Satyrae iam recens recognitae, simul ac annotatiunculis illustratae;* Lugduni *apud Seb. Gryphium* 8. 1538.

In edit. Bipont. ita describitur: „Haec editio pulchrius literis Italicis expressa. Textus fere convenit cum Aldino exemplari, sed et ab eo discedit, maxime ortho-

** Veneta X. (n. 54.) *Iuvenalis cum comm. Domit. Calderini et Ge. Vallae* Venetiis *per Magistrum Theodorum de Ragazonibus* (al. Ragozzonibus) *de Asula* f. 1491.

In plurimis, nec tamen omnibus, cum superioribus concinit editt. Cf. ad Venet. VII. a. 1485.

Veneta XI. *Persius cum comm. Britannici et Fontii; Iuvenalis cum comm. Merulae et Calderini*, Venetiis *apud Petrum Ioannem de Quarengis* f. 1492.

In Fabric. Bibl. lat. T. II. p. 166. non Merulae, sed Vallae comm. memoratur. De usu editionis huius critico nemo adhuc solicitus fuit.

** Veneta XII. (n. 55.) *Iuvenalis cum Domitii Calderini et Ge. Vallae commentariis* (sine mentione loci, sed haud dubie Venetiis) *per Bonetum Locatellum* f. 1492.

Haec editio in quibusdam locis Sat. I. et II. a Beckio, sed tota a principio ad finem a Maittario in ed. Lond. 1716. collata est. Congruit plerumque cum Veneta VIII. a. 1486.

* Veneta XIII. (n. 56.) *Iuvenalis cum commentariis Mancinelli, Domitii Calderini et Ge. Vallae.* — Venetiis *per Ioannem de cereto de tridino* (al. Tacuinum de Tridino) f. 1492.

De commentario *Mancinelli*, qui inde ab a. 1473. (aetatis XXI.) in pluribus Italiae oppidis grammaticam liberalesque artes magna cum laude docuit, Henninius iam hoc idque verum tulit iudicium: „Nihil non magnificum pollicetur Mancinellus; verum ut, quod res est, dicam, intra fabularum prolixam enarrationem, si quando Iuvenalis eas attingit, et paraphrases fere subsistit, et rarius in interiora et recondita se penetrat. Verum tempori isti ea condonemus."

Veneta XIV. *Iuvenalis cum comm. Sabini, Merulae et aliorum*, Venetiis f. 1493.

* Veneta XV. (mera repetitio Venetae XIII.) f. 1494.

*** *D. Iun. Iuvenalis Sat. cum comm. Dom. Calderini, per Nic. de Benedictis*, Taurini (In Bibl. Reg. Paris.) fol. 1494.

***. *D. Iun. Iuvenalis Sat. cum comm. Calderini, per Iohan. de Vingle,* Lugduni 4. 1495. (In Bibl. Reg. Gall.)

Iuvenalis, Parisiis f. 1496.

His paucis verbis memoratur editio illa a sociis Bipontinis, qui forte correxerunt ita notam Hennimii, a quo perperam laudatur *ed. Paris. apud Stephanum* 8. 1496. Sic et in Fabric. Bibl. et ed. Bipont designatur editio.

Veneta XVI. *Iuvenalis*, Venetiis f. 1497.

* Lipsiensis I. (n. 58.) *Liber Satyrarum Iunii Iuvenalis poetae lepidissimi ac inter omnes Satyricos utilissimi.* Liptzk (Lipsiae) f. 1497.

Haec est prima ed. Lipsiensis, quae plerumque convenit cum Veneta III. et a qua raro discrepant nec nisi in rebus levissimis, quae eam sequutae sunt, Lipsienses a. 1502. 1504. et 1507.

* Norimbergensis. (n. 59.) *Iuvenalis*, cum comm. Antonii Mancinelli, Domitii Calderini et Ge. Vallae, Nurnbergae *per Antonium Koberger* f. 1497.

Editio satis obvia. Titulum excipiunt eadem, quae in Veneta XIII. ex qua etiam expressa videtur, sed emendatius.

* Veneta XVII. (n. 57.) *Iuvenalis, cum quatuor commentariis Ant. Mancinelli, Dom. Calderini, Merulae et Ge. Vallae.* — Venetiis, *per Ioannem de Cereto alias Tacuinum de Tridino* f. 1498.

Non mera repetitio Venetae XIII. sed nova recensio, in qua etiam tribus commentariis adiectus est quartus Merulae. Sic v. c. in Sat. VI. versus 233, qui ex illa exciderat, in hac restitutus est, et post v. 614. duo spurii sunt inserti, qui non in alia editione, quod sciam, reperiuntur, quam in Veneta VIII. Alia eaque multa variarum lectionum exempla suppeditavimus in notis criticis.

* * Ascensiana I. (n. 60.) *Iuvenalis familiare commentum* (h. e. Iuvenalis cum comm. Badii Ascensii) *cum Ant. Mancinelli explanatione, et cum vocum ac rerum indice. — Impressum est hoc opus pro fido et bono bi-*

bliopola Stephano Gueynardo, (non *Baynardo*, ut Maittaire, vel *Guaynardo*, ut socii Bipont. scripsere) *cive Lugdunensi, arte et industria Nicolai Wolf Alemanni, ipso Ascensio vitiorum expunctore*, Lugduni 4. 1498.

Haec editio, collata a Maittario in ed. Lond. 1716, est prima cum nomm. Ascensii, et plerumque concinit cum Veneta XIII. Iodocus Badius natus a. 1462 in vico, prope Bruxellas sito, qui nunc *Assen* vocatur, unde ipse *Ascensii* nomen adscivit, mortuus a. 1535, Professor primum Lugdunensis, deinde vero celeberrimus typographus Parisiacus socerque trium magni nominis typographorum, Mich. Vascosani, Rob. Stephani et Io. de Revigny, multos auctores classicos et prelo excudit, et commentariis, sed levibus et ieiunis, (*familiarem explanationem* vocat, seu *familiare commentum*) instruxit. Henninius dicit, eum in Commentariis suis infimum trivii pulverem et exspirantem barbariem olere, verum quia subinde lectionis varietatem et, quamvis rarissime, forte fortuna mentem Iuvenalis quandoque deprehenderit, excerpendi taedium a se devoratum esse. — Ceterum merae paene repetitiones huius edit. sunt posteriores Ascensianae Lugd. 1501. 1507. 1511. 1512. 1515. Paris. 1505. 1512. et 1519. Ascensianas autem non eas tantum dico, quae Ascensii prelo Parisiis excusae sunt, sed etiam quae eius familiare commentum exhibent: nam nullum fere inter eas intercedit discrimen, siue externam spectes indolem sive internam. Cf. inf. ad Ascens. III. Paris. 1505.

Iuvenalis, cum Merulae et aliorum notis, Parisiis f. 1498.

Iuvenalis, adiectis Horatii Epistolis, Lipsiae 1498.

Veneta XVIII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici*, Venetiis f. 1499.

Hoc loco et anno primum Commentarius ille in lucem exisse putatur. Sed vix assequor, qui factum sit, ut prius Venetiis ederetur, quam Brixiae, ubi auctor eius non modo liberales artes publice docuit et a. 1510 mortuus est, sed etiam una cum fratre typographicam

habuisse officinam videtur, (conf. titulus edit. Brix. III. a. 1501.) in qua aliquoties et Persium et Iuvenalem cum comm. eius, illum a. 1486. et 1500., hunc a. 1501., utrosque a. 1503. excusos esse constat. Ceterum *Io. Britannicus* s. Angelus, ita dictus a maioribus, ex Britannia oriundis, vir aetatis suae doctissimus fuit, qui, praeter alia, commentarios in Horatium, Iuvenalem, Persium, Terentium, Statium et Ovidii Metamorphoses scripsit, ac princeps omnium Iuvenalis interpretum est censendus: nam non modo loca obscuriora notis doctis illustrare conatus est, sed etiam, quae praecipua eius virtus est, studiosissime investigavit mentem consiliumque poetae, et tum summam cuiusvis satirae, tum singularum partium sententiarumque copulationem, vim poeticam, venustatem, facetias ac sales, magna solertia rectoque elegantiae sensu declaravit. Hanc ob causam ipsi quoque Grangaeo praeferendus videtur, qui varia quidem et exquisita doctrina eo superior est, sed inferior bene accurateque interpretandi arte. Hinc etiam commentarius Britannici saepius sub prelum revocatus est, et ex eo Grangaeus aliique multa hauserunt, ne fontis quidem mentione facta. Ipse tamen iactanter magis, quam vere dixit, praeter fortasse tria aut quatuor ad summum loca, nihil prorsus relictum, quod a se non sit optime dilucidatum: doctrinam enim eius et interpretationem saepius videbis esse vel minus accuratam, vel nimis argutam et subtilem, copiosam et supervacuam, alienam et contortam.

Iuvenalis, Persius, Horatius, Lucilius, Lugduni Bat. 12. 1500.

SAEC. XVI. 1501 — 1601.

* Aldina I. Veneta XIX. (n. 61.) *Iuvenalis, Persius*, Venetiis *apud Aldum* sine mentione anni, 8.

Quo anno prodierit, non constat: eam vero primam esse Aldinam, vel ex eo probabile fit, quod Graeca verba, quae Sat. VI, 195. et IX, 37. in reliquis Aldinis leguntur, in ea, ut in Rom. princ., nondum expressa, sed plane omissa sunt. Tres autem esse duntaxat Aldinas,

primam s. a., alteram a. 1501. et tertiam a. 1535. vulgatam, liquido contendere possum, quoniam tot in manibus habui, quae omnes olim in biblioth. praeclara Kulenkampi extabant et, antequam illa venderetur, ab Heynio, quae magna eius benevolentia est, mihi transmissae sunt. A Fabricio nulla memoratur Aldina, in edit. autem Bipont. una tantum, et quidem his verbis: „(1501) Aldina sine anni nota, 8. Iuvenalis et Persius ex officina Aldi. Eodem anno et prodit ex off. Aldi Horatius; quocum iuncti memorantur in Solgeri Catal. Bibl. (quae dein accessit ad Bibl. Norimbergensem) T. III. p. 278. n. 1833. ubi adnotatum legitur: *Ob notas MSS. Lazari Spengleri Syndici Norimbergensis doctissimi* († 1534) *in pretio habenda.*" Hasce notas rescivi non magni esse momenti et ad Horatium maxime pertinere. Aldina autem sine anni nota neutiquam confundenda est cum

* Aldina II. Veneta XX. (n. 62.) *Iuvenalis, Persius.* — Ad calcem Iuvenalis: *Venetiis apud Aldum,* et Persii: *Venetiis in aedibus Aldi,* 8. 1501.

Hoc anno etiam Horatius et Virgilius eodem prelo typisque minoribus, qui *italici, currentes* et *Aldini* vulgo vocantur, excusi sunt. Quod vero Heyne in Indice editionum Virgilii p. XCI. (edit. alt.) de Aldina tertia dixit: *praeclara et inter praestantissimas facile editio, in qua pleraque e melioribus codd. constituta leguntur; et quam, qui factum sit, ut sequentes editores non sequerentur, sed plerumque ad priorem Aldinam redirent, non assequor,* idem transferri potest ad Aldinam II. Iuvenalis. Emendatissima est editio, ad meliores haud dubie libros, tam scriptos quam editos, recensita. Nihilo tamen secius non modo Aldina III., sed aliae quoque editiones, ex Aldinis ductae, multis in locis eam deseruere et rediere ad Aldinam I. Unde autem tanta mutatio, et a quo inducta sit, dicere non habeo. Eadem discrepantia in omnibus auctorum classicorum editionibus Aldinis deprehenditur, et numquam fere, quod mireris, vel Aldus, vel qui post a. 1515, quo ille e vita

discessit, posteriores curarunt editiones, vel minimam huius rei mentionem fecerunt. Ceterum editt. Aldinae modo hanc, modo illam editionem antiquiorem sequuntur, passim vero lectiones exhibent, quae non nisi in codd. MSS., et nonnumquam, quae in ipsis Aldinis primum reperiuntur; quod ex Var. Lect. apparebit. Inde intelligitur, eas ad Codices scriptos fuisse castigatas.

* Ascensiana II. (ut in Ascens. I. a. 1498.) *arte et industria Iohannis de Vingle.* Lugduni 4. s. fol. min. 1501.

Exemplar Ascensianae I. Lugd. 1498. descriptum fere sine memorabili mutatione.

* Veneta XXI. (n. 57.) Venetiis f. 1501.

Repetitio Venetae XVII. a. 1498. Nonnumquam ab ea discedit et alias editt. sequitur: quam tamen lectionis varietatem excerpere haud operae pretium duxi.

* Brixiensis III. (64.) *Iuvenalis cum comm. Britannici. — Impressum hoc opus Brixiae ab Angelo et Iacobo Britannicis fratribus,* fol. 1501.

Cf. de hac edit. ad Venet. a. 1499.

* * Lipsiensis II. (n. 58.) *Iuvenalis Satyrae,* Lipsiae diligentia Baccalarii Martini Herbipolensis, Lipziensis civis emendatae et a novo pressae f. 1502.

Vid. ad Lipsiensem I. a. 1497.

Brixiensis IV. *Persius et Iuvenalis cum comm. Britannici,* Brixiae fol. 1503.

* * Lipsiensis III. (n. 58). *Iuvenalis Satyrae,* Lipsiae fol. 1504.

Mera repetitio ed. Lipsiensis II. a. 1502. In Catal. Bibl. Uffenbach. T. II. App. Incunab. art. typogr. n. 227. p. 79. laudatur huius edit. exemplum, *copiis* (f. copiosis) *annotationibus et marginalibus MSS. ab anonymo quondam vet. ornatum.*

* Ascensiana III. (ut in Ascens. I. a. 1498.) — *Impressum est hoc opus rursus in aedibus Ascensianis apud Parrhisios impensis Ioannis Megane, Ioannis waterloose et Iodoci Horenweghe flandorum.* 4. 1505.

Huius editionis (n. 65.), cuius neque Maittaire, neque Fabricius meminit, titulum tantum, et ne satis quidem

accurate, Henninius, qui eadem usus est in excerpendo Ascensii commento, notavit, et e Catal. Bibl. Uffenbach. l. l. n. 229. p. 80. descripsere socii Bipontini. In exemplari, quod ad manus habui, Iuvenali iuncta est *Publii Auli Persii familiaris explanatio per Iodocum Badium cum Io. Britannici interpretatione.* Lugd. 1510.

Haec tamen editio, quae Paris. 1512. et 1519. recusa est, magnopere spem meam fefellit: est enim mera fere repetitio Ascens. I. et II. Lugdun. 1498. et 1501. Nonnumquam tamen discrepat et ab his, et a Paris. 1512.

* Lipsiensis IV. (ut Lips. I. a. 1497.) textus emendatus diligentia Iac. Thanners Lipsiensis civis et a novo impressus Lipsiae f. 1507.

Conf. ad Lips. I. a. 1497.

Iuvenalis cum Merulae et aliorum notis, Lipsiae fol. 1507.

* Ascensiana IV. *Iuvenalis* cet. (ut in Ascens. I. a. 1498). *Lugduni arte et industria Stephani Baland* fol. min. 1507.

Repetitio Ascensianae I. Lugd. 1498.

Veneta XXII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici*, Venetiis *per Ioh. de Tridino* fol. 1509.

Memoratur in Engel. Bibl. selectiss. p. 118. recusa mox 1512. ab eodem typographo, qui Venetas a. 1492. 1494. 1498. et 1501. typis expressit.

Iuvenalis, Colon. 4. 1510.

Hanc edit. et aliam Colon. a. 1541. 8. servari in Bibl. Helmstad. per literas mihi significavit Cl. Kunhardt, qui tamen interiorem earum indolem non descripsit.

Mediolanensis VI. (n. 53.) *Iuvenalis cum comm. Britannici*, Mediolani *per Leonardum Vegium* fol. 1511.

Conf. ad Mediol. I. a. 1474.

* Ascensiana V. (ut in Ascens. I. a. 1498.) *arte et industria Iacobi sa.* Lugduni fol. min. 1511.

Nil fere recedit a reliquis Ascensianis.

Ascensiana VI. (ut in Ascens. I. a. 1498.) Lugduni 4. 1512.

* * Veneta XXIII. *Iuvenalis, cum comm. Britannici, per Io. Tacuinum de Tridino* fol. 1512.

Recognita editio Veneta XVIII. a. 1499. et exculta diligenti castigatione Britannici, qui etiam adiunxit *tabulam,* (h. e. indicem verborum memorabilium) *adnotationes quasdam in Asinum Apuleii et Sylvas Statii, brevem disputationem de Satyra et vitam Iuvenalis.*

* * Ascensiana VII. Parisiis 8. 1512.

Vid. sup. ad Ascens. III. Paris. 1505. Collata est a Maittario in ed. Lond. 1716.

Iuntina. *Iuvenalis et Persius,* Florentiae *impensa Philippi di Giunta* 8. 1513.

Eius meminere Bauer in Bibl. libr. rariorum T. II. p. 216. et Goetze in Merkwürdigkeiten der Dresdner Bibliothek p. 173. n. 213. Sed, quod doleo, nondum quisquam fuit, qui criticum eius usum exquireret: neque etiam praeter hanc aliam Iuntinam vidi memoratam. Vix tamen dubito, quin Iunta more suo Aldinas expresserit editiones.

Iuvenalis et Persii Satyrae, Argentorati *per Io. Knoblauch* 4. 1513.

Mediolanensis VII. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici; opus erroribus emendatum maximaque diligentia impressum per Io. Angelum Scinzenzeler, impensis nobilium virorum Io. Iacobi et fratrum de Lignano mercatorum Mediolanensium,* Mediolani fol. 1514.

Recognita editio Veneta XXIII. Exemplum eius possidet Cl. Borheck et aliud laudatur in Fabric. Bibl. Lat. T. II. p. 359. 360. ed. Lips. 1773. Iuvenalem excipit *Persius cum pluribus additis annotamentis Angeli Politiani, Phil. Beroaldi et Bapt. Egnatii.*

* Veneta XXIV. (n. 50.) *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici.* — Opus impressum Venetiis per *Ge. de Rusconibus Mediolan.* fol. 1515.

Repetitio editionis Venetae XXIII.

Ascensiana VIII. *Iuvenalis cum comm. Mancinelli et Badii Ascensii,* Lugduni 4. 1515.

Iuvenalis cum A. Mancinelli explanatione, Coloniae 4. 1517.

Memoratur in eodem Catal. p. 42.

Iuvenalis, Lugduni 4. 1517.

Huius edit. mentionem faciunt socii Bipontini, qui non male suspicantur, eam esse repetitionem ed. Lugd. 1512. nisi forte pro eadem habenda est et annus vitiose adscriptus 1517. pro 1512. Illa coniectura si vera est, haec editio est Ascensiana nona.

Veneta XXV. *Iuvenalis et Persius* fol. 1518.

* (n. 66.) *Iunii Iuvenalis Aquinatis inter latinos satyrographos consumatissimi Satyrae emaculatius impressae* Argentinae per Io. Knoblouch 4. 1518.

Praeclara editio et nova Iuvenalis recensio, quae textum quidem Aldinum pro fundamento posuit, sed multa in eo ex antiquis libris correxit. Recusa est a. 1527. sed quis ei praefuerit vir doctus, haud compertam habeo.

* Ascensiana IX. s. X. de quo v. ad Lugd. 1517. (n. 65.) *Iuvenalis familiare commentum cum Mancinelli explanatione*; Parisiis. 4. 1519.

Repet. ed. Ascens. III. a. 1505.

** (n. 78.) *Persius et Iuvenalis*, Lugduni *opera Guilielmi Huyon impressoris* 8. 1521.

Editio haec a Beckio collata in multis locis Sat. I. et II. quibus non nisi semel discrepat ab Aldina II. ex qua itaque expressa videtur.

Iuvenalis, Basileae 8. 1522.

*** (n. 66.) *Iuvenalis una cum A. Persio recogniti.* — Argentorati *Ioh. Cnoblochus excudebat* 8. 1527.

Repetitio ed. Argent. a. 1518.

* Colinaei I. (n. 67.) *Iunii Iuvenalis Aquinatis Satyrae decem et sex, cum annotatiunculis in margine adiectis, quae brevis commentarii vice esse possint.* Parisiis *apud Simon. Colinaeum* 8. 1528.

Recusa est a. 1535. et 1542. Editiones Colinaei, ut Curionis, Frobenii, Gryphii et Rob. Stephani, ex Aldinis

fluxere, sed quaelibet etiam bona sibi propria passimque alias et nonnunquam meliores, habet lectiones. *Annotatiunculae* illae, nunc primum et deinde saepius editae, sunt Scholia Curionis, de quibus vid. ad edit. Basil. 1551.

* *Iunii Iuvenalis Aquinatis Satyrae, ad imitationem Aldini exemplaris (primi et tertii) emendatae et Curionis scholiis, satyrae cuilibet subnexis, illustratae. Opus excisum* Cracoviae *per Mathiam Scharffenbergk expensis Marci Scharffenbergk bibliopolae ibidem* . . . . . 8. 1529.

Veneta XXVI. *Persius cum Iuvenali*, Venetiis *apud Bernardinum Stagninum* . . . . . . 12. 1530.

* * (n. 79.) *Iuvenalis*, Basileae *per Valentinum Curionem* 8. 1531.

Multis in locis Sat. I. et II. inspecta a Beckio. Cf. ad edit. Colin. Paris. 1528.

Gryphii I. *Persius et Iuvenalis*, Lugduni *apud Seb. Gryphium* 8. 1534.

Vid. ad edit. Colin. Paris. 1528.

Veneta XXVII. *Persius cum Iuvenali*; Venetiis *apud Bernard. Stagninum* 8. 1535.

Repet. Venet. XXVI. a. 1530.

* Colinaei II. Parisiis *ap. Sim. Colinaeum* 8. 1535.

Repetitio ed. Colin. I. Paris. 1528.

* Aldina III. Veneta XXVIII. (n. 63.) *Iuvenalis, Persius. Aldus MDXXXV.* (Venetiis) 8. 1535.

Vid. ad Aldinam I. et II. a. 1501.

* * * Gryphii II. Iuvenalis et Persii Sat. ap. Seb. Gryphium Lugduni (In Bibl. Reg. Gall.) 8. 1535.

Iuvenalis et Persius, Lugduni 1537.

teste Henninio. Est forsan Gryph. III.

Veneta XXIX. *Iuvenalis*, Venetiis 1538.

Gryphii III. *Iuvenalis et Persii Satyrae iam recens recognitae, simul ac annotatiunculis illustratae*; Lugduni *apud Seb. Gryphium* 8. 1538.

In edit. Bipont. ita describitur: „Haec editio pulchrius literis Italicis expressa. Textus fere convenit cum Aldino exemplari, sed et ab eo discedit, maxime ortho-

graphica ratione et interpretatione. Bonas subinde lectiones habet, quas Henninius ut in iunioribus repertas probat. Exempla adfert Cl. Lengnich Beiträge zur Kenntniss seltener Bücher T. II. p. 141—148. ubi hanc edit. pluribus describit." Cf. ad ed. Paris. 1528.

Veneta XXX. *Iuvenalis Satyrae cum interpr. Io. Britannici et Iodoci Badii Ascensii explanationibus,* Venetiis *per Bernardinum de Bindonis* fol. 1539.

Iuvenalis et Persii Satyrae, Antverp. 8. 1540.

Iuvenalis, Colon. 8. 1541.

Vid. ad edit. Colon. a. 1510.

** Colinaei III. (n. 67.) *Iuvenalis et Persius,* Parisiis *apud Simon. Colinaeum* 12. 1542.

Collata a Maittario in ed. Lond. 1716. Cf. ad Paris. 1528. et 1535.

Iuvenalis, Parisiis 1543.

* Rob. Stephani I. (n. 68.) *Iuvenalis et Persii Satyrae, ad vetustiss. scripta exemplaria emendatae; quorum varias lectiones ad calcem reiecimus.* Lutetiae, *ex officina Rob. Stephani typographi regii* 8. 1544.

Ad calcem leguntur *variae lectiones,* paucae quidem, sed bonae nonnumquam et receptae, *ex vetusto* (non accurate descripto) *codice Rob. Stephani:* et haec sunt *vetustiss. scripta exemplaria,* ad quae Satiras a se emendatas esse, in titulo profitetur. Cf. ad ed. Paris. 1528. Nota autem res est, editiones huius Stephani, aeque ac Aldi, inter emendatissimas esse referendas, et ab utroque iis, qui operarum errores deprehenderent, ingentia saepe praemia fuisse promissa. Hic Robertus Stephanus fuit gener Iod. Badii Ascensii, frater Caroli et pater Henrici atque Roberti II. Henricus praeter alios liberos filium reliquit Paulum (patrem Antonii) filiamque eruditam Catharinam, uxorem Is. Casauboni; Robertus vero II. duos filios, Franciscum et Robertum Stephanum III. qui Iuvenalem Paris. 1613. et 1616. typis expressit. Hi Stephani fuere omnes celeberrimi typographi iidemque

doctissimi. v. Almeloveen de vitis Stephanorum et Maittaire historia Stephanorum.

Persius cum Iuvenali, Francofurti 12. 1544.

* Gryphii IV. (n. 71.) *Iuvenalis Satyrae iam recens cognitae atque emendatae.* Parisiis, *ex officina Francisci Gryphii* 16. 1545.

Plerumque convenit cum editt. Seb. Gryphii. Cf. ad Paris. 1528. et Lugdun. 1538.

* *Iuvenalis et Persii Satyrae.* — Basileae *apud Nicolaum Brylingerum* 12. 1546.

Congruit cum Aldinis et Stephanianis.

Gryphii V. *Iuvenalis Satyrae apud Seb. Gryphium*, Lugduni 12. 1546.

Veneta XXXI. *Iuvenalis cum comm. Io. Britannici*, Venetiis fol. 1548.

Memoratur in Henninii Ind. editt. Iuven., et Veneta huius anni *cum explanat. Iod. Badii Ascensii* in Catal. Bibl. Francofurti d. 8. Iul. 1799. venditae p. 17. Uterque autem commentarius forte iunctus, et haec editio ex Veneta XXX. expressa est.

** Rob. Stephani II. (n. 69.) *Iuvenalis et Persius*, Lutetiae, ex off. *Rob. Stephani* 8. 1549.

In hac altera Stephani editione, quam Maittaire in ed. Lond. 1716. contulit, lectio poetae passim ad alios libros antiquiores mutata reperitur. Cf. ad ed. a. 1544.

Veneta XXXII. *Iuvenalis*, Venetiis 1549.

** Frobeniana (n. 80.) *Persii Satyrae cum comm. Badii, Britannici, Plautii al. Iuvenalis cum comm. Britannici et scholiis Curionis*, Basileae *ap. Hieron. Frobenium et Nicol. Episcopium* fol. 1551.

Multis locis Sat. I. et II. collata a Beckio. Vid. ad Venetam I. et Paris. 1528. Nunc primum edita sunt haec scholia *Coelii Secundi Curionis*, Theologi atque Philologi olim clarissimi, in agro Taurinorum a. 1503. nati, qui primum in Italia, deinde Lausanae et Basileae Rectoris, Magistri liberalium artium et Prof. eloq. partes egit. Scholia illa pauca tantum et brevia sunt,

sed passim bona et utilia, quibus tum praeterita ab aliis explicantur, tum Britannici potissimum emendatur commentarius. In fronte autem huius edit. *nova* dicuntur, quoniam alia iam prius vulgaverat Curio eaque brevissima, quae margini editionum Colinaei, Gryphii aliorumque adiecta sunt. vid. ad ed. Paris. 1528.

* (n. 73.) *Iunii Iuvenalis et A. Persii Satyrae, annotatiunculis* (Curionis) *illustratae*, Lugduni *apud Antonium Vincentium* 12. 1556.

Textus expressus est fere ex editt. Gryphii, ut in Lugd. 1562. et 1564. Socii Bipontini huius editionis loco memorant aliam, a se collatam, eiusdemque tituli, loci et anni, quae ex rec. Iunii sit, sed prodierit *apud Io. Frellonium*: unde haec alia videtur esse. Nostra tamen plane convenit cum ed. Frellon. Lugd. 1564.

Iuvenalis et Persii Satyrae, Lugduni 12. 1557.

* * *Iuvenalis*, Parisiis *ap. Vascosanum* 4. 1557.

Collata a Maittario in ed. Lond. 1716. Raro dissentit a recensione Ascensiana.

Iuvenalis et Persius, cum annotatiunculis in margine, Antverp. 8. 1559.

* Gryphii V. (n. 72.) *Iuvenalis et Persii Satyrae, cum vetustissimis iisque mss. codd. denuo collatae et emendatae*. Lugduni *apud haeredes Seb. Gryphii* 12. 1560.

Nova recensio, quae tamen non multum novavit in textu, quem reliquae exhibent Gryphianae. Auctor eius forte est Ant. Gryphius filius, qui eodem anno *Lugduni apud her. Seb. Gryphii* edidit *Virgilii Opera*, et bis a. 1567. Iuvenalem.

* *Iuvenalis et Persii Satyrae, iam recens recognitae, simul ac annotatiunculis* (Curionis) illustratae. Parisiis *ap. Hieron. de Marnef*, 12. 1561.

Raro discedit ab edit. Gryph. Paris. 1545.

Iuvenalis et Persius, Lugd. *ap. Frellonum* 12. 1562.

Repet. edit. Lugdun. 1556. quod Sodales Bipontini docent ex Engelii Biblioth. sel. p. 40. in voc. *Catullus*.

* (n. 73.) *Iuvenalis et Persii Satyrae, annotatiunculis* (Curionis) *illustratae.* Lugduni *ap. Io. Frellonium* 12. 1564.

Cf. ad Lugdun. 1556.

* Pulmanniana s. Plantiniana I. (n. 75.) *Iuvenalis Satyrarum Libri V. Persii Flacci Satyrarum Liber I. Theod. Pulmanni in eosdem annotationes.* Antverpiae *ex off. Christoph. Plantini* 8. 1565.

Pulmannus, (Poelmann) quum a pannificio, quod primum didicerat, ad philologiam transiisset, in multos auctores classicos notas scripsit, in quibus tamen pauca tantum ex ipsius ingenio profecta sunt et omnia fere ex aliorum libris, praecipue ex Turnebi Adversariis, petita. Huius quoque generis sunt *annotationes* eius in Iuvenalem, ad calcem huius ed. reiectae, in quibus etiam reperiuntur passim literae *N. P. M. I.* quarum compendia ne ipse quidem explicuit. Probabilis autem est coniectura Henninii, iis designari codd. mss. *Noviomagensem, Pulmanni, Miggrodii, Iunii,* ex quorum fide Iuvenalem a se restitutum esse iactanter magis, quam vere, in Praef. profitetur. Eum negligentiae in conferendis MSS. iam arguit Nic. Heinsius in Praef. ad Claudianum. Ceterum haec editio mox repetita est a. 1566. 1585. 1587. 1590. in margine autem leguntur Scholia Hadr. Iunii, Medici atque Philologi Batavi, (n. 1511. † 1575.) in quibus et variae lectiones, sed simpl., non designatis codd., qui eas exhibent, recensentur, et loca quaedam obscura paucis, at saepe perperam, explicantur.

Pulmanniana s. Plantiniana II. *Iuvenalis* cet. ut in edit. I. a. 1565. Antverpiae *ex off. Plantini* 8. et 12. 1566.

* * * *Iuvenalis et Persii Sat. per Antonium* (forsan Gryphium) Lugduni 8. 1567.

(Biblioth. du Panthéon.)

* * * *Iuvenalis et Persii Sat. vett. MSS. denuo collatae et annotatt. locupletatae Ant. Gryphii,* Lugduni (In Bibl. Reg. Gall.) 12. 1567.

*** *Iuvenalis Sat. per Iac. de Fivisa*, Venetiis s. a. (Catal. de la Valliere.) 4. (1572?)

Gryphii VI. *Iuvenalis et Persius.* Lugduni 16. 1576.

Veneta XXXIII. *Iuvenalis c. comm. Domitii Calderini* fol. 1583.

Pulmanniana s. Plantiniana III. *Iuvenalis* cet. ut in edit. I. a. 1565. Antverp. 24. et 16. 1585.

* Pithoei I. (n. 75.) *A. Persii Satyrarum Liber I. D. Iunii Iuvenalis Satyrarum Libri V. Sulpiciae Satyra I. cum veteribus Commentariis* (Scholiis) *nunc primum editis. Ex bibliotheca P. Pithoei IC. cuius etiam Notae quaedam adiectae sunt.* Lutetiae *apud Mamertum Patissonum* 8. 1585.

Editio praestantissima et inter emendatissimas referenda. Petrus Pithoeus, frater Francisci, (qui fratres gemini fuere celeberrimi illius aetatis ICti summisque honoribus Parisiis ornati) de contextu tam Iuvenalis quam Persii emendando praeclare meritus est, adhibitis in consilium codicibus scriptis et potissimum quidem antiquissimo Budensi, qui olim Matthiae Corvino regi Hung. fuerat, et ex quo etiam primus integra edidit *Scholia vetera*, quorum dimidiam tantum partem, sed non ita diligenter exscriptam, vulgaverat Valla. v. sup. ad edit. Venet. VIII. a. 1486. *Scholia* haec, quibus similia in multis MSS. Iuvenalis reperiuntur, et quae admodum corrupte descripta sunt, (unde multi in iis emendandis ingenium exercuere, de quibus v. edit. Hennin. et Ach.) a nonnullis tribuuntur Cornuto, ab aliis Petro Birthio, a plerisque *Probo*, sive Valerio Probo, Grammatico Berytio, sive aliis huius nominis grammaticis: (de his v. Heyne de editt. Virg. T. I. p. CXLVIII. ed. sec. et Burm. ad Anthol. T. I. p. 739. et in Praef. p. 35.) sed probabilior est coniectura eorum, qui putant, centonem hunc esse e variis et a variis, sine delectu, consutum, et multa sapere aevum serius et Imperatorum christiano-

ram, (v. c. scholia ad Sat. V, 17. VIII, 170. XI, 87. XIV, 78. 102.) nonnulla etiam sibi repugnare. Ceterum non diffiteor, Scholiasten Pithoeanum fuisse hominem doctum, qui et poetae passim mentem recte ceperit multumque lucis affuderit locis aliquot obscuris, et varias memoraverit fabulas, historias atque opiniones antiquas, quae alibi frustra quaeruntur. Sed idem quoque recte mihi contendere videor, primum longe plurimas eius explicationes nimis leves ac triviales, tenues et ieiunas, subtiles et argutas, alienas et ineptas, obscuras et contortas esse; deinde, quoties fere Iuvenalis ad ignotos nobis homines vel eventus sui temporis respiciat et inde materiam petat facetiarum, illum, Acronis, Porphyrionis aliorumque grammaticorum exemplo, non alia ac plura nos docere, quam quae ex ipsis poetae verbis cognoscere liceat, vel, quia haec non intellexerit, commentitias inde ac futiles nonnumquam fabulas componere; praeterea eum saepe non notissimas tantum historias et res pluribus exponere verbis, sed verioribus quoque ac certioribus, quae Tacitus aliique tradiderint, nugas et commenta, ex perversa horum interpretatione enata, sive admiscere, sive substituere.

Pulmanniana IV. *Iuvenalis et Persius.* Antverp. *ex off. Chph. Plantini* 1587.

Pulmanniana V. *Iuvenalis et Persii Satyrae.* Lugduni *apud Plantinum* 12. 1590.

* Pithoei II. (n. 76.) *A. Persii* cet. ut in Pith. I. Heidelbergae (ex officina Sanctandreana) 8. 1590.

Est repetitio ed. Paris. 1585. sed emendatior, in qua Commelinus et distinctionem et lectiones pluribus mutavit locis. Vid. Var. Lect. ad V, 91. 142. VI, 82. 114. 127. 320. 330. 369. 402. 524. 537. VII, 23. 46. 124. 236. VIII, 66. 90. 122. 123. 239. IX, 146. X, 34. XI, 20. XII, 116. XIV, 45. Socii Bipontini haec adnotarunt: „Exemplar huius ed. servatur hodie in Bibl. Acad. Heidelberg. idque ante Graevium possessorem fuerat viri quondam eruditissimi, oratoris, poetae et politici, Dan. *Ere-*

*** *Iuvenalis Sat. per Iac. de Fivisa*, Venetiis s. a. (Catal. de la Valliere.) 4. (1572.)

Gryphii VI. *Iuvenalis et Persius.* Lugduni 16. 1576.

Veneta XXXIII. *Iuvenalis c. comm. Domitii Calderini* fol. 1583.

Pulmanniana s. Plantiniana III. *Iuvenalis* cet. ut in edit. I. a. 1565. Antverp. 24. et 16. 1585.

* Pithoei I. (n. 75.) *A. Persii Satyrarum Liber I. D. Iunii Iuvenalis Satyrarum Libri V. Sulpiciae Satyra I. cum veteribus Commentariis* (Scholiis) *nunc primum editis. Ex bibliotheca P. Pithoei IC. cuius etiam Notae quaedam adiectae sunt.* Lutetiae *apud Mamertum Patissonum* 8. 1585.

Editio praestantissima et inter emendatissimas referenda. Petrus Pithoeus, frater Francisci, (qui fratres gemini fuere celeberrimi illius aetatis ICti summisque honoribus Parisiis ornati) de contextu tam Iuvenalis quam Persii emendando praeclare meritus est, adhibitis in consilium codicibus scriptis et potissimum quidem antiquissimo Budensi, qui olim Matthiae Corvino regi Hung. fuerat, et ex quo etiam primus integra edidit *Scholia vetera*, quorum dimidiam tantum partem, sed non ita diligenter exscriptam, vulgaverat Valla. v. sup. ad edit. Venet. VIII. a. 1486. *Scholia* haec, quibus similia in multis MSS. Iuvenalis reperiuntur, et quae admodum corrupte descripta sunt, (unde multi in iis emendandis ingenium exercuere, de quibus v. edit. Hennin. et Ach.) a nonnullis tribuuntur Cornuto, ab aliis Petro Birthio, a plerisque *Probo*, sive Valerio Probo, Grammatico Berytio, sive aliis huius nominis grammaticis: (de his v. Heyne de editt. Virg. T. I. p. CXLVIII. ed. sec. et Burm. ad Anthol. T. I. p. 739. et in Praef. p. 35.) sed probabilior est coniectura eorum, qui putant, centonem hunc esse e variis et a variis, sine delectu, consutum, et multa sapere aevum serius et Imperatorum christiano-

rum, (v. c. scholia ad Sat. V, 17. VIII, 170. XI, 87. XIV, 78. 102.) nonnulla etiam sibi repugnare. Ceterum non diffiteor, Scholiasten Pithoeanum fuisse hominem doctum, qui et poetae passim mentem recte ceperit multumque lucis affuderit locis aliquot obscuris, et varias memoraverit fabulas, historias atque opiniones antiquas, quae alibi frustra quaeruntur. Sed idem quoque recte mihi contendere videor, primum longe plurimas eius explicationes nimis leves ac triviales, tenues et ieiunas, subtiles et argutas, alienas et ineptas, obscuras et contortas esse; deinde, quoties fere Iuvenalis ad ignotos nobis homines vel eventus sui temporis respiciat et inde materiam petat facetiarum, illum, Acronis, Porphyrionis aliorumque grammaticorum exemplo, non alia ac plura nos docere, quam quae ex ipsis poetae verbis cognoscere liceat, vel, quia haec non intellexerit, commentitias inde ac futiles nonnumquam fabulas componere; praeterea eum saepe non notissimas tantum historias et res pluribus exponere verbis, sed verioribus quoque ac certioribus, quae Tacitus aliique tradiderint, nugas et commenta, ex perversa horum interpretatione enata, sive admiscere, sive substituere.

Pulmanniana IV. *Iuvenalis et Persius.* Antverp. *ex off. Chph. Plantini* 1587.

Pulmanniana V. *Iuvenalis et Persii Satyrae.* Lugduni *apud Plantinum* 12. 1590.

* Pithoei II. (n. 76.) *A. Persii* cet. ut in Pith. I. Heidelbergae (ex officina Sanctandreana) 8. 1590.

Est repetitio ed. Paris. 1585. sed emendatior, in qua Commelinus et distinctionem et lectiones pluribus mutavit locis. Vid. Var. Lect. ad V, 91. 142. VI, 82. 114. 127. 320. 330. 369. 402. 524. 537. VII, 23. 46. 124. 236. VIII, 66. 90. 122. 123. 239. IX, 146. X, 34. XI, 20. XII, 116. XIV, 45. Socii Bipontini haec adnotarunt: „Exemplar huius ed. servatur hodie in Bibl. Acad. Heidelberg. idque ante Graevium possessorem fuerat viri quondam eruditissimi, oratoris, poetae et politici, Dan. *Ere-*

mitae, († 1613.) qui et vetera Comm. a Pithoeo edita multis locis emendavit. Fuit quoque exemplar in Bibl. perill. Lud. Bernh. de Zech, Lipsiae 1780. divendita, quod quondam fuerat I. Fr. Christii, qui sua manu marginibus adnotatiunculas Fr. *Lindenbrogii* descriptas adiunxit." Hoc exemplar, quod nunc in Biblioth. Acad. Lips. est, inspexi et comparavi. In notis autem Lindenbrogii, (Lindenbruch) non nisi varietas lectionis, sed simpliciter et sine indicio auctoritatis vel codicum, e quibus excerpta est, passim notatur, et vicies vel tricies similia veterum scriptorum loca et Turnebi Adversaria excitantur.

Duae aliae huius anni editiones Henninio laudantur, *Iuvenalis c. n. Pithoei*, Paris. *ap. Patisson.* 8. 1590. et *Iuvenalis c. n. Pithoei*, Antverp. 8. 1590.

*** *Iuvenalis Satirae et in eas Philyrae Bertrandi Autumni. Ant. Ravissa*, Basileae. (In Bibl. Reg. Gall.) 4. 1596.

D. Iunii Iuvenalis Satyrarum Libri quinque, locupletissima, nec minus utili, paraphrasi illustrati a Federico Ceruto Veronensi, Veronae 4. 1597.

Haec editio nullum habet usum criticum, neque interpretatio poetae valde iuvatur paraphrasi, quae tamen Augustae Vindel. 1599. 1600. et 1603. repetita est. Tali quoque paraphrasi Cerutus Virgilium et Horatium illustrare est conatus. *Eam ultra verbalem constructionem raro adsurgere*, iam monuit Henninius.

Iuvenalis, Rostoch. 8. 1599.

Ed. Raphelengiana (Lugd. Bat. ex off. Plantin. ap. Rapheleng.) 8. 1600.

SAEC. XVII. 1601 — 1701.

** *Iuvenalis Satyrae* XVI. *cum veteris scholiastae et Io. Britannici commentariis; quibus accesserunt P. Pithoei, Curionis et Pulmanni notae et variae lectiones: ad calcem adiecta est Sulpiciae Satyra.* Lutetiae, *apud Claud. Morellum* 4. 1602.

Editio repetita a. 1613. et utraque collata a Maittario in ed. Lond. 1716. Morellus in textu poetae exprimendo sequutus est editiones Pithoei, in recudendo Britannici commentario Frobenianam a. 1551.

Iuvenalis, *c. comm. Lubini*, Rostocae 8. 1602.

Laudatur ab Henninio. Vid. mox ad a. 1603.

Iuvenalis, *cum paraphr. Fed. Ceruti*, Augustae Vindelic. 4. 1603.

Cf. sup. ad a. 1597. et 1599.

Gryphii VII. *Persii et Iuvenalis Satyrae*, Lugduni *ap. Gryph.* 12. 1603.

Iuvenalis, Paris. 4. 1603.

Iuvenalis et Persii Satyrae cum comm. Theod. Pulmanni et Eilh. Lubini, Lugduni 12. 1603.

* Lubini II. s. Wecheliana (n. 77.) *Iuvenalis Satyrarum Libri V. ex duobus mss. exemplaribus et vetustiss. ms. Commentario plus quam ducentis locis correcti. Praeterea A. Flacci Persii Satyrarum liber unus. Cum analysi et doctissimis commentariis, partim nunc primum, partim de integro editis, Eilhardi Lubini. In fine accessit rerum et verborum index utilissimus.* Hanoviae, *typis Wechelianis*, 4. 1603.

Lubinus Iuvenalem et ad fidem codicum MSS. recensere, et interpretari conatus est, sed impar fuit talibus ausis. Raro notavit varietatem lectionis, et modo hanc, modo illam recensionem superiorem, plerumque Stephani, Gryphii et Pulmanni, sequutus videtur. Commentarius autem speciosus verbis, re inanis est et verbosum prodit nugatorem, qui pleraque non semel, sed bis terve, mutatis verbis παραφράζει. et vanam saepe alienamque ostentat doctrinam, quae multa tum obscura non illustrat, tum satis clara et perspicua alienis luminibus affusis obfuscat: quare vix satis mirari possum, quid causae fuerit, quod recentiores interpretes, Prateus, Schrevelius, Marshall aliique hunc commentarium ceteris longe praeferendum et ad verbum fere repetendum aut unice sequendum censuerint. Neque meum modo hoc iudicium est, sed Henninii quoque et aliorum.

Iuvenalis, in Voll. II. Corp. poet. Lat. editi a Sam. Crispino, Genevae (Aureliae Allobr.) 4. 1603.

Editio recusa a. 1611. et 1627.

* * * *Iuvenalis et Persii Satirae, ex officina Plantiniana Raphel.* Antverpiae (In Bibl. Reg. Gall.) 16. 1605.

Iuvenalis et Persii Satyrae cum Commentationibus et Paralipomenis B. Autumni. Paris. 1607. *Item Stephani Claverii Commentarius in A. Persii Satyras.* Paris. 1607. *Item Claverii periphrases aenigmaticae in Iuvenalem: adiunctae Ios. Scaligeri, Lipsii et aliorum explicationes;* Parisiis, *apud Rob. Fouet* 8. 1607.

Claverii Periphrases quorumdam locorum Iuvenalis difficiliorum, ab Henninio insertae Notis Selectis, paucae sunt et exiguo vel nulli adeo usui ad interpretationem poetae. Cf. Barth. ad Stat. T. I. p. 432. De *Autumno* recte iam Henninius ita iudicavit: „*Bernardus Autumnus* Nitiobrix, in Senatu Burdigalensi patronus, summa cum pompa promittit *Commentationes, Observationes, Paralipomena* in has Satyras a se ex MSS. (si Diis placet) restitutas, omnesque ante eum Interpretes nominatim mox ab initio iactat castigatos. Verum, sine invidia verum mihi liceat dicere, si singuli sua repetitum venirent, nudus remaneret procul dubio ineptissimus rhapsodus, ut Barth. Advers. XXVII, 17. aliisque non sine ingenti merito suo dicitur."

Iuvenalis, cum ind. Langii, Friburgi 4. 1607.

Iuvenalis et Persius, cum Ios. Langii indice omnium vocabulorum, Friburgi 4. 1608.

Ios. *Langii,* Caesaremontani, Rhetorices et Graecarum Lit. Profess. in Academia Friburgensi, opera posita tantum in conficiendo Indice vocabulorum, (et quidem singulorum tantum) non phrasium, absolutissimo, qui ab aliis deinde editoribus, etiam Henninio et Achaintre, receptus est, sed non adeo magnum habet usum. Similis Index iam in antiquis editt. reperitur; hic tamen plenior est.

Iuvenalis Satyrae, castratae in usum Collegii S. I. Brunsbergensis, Coloniae 8. 1610.

Persius et Iuvenalis in Vol. I. et II. Corp. Poet. Lat. Crispiniani edit. II. Genevae 4. 1611.

Vid. sup. ad a. 1603.

Iuvenalis et Persius, c. not. et ind. omnium verborum, Genevae 12. 1612.

Iuvenalis et Persius, cum notis Thomae Farnabii, Londini 12. 1612.

Editio haec, scholarum usibus inserviens, saepissime repetita est in 8. et 12., Paris. 1614. atque multo emendatior et auctior Lond. 1620. 1633. Francof. ad M. 1623. Amst. 1624. 1631. 1633. 1634. 1641. 1642. 1648. 1650. 1652. 1662. 1668. 1670. Paris. 1626. 1628. 1644. Lugd. 1650. 1672. Hagae Com. et Roterod. 1683. Roterod. 1702. Pictav. 1705. Notae, margini adscriptae, breves sunt et maximam partem ex aliis interpretibus, non magna iudicii subtilitate, selectae; in textu vero et lectio et distinctio parum proba et accurata.

* *Iunii Iuvenalis* cet. ut in edit. I. a. 1602. — *Additus est index geminus rerum et verborum omnium absolutissimus.* Lutetiae, *apud Claud. Morellum,* 4. 1613.

Iuvenalis et Persius, Coloniae 12. 1613.

Stephani III. Rigaltii I. (n. 70.) *Iuvenalis Satirarum Libri V. Sulpiciae Satira. Cura Nic. Rigaltii.* Lutetiae, *ex off. Rob. Stephani* III. 12. 1613.

Conf. ad Rigaltii edit. II. a. 1616.

* Grangaei (n. 81.) *Iuvenalis Satyrae cum comm. Is. Grangaei.* Parisiis, *apud Rob. Fouet* 1614. 4. *Iuvenalis cum comm. Bern. Autumni.* Paris. 1614. *Iuvenalis c. comm. Dom. Calderini,* Paris. 4. 1614.

De *Autumno* vid. ad ed. Paris. 1607. de *Calderino* ad a. 1474. *Grangaei,* Gymnasiarchae Vindocinensis, opera magis ad interpretationem, quam ad rem criticam spectat. Commentarius eius est omnium longe doctissimus, sed multa quoque, quae ad poetam nihil faciunt, ad singulas voces et sententias in eo adnotata sunt et operose congesta. Conf. ad edit. Venetam XVIII. a. 1499.

*** Stephani IV. Rigaltii II. (n. 70.) *D. Iunii Iuvenalis Satirarum Libri V. Sulpiciae Satira. Nova Editio, cura Nicolai Rigaltii.* Lutetiae, *ex officina Rob. Stephani* III. 8. 1616.

Editio haec nova utrum a priore a. 1613. differat, nec ne, dicere non habeo. Classica autem est et superioribus praeferenda omnibus emendatae sanaeque lectionis nomine; simplici quoque elegantia et nitore typographico commendanda. Ei praefixa est Rigaltii *Diss. de Satira Iuvenalis*, adnexae autem ad calcem *Notae* et *Notae aliquot repetitae lectionis.* In hisce notulis plerumque vera poetae mens declaratur vel tribus quatuorve verbis, vel collatis aliorum scriptorum locis, et variantes lectiones membranarum bis tantum, aliorumque librorum, nescio utrum scriptorum an editorum, toties vel ter laudantur: quod neque saepius, neque accuratius, libris designatis, factum esse et miror et doleo; quum Rigaltius haud dubie usus sit opibus Biblioth. Regiae Paris. in qua certe in ordinem digerenda adiuvit Casaubonum, cuique post huius mortem praefuit. — Sodales Bipontini duplicem edit. Rigaltianam huius anni, alteram Persii, Iuvenalis et Sulpiciae in 8. e Bibl. Cordesiana p. 499., alteram Iuven. et Sulpic. in 12. e Catal. de la Bibl. du Roi Belles Lettres T. I. p. 318. memorant.

Persius et Iuvenalis, uterque omni obscoenitate expurgatus, in Alex. Ficheti Choro poetarum, Lugduni 4. 1617.

Lubini III. s. Wecheliana II. *Iuvenalis et Persius, cum comm. Lubini*, Hanoviae, 4. 1619.

Repetitio ed. a. 1603. qua usus est Henninius.

*** *Iuvenalis et Persius cum comm. Lubini apud David. et Daniel. Aubry.* Hanoviae 8. 1619.

(In Bibl. Reg. Gall.)

Iuvenalis et Persius, Amstelod. 24. 1619.

** *Iuvenalis Satyra II.* (Paris.) *ap. Io. Liberti* 4. 1621.

Eiusdem typographi impensis excusae Sat. VI. a. 1622., Sat. XIII. a. 1624., Sat. I. a. 1643., Sat. III. a. 1644.; Sat. IV. V. VII. VIII. sine nota anni, et Sat. XII. ap. viduam Libert. a. 1652. Quae editiones collatae sunt a Maittario in ed. Lond. 1716. et modo hanc, modo illam recensionem, plerumque Gryphianam, sequuntur.

Persius et Iuvenalis in Corp. poet. Lat. Crispiniano, ed. III. Genevae 4. 1627.

Cf. ad a. 1603. et 1611.

** *Iuvenalis et Persius*, Parisiis *ex typogr. Regia* fol. 1644.

Editio collata a Maittario et splendide excusa prelo Luparensi, ex quo etiam Virgilius, Horatius et Terentius non minore impensa et nitore exierunt.

Schreveliana I. *Iuvenalis et Persii Satyrae cum veteris Scholiastae et Variorum commentariis, accurante Corn. Schrevelio.* Lugduni Bat. 8. 1648.

De hac edit. vid. inf. ad quartam a. 1664.

Iuvenalis et Persius, ex doctorum virorum emendatione, Amsterodami *ap. Lud. Elzevirium* 12. 1651.

Editio videtur digna, quae inspiciatur.

Iuvenalis et Persius, Genevae 12. 1652.

Schreveliana II. vel III. *Iuvenalis et Persii Satyrae cum Vet. Scholiastae et Variorum Commentariis, accurante Corn. Schrevelio.* Lugduni Bat. 8. 1658.

Repetit. edit. a. 1648. Utrum vero secunda an tertia sit Schreveliana, dicere non habeo: editio certe a. 1664 est quarta; quod ex Praefat. eius intelligitur.

* Schreveliana IV. *Iuvenalis*, (Sulpiciae) *et Persii Satyrae cum Vet. Scholiastae et Variorum Commentariis, accurante Corn. Schrevelio*, (M. D. et Gymn. Lugd. Bat. Rectore) Lugd. Batav. et Roterod. 8. 1664.

Editio *cum notis Variorum*, quales a Batavis Saec. XVII. curari solebant; in quibus multorum notae (et quidem, quod mireris, integrae Lubini et Farnabii, selectae aliorum) larga manu, sine iudicio ac delectu, non ubi iis opus erat, sed ubi hic vel ille commentator eas

adscripserat, congestae, et saepissime vel eadem, quae plures observarunt, bis terve apposita, vel vulgaria, aliena ac falsa excerpta sunt; varietas autem lectionis vix quinque vel sex locis, nec fere nisi verbis *alii legunt*, notata, etsi editor usus est et multorum commentariis, editionibus observationibusque, et quatuor codd. MSS. Salmasii et Gudii. In textu tamen constituendo felicior ille fuit, (plerumque enim sequutus est recensionem Rigaltii in ed. Stephan. III.) quam in delectu notarum. Scholia autem vetera saepe pro lubitu et perperam emendavit: et tamen Henninius incaute eum sequutus est. v. sup. ad edit. Pithoei I. a. 1585.

* * * *D. Iunii Iuvenalis et A. Persii Flacci Sat. apud Sim. Bernard,* Parisiis 12. 1669.

(Bibl. de l' Arsenal.)

Iuvenalis et Persii (nec non Sulpiciae) *Satyrae ex doctorum virorum emendatione.* Amsterodami, *typis Dan. Elzevirii* 16. 1671.

Repetit. forte edit. a. 1651.

Iuvenalis et Persius cum notis Variorum et Mich. Marollesii, cum eiusd. vers. Gallica, Lutetiae 8. 1671.

* * * Schrevel. V. *Iuvenalis* cet. Lugd. Bat. 8. 1671.

Iuvenalis et Persius, Roterod. 12. 1680.

Iuvenalis et Persius latine cum versione gallica Valterii (de la Valterie), Paris. 8. 1681.

* * * *Iuvenalis Satirae ab omni obscoenitate expurgatae, apud Masson,* Parisiis 12. 1683.

(Bibl. du Panthéon.

Schreveliana VI. *Iuvenalis* cet. ut in ed. IV. a. 1664. Amstel. *ex off. I. H. Wetstenii* 8. 1684.

Haec editio prioribus auctior est, adiectis varr. Lectt. cod. Basil. et Graevii notis, sed paucis tantum et criticis. Cf. ad a. 1664. Praeter hanc edit. a sociis Bipontinis alia memoratur h. a. nec nisi his verbis: *Schreveliana,* Amstel. 8. 1684.

* *Iuvenalis et Persii Satirae, notis illustravit Ludov. Prateus, Rhetoricae Professor emeritus, iussu Regis, in usum Delphini*, Parisiis 4 mai. 1684.

Prateus inter meliores Iuvenalis interpretes eosque, qui in Delphini usum commentati sunt, referendus est, et contextui poetae paraphrasticam *interpretationem*, huic vero copiosas subiecit *annotationes* maximamque partem ex aliorum commentariis excerptas, quibus et summam cuiusque satirae nexumque sententiarum, et obscuriora loca, verba ac res explicare conatus est. Multa tamen immiscuit tum vulgaria, tum falsa et aliena; quaeque res postulabat, saepe non monuit: permultos quoque versus, nimio castitatis studio et exemplo aliorum, (v. ad a. 1610. 1617. 1685. 1689. 1697.) resecuit; sed eosdem perperam et imprudenter in unum locum congestos ad calcem editionis suae reiecit: nam qui his lautitiis pascuntur, eas in tali lance satura appositas cupide devorabunt. Praeterea omnis fere opera eius in commentando versata est, non in textu emendando, et passim revocata lectio, quam Pithoeus, Rigaltius aliique iam recte respuerant. Recusa est haec editio Rhotomagi 1685. Lond. 1691. 1699. 1708.

Henniniana I. *D. Iunii Iuvenalis Satyrae, scholiis veterum et fere omnium eruditorum, qui ex professo in eas scripserunt, commentariis tam antea vulgatis, quam novis — illustratae, quibus sua spicilegia adiecit Henr. Christ. Henninius.* Ultraiecti, *ap. Rud. a Zyll.* 4. 1685.
Vid. inf. ad edit. II. a. 1695.

Iuvenalis Satyrae omni obscoenitate expurgatae. Turonibus *ap. Phil. Masson.* 12. 1685.

Iuvenalis et Persii Satirae in usum Delphini cum interpr. et notis Ludov. Pratei, Rhotomagi 4. 1685.

Iuvenalis et Persius, Antverp. 12. 1685.

Persius et Iuvenalis cum paraphrasi gall. Tarteroni S. I. Paris. 12. 1689.

In hac quoque edit. omissa sunt loca obscoeniora. Versio Tarteroni repetita Amst. 1695. Paris. 1706. 1729. 1737. 1752.

Persius et Iuvenalis cum vers. gall. Tarteroni, Amst. 12. 1695.

Ita Fabric. et ex eo alii. Sed Paris. 1695 haec versio repetita est, ut ibidem saepius, si fides habenda Catalogo Bibl. Frsti d. 8 Iul. 1799. divenditae.

* Henniniana II. *D. Iunii Iuvenalis Aquinatis Satyrae, cum Scholiis Veterum et Commentariis integris, selectis et conquisitis fere omnium Eruditorum, ut Grangaei, Britannici — Henninii. Accedit A. Persii Flacci Satirarum Liber. Isaacus Casaubonus recensuit et Commentario Libro illustravit.* Lugduni Bat. *apud Petrum van der Aa*, 4. 1695.

Repetitio edit. Ultraiect. a. 1685. quae omnium praestantissima est, et curata ab Henr. Christ. *Henninio*, historiarum et eloquentiae in Acad. Duisburg. Professore, qui a. 1706. et vita discessit. Ea continentur I. *Prolegomena*; et in his Vita Iuvenalis, quae Suetonio tribuitur, Rigaltii diss. de eius Satira et index (octo) codd. MSS. Iuvenalis; (qui a nobis in Var. Lect. numeris 2—7. 28. et 29. designantur) Editionum tam vulgatarum, quam promissarum; (qui admodum brevis et mancus est) Versionum, nec non Variantium Lectionum; (quae deprehenduntur tum in octo illis codd. mss., tum in editt. Grangaei ac Stephani I. et II.) II. *Iuvenalis Satyrae XVI.* cum *Scholiis Veterum* et *Grangaei* Commentariis; III. Commentaria Britannici, immixtis Scholiis Curionis et Merulae; IV. V. VI. Adnotationes Pulmanni, Pithoei et Rigaltii; VII. Calderini commentaria; VIII — X. Notae variorum variae et selectae; XI. Henninii Spicilegia; XII. Peplus notarum ad Scholia Veterum; XIII. Index vocabulorum, de quo v. ad ed. Langii a. 1608. — Haec est summa vasti huius operis et celebratissimae editionis. Cuius si externam speciem consideres, nitidissima est, si internam indolem, et hic cognosces, non omne quod niteat aurum esse. Vere eam dixeris indigestam vanae speciosaeque doctrinae farraginem rudemque rerum inutilium molem. Praeterea Henninius non novam nobis neque poetae, neque veteris Scholiastae, recensionem dedit, sed Schrevelianam, (de qua v. ad a. 1664.) et no-

tas Variorum codicumque MSS. lectiones non, ut Schrevelius, ad quaevis poetae loca, ad quae spectant, sed has seorsum in Prolegomenis et excerptis Pithoei, Rigaltii aliorumque notis memoravit, illas singulatim ita, ut unum commentarium alter excipiat, descripsit; qua perversa ratione dici non potest, quam molestum difficilemque reddiderit editionis suae usum. Haec et alia iam notarunt alii, inpr. Lengnich in *Beiträgen zur Kenntniss seltener Bücher* T. II. p. 134—141. et Clericus in *Bibliotheque ancienne et moderne* Amst. 1718. 12. T. IX. p. 113.

Iuvenalis et Persius, cum interpr. ac notis Ios. Iuvencii (Iouvency) *S. I.* Rothomagi 12. 1697.

Iuvencius aliorum exemplo obscoena praetermisit loca, (v. ad edit. Pratei a. 1684.) et cavere voluit, ne nimis vel breves vel prolixae essent notae. Editio auctior et emendatior prelo exiit Rothomagi 1709. Paris. 1700. 1715. et 1729.

Iuvenalis et Persius, ex doctorum virorum emendatione, Amstel. *ap. Henr. Wetstenium* 16. s. a.

Haec editio, ut verba Sodalium Bipontinorum mea faciam, imitatur quidem Elzevirianam, (a. 1651. et 1671.) sed et subinde ab eius lectione differt.

SAEC. XVIII. 1701—1800.

Iuvenalis et Persii Satyrae, cum notis et metaphrasi Hetrusca, e regione posita. Edidit Camillus Sylvester, Comes ac Nobilis Rhodiginus, Patavii 4. 1711.

vid. Iournal des Savans 1713. Aout p. 231. Annum 1712 memorant alii, nisi haec repetita est editio. Notae et Diss. sunt doctissimae et potissimum antiquariae, in quibus multae etiam, et antea ineditae, Inscriptiones exhibentur. Vellem iis uti potuissem.

Persius et Iuvenalis in: Operibus et Fragmentis vett. poet. lat. a Maittario editis, Vol. II. p. 884—889. et p. 1142—1166. Londini fol. 1713.

* *D. Iunii Iuvenalis et Auli Persii Flacci Satyrae*, Londini, *ex off. Tonson et Watts* 12. 1716.

Hanc edit. curavit *Mich. Maittaire*, qui aliquot contulit editiones antiquas. Inde tamen non multum,

ne dicam nihil lucis affulsit contextui poetae, sed saepissime restitutae sunt pravae ac vitiosae lectiones, ab aliis iam emendatae. Dimidiam fere libelli partem capit Index verborum, similis nostro, sed dimidio minor.

* *Iuvenalis et Persii Satyrae, ex optimis codd. recensuit notisque illustravit Thomas Marshall A. M. Editio nova caeteris emendatior, cui accesserunt nova Argumenta, nec non Diss. de origine, progressu et regulis Satyrae.* Londini 8. 1723.

Quomodo in Iuvenale edendo versatus sit Marshall, ipse in fine Dissert. illius declaravit his verbis: „Textum hic castigatissimum tibi exhibemus, utpote cum correctissimis Schrevelii, Lubini et aliorum editionibus collatum et ad fidem optimorum exemplarium diligentissime revocatum. Argumenta etiam nova singulis Satyris praefixi. Quod ad Notas adtinet, licet maximam earum partem contexui, multum tamen Grangaeo, multum Britannico, plurimum etiam Lubino me debere profiteor.“ Adiectus est brevis Index vocabulorum et phrasium memorabilium.

* * * *Iuvenalis Satirae*, Parisiis 12. 1724. 1725.

Iuvenalis et Persius, Amst. 12. 1735.

Iuvenalis Satyrae cum vers. Ital. et notis Camilli Sylvestris, in Corp. omnium vett. poet. Lat. cum eorumdem vers. Ital. T. XXVIII. Mediolani 4. 1739.

Iuvenalis et Persius, ad fidem optimorum librorum accurate recensiti. Gottingae, 12. 1742.

Recusi a. 1769. Iuvenalis et Persius cura Hambergeri. Editiones istae dignae sunt, quae commendentur, ob curam in vera lectione reddenda positam.

Iuvenalis et Persius, Londini 12. 1744.

Iuvenalis et Persius, ex recogn. Steph. Andr. Philippe, Paris. 12. 1746.

Repetita ed. a. 1747. et 1754.

Iuvenalis et Persius cum Chrestomathia I. P. Milleri. Berolini 8. 1749.

Milleri editiones nitidissimae, sed non satis emendatae et parum utiles, ut et Glasguenses.

Iuvenalis et Persius, Glasguae 8. 1750.

Iuvenalis Satyra VII ad fidem codicis Schwarziani recusa, Altorf. 8. 1760.

Eam edidit Cl. Will, Prof. Altorf. De cod. Schwarz. v. sup. Ind. Codd. MSS.

Iuvenalis et Persii Sat. edente Baskerville, Birmingham 4. 1761.

Iuvenalis et Persius, Cantabrigiae 8. 1763.

Omnium editt. nitidissima.

Iuvenalis et Persii Satirae, Parisiis 12. 1771.

Iuvenalis, Persii et Sulpiciae Sat. Paris. 12. 1776.

* *Iuvenalis Satirae*, cum vers. german. eaque paraphr. Berol. et Lips. 8. 1777.

Cf. inf. verss. German.

* *Iuvenalis Satyrae ex rec. Henninii, et Persii Satyrae ex rec. Casauboni*, Norimb. 12. 1780.

* *Iuvenalis Satyrae, ex rec. Henninii. Persii Satyrae ex rec. Casauboni fideliter expressae. Sulpiciae Satyra.* Mannhemii, *cura et sumptibus Societatis literatae* 8 min. 1781.

Editiones Henninii et Casauboni tam *fideliter expressae* sunt, ut ne manifesta quidem operarum vitia sint emendata.

Iuvenalis Sat. Paris. ap. Fournier 8. 1783.

* *Persii et Iuvenalis Satirae ad optimas editiones collatae, accedit Sulpiciae Satira. — C. Lucilii Fragmenta. Editio accurata.* Biponti *ex typographia Societatis* 8. 1785.

Editio cum a simplici elegantia, tum a diligentia ac studio commendanda, quo illi poetae recensiti sunt et indices editionum confecti. Poetis praeter vitam eorum, quae Suetonio tribuitur, et notitiam literariam, ex Fabricii Bibl. Lat. petitam, praemittuntur Argumenta Satt. et Index Editt. longe auctior Fabriciano et in quatuor aetates digestus. Ad calcem reperiuntur Indices in Persium

et Iuvenalem, in quibus tum sententiae proverbiales moralesque, in iis obviae, laudantur, tum verba quaedam obscura ac potissimum nomina propria explicantur.

D. Iunii Iuvenalis Aquinatis Satirae XVI. ad optimorum exemplarium fidem recensitae, varietate lectionum perpetuoque commentario illustratae et indice uberrimo instructae a Ge. Alex. Ruperti. II Voll. Lipsiae, sumtibus Caspari Fritsch 8. 1801.

Classici Romanorum Scriptores. Vol. I. Iuvenalis et Persii Satirae. Pars I. D. Iunii Iuvenalis Aquinatis Satirae XVI. ad optimorum exemplarium fidem recensitae atque prooemiis, argumentis et indice rerum instructae a Ge. Alex. Ruperti. II Voll. Gottingae sumtibus Henr. Dieterich 8. 1803.

Decimi Iunii Iuvenalis Satirae ad codices Parisinos recensitae, lectionum varietate et commentario perpetuo illustratae a Nic. Lud. Achaintre. Accedunt Hadr. et C. Valesiorum notae adhuc ineditae. II Vol. Parisiis, sumtibus et typis Firmini Didot 8. 1810.

Tomus primus pag. 1 — 568. continet poetae Satiras cum notis textui subnexis et lectionis varietate notis subiecta, ad calcem vero tabulas sex de mensuris et ponderibus Romanorum; alter pag. 1 — 27. vitam Iuvenalis a Suetonio, incerto auctore, Salmasio, Dodwello et editore concinnatam, p. 27 — 33. testimonia veterum et recentiorum de Iuvenale, p. 33 — 51. elenchum codicum Iuvenalis, p. 51 — 75. elenchum editionum Iuvenalis, p. 75 — 112. de scholiastis Iuvenalis, vett. glossis (quarum magna pars e codd. variis excerpta est) et de iis omnibus, qui hunc poetam notis atque commentariis illustraverunt, p. 113 — 228. Hadriani Valesii, Consiliarii et Historiographi regii, notas in D. Iun. Iuvenalis Satiras, (in dimidiam earum partem) labore et studio Caroli Valesii, Hadriani filii, in Senatu Parisiensi causarum patroni, qui suas etiam in Iuvenalem notas adiecit a. 1699. (quas notas adhuc ineditas Chardon de la Rochette editori excudendas concessit); p. 229 — 353. vetera scholia in Iuvenalis Satiras, a P. Pithoeo primum

Lutetiae 1585. edita; p. 353—367. P. Pithoei et editoris notas in haec scholia eorumque emendationes; — p. 1—132. Indicem vocabulorum omnium, quae in satiris Iuvenalis leguntur, de quo v. sup. ad edit. Ios. Langii, Friburgi 1608. Editor ex meo commentario plurima in suam transtulit, iisdem quoque verbis retentis, nonnulla rectius exposuit, et copiose disseruit de rebus notissimis, praecipue geographicis, de *sestertiis, macellis, fascibus, nominibus civium Rom.* et aliis, quae his sunt similia. Bibliotheca quoque Imperialis, nunc Regia, ei suggessit quidem XXXV codices mss. et in his antiquissimos optimosque, Puteanum, Alexandrinum, Pithoeanum, Colbertinos, Senatorium et Fauchetianum, v. sup. Ind. codd. MSS. Sed eos non fere consuluit nisi in locis obscurioribus, et plerumque non indicat ac docet, quae et quales, sed quot membranae hanc illamve lectionem exhibeant: quam ob causam brevissimae sunt notae criticae, commentario subiectae.

D. Iunii Iuvenalis Satirae ex recensione Rupertiana editae in usum scholarum academicarum. Hafniae typis Schubothe 8. 1818.

Hae sunt editiones, quae quidem mihi innotuerunt, omnes; nam etsi multo plures a me, quam ab Hennii-nio, Maittario, Fabricio ipsisque Sodalibus Bipontinis, memoratae sunt, non dubito tamen, quin aliae adhuc, mihi nec visae nec cognitae, in lucem prodierint et passim in bibliothecis, sive publicis sive privatis, lateant. Ex earum Indice apparebit, me in antiquioribus recensendis diligentiorem fuisse, quam in recentioribus: neque enim ea potissimum consilii mei ratio fuit, ut omnes ac singulas, sed ut eas potissimum percenserem editiones, e quibus aliquid vel ad contextum Iuvenalis historiamque eius conficiendam, vel ad interpretationem poetae adiuvandam, utilitatis redundaret. Restat nunc, ut editionibus singulatim enumeratis, universe quaedam tum de stemmatibus et familiis, tum de indole earum subiungam. Quae quidem tela paucis pertexi poterit verbis, quoniam supra iam ad quamvis editionem, quae ad illud consi-

lium meum spectat, monui, ad quod earum genus et ad quam classem ea sit referenda. Quum vero multae editiones et inter has quaedam memorabiliores, v. c. Mediolanenses et Iuntina, mihi nondum in manibus fuerint, et quae a me sint collatae, quamvis ingens earum numerus sit, non sufficiant ad accuratam textus Iuvenalis historiam condendam, quumque ista rei literariae subtilitas nec otio, nec animo ingenioque meo satis respondeat: non accurate et absolute, sed crassa tantum et pingui, ut aiunt, Minerva omnis haec opera a me perfici poterit; quam itaque ut aequi bonique consulant viri docti, etiam atque etiam rogo. Meliora forte et perfectiora tempus dabit, si editiones a me non inspectas alii diligenter excusserint. Multum tamen inde fructus ad ipsum poetam rediturum esse, vix speraverim.

Romana princeps e codice parum emendato fluxit. Meliores membranae paulo post adhibitae in Venetis, a quibus, ut in Virgilio et Horatio, primum Iuvenalis lectio ita videtur constituta, ut per omnes propagaretur Saeculi XV editiones, quamvis harum fere nulla sit, quae plane conveniat cum superiore aliqua. Magnam potissimum familiam ducit Veneta prima, a. 1475. cum Domitii Calderini, qui etiam codicibus mss. usus est, commentariis vulgata, ex qua expressae sunt Venetae 1482. binae 1483. 1485. 1487. al. Vicent. 1480. Lipsienses 1497. 1502. 1504. 1507. cet. Ad emendandum deinde Iuvenalis textum ope librorum scriptorum accesserunt *Valla* in Veneta 1486. et *Mancinellus* in Veneta Tacuini de Tridino 1492. Illam plerumque sequuntur Venetae 1491. 1492. (Locatelli). 1498. 1501. hanc vero Veneta 1494. Norimberg. 1497. et Ascensianae novem Lugd. 1498. 1501. 1507. 1511. 1512. 1515. Paris. 1505. 1512. et 1519. nam Iodocus *Badius Ascensius* in textu Iuvenalis, ut et Virgilii Horatiique, parum aut nihil paene operae collocavit. Eamdem fere recensionem servavit *Britannicus* in Venet. 1499. 1509. 1512. 1515. Brix. 1501. 1503. al. etsi plura in iis novata sunt et correcta. Omnino enim Saeculo XV magis interpretandi studium viros doctos

exercuit, quam critica cura: Iuvenalis autem (ut Henninii verba in Praef. ad Domitii Calderini Comm. mea faciam) tantis eo tempore erat in deliciis, ut ille fere doctior haberetur, qui quam plurima acutissimi poetae memoria complecteretur illumque vel accuratius explicare posset, vel commentariis illustrasset; quod etiam intelligitur ex Domitii Calderini Epistola ad Iulianum Medicem a. 1474. scripta. Hinc etiam Saeculo XV plerique *Commentarii* in Iuvenalem scripti sunt et editi, de quorum indole iam supra in Editionum catalogo sententiam meam dixi; primum *Ang. Sabini* et *Domitii Calderini* Romae 1474. deinde *Ge. Merulae* Venet. et Tarvisii 1478. *Ge. Vallae* Venet. 1486. *Ant. Mancinelli* Venet. 1492. *Iod. Badii Ascensii* Lugd. 1498. et *Io. Britannici* Venet. 1499. Qui commentarii saepius repetiti sunt, tum seorsum, Domitii Calderini Ven. 1475. 1482. bis 1483. 1485. 1487. Paris. 1614. Merulae Brix. 1486. Mancinelli Colon. 1517. Britannici Brix. 1501. 1503. Venet. 1509. 1512. 1515. 1548. Mediol. 1514., tum iunctim, Domitii Calderini et Vallae Venet. 1491. Merulae et Domitii Calderini Venet. bis 1492. Mancinelli, Domitii Calderini et Vallae Venet. 1492. 1494. Norimb. 1497. Mancinelli, Domitii Calderini, Merulae et Vallae Venet. 1498. 1501. Sabini, Merulae, Calderini et Vallae Venet. 1493. Paris. 1498. Mancinelli et Badii Ascensii Lugd. 1498. 1501. 1507. 1511. 1512. 1515. Paris. 1505. 1512. 1519. Badii Ascensii et Britannici Venet. 1539. 1548.

Novae melioresque textus recensiones Saeculo XVI adornatae sunt ab *Aldo*, *Iunta*, *Colinaeo*, *Gryphio*, *Rob. Stephano*, *Theod. Pulmanno* et *P. Pithoeo*, qui etiam de Virgilio, Horatio aliisque scriptoribus Romanis bene meriti sunt omnes, praeter Pithoeum, cui tamen plurimum debent Iuvenalis, Persius et Sulpicia. In *Aldinis* fundamenti loco positae videntur Venetae antiquiores, in primis a. 1486. Aldina prima prodiit sine nota anni, altera, quae emendatissima est, a. 1501., et tertia, quae ad priorem plerumque rediit, a. 1535. Ex iis et quidem, quod mireris, magis ex prima, quam secunda, ductae sunt *Iuntina* Florent.

1513. quam tamen nondum a quoquam critica cum cura et subtilitate excussam esse doleo, *Argentinensis* 1518. 1527. egregia editio, Parisinae *Sim. Colinaei* Paris. 1528. 1535. 1542. Venetae *Stagnini* 1530. 1535. Basileensis *Curionis* 1531. *Gryphianae* Lugd. 1534. 1538. 1546. 1560. Paris. 1545. Lugdunenses *Frellonii* ex rec. *Iunii* 1556. 1562. 1564. quae tamen omnes passim et ab Aldinis, et a se invicem discedunt.

Textum Aldinum expresserunt etiam *Rob. Stephanus* I. in Paris. 1544. 1549. et *Theod. Pulmannus* in Plantinianis Antverp. 1565. 1566. 1585. 1587. Lugd. 1590. sed multa correxerunt ex membranis.

Melior deinde Iuvenali lux affulsit opera *P. Pithoei* et *Nic. Rigaltii.* Ille eum magna cum cura criticaque solertia recensuit ad fidem codd. MSS. Lutet. 1585. quam editionem Commelinus repetiit Heidelb. 1590. Maxime tamen omnium de integritate contextus Iuvenalis promeritus est *Nic. Rigaltius,* cuius editionem *Rob. Stephanus* III. Lutet. 1613. et 1616 prelo suo excudendam curavit. Is poetae, olim magnopere deformato, si non plane veram ac genuinam, certe venustam reddidit faciem, quae satis placere possit.

Post Pithoeum et Rigaltium, adeoque annis abhinc fere ducentis, non fuit fere quisquam, qui multum operae, vel eam felici successu in Iuvenale recensendo poneret. Antiquiores plerumque lectiones adsciverunt *Eilh. Lubinus,* a quo tres membranae in consilium adhibitae sunt, in editt. Rostoc. 1602. Hanov. 1603. 1619. et *Maittaire* in edit. Lond. 1716. cuius omne pretium ex variarum lectionum elencho et Indice verborum pendet. Recensio autem Rigaltiana tantum non integra restituta est in editionibus *Schrevelianis* Lugd. Bat. 1648 — 1684. *Henniniana* Ultrai. 1685. et Lugd. Bat. 1695. (nam Henninius non novam curavit recensionem, sed exemplum Schrevelianum operis librariis excudendum tradidit et paucis tantum locis correxit, quod ipse profitetur in Praefat.) *Goettingensi* 1769.

et *Bipontina* 1785. quae reliquis emendatiores sunt, nec multum a se invicem discrepant.

Hi fere sunt editores Iuvenalis, qui ingenium doctrinamque ad textum eius emendandum contulere: quorum tamen opera nondum ille integritati suae ita restitutus est, ut critica iam cura supersedere liceat. Praeter eos fuere etiam inde ab initio Saeculi XVI. qui notas et commentarios, sed parum idoneos, in poetam scriberent. Quos nunc breviter laudasse sufficiat, quum iam in Editionum indice de iis eorumque laboribus qualemcumque tulerim sententiam.

Commentarios Badii Ascensii, Britannici et Mancinelli saepius repetitos esse Saeculo XVI. iam supra monui. Iis accessere:

I. ADNOTATIVNCVLAE *Coelii Sec. Curionis*, brevis commentarii vice margini adiectae a Colinaeo, Gryphio et aliis Paris. 1528. 1535. 1561. Crac. 1529. Lugd. 1538. 1556. 1564. Antverp. 1559.

II. SCHOLIA, et quidem 1) eiusdem *Curionis*, quibus tum praeterita ab aliis et potissimum Britannico explicantur, tum male intellecta corriguntur, edita cum Britannici comment. a Frobenio Basil. 1551. et a Morello Lutet. 1602. 1613. 2) Alia, tam critici quam grammatici argumenti, scripta ab *Hadr. Iunio* et a Pulmanno apposita margini editionis suae Antverp. 1565. 1566. 1585. 1587. Lugd. 1590. 3) *Scholia Vetera* s. *Veterum*, quorum dimidiam fere partem Valla Venet. 1486. evulgaverat, et quae integra edidere primum Pithoeus Lutet. 1585.. deinde Commelinus Heidelb. 1590. Morellus Lutet. 1602. 1613. Schrevelius Lugd. Bat. 1648 — 1684. et Henninius Ultrai. 1685. Lugd. Bat. 1695.

III. ADNOTATIONES *Pulmanni* Antverp. 1565. seq. *Pithoei* Lutet. 1585. *Rigaltii* Lutet. 1613. 1616. *Farnabii* Lond. 1612. 1620. 1633. Paris. 1614. 1626. 1644. Amst. 1619. 1624. 1631. cet. Francof. 1623. Lugd. 1650. 1672. Roterod. 1680. 1683. 1702. Hagae Com. 1683. *Almelovenii* et *Henninii* in huius edit. Ultrai. 1685.

Camilli Sylvestris, Bahrdtii, Abeli aliorumque in versionibus Iuvenalis.

IV. PERIPHRASES aenigmaticae *Claverii* Paris. 1607.

V. PARAPHRASES parum utiles *Feder. Ceruti* Veronae 1597. Augustae Vindel. 1599. 1600. 1603. *Pratei* Paris. 1684. *Anonymi* auctoris vers. german. Berol. 1777.

VI. COMMENTARII *Lubini* Rostoc. 1602. Lugd. 1603. Hanov. 1603. 1619. *Autumni* Paris. 1607. 1614. *Grangaei* Paris. 1614. *Pratei* in usum Delphini Paris. 1684. Rothomagi 1685. Lond. 1691. 1699. 1708. *Iuvencii* Rothomagi 1697. 1709. Paris. 1715. *Marshalli* Lond. 1723. *Oweni* et *Madani* in vers. Angl. Lond. 1785. et 1789.

VII. INDICES *Langii* Friburgi 1607. 1608. Genevae 1612. *Maittarii* Lond. 1716. et *Sodalium Bipontinorum* 1785.

VIII. EDITIONES CASTRATAE seu obscoenitate omni purgatae, *Colon.* 1610. *Ficheti* in Choro poetarum Lugd. 1617. *Pratei* Paris. 1684. *Massoni* Turonibus 1685. *Tarteroni* Paris. 1689. 1695. 1706. 1729. 1737. 1752. *Iuvencii* Rothomagi 1697. 1709. *Oweni* Lond. 1785. 1786.

IX. VERSIONES.

X. OBSERVATIONES *in Iuvenalem separatim editae*, et

XI. INEDITA,

quae omnia mox singulatim memorabimus, si prius universe pauca dixerimus de his virorum doctorum studiis et de fructu, quem inde poetae interpretatio tulerit.

Toto Saeculo XVI ne unus quidem commentarius novus exiit in vulgus, sed veteres primum saepius et variis locis recusi sunt, hisque substituta deinde Scholia Curionis et Iunii, multarum editionum margini adiecta a. 1528 — 1590. et puerilibus dicata studiis, quae tamen iis valde adiuvari posse nemo facile sibi persuadebit. Neque plus valent vel ad ingenia iuvenum alenda vel ad poetam illustrandum et Periphrases Claverii Paris. 1607.

et Paraphrases Ceruti Veronae 1597. Pratei Paris. 1684. aliorumque, quae omnino, si breves sunt, ad interpretationem nihil faciunt, praecipue in poetis satiricis, qui prosa fere oratione utuntur, si copiosae ac prolixae, non sine summo taedio legi possunt. Adnotationes Pulmanni, Pithoei, Rigaltii, Almelovenii, Henninii aliorumque sive ad rem potissimum spectant criticam, sive uni tantum alterique loco lucem afferunt.

Saeculo XVII novi quidem vulgati sunt *Commentarii* Lubini, Autumni, Farnabii, Grangaei, Pratei, Iuvencii: sed longe maxima eorum pars vel ex antiquioribus, in primis Britannici, depromta est, vel magis doctam prodit subtilitatem, quam iudicii sensusque elegantiam. Intellexere utique viri docti, ad Iuvenalis interpretationem non sufficere unius alteriusve loci explicationem, sed perpetuos requiri commentarios, qui nihil relinquerent obscuritatis. Iidem vero perperam sibi persuasisse videntur, se compendiaria via eo, quo tenderent, pervenire posse, si non suum adhiberent iudicium, sed alienum fere sequerentur, neque ipsi diligenter circumspicerent, quae explicare et monere opus essent, sed selectas ex aliis interpretibus notas singulis vocibus, sententiis locisque adspergerent. Qua ratione etsi parum proficitur, nisi tum ab aliis iam omnia satis illustrata sunt nihilque praeteritum est, quod luce aliqua indigeat, tum aptissima tantum et ceteris probabiliora solerter ex iis excerpuntur; non mirum tamen est, eam multis arrisisse, quum tantopere blandiatur et desidiae et inani famae cupidini, quae alienis gloriari bonis alienisque pennis se exornare amat. Cupidissime illam prae ceteris arripuere Batavi, qui eamdem, per se iam satis commodam ac facilem, multo quoque expeditiorem reddiderunt, invecto more Auctorum classicorum vel cum omnibus fere Variorum Notis, vel cum integris virorum doctorum commentariis edendorum. Illam rationem sequutus est Schrevelius inde ab a. 1648. utramque vero Henninius a. 1685. compilatores nimis seduli, in quorum editionibus, quae

superiores interpretes ad singulas voces sententiasque illustrandas observaverant, etiam maxime aliena, arguta, vulgaria et absurda, neque semel, sed saepius a pluribus verbisque tantum aliis notata, sine ullo animi iudicio ac delectu cumulata atque congesta sunt, quibus lector oneratur magis, quam adiuvatur.

Saeculo denique XVIII non novos poeta nactus est interpretes, praeter Marshallum, (Lond. 1723.) qui tantum non omnia debet Lubino, et quosdam eruditos Anglos, Italos et Germanos, qui versionibus suis adnotationes subiecerunt, in quibus multa quidem insunt bona, sed quae non omnibus lectorum desideriis satis faciunt.

Iam si omnia, quae a nobis et singulatim et universe dicta sunt, collegeris, facile intelligitur, quam parum adhuc editorum Iuvenalis studia tum in emendationem contextus, tum in summam interpretationis profecerint, et quam vere dixerit Fabricius: (in Bibl. Lat. T. II. p. 362. edit. Ernest. Lips. 1773.) „Quum Henninii editio sit nimis onerata notis, nec ad usum satis apta, quum adeo multis locis sit quaerendum, si scire interpretum sententias velis, omninoque nondum satisfactum sit in hoc scriptore: optandum videtur, ut aliquis vir doctus, tum literis latinis egregie instructus, tum in Satiricis scriptoribus cognoscendis tritus, suscipiat novam editionem, etiam mole minorem Henniniana, et ad eam bene curandam ante omnia libros scriptos et editt. excutiat paulatim, ut materiam ei instituto aptam habeat, per quam deinde et purgare Satiras, et illustrare deinde possit."

VERSIONES.

Omnes Iuvenalis versiones recensere, non est consilii mei. Neque etiam otium mihi fuit et facultas earum cum poeta comparandarum, etsi id, ob notas quoque eruditas, (inpr. Oweni et Madani Anglorum, quibus aegre carui) non sine fructu fieri posse crediderim. Recentiores tantum popularium meorum subinde inspexi, et memoravi praecipuas. Qui plures noscere cupit, consulat *La France literaire, ou Dictionaire des auteurs franc.*

de 1771 — 1796. *par Mr. Ersch. Vol. II.* (Hamb. 1797.) *A View of the english editions, translations and commentaries of ancient writers, by Mr. Brüggemann,* (Stettin. 1796.) *I. Fr. Degen's Versuch einer vollständigen Literatur der deutschen Uebersetzungen der Römer*, Altenb. 1794. et al.

I. ANGLICAE.

Persius and Iuvenal translated, with explanatory Notes, by Bart. Holyday, Oxf. 8. 1616. et 1673.

Iuvenal, (six satires) *translated by Rob. Stapleton,* Oxf. fol. 1644.

Haec versio (inscripta: *Mores hominum, the manners of men described in sixteen satires by Iuvenal*) cum animadversionibus iconibusque aere descriptis recusa est Londini fol. 1660.

The Satires of Iuvenalis and of Persius, translated by Mr. Ioh. Dryden. Lond. 8. 1697.

Repet. Lond. 1711. et 1755. cum figuris aeri incisis.

The Satires of Iuvenal, translated into english Verse, with a correct Copy of the Original latin on the opposite page, cleared of all the most exceptionable Passages and illustrated with marginal Notes from the best Commentators. Also Dr. Brewster's Persius, with the Original on the opposite page and notes from Casaubon. By Ed. Owen M. A. Rector of Warrington, London 8. 1785. 1786.

Vid. Hal. Allg. Lit. Zeit. 1786. P. II. p. 581.

A new and literal translation of Iuvenal and Persius, with copious explanatory Notes. By Mr. Madan. 2 Vols. London, 8. 1789.

Vid. Hal. Allg. Lit. Zeit. 1791. P. IV. p. 357.

Stepneum quaedam Iuvenalis Anglico carmine haud inscite reddidisse, monet Fabricius in Bibl. Lat.

II. BELGICAE.

De Schimpdigten van Iovenalis en Persius vertaald d. Abr. Valentyn. Lugd. Bat. 12. 1682.

Haec versio denuo typis expressa est a. 1703. Cf. Koenig. Praef. ad poem. Canitz. p. 45.

Belgico etiam carmine expressas primum singulas Iuvenalis Satiras, (VIII. a. 1679. XI. a. 1695. et XIII. a. 1704.) deinde omnes Harlem. 1709. 8. edidere Sodales literariae societatis Amstel. cui symbolum *Nil volentibus arduum*, nec non Laur. *Bake* et Petr. *Nuits*. vid. Boeksaal van Europe 1695. Iul. et Aug. p. 48. Tweemaandelyse Uyttreksels 1704. Mai. Iun. p. 539.

III. DANICAE.

Iuvenalis Satiram XIV. metaphrasi Danica expressam edidit *Falsterus* cum interpretatione sive paraphrasi latina notisque, et eodem deinde anno totum Iuvenalem, additis etiam notis, Hafniae 4. 1731.

Vid. Act. Erud. 1733. p. 176. et Biblioth. Germanique T. XXII. p. 184.

Iuvenal og Persius om Menneskenes Onsker. To Satirer oversatte af det Latinske og oplyste med Anmaerkn, af F. Plum. Udg. ved Selskabet til de skionne Videnskapers forfremmelse. Hafniae, 8. 1790.

Vid. Nyeste Kjobenhavnske Efterredninger om laerde Sager. 1790. Vol. II. p. 568.

IV. GALLICAE.

Les Satires de Iuvénal translatées de latin en françois par Michel d'Amboise, seigneur de Chenillon, à Paris, I. Longis 8. 1544.

et à Poitiers 12. 1544.

Les Satyres de Perse et de Iuvénal, traduites en françois, avec des annotations, par Andr. du Chesne Tourangeau, à Paris 8. 1607.

Les Satires de Iuvénal en vers françois, avec un discours de la satire par Denys Challine advocat, Paris, 12. 1653.

Satires de Iuvénal et de Perse en latin et en françois, par M. D. M. D. A. V. Paris, 8. 1653.

Les Satires de Iuvénal en vers burlesques, par Colletet 12. 1657.

Les Satyres de Iuvénal et de Perse, avec des remarques en latin et en françois, par Mich. de Marolles, (Abbé de Villeloin en Touraine) à Paris 8. 1658.

Haec versio recusa a. 1671. et 1675. Auctor eius multos scriptores, et Graecos et Romanos, Gallice, sed parum accurate reddidit et eleganter.

Les Satires d'Horace et de Iuvénal et quelques epigrammes de Martial en vers françois, traduites par le président Nicole, Paris 8. 1669.

Les Satyres de Iuvénal et de Perse, traduites par Mr. de la Valterie, 2 Vol. à Paris 8. 1681.

Les Satyres de Iuvénal, traduites par Iérome Tarteron, à Paris 12. 1689.

Latinus textus e regione positus est et omni obscoenitate purgatus. Repet. ed. a. 1695. 1706. 1729. 1737. 1752.

Traduction nouvelle des Satyres de Iuvénal en vers françois. Avec des Remarques sur les passages les plus difficiles. Par Mr. de Silvecane, Président en la Cour des Monnoyes cet. à Paris 12. 1690. 1691.

Le nouveau Iuvénal en vers par Ch. Utrecht 12. 1716.

Les Satyres de Iuvénal, traduites par Mr. Dusaulx, à Paris, *chez Lambert* 8. 1769.

Versio haec recusa a. 1770. deinde cum diss. de poetis sat. Rom. 1782. cum adnotatt. auctoris magnisque sumtibus Didoti iun. 1796. in 4. II Vol. emendatior 8. 1803.

Les Satyres de Perse, traduites en vers françois, par Mr. Taillade d'Hervilliers. Les Satyres I. II. XV. de Iuvénal traduites en vers françois, à Paris 8. 1776.

*Les Satires de Iuvénal, traduction nouvelle par M. M**** Paris 8. 1779.

V. GERMANICAE.

Antiquior Germanica versio Iohnsonii memoratur ab Henninio.

Versuch einer Uebersetzung der XIII. Satyre des Iuvenals, von Nüscheler. Zürch 8. 1768.

Die Satiren des Iuvenalis, in e. erklär. Uebersetzung. Berlin *bey G. I. Decker* 8. 1777.

En Lubinum redivivum! Paraphrasis nimis verbosa est et saepe aliena, qua corrumpuntur potius iuvenum ingenia, quam formantur et acuuntur.

Iuvenal, übers. und mit Anmerk. für Ungelehrte versehen von D. Carl Fr. Bahrdt, Berlin, 8. 1781.

Nova et emendatior editio in lucem exiit a. 1787. Versio iambicis expressa est versibus et tum elegans, tum plerumque accurata.

Iuvenals und Sulpizia's Satiren in Verse übers. und mit Anmerk. begleitet von Fr. Gottfr. Abel, Lemgo, 8. 1785.

Versio maiore cura, quam ingenio poetico elaborata et variis versuum generibus expressa.

Iuvenals VIIte Satyre, übersetzt im: Museum für die griech. und röm. Literatur, herausg. von Carl Phil. Conz III. St. Zürch und Leipzig 8. 1795.

Versio elegantior quam Bahrdtiana, nec minus fida.

Iuvenal an Ponticus vom wahren Adel, übersezt und erläutert von Denis, Wien und Leipzig 1796.

Praeclara versio Satirae VIII., quae etiam inserta est diario, quod inscribitur: *Deutschland I. B. III. St. Berlin bei Unger* 1796. Quis non dolet, unicam tantum Satiram Germanice redditam esse a tali interprete?

VI. HISPANICAE.

Decima Iuvenalis Satira, versa ab Hieron. de Villegas, Burgis fol. 1515.

v. Velasquez Geschichte der Spanischen Dichtkunst, übersezt von Dieze, Goetting. 1769. p. 472.

Iuvenalis Hisp. versus a Diego Lopez, cum commentario. Madriti 4. 1642.

VII. ITALICAE.

Iuvenale tradotto in versi Italiani per Ge. Summaripa Tarvisii fol. 1480. et 8. 1510.

Sextam Iuvenalis Satiram Italicis versibus reddidit Lud. Dulcis Venet. 8. 1538.

Ita et primas duas vertit *Ascanius Varotarius,* ICtus Patavinus, aliasque *Franc. Rota,* Cremonensis.

Iuvenalis Satirae versibus Italicis redditae a Frid. Nornio Aretino 1692.

Extant etiam Nomii Satirae Latinae XVI. feliciter ad Iuvenalis imitationem confectae, in quarum edit. Leidensi *Nomius*, non *Nornius* appellatur.

Giuvenale e Persio volgarizzati dal Con. Camillo Sylvestri, Padua 4. 1711. et Mediol. 1739.

Vid. sup. ad Edit. a. 1711. et 1739.

OBSERVATIONES IN IVVENALEM.

Animadversiones criticae in Iuvenalem et eius Scholiasten reperiuntur in Obss. Miscell. Dorvill. Vol. V. IX. et X. Non magni sunt momenti, ut nec variae lectiones duorum codd. Mss. quae in iis laudantur.

Conr. Sam. Schurzfleischii Spicilegium Animadversionum in D. Iunii Iuvenalis Satyras XVI. cura Henr. Leon. Schurzfleischii (fratris.) *Vinariae* 1717. min. 8. Liber doctissimus et utilissimus, in quo variae lectiones codicis MS. Schurzfleischiani, (qui bonas subinde lectiones, a nobis *n.* 11. designatas, et Scholia Pithoeanis emendatiora exhibet) egregiaeque inveniuntur observationes auctoris et aliorum, tam critici quam philologici argumenti, in Iuvenalem eiusque Scholiasten.

Observationes philologicae in Satyras Iuvenalis duas priores, quas — Praeside M. Ulrico Sebastiano Beckio Norimbergensi publice disquirendas proponit Ioh. Iac. Haas. Altorfii Noricorum 1732. 4.

Commentatio historico-critica de Codice MS. Iuvenalis Satiras complectente. Ulmae 1793. 4. Vid. sup. in Indice Codd. MSS.

Sterkii Observationes in aliquot (quatuor) *Iuvenalis loca*, doctae et criticae, reperiuntur in Actis liter. Societ. Rheno-Traiect. Lugd. Bat. 1793. 8. T. I. p. 173 seq.

Frid. Iacobsii Emendationes in Iuvenalis Satiras, in Vol. I. Miscell. philol. ab Aug. *Matthiae* edit. Altenb. 1803. p. 80 — 92.

Hadriani et *Caroli Valesiorum notae in Iuvenalis Satiras*, editae a. 1810. a Nic. Lud. *Achaintre*. Vide, quae notavi ad edit. Iuvenalis Paris. 1810. Nescio, an ab his Hadr. Valesii notis differant, nec ne, eius *adnotationes ad*

Annotationes ipsius manu adscriptae ad marginem editionis, quae exstant in Biblioth. Cisensi.

Animadversiones in Iuvenalis Satiras, sive censura commentariorum Rupertianorum, auctore I. R. Aug. Heinecke, Scholae Lat. Orphan. Halensis Collega, Rectore designato Perleberg. Halis Sax. 1804. 8. Libellus probrosus, in quo ineptiae errores tam mei, quam aliorum interpretum commentorumque virorum, et quidem alii recte, perperam alii, multi vero tam acerbe et rustice, tam arroganter et vehementer notantur, ut in iuvene hoc iam nunc Orbilius Plagosusque revixisse videantur.

Commentatio prima et secunda in Iuvenalis Satiras. Scripsit Car. Frid. Heinrich, D. et Prof. P. O. Kiliae 1810. Commentationes istae doctrinam quidem et sagacitatem, sed inhumanitatem quoque et arrogantiam, Heineckiana, quae ab ipso earum auctore culpatur, longe maiorem spirant.

Observationes in loca aliquot difficiliora Iuvenalis, quibus praemissis ad examen in Gymn. Magdal. habendum invitat *Ioh. Casp. Frid. Manso,* Dr. Philos. Rector et Prof. Vratislav. 1812. et 1814. Quaedam ex his loca, non omnia, rectius quam ab aliis, exposita videbuntur; oratio quoque viri docti paulo modestior est et humanior, quam obtrectatorum modo nominatorum, quorum malignitas et calumniae ab eo notantur.

Alias virorum doctorum observationes, per varia dispersas opera, passim laudavi. Plures autem haud dubie inveniuntur in libris, quos consulere mihi non licuit, vel in quorum lectione non occurrerunt oculis meis.

INEDITA ET PROMISSA.

Multa ex iis iam indicavit Henninius in Proleg. Sect. IV. his verbis:

„Praeter ea (Scholia), quae latent in Bibliotheca Medicea aliisque, non possunt non latere hinc inde *Lectiones Publicae* super Iuvenalem, quales Romae *Muretus,* Leidae *Cunaeus, Boxhornius* aliique variis in locis habuere. *Scholas Privatas,* quas vulgo *Collegia* et *Dictata* appellant,

quis enumerabit? Scio tales exstare *Aug. Buchneri* et aliorum. Qui cirratis hunc Poetam in trivio praelegunt, solent et illi aliquid ad eum allinere, et talia vidi *Ant. Aemilii* quaedam. Taceo superioris aetatis Glossatores Monachiscos, quales *Philippinus, Magister Martinus* et alii, qui, ut credo, in privatis quorumdam Bibliothecis, praecipue Italicis, latent. Nunc tantum enumerabo illos, qui Publicanda in Aquinatem sunt moliti. I. CASPAR BARTHIVS, quod ipse variis in locis suorum operum testatur, quodque intelligitur ex Daumii Epist. XVI. ad Reines. p. m. 52. II. ISAACVS CASAVBONVS, quod patet non solum ex iteratis Barthii indiciis, (v. ad Claudian. et Advers. L, 9.) sed et ex ipsius Casauboni Epistolis 112. 260. et 266. p. 244. et 304. Edit. Graev. Latent hodie eius Notae in Biblioth. Regis Angliae, quae Londini est. III. EBERHARDVS ELMENHORSTIVS, ut ex laudatis Casauboni Epistolis apparet. IV. OCTAVIVS FERRARIVS, ut fatetur Elect. II, 14. V. THOMAS GALE Anglus, qui, ut audio, meditatur notas in hunc Poetam. VI. PEARSONIVS, ICti celeberrimi et doctissimi Episcopi frater, cuius Animadversiones in hunc poetam, ut aiunt, latent apud Standlaeum Londini. VII. HADRIANVS VALESIVS, cuius notas apud Aegid. Menagium exstare audio."

Praeter eos, quos Henninius laudavit, Iuvenalis editionem pararunt: VIII. IO. BVRDELOTIVS, cuius et *Hadr. Valesii* notas ad Iuvenalem et Persium in lucem prodituras Parisiis scripsit Iac. Bernardus in Novellis Reip. literariae a. 1700. T. I. p. 357. IX. IAC. THOMASIVS, a quo certe Iuvenalem cum cod. MS. et vetere editione collatum esse, tradunt auctores Ephemeridum literariarum, quae Germanice editae sunt Lips. 1710. p. 603. X. D. CHRISTIANVS REITZER, qui in animum induxerat, Iuvenalem recensere ad fidem codd. MSS. et Hafniae cum notis edere. XI. IO. GOTTL. SAM. SCHWABE, doctus Phaedri editor et Scholae olim Buttstadiensis Rector, nunc Gymnasii Vinariensis Conrector,

Exstant etiam Nornii Satirae Latinae XVI. feliciter ad Iuvenalis imitationem confectae, in quarum edit. Leidensi *Nomius*, non *Nornius* appellatur.

Giuvenale e Persio volgarizzati dal Con. Camillo Sylvestri, Padua 4. 1711. et Mediol. 1739.

Vid. sup. ad Edit. a. 1711. et 1739.

OBSERVATIONES IN IVVENALEM.

Animadversiones criticae in Iuvenalem et eius Scholiasten reperiuntur in Obss. Miscell. Dorvill. Vol. V. IX. et X. Non magni sunt momenti, ut nec variae lectiones duorum codd. Mss. quae in iis laudantur.

Conr. Sam. Schurzfleischii Spicilegium Animadversionum in D. Iunii Iuvenalis Satyras XVI. cura Henr. Leon. Schurzfleischii (fratris.) *Vinariae* 1717. min. 8. Liber doctissimus et utilissimus, in quo variae lectiones codicis MS. Schurzfleischiani, (qui bonas subinde lectiones, a nobis *n.* 11. designatas, et Scholia Pithoeanis emendatiora exhibet) egregiaeque inveniuntur observationes auctoris et aliorum, tam critici quam philologici argumenti, in Iuvenalem eiusque Scholiasten.

Observationes philologicae in Satyras Iuvenalis duas priores, quas — Praeside M. Ulrico Sebastiano Beckio Norimbergensi publice disquirendas proponit Ioh. Iac. Haas. Altorfii Noricorum 1732. 4.

Commentatio historico-critica de Codice MS. Iuvenalis Satiras complectente. Ulmae 1793. 4. Vid. sup. in Indice Codd. MSS.

Sterkii Observationes in aliquot (quatuor) *Iuvenalis loca*, doctae et criticae, reperiuntur in Actis liter. Societ. Rheno-Traiect. Lugd. Bat. 1793. 8. T. I. p. 173 seq.

Frid. Iacobsii Emendationes in Iuvenalis Satiras, in Vol. I. Miscell. philol. ab Aug. *Matthiae* edit. Altenb. 1803. p. 80 — 92.

Hadriani et *Caroli Valesiorum notae in Iuvenalis Satiras*, editae a. 1810. a Nic. Lud. *Achaintre*. Vide, quae notavi ad edit. Iuvenalis Paris. 1810. Nescio, an ab his Hadr. Valesii notis differant, nec ne, eius *adnotationes ad*

Iuvenalem ipsius manu adscriptae ad marginem editionis, quae exstat in Biblioth. Cizensi.

Animadversiones in Iuvenalis Satiras, sive censura editionum Rupertianarum, auctore I. R. Aug. Heinecke, Scholae Lat. Orphan. Halensis Collega, Rectore designato Perleberg. Halis Sax. 1804. 8. Libellus probrosus, in quo saepius errores tam mei, quam aliorum interpretum summorumque virorum, et quidem alii recte, perperam alii, omnes vero tam acerbe et rustice, tam arroganter et inhumane notantur, ut in iuvene hoc iam nunc Orbilius Klotziusque revixisse videantur.

Commentatio prima et secunda in Iuvenalis Satiras. Scripsit Car. Frid. Heinrich, D. et Prof. P. O. Kiliae 1806. *et* 1810. Commentationes istae doctrinam quidem et sagacitatem, sed inhumanitatem quoque et arrogantiam, Heineckiana, quae ab ipso earum auctore culpatur, longe maiorem spirant.

Observationes in loca aliquot difficiliora Iuvenalis, quibus praemissis ad examen in Gymn. Magdal. habendum invitat *Ioh. Casp. Frid. Manso,* Dr. Philos. Rector et Prof. Vratislav. 1812. et 1814. Quaedam ex his loca, non omnia, rectius, quam ab aliis, exposita videbuntur; oratio quoque viri docti paulo modestior est et humanior, quam obtrectatorum modo nominatorum, quorum malignitas et calumniae ab eo notantur.

Alias virorum doctorum observationes, per varia dispersas opera, passim laudavi. Plures autem haud dubie inveniuntur in libris, quos consulere mihi non licuit, vel in quorum lectione non occurrerunt oculis meis.

INEDITA ET PROMISSA.

Multa ex iis iam indicavit Henninius in Proleg. Sect. IV. his verbis:

„Praeter ea (Scholia), quae latent in Bibliotheca Mediolanensi aliisque, non possunt non latere hinc inde *Lectiones Publicae* super Iuvenalem, quales Romae *Muretus*, Leidae *Cunaeus*, *Boxhornius* aliique variis in locis habuere. *Scholas Privatas*, quas vulgo *Collegia* et *Dictata* appellant,

quis enumerabit? Scio tales exstare *Aug. Buchneri* et aliorum. Qui cirratis hunc Poetam in trivio praelegunt, solent et illi aliquid ad eum allinere, et talia vidi *Ant. Aemilii* quaedam. Taceo superioris aetatis Glossatores Monachiscos, quales *Philippinus, Magister Martinus* et alii, qui, ut credo, in privatis quorumdam Bibliothecis, praecipue Italicis, latent. Nunc tantum enumerabo illos, qui Publicanda in Aquinatem sunt moliti. I. CASPAR BARTHIVS, quod ipse variis in locis suorum operum testatur, quodque intelligitur ex Daumii Epist. XVI. ad Reines. p. m. 52. II. ISAACVS CASAVBONVS, quod patet non solum ex iteratis Barthii indiciis, (v. ad Claudian. et Advers. L, 9.) sed et ex ipsius Casauboni Epistolis 112. 260. et 266. p. 244. et 304. Edit. Graev. Latent hodie eius Notae in Biblioth. Regis Angliae, quae Londini est. III. EBERHARDVS ELMENHORSTIVS, ut ex laudatis Casauboni Epistolis apparet. IV. OCTAVIVS FERRARIVS, ut fatetur Elect. II, 14. V. THOMAS GALE Anglus, qui, ut audio, meditatur notas in hunc Poetam. VI. PEARSONIVS, ICti celeberrimi et doctissimi Episcopi frater, cuius Animadversiones in hunc poetam, ut aiunt, latent apud Standlaeum Londini. VII. HADRIANVS VALESIVS, cuius notas apud Aegid. Menagium exstare audio."

Praeter eos, quos Henninius laudavit, Iuvenalis editionem pararunt: VIII. IO. BVRDELOTIVS, cuius et *Hadr. Valesii* notas ad Iuvenalem et Persium in lucem prodituras Parisiis scripsit Iac. Bernardus in Novellis Reip. literariae a. 1700. T. I. p. 357. IX. IAC. THOMASIVS, a quo certe Iuvenalem cum cod. MS. et vetere editione collatum esse, tradunt auctores Ephemeridum literariarum, quae Germanice editae sunt Lips. 1710. p. 603. X. D. CHRISTIANVS REITZER, qui in animum induxerat, Iuvenalem recensere ad fidem codd. MSS. et Hafniae cum notis edere. XI. IO. GOTTL. SAM. SCHWABE, doctus Phaedri editor et Scholae olim Buttstadiensis Rector, nunc Gymnasii Vinariensis Conrector,

qui tam XXXVI abhinc annis novam Iuvenalis editionem publice promiserat, sed omne iam dudum abiecit consilium. De eius apparatu critico vid. sup. in Indice Codd. MSS. XII. CRAMER, ICtus eruditissimus et Prof. Kilon. qui diu iam in Iuvenale edendo laboravit. — Novam nunc Iuvenalis editionem meditantur *Gurlitt*, Prof. et Dir. Iohan. Hamburg., Dr. Theol., *Heinrich*, Prof. Kil., *Heinecke*, Rector Scholae Perleberg., et, quod nunc rescivi, *Manso*, Prof. Vratislav.

Alia Inedita, quae ad Iuvenalem illustrandum pertinent, sunt: 1) *Observationes quaedam Frid. Brummeri Lipsiensis* et *variae lectiones e codd. Gudianis* adscriptae margini editionis Schrevelianae, quod exemplar olim habebat Fabricius. 2) *Iani Dousae Praecidanea in Iuvenalem*, quae ubi lateant, non habeo dicere. 3) *Frid. Lindenbrogii adnotatiunculae*, de quibus v. sup. ad edit. Heidelberg. 1590. 4) *Henr. Schaevii paraphrasis latina*, quam vulgandam receperat Frid. Redtelius, Conr. Scholae Stettinensis; de quo v. Nova literaria maris Balthici a. 1702. pag. 73. 5) *Frid. Rappolti Praelectiones in Iuvenalem et Persium*, quas laudavit Io. Sam. Adamus in Praef. ad germ. metaph. Persii Dresd. 1674. 8. 6) *Guntheri Henrici Plathneri Lectionum Iuvenalium Libri V.* a. 1637. scripti, qui servantur in Biblioth. Gothana et a Viris Cel. Geislero et Doeringio, quae summa eorum benevolentia est, una cum duobus codd. MSS. Gothanis ad me missi sunt, sed magnopere fefellerunt spem meam. Est enim ventriosum quartae formae volumen, in quo multa sunt docta et quaedam utiliter monita, sed pleraque vel falsa, vel nimis arguta et aliena, more istius aevi et ad modum Pitisci congesta, quae magis ad antiquitates Romanas Christianasque exponendas pertinent, quam ad interpretationem poetae, qui vanae tantum eruditionis ostentandae expromendaeque occasionem praebuit. Meliora et aptiora, tam critici quam philologici argumenti, non sine summo taedio excerpsi: unde *Plathnerum* passim a me laudatum reperies. Quaedam ex iis iam antea benevole mecum communicaverat S. V. Augusti, nunc Prof. Vratislav.

TESTIMONIA ANTIQVA DE IVVENALE.

M. VALERIVS MARTIALIS EPIGR. VII, 23.

Cum Iuvenale meo quae me committere tentas,
Quid non audebis, perfida lingua, loqui?
Te fingente nefas Pyladen odisset Orestes;
Thesea Pirithoi destituisset amor.
Tu Siculos fratres et maius nomen Atridas
Et Ledae poteras dissociare genus.
Hoc tibi pro meritis et talibus imprecor ausis,
Vt facias illud, quod, puto, lingua, facis.

IDEM EPIGR. VII, 90.

De nostro, facunde, tibi, Iuvenalis, agello
Saturnalicias mittimus, ecce, nuces.
Cetera lascivis donavit poma puellis
Mentula custodis luxuriosa Dei.

IDEM EPIGR. XII, 18.

Dum tu forsitan inquietus erras
Clamosa, Iuvenalis, in Subura,
Aut collem dominae teris Dianae;
Dum per limina te potentiorum
Sudatrix toga ventilat, vagumque
Maior Caelius et minor fatigant:
Me multos repetita post Decembres
Accepit mea rusticumque fecit
Auro Bilbilis et superba ferro.

CLAVDIVS RVTILIVS ITINERAR.
Lib. I. v. 603 — 606.

Huius vulnificis Satira ludente Camenis
Nec Turnus potior, nec Iuvenalis erit.
Restituit veterem censoria lima pudorem;
Dumque malos carpit, praecipit esse bonos.

C. SOLLIVS APOLLINARIS SIDONIVS
Carm. IX. v. 266. seq. ad Magnum Felicem Cos.

Non qui tempore Caesaris secundi
Aeterno incoluit Tomos reatu:
Nec qui consimili deinde casu,
Ad vulgi tenuem strepentis auram,
Irati fuit histrionis exsul.

AMMIANVS MARCELLINVS
Historiar. XXVIII, 4.

Quidam detestantes, ut venena, doctrinas Iuvenalem et Marium Maximum curatiore studio legunt, nulla volumina, praeter haec, in profundo otio contrectantes.

PORPHYRIO
seu, quisquis est, vetus Grammaticus,
in Comment. ad Horat. Sat.

Satyra Horatii inter Lucilii Satyram et Iuvenalis est media: nam et asperitatem habet, qualem Lucilius, et suavitatem, qualem Iuvenalis.

SVIDAS IN LEXICO.

ΙΟΥΒΕΝΑΛΙΟΣ ποιητὴς Ῥωμαῖος. οὗτος ἦν ἐπὶ Δομετιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων. Ὁ δὲ Δομετιανὸς ἐφίλει τὸν ὀρχηστὴν πρασίνου μέρους τὸν λεγόμενον Πάριν, περὶ οὗ καὶ ἐλοιδορεῖτο ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ Ἰουβεναλίου τοῦ ποιητοῦ· ὅςτις βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν Ἰουβενάλιον ἐν Πενταπόλει ἐπὶ τὴν Λιβύην. τὸν δὲ ὀρχηστὴν πλουτίσας ἔπεμψεν εἰς Ἀντιόχειαν· ὃς κτίσας οἶκον καὶ λουτρὸν ἔξω τῆς πόλεως ἐκεῖ τελευτᾷ.

DIVISIO ET ARGVMENTA SATIRARVM IVVENALIS.

Iuvenalis Satirae sedecim in multis codicibus, tam scriptis quam editis, v. c. in 4. 19. 26. 45. 46. 49. 55. 59. 70. 74. 75., distribuuntur in quinque libros, quorum primus quinque priores, secundus sextam, tertius VII. VIII. et IX., quartus X. XI. et XII., quintus tres ultimas complectitur. Hi libri laudantur iam a Prisciano et a vet. Schol. ad Sat. III, 240. Hinc divisionem hanc retinui, etsi parum apta est, (nam plerique libri non nisi tres satiras, et secundus adeo unam tantum continet) et magis ad eclogarum longitudinem, quam argumentum accommodata.

De ordine, quo vulgo Satirae Iuvenalis collocantur in libris, haec disputavit Heinrich in sec. commentat. p. 8. „Iuvenalem Satiras, quas legimus, diversis temporibus scripsisse, partem sub Domitiano compositam, alias sub Traiano, quasdam sub Hadriano factas, sed omnes Hadriani aetate recitatas et publicatas, id vero iam pridem demonstravit Salmasius, (v. Plin. Exercitatt. p. 321. C.) in quo quid corrigendum habeat fastidiosior Criticus, Henr. Dodwellus Annal. Quintil. §. 40. ed. Oxon. p. 162., videre non facile est, quum ipse nihil aliud dicat. Satira secunda cum tota referat tempora, sive, ut novo modo loquimur, *genium saeculi* Domitiani, tum aut scripta est adhuc imperium tenente Domitiano, et interea scriniis retenta; aut statim post caedem tyranni: ut certum videatur, Satirarum, quas quidem edidit Iuvenalis, eam tempore primam omnium esse habendam. Certe etiam quarta post scripta est, quanquam secundo ab illa loco ponenda, si Satirarum tempora numerantur. — Aliud hoc est, quam si vulgarem ordinem velis mutatum. Iam diu vehementer est laboratum, ut thecae

calamariae, quales essent apud veteres, et librorum ornamenta, cornua, umbilici, reliqua id genus, accuratissime cognoscerentur: verumtamen quae fuerit alia ex parte rei librariae ratio, velut in libris colligendis et digerendis; primum atque iterum iustae editioni parandis, inscribendis et per nomina auctorum ac titulos distinguendis; deinde in exemplis multiplicandis, per recensiones (quae Latine *correctio* dicitur) renovandis et retractandis: talia permulta nusquam adhuc vidimus satis quaesita, nedum perfecte exposita et, quod varias ob causas valde optamus, plenissime comprehensa. Loci sunt non pauci in arte critica, qui novam inde lucem exspectare possint. Sic in variis scriptis colligendis mira quaedam et, paene dixerim, generosa cernitur apud veteres negligentia; neque sic iam industrios videmus auctores, ut ipsi sua *Opera omnia* consarcinantes facillime populi commodo, aut etiam suo, prospicerent: ita pleraque dissoluta et dissipata, permulta ne ab ipso quidem auctore ad editionem destinata, nonnunquam admodum sero et ab imperitis colligebantur. Quodsi ipse scriptor institueret collectionem, faciebant hoc maxime, ut de Epistolis Plinius narrat I, 1. *Collegi, non servato temporis ordine,* (*neque enim historiam componebam*) *sed ut quaeque in manus venerat.* Sic poetae quoque fecerunt, ut Horatius et Tibullus; neque aliter Iuvenalis; modo sit ipsius hoc syntagma, quod nunc manibus tenemus. Eum produxisse ad audiendum plura Satirarum volumina, scilicet per diversas vices acroasis, coniectari probabiliter potest, primum ex antiquo more ac modo recitandi, deinde ex illa, quae vulgo in Codicibus reperitur, quinque librorum distincta notatione, quam haud ita minime spernendam putamus, ut non nisi ultimae aetatis Grammaticorum habenda videatur. Quid? quod eiusdem rei fere historica significatio latet in Vita, Suetonio tribui solita."

SATIRARVM TITVLI ET ARGVMENTA in codicibus et scriptis et editis varia ratione, et vel prosa vel versa oratione expressa leguntur.

SATIRAE I.

Prima docet Satirae causam formamque libelli. — Materiam et causam (al. causas) satirarum hac adspice (al. inspice) prima. — Praefatio; cur Satiras scribat. — Cur satiras scribat, qui fere ad mediam aetatem declamavit.

SATIRAE II.

Arguitur Satira probitas simulata secunda. — Carpitur hac Satira probitas simulata secunda. — Hypocritas damnat, in quos Laronia clamat. — Dat causam poenae quod Martem poscit amoene. — Hypocritae. — In s. contra hypocritas. — De Philosophis obscoenis. — De fictis moribus institutis.

SATIRAE III.

Effugit Umbritius diversa pericula vitans. — Odisti quod Roma bonos, pravos colis, hinc te Effugit Umbritius diversa pericula vitans. — Ad Umbritium. — Quare Umbritius Urbem deserat. — De digressu Umbritii. — Urbis incommoda. — De incommodis Urbis.

SATIRAE IV.

Vitam Crispinus laudat ventremque Neronis. — Crispini hic lacerat vitam ventremque Neronis, Ut reges avidos carpat regumque sodales. — In Crispinum. — In ingluviem. — In Domitianum vindictae post exsilium. — Catalogus amicorum Domitiani, s. Neronis. — Convivae Domitiani. — De convivio Domitiani. — De rhombo pisce. — De Crispino et rhombo pisce. — De piscis magnitudine.

SATIRAE V.

Quot mala sustineat parasitica vita notato, s. notabis. — In parasitos, de coenis contumeliosis. — Ad Trebium. — De parasitis ad parasitum.

SATIRAE VI.

Sexta haec insidas mulieres monstrat abunde. — Hac Satira mulieres incestas monstrat, iubetque (al. ut omnem) Uxorem Ursidius devitet pectore toto. — L. Fursedio Postumo. — Ad Postumum. — Mulierum flagitia et scelera. — In libidinem mulierum. — De vitiis mulierum.

SATIRAE VII.

Mendicant artes, sic Roma coegit avara. — Artium neglectarum querela. — De sterilitate studiorum. — De poetarum calamitatibus. — Contra divites, qui poetas mendicare patiebantur.

SATIRAE VIII.

Nobilitas propria est virtus, non acta parentum. — Adversus iactatores. — Ad Rubellium Blandum. — Contra illos, qui se de generositate suorum iactant. — De claritate natalium. — De claritate nobilium tractatio ad Ponticum.

SATIRAE IX.

Turpia qui tolerant, nona carpuntur iniqui. — Concubitus diri et Sodomitica probra notantur. — Cinaedi. — Querela Naevoli de re impudica. — In pathicos. — Ad Naevolum. — Ad Naevolos. — Loquitur ad parasitum quemdam, qui servit regibus.

SATIRAE X.

Arguit haec saturas hominum curas et inania vota. (Sic contra metrum in codd. nonnullis legitur, unde Schurzfleischius emendabat, *Arguit haec fatuas curas* cet. Lipsius autem in Epist. Quaest. IV, 15. *Arguit haec hominum curas* cet. extrusa voce *saturas*, et haec lectio reperitur in cod. 19. et 27.) — Arguit haec Satira et curas et inania vota. Ex hac lectione illa videtur orta glossatorum opera et stupore librariorum.) — De votis contrariis. — De inutilitate votorum. — In indiscreta hominum vota.

SATIRAE XI.

Lauta reprobamus convivia, parca probamus. — Lauta reprenduntur (al. reprehenduntur) convivia, parca probantur. — *Luxus.* — De comparatione victus. — In luxuriosos in cibo. — Ad Persicum amicum suum. — De superfluo apparatu ciborum.

SATIRAE XII.

Arguit haec avidos nimium nimiumque rapaces. — Heredipetae. — Contra heredipetas. — De reditu Catulli. — De reditu Catulli ad Corvinum. — In avidos et rapaces.

SATIRAE XIII.

Mens cruciat pravos, (ita pro vulg. *Mors cruciat pravos* legitur in 19. 27. al. et sic iam correxerat Lips. Epist. Quaest. IV, 15.) sapiens fert damna modeste. — Scelera tandem punita. — De fraudibus ad Gabinium, cuius amicus abnegaverat depositum. — In fraudulentos. — Ad Calvinum, contra illos, qui de amissione temporalium nimis dolent.

SATIRAE XIV.

His docet exemplis natos mala vita parentum. — Imbuit exemplis natos mala vita parentum. — Ad Fuscinum. — *ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΩΓΩΝ ΠΡΟΣ ΦΟΥΣΚΙΝΟΝ.* (*ΦΟΙΣΚΙΝΟΝ* in Lat. Ex. Pith.) — De institutionibus. — Parentum exempla. — Contra illos, qui filios pravis instituunt documentis.

SATIRAE XV.

Obtinet Aegyptus perversos impia ritus. — Immanes ritus Aegyptius incola suadet, al. Aegypti incola servat. — Religiones peregrinae. — De superstitione. — De superstitionibus Aegyptiorum. — De religionibus Aegypti. — Ad Volusium Bithynicum. — De falsa Deorum cultura et nefario victu Aegyptiorum.

SATIRAE XVI.

Militiae mores et commoda magna videte, s. dinumerantur. — Militiae privilegia. — De felicitate militum. — De castrensibus. — Ad Gallum de militia. — De militibus.

Argumenta Satirarum ab Anton. Mancinello concinnata.

Prima docet Satirae causas formamque libelli.
Qui simulant Curios, Satira patuere Secunda.
Ex Urbe Umbritii digressum Tertia narrat.
Quarta quidem Crispinum odit calvumque Neronem.
Ganeo quae tolerat parasitus, Quinta notavit.
Sexta haec infidas mulieres pandit abunde.
Septima demonstrat Romam nil ferre poetis.
Nobilis Octava propria virtute vocatur.
Turpia qui tolerant, Nona carpuntur avari.
Curae hominum Decima rerumque libido notantur.
Arguit Undecima vates convivia lauta.
Bissena arguitur Satira captator avarus.
Tertia post decimam solatur damna dolentes.
In Decima quarta dant prava exempla parentes.
Numina diversa Aegypti Penultima monstrat.
Ultima militiae felicis praemia narrat.

Satirae Iuvenalis memoriae causa tribus versibus conclusae a Rudolpho Gittins.

1. Vates. 2. Hypocrites. 3. Roma urbs. 4. Rhombus. 5. Parasitus.
6. Nupta. 7. Ars sordet. 8. Nobilitas vera. 9. Impia. 10. Vota.
11. Coena. 12. Redux. 13. Deposta. 14. Parens. 15. Aegyptia. 16. Miles.

INDEX
CODICVM MSS. ET EDITIONVM QVAE NVMERIS NOTANTVR IN VAR. LECT. ET EXCVRS.

Vetus Scholiastes Pith. designatur numero	1.
Codex MS. Noviomagensis	2.
— — Pulmanni	3.
— — Hadr. Iunii	4.
— — Miggrodii	5.
— — Susii	6.
— — Amstelodamensis	7.
— — vetustiss. Pithoei s. Budensis	8.
— — Latiniac. Pithoei	9.
— — Schwarzii s. Altorfinus	10.
— — Schurzfleischii s. Vinariensis	11.
— — Erlangensis	12.
— — Ulmensis	13.
— — Norimbergensis I.	14.
— — Norimbergensis II.	15.
— — Norimbergensis III.	16.
— — Guelpherbytanus s. Gudianus I.	17.
— — Guelpherbyt. s. Gudianus II.	18.
— — Guelpherbyt. s. Gudianus III.	19.
— — Guelpherbyt. s. Gudianus IV.	20.
— — Gaybacensis s. Schönbornensis I.	21.
— — Gaybacensis s. Schönborn. II.	22.
— — Gothanus I.	23.
— — Gothanus II.	24.

CODICVM COLLATORVM [illegible]

Editor Iuvenalis noviesimus est

Ach. (Achaintre) v. sup. p. CLVI.

Auctores antiquiores recentioresque observationum commentationumque, quas saepissime laudavi, sunt

Schurzfl. (Schurzfleischius)

Beck. (Beckius)

Iacobs.

H. et *C. Vales.* (Hadr. et Car. Valesius)

Hein. (Heinecke)

Heinr. (Heinrich)

Manso.

De his v. sup. p. CLXIX. et CLXX.

D. IVNII IVVENALIS

AQVINATIS

SATIRAE.

D. IVNII IVVENALIS

AQVINATIS

SATIRARVM

LIBER PRIMVS.

SATIRA I.

ARGVMENTVM.

In prima huius Satirae parte v. 1—18. *lepidas poeta tradit causas, quibus adductus animum ad carmina scribenda et post longam demum moram evulganda appulerit: se enim, recitationibus crebris et importunis multorum poetarum, qui eiusdem fere argumenti carmina composuerint iisdemque adumbraverint coloribus, tamdiu ac toties et tantopere offensum atque vexatum, sibi temperare non potuisse, quo minus ipse etiam aliquid scriberet recitaretque, quo saltem iis, quibus non sine ingenti taedio aures praebuerit,* reponeret, *rependeret, par pari referret, h. e. idem legendi audiendique fastidium crearet, ne patientiam suam hi* impune *insultasse videri possent; (v.* 1—14.) *utque aliquam certe scribendi facultatem sibi compararet, scholas dicit Grammaticorum Rhetorumque a se fuisse frequentatas; nihil autem referre, utrum aliorum versificatorum, quorum tantus sit numerus, ut ubique iis occurrat, an sua manu pereat charta.* (*v.* 15—18.) *In altera Satirae parte v.* 19—150. *rationes affert, quare, capto carminum scribendo-*

rum consilio, ad satiras potius, quam ad alia poematum genera, animum converterit: tot enim et tanta Romae nunc vigere vitia ac scelera, ut in hoc campo facile suppeditet omnis dicendi apparatus, et difficile sit, satiram non scribere, *utque,* si natura neget, faciat indignatio versum, qualemcumque possit; *(v. 30. 79.) multo quoque magis expedire, haec hominum vitia notari, quam exponi mythos et argumenta, iam tractata a tot poetis et omnibus nota. (v. 52 seq.) Praeterea summam proponit omnium, quae in satiris suis persequi apud animum constituerit quaeque, hoc poeseos genus complectatur. (v. 81—86.) In fine demum carminis animo secum reputans ac dolens, priscam loquendi scribendique libertatem poetis praecisam esse et homines, qui multum auctoritate et Imperatorum gratia valeant, nedum ipsos Caesares, non sine salutis vitaeque periculo vivos carpi posse, se in sola mortuorum, utpote qui non amplius mordeant, facta et mores invecturum esse profitetur. (v. 150—171.)*

Satira haec, praefationis quasi loco ceteris praemissa, salis facetiarumque plena est et dispositio eius praeclara. Juvenalis nos docet, quare et scribere, et satiras potissimum scribere apud animum suum statuerit: utriusque autem consilii tam lepidas affert rationes, ut vel Catoni risum movere potuissent. Nihil quoque facetius simul et modestius est iudicio illo, quod de facultate sua poetica ipse fert v. 17. 18. 79. 80., nihil aptius venustiusque pictura perditorum seculi sui morum et conversione ad hoc primarium satiricae poeseos argumentum, cui proinde diutius immoratur v. 22—146., quibus plurima illorum temporum vitia non sine urbanis salibus recenset; a spadonibus scilicet uxores duci, (v. 22.) mulieres descendere in arenam, (22. 23.) a quibusdam libertinorum quemvis patriciorum divitiis ac mollitie superari, (24—29.) causidicos delationibus opes sibi parare et luxurie diffluere, (32. 33.) delatores opibus exuere nobilissimum quemque et a se invicem timeri, (33—36.) adulteros fieri heredes moe-

charum, (37—44.) pupillos fortunis a tutoribus spoliari, (45—47.) repetundarum reos damnatosque maximam retinere partem pecuniae, a provincialibus per vim ac fraudem exactae, et in exsilio lautius, quam antea, genio suo indulgere, (47—50.) maritos ipsos lenonum partes agere, ut bonorum moechi heredes ex asse fiant, (55—57.) homines infimae sortis, qui patrimonium equis alendis dilapidaverint, praetorianis cohortibus praefici, (58—62.) falsos testamentorum signatores hereditates invadere et non minus magnificos quam molles esse, (63—68.) maritos ab uxoribus veneno necari, (69—72.) sceleratissimos homines dignitate et copiis excellere, (73—76.) nurus a soceris vitiari et pueros vel viris nubere vel adulterari, (77. 78.) numquam maiorem viguisse avaritiam nec insaniorem aleae lusum, (87—93.) plures uni homini esse villas et divites privatim saliarem in modum epulari, pauperibus vero clientibus ante fores aedium sportulas apponi, (94—99.) summos quoque magistratus tam sordidos esse, ut eos non pudeat, una cum uxoribus vel earum nomine sportulas petere et contemtim ab opulentis tractari, (99—131.) veteres amicos pauperesque clientes non amplius ad rectam vocari coenam, sed ditiores solos domi lautissimis epulis abligurire fortunas suas et nonnumquam cruditate mori. (132—146.) Huic itaque Satirae si secundam potissimum, tertiam sextamque adiunxeris, consummatissimam habebis picturam corruptorum illius aevi morum. Forma orationis saepe oratoria magis quam poetica videri potest; sed per maximam carminis partem regnat magnum πάθος et generosa indignatio, qua pravos huius aetatis mores insectatur poeta. Ceterum Satiram hanc esse primam omnium, quas Iuvenalis, si non scripserit, certe evulgaverit, cum ex primis, tum ex postremis eius verbis probabile fit. Perperam tamen ex v. 15 seq. colligi, eam ad illa tempora referendam esse, quibus poeta rhetorum scholas frequentare vix desierit, ex v. 24 seq. intelligitur.

Semper ego auditor tantum? nunquamne reponam,
Vexatus toties rauci Theseide Codri?
Impune ergo mihi recitaverit ille togatas,
Hic elegos? impune diem consumserit ingens
Telephus, aut summi plena iam margine libri
Scriptus et in tergo nec dum finitus Orestes?
  Nota magis nulli domus est sua, quam mihi lucus
Martis et Aeoliis vicinum rupibus antrum
Vulcani. Quid agant venti, quas torqueat umbras
Aeacus, unde alius furtivae devehat aurum
Pelliculae, quantas iaculetur Monychus ornos,

VARIETAS LECTIONVM.

Sat. I.

2. *tociens* 22. 26. 45. 46. 47. 49. al. *totiens* 14. 15. 16. 21. 23. 24. 60. al. h. l. et passim, ut *quotiens*, *formonsus*, *vicensimus*, *aquonsus* et similia in antt. codd. Sed falsam hanc esse scripturam et inde profectam, quod veteres Romani, si Quintiliano fides habenda, apicem sive lineolam superscripserint vocalibus longis, iam dudum ac recte suspicati sunt Lipsius, Cellar. et alii. — *Codri* legerunt Servius ad Virg. Aen. I. et Priscianus, eademque lectio h. l. et inf. III, 203. 208. omnium fere codd., etiam Parisinorum, auctoritate firmatur; nec obstat, quod nomen est Graecum et Codrus, inf. III, 203 seq. memoratus, qui pro eodem vulgo habetur homine, Graecus videtur poeta fuisse, quod ex III, 206. probabili iudicio colligitur. Antiquiorem quoque poetam Rom. ita dictum fuisse, cuius mentionem fecerit Valgius in Elegiis suis, docet Servius ad Virg. Ecl. VII, 22 seq. De alio Codro v. Martial. II. 57. V, 26. *Cordi* 1. 8. et alii, teste ac prob. Barthio. Advers. I, 21. quod hoc potius nomen sit Romanum. Idem tamen monet, poetis talia esse κωφὰ πρόσωπα, vel nomina suo tantum aevo nota, quae frustra et inepte requiras.

5. *Thelephus* 14. 15. 16. 20. 24. 27. 45. al. Sed Graecis constanter *Τήλεφος* dicitur, etsi nomen hoc ei inditum ἀπὸ τῆς θηλὴν ὑποσχούσης ἐλάφου inepte fabulantur. — *iam pleno* 13.

6. *a tergo* 29. et duo codd. Paris. — *nondum* 13. 19. 29. et X codd. Paris.

8. *inclusum* pro *vicinum* N. Heins. ad Sabini Epist. III, 91. et Valer. Flacc. V, 642. sed memoriae, opinor, lapsu.

9. *Volcani* in plerisque codd. legitur, ut *voltus*, *volgus*, *volnus*, *volsus*, quae scriptura pro antiquiore haberi solet, sed iudice Heynio in Praefat. novae edit. Virgil. p. XXII. pronuntiationi, mediae inter fuscam et liquidiorem

Frontonis platani convulsaque marmora clamant
Semper et assiduo ruptae lectore columnae.
Exspectes eadem a summo minimoque poeta!
Et nos ergo manum ferulae subduximus, et nos
Consilium dedimus Sullae, privatus ut altum
Dormiret. Stulta est clementia, quum tot ubique
Vatibus occurras, periturae parcere chartae.
  Cur tamen hoc potius libeat decurrere campo,
Per quem magnus equos Auruncae flexit alumnus,
Si vacat et placidi rationem admittitis, edam.
Quum tener uxorem ducat spado, Maevia Tuscum
Figat aprum et nuda teneat venabula mamma;
Patricios omnes opibus quum provocet unus,
Quo tondente gravis iuveni mihi barba sonabat;
Quum pars Niliacae plebis, quum verna Canopi
Crispinus, Tyrias humero revocante lacernas,
Ventilet aestivum digitis sudantibus aurum,

sequente litera liquida *l*, debetur, quam nonnulli ex usu vulgari male in scripturam traduxerunt.

16. *Syllae dedimus* 24. *Syllae* 17. 20. 21. 22. 24. 60. 64. MS. Alex. et XV alii codd. Paris. Sed *Sulla* passim in Inscriptt. legitur estque cognomen Romanum, Graecis incognitum, qui illud, ut Plut. in vita Sullae monet, per *v* scripserunt; Achaintre. — *alte* 16.

18. *occurram* 13. *occurris* 23. a m. pr.

19. *libeat potius* 12. 61. 62. 63. 67. 68. 71. 72. 73. recte forsan et concinnius. — *discurrere* 50.

20. *Aruncae* 21. 23. 24. 26. 27. 28. 45. 50. 59. 64. Conf. Heyne ad Virg. Aen. VII, 206. 727. 795. XI, 318. XII, 94.

22. *Menia* 19. *Nevia* vel *Naevia* 13. 23. 27. 45—48. 50. 56. 59. 60. 61. 64. 73. 74. Hoc meretricis nomen est ap. Martial. II, 9. et 26. III, 13. *Maevia* et *Mevia* optimi codd. nostri et Paris.

24. et 25. a sec. m. ad marg. scripti in 22. et quibusdam MSS. Paris. Plane absunt a 7. et tribus codd. Paris.

26. ante v. 24. in 24. tribusque codd. Paris. et 26—29. ante v. 24. in 17. leguntur. *faex Niliacae plebis* coll. III, 61. emend. Flavius Coniectan. c. 30.

28. *lacernas Ventilet aestivo digitis sudantibus auro* emend. Graevius, ut poeta dicat, Crispinum infirmis tenerisque digitis, qui vel minimo aestivo annuli pondere sudaverint, assidue ventilasse et sublevasse togam, quo annulos et sardonychatam manum ostenderet. Sed quomodo explicanda tum verba *humero revocante?*

Nec sufferre queat maioris pondera gemmae:
Difficile est, Satiram non scribere. Nam quis iniquae
Tam patiens urbis, tam ferreus, ut teneat se,
Causidici nova quum veniat lectica Mathonis
Plena ipso? post hunc magni delator amici
Et cito rapturus de nobilitate comesa,
Quod superest, quem Massa timet, quem munere palpat
Carus et a trepido Thymele submissa Latino?
Quum te submoveant, qui testamenta merentur
Noctibus, in coelum quos evehit optima summi
Nunc via processus, vetulae vesica beatae?
Unciolam Proculeius habet, sed Gillo deuncem,
Partes quisque suas ad mensuram inguinis heres.
Accipiat sane mercedem sanguinis et sic
Palleat, ut nudis pressit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunensem rhetor dicturus ad aram.
Quid referam, quanta siccum iecur ardeat ira,
Quum populum gregibus comitum premit hic spoliator

33. *et post* pro *post* 25. 46 — 50. 54—65. 67. 68. 69. 71—74.

36. *ut* pro *et* legendum, recte, opinor, censet Heinr. v. Comm.

40. *Proculeus* 19. 21. 22. *Gilo* 19. Vulgo ita distinguitur: *sed Gillo deuncem: Partes quisque — heres Accipiat, sane mercedem sanguinis, et sic* cet. Nunc mutavi interpunctionem suadente Heineckio, ut sensus sit: *Proculeius* parvam hereditatis partem *habet*, accipit, *sed Gillo* multo maiorem, et eodem modo *quisque heres partem suam ad mensuram inguinis* scil. habet. Tum verba v. 42 seq. eo, quo plerique illa acceperunt, sensu capienda sunt, ut sit concessio ironica et mens poetae haec: ego sane non invideo illis hereditatem, sanguine et pallore partam.

42. *ac sic* 2. *inquit* pro *et sic* 39. a m. pr. non improb. Barth. Adv. XIII, 13. ut introducatur velut de tabulis loquens vetula testatrix. Sed oratio sic non bene fluit.

46. *premat* 10. 15. 17. 19. 20. 24—27. 45—50. 54—58. 60. 62. 64—68. 71—74. quod praeferrem, nisi mox v. 49. sequerentur *bibit* et *fruitur*. Nota Hein. est: „Ob id ipsum recipiendum, nam talis mutatio modorum non rara est, et saepius inveniretur, nisi talia corrupta essent ab imperitis librariis. Cf. Corte ab Cic. Ep. 12, 2, 7. et Muncker ad Hygin. fab. 48.“ Sed librariis incuriosis pleraque huiusmodi exempla forsan tribuenda sunt.

Pupilli prostantis? et hic damnatus inani
Iudicio (quid enim salvis infamia nummis?)
Exsul ab octava Marius bibit et fruitur Dis
Iratis; at tu victrix provincia ploras?
Haec ego non credam Venusina digna lucerna?
Haec ego non agitem? Sed quid magis Heracleas
Aut Diomedeas aut mugitum Labyrinthi
Et mare percussum puero fabrumque volantem?
Quum leno accipiat moechi bona, si capiendi

47. *Pupilli plorantis* emend. Plathner coll. XV, 134 seq. Sed idem verbum mox v. 50. adhibetur et miserationem tantum, at vulg. *prostantis* summam simul indignationem movet. Legendum tamen videtur *Pupillae prostantis.* Cf. III, 65. VI, 123. IX, 24. — *ac hic* 16. *at hic* 10. 11. 15. 17. 19. 20. 24 — 27. 45 — 50. 51 — 58. 60. 62. 64 — 68. 71 — 74. omnesque codd. Paris. Id probavit Schurzfl. et recepit Ach. ita disputans: „Miror, qua facilitate hanc lectionem mutaverint editores recentt., huius particulae *at* vim satiricam non intelligentes, quae sic se habet: *Quanta siccum iecur ardeat ira, quum populum premit hic spoliator pupilli prostantis;* sed ille spoliator tantum privatus: *at, hic Marius* provinciarum spoliator, damnatus inani iudicio etc. Quanta siccum iecur ardeat ira!" Haec tamen vis satirica non perit retenta vulg. lectione, et mox v. 50. repeteretur *at*, cui Ach. substituit *et*, quod in nullo cod. legitur.

48. *numis* alii; sed *nummis* rectius videtur, quoniam prima syllaba vocum νόμισμα, *nomisma* et *numisma* corripitur. *Νύμμος* monetae species fuit in Graecia Magna.

50. *ac tu* 49.

52. *Heracleas* 1. 3. 32. et duo codd. Paris. *Herculeas* 19. 24. et quatuor codd. Paris. *Herculeias* 14. 15. 17. 20 — 23. 26. 27. 45 — 48. 58. et XXIX MSS. Paris.

54. *Aut mare* 20. 26. — *perculsum* 15.

55. *bona moechi* 15. — *sit capiendi* 77. 81. *sed capiendi* 29. Mutavi distinctionem, ut et versus 55 — 62., et v. 64 — 68. pendeant a v. 63. Oratio, etiam abrupta illa in v. 64., egregie affectui convenit indignationis, quem totus hic locus omnisque paene satira spirat; est tamen magis oratoria, quam poetica, in primis ob frequentissimam repetitionem coni. *quum.* Vulgaris interpunctio est haec: *fabrumque volantem: Quum leno accipiat — Flaminiam: puer Automedon — amicae. Nonne libet — Quadrivio, quum iam* cet. Eam probat Hein. qui tamen iungit *dum pervolat*

Ius nullum uxori, doctus spectare lacunar,
Doctus et ad calicem vigilanti stertere naso;
Quum fas esse putet curam sperare cohortis,
Qui bona donavit praesepibus et caret omni
Maiorum censu, dum pervolat axe citato
Flaminiam; (puer Automedon nam lora tenebat,
Ipse lacernatae quum se iactaret amicae)
Nonne libet medio ceras implere capaces
Quadrivio? quum iam sexta cervice feratur
Hinc atque inde patens ac nuda paene cathedra
Et multum referens de Maecenate supino
Signator, falso qui se lautum atque beatum
Exiguis tabulis et gemma fecerat uda?
Occurrit matrona potens, quae, molle Calenum
Porrectura, viro miscet sitiente rubetam
Instituitque rudes melior Locusta propinquas
Per famam et populum nigros efferre maritos.

axe citato Flaminiam puer Automedon, nam cet.

58. *spectare* 7. 22. 23 a m. pr. 24.

59. *damnavit* 22.

60. *cum pervolat* 11. — *axe rotato* 29.

62. *dum se* 11. 24. 45.

65. *et nuda* 15.

66. *Mecenate, Mecaenate, Mecoenate, Moecenate* al. Sed *Μαικήνας* dicitur.

67. *Signator falso, qui* cet. distinxere Prat. Grang. Hennin. et alii, praeeuntibus Turnebo (Adv. XXVIII, 24.) et Gronovio (Obss. II, 24.), ut *signator falso* scil. testamento dictus sit, qui supposititium obsignaverit testamentum, signator in falsis tabulis. Meo qualicumque iudicio haec locutio durissima est, et ita saltem leg. *Signator falsus*, ut Sallust. b. Cat. 16.

68. *ac gemma* 22. — *fecerit* 21. 25. 26. 49. 57.

69. 70. *quae molle Calenum, Porrectura virum, miscet sitiente rubetâ* corrig. Plathner, ut *sitiens rubeta* sit torrefactum eius intestinum, quo sensu terra arida Virgilio *sitiens* dicatur, et *porrectura* pro interfectura, quoniam mortui olim in vestibulo aedium pedibus in publicum porrectis (ad ianuam versis) collocati sint et *porrecti* inde vocati. Cf. Catull. 67, 6. Casaub. ad Pers. 3, 103 seq. et Kirchman. de fun. Rom. I, 12. Sed vulgata lectio bene se habet, et explicationem distinctione adiuvi.

Aude aliquid brevibus Gyaris et carcere dignum,
Si vis esse aliquis: probitas laudatur et alget.
Criminibus debent hortos, praetoria, mensas,
Argentum vetus et stantem extra pocula caprum.
Quem patitur dormire nurus corruptor avarae,
Quem sponsae turpes et praetextatus adulter?
Si natura negat, facit indignatio versum,
Qualemcumque potest, quales ego vel Cluvienus.
Ex quo Deucalion, nimbis tollentibus aequor,
Navigio montem ascendit sortesque poposcit,
Paulatimque anima caluerunt mollia saxa,
Et maribus nudas ostendit Pyrrha puellas,
Quidquid agunt homines, votum, timor, ira, voluptas,
Gaudia, discursus, nostri est farrago libelli.
Et quando uberior vitiorum copia? quando
Maior avaritiae patuit sinus? alea quando

73. Fuere, qui post *brevibus* comma ponerent.

74. *aliquid* (h. e. magnum vel eximium quid) 10—17. 19—25. 28. 45—60. 64. 65. et duo MSS. viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 265. qui etiam laudat glossas mss. *si vis esse alicuius pretii.* Cf. inf. 3, 230. Catull. 1, 4. Cic. ad Att. 4, 2. ad Div. 6, 50. et de divin. c. 15. Sic et *εἶναί τι*, et contra *εἶναι μηδὲν* vel *οὐδὲν*, ut ap. Plat. Apol. Socr. c. 33. *καὶ ἐὰν δοκῶσί τι εἶναι, μηδὲν ὄντες*, et alios. v. Schleusneri Lex. N. Test. Vol. II. p. 1024. (1096. 1097. ed. sec.) Hindenburg. Obss. ad Xenoph. Mem. Socr. 1, 4, 14. Heins. et Burm. ad Ovid. Ep. Her. 12, 31. Sententia est eadem, sed doctior lectio nostra.

78. *turpes sponsae* 21. 22. *sponsi turpes* 11. et cod. ms. Marii Nigri, qui hanc lectionem probavit ad Ovid. Am. 1, 14, 33. Eamdem praetulit Schurzfl. ut designentur *οἱ νεφανευόμενοι* et cinaedi.

79. *versus, Qualescumque potest* 19. et quidam codd. Paris. prob. Ach.

80. *Cluviennus* 17. *Cluvieus* 22 a m. sec. *Clivienus* 45. — *et* pro *vel* 17.

82. *sortemque* 26.

83. *animas caluerunt mollia saxa* 12. 16. 23. 25. 46. 47. 48. 57. 58. 59. et tres codd. mss. Nic. Heinsii, qui hanc lectionem defendit et exemplis firmavit ad Ovid. Met. 6, 312. sed et coni. *Paulatim inque animas caluerunt m. saxa.* — *caruerunt* 13.

85. *agant* 15. 19. 49.

86. *est* non exstat in 19. *et* pro *est* 77. *nostri farrago libelli est* 61. 62. 63. 67. 71. 72. 73.

88. 89. *alea quando Haec animos* coni. Hein. Vid. Comm.

Hos animos? Neque enim loculis comitantibus itur
Ad casum tabulae, posita sed luditur arca.
Proelia quanta illic dispensatore videbis
Armigero! Simplexne furor, sestertia centum
Perdere et horrenti tunicam non reddere servo?
Quis totidem erexit villas? quis fercula septem
Secreto coenavit avus? Nunc sportula primo
Limine parva sedet, turbae rapienda togatae.
Ille tamen faciem prius inspicit et trepidat, ne
Suppositus venias ac falso nomine poscas.
Agnitus accipies. Iubet a praecone vocari
Ipsos Troiugenas: nam vexant limen et ipsi
Nobiscum. Da Praetori, da deinde Tribuno!
Sed libertinus prior est. Prior, inquit, ego adsum.
Cur timeam dubitemve locum defendere, quamvis
Natus ad Euphraten, molles quod in aure fenestrae
Arguerint, licet ipse negem? Sed quinque tabernae
Quadringenta parant. Quid confert purpura maior
Optandum, si Laurenti custodit in agro
Conductas Corvinus oves? Ego possideo plus

89. 90. *Neque enim l. c. itur: Ad casum tabulae posita sed luditur arca* interpungendum videbatur H. Valesio.

90. *causam* 16. 47. 58. — *plena* pro *posita* 2. in interstitio. — *quoque* pro *sed* 16.

93. *algenti* pro *horrenti* 22 a m. sec. — *tradere* 26.

98. *Suspectus* 15. — *et falso* 17. 19—21. 25—27. 45. 47. 50. 54. 56—60. 64. 65.

99. *Cognitus* 24. — *accipias* 16. — *libet* 26.

100. *vexant nomen* 7. — *illi* 7. 19. 21.

102. *ego sum* 62. 66. 67. 71–74.

103. *Cur dubitem timeamve* 19.

104. *Euphraten* 16. 61. quod recepi pro *Euphratem*. Cf. Heins. ad Virg. Ge. 4, 561.

105. *neget* 16. 45.

106. *Quinquaginta* 26. *Quadraginta* 16. 19. 45. solenni errore. Cf. ad 2, 117. 5, 132. 14, 326. — *parent* 11. — *maius* 7. 11. 15. 21 a m. sec. 25. 26. 27. 29. 46. 47. 48. 50. 54–69. 71–74. et XXVII codd. Paris. quod perperam probant Bahrdt et alii, qui *maius* pro *magis* dictum accipiunt et post *Optandum* interr. notam, post *oves* comma ponunt. *purpurae amator* 4. 81. in marg. et cod. ms. Marii Nigri, quem v. ad Ovid. Am. 1, 14, 33.

107. *in arvo* 15. 21 a m. sec.

Pallante et Licinis. Exspectent ergo tribuni;
Vincant divitiae: sacro nec cedat honori,
Nuper in hanc urbem pedibus qui venerat albis;
Quandoquidem inter nos sanctissima Divitiarum
Maiestas: etsi funesta Pecunia templo
Nondum habitas, nullas nummorum ereximus aras,
Ut colitur Pax atque Fides, Victoria, Virtus,
Quaeque salutato crepitat Concordia nido.
Sed quum summus honor finito computet anno,
Sportula quid referat, quantum rationibus addat;
Quid facient comites, quibus hinc toga, calceus hinc est
Et panis fumusque domi? Densissima centum
Quadrantes lectica petit, sequiturque maritum
Languida vel praegnans et circumducitur uxor.
Hic petit absenti, nota iam callidus arte,
Ostendens vacuam et clausam pro coniuge sellam.
Galla mea est, inquit. Citius dimitte. Moraris?
Profer Galla caput. Noli vexare, quiescit.
Ipse dies pulcro distinguitur ordine rerum:
Sportula, deinde forum iurisque peritus Apollo
Atque triumphales, inter quas ausus habere
Nescio quis titulos Aegyptius atque Arabarches,
Cuius ad effigiem non tantum meiere fas est.
Vestibulis abeunt veteres lassique clientes

110. post v. 118. legitur in 26. *non* 22. *ne* 17. 19. 45. *nec sacro* 24.

114. *habitat* 19. — *exstruximus* quidam, ex interpret.

116. *ciconia* pro *Concordia* 2. 11 ad marg. 16. 19. 21 a m. sec. 22. 26. tres codd. vetustiss. Iac. Susii et quidam Paris. Sed haec lectio glossam redolet, et metrum ei adversatur: vulgata etiam longe praestantior est.

117. *honos* 27. 60. 64. 65. — *computat* 27.

119. *faciant* 14. 16. 17. *comites facient* 24.

123. Suspicari possis *notae iam callidus artis*.

124. *Ostentans* 11. recte, opinor, iudice etiam Schurzfl.

130. *quos* 16. — *aut* pro *atque* 7. 14. 15. 19. 20. 24. 50. — *Arabarces* 21. 22. 54. 60. 65. *Atrabraches* 16. *Alabarches* 70. 74. v. Excurs. I.

131. *mingere* 11. 14. 15. 17. 19. 21. 22 a m. sec. 26. 45.

Votaque deponunt, quamquam longissima coenae
Spes homini. Caules miseris atque ignis emendus.
Optima silvarum interea pelagique vorabit
Rex horum vacuisque toris tantum ipse iacebit.
Nam de tot pulcris et latis orbibus et tam
Antiquis una comedunt patrimonia mensa.
Nullus iam parasitus erit! Sed quis ferat istas
Luxuriae sordes? Quanta est gula, quae sibi totos
Ponit apros, animal propter convivia natum!
Poena tamen praesens, quum tu deponis amictus
Turgidus et crudum pavonem in balnea portas.
Hinc subitae mortes atque intestata senectus.
It nova nec tristis per cunctas fabula coenas:

133. *quamvis* 24. *Votaque deponunt, quamquam longissima, coenae, Spes homini* distinguitur in edd. Grang. et Hennin. ut iungantur *vota coenae* et *quamquam longissima spes homini*, quae scil. hominem laetum reddat et semper meliora exspectantem ad mortem usque comitetur; unde proverb. *aegroto dum anima est, spes est,* et Hadriano interrogante, *quid est longissimum?* Epicteti responsio: *Spes.* Ita quoque Rigalt. h. l. interpretatur, qui tamen interpungit: *Votaque deponunt, quamquam l. coenae Spes h.* Tum vero verba sic potius transponenda: *Votaque deponunt coenae, longissima quamquam Spes homini;* nisi cum Hein. dixeris, ea expediri posse per *synchysin.*

134. *hominis* 28. *hominum* 11. 26. 45. 59. 60. 64. 65. *horum* duo codd. Paris. — *Caules* 10. 11. 14 – 17. 19. 20. 22 – 24. 27. 48. 54. 59—63. 65. 67. 68. 71—73. et XXXII codd. Paris. quam formam, quia tum insolentior, tum auribus h. l. gratior est et auctoritate tot codd. firmatur, in locum vulgaris *Caulis* substitui, consilio viri docti in Miscell. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 267.

136. *Rex hominum* 56. 57. *Rex dominus* 13.

137. 138. desunt 15. 46. 48. 49. sed in comment. Calder. et Vallae explicantur.

138. *comedit* 45. Sed vulgaris lectio doctior est, et talem personarum numerique permutationem poeta amat. Cf. inf. ad v. 157. in Exc. II.

139. *ferat* pro *feret* recepi ex 10. 15–17. 19. 20. 22. 27. 28. 45–50. 54. 55. 59. 60. 64. 65. et cod. viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 267. — *ipsas* 22.

140. *totum Ponit aprum* 23. et codex viri docti modo laudati.

142. *depones* 25. — *amictum* 17. 25. 27. 45. 47. 48. 50. 54 – 60. 64. 65.

145. *Et* pro *It* quidam. Praestiterit *Es* vel *Est* vel *Fis* vel *Fit*

Ducitur iratis plaudendum funus amicis.
Nil erit ulterius, quod nostris moribus addat
Posteritas: eadem cupient facientque minores.
Omne in praecipiti vitium stetit. Utere velis;
Totos pande sinus. Dicas hic forsitan, unde
Ingenium par materiae? unde illa priorum
Scribendi, quodcumque animo flagrante liberet,
Simplicitas, cuius non audeo dicere nomen?
Quid refert dictis ignoscat Mucius, an non?
Pone Tigellinum: taeda lucebis in illa,
Qua stantes ardent, qui fixo gutture fumant,
Et latum media sulcum diducis arena.

— *fabula*, quo sensu *fabula* s. *sermo esse* et *fieri* dicitur is, de quo multi loquuntur, ut ap. Plaut. Pseud. I, 5. 4. Horat. Epod. 11, 7. et Epist. 1, 13, 9. Tibull. 1, 4, 83. 2, 3, 31. 32. Prop. 1, 5, 25. 26. 2, 21, 7. 24, 1. Terent. Hec. 4, 3, 14. al. Cf. inf. ad 10. 167. in Comm.

148. *facient cupientque* 19. 22. 23.

150. *Dicas hoc* 26.

151. *materiae est* 25. 27. 45. 46. 48. 49. 57. 59. 60. 65. et *unde est illa* cet. codex olim Thuan., nunc Colbert. prob. Ach. ne metrum laboret. Sed vocales literaque m in fine vocis saepe non eliduntur et tum producuntur propter caesuram et hiatum. v. ad 6, 109. 9, 118. et 15, 7. in Var. Lect. Hiatus autem Iuvenali sunt solemnes. Cf. 2, 26. 3, 70. 5, 158. 6, 247. 468. 8, 107. 9, 118. 10, 11. 54. 281. 12, 35. 110. 13, 65. 14, 49. 15, 7. 126. al. Heins. ad Claud. Cons. Stil. 2, 167. et Heyne ad Virg. Aen. 3, 211. Vereor tamen, ne pleraque exempla librariorum incuriae debeantur.

153. *nunc* pro *non* 81. in marg. prob. Flavio Coniect. Cent. I. — *audent* emend. Graevius.

154. *Mutius* 17. 23–27. 45–47. 49. 50. 57. 60–76. Sed Gr. *Μούκιος* dicitur.

155. *Tigellinum* pro *Tigillinum* reposui, quoniam haec scriptura firmatur optimis codd. veterum scriptorum, et Romanorum et Graecorum. Cf. Lips. ad Tac. Ann. 14, 61. et Ramires ad Martial. 3, 20. 16. — *lucebit* 8 a m. pr. et quatuor codd. Paris. quod recepit Hennin. probaruntque Lubinus, Graevius et Gron., qui ad Sen. de ira III, 3. testatur, se invenisse illud in antiquiss. membranis in Britannia.

156. *et* pro *qui* 11. — *fumat* emend. Ascens. et Voss. ad Catull. p. 42. *pectore fumant* 14. *gurgite fumant* 22 a m. pr.

157. *At* 25. — *lautum* 19. — *diducit* 21. et vetus codex Lipsii, laudatus ab eo ad Senec. de ira

Qui dedit ergo tribus patruis aconita, vehatur
Pensilibus plumis atque illinc despiciat nos?
Quum veniet contra, digito compesce labellum.
Accusator erit, qui verbum dixerit, hic est.
Securus licet Aeneam Rutulumque ferocem
Committas: nulli gravis est percussus Achilles
Aut multum quaesitus Hylas urnamque sequutus.
Ense velut stricto quoties Lucilius ardens
Infremuit, rubet auditor, cui frigida mens est
Criminibus; tacita sudant praecordia culpa.
Inde irae et lacrumae. Tecum prius ergo voluta

3, 3., aliusque Heinsii, quem vide ad Ovid. Met. 4, 375. *deducet* 16. 22. 48. 82. *deducit* 1. 8 a m. pr. 10. 11. 12. 14. 17. 19. 20. 23–38. 45–47. 49. 50. 54 – 69. 71 – 77. et XXXV codd. Paris. prob. Ach. *deducis* 8 a m. sec. 28. 70. et MS. viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 268. Pro eo nunc substitui *diducis*. De aliis coniecturis v. Excurs.

158. *vehetur* 10. 11. 14. 15, 22. 27. 45 – 50. 54. 55. 64. 68. multi codd. Paris. et vetustus viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 267. Parum interest, modo mox reposueris *despiciet*, non, ut Henninius aliique editores, *vehatur* et *despiciet*.

159. *despiciat* 10. 13. 17. 20. 21. 23. 24. 25. 45. 49. 50. 56. 57. 59. 60. 64 – 67. 71. 74. et alter codex viri docti modo laudati: quos secutus sum. *despiciet* al.

160. *veniat* 17. 23. 25. 46. 49. 54. 58. 64. *venerit* 24.

161. *verum dixerit* 7. 10. 11. 14 – 17. 19 – 22. 24. 26. 45 – 48. 50 – 55. 74. 80. et quidam codd. Paris. quod probavit et male exposuit Brit. *verum qui dixerit* 23. *verum qui dixerat* 16. *si verbum dixerit* emend. Plathner. Praestitisset: *quum verbum dixeris.* Sed vulgatum bene habet. v. Comm. — Mox *hic 'st* vel *hic st,* h. e. hic tace, nisi perire velis, (nam *st* silentii nota est) corr. Lambinus, Lubinus, Graevius et Heins. *Quum veniet contra, st! digito compesce labellum* cet. coni. Burm. Sec. ad Anthol. T. I. l. 3. ep. 188.

162. *Aenean* Graecorum more scribendum videtur pro *Aeneam*, ut III, 5. *Prochyten* pro *Prochytam*. v. Heins. ad Ovid. Ep. Her. VII, 26. et Drak. ad Sil. II, 413. Talia tamen non addicentibus codd. (quos nunc inf. VIII, 113. 229. et al. secutus sum) recipere religio mihi fuit, etsi non ignoro, poetam nostrum sectari doctiora et me inconstantiae accusari ab Hein.

164. *Et* 19.

168. *ira* 11. 21 a m. pr. et duo codd. mss. viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 267.

Haec animo ante tubas. Galeatum sero duelli Poenitet. Experiar, quid concedatur in illos, Quorum Flaminia tegitur cinis atque Latina.

SATIRA II.

ARGVMENTVM.

Magna nunc Romae est pessimorum multitudo hominum, qui, vultu et sermone speciem sapientiae ac virtutis prae se ferentes, vitia, quibus ipsi indulgent quam maxime, verbis poenisque castigant, tristes in publico, domi obscoeni. v. 1—28. Neque id mirum: nam

169. *Nec* 58. *Haec anima ante tubas* vel *tubam* alii, teste Ascensio. *Haec animae ante tubas* 66. *Haec anime ante tubam* 51. 55. *Haec anime ante tuba* 54. *Ex animo ante tubas* cod. Alex. non improb. Ach. *Haec, anime, a. tubas* 49. 61. 62. 63. 65. 67. 68. 71. 74. 78. 79. Priscian. lib. XVIII. et antiquiss. codd. teste Mancinello et prob. Rigalt. ut poeta se ipse adhortetur, ut ap. Quintil. 9, 2. *dura, anime, hodie dura*, et ap. Pind. Olymp. 2, 160. Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Ἄγε, θυμέ. *Tecum prius ergo voluta Haec animo ante tubas* 81. 82. et al. *animante tubas* 80. *voluta Haec: animante tuba galeatum sero duelli poenitet* 2. 10. 15. 16. 17. 19-28. 45-48. 50. 52. 53. 56-60. 64. 65. 75. 76. XXXIV codd. Paris. et VI Hafnienses, quod revocavit Ach. tamquam vividius et elegantius. Sed vulgatam lect. defendit Heinr. his verbis: „*Animante tuba* etsi satis animose dictum censeri potest, haec tamen animositas in loquendo non satis placet, quae propior est insolentiae. Deinde vero sic *animante tuba*, quaedam dispar compositio orationis existit, qua poetae ingratiis illius integra concinnitas turbatur, dum, abrupta subito oratione post voc. *haec*, priora ista paene ieiuna fiunt propter nimiam dictionis brevitatem, et reliquis contra aliquaepiam abundantia obtruditur, minus apta. Nam *galeatus* per se explet satis sententiam: alterum vero *ante tubas*, scil. inflatas, est aptissimum.“ Conf. Comm. *Exanimante tuba* 11. prob. Schurzfl. cuius nota est haec: „Ait auctor, quum tuba iam militem sonitu suo tantum non exanimat, sero nimis in bellum abiisse poenitet; et ita sane videtur Schol. vetus legisse, quum explicat metaphoram: *tarde poenitet indixisse bellum, quum iam pugna commissa.*“ Immo Schol. legit *animante tuba* aut *ante tubas*,

perniciosum huius simulationis exemplum Princeps et Censor severus, tragico nuper pollutus adulterio, edidit; quod certatim imitantur senatores ac nobiles, qui muliebria tam facientes quam patientes et sericis perlucidisque vestibus induti mollitiem tamen acrius increpant. 29 — 78. *Horum contagio cuiusque mox ordinis et sexus homines trahet,* (78 — 81.) *ipsi vero paulatim, ut vulgo fit, ab illa turpitudine ad maiorem delabentur, et in consortium foedorum muliebriumque recipientur virorum, qui, sexum, habitum, ornatum, vultum, vocis exilitatem incessumque feminarum mentientes, sacra Bonae Deae celebrant, et, Othonis Imperatoris exemplo, in ipsis castris vel speculis utuntur, vel faciem linunt pane madido.* 82 — 114. *Non desunt etiam, heu nefas! viri, iique summo loco nati, ac sacerdotes, qui data dote viris nubunt nihilque magis dolent, quam quod nequeunt parere.* 115 — 142. *Quod tamen omnium turpissimum est ac portento simile, viros, genere et nobilitate huius civitatis facile principes, non pudet gladiatorum et vel retiariorum, qui nuda facie pugnant, partes agere.* 143 — 148. *Quae monstra hominum, si vera essent, quae de Manibus et inferis poetae fabulantur, adspicere olim in Orco horrerent Curii, Fabricii aliique spectatae virtutis viri.* 149 — 158. *Quid enim prodest, imperium nostrum orbis terrarum terminis definiri, si barbaros populos, quos vicimus armis, etiam vitiis superamus, et peregrini, qui ad nos commearunt, mox perditos induunt mores nostros atque in patriam suam referunt?* 159 — 170.

De huius Satirae summa ac descriptione, de partium convenientia et artificio dispositionis, callide artem celantis, egregie disputavit Heinrich in sec. specim. Commentat. in Iuven. Satiras p. 6 seq. ubi haec leguntur: „De philosophis obscoenis agi v. 1 — 65. et hos esse *tristes obscoenos,* clamant uno ore, quicunque huc quidquam attulerunt. Sed hic philosophos vides, non umbraticos magistros suaeque artis professores et doctores, quales Romae tum erant Artemidorus, Epictetus, multi alii; imo

homines inductos in forum et iudicia publica, leges ac iura citantes, atque adeo scenam omnem plane instructam iudicialem in modum. Vel hoc licet mirari: attamen alterum multo magis, quod subito, his dimissis, *qui Curios simulant et Bacchanalia vivunt*, statim a v. 65. deflectit ad contrarium genus sieque mutat ingenium, ut pro philosophis, turpitudinem vultu dissimulantibus, nunc prodeant alii, qui infamiam quamlibet palam habent et parum absunt, quin etiam flagitia sua cupiant *in acta referri*. Addit postremo illud monstro simillimum, quod viros, nobilissimis gentibus ortos, non pudet, quo placeant Domino, vulgo inspectante, arenae operam dare ac volutari in servilibus ludis gladiatorum. Debent haec quidem disiuncta videri: in quibus conciliandis tamen apparet felix audacia poetae et non vulgare ingenium. — Aperienda est via ad intelligendum elementis rerum explicandis, quae huic Satirae scribendae opportunitatem atque materiam dederunt. Et primum, id quod vulgo negligentissime faciunt, accurate animo informemus faciem temporum, in qua quidem repraesentanda totum Satirae argumentum versatur., quoque omnis refertur et indignatio et cogitatio scriptoris. Ecloga haec cum tota referat tempora sive, ut novo modo loquimur, *genium saeculi* Domitiani, tum aut scripta est adhuc imperium tenente Domitiano, et interea scriniis retenta; aut statim post caedem tyranni: ut certum videatur, Satirarum, quas quidem edidit Iuvenalis, tempore primam omnium esse habendam hanc nostram. Praecipue sunt memorabiles versus 29 — 33., in quibus quodammodo spirat, si dicere licet, argumenti anima et viget recens asperitas ex nupera atrocitate facinorum. Domitiani hic notari infamiam, sine controversia demonstrat additum *nuper*, rem plane significans, quae erat proxime commissa, quamvis fortasse plurium intervallo annorum; quae est sermonis consuetudo in talibus ponendis adverbiis. Accedit huc confirmatio ex loco Plinii Epp. IV, 11, 6., res peraeque coniungentis; quum Domitianus Corneliam, Vestalem Maximam, specie incesti defodi imperasset: *Nec*

minore scelere, quam quod ulcisci videbatur, absentem inauditamque damnavit incesti, quum ipse fratris filiam incesto non polluisset solum, verum etiam occidisset: nam vidua abortu periit. Quibus in verbis extremis, de veritate lectionis *vidua,* non debebat praetermitti utilis annotatio Reimari ad Caſſ. Dion. p. 1102. l. 82. Posita Iuvenali plurativa ex vero sic intelligunt, Iuliam non unum, sed plures fecisse abortus; (nam minime inaudita Latinis *abortivi* significatio, qua ponitur pro *abortu*) nec refellitur id saltem collatis mentionibus ceterorum scriptorum, et satis credibile fit diuturnitate foedae Imperatoris cum Iulia habitae consuetudinis: qua de memorat Cassius Dio LXVII, 3., et ipsos annos computat, nimio, ut multis in aliis rebus, acumine, Dodwellus Ann. Quintil. p. 127. Fecit tamen poeta fortasse benignius, turpe facinus numero augens, quemadmodum loqui solemus indignabundi. Nobis Dioni sufficit credere, a quo scelus refertur ad annum V. C. 836., post C. N. 83., quum annum iam tertium *Flavius ultimus semianimum orbem laceraret.* Sed non obscure ipse arguit Iuvenalis, hoc eodem tempore factum fuisse, ut Principis edicto *leges amarae* in usum revocarentur: itidemque rem colligit Dodwellus l. c. De his legibus revocatis nihil praeter incertos rumores conferunt ad Iuvenalem: quod minus miramur in tanta, tam hodie pervulgata, neglectione Iuris Romani scientiae. Non solum reductam legem Iuliam, verum quibusdam etiam accessionibus auctam Domitiano, unus satis docuit Io. Guil. Hoffmannus ad L. Iuliam c. IX. §. 5., non tamen in eo satisfaciens, quod paene nullam ob causam eidem anno tribuit revocationem, quo Domitianus IX. Consul fuit, hoc est ei ipsi anno, quem meliorem ob causam diximus antea. Iam vero intuenti teterrimum vultum istorum temporum, ad animum incorruptum nihil accidere poterat intolerabilius nihilque acrius indignationem movere, quam quod tyrannus, qui bellua esset, non homo, et ad genus omne flagitii turpitudinisque natus esse videretur, dum quotidie ipse dirissima summae infamiae exempla praeberet, simul tamen severus virtutis vindex ac morum per

urbem corrector restitutorque videri vellet. Adhuc ab Augusto inde Imperatores, licet reliquis in se translatis muneribus, tamen plerique *Censuram*, omnium honorum longe maximum, (κορυφὴν τιμῆς ἁπάσης καὶ πολιτείας ἐπιτελείωσιν, ut dicit Plut. Cat. mai. c. 16.) nolucrant saltem nomine, quod esset invidiosum, usurpare, et quamvis re habentes potestatem Censoriam, non tamen verbo dici iactarique Censores. Vide Fabric. ad Dion. p. 714. l. 85. et multo magis Spanhem. de pr. et usu num. Vol. II. p. 472 seq. ed. Lond. Nunc vero denique Domitianus surrexit *Censor Perpetuus* et *Censoriae Potestatis* impudentissimus ostentator; idque maxime ab a. V. C. 838. p. C. N. 85. V. Dion. p. 714. l. 84 seq. et iterum p. 1104. l. 19. (τιμητὴς δὲ διὰ βίου πρῶτος δὴ καὶ ἰδιωτῶν καὶ αὐτοκρατόρων ἐχειροτονήθη) propter annum autem, notata ex numis ibid. l. 18., sed praecipue de re tota Spanhem. p. 478. Hic igitur novus atque eximius promtae adulationi locus inventus erat, et, quem totus orbis exhorrescebat, eum multi concentu suavissimo consalutabant *Censorem maximum*, *Censorem sanctissimum*; inque his Quintilianus IV. Prooem. 3., quem tamen belle excusat mitis sapientia Gesneri: „Concedendum est, inquit, homini beneficiis et metu devincto.“ Quemadmodum autem illis versibus haec maxime petitur contemtissima in tali Principe Censoriae simulatio severitatis, per quam latae contra libidines leges ac nuper ambitiosius revocatae magnam iudiciorum et condemnationum frequentiam praebere coeperant, ita, nisi nos nostra plane fallit opinio, ex ea re ipsa potissimum est tracta huius vis omnis ac materia Satirae. Exstabat scilicet clarum exemplum Principis, qui, Censoris titulo in perpetuum sumto, modo fortiter correctionem morum flagitiorumque coercitionem susceperat; (conf. Suet. Dom. c. 8.) quod quidem exemplum tum facile multi, quo plus ipsi essent perditis moribus, eo acrius vehementiusque imitabantur; et mox certatim personati Catones, Principis coelestem auctoritatem (*coelestia iudicia* praedicat Quintil. l. c.) Dominique, *sanctissimi Censoris* videlicet, divinum exemplum testantes, ipsi etiam vultu et

loquela Censoriam gravitatem mentientes, forum et iudicia occupabant, ut ex lege Iulia maxime mulierum crimina et adulteria publicis accusationibus persequerentur. Sane iam dudum foedissima adulteriorum licentia et consuetudo Vrbem invaserat: magna erat in feminis morum pravitas; sed etiam in viris maior et effrenatior: quanto igitur invidiosius se efferebat proterva istiusmodi simulatio accusatorum! Illuc redeunt plura Satirae loca, quae sententiam habent aut obscuram aut ambiguam, nisi ad talem rerum speciem accepta; quorumque vis omnis sita est in simulatione vultus Censorii, ad Imperatoris exemplum isto tempore Romae vulgata. Sic statim initio Satirae v. 2. *quoties aliquid de moribus audent*, h. e. de morum correctione: deinde v. 40. *Tertius e coelo cecidit Cato:* v. 63. *vexat censura columbas:* v. 121. *censore opus est, an aruspice nobis?* In quibus locis verba ipsa rem clare indicant, quam hic intelligi volumus. Itaque totum carmen est tinctum acerbissimo sensu poetae stomachantis odiosam affectationem sanctitatis et gravitatis, qua illa aetate et ipse Princeps furebat, et furebant multi alii, coelesti exemplo vitiis specieque simillimi. — Nunc vero horum ipsorum severae legis proclamatorum rationem necesse est intueri paulo acrius, ut plane appareat, illos homines esse illustri loco natos atque primorum in civitate ordinum, Senatores et quoslibet nobiles: quales perditis quibusque temporibus primi fere exsistere solent auctores corruptelae ac turpitudinis, ab ipsis deinde ad vulgus manantis; quod Iuvenalis ipse dicit, nimirum edoctus experientia, v. 78. *Dedit hanc contagio labem Et dabit in plures.* Nobiles tantummodo agnoscunt in parte carminis extrema, ubi errare nimirum nemo potest, inde a v. 143. Ceteroquin, re ignorata, non potuit recta esse interpretatio. Ita *Sextum* v. 21. Stoicum putant: ubi, quod unice verum est, monstrat docta brevitas veteris scholii: *Sexte, Senator.* Mox v. 67. et 78. nescientes, quid faciant *Cretico*, postremo iudices intelligi iubent; quamquam hoc vel propterea falsissimum est, quod idem Creticus eodem in versu *perorare*

dicitur et paulo post v. [illegible] *agere*, atque eidem etiam v. 75. 76. *iudex* cum *teste* opponitur. Et hoc quoque in loco verum continet vetus scholium: „*Cretice: hoc nomine vel quemlibet nobilem significat, vel Iulium Creticum, qui sub Caesare illustris causas egit.*" Illud prius tenendum esse, docet ipse Iuvenalis iterum posito nomine VIII, 38. *ne tu sis Creticus aut Camerinus*: et ibi rursus scholium bene: *Ne sis tantum nominibus nobilis*. Iam demum de philosophis erit perspicuum, quale genus poetae sit obversatum. Ut Stoicus non est is qui *Sextus* nominatur v. 21., ita haec tota pars Satirae v. 1—65. nec Stoicos spectat, nec Cynicos, neque omnino tales sapientiae professores, ad quos Urbe Italiaque eiiciendos tunc novum Domitiani edictum pertinebat. Neque ad rem quadrant verba Quintil. I. Prooem. 15. de ostentantibus ex professo philosophiam. Alius est autem, qui egregiam lucem afferat, locus eiusdem scriptoris XII, 3, 12. ubi notantur homines *pigritiae arrogantioris, qui, subito fronte conficta* (haec vera lectio) *immissaque barba, paulum aliquid sederunt in scholis philosophorum, ut deinde in publico tristes, domi dissoluti, captarent auctoritatem contemtu ceterorum.* Ad quem locum apparere ait Gesnerus, hic etiam peti invisos Domitiano philosophos. Imo respici eosdem apparebit, qui Iuvenali v. 9. dicuntur *tristes* in publico, domi *obscoeni*; v. 4. *indocti*, simulatores quidem, sed tamen rudes praeceptorum, quippe qui vix primis labris attigerunt aliquot scholas, multum arrogantiae ex iis, sapientiae parum, haurientes; v. 52. *strepitu fora moventes*, in iudiciis, non in scholis versantes; non denique *Stoici*, sed, verbo significanter rem exprimente, *Stoicidae*, tanquam filii aut potius simiae philosophorum. Atqui inter hos ipsos et philosophos tantum discriminis erat, ut illis nullum aliud genus in civitate magis fuisse videatur obsequiosum et dilectum Imperatori; dum hi quidem, qui publice scholas habebant, ceterum longe a foro iudiciisque abhorrentes atque inde etiam legitima civilium munerum vacatione disiuncti, (v. auctores nominatim commemoratos ad Plin. Epp. X, 66, 1.)

contumaciae causa iam a principatu Augusti (ad quem praeclara ea de re Maecenatis sunt verba apud Dionem p. 689. l. 48. seq.) suspecti Caesaribus erant et post Vespasianum iterum Domitiani odio Italia expellebantur. Illa igitur, promta serviendi adulandique facilitate satis tuta ab exilio, natio plerumque nobiles erant et Senatores; quo praeter reliqua etiam ducit v. 129. ille *olarus genere atque opibus vir:* verum hi omnes rursus divisi in duas partes diversas: pars *ἐκ πώγωνος σοφοί*, quorum *hispida membra quidem et durae per brachia setae promittebant atrocem animum*, (v. 11. 12.) in quos adeo Tullianum valebat illud *Stoici paene Cynici* Cic. Off. 1, 35.; contra alii, venusti ac delicati vestituque et universo corporis habitu ad omnem munditiem expoliti, *Stoici paene Epicurei*, quique cultu et amictu Antonio, quam Zenoni aut Chrysippo, simiiores se ostendebant. Ad hos paulo abruptior transit oratio a v. 65., quos tamen non esse a *Stoicidis* seiungendos, nisi mox *Creticus* doceret v. 77. *acer et indomitus libertatisque magister*, videlicet Stoicae, id intelligi ex omni sententiarum contextu oporteret. Ceterum in superioribus etiam nonnulla moris Stoicorum habent significationem, quae vulgo minus animadvertuntur. Stoicae disciplinae assectatores male audiebant ab infami libidine, ut molles et catamiti: (*κατωμάδιοι*, quae est origo vocis Latinae, Lexicographis ignota) *παιδοπῖπαι* appellati ab Hermia in Iambis ap. Athen. XIII. p. 563. E. ubi statim ipse Athenaeus, Antigono Carystio auctore, addit: *καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν τῆς σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα, ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί.* Conf. Diog. Laert. VII, 13. ex verissima emend. Schweigh. Anim. in Athen. T. VII. p. 36. Et sic *verba Herculis* dicta sunt v. 20. grandia quidem ac magnifica, qualibus Hercules uteretur, ut exponunt; sed cum respectu ad Stoicos paene Cynicos, qui Herculem se imitari dicebant, ad eiusque personam cum reliquum habitum, tum vero etiam vocis sonum et granditatem verborum conformabant. v. Menag. ad Diog. Laert. VI, 2. Rem eandem Hermias expressit apud Athen. l. c. vocabulo apto et

elegante *τραγῳδεῖν*, quique ibidem *Στωΐακες* vel *Στόακες* per contemtum, tanquam *Stoici pusilli* sive *Stoiculi*, dicuntur, eos iam Grangaeus haud indocte cum Iuvenalis *Stoicidis* comparavit: non tamen adeo certam putamus scripturam, quae nunc Athenaei in libris vulgata est, ut de illius integritate nihil amplius quaerendum videatur."

Haec omnino probabiliora sunt, quam sententia et Crenii, qui in animadverss. philol. et hist. P. XIII. p. 17. versus 1 — 65. retulit ad collegium a Domitiano Minervae institutum, et omnium poetae interpretum, qui eos spectare putant ad philosophos tunc temporis viventes atque propter morum pravitatem Vrbe et Italia expulsos edicto Domitiani; (qui tamen maius in philosophorum pertinaciam et libertatem loquendi, quam improbitatem et vitia, odium habuisse et hoc illi praetendisse censendus est; de quo v. Sulpiciae Sat.) nam in verbis potius convenire, quam ad rem quadrare videntur similia, quae de philosophis dixere Quintilianus, (potissimum in Prooem. lib. I. Inst. Or. §. 15. *Veterum quidem sapientiae professorum multos et honesta praecepisse, et, ut praeceperunt, etiam vixisse facile concesserim; nostris vero temporibus sub hoc nomine maxima in plerisque vitia latuerunt: non enim virtute ac studiis, ut haberentur philosophi, laborabant, sed vultum et tristitiam et dissentientem a ceteris habitum pessimis moribus praetendebant*) Lucianus in Cynico, Timone §. 54 — 58., Nigrino, Hermotimo aliisque dialogis his similibus, (Lucianus enim praecipue philosophis tum viventibus infestus erat eorumque vitia miro passim sale perfricuit) Gellius I, 2. IX, 2. XIII, 8. (*vitia facundissime accusant, intercutibus ipsi vitiis madentes*) XIII, 23., Martialis IX, 47. al. 48. in Pannicum, et alii, quos Iacobs ad Anthol. Gr. T. I. P. I. p. 134. Gatacker. ad M. Antonin. p. 277. et Wetsten. ad Ep. Pauli ad Rom. II, 24. laudarunt, inpr. vero Dio Chrysost. in oratione Alexandriae habita *περὶ σχήματος*, quam huic Sat. ex asse respondere dixit Henninius.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet et glacialem
Oceanum, quoties aliquid de moribus audent,
Qui Curios simulant et Bacchanalia vivunt.
Indocti primum; quamquam plena omnia gypso
Chrysippi invenias. Nam perfectissimus horum est,
Si quis Aristotelem similem vel Pittacon emit
Et iubet archetypos pluteum servare Cleanthas.
Fronti nulla fides. Quis enim non vicus abundat
Tristibus obscoenis? Castigas turpia, quum sis
Inter Socraticos notissima fossa cinaedos.

Sat. II.

1. *decet* pro *libet* 16.

3. *similant* scribendum videtur pro *simulant*, usu quidem invito ac refragg. Diomede I. p. 362. Gron. Diatr. Stat. c. 6, et Ernesti ad Cic. Invent. 1, 28. Tac. Germ. 9. et Agric. 10. sed etymologia ac vi verbi id postulante et faventibus libris, nonnumquam omnibus, v. c. in Tac. Germ. c. 9. Adsentiuntur Heyne ad Virg. Aen. 12. 224. Barth. ad Claud. Ruf. 2, 81. ad Stat. Theb. 4, 261. Scheller in Lex. et alii. — Post *vivunt* maiorem posui distinctionem pro minori.

5. *invenias* restitui pro *invenies* ex 10. 11. 14–17. 19–25. 45–69. 71–74. 77–80. — *est* desideratur in 25. 46. 47. 48. 50. 54–60. 62. 64–67. 71–76.

6. *Si quis Aristotelem, similem vel Pittacon* (vel Pittacum, Aristoteli similem vultu) *emit* distinguere, aut potius *Aristotelem, Simiam vel Pittacon* legere malebat H. Vales. Sed illa interpretatio vix cuiquam arridebit, et haec lectio repudianda est, quoniam philosophus ille, Socratis discipulus, Xenoph. Mem. Socr. III, 11, 17. et aliis *Σιμμίας* dicitur, non *Simias*.

7. *pluteum.* v. Excurs.

8. *Fronti* pro *Frontis* reposui ex 46. 48. 49. 50. 56. 59. 60. 64. 65. 69. 73. et quatuor codd. Paris. Certe doctius est.

10. *Sotadicos-cinaedos* emend. Leopard. Emendatt. 13, 10. ut ita dicti sint cinaedi a Sotade Maronita, obscoeno scriptore et Ionicarum cantilenarum poeta, ὃς ἦρξε πρῶτος κιναιδολογεῖν, de quo v. Strabo XIV. p. 648. b. Athen. 14, 13. Martial. 2, 86, 2. 9, 48. Gell. 7, 9. Plin. Ep. 5, 3. Columna ad Ennii Fragm. p. 291. Suidas v. *Σωτάδης*, Fabric. et Harles. Bibl. Gr. T. 2. p. 495 seq. Herman. de metris p. 334. De alio Sotade, comico poeta, v. Athen. VII, 41. Sed vulgatam lect. praeter alios tuetur Rutgers. var. lect. 6, 13. quum *Socraticum dogma* exagitarit etiam Martial. 9, 47. al. 48. et *Socraticos paedicones* ex astris arcessiverit Firmic. 7, 14. Socrates etiam olim παιδεραστίας insi-

Hispida membra quidem et durae per brachia setae
Promittunt atrocem animum; sed podice levi
Caeduntur tumidae, medico ridente, mariscae.
Rarus sermo illis et magna lubido tacendi
Atque supercilio brevior coma. Verius ergo
Et magis ingenue Peribomius. Hunc ego fatis
Imputo, qui vultu morbum incessuque fatetur.
Horum simplicitas miserabilis; his furor ipse
Dat veniam: sed peiores, qui talia verbis
Herculis invadunt et de virtute loquuti
Clunem agitant. Ego te ceventem, Sexte, verebor?
Infamis Varillus ait. Quo deterior te?
Loripedem rectus derideat, Aethiopem albus.

simulatus sit, quod notum ex Laert., Plat. in Apol., Luciano, Seneca Ep. 104. et de vita beata c. 27. Aristoph. Nub. Cf. Athen. V, 19. 20. (61. 63.) p. 219. 220. et XIII, 8. (71.) p. 599.

12. *levi* ubivis scripsi pro *laevi*, quoniam respondet Graeco λεῖος, si prima syllaba producitur.

14. *libido* 17. 19–22. 25. 57. 58. 60. 64–67. 75. 76. Nil interest.

16. *Perhibonius* 26. *Peribonius* 4. 5. 6. 11. 19. 23. 24. 25. 27. 45–48. 50. 54–69. 71–74. *Peribomius* 1. 2. 3. 10. 12–17. 20. 21. 22. 49. 70. 75. 76. 77. Nomen forte effictum ex Gr. περιβώμιος, qui circa aram est, (Archigallus) non ex βωμολόχος, scurra, quod Calder. suspicabatur. Vetus scholion est: „nomen Archigalli cinaedi, quem *magulum* (forte *gallum* s. *gallulum* vel potius *matulam*) *conspurcatum* dicimus, qui publice impudicitiam perpessus (f. professus) est.“

17. Forte *quem* pro *qui* legendum: *ego fatis imputo hunc morbum, quem vultu incessuque fatetur.* Pessime ita hunc locum tentari contendit Heinecke, quum tota orationis series sit haec: „Pessimi sunt illi homines, qui, quamquam sceleratissimam vitam agunt, tamen virtutis speciem praebere volunt; magis mihi placet is, qui sua vitia non callide occultare studet, et certe hoc nomine non culpandus est, quod et peccat et homines simul fallere studet: talem hominem fere puto non in culpa esse, sed potius fatum, quod eum vel invitum ad peccandum impellit.“ Quaerit itaque, quid in his sit, quod iure possit vituperari? Nihil sane in ipsa sententia, sed non nihil in oratione poetae, qui eam ita expressit et *hominem fatis imputari* hoc sensu dixit.

18. *iis furor* 22. *et furor* 25.

21. *ceventem te* 21. 22.

22. *Virillus* 13. *Varilus* 73. *Verillus* et *Barillus* al.

Quis tulerit Gracchos de seditione querentes?
Quis coelum terris non misceat et mare coelo,
Si fur displiceat Verri, homicida Miloni?
Clodius accuset moechos, Catilina Cethegum?
In tabulam Sullae si dicant discipuli tres?
Qualis erat nuper tragico pollutus adulter
Concubitu, qui tunc leges revocabat amaras
Omnibus atque ipsis Veneri Martique timendas,
Quum tot abortivis fecundam Iulia vulvam
Solveret et patruo similes effunderet offas.
Nonne igitur iure ac merito vitia ultima fictos
Contemnunt Scauros et castigata remordent?
Non tulit ex illis torvum Laronia quemdam

24. ante v. 23. legitur in 19. atque duobus codd. Paris. et plane excidit ex 17. 20. et quibusdam MSS. Paris. quoniam sequens versus idem principium habet: quod millies factum docent Burman. ad Lucan. 9, 907. Dorvill. ad Charit. 6, 4. p. 552. Drak. ad Liv. 9, 11, 11. et Schrader Obss. p. 7. Conf. inf. ad 3, 69. 6, 191. 483. 8, 159. 160. 10, 294. 295. 16, 9. — *Gracos* 22. *Graccos* 64. ut passim in nummis, unde hanc scripturam probabat N. Heins. ad Sil. 4, 495. Sed vide, quos ibi Drak. laudavit, Cic. Orat. c. 48. Quintil. instit. or. 1, 5. et Charis. inst. gram. I. p. m. 78. Adspiratio usu recepta. — *loquentes* pro *querentes* 15.

26. Post *Verri* inseritur *si* in 45. et tribus codd. Paris. *aut* in 13. 65. *atque* in 68. 70. Sed v. ad 1, 151.

27. *Claudius* 11. 13 a m. sec. 15. 21 a m. sec. 22. 45. non improb. Schurzfl. quia talia narret Sueton. Sed famosum notari *P. Clodium*, vix est quod dubitemus. *Clodii* autem ex eadem gente *Claudia* fuere. Prisci enim Romani *au* plerumque pronuntiarunt *o;* unde nomina illa nihil differunt et saepe permutantur. Cf. ad v. 36.

29. *tragico nuper* pro *nuper tragico* recepi ex 10. 16. 17. 19-22. 26. 74.

30. *revocaret* 16. *revocarat* 10. 11. 14. 15. 17. 19. 20. 22-25. 27. 46-50. 54-69. 71-74. et XXIV codd. Paris. unde recepit Ach.

31. *ipsi* 13 a m. sec. 63. *Marti Venerique* 16.

34. *victos* MS. Scriverii, qui inde coni. *victos Condemnant Scauros.*

36. *Laronia* 4. 5. 14-17. 20. 21. 22. 23 a m. pr. 27. 46-55. 58. 61-82. ut ap. Martial. 2, 32. et Gruter. Inscr. p. 646, 2. *Latonia* et *Latronia* quidam libri, nescio qui, si fides habenda Ascensio et Turnebo Advers. 15, 17. qui posterius probabat, quod etiam apud

Clamantem toties: Ubi nunc lex Iulia? dormis?
Ad quem subridens: Felicia tempora, quae te
Moribus obponunt! Habeat iam Roma pudorem!
Tertius e coelo cecidit Cato. Sed tamen unde
Haec emis, hirsuto spirant opobalsama collo

Martial. l. l. in libris mss. reperitur. *Lauronia* 2. 3. 5. 10. 11. 13. 19. 23 a m. sec. 24. 25. 26. 45. 56. 57. 59. 60. 65. duo codd. mss. viri docti in Misc. obss. crit. Vol. V. T. II. p. 269. et quidam libri in Martial. l. c. ubi v. Rader. Beckius in obss. philol. in Iuven. Sat. duas p. 15. „*Lauronia*, inquit, in *Laronia* facillime permutari potuit tribus quidem modis, quibus *au* in *o*, *u*, *ao* immutari potest. Sicut *caudex* in *codex*, *caulis* in *colis*, *saurex* in *sorex*, ita *Lauronia* in *Loronia* mutatum, ex quo *Laronia* procul dubio factum est. (Cf. sup. ad v. 27. et inf. ad 3, 112. et 6, 345.) Pro *claudo* veteres dixere *cludo*, quod adhuc legitur in codd., et ex compositis *occludo*, *concludo* patet; hinc *Luronia* quoque, pro quo propter similitudinem τοῦ *a* et *u* in literis minusculis lectum *Laronia*. *Laomedon* nunc est pro *Laumedon*, *Laodicea* pro *Laudicea*; ita forte *Laoronia* pro *Lauronia*, quod imperitus librarius eiecta litera *o* in *Laronia* contraxit. *Lauron* vero est urbs Hisp. Tarrac., ubi Pompeius a Caesare victus est caesus. *Lauronia* itaque civem huius urbis vel inde oriundam significat: nam poetis solenne est, fictis personis a loco nativitatis nomen imponere, ut *Sybaris* ap. Horat. Od. 1, 8."

37. *lex nunc* 15.

38. *Atque ita subridens* 14. 17. 19. 20. 21. 26. 70. 75. 76. 82. et XX codd. Paris. *Ad quem subridens* 10. 15. 23. 24. 25. 45. 67. 69. 71-74. 77-80. et quidam MSS. Paris. ut ap. Virg. Aen. 10, 742. quam lectionem revocavi, quia et doctior est, et optimorum librorum auctoritate firmatur; nisi forte ex Virg. l. l. margini adscripta et textui deinde illata videri possit. *Ad quem ita subridens* 11. 16. 68. prob. Schurzfl. et omnino suspicari licet, ex hac lectione reliquas esse ortas. Sed nostram Beckius l. l. non male ita defendit: „Quum scriptum esset antiquitus *ad quem subridens*, superflua vox *ita* vel intelligenda tantum, vel nasutulo cuidam necessaria visa, postea ipsis poetae verbis inserta fuit: deinde elidente eo, qui dictabat, syllabam *quem*, scribens audivit *atquita* et sic *atque ita* scripsit." *Ad quae subridens* 27. quod etiam legitur in quibusdam codd. Virg. l. l. ibique probatum est a N. Heinsio. *Adque* 22.

39. *exponunt* 73. — *pudores* 47. 56.

Quae tibi? Ne pudeat dominum monstrare tabernae.
Quod si vexantur leges ac iura, citari
Ante omnes debet Scatinia. Respice primum
Et scrutare viros: faciunt hi plura; sed illos
Defendit numerus iunctaeque umbone phalanges.
Magna inter molles concordia. Non erit ullum
Exemplum in nostro tam detestabile sexu.
Taedia non lambit Cluviam, nec Flora Catullam:
Hispo subit iuvenes et morbo pallet utroque.
Numquid nos agimus causas? civilia iura
Novimus? aut ullo strepitu fora vestra movemus?
Luctantur paucae; comedunt coliphia paucae.
Vos lanam trahitis calathisque peracta refertis
Vellera: vos tenui praegnantem stamine fusum
Penelope melius, levius torquetis Arachne,

42. *nec pudeat* 23. *non pudeat* 26.

43. *et iura* 23. 46. 48. 49.

44. *Scatinia* recepi e 10. 11. 13. 15. 17. 19. 20. 21 a m. sec. 22. 23. 25. 26. 27. 45. 49. 50. 52. 53. 56. 57. 59–62. 64–69. 71. 72. 73. 79. 80. probb. Christio in hist. legis Scatin., Hoffmanno in Comm. ad leg. Iul. de adult. 1, 26., Beckio l. l. et al. *Scantinia* 1. 46. 47. 48. 51. 54. 55. 58. 63. 70. 74–78. 82. probb. Britan., Lubino, Grang. et Schurzfl. Cf. Ferrar. ad Cic. Phil. 3, 6. et intpp. Suet. Dom. 8. et Quintil. Instit. 4, 2. 8, 4.

45. *faciunt ii plura* 11. prob. Schurzfl.

49. *Tedia* 27. 60. 64. et plerique codd. Paris. unde recepit Ach. *Tedea* 16. *Toedia* 17. *Teclia* 21. *Media* 75. 76. — *Cluvam* 23 a m. pr. *Cliviam* 23 a m. sec.

50. *Hippo* 1. 56. 70. 74. 81. 82. Sed *Hispo* restitui ex 10. 11. 15. 16. 17. 19. 20. 21 a m. sec. 22. 23. 24. 26. 27. 45–55. 58. 61–69. 71. 72. 73. 77–80. Hoc nomen memoratur Tac. Ann. 1, 74. Gruter. Inscript. 597, 1. forte et Cic. ad Div. 14, 1. Cf. Comm. *Ispo* 14. 25. 57. 59. *Hyspo* 21 a m. pr. *Ipso* 60. 65. 75. 76. — *subdit* 47.

52. *fora nostra* 23.

53. Post hunc versum alius legitur in cod. Mazarin. bibl. reg. Paris. *Spicum illustre tenens splendenti pectore virgo.*

54. *trahitis lanam* 21. 22. 68.

56. 57. transpositi in 21. *melius, melius* 46. 48. 49. 61. 62. 63. 65–69. 71–74. *melius meliusque* 19.

Horrida quale facit residens in codice pellex:
Notum est, cur solo tabulas impleverit Hister
Liberto, dederit vivus cur multa puellae.
Dives erit, magno quae dormit tertia lecto.
Tu nube atque tace: donant arcana cylindros.
De nobis post haec tristis sententia fertur:
Dat veniam corvis, vexat censura columbas.
Fugerunt trepidi vera ac manifesta canentem
Stoicidae. Quid enim falsi Lauronia? Sed quid
Non facient alii, quum tu multicia sumas,
Cretice, et hanc vestem populo mirante perores
In Proculas et Pollitas? Est moecha Labulla:
Damnetur, si vis, etiam Carfinia. Talem

57. *cortice* 2. 3. 5. 6. 7. *corthice* 16.

58. *soli* 19. 20. 22. 23 a m. sec. 26. 45. 50. 59. 64. 68. 74. — *Hyster* 21 a m. pr. 23. 24. 45. *Ister* 22.

60. *Dives eris, magno quae dormis tertia lecto* 1. Non male!

62. Post *fertur* colon ponunt Bahrdt, Farnab. et alii, ut sensus sit: postremo, vel si porro ita fiet, de nobis valebit, quod vulgo proverbii loco dicitur, *dat veniam corvis* cet. Bahrdt vertit: *Uns trifft zulezt der harte Spruch: Die Tauben fängt man ein, die Raben läſst man laufen.*

64. *trepidae* — *Stoicides* forte 1. — *loquentem* quidam pro *canentem*. Sed v. Comm.

65. *Lauronia* al. v. ad v. 36.

66. *faciant* 14. 17 a m. pr. 45. *faciunt* 47. 58. — *multitia* 21. 60. 64. ut 21. 27. inf. v. 76. et 19. 59. inf. 11, 186.

67. *Critice* 10 a m. pr. et inf. v. 78. in 10. 23 a m. sec. et 67. Ita legendum putabant Calder. et alii: sed ab h. l. alienum est et metri legibus adversatur. — *peroras* 16. 22.

68. *Pollutas* pro *Pollitas* 7. 26. *Pollucis* 19. *Pollucas* 14. 45. *Polluces* 15. *Polluicas* 11. 17. 19. 22. 23. *Polliucas* 10. et XI codd. Paris. unde recepit Ach. *Pelvicas* 24. *Pelluicas* 27. *Pulluitas* 16. *Polluvieas* 21. *Pollineas* 25. 49 – 57. 59 – 74. 78. 79. 80. *Pellineas* 46. 47. 48. 58. *Pollenias* coni. Beck. (v. ad 1, 161.) quia nomen *Pollenius* obvium aliquoties in antt. marm. v. c. ap. Gruter. Inscr. p. 816, 3. — *Fabulla* 1. 70. 75. 76. 77. 81. 82. quae lectio firmari videtur Martial. 1, 65. 12, 95. *Labulla* 10. 11. 14 – 17. 19 – 27. 45 – 69. 71 – 74. 78. 79. 80. et XXXV codd. Paris. unde restitui praeeunte Ach.

69. *Carphinia* 10. 11. 12. 45. 46. 49. 54 – 57. 60. 62. 66 – 69. 71 – 74. *Corphinia* 47. 50. 58. 64.

Non sumet damnata togam. Sed Iulius ardet;
Aestuo. Nudus agas! Minus est insania turpis.
En habitum, quo te leges ac iura ferentem
Vulneribus crudis populus modo victor et illud
Montanum positis audiret vulgus aratris.
Quid non proclames, in corpore iudicis ista
Si videas? Quaero, an deceant multicia testem?
Acer et indomitus libertatisque magister,
Cretice, perluces. Dedit hanc contagio labem
Et dabit in plures; sicut grex totus in agris
Unius scabie cadit et porrigine porci,
Uvaque conspecta livorem ducit ab uva.

Corvinia 25. *Calphinia* 27. *Calphurnia* 24.

71. *infamia* 24. 26. 81. et quidam codd. Paris. prob. Grang.

72. *me* suspicari possis pro *te*.

76. *deceat* 16. 26. 75. 76. — *multitia* alii. v. ad v. 66.

78. *Critice* quidam. v. ad v. 67. — *pelluces* 17 a m. sec. 19. 22–25. 27. 46. 47. 49. 50. 54–58. 60–69. 71–74. 77. *polluces* 45. — *talem* 19. 25. 57.

80. *prorigine* 10. 11. 48, 49. 51. 55. 80. *prurigine* 13–16. 17 a m. pr. 19. 27. 44–47. 54. 56–58. et XVI circiter codd. Paris. prob. Turnebo. Eadem lectionis varietas deprehenditur in simili loco Columel. R. R. 7, 5. ubi *porriginem* praeferebant Ursinus coll. Celso de med. 2, 7. 6, 2. Graevius, (in Sylloge Burm. T. 4. p. 295. et ad Iustin. 36, 2.) Keuchen. et Burm. in poet. lat. min. ad Seren. Sammon. de medic. 3, 56. Beckius (v. ad 1, 161.) haec notavit: „Isidorus in cutis vitiis Etym. 4, 8. *Prurigo*, inquit, *vocata a perurendo et ardendo*. Hoc sensu rectissime usurpatur de suibus, quoniam ob prurientem cutem luto volutantur et quibusvis lapidibus ac truncis sese affricare gaudent. Celsus contra 6, 2. *porriginem* describit, ut sit, *ubi inter pilos quaedam quasi squamulae surgunt eaeque a cute resolvuntur; et interdum madent, multo saepius siccae sunt.* At enim vero si paulo post edocearis, *fere id in capillo fieri, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio;* qua ratione suibus capillos, barbam, supercilia, affingas? Vetus glossa *porrigo* vertit πιτυρίασις, πίτυρα τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ. *Porrigo* autem et *prurigo* differunt tamquam genus et species, quorum haec totum corpus, illud caput tantum afficit."

81. *confecta* 14. *contacta* 48 a m. sec. et Sarisber. quod etiam malebat Marshall, ut commodior esset sensus et apertior. At v. Comm. *compacta* non nemo emend. teste Henninio.

Foedius hoc aliquid quandoque audebis amictu.
Nemo repente venit turpissimus. Accipient te
Paulatim, qui longa domi redimicula sumunt
Frontibus et toto posuere monilia collo
Atque Bonam tenerae placant abdomine porcae
Et magno cratere Deam. Sed more sinistro
Exagitata procul non intrat femina limen.
Solis ara Deae maribus patet. Ite profanae!
Clamatur: nullo gemit hic tibicina cornu.
Talia secreta coluerunt Orgia taeda
Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto.
Ille supercilium madida fuligine tactum
Obliqua producit acu pingitque trementes
Adtollens oculos: vitreo bibit ille Priapo

82. *aliud* pro *aliquid* coni. Lubin.

83. *venit* vett. codd. Rigalt. et Pontani, quem vide ad Macrob. Sat. 3, 10. Hoc omnino doctius, quam ut librariis debeatur, et occurrit etiam 7, 29. unde nunc recepi. *fit* pro *venit* 19. 45. *fiat* alii, et *fuit* reliqui: quae omnia ex glossa videntur orta.

86. *bonam Cererem* 16. — *temere* 60. 65.

89. *profani* 71. 73.

92. *iussi* pro *soliti* 46. 48. *Baptae soliti* 20. — *Cotitto* 67. *Cotyto* 74. et cod. Mazarin. bibl. reg. Paris. *Cotyton* 1. 49. 56. 57. 59. *Cotytton* 50. 70. *Cociton* 14. 16. *Coccyton* 16. *Cocithon* 26. *Cochiton* 22. *Cocyton* 10. 11. 17. 19. 20. 21. 23. 24. 25. 27. 45-48. 51. 52. 54. 55. 58. 75. 76. et vel idem vel *Cocciton* et *Cochiton* XXXIV codd. Paris. habent probb. Calder. et Ach. ut designetur Proserpina vel Ceres, a *Cocyto* fluvio vel a κωκύω, *fleo*, *lugeo*, sic dicta, in cuius sacris Eleusiniis δᾳδοῦχοι, (forte h. l. *baptae*) *taedas* ferentes, saltaverint et Deam lascivis gestibus clamoribusque *lassaverint*. Sed prima syll. vocc. *Cocytus*, Κωκυτὸς, κωκύω, producitur.

93. *tactum* 2. 3. 5. 17. 19. 20. 21 a m. pr. 26. 47. 58. 61. 62. 67. 70-79. 81. 82. *tinctum* 10. 11. 14. 15. 16. 21 a m. sec. 22-25. 27. 45. 46. 48-57. 59. 60. 64. 65. 66. 68. 69. 80. Sed illud exquisitius est, hoc glossam redolet. *tectum* 63. *factum* legebat Gonsal. ad Petron. p. 271. et 366.

94. *tingitque* suspicari possis coll. Plin. 11, 37. s. 56. *Mulieribus tanta est decoris affectatio, ut tingantur quoque oculi.* Sed praestat vulgata lectio, quia modo praecessit *tactum*, h. e. *tinctum*.

Reticulumque comis auratum ingentibus implet,
Caerulea indutus scutulata aut galbana rasa
Et per Iunonem domini iurante ministro.
Ille tenet speculum, pathici gestamen Othonis,
Actoris Aurunci spolium, quo se ille videbat
Armatum, quum iam tolli vexilla iuberet.
Res memoranda novis annalibus atque recenti
Historia speculum civilis sarcina belli.
Nimirum summi ducis est, occidere Galbam
Et curare cutem; summi constantia civis,
Bebriaci campo spolium affectare Palati
Et pressum in faciem digitis extendere panem:
Quod nec in Assyrio pharetrata Semiramis orbe,
Moesta nec Actiaca fecit Cleopatra carina.
Hic nullus verbis pudor aut reverentia mensae.
Hic turpis Cybeles et fracta voce loquendi

97. *galbina* 1. 48. 70. 75. 76. 82. ut in optimis libris Martialis, Petron. c. 56. 64. et Vopisci, probb. Ferrar. R. V. 3, 22. Scalig. et aliis. *galbana* 10. 11. 14–17. 19–25. 27. 45. 46. 47. 49–69. 71–74. 77–81. Recte, si color hic a galbano, resina ferulae Syriacae, dictus est.

105. Vulgo iunguntur verba *Et curare cutem summi constantia civis*. Mutandam esse distinctionem; bene monet Hein.

106. *Bebriaci campo* 14–17. 19–24. 26. 45. 52. 64. 70. 74–77. 82. *Bebriaci in campo* 10. 25. 27. 46–51. 53–63. 65–69. 71–73. 78–81. — *spolia* 21. — *aspectare* 22.

107. *Expressum* 19. — *in faciem* 14. 15. 25. 45. 46. 47. 49. 50. 56. 57. 58. 60–69. 71–74. *in facie* alii, etiam Hennin. quod probat Hein. ut non iungantur verba *digitis in faciem pressum*, sed *in facie extendere panem pressum*.

108. *in Assyria ph. S. urbe* (Nino, capite imperii Assyriorum et sede regum, a Nino rege, Semiramidis marito, condita) coni. H. Vales. qui tamen praeferebat vulgatum *in Assyrio orbe*, h. e. in Assyria seu in imperio Assyrio.

111. *Hic turpis Cybele est et fracta* cet. 11. probb. Henninio et Beckio obss. phil. in Iuven. Sat. duas priores p. 33. Illius nota est: „Si quid video, omnino ita legendum, plano sensu: nimirum dolet, Romae tantas invaluisse in moribus corruptelas, ut etiam avide receperint *turpissimam* Deorum Matrem eiusque caerimonias, quae usque adeo

Libertas et crine senex phanaticus albo
Sacrorum antistes, rarum ac memorabile magni
Gutturis exemplum conducendusque magister.
Quid tamen exspectant, Phrygio quos tempus erat iam
More supervacuam cultris abrumpere carnem?
Quadringenta dedit Gracchus sestertia dotem

omnem profligaverant verecundiam, ut vel in iis e Veterum memoria repetendis ipsum quodammodo prostituatur ingenium." Huius vero: „Ipsa orationis series videtur hanc lectionem postulare, quia plurima nomina in casu recto sese excipiunt, *libertas, senex, antistes sacrorum* cet. Sic et *Cybele*, potissimum quum et ipsa *turpis* esset et sacra illius detestanda. Origo autem depravationis duplex esse potuit. Una debetur lectori vel dictanti, pro ratione metri, *hic turpis Cybelest*, quod dum librarius idiota vel oscitans, ut audivit, in album coniecit, in causa fuit, ut τὸ *est* loquor cum Henninio, resolveretur in *s* et adiiceretur τῷ *Cybele*. Altera ex antiquitate critica desumitur et antiquo illo per compendia scribendi more, quando, quoties ultima litera vocis cuiusdam cum prima sequentis eadem erat, ambae in unam ceteris aliquantulum maiorem conflatae sunt: de quo v. Gasp. Scioppii art. crit. p. 61. ed. Amst. 1662." Meo qualicumque iudicio illa lectio ab h. l. prorsus aliena est: nam vox *Hic* non referenda ad Romam, sed, ut v. 110, ad consortium et conventus turpissimorum hominum, qui describuntur v. 84. seq. Vulgata autem lectio non est quod displiceat, modo epith. *turpis* cum *libertas*, non, ut vulgo fit, cum *Cybeles* iungatur.

112. Forte leg. *crine s. p. alto*, ut significetur capitis rotatio, in fanaticis his sacris solennis; de qua v. inf. ad VI, 316.

113. *et* pro *ac* 11. 24. 45.

115. *exspectent* 26. 60. — *quis* 15. quod praestiterit. — *erit* 26.

116. *cultris abscidere carnem* 14. 17. *abscindere* 15. 16. 19–22. 24. 45. 46. 48. 49. 61–69. 71. 72. 73. ut in simili loco Claudiani in Eutrop. 1, 279. 280. *Cymbala ferre licet pectusque illidere pinu, Inguinis et reliquum Phrygiis abscindere cultris;* propter quae verba Plathner h. l. malebat *Phrygiis – cultris*, h. e. testaceis et lapideis. Conf. Comm. ad 6, 514. (ubi verbum *secare*, ut passim, de eadem re adhibetur) et Heyne ad Tibull. 1, 4, 70. Sed *abscindere* glossam redolet, et *abrumpere*, quod in plurimis libris legitur, aptius videri potest, si lapideis, non ferreis, cultris se castraverunt Galli.

117. *Quadraginta* 11. 14–17 a m. pr. 19. 23–25. 45–49. 55. 57. 58. 59. Conf. ad 1, 106.

Cornicini, sive hic recto cantaverat aere.
Signatae tabulae; dictum, Feliciter! Ingens
Coena sedet: gremio iacuit nova nupta mariti.
O proceres, censore opus est, an haruspice nobis?
Scilicet horreres maioraque monstra putares,
Si mulier vitulum vel si bos ederet agnum?
Segmenta et longos habitus et flamea sumit,
Arcano qui sacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus. O pater Urbis,
Unde nefas tantum Latiis pastoribus? unde
Haec tetigit, Gradive, tuos urtica nepotes?
Traditur ecce viro clarus genere atque opibus vir:
Nec galeam quassas, nec terram cuspide pulsas,
Nec quereris patri? Vade ergo et cede severi
Iugeribus campi, quem negligis! Officium cras
Primo sole mihi peragendum in valle Quirini.

118. *cantaverat* 2. 3. 5. 10. 15. 16. 17. 19–21. 26. 46. 48. 56. 61–63. 65–77. 81. 82. *cantaverit* 11. 14. 22–25. 27. 45. 47. 49. 50. 54. 55. 57–60. 64. 66. et duo codd. mss. viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 271.

119. *dictum est* 47. 48. 54. 55. *feliciter est* 58.

120. *ingens Coena, sedet: gremio* cet. distinguendum putabat Pithoeus. *ingens Coena: sed et gremio* emend. Lips. Epist. Quaest. 4, 23. At vulgata et distinctio et lectio exquisitior. — *marito* 26.

121. *auruspice* 21. *aruspice* 23. 24. 61. 62. 63. Sed *haruspex* in lapidd. legitur, dictusque non ab *ara*, sed *haruga* sive *haruiga*, hostia in *hara*, stabulo, includi solita, et *inspicienda*, si fides habenda Festo et Donato ad Terent. Phorm. 4, 4, 28.

124. *flammea* 14–17. 19. 21. 22. 24. 58. 61–64. 67–73. *flamea* XXXIII codd. et edd. antt. unde recepi cum Ach. Cf. Comm.

126. *et pater Urbis* MS. Cantabrig. unde Wakefield ad Lucret. 3, 1104. non male emend. *En! pater Urbis* cet.

130. *nec tempora cuspide pulsas* in quodam cod. ms. legit Lipsius, nec improbavit in Epist. Qu. 2, 9. ubi monet, in more militari fuisse, hastis scuta galeamque concutiendi in ira. Hinc leviori mutatione Blathner coni. *nec parmam cuspide pulsas*. Non male! Sed nec vulgata lectio aspernenda.

133. *in valle Quirina est* 11. Suspicari etiam possis *in colle*

Quae causa officii? Quid quaeris? Nubit amicus,
Nec multos adhibet. Liceat modo vivere; fient,
Fient ista palam, cupient et in acta referri.
Interea tormentum ingens nubentibus haeret,
Quod nequeunt parere et partu retinere maritos.
Sed melius, quod nil animis in corpora iuris
Natura indulget. Steriles morientur, et illis
Turgida non prodest condita pyxide Lyde,
Nec prodest agili palmas praebere Luperco.
Vicit et hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi,
Lustravitque fuga mediam gladiator arenam
Et Capitolinis generosior et Marcellis
Et Catulis Paullique minoribus et Fabiis et

Quirini, ut ap. Horat. Epist. 2, 2, 68., aut *in colle Quirino* h. e. Quirinali, ut ap. Ovid. Met. 14, 836. Sed vulgaris lectio ex ingenio poetae, non librariorum, profecta videtur.

134. *causa est officii* 22. *c. officii est* 21.

137. *obstat* pro *haeret* 14.

139. *Dii melius* 13. — *in corpore* 2. 3. 5. 10. 14–16. 25. 45–50. 55–61. 63. 66–69. 74. prob. Schurzfl. ut Graeco more dictum sit. *in corpora* 4. 6–9. 17. 19–24. 26. 27. 54. 62. 64. 65. 70–73. 75–77. 81. 82. et tres codd. mss. Nic. Heinsii, qui ad Ovid. Am. 1, 1, 5. hanc lect. recte defendit post Turneb. Advers. 15, 17.

140. *morientur* 10. 14. 15. 17. 19–21. 24. 26. 45. et omnes fere codd. Paris. unde nunc recepi cum Ach. pro vulg. *moriuntur*.

141. abest a 75. *condita pyxida Lyde* 2. 4. 63. 67. 69. 70. 71. 73–77. 81. 82. prob. Turneb. l. l. *condita in pyxide Lyde* 10. 14. 21 a m. sec. 22–24. 49. 60. 65. et cod. viri docti in Misc. obss. crit. Vol. V. T. II. p. 271. *in pyxide condita Lyde* 15. 16. 47. 50. 51–59. 61. 62. 64–66. 68. 72. *nec pyxide c. L.* 46. 48. *nec condita pyxide Lyde* 45. *in condita p. L.* 27. — Plathner laudat. coniect. C. Bachmanni, pro *Lyde* substituentis *lite*, quod medicamenti nomen sit.

146. *Catuli* 75. 76. *Paulique minoribus* 22. 70. 75–77. 81. 82. ut iam emend. Lips. Epist. Qu. 4, 25. In reliquis libris *Paulisque minoribus*, prob. Beck. (v. ad 1, 161.) ut *minores* h. e. nepotes vel posteri (v. Comm. ad 1, 148.) h. l. etiam dicantur *Capitolini*, *Marcelli*, *Catuli* et *Fabii*, quorum gentes in posteris suis semper Romae floruerint.

Omnibus ad podium spectantibus. His licet ipsum
Admoveas, cuius tunc munere retia misit.
Esse aliquid Manes et subterranea regna
Et contum et Stygio ranas in gurgite nigras
Atque una transire vadum tot millia cymba,
Nec pueri credunt, nisi qui nondum aere lavantur.
Sed tu vera puta. Curius quid sentit et ambo
Scipiadae, quid Fabricius manesque Camilli,
Quid Cremerae legio et Cannis consumta iuventus,
Tot bellorum animae, quoties hinc talis ad illos
Umbra venit? Cuperent lustrari, si qua darentur
Sulphura cum taedis et si foret humida laurus.
Illuc heu! miseri traducimur. Arma quidem ultra

148. *Admoneas* 46. 48. 50. 54. 60. 64. 73. prob. Calder. et Iunio, qui male haec interpretantur. — *nunc* 26. — *retia servat* 14. *retia pulsat* ex MS. emend. Schegkius ad Vellei. 1, 13.

149. *Esse aliquos*. omnes libri praeter 11. v. Exc.

150. *pontum* et *cantum* alii. v. Exc.

151. *vana* pro *una* 16.

152. *Haec* 24. *Nec credunt pueri, qui nondum aere lucrantur* 16. *Nec senes credunt, nec qui nondum aere lavantur* MS. Scriverii, teste ac prob. Crenio in Animadv. philol. P. XIII. p. 19.

153. *quod* 47. 50. 57. 60. 65.

154. *quod* 16. 17. 56. 57. 59. 60. 65. *et quid* 45. — *Fabritius* 21. 23. 24. 27. 57. 60. 64. 65. Sed in marmorr. *Fabricius*, et Graecis Φαβρίκιος dicitur. A *fabricando* nomen huic genti inditum putatur.

155. *Quod* 17. 19. 45. 60. 65.

158. *Sulphura* 26. 60. 65. et optimi codd. Paris. unde hanc scripturam vulgari *sulfura* substitui cum Ach. *sulpura* tres codd. Paris. et sic *sulpur* scribitur in Vatic. cod. Virg. ut *triumpus* et alia eiusmodi vocabula, quibus, convicio aurium flagitante, adspirationem datam esse docet Cic. Orat. c. 48. — *umida* 21. ut *umens*, *umectare*, *umerus* et al. in antt. codd. Cf. Quinctil. Inst. Or. 1, 5. Broekhus. ad Tibull. 1, 4, 44. Drak. ad Sil. 2, 125.

159. *Illic* (in inferis) 21. 22. 23 a m. pr. et MS. Scriverii, prob. H. Vales. Tum maxima distinctio ponenda post *traducimur* et verbum hoc eo sensu capiendum, de quo dixi ad VIII, 17. Sed v. Comm. — *Arma quid ultra* — *Britannos?* 2. 3. 5. 10. 11. 26. 45–47. 49. 50. 54. 56–58. 60–69. 71–74. et omnes fere codd. Paris. Id recepit Ach. mutata tamen distinctione et lectione; *Illuc heu!*

Litora Iuvernae promovimus et modo captas
Orcadas ac minima contentos nocte Britannos:
Sed quae nunc populi fiunt victoris in urbe,
Non faciunt illi, quos vicimus. Et tamen unus
Armenius Zalates cunctis narratur ephebis
Mollior ardenti sese indulsisse Tribuno.
Adspice, quid faciant commercia! venerat obses,
Hic fiunt homines. Nam si mora longior Urbem
Indulsit pueris, non umquam deerit amator:

miseri traducimur. Arma quid ultra — Britannos; Si, quae nunc p. f. v. in urbe, Non faciunt illi quos vicimus? Sed *illuc* verbis seqq. arctius iungendum est, et *Si* v. 162. in nullo legitur libro sive scripto sive edito.

160. *Littora* scribunt alii. De origine ac propria vi vocis v. Ernesti ad Suet. Tib. c. 40. — *Iuvernae* revocavi e 2. 3. 5. 10. 14. 15. 17. 20. 21. 23-25. 27. 45-51. 54-69. 71-74. 78-81. Ita scriptum ap. Mel. 3, 6. et Ptolem. in cod. Palat. *Ἰουεϱνία;* nam in vulgatis libris legitur *Ἰουεϱνία*, ut ap. Agathem. 2, 8. *Iubernae* 1. 16. 26. 70. 75. 76. 77. 82. probb. Schurzfl. et Beck. qui hoc nomen, addito duplici digammate, (*FIFEPNH*) effictum putant ex Gr. *Ἰέϱνη*, quo Hiberniae nomine utuntur Aristot. de mundo, Strabo lib. II. et IV. Claudian. cons. Hon. 4, 33. et laud. Stilic. 2, 252. *Invernae* 53. *Vibernae* 52. *Hyverne* 22. in marg. *Hiberniae* 19. *Laverne* 22.

161. *Archadas* 45. *Orchadas* 10. 17. 19-24. 49. 60. 65. Sed in optimis exemplarr. scriptorum Rom. *Orcades* et Graec. *Ὀϱκάδες* dicuntur. — *et* pro *ac* 10. 20.

163. *ipsi* 45. — *vincimus* 21 a m. pr. Post *vicimus* maiorem posui distinctionem. *Attamen* 16.

164. *Zalaces* 17. 21. 24. 52. 70. 75. 76. 81. *Zelates* 23 a m. sec. 26. 49. 55. 60. *Zelaces* 14. 19. 23 a m. pr. *Celates* 10. *Zalaches* 22. *Galaces* 45. *Talaces* 10. *Ielaees* 20. *Galathes* 15. *Galates* 16. *Zelotes* 54. prob. Sabino, qui hos Armeniae populos esse monet. Sed *Zalates* h. l. est potius nomen propr. obsidis.

166. *venerat hospes* 26.

167. *Sic* 4. et ita emend. C. Vales. cuius nota est: *sic fiunt homines*, id est, quamquam non latine, *sic viri fiunt*, et hoc satirice, quum contrarium velit intelligi, *sic pueri effeminantur*, ut X, 304. 305.

168. *nonnumquam* 10. 49. 63. *numquam* 17. 24. Sed verbum *deerit* in duas syllabas contrahendum, ut ap. Virg. Aen. 7, 262. Ge. 2, 200. 233. al.

[illegible] cultelli, frena, flagellum.
[illegible] referunt Artaxata mores.

SATIRA III.

ARGVMENTVM.

[illegible] haruspex, quem Cumas migraturum Iu[illegible] gerinae usque lucum comitatur, (v. 1—20.) [illegible] discessus sui causas exponit, nimirum [illegible] homines contemtu laborare, neque ad [illegible] exercendas praemiis invitari, sed iis po[illegible] redigi, malos contra et viles gratia atque [illegible] omnes, etiam Principes, valere et pra[illegible] artibus ad summos obrepere honores ma[illegible] nancisci; (21—40.) 2) *spectatissimos esse [illegible] artis dissimulandi adulandique gnaros, [illegible] filios, quibus mors parentum sit in optatis, [illegible] furti aliorumque scelerum conscios;* (41— [illegible] *vitiosissimos omnium minimeque ferendos esse [illegible], qui e Syria aliisque Orientis regionibus Ro[illegible] confluxerint ac prorsus corruperint mores huius ur[illegible] maxime Graecos, homines molles, libidinosos, adu[illegible] omniumque artium peritissimos, qui in divitum [illegible] insinuent familiaritatem et quorum ne philosophi qui[illegible] dubitent, falsis testimoniis alios ipsosque amicos ac [illegible] pulos circumvenire;* (58—125.) 4) *miserrimam esse [illegible] ditionem pauperis clientis, cui a ditioribus magistra[illegible] busque summis praeripiatur sportula, qua vitam sus[illegible] taverit;* (126—130.) 5) *servos ac libertinos ditiores [illegible] ingenuis et honoratiores;* (131—136.) 6) *ne homini*

169. *bracae* 23. 24. 45. 46. 48. 49. 56. 59. 61 - 63. 68. 69. 71. Gr. ἡ βράκα et τὸ βράκος ap. Diodor. 5, 30. Strab. et al. *braccae* alii, eaque scriptura usitatior. *brachae* 47. *bracchae* 27. 60. 65. — *clitellae* coni. Schrader.

170. *Si* 4. *Hic* 61. *Hinc* suspicari possis, h. e. Roma, et *referent.* Sed vulgata quoque lectio bene se habet.

quidem probissimo religiosissimoque fidem haberi, nisi idem sit locuples; (137—146.) 7) *inopes atque tenues male vestitos omnibus ludibrio esse, loco ac sede honoratiori, quam olim occupaverint, a vilissimo quoque, modo dives ille sit, pelli, si filiam alicuius nuptiis ambiant, repudiari, non scribi heredes, a negotiis publicis removeri, neque facile ex egestate atque humili conditione emergere propter insana omnium rerum pretia;* (147—170.) 8) *ambitiosam esse paupertatem, neque pro re ac facultatibus pretiosiores sumi vestes, quum in plerisque contra Italiae oppidis, etsi Romanis ibi legibus moribusque vivatur, nemo ne togam quidem, nedum praetextam, induat, et festis quoque diebus ac publice omnes, summi pariter et infimi, nobiles et ignobiles, eodem habitu conspiciantur;* (171—183.) 9) *ab egenis clientibus non patronis tantum, sed servis quoque, ne aditu ad dominos eorum prohibeantur, quovis die festo aliquid muneri esse dandum;* (183—189.) 10) *neque interdiu vitam periculo vacuam esse, neque noctu somnum capi propter assiduam aedificiorum prolapsionem frequentiaque incendia, et aedibus ardentibus pauperem, qui in summo habitet coenaculo, non curari bonisque, etsi paucis, tamen omnibus, amissis a nemine iuvari, ditioribus contra praesto esse qui subveniant;* (190—222.) 11) *tenebrosas aedes tanti in unum conduci annum, quanti in aliis Italiae oppidis ematur domus cum agro hortoque;* (223—231.) 12) *plurimos pauperes mori morbo ex vigiliis contracto, quum in ea aedium parte habitent, quae vicis proxima sit et ubi continuo curruum, opificum iumentorumque strepitu somnus eorum interrumpatur;* (232—238.) 13) *divites lectica per urbem ferri et tutos in ea etiam legere ac dormire, inopes vero euntes vel a turba populi in vicis premi, contundi et conculcari, vel adeo casu arborum saxorumve, plaustris impositorum, obtritos perire;* (239—267.) 14) *noctu summum esse periculum vel a testis fractis et ex alto coenaculo deiectis,* (268—277.) *vel a iuventute lasciva ac temulenta, quae nocturno tempore per urbem vagari atque*

Mittentur bracae, cultelli, frena, flagellum.
Sic praetextatos referunt Artaxata mores.

SATIRA III.

ARGVMENTVM.

Umbricius haruspex, quem Cumas migraturum Iuvenalis ad Egeriae usque lucum comitatur, (v. 1 — 20.) *veteri amico ibi discessus sui causas exponit, nimirum Romae* 1) *probos homines contemtu laborare, neque ad honestas artes exercendas praemiis invitari, sed iis potius ad incitas redigi, malos contra et viles gratia atque auctoritate apud omnes, etiam Principes, valere et pravis sordidisque artibus ad summos obrepere honores maximasque opes nancisci;* (21—40.) 2) *spectatissimos esse et felicissimos artis dissimulandi adulandique gnaros, Astrologos, filios, quibus mors parentum sit in optatis, et adulterii, furti aliorumque scelerum conscios;* (41 — 57.) 3) *gratiosissimos omnium minimeque ferendos esse peregrinos, qui e Syria aliisque Orientis regionibus Romam confluxerint ac prorsus corruperint mores huius urbis, maxime Graecos, homines molles, libidinosos, adulationis omniumque artium peritissimos, qui in divitum se insinuent familiaritatem et quorum ne philosophi quidem dubitent, falsis testimoniis alios ipsosque amicos ac discipulos circumvenire;* (58 — 125.) 4) *miserrimam esse conditionem pauperis clientis, cui a ditioribus magistratibusque summis praeripiatur sportula, qua vitam sustentaverit;* (126 — 130.) 5) *servos ac libertinos ditiores esse ingenuis et honoratiores;* (131 — 136.) 6) *ne homini*

169. *bracae* 23. 24. 45. 46. 48. 49. 56. 59. 61 - 63. 68. 69. 71. Gr. ἡ βράκα et τὸ βράκος ap. Diodor. 2, 30. Strab. et al. *braccae* alii, eaque scriptura usitatior. *brachae* 47. *bracchae* 27. 60. 65. — *clitellae* coni. Schrader.

170. *Si* 4. *Hic* 61. *Hinc* suspicari possis, h. e. Roma, et *referent*. Sed vulgata quoque lectio bene se habet.

quidem probissimo religiosissimoque fidem haberi, nisi idem sit locuples; (137—146.) 7) *inopes atque tenues male vestitos omnibus ludibrio esse, loco ac sede honoratiori, quam olim occupaverint, a vilissimo quoque, modo dives ille sit, pelli, si filiam alicuius nuptiis ambiant, repudiari, non scribi heredes, a negotiis publicis removeri, neque facile ex egestate atque humili conditione emergere propter insana omnium rerum pretia;* (147—170.) 8) *ambitiosam esse paupertatem, neque pro re ac facultatibus pretiosiores sumi vestes, quum in plerisque contra Italiae oppidis, etsi Romanis ibi legibus moribusque vivatur, nemo ne togam quidem, nedum praetextam, induat, et festis quoque diebus ac publice omnes, summi pariter et infimi, nobiles et ignobiles, eodem habitu conspiciantur;* (171—183.) 9) *ab egenis clientibus non patronis tantum, sed servis quoque, ne aditu ad dominos eorum prohibeantur, quovis die festo aliquid muneri esse dandum;* (183—189.) 10) *neque interdiu vitam periculo vacuam esse, neque noctu somnum capi propter assiduam aedificiorum prolapsionem frequentiaque incendia, et aedibus ardentibus pauperem, qui in summo habitet coenaculo, non curari bonisque, etsi paucis, tamen omnibus, amissis a nemine iuvari, ditioribus contra praesto esse qui subveniant;* (190—222.) 11) *tenebrosas aedes tanti in unum conduci annum, quanti in aliis Italiae oppidis ematur domus cum agro hortoque;* (223—231.) 12) *plurimos pauperes mori morbo ex vigiliis contracto, quum in ea aedium parte habitent, quae vicis proxima sit et ubi continuo curruum, opificum iumentorumque strepitu somnus eorum interrumpatur;* (232—238.) 13) *divites lectica per urbem ferri et tutos in ea etiam legere ac dormire, inopes vero euntes vel a turba populi in vicis premi, coneuti et conculcari, vel adeo casu arborum saxorumve, plaustris impositorum, obtritos perire;* (239—267.) 14) *noctu summum esse periculum vel a testis fractis et ex alto coenaculo deiectis,* (268—277.) *vel a iuventute lasciva ac temulenta, quae nocturno tempore per urbem vagari atque*

invalidum quemque obviorum corripere, caedere vel ultro quoque, tamquam iniuria sibi facta sit, accusare soleat; (278—301.) 15) *tantam esse multitudinem grassatorum latronumque, quae ex multis Italiae locis Romam, tamquam ferae et aves ad vivaria, confluxerint, ut vix suppetant catenae ac vincula ad eos, qui capti sint, constringendos.* (302—314.) *Hisce discessus causis memoratis Umbricius poetam valere iubet.* 315—322.

Venustissima Satira, qua Iuvenalis, imaginem Romae civiumque eius vivis coloribus picturus, inducit Umbricium, amicum suum, propter pravitatem morum, Romae vigentium, et varia, civibus ibi imminentia, pericula Cumas migrantem et de iis copiose disserentem. Eam ante oculos habuere *Math. Regnier* in Sat. III. *Nic. Boileau* in Sat. I. et VI. et *Smollet* in libello, quem inscripsit: *a satirical description of London and Bath,* in *the Expedition of Humphry Clinker by the Author of Roderic Random. Lond.* 1771.

Quamvis digressu veteris confusus amici,
Laudo tamen, vacuis quod sedem figere Cumis
Destinet atque unum civem donare Sibyllae.
Ianua Baiarum est et gratum litus amoeni
Secessus. Ego vel Prochytam praepono Suburae.

Sat. III.

2. *sedem ponere Cumis* 24.

3. *Destinat* 26. quod arridere potest.

5. *Prochyten* forte scribendum. *Prochitam* 17. 19. 20. 26. ut plerumque *i* pro *y* in MSS. *Prochyte* dicta ἀπὸ τοῦ προχύναι, (v. Serv. ad Virg. Aen. 9, 715.) vel, si Straboni V. p. 247. al. 379. et Plin. 3, 6. fides habenda, *quia profusa ab Aenaria erat*, h. e. terrae motu avulsa et in altum velut proiecta. — *Suburae* 17. 19–22 a m. sec. 24. 56. 57. 60. 65. 68. 69. 70. 74. 75. 76. *Suburrae* alii, etiam Henniu. qui tamen *Subura* edidit inf. 10, 156. et 11, 51. 141. De orthographia et origine vocis, quae et *Sucura* scribitur, unde dicta tribus *Suburana* (ita legitur in Inscr. v. c. Gruter. p. 104. n. 6. et p. 293. n. 3.) vel *Sucusana* et *Succusana*, v. Quintilian. 1, 7, 28. Adleri Beschr. d. Stadt Rom p. 118. et

Nam quid tam miserum, tam solum vidimus, ut non
Deterius credas horrere incendia, lapsus
Tectorum assiduos ac mille pericula saevae
Urbis et Augusto recitantes mense poetas?
Sed dum tota domus reda componitur una,
Substitit ad veteres arcus madidamque Capenam.
Hic, ubi nocturnae Numa constituebat amicae,
Nunc sacri fontis nemus et delubra locantur
Iudaeis, quorum cophinus foenumque supellex,
(Omnis enim populo mercedem pendere iussa est

Schweigh. ad Appian. b. civ. 1, 58. Varro L. L. 4, 8. *Sacrae,* inquit, *viae pars haec sola vulgo nota, quae est a foro eunti proximo clivo. Eidem regioni adtributa SUBURA, quod sub muro terreo Carinarum. In ea est Argeorum sacellum sextum. SUBURA Iunius scribit ab eo, quod fuerit sub antiqua urbe: cui testimonium potest esse, quod* subest *ei loco, qui terreus* murus *vocatur. Sed ego a pago potius* Sucusano *dictum puto* Sucusam. *Nunc scribitur litera B, non C, pagus Sucusanus, quod succurrit Carineis.* Festus v. *Subura: Verrius a pago Succusano* (vicino ei Urbis regioni) *dictam ait, itaque appellatam et regionem Urbis et tribum a stativo praesidio, quod solitum sit* succurrere *Esquiliis, infestantibus eam partem Urbis Gabinis, indicioque esse, quod adhuc ea tribus per C literam, non B scribatur.*

6. *et tam solum* 25. 46. 48. 49. 57. 59–61. 63–67.

10. *cum* pro *dum* 25–27. 46–48. 50. 54–59. 61–69. 71–74.— *reda* recte scriptum in quibusdam libris et scriptis et editis, ut in optimis aliorum scriptorum exemplaribus, unde illud pro vulg. *rheda* substitui. v. Comm.

12. *Hic, ubi nocturna Numa constertebat amica* (h. e. cum ea dormiebat) coni. Dorleans. Ego potius vulgatam nunc mutavi distinctionem: *Substitit ad veteres arcus m. Capenam; Hic, ubi n. N. c. amicae. Nunc sacri — supellex. Omnis enim — Camenis: In vallem* cet. Nam lucus hic, qui v. 12 seq. describitur, a *Capena* porta aliquantum aberat, et iungenda verba *Hic, ubi nocturnae — in vallem Egeriae descendimus. Hic* δεικτικῶς dictum et apte; (*hic, ubi*) nisi narratio forte nimis abrupta videri potest et legendum *Hinc progressi Umbricius et ego in vallem Egeriae descendimus, ubi nocturnae* cet.

15. *solvere iussa est* 21. 22. 24. ex interpr.

Arbor et eiectis mendicat silva Camenis)
In vallem Egeriae descendimus et speluncas
Dissimiles veris. Quanto praestantius esset
Numen aquae, viridi si margine clauderet undas
Herba, nec ingenuum violarent marmora tophum?
Hic tunc Umbricius, Quando artibus, inquit, honestis
Nullus in Urbe locus, nulla emolumenta laborum,
Res hodie minor est, here quam fuit, atque eadem cras
Deteret exiguis aliquid: proponimus illuc
Ire, fatigatas ubi Daedalus exuit alas,
Dum nova canities, dum prima et recta senectus,
Dum superest Lachesi, quod torqueat, et pedibus me

16. *Camoenis* scribunt alii, nescio quare, quum origo vocis prorsus nos lateat et nostra scriptura maiori nitatur auctoritate vett. librorum, quibus tamen parum in his fidendum est, quia diphthongos non exprimunt.

17. *atque speluncas* 22. ut succurratur forte metro, quod ita potius laborat.

18. *Quanto praesentius esset Numen aquae* recte, puto, emend. N. Heins. ad Ovid. Met. 13, 757. et iam ante eum Grang. ad h. l. ubi monet, antiquitatem sub Numa deos credidisse *praesentiores*, h. e. magis propitios, quum nihil natura passa fuisset ab arte. Vulgatam lect. eodem sensu cepit Britan. cuius nota est haec: „*quanto praestantius esset* i. e. excellentius et proinde praesentius, si in natura sua mansisset et non marmore incrustatum esset; ut ostendat, Deos rebus humanis non capi, sed bona sinceraque hominum voluntate gaudere; unde ait Seneca ad Lucil. *Cogita, Deos, quum propitii essent, fictiles fuisse.*" Ceterum deos propitios ac faventes poetis dici *praesentes*, nota res est. Quamdiu enim speciem divinae naturae ad humanam accommodavit antiquitas, omnem fere vim eius ac potestatem a praesentia deorum pendere credidit. Cf. Cerda et Heyne ad Virg. Ecl. 1, 42. Georg. 1, 10. et Aen. 9, 404. — *Quanto praestantius* (purius suaviusque) *esset Flumen aquae* emend. Wakef. ad Lucret. 1, 231.

19. *cluderet* ἀρχαϊκῶς 17. 19. 20. 22. 26. 27. 48. 54-56. 61. 63. 64. 70. 74. 75. 82. Cf. ad Sil. 6, 451. 15, 655. et sup. ad 2, 36. inf. ad v. 131. 7, 26. intpp. Cic. N. D. 2, 39. Heins. ad Valer. Fl. 1, 34.

21. *tum* 22. — *Umbritius* 13. 21. 23. 27. 45-47. 49. 56. 61-64. 68. 69. Sed Ὀμβρίκιος dicitur Plut. in Galba.

24. *Deterit* 21 a. m. pr. — *ergo* pro *illuc* 26.

26. *recta et prima* 22.

Porto meis, nullo dextram subeunte bacillo.
Cedamus patria: vivant Artorius istic
Et Catulus: maneant, qui nigrum in candida vertunt,
Quîs facile est aedem conducere, flumina, portus,
Siccandam eluviem, portandum ad busta cadaver,
Et praebere caput domina venale sub hasta.
Quondam hi cornicines et municipalis arenae
Perpetui comites notaeque per oppida buccae
Munera nunc edunt et verso pollice vulgi

29. *patriae* 15. — *vivat* 13. 27. 47. 48. 54. 58. et quatuor codd. Paris. — *Arturius* forte rectius 10. 14–16. 19. 21. 26. 27. 45–48. 50. 54. 59–64. 68. 69. 71. 72. 73. *Artarius* 22. *Arctorius* 49. *Arcturius* 17. 20. 23. 24. 65. *Archturius* 13. — *ast hic* 14.

30. *Catuli* 21 a m. sec. — *nigra* MS. Scriverii. — *vertant* 14.

31. *Quîs* pro *Queis* scripsi. v. Drak. ad Sil. 1, 14. Broekhus. ad Prop. 2, 10, 47. et interpp. Virg. Aen. 1, 95. — *aedes* 26. et ita legendum, si Grammaticis fides habenda, qui docent, *aedem* constanter dici templum aedificiumve sacratum aut inauguratum, *aedes* vero domum privatam. Iis adstipulantur Gesner. in Thes. et Bentl. ad Horat. Epist. 2, 2, 90. (qui magno eruditionis apparatu hoc discrimen tuentur, quod etiam observavit poeta noster 7, 37. et 40.) nec non Ruhnken. ad Vellei. I, 11. et Hein. qui monet, *aedem* h. l. etiam de templo accipi posse et in num. sing. proprie cellam dici et, quia deorum templa primum una tantum cella constiterint, huc translatam esse significationem. Illius tamen discriminis non semper rationem fuisse habitam, ne a scriptoribus quidem seculi Augustei, contendunt Iani et Mitscherl. ad Horat. Od. 1, 30, 4.

33. *dominis* suspicari possis. Sed doctior est vulgata lectio.

34. *ii* pro *hi* 22. *hic* 64. idque coni. Britan. ut sensus sit: cornicines fuere et Romae et in municipiis. Male!

36. *vulgus* 1. 2 in interstitio, 4. 17. 22. 48. 54. 55. 70. 75. 76. 82. et VII codd. Paris. iique optimi, Alex., Mazarin. a p. m., Thuan. I. II., Fauch., Colbert. et alii. Vetus scholion est: „ab his populus occiditur, quos ante populus iubebat occidi." Immo *vulgus* scil. gladiatorum, h. e. omnes gladiatores sine discrimine. Sed haec quoque ratio dura est; nec munerarius, sed populus, pollice verso occidit vel occidi iubet gladiatores. *vulgi* 2. 3. 5. 10. 11. 14. 15. 16. 19–21. 23–27. 45–47. 49. 50. 56–69. 71–74. 81. et XXX codd. Paris. Cf. Comm.

Arbor et eiectis mendicat silva Camenis)
In vallem Egeriae descendimus et speluncas
Dissimiles veris. Quanto praestantius esset
Numen aquae, viridi si margine clauderet undas
Herba, nec ingenuum violarent marmora tophum?
Hic tunc Umbricius, Quando artibus, inquit, honestis
Nullus in Urbe locus, nulla emolumenta laborum,
Res hodie minor est, here quam fuit, atque eadem cras
Deteret exiguis aliquid: proponimus illuc
Ire, fatigatas ubi Daedalus exuit alas,
Dum nova canities, dum prima et recta senectus,
Dum superest Lachesi, quod torqueat, et pedibus me

16. *Camoenis* scribunt alii, nescio quare, quum origo vocis prorsus nos lateat et nostra scriptura maiori nitatur auctoritate vett. librorum, quibus tamen parum in his fidendum est, quia diphthongos non exprimunt.

17. *atque speluncas* 22. ut succurratur forte metro, quod ita potius laborat.

18. *Quanto praesentius esset Numen aquae* recte, puto, emend. N. Heins. ad Ovid. Met. 13, 757. et iam ante eum Grang. ad h. l. ubi monet, antiquitatem sub Numa deos credidisse *praesentiores*, h. e. magis propitios, quum nihil natura passa fuisset ab arte. Vulgatam lect. eodem sensu cepit Britan. cuius nota est haec: „*quanto praestantius esset* i. e. excellentius et proinde praesentius, si in natura sua mansisset et non marmore incrustatum esset; ut ostendat, Deos rebus humanis non capi, sed bona sinceraque hominum voluntate gaudere; unde ait Seneca ad Lucil. *Cogita, Deos, quum propitii essent, fictiles fuisse.*“ Ceterum deos propitios ac faventes poetis dici *praesentes*, nota res est. Quamdiu enim speciem divinae naturae ad humanam accommodavit antiquitas, omnem fere vim eius ac potestatem a praesentia deorum pendere credidit. Cf. Cerda et Heyne ad Virg. Ecl. 1, 42. Georg. 1, 10. et Aen. 9, 404. — *Quanto praestantius* (purius suaviusque) *isset Flumen aquae* emend. Wakef. ad Lucret. 1, 231.

19. *cluderet* ἀρχαϊκῶς 17. 19. 20. 22. 26. 27. 48. 54–56. 61. 63. 64. 70. 74. 75. 82. Cf. ad Sil. 6, 451. 15, 655. et sup. ad 2, 36. inf. ad v. 131. 7, 26. intpp. Cic. N. D. 2, 39. Heins. ad Valer. Fl. 1, 34.

21. *tum* 22. — *Umbritius* 13. 21. 23. 27. 45–47. 49. 56. 61–64. 68. 69. Sed Ὀμβρίκιος dicitur Plut. in Galba.

24. *Deterit* 21 a. m. pr. — *ergo* pro *illuc* 26.

26. *recta et prima* 22.

Porto meis, nullo dextram subeunte bacillo.
Cedamus patria: vivant Artorius istic
Et Catulus: maneant, qui nigrum in candida vertunt,
Quîs facile est aedem conducere, flumina, portus,
Siccandam eluviem, portandum ad busta cadaver,
Et praebere caput domina venale sub hasta.
Quondam hi cornicines et municipalis arenae
Perpetui comites notaeque per oppida buccae
Munera nunc edunt et verso pollice vulgi

29. *patriae* 15. — *vivat* 13. 27. 47. 48. 54. 58. et quatuor codd. Paris. — *Arturius* forte rectius 10. 14 – 16. 19. 21. 26. 27. 45–48. 50. 54. 59 – 64. 68. 69. 71. 72. 73. *Artarius* 22. *Arctorius* 49. *Arcturius* 17. 20. 23. 24. 65. *Archturius* 13. — *ast hic* 14.

30. *Catuli* 21 a m. sec. — *nigra* MS. Scriverii. — *vertant* 14.

31. *Quis* pro *Queis* scripsi. v. Drak. ad Sil. 1, 14. Broekhus. ad Prop. 2, 10, 47. et interpp. Virg. Aen. 1, 95. — *aedes* 26. et ita legendum, si Grammaticis fides habenda, qui docent, *aedem* constanter dici templum aedificiumve sacratum aut inauguratum, *aedes* vero domum privatam. Iis adstipulantur Gesner. in Thes. et Bentl. ad Horat. Epist. 2, 2, 90. (qui magno eruditionis apparatu hoc discrimen tuentur, quod etiam observavit poeta noster 7, 37. et 40.) nec non Ruhnken. ad Vellei. I, 11. et Hein. qui monet, *aedem* h. l. etiam de templo accipi posse et in num. sing. proprie cellam dici et, quia deorum templa primum una tantum cella constiterint, huc translatam esse significationem. Illius tamen discriminis non semper rationem fuisse habitam, ne a scriptoribus quidem seculi Augustei, contendunt Iani et Mitscherl. ad Horat. Od. 1, 30, 4.

33. *dominis* suspicari possis. Sed doctior est vulgata lectio.

34. *ii* pro *hi* 22. *hic* 64. idque coni. Britan. ut sensus sit: cornicines fuere et Romae et in municipiis. Male!

36. *vulgus* 1. 2 in interstitio, 4. 17. 22. 48. 54. 55. 70. 75. 76. 82. et VII codd. Paris. iique optimi, Alex., Mazarin. a p. m., Thuan. I. II., Fauch., Colbert. et alii. Vetus scholion est: „ab his populus occiditur, quos ante populus iubebat occidi.“ Immo *vulgus* scil. gladiatorum, h. e., omnes gladiatores sine discrimine. Sed haec quoque ratio dura est; nec munerarius, sed populus, pollice verso occidit vel occidi iubet gladiatores. *vulgi* 2. 3. 5. 10. 11. 14. 15. 16. 19 – 21. 23 – 27. 45 – 47. 49. 50. 56 – 69. 71 – 74. 81. et XXX codd. Paris. Cf. Comm.

Cornicini, sive hic recto cantaverat aere.
Signatae tabulae; dictum, Feliciter! Ingens
Coena sedet: gremio iacuit nova nupta mariti.
O proceres, censore opus est, an haruspice nobis?
Scilicet horreres maioraque monstra putares,
Si mulier vitulum vel si bos ederet agnum?
Segmenta et longos habitus et flamea sumit,
Arcano qui sacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus. O pater Urbis,
Unde nefas tantum Latiis pastoribus? unde
Haec tetigit, Gradive, tuos urtica nepotes?
Traditur ecce viro clarus genere atque opibus vir:
Nec galeam quassas, nec terram cuspide pulsas,
Nec quereris patri? Vade ergo et cede severi
Iugeribus campi, quem negligis! Officium cras
Primo sole mihi peragendum in valle Quirini.

118. *cantaverat* 2. 3. 5. 10. 15. 16. 17. 19–21. 26. 46. 48. 56. 61–63. 65–77. 81. 82. *cantaverit* 11. 14. 22–25. 27. 45. 47. 49. 50. 54. 55. 57–60. 64. 66. et duo codd. mss. viri docti in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 271.

119. *dictum est* 47. 48. 54. 55. *feliciter est* 58.

120. *ingens Coena, sedet: gremio* cet. distinguendum putabat Pithoeus. *ingens Coena: sed et gremio* emend. Lips. Epist. Quaest. 4, 23. At vulgata et distinctio et lectio exquisitior. — *marito* 26.

121. *auruspice* 21. *aruspice* 23. 24. 61. 62. 63. Sed *haruspex* in lapidd. legitur, dictusque non ab *ara*, sed *haruga* sive *haruiga*, hostia in *hara*, stabulo, includi solita, et *inspicienda*, si fides habenda Festo et Donato ad Terent. Phorm. 4, 4, 28.

124. *flammea* 14–17. 19. 21. 22. 24. 58. 61–64. 67–73. *flamea* XXXIII codd. et edd. antt. unde recepi cum Ach. Cf. Comm.

126. *et pater Urbis* MS. Cantabrig. unde Wakefield ad Lucret. 3, 1104. non male emend. *En! pater Urbis* cet.

130. *nec tempora cuspide pulsas* in quodam cod. ms. legit Lipsius, nec improbavit in Epist. Qu. 2, 9. ubi monet, in more militari fuisse, hastis scuta galeamque concutiendi in ira. Hinc leviori mutatione Blathner coni. *nec parmam cuspide pulsas.* Non male! Sed nec vulgata lectio spernenda.

133. *in valle Quirina est* 11. Suspicari etiam possis *in colle*

Quae causa officii? Quid quaeris? Nubit amicus,
Nec multos adhibet. Liceat modo vivere; fient,
Fient ista palam, cupient et in acta referri.
Interea tormentum ingens nubentibus haeret,
Quod nequeunt parere et partu retinere maritos.
Sed melius, quod nil animis in corpora iuris
Natura indulget. Steriles morientur, et illis
Turgida non prodest condita pyxide Lyde,
Nec prodest agili palmas praebere Luperco.
Vicit et hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi,
Lustravitque fuga mediam gladiator arenam
Et Capitolinis generosior et Marcellis
Et Catulis Paullique minoribus et Fabiis et

Quirini, ut ap. Horat. Epist. 2, 2, 68., aut *in colle Quirino* h. e. Quirinali, ut ap. Ovid. Met. 14, 836. Sed vulgaris lectio ex ingenio poetae, non librariorum, profecta videtur.

134. *causa est officii* 22. c. *officii est* 21.

137. *obstat* pro *haeret* 14.

139. *Dii melius* 13. — *in corpore* 2. 3. 5. 10. 14–16. 25. 45–50. 55–61. 63. 66–69. 74. prob. Schurzfl. ut Graeco more dictum sit. *in corpora* 4. 6–9. 17. 19–24. 26. 27. 54. 62. 64. 65. 70–73. 75–77. 81. 82. et tres codd. mss. Nic. Heinsii, qui ad Ovid. Am. 1, 1, 5. hanc lect. recte defendit post Turneb. Advers. 15, 17.

140. *morientur* 10. 14. 15. 17. 19–21. 24. 26. 45. et omnes fere codd. Paris. unde nunc recepi cum Ach. pro vulg. *moriuntur*.

141. abest a 75. *condita pyxida Lyde* 2. 4. 63. 67. 69. 70. 71. 73–77. 81. 82. prob. Turneb. l. l. *condita in pyxide Lyde* 10. 14. 21 a m. sec. 22–24. 49. 60. 65. et cod. viri docti in Misc. obss. crit. Vol. V. T. II. p. 271. *in pyxide condita Lyde* 15. 16. 47. 50. 51–59. 61. 62. 64–66. 68. 72. *nec pyxide c. L.* 46. 48. *nec condita pyxide Lyde* 45. *in condita p. L.* 27. — Plathner laudat. coniect. C. Bachmanni, pro *Lyde* substituentis *lite*, quod medicamenti nomen sit.

146. *Catuli* 75. 76. *Paulique minoribus* 22. 70. 75–77. 81. 82. ut iam emend. Lips. Epist. Qu. 4, 25. In reliquis libris *Paulisque mino.ibus*, prob. Beck. (v. ad 1, 161.) ut *minores* h. e. nepotes vel posteri (v. Comm. ad 1, 148.) h. l. etiam dicantur *Capitolini*, *Marcelli*, *Catuli* et *Fabii*, quorum gentes in posteris suis semper Romae floruerint.

Omnibus ad podium spectantibus. His licet ipsum
Admoveas, cuius tunc munere retia misit.
Esse aliquid Manes et subterranea regna
Et contum et Stygio ranas in gurgite nigras
Atque una transire vadum tot millia cymba,
Nec pueri credunt, nisi qui nondum aere lavantur.
Sed tu vera puta. Curius quid sentit et ambo
Scipiadae, quid Fabricius manesque Camilli,
Quid Cremerae legio et Cannis consumta iuventus,
Tot bellorum animae, quoties hinc talis ad illos
Umbra venit? Cuperent lustrari, si qua darentur
Sulphura cum taedis et si foret humida laurus.
Illuc heu! miseri traducimur. Arma quidem ultra

148. *Admoneas* 46. 48. 50. 54. 60. 64. 73. prob. Calder. et Iunio, qui male haec interpretantur. — *nunc* 26. — *retia servat* 14. *retia pulsat* ex MS. emend. Scheggkius ad Vellei. 1, 13.

149. *Esse aliquos* omnes libri praeter 11. v. Exc.

150. *pontum* et *cantum* alii. v. Exc.

151. *vana* pro *una* 16.

152. *Haec* 24. *Nec credunt pueri, qui nondum aere lucrantur* 16. *Nec senes credunt, nec qui nondum aere lavantur* MS. Scriverii, teste ac prob. Crenio in Animadv. philol. P. XIII. p. 19.

153. *quod* 47. 50. 57. 60. 65.

154. *quod* 16. 17. 56. 57. 59. 60. 65. *et quid* 45. — *Fabritius* 21. 23. 24. 27. 57. 60. 64. 65. Sed in marmorr. *Fabricius*, et Graecis Φαβρίκιος dicitur. A *fabricando* nomen huic genti inditum putatur.

155. *Quod* 17. 19. 45. 60. 65.

158. *Sulphura* 26. 60. 65. et optimi codd. Paris. unde hanc scripturam vulgari *sulfura* substitui cum Ach. *sulpura* tres codd. Paris. et sic *sulpur* scribitur in Vatic. cod. Virg. ut *triumpus* et alia eiusmodi vocabula, quibus, convicio aurium flagitante, adspirationem datam esse docet Cic. Orat. c. 48. — *umida* 21. ut *umens*, *umectare*, *umerus* et al. in antt. codd. Cf. Quinctil. Inst. Or. 1, 5. Broekhus. ad Tibull. 1, 4, 44. Drak. ad Sil. 2, 125.

159. *Illic* (in inferis) 21. 22. 23 a m. pr. et MS. Scriverii, prob. H. Vales. Tum maxima distinctio ponenda post *traducimur* et verbum hoc eo sensu capiendum, de quo dixi ad VIII, 17. Sed v. Comm. — *Arma quid ultra Britannos?* 2. 3. 5. 10. 11. 26. 45–47. 49. 50. 54. 56–58. 60–69. 71–74. et omnes fere codd. Paris. Id recepit Ach. mutata tamen distinctione et lectione; *Illuc heu!*

Litora Iuvernae promovimus et modo captas
Orcadas ac minima contentos nocte Britannos:
Sed quae nunc populi fiunt victoris in urbe,
Non faciunt illi, quos vicimus. Et tamen unus
Armenius Zalates cunctis narratur ephebis
Mollior ardenti sese indulsisse Tribuno.
Adspice, quid faciant commercia! venerat obses,
Hic fiunt homines. Nam si mora longior Urbem
Indulsit pueris, non umquam deerit amator:

miseri traducimur. Arma quid ultra — Britannos; Si, quae nunc p. f. v. in urbe, Non faciunt illi quos vicimus? Sed *illuc* verbis seqq. arctius iungendum est, et *Si* v. 162. in nullo legitur libro sive scripto sive edito.

160. *Littora* scribunt alii. De origine ac propria vi vocis v. Ernesti ad Suet. Tib. c. 40. — *Iuvernae* revocavi e 2. 3. 5. 10. 14. 15. 17. 20. 21. 23–25. 27. 45–51. 54–69. 71–74. 78–81. Ita scriptum ap. Mel. 3, 6. et Ptolem. in cod. Palat. *'Ιουεερνία;* nam in vulgatis libris legitur *'Ιουερνία,* ut ap. Agathem. 2, 8. *Iubernae* 1. 16. 26. 70. 75. 76. 77. 82. probb. Schurzfl. et Beck. qui hoc nomen, addito duplici digammate, (*FIFEPNH*) effictum putant ex Gr. *'Ιέρνη,* quo Hiberniae nomine utuntur Aristot. de mundo, Strabo lib. II. et IV. Claudian. cons. Hon. 4, 33. et laud. Stilic. 2, 252. *Invernae* 53. *Vibernae* 52. *Hyverne* 22. in marg. *Hiberniae* 19. *Laverne* 22.

161. *Archadas* 45. *Orchadas* 10. 17. 19–24. 49. 60. 65. Sed in optimis exemplarr. scriptorum Rom. *Orcades* et Graec. *'Ορκάδες* dicuntur. — *et* pro *ac* 10. 20.

163. *ipsi* 45. — *vincimus* 21 a m. pr. Post *vicimus* maiorem posui distinctionem. *Attamen* 16.

164. *Zalaces* 17. 21. 24. 52. 70. 75. 76. 81. *Zelates* 23 a m. sec. 26. 49. 55. 60. *Zelaces* 14. 19. 23 a m. pr. *Celates* 10. *Zalaches* 22. *Galaces* 45. *Talaces* 10. *Ielaees* 20. *Galathes* 15. *Galates* 16. *Zelotes* 54. prob. Sabino, qui hos Armeniae populos esse monet. Sed *Zalates* h. l. est potius nomen propr. obsidis.

166. *venerat hospes* 26.

167. *Sic* 4. et ita emend. C. Vales. cuius nota est: *sic fiunt homines*, id est, quamquam non latine, *sic viri fiunt*, et hoc satirice, quum contrarium velit intelligi, *sic pueri effeminantur*, ut X, 304. 305.

168. *nonnumquam* 10. 49. 63. *numquam* 17. 24. Sed verbum *deerit* in duas syllabas contrahendum, ut ap. Virg. Aen. 7, 262. Ge. 2, 200. 233. al.

Mittentur bracae, cultelli, frena, flagellum.
Sic praetextatos referunt Artaxata mores.

SATIRA III.

ARGVMENTVM.

Umbricius haruspex, quem Cumas migraturum Iuvenalis ad Egeriae usque lucum comitatur, (v. 1—20.) veteri amico ibi discessus sui causas exponit, nimirum Romae 1) probos homines contemtu laborare, neque ad honestas artes exercendas praemiis invitari, sed iis potius ad incitas redigi, malos contra et viles gratia atque auctoritate apud omnes, etiam Principes, valere et pravis sordidisque artibus ad summos obrepere honores maximasque opes nancisci; (21—40.) 2) spectatissimos esse et felicissimos artis dissimulandi adulandique gnaros, Astrologos, filios, quibus mors parentum sit in optatis, et adulterii, furti aliorumque scelerum conscios; (41—57.) 3) gratiosissimos omnium minimeque ferendos esse peregrinos, qui e Syria aliisque Orientis regionibus Romam confluxerint ac prorsus corruperint mores huius urbis, maxime Graecos, homines molles, libidinosos, adulationis omniumque artium peritissimos, qui in divitum se insinuent familiaritatem et quorum ne philosophi quidem dubitent, falsis testimoniis alios ipsosque amicos ac discipulos circumvenire; (58—125.) 4) miserrimam esse conditionem pauperis clientis, cui a ditioribus magistratibusque summis praeripiatur sportula, qua vitam sustentaverit; (126—130.) 5) servos ac libertinos ditiores esse ingenuis et honoratiores; (131—136.) 6) ne homini

169. *bracae* 23. 24. 45. 46. 48. 49. 56. 59. 61 - 63. 68. 69. 71. Gr. ἡ βράκα et τὸ βράκος ap. Diodor. 2, 30. Strab. et al. *braccae* alii, eaque scriptura usitatior. *brachae* 47. *bracchae* 27. 60. 65. — *clitellae* coni. Schrader.

170. *Si* 4. *Hic* 61. *Hinc* suspicari possis, h. e. Roma, et *referent*. Sed vulgata quoque lectio bene se habet.

quidem probissimo religiosissimoque fidem haberi, nisi idem sit locuples; (137—146.) 7) *inopes atque tenues male vestitos omnibus ludibrio esse, loco ac sede honoratiori, quam olim occupaverint, a vilissimo quoque, modo dives ille sit, pelli, si filiam alicuius nuptiis ambiant, repudiari, non scribi heredes, a negotiis publicis removeri, neque facile ex egestate atque humili conditione emergere propter insana omnium rerum pretia;* (147—170.) 8) *ambitiosam esse paupertatem, neque pro re ac facultatibus pretiosiores sumi vestes, quum in plerisque contra Italiae oppidis, etsi Romanis ibi legibus moribusque vivatur, nemo ne togam quidem, nedum praetextam, induat, et festis quoque diebus ac publice omnes, summi pariter et infimi, nobiles et ignobiles, eodem habitu conspiciantur;* (171—183.) 9) *ab egenis clientibus non patronis tantum, sed servis quoque, ne aditu ad dominos eorum prohibeantur, quovis die festo aliquid muneri esse dandum;* (183—189.) 10) *neque interdiu vitam periculo vacuam esse, neque noctu somnum capi propter assiduam aedificiorum prolapsionem frequentiaque incendia, et aedibus ardentibus pauperem, qui in summo habitet coenaculo, non curari bonisque, etsi paucis, tamen omnibus, amissis a nemine iuvari, ditioribus contra praesto esse qui subveniant;* (190—222.) 11) *tenebrosas aedes tanti in unum conduci annum, quanti in aliis Italiae oppidis ematur domus cum agro hortoque;* (223—231.) 12) *plurimos pauperes mori morbo ex vigiliis contracto, quum in ea aedium parte habitent, quae vicis proxima sit et ubi continuo curruum, opificum iumentorumque strepitu somnus eorum interrumpatur;* (232—238.) 13) *divites lectica per urbem ferri et tutos in ea etiam legere ac dormire, inopes vero euntes vel a turba populi in vicis premi, conculcari et conculcari, vel adeo casu arborum saxorumve, plaustris impositorum, obtritos perire;* (239—267.) 14) *noctu summum esse periculum vel a testis fractis et ex alto coenaculo deiectis,* (268—277.) *vel a iuventute lasciva ac temulenta, quae nocturno tempore per urbem vagari atque*

invalidum quemque obviorum corripere, caedere vel ultro quoque, tamquam iniuria sibi facta sit, accusare soleat; (278—301.) 15) *tantam esse multitudinem grassatorum latronumque, quae ex multis Italiae locis Romam, tamquam ferae et aves ad vivaria, confluxerint, ut vix suppetant catenae ac vincula ad eos, qui capti sint, constringendos.* (302—314.) *Hisce discessus causis memoratis Umbricius poetam valere iubet.* 315—322.

Venustissima Satira, qua Iuvenalis, imaginem Romae civiumque eius vivis coloribus picturus, inducit Umbricium, amicum suum, propter pravitatem morum, Romae vigentium, et varia, civibus ibi imminentia, pericula Cumas migrantem et de iis copiose disserentem. Eam ante oculos habuere *Math. Regnier* in Sat. III. *Nic. Boileau* in Sat. I. et VI. et *Smollet* in libello, quem inscripsit: *a satirical description of London and Bath*, in *the Expedition of Humphry Clinker by the Author of Roderic Random. Lond.* 1771.

Quamvis digressu veteris confusus amici,
Laudo tamen, vacuis quod sedem figere Cumis
Destinet atque unum civem donare Sibyllae.
Ianua Baiarum est et gratum litus amoeni
Secessus. Ego vel Prochytam praepono Suburae.

Sat. III.

2. *sedem ponere Cumis* 24.

3. *Destinat* 26. quod arridere potest.

5. *Prochyten* forte scribendum. *Prochitam* 17. 19. 20. 26. ut plerumque *i* pro *y* in MSS. *Prochyte* dicta ἀπὸ τοῦ προχύναι, (v. Serv. ad Virg. Aen. 9, 715.) vel, si Straboni V. p. 247. al. 379. et Plin. 3, 6. fides habenda, *quia profusa ab Aenaria erat*, h. e. terrae motu avulsa et in altum velut proiecta. — *Suburae* 17. 19–22 a m. sec. 24. 56. 57. 60. 65. 68. 69. 70. 74. 75. 76. *Suburrae* alii, etiam Henniu. qui tamen *Subura* edidit inf. 10, 156. et 11, 51. 141. De orthographia et origine vocis, quae et *Sucura* scribitur, unde dicta tribus *Suburana* (ita legitur in Inscr. v. c. Gruter. p. 104. n. 6. et p. 293. n. 3.) vel *Sucusana* et *Succusana*, v. Quintilian. 1, 7, 28. Adleri Beschr. d. Stadt Rom p. 118. et

Nam quid tam miserum, tam solum vidimus, ut non
Deterius credas horrere incendia, lapsus
Tectorum assiduos ac mille pericula saevae
Urbis et Augusto recitantes mense poetas?
Sed dum tota domus reda componitur una,
Substitit ad veteres arcus madidamque Capenam.
Hic, ubi nocturnae Numa constituebat amicae,
Nunc sacri fontis nemus et delubra locantur
Iudaeis, quorum cophinus foenumque supellex,
(Omnis enim populo mercedem pendere iussa est

Schweigh. ad Appian. b. civ. 1, 58. Varro L. L. 4, 8. *Sacrae,* inquit, *viae pars haec sola vulgo nota, quae est a foro eunti proximo clivo. Eidem regioni adtributa SUBURA, quod sub muro terreo Carinarum. In ea est Argeorum sacellum sextum. SUBURA Iunius scribit ab eo, quod fuerit sub antiqua urbe: cui testimonium potest esse, quod* subest *ei loco, qui terreus* murus *vocatur. Sed ego a pago potius* Sucusano *dictum puto* Sucusam. *Nunc scribitur litera B, non C, pagus Sucusanus, quod succurrit Carineis.* Festus v. *Subura: Verrius a pago Succusano* (vicino ei Urbis regioni) *dictam ait, itaque appellatam et regionem Urbis et tribum a stativo praesidio, quod solitum sit* succurrere *Esquiliis, infestantibus eam partem Urbis Gabinis, indicioque esse, quod adhuc ea tribus per C literam, non B scribatur.*

6. *et tam solum* 25. 46. 48. 49. 57. 59–61. 63–67.

10. *cum* pro *dum* 25–27. 46–48. 50. 54–59. 61–69. 71–74.— *reda* recte scriptum in quibusdam libris et scriptis et editis, ut in optimis aliorum scriptorum exemplaribus, unde illud pro vulg. *rheda* substitui. v. Comm.

12. *Hic, ubi nocturna Numa constertebat amica* (h. e. cum ea dormiebat) coni. Dorleans. Ego potius vulgatam nunc mutavi distinctionem: *Substitit ad veteres arcus m. Capenam; Hic, ubi n. N. c. amicae. Nunc sacri — supellex. Omnis enim — Camenis; In vallem* cet. Nam lucus hic, qui v. 12 seq. describitur, a *Capena* porta aliquantum aberat, et iungenda verba *Hic, ubi nocturnae — in vallem Egeriae descendimus. Hic* δεικτικῶς dictum et apte; (*hic, ubi*) nisi narratio forte nimis abrupta videri potest et legendum *Hinc* progressi Umbricius et ego *in vallem Egeriae descendimus, ubi nocturnae* cet.

15. *solvere iussa est* 21. 22. 24. ex interpr.

Arbor et eiectis mendicat silva Camenis)
In vallem Egeriae descendimus et speluncas
Dissimiles veris. Quanto praestantius esset
Numen aquae, viridi si margine clauderet undas
Herba, nec ingenuum violarent marmora tophum?
Hic tunc Umbricius, Quando artibus, inquit, honestis
Nullus in Urbe locus, nulla emolumenta laborum,
Res hodie minor est, here quam fuit, atque eadem cras
Deteret exiguis aliquid: proponimus illuc
Ire, fatigatas ubi Daedalus exuit alas,
Dum nova canities, dum prima et recta senectus,
Dum superest Lachesi, quod torqueat, et pedibus me

16. *Camoenis* scribunt alii, nescio quare, quum origo vocis prorsus nos lateat et nostra scriptura maiori nitatur auctoritate vett. librorum, quibus tamen parum in his fidendum est, quia diphthongos non exprimunt.

17. *atque speluncas* 22. ut succurratur forte metro, quod ita potius laborat.

18. *Quanto praesentius esset Numen aquae* recte, puto, emend. N. Heins. ad Ovid. Met. 13, 757. et iam ante eum Grang. ad h. l. ubi monet, antiquitatem sub Numa deos credidisse *praesentiores*, h. e. magis propitios, quum nihil natura passa fuisset ab arte. Vulgatam lect. eodem sensu cepit Britan. cuius nota est haec: „*quanto praestantius esset* i. e. excellentius et proinde praesentius, si in natura sua mansisset et non marmore incrustatum esset; ut ostendat, Deos rebus humanis non capi, sed bona sinceraque hominum voluntate gaudere; unde ait Seneca ad Lucil. *Cogita, Deos, quum propitii essent, fictiles fuisse.*" Ceterum deos propitios ac faventes poetis dici *praesentes*, nota res est. Quamdiu enim speciem divinae naturae ad humanam accommodavit antiquitas, omnem fere vim eius ac potestatem a praesentia deorum pendere credidit. Cf. Cerda et Heyne ad Virg. Ecl. 1, 42. Georg. 1, 10. et Aen. 9, 404. — *Quanto praestantius* (purius suaviusque) *isset Flumen aquae* emend. Wakef. ad Lucret. 1, 231.

19. *cluderet* ἀρχαϊκῶς 17. 19. 20. 22. 26. 27. 48. 54 – 56. 61. 63. 64. 70. 74. 75. 82. Cf. ad Sil. 6, 451. 15, 655. et sup. ad 2, 36. inf. ad v. 131. 7, 26. intpp. Cic. N. D. 2, 39. Heins. ad Valer. Fl. 1, 34.

21. *tum* 22. — *Umbritius* 13. 21. 23. 27. 45 – 47. 49. 56. 61 – 64. 68. 69. Sed Ὀμβρίκιος dicitur Plut. in Galba.

24. *Deterit* 21 a. m. pr. — *ergo* pro *illuc* 26.

26. *recta et prima* 22.

Porto meis, nullo dextram subeunte bacillo.
Cedamus patria: vivant Artorius istic
Et Catulus: maneant, qui nigrum in candida vertunt,
Quîs facile est aedem conducere, flumina, portus,
Siccandam eluviem, portandum ad busta cadaver,
Et praebere caput domina venale sub hasta.
Quondam hi cornicines et municipalis arenae
Perpetui comites notaeque per oppida buccae
Munera nunc edunt et verso pollice vulgi

29. *patriae* 15. — *vivat* 13. 27. 47. 48. 54. 58. et quatuor codd. Paris. — *Arturius* forte rectius 10. 14–16. 19. 21. 26. 27. 45–48. 50. 54. 59–64. 68. 69. 71. 72. 73. *Artarius* 22. *Arctorius* 49. *Arcturius* 17. 20. 23. 24. 65. *Archturius* 13. — *ast hic* 14.

30. *Catuli* 21 a m. sec. — *nigra* MS. Scriverii. — *vertant* 14.

31. *Quîs* pro *Queis* scripsi. v. Drak. ad Sil. 1, 14. Broekhus. ad Prop. 2, 10, 47. et interpp. Virg. Aen. 1, 95. — *aedes* 26. et ita legendum, si Grammaticis fides habenda, qui docent, *aedem* constanter dici templum aedificiumve sacratum aut inauguratum, *aedes* vero domum privatam. Iis adstipulantur Gesner. in Thes. et Bentl. ad Horat. Epist. 2, 2, 90. (qui magno eruditionis apparatu hoc discrimen tuentur, quod etiam observavit poeta noster 7, 37. et 40.) nec non Ruhnken. ad Vellei. I, 11. et Hein. qui monet, *aedem* h. l. etiam de templo accipi posse et in num. sing. proprie cellam dici et, quia deorum templa primum una tantum cella constiterint, huc translatam esse significationem. Illius tamen discriminis non semper rationem fuisse habitam, ne a scriptoribus quidem seculi Augustei, contendunt Iani et Mitscherl. ad Horat. Od. 1, 30, 4.

33. *dominis* suspicari possis. Sed doctior est vulgata lectio.

34. *ii* pro *hi* 22. *hic* 64. idque coni. Britan. ut sensus sit: cornicines fuere et Romae et in municipiis. Male!

36. *vulgus* 1. 2 in interstitio, 4. 17. 22. 48. 54. 55. 70. 75. 76. 82. et VII codd. Paris. iique optimi, Alex., Mazarin. a p. m., Thuan. I. II., Fauch., Colbert. et alii. Vetus scholion est: „ab his populus occiditur, quos ante populus iubebat occidi." Immo *vulgus* scil. gladiatorum, h. e., omnes gladiatores sine discrimine. Sed haec quoque ratio dura est; nec munerarius, sed populus, pollice verso occidit vel occidi iubet gladiatores. *vulgi* 2. 3. 5. 10. 11. 14. 15. 16. 19–21. 23–27. 45–47. 49. 50. 56–69. 71–74. 81. et XXX codd. Paris. Cf. Comm.

Quem libet occidunt populariter: inde reversi
Conducunt foricas; et cur non omnia? quum sint,
Quales ex humili magna ad fastigia rerum
Extollit, quoties voluit Fortuna iocari.
Quid Romae faciam? Mentiri nescio: librum,
Si malus est, nequeo laudare et poscere: motus
Astrorum ignoro: funus promittere patris
Nec volo, nec possum: ranarum viscera numquam
Inspexi. Ferre ad nuptam, quae mittit adulter,
Quae mandat, norunt alii: me nemo ministro
Fur erit, atque ideo nulli comes exeo, tamquam
Mancus et exstinctae corpus non utile dextrae.
Quis nunc diligitur, nisi conscius et cui fervens
Aestuat occultis animus semperque tacendis?
Nil tibi se debere putat, nil conferet umquam,
Participem qui te secreti fecit honesti.
Carus erit Verri, qui Verrem tempore, quo vult,
Accusare potest. Tanti tibi non sit opaci
Omnis arena Tagi quodque in mare volvitur aurum,
Ut somno careas ponendaque praemia sumas
Tristis et a magno semper timearis amico.
 Quae nunc divitibus gens acceptissima nostris
Et quos praecipue fugiam, properabo fateri,

37. *Quem libet* 2. 3. 5. 10. 11. 14–17. 19–21. 23. 24. 26. 27. 46–50. 54. 55. 57. 59–69. 71–74. 77. 81. *Quum* vel *Cum libet* 1. 25. 56. 58. 70. 75. 76. 82. *Quidlibet* 22.

44. *in viscera* 24. 45.

45. *misit* 19.

46. *mandant* 26. 74. — *norint* 48. 61–63. 66–69. 71. 72. 73. forte rectius. — *magistro* 13.

47. *comes haereo* 26.

48. *exstincta* 48. *exstincta c. n. u. dextra* praestiterit. *existens corpus* legit Honorius Augustod. Praef. ad lib. IV. de philosophia mundi.

49. *semper* pro *fervens* 26.

50. *viciis* pro *animus* 22. ex glossa.

51. *conferat* 12.

52. *Qui te participem* 22.

53. *in tempore* 45.

56. *Ut careas somno*, 22. — *horrendaque praemia* coni. Schrader.

57. *tenearis* 24. *metuaris* 11. *verearis* 21.

58. *Quae non — nostris?* 27. 46. 47. 48. 54. 58.

Nec pudor obstabit. Non possum ferre, Quirites,
Graecam urbem: quamvis quota portio faecis Achaei?
Iam pridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes
Et linguam et mores et cum tibicine chordas
Obliquas nec non gentilia tympana secum
Vexit et ad Circum iussas prostare puellas.
Ite, quibus grata est picta lupa barbara mitra.
Rusticus ille tuus sumit trechedipna, Quirine,
Et ceromatico fert niceteria collo.
Hic alta Sicyone, ast hic Amydone relicta,
Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis,
Esquilias dictumque petunt a vimine collem,

61. *Achaeae* 23. 24. 25. 45–50. 54. 57–69. 71–73. 77. *Achivae* 10. 11. 15. 16. 19. 20. 21. 26. *Achaei* 14. 17. 22. 55. 56. 70. 74–76. 82–84. et duo codd. Paris. quod recte probarunt Schrader et alii. Cf. Comm. *Quamvis quota portio faecis Achaeae Iampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes* interpungebat H. Vales. hoc sensu: 'quamvis Syri Antiochenses, qui parva Graecorum sunt portio, iam pridem Romam civibus et vitiis suis impleverint.

62. *Nam* 16. — *in Tiberim Syrus* 11. 20. 21. 26. 27. 45–48. 50. 54–60. 64. 65. et IX MSS. Paris. sed *Syrius* emend. Britan. ut metro consuleret. *Tyberim* multi, et *Tibrim* 21. *Thybrim* suspicarer, quae doctior vocis forma est, ex Gr. Θύμβρις et Θύβρις, si in epico poeta versaretur aut lyrico.

63. *tubicine* 23.

67. *trechedipna* 1. 28. 69. 70. 74–77. 81. 82. *rechedipna* 14–17. 20. 49. 61–63. 66. 67. 71–73. et XXXIV codd. Paris. (quod mihi paene videtur incredibile) unde recepit Ach. cuius nota est: „Quid sibi velit illa vox *rechedipna* et unde veniat, me nescire ingenue fateor; sed ex vett. glossis colligere licet, eam significare vestimentum in gymnasiis usitatum et peregrinum. Ita ordo et sensus: sumit *rechedipna*, vestimenta palaestrica, et fert collo *niceteria*, signa infamis suae victoriae.“ *recedimna* 46. 48. *recidimna* 27. 47. 54. 55. 57. 58. prob. Calder. Alii alia, minus probabilia. *chirodita* male coni. Sabin. ex Gellio.

69. 70. in 22. ita coaluere: *Hic alta Sitione, ast hic trallibus aut alabandis.* Cf. ad 2, 24.

70. De hiatu h. l. v. ad 1, 151. et conf. loc. sim. Virg. Aen. 1, 16.

71. *Esquilias* optimi libri, ut et meliores Livii, Plinii, Ovidii, Cicer. et al. *Exquilias* 23–25. 45. 56. 57. 59. 60. 65. 72. rectius, si mons ita dictus est ab *excubiis*,

Viscera magnarum domuum dominique futuri.
Ingenium velox, audacia perdita, sermo
Promtus, et Isaeo torrentior. Ede, quid illum
Esse putes? quem vis hominem, secum adtulit ad nos:
Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes,
Augur, schoenobates, medicus, magus: omnia novit.
Graeculus esuriens in coelum, iusseris, ibit.
Ad summam, non Maurus erat neque Sarmata nec Thrax,
Qui sumsit pennas, mediis sed natus Athenis.
Horum ego non fugiam conchylia? Me prior ille
Signabit? fultusque toro meliore recumbet
Advectus Romam, quo pruna et cottana vento?
Usque adeo nihil est, quod nostra infantia coelum

quas Romulus, Tatio Sabinorum regi diffisus, ibi habuit. v. Ovid. Fast. 3, 245. ibique interp. *Aesquilias* 27. 46 - 50. 58. 61 - 64. 66-68. 71.73. Sic et variant Graeci. *Ἠσκύλλινος* *λόφος* et *Ἠσκυλίνη* *πύλη* ap. Strab. V. p. 234. *Ἐσκυλ.* et *Ἰσκυλ.* ap. Dionys. Halic. *Αἰσκυλ.* ap. Plut. in Sulla p. 457. D. Hinc *Esquyliae* saltem dicendae.

75. *quemvis* vulgo una voce scribitur. — *tulit* 19.

76. *geometra* 24. 26. et quidam MSS. Paris. *geometer* 11. 13. 15. 16. 19. 20. 27. 31 b. 32. 45. 47. 54. 58. et XVI codd. Paris. Duae syll. priores voc. *geometres* (γεωμέτρης) per synaeresin s. *συνίζησιν* in unam contrahendae. Cf. ad Sil. 2, 353. 3, 16. 495. al.

78. *esuriens coelum si iusseris* 47. 55. *e. in coelum si iusseris* 45. 54.

79. *nec Sarmata* 27. 46. 48. 49. 61 - 63. 68. 71 - 74. 77.

80. *pennas sumsit* 21. *pinnas* 8 a m. pr. — *Achivis* 8 a m. sec.

81. *concilia* coni. non nemo teste Plathnero. *convivia* malebat Schrader, et mox *Coenabit* pro *Signabit*. Sed quis sibi persuadeat, haec ita a librariis corrupta esse?

82. *Signavit* 14. 22 a m. pr. *Signa dabit* (h. e. imperabit modum bibendi, rex s. magister bibendi erit) coni. Plathner, quoniam h. l. de convivio agatur. Sed sermo quoque est de aliis rebus. — *recumbit* 14. 16. 26.

83. *cottana* 3. 23 a m. pr. 24. et quinque codd. Paris. iique optimi, ut et legitur ap. Plin. 13, 5. s. 10. Athen. 3, 88. 9, 34. et Hesych. quos sequutus sum. Cf. Comm. *cottona* 26. 70. et quidam codd. Paris. *cotana* 11. *coctana* 2. 5. 10. 19 - 22. 23 a m. sec. 25. 27. 46 - 48. 50. 54. 56-59. 64. 65. 81. et plerique codd. Paris. *coctona* 14. 15. 17 a m. sec. 49. 55. 61-65. 65-74. 77. 82.

Hausit Aventinum baca nutrita Sabina?
Quid, quod adulandi gens prudentissima laudat
Sermonem indocti, faciem deformis amici,
Et longum invalidi collum cervicibus aequat
Herculis, Antaeum procul a tellure tenentis?
Miratur vocem angustam, qua deterius nec
Ille sonat, quo mordetur gallina marito.
Haec eadem licet et nobis laudare: sed illis
Creditur. An melior, quum Thaida sustinet, aut quum
Uxorem comoedus agit vel Dorida nullo
Cultam palliolo? Mulier nempe ipsa videtur,
Non persona loqui: vacua et plana omnia dicas
Infra ventriculum et tenui distantia rima.
Nec tamen Antiochus, nec erit mirabilis illic

85. *Aventinum* pro vulg. *Aventini* recepi ex 10. 21. 22. 23 a m. pr. e MS. Cantabr. quem laudavit Wakef. ad Lucret. 2, 1038. et ex quibusdam codd. Paris. — *baca* pro *bacca* recepi ex 17. 21. 22. 63. 68. prob. N. Heins. ad Sil. 3, 596. 8, 134. 15, 535. quibus locis Drakenb. monet, utroque modo scribi posse, non deesse tamen, qui ita distinguant, ut *bacca* sit fructus arboris, *baca* vero gemma s. unio. Utrumque in antiquiss. codd. mss. plerumque *baca* dicitur, ut *belua, anulus* et al. nam literae non geminari solebant a vett. Romanis. Cf. ad 4, 121. Origo tamen vocis ignota est.

90. 91. v. Excurs. ad h. l.

92. *illi* emend. Schrader. quod non necesse est: nam *gens* v. 86. est nomen collect., et cur numeri permutatio nos offendat? *sed illis Creditur, an melior cum Thaida sustinet* cet. in omnibus fere libris interpungitur. At v. Comm.

93. *hic melior* coni. Schrader. — *at quum* 47. 58. *an quum* 25. 45. 46. 49. 50. 54 - 57. 60. 64. 65. Non male.

94. *agat* 47. 58. Plathner et, quem is laudat, Aug. Buchnerus non intelligebat, cur Doris *nullo* palliolo culta dicatur, quum tamen Graecula notetur Graecisque propria fuerint pallia. Hinc ille pro *nullo* coni. *molli*, h. e. Coo; hic vero *pullo*, quod pulla vestis propria servis, et Doris sit ancillae nomen, quale servis a patria detur. Sed v. Comm.

95. *namque* pro *nempe* 46. 49. — *ipse* pro *ipsa* 16. 60. 65.

96. *vacua omnia planaque dicas* 45. 46.

97. *et* abest ab 46. 49.

98. *Nec tantum* 16. et ita coni. Schrader. — *ille* 51. Videtur potius legendum *illinc*. v. Comm.

Aut Stratocles aut cum molli Demetrius Haemo.
Natio comoeda est. Rides? meliore cachinno
Concutitur: flet, si lacrumas conspexit amici,
Nec dolet: igniculum brumae si tempore poscas,
Accipit endromiden: si dixeris, aestuo, sudat.
Non sumus ergo pares: melior, qui semper et omni
Nocte dieque potest alienum sumere vultum,
A facie iactare manus, laudare paratus,
Si bene ructavit, si rectum minxit amicus,
Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo.
Praeterea sanctum nihil est et ab inguine tutum;
Non matrona laris, non filia virgo, neque ipse
Sponsus levis adhuc, non filius ante pudicus.
Horum si nihil est, aviam resupinat amici.

99. *Hemo* 20. *Hoemo* 19. 45. 61 - 65. 66. 67. 70. 74. *Oemo* 49. 56. 57. 72. *Emo* 58. 60. 65. Cf. ad 6, 198.

100. *meliore cachinno* in MS. Cantabr. verissime atque longe elegantissime legi, et vulgatum *maiore cachinno* ex glossemate procul dubio ortum esse, monuit Wakef. ad Lucret. 1, 918. et 5, 705.

101. *aspexit* 45. 63 - 65. 68. 69. 74.

103. *endromeden* 22. Suspicabar olim *endromiden* pro vulg. *endromidem*, et nunc recepi cum Ach. qui hanc scripturam invenit in sex codd. Paris. et quidem optimis, Alexandr., Put., Mazarin. et aliis.

105. *aliena sumere vultum A facie* emend. Markland.

107. *recte* 24. 26. *bene minxit* 45. *lectum minxit* corrig. Ianus Parrhas. Epist. 36. et C. Vales. ex Horat. Sat. 1, 3, 90. Verum ibi de ebrio agitur.

108. *in verso* 45. — *aerea* 16.

110. *nec ipse* 22. 45.

111. *adhuc laevis* 14. *adhuc levis* 17. *levis* 17. 27. 56. *laevis* al. Sed v. ad 2, 12.

112. *ast* pro *est* 49. — *aulam* 1. et edd. recentt. 10. 11. 13 - 17. 19 - 27. 45 - 50. 54 - 60. 62 - 69. 71 - 74. 77. XXXV codd. Paris. et antiquiss. MS. Memmii teste ac prob. C. Valesio; quod magnopere torsit interpretes. Britannicus exponebat: *aulam*, omnia, quae in domo sunt, *resupinat*, evolvit et evertit, scrutans secreta domus ac domini; C. Valesius: domum evertit, omnia susque deque vertit, pervertit, perturbat, ut ap. Accium in Antigona: *Quid agis? perturbas rem omnem ac resupinas, soror.* Curio *aulam* pro *olla* dictam putabat, quemad-

Scire volunt secreta domus atque inde timeri.
Et quoniam coepit Graecorum mentio, transi
Gymnasia atque audi facinus maioris abollae.
Stoicus occidit Baream, delator amicum
Discipulumque senex, ripa nutritus in illa,
Ad quam Gorgonei delapsa est pinna caballi.
Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis vel Diphilus aut Erimarchus,
Qui gentis vitio numquam partitur amicum,
Solus habet. Nam quum facilem stillavit in aurem
Exiguum de naturae patriaeque veneno,
Limine submoveor: perierunt tempora longi
Servitii. Nusquam minor est iactura clientis.
Quod porro officium, ne nobis blandiar, aut quod
Pauperis hic meritum, si curet nocte togatus
Currere, quum Praetor lictorem impellat et ire
Praecipitem iubeat dudum vigilantibus orbis,

modum *Aulularia* Plauti nomen acceperit ab Euclionis *aula,* h. e. olla argenti plena et defossa, ut sensus sit: ollam pecuniae plenam ac defossam evacuat et vertit. Nota Ach. est: „vel *aviam* servandum, vel, si *aulam* reposueris, quiddam obscoenius adhuc inesse sub his verbis fatearis necesse est: nam et de salacitate Graeculi quaestio est, et verbum *resupinat* satis indicat quid sit intelligendum."

113. Hic versus Rigaltio collocandus videbatur post v. 115. Sed aptissimus, ni fallor, est loco, quem obtinet, et menti poetae. *Esse volunt* malebat Schrader.

114. *Sed* 22. — *quando coepit* 46. 48. 49. 56. 57. 59. 60. 65.

118. *penna* 10. 11. 17. 19 – 29. 45 – 50. 51 – 69. 71 – 74. 77. Nil interest. Cf. ad 4, 149. et inpr. 14, 76.

120. *Erimarchus* 23. et antiquiss. codd. Paris. unde illud recepi praeeunte Ach. *Erimachus* 21. *Erimacus* 17. *Erymanthus* 24. 74. *Erimanthus* 10. 15. 26. 27. 46 – 48. 55. 59 – 63. 66 – 69. 71 – 73. 77. *Erimantus* 19. 20. 22. 25. 50. 54. 56 – 58. 64. 65. *Hermarcus*, *Hermarchus*, *Herimarchus*, *Herimantus*, *Helimachus* et *Climanthus* alii.

122. *nam tum* 26. — *stillabit* 14.

125. *nunquam* 14. 77.

12 . *curret*, *currit*, *currat* al.

129. *dudum iubeat* 19. 20.

Ne prior Albinam et Modiam collega salutet?
Divitis hic servi claudit latus ingenuorum
Filius: alter enim, quantum in legione Tribuni
Accipiunt, donat Calvinae vel Catienae,
Ut semel atque iterum super illam palpitet: at tu,
Quum tibi vestiti facies scorti placet, haeres
Et dubitas alta Chionen deducere sella.
Da testem Romae tam sanctum, quam fuit hospes
Numinis Idaei: procedat vel Numa, vel qui
Servavit trepidam flagranti ex aede Minervam:
Protenus ad censum, de moribus ultima fiet
Quaestio. Quot pascit servos? quot possidet agri
Iugera? quam multa magnaque paropside coenat?
Quantum quisque sua nummorum servat in arca,
Tantum habet et fidei. Iures licet et Samothracum
Et nostrorum aras; contemnere fulmina pauper

130. *Nec* quidam libri. — *Alpinam* 20. — *aut Modiam* 17. 19. 20. 46. 48. 49. 57. 61 - 63. 66-69. 71 - 74.

131. *claudet* 49. 58. *claudat* 45. *cludit* al. Cf. sup. ad v. 19.

134. *illa* 15. — *ac tu* 19.

135. *bene* pro *tibi* 22.

136. *Chionen* recepi pro *Chionem* ex 56. 60. 61. 65. 70. 74. *Chyonem* 24. *Clionem* 21. *Cionem* 22. — *cella* pro *sella* coni. Farnab. et Pignor. de serv. p. 137. 281. coll. inf. 6, 122. idque expressit Bahrdt. Sed *cellae* meretricum non *altae* esse, neque hac *deduci* inde solebant. *arcta sella* vel *cella*, quippe quae magis deceat scorta sordida ac famelica, emend. Chimentellus de honore bisellii c. 24. p. 122. At v. Comm.

139. *tepidam* 45. et ita corrig. Iac. Nic. Loensis Miscell. Epiphyll. 9, 2. languidum substituens verbum acuto ac satirico.

140. *Protenus* scripsi pro *Protinus*. v. ad 12, 102. et Heyne ad Virg. Ecl. 1, 13. Ge. 4, 1. et Aen. 3, 416. 5, 485. 9, 337.

141. *Quot servos pascit* 11. 13.

142. *magna multaque* 24. — *parapside* vel *parabside* 2. 3. 5. 10. 11. 12. 14 - 17 a m. pr. 21-23. 25. 33. 34. 47. 54. 55. 58. et XXXI codd. Paris. prob. Lubino, Turnebo et Schradero. *Parapsis quadrangulum et quadrilaterum vas, id est, paribus absidis*, Isidor. in Orig. Cf. Hesych. et du Fresne Glossar. lat. barb. T. II. p. 151.

144. *iuret* 15. 24. Ita legendum esse indubie, putabat H. Vales.

145. *flumina* 13. 21 a m. pr. 22 a m. pr.

Creditur atque Deos, Dis ignoscentibus ipsis.
Quid, quod materiam praebet causasque iocorum
Omnibus hic idem, si foeda et scissa lacerna,
Si toga sordidula est et rupta calceus alter
Pelle patet; vel si consuto vulnere crassum
Atque recens linum ostendit non una cicatrix?
Nil habet infelix paupertas durius in se,
Quam quod ridiculos homines facit. Exeat, inquit,
Si pudor est, et de pulvino surgat equestri,
Cuius res legi non sufficit, et sedeant hic
Lenonum pueri quocumque in fornice nati.
Hic plaudat nitidi praeconis filius inter
Pinnirapi cultos iuvenes iuvenesque lanistae.
Sic libitum vano, qui nos distinxit, Othoni.
Quis gener hic placuit censu minor atque puellae
Sarcinulis impar? quis pauper scribitur heres?
Quando in consilio est Aedilibus? Agmine facto
Debuerant olim tenues migrasse Quirites.
Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat
Res angusta domi; sed Romae durior illis
Conatus: magno hospitium miserabile, magno
Servorum ventres et frugi coenula magno.
Fictilibus coenare pudet, quod turpe negavit
Translatus subito ad Marsos mensamque Sabellam
Contentusque illic veneto duroque cucullo.

147. *materiem* 21. — *causamque* 21. 22.

149. *si rupta* 26. — *calceus alter* vel *alte* coni. Schrader.

150. *patet: si consuto de vulnere* 21.

151. *Aut* 46. 48.

157. *plaudet* 15. — *intra* 19. 20.

158. *iuvenemque* 12. 17. 20. 23. 45.

159. *Sic placitum* 24.

160. *plaudit* 22. — *censum* 19.

162. *concilio* 22.

163. *tenues olim* 11.

165. *ipsis* 19. 20.

168. *Camillus* pro *negavit* 21 a m. pr. *negabit* emend. Grang., Ferrar. Elect. 2, 9. et Schrader, ut haec verba generaliter intelligantur. Sed eam ob causam non sollicitanda lectio vulgata. v. Comm. *negabis* coni. H. Vales. Non male!

170. *Contentus* 15. *Contectusque — cucullo* malebat Schra-

Pars magna Italiae est, si verum admittimus, in qua
Nemo togam sumit, nisi mortuus. Ipsa dierum
Festorum herboso colitur si quando theatro
Maiestas tandemque redit ad pulpita notum
Exodium, quum personae pallentis hiatum
In gremio matris formidat rusticus infans;
Aequales habitus illic similesque videbis
Orchestram et populum: clari velamen honoris,
Sufficiunt tunicae summis Aedilibus albae.
Hic ultra vires habitus nitor: hic aliquid plus,
Quam satis est, interdum aliena sumitur arca.
Commune id vitium est. Hic vivimus ambitiosa
Paupertate omnes. Quid te moror? Omnia Romae
Cum pretio. Quid das, ut Cossum aliquando salutes?
Ut te respiciat clauso Veiento labello?
Ille metit barbam, crinem hic deponit amati.
Plena domus libis venalibus. Accipe et istud

der. Multum praestat emendatio H. Valesii *Contentusque illic Veneto duroque culullo.* Hanc recepi; sed *veneto* reposui pro *Veneto.* v. Comm.

171. *est* non exstat in 15. et 23.

172. *sumsit* 13. *subiit* 22 a m. pr.

173. *aliquando* 15.

177. *similemque* 11. 15. 23–25. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et IX codd. Paris.

181. *aliena interdum* 10.

185. *recipiat* 26. *conspiciat* 19. — *cluso* 17. Cf. ad 2, 36. et 5, 19.

186. *amanti* 11. Male. Sed forte reponendum *amatus,* ut sensus sit: si vel *ille* servus s. puer *amatus,* domino dilectus, *barbam,* vel *hic crinem* ponit; *plena domus libis,* multa a clientibus munera mittuntur servis, ut scil. eorum et per illos dominorum gratiam sibi concilient. Vulgata lectio expeditu difficilior, maiorque h. l. vis inest, si plures servi eiusdem domus variisque occasionibus captandi sunt donis.

187. *libris* 9. (sed addita glossa *panibus*) 14. 17 a m. pr. 73. 81. et X codd. Paris. *libis venalibus* (h. e. quae a servis venduntur, peculium inde sibi comparaturis) 9–17. 19–27. 45–50. 54–74. 77. *libis genialibus* (ut 4, 66. et 10, 334.) 75. 76. 82. Non male! Sed illud servis aptius videtur, et communis fere omnium librorum lectio est, quam librariis deberi vix crediderim. — *illud* 10–17. 19–25. 27. 45–47. 49. 50. 54–58. 60. 61. 63. 65–67. 74. 81.

Fermentum tibi habe: praestare tributa clientes
Cogimur et cultis augere peculia servis.
Quis timet aut timuit gelida Praeneste ruinam,
Aut positis nemorosa inter iuga Volsiniis aut
Simplicibus Gabiis aut proni Tiburis arce?
Nos urbem colimus tenui tibicine fultam
Magna parte sui. Nam sic labentibus obstat
Villicus et, veteris rimae quum texit hiatum,
Securos pendente iubet dormire ruina.
Vivendum est illic, ubi nulla incendia, nulli
Nocte metus. Iam poscit aquam, iam frivola transfert
Ucalegon; tabulata tibi iam tertia fumant:
Tu nescis. Nam si gradibus trepidatur ab imis,
Ultimus ardebit, quem tegula sola tuetur
A pluvia, molles ubi reddunt ova columbae.
Lectus erat Codro Procula minor, urceoli sex,
Ornamentum abaci, nec non et parvulus infra

188. *praestant* 10. 12–14. 17. 19. 21–25. 27. 45–48. 50. 54. 55. 57–67. 72. 73. et codd. Paris. tantum non omnes; unde hoc recepit Ach. *praestantque* 23 a m. sec. *et praestant* 15.

192. *parvi Tiburis* 16.

193. *incolimus* 22.

194. *si* 61. 63. 66. 67. 74.

195. *cum texit* ex 14. 17 ad marg. 20. 22. 27. 45. 49. nunc recepi pro vulg. *contexit*, quia sic et oratio et sententia fit concinnior. Ita legendum et ipse iam dudum suspicatus sum, et existimarunt H. Vales. aliique, etiam Hein. qui tamen aliis locis tali orationis forma non offenditur. Ex codd. Paris. nihil notatum esse ab Ach. mireris.

196. *Securus* 27. 47. 48. 57. 59. 60. 65. — *dormire iubet pendente ruina* 11. 14. 24.

197. *multa incendia, multi Nocte metus* non male emend. Schrader, ut de Roma sermo sit, ad quam verba et praecedd. et seqq. spectant. Refragatur Hein. qui haec adnotavit: „Vulgata multis nominibus praeferenda. Dicit Umbricius, domicilium quaerendum esse, ubi nulla incendia metuenda, nulla pericula noctis. Iam adiiciendum erat: hic Romae talia semper metuenda; sed ea omittit poeta, qui brevitatem amat, et statim pergit: *Iam poscit aquam* etc., quasi cum maxime incendium videret.“

198. *aquas* 24.

202. *pluviis* 24.

203. *Cordo* 49. v. ad 1, 2.

Cantharus et recubans sub eodem marmore Chiron;
Iamque vetus Graecos servabat cista libellos
Et divina opici rodebant carmina mures.
Nil habuit Codrus: quis enim negat? et tamen illud
Perdidit infelix totum nihil: ultimus autem
Aerumnae cumulus, quod nudum et frustra rogantem
Nemo cibo, nemo hospitio tectoque iuvabit.
Si magna Asturii cecidit domus: horrida mater,

205. *et recubans sub eo de marmore Chiron* emend. C. Vales. ut *sub eo* scil. cantharo dictum sit pro in eo aut in pede eius marmoreo, in quo Chiron iaceat sopitus vino, ut in altero ap. Plin. XXXIII, 12. satyrum in phiala gravatum somno collocavisse verius quam caelasse dictus sit Stratonicus. *echinus* pro *Chiron* coni. Manso, cuius nota est: „Pauperi Italo abacum marmoreum lubenter concedimus, non item marmoream statuam; inter vasa etiam, quae, coenae et coenantibus inservientia, supra mensam collocantur et infra, sive medios inter urceolos et cantharos marmorea Chironis effigies locum suum tueri vix potest; et semihomo Centaureus muneri officioque imposito parum convenit. Noster ante oculos habuit Horat. Sat. I, 6, 116 seq. *Echinus* autem fuit vas aliquod, sive figlinum, sive aeneum, ignobilius et a similitudine cum animali marino eiusdem nominis dictum. Cf. Cruq. eiusque Schol. ad Hor. l. l, et Alberti ad Hesych. v. ἐχῖναι.“ Sed verbum *recubare* vasi non satis convenire, vocesque *echinus* et *Chiron* nimis differre videntur.

207. *Opiti* 21. *Apici* auctor vet. Glossar. bilinguis, ab H. Stephano editi: *Apicus*, ὀπικιστής, ὡς Ἰουβενάλιος. *Epici* (i. e. Homeri) coni. Is. Voss. Cf. Burm. et Anthol. T. I. p. 357.

208. *Cordus* 8 a m. sec. et 49. v. ad 1, 2. — *neget* 11. Non male.

209. *nil* 61 – 63. 68. 71 – 74.

210. *ac* pro *et* 10. 12. 23. 45. — *frustra* 10. 12. 17 a m. pr. 19. 20. 21 a m. pr. 22 a m. pr. 24. 44 – 47. 49. 64. 65. 68. 69. 74. et XXXIII codd. Paris. unde restituit Ach. Vetus scholion est: „*frustra*, sine causa; aut *frusta*, i. e. panem.“ Posterius unice verum, illud ab h. l. alienum est, certe languet: nam eum *frustra* rogare, quem nemo iuvat, per se intelligitur. Cf. Martial. 11, 28, 3. et 3, 40. ubi v. Rader.

211. *iuvabat* 16. 19. 25. 27. 56. 57. 59. 66.

212. *Asturici* 2. 4. 75 – 82. *Arturici* 21 a m. pr. 22 a m. sec. *Asturii* 15. 16. 23. 45. 55. 65. quod nunc recepi suadente Manso. *Asturi* 14. 17. 19. 20. *Astari* 74. *Arturii* 3. et ita coni. Farnab. coll. v. 29. *Arcturii* 5. 50. *Arturi* 26. 46. 48. 56. 58 – 60. 64.

Pullati proceres, differt vadimonia Praetor.
Tunc gemimus casus Urbis, tunc odimus ignem.
Ardet adhuc, et iam occurrit, qui marmora donet,
Conferat impensas. Hic nuda et candida signa,
Hic aliquid praeclarum Euphranoris et Polycleti,
Haec Asianorum vetera ornamenta Deorum,
Hic libros dabit et forulos mediamque Minervam,

65. 70. *Arcturi* 25. 27. 28. 47. *Arthuri* 24. *Archturi* 13. *Acturi* 10. *Astyrii* 49. 54. 57. 61–63. 67–69. 71–73. *Assyrii* 72. *Osturici* 22 a m. pr. *Ostorii* suspicabatur Pulman. et noti sunt e Tacito P. Ostorius Scapula, M. filius eius, et Ostorius Sabinus. Sed talia in ambiguo relinquenda.

214. *geminus* 15. 16. 45–48. al. — *urbis casus* 46. 47. 50. — *ignes* 24.

215. *etiam* 14. — *iamque* pro *et iam* 22 a m. sec. — *currit* 45. *accurret* 16. *occurrit* 10. 12. 21–27. 46–50. 54. 55. 57–60. 63–69. et omnes codd. Paris. unde nunc revocavi cum Ach. *Occurrere*, ut φθάνειν et ἀπαντᾶν s. καταντᾶν τινὶ vel εἰς, ἐπί et πρός τι, significat venire, advenire et occurrere vel in tempore, vel subito et inexspectato. v. ad Liv. XXI, 61. pr. Ern. ad Suet. Cal. 39. Graev. et Oudend. ad Suet. Cal. 26. *accurrit* rel. codd. et edd. quod passim substituerunt librarii, vim verbi *occurrere* ignorantes. — *donat* 12. 45. *domet* 47. 50.

218. *Haec Asianorum* 1. 8. 11. quorum magna est auctoritas. Ita significantur simulacra deorum aliaque templorum ornamenta, et quidem *vetera*, variis temporibus ex Asia Romam deportata. *Hic* suspicari possis pro *Haec*: sed utriusque sexus studium et opera designari videtur. *Fetasianorum* 17. *Phecasionorum* 23 a m. pr. *Fecasianorum* 8 a m. sec. 14–16. 19. 22. 45. *Faecasianorum* vetust. Voss. Leid. vet. Oxon. et Schol. ined. teste Burm. ad Anthol. lat. T. I. p. 608. *Phecasianorum* 10. 20. 23 a m. sec. 24. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. *Phaecasianorum* 81. prob. Hein. idque revocavit Ach. qui in omnibus codd. Paris. *phaecasianorum* vel *fecasianorum* exstare dicit. Hos putant esse deos Graecorum *phaecasiis* indutos; unde forsan *Phaecasiatorum* rectius scriberetur. Φαικάσιον rustici Atticique calceamenti genus, a quo et *Phaecasii* dicti sacerdotes Atheniensium et Alexandrinorum. Cf. Hesych. h. v. Polluc. 7, 22. Appian. b. civ. 5, 11. et 76. Plut. vit. Anton. p. 930. Petron. 67. et 82. (*in exercitu vestro phaecasiati milites ambulant*) Sen. ep. 113. et de Benef. 7, 21. Heins. ad Ovid. A. A. 3, 271. Turneb. Advers. 10, 7. et 27. Balduin. de calc. c. 19.

Hic modium argenti. Meliora ac plura reponit
Persicus orborum lautissimus et merito iam
Suspectus, tamquam ipse suas incenderit aedes.
Si potes avelli Circensibus, optima Sorae,
Aut Fabrateriae domus, aut Frusinone paratur,
Quanti nunc tenebras unum conducis in annum.
Hortulus hic puteusque brevis nec reste movendus
In tenues plantas facili diffunditur haustu.
Vive bidentis amans et culti villicus horti;
Unde epulum possis centum dare Pythagoreis.
Est aliquid, quocumque loco, quocumque recessu
Unius sese dominum fecisse lacertae.
Plurimus hic aeger moritur vigilando: sed illum
Languorem peperit cibus imperfectus et haerens
Ardenti stomacho. Nam quae meritoria somnum
Admittant? Magnis opibus dormitur in Urbe:
Inde caput morbi. Redarum transitus arcto

220. *modulum* (h. e. modum) *argenti* coni. Plathner coll. v. 310. Hor. Sat. 2, 6, 1. et ep. 1, 7, 98. — *ac* pro *et* recepi ex 10. 17. 20–25. 27. 45–50. 54–69. 71–73. — *reponet* 10. *reportat* malebat Schrader.

221. *ut* pro *et* coni. Lindenbrog.

222. *incenderet* 14–16. 19. 48.

224. *paretur* 12. 17. 21 a m. pr. 22.

227. *teneras plantas* 24. — *diffunditur* pro *defunditur* restitui ex 14. 15. 16. 21. 22. 27. 56. 61. 63. 65. 74. Ita quoque legendum coni. Schrader.

229. *epulas* 26. *cibum possis* 20. — *Pythagoraeis* vulgo scribunt. Sed Gr. *Πυθαγόρειος* dicitur.

231. v. Excurs.

232. *ipsis* pro *illum* 29. *ipsum* 10. 12–17. 19–24. 26. 45.

233. *Langorem* 22. 45–50. 60. 63. 64. — *adhaerens* 16.

234. *namque et meritoria* 15. *nam quem* (i. e. qualem) *meritoria somnum Admittunt* malebat H. Vales.

236. *Redarum.* v. ad v. 10. — *arto* 13 a m. sec. 21. 22. ut in optimis quibusque exemplaribus scriptorum Rom. v. Harles. ad Cellar. orthogr. p. 180. Stoeber. ad Manil. p. 525. Drak. ad Sil. 6, 194. et 7, 280. ubi laudat Pier. ad Virg. Aen. 1, 293. 2, 146. Broekhus. ad Tibull. 1, 5, 53. Gron. ad Sen. Oed. 277 et al. Rectius tamen *arcto* scribi crediderim ab *arcere* h. e. continere, *coercere*, contrahere, concludere.

Vicorum in flexu et stantis convicia mandrae
Eripient somnum Druso vitulisque marinis.
Si vocat officium, turba cedente vehetur
Dives et ingenti curret super ora Liburno,
Atque obiter leget aut scribet vel dormiet intus.
Namque facit somnum clausa lectica fenestra.
Ante tamen veniet: nobis properantibus obstat
Unda prior: magno populus premit agmine lumbos,
Qui sequitur. Ferit hic cubito, ferit assere duro
Alter; at hic tignum capiti incutit, ille metretam.
Pinguia crura luto; planta mox undique magna
Calcor, et in digito clavus mihi militis haeret.
  Nonne vides, quanto celebretur sportula fumo?
Centum convivae: sequitur sua quemque culina.
Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res
Impositas capiti, quas recto vertice portat
Servulus infelix et cursu ventilat ignem.
Scinduntur tunicae sartae: modo longa coruscat
Sarraco veniente abies atque altera pinum

237. *Vicorum inflexu* quidam libri, prob. H. Vales. qui monet, *inflexum vicorum* esse Gall. *le détour d'une rue.*

238. *Eriperent* 24. *Eripiant* 60. 65. Neutrum spernendum. *Eripiunt* 10. 14. 15. 23. 25. 27. 45-50. 54-59. 62. 64-69. 171-74. Ita et X codd. Paris., sed totidem et quidem optimi habent *eripient*, quidam *eripiunt*, alii *eriperent*. — *somnos urso* 45 a m. sec. 50. 64. v. Excurs. ad h. l.

241. *Aut abit aut leget* 16. *scribet aut leget* 21. *vel scribet* 27. 45-50. 54-59. 61. 62. 64. 66. — *aut dormiet* 17. 22. 24.

243. *veniat* 17. *venit et* 22.

244. *populus magno* 16. 20. *populi* 17.

245. *premit hic cubito* 22.

246. *et hic* 23. 24. 45. — *lignum capiti* 13. 17. 21. 22. 26. 29. 45. *capiti lignum* 20.

248. *mihi clavus* 45.

249. *iaculetur sportula* 15.

251. *turres* pro *tot res* 6.

252. *quot* pro *quas* recipiendum forte ex 50. 64. 73. 74. 77.

254. *sartae tunicae* 20.

255. *Sarrago* 26. 45. *Sartago* 24. *Saraco* 19. *Serraco* 2. 17. 21. 74. ut et ap. Sidon. ep. 4, 18. et inf. 5, 23. in plerisque membranis et edd., etiam Hennin. in qua tamen h. l. *Sarraco* exstat.

Plaustra vehunt, nutant altae populoque minantur.
Nam si procubuit, qui saxa Ligustica portat
Axis et eversum fudit super agmina montem,
Quid superest de corporibus? quis membra, quis ossa
Invenit? Obtritum vulgi perit omne cadaver
More animae. Domus interea secura patellas
Iam lavat et bucca foculum excitat, et sonat unctis
Striglibus et pleno componit lintea gutto.
Haec inter pueros varie properantur: at ille
Iam sedet in ripa tetrumque novicius horret

quae scriptura firmatur auctoritate Serv. ad Virg. Aen. 1, 164. librorumque fere omnium (etiam Paris.) h. l. et ap. Vitruv. 10, 1. extr. Quintil. 8, 3, 21. Capitol. in Antonin. Philos. c. 13. et Non. 3. n. 35. Glossae: *sarracum, ἅμαξα.* Origo tamen vocis incerta. *Soracum* ubique scribendum putabant Grang. ad h. l. et Meurs. exercit. crit. P. II. c. 5. p. 117. 118. quibus favere videntur Festus et Hesychius. Ille monet, *soracum* dici, *quo ornamenta portentur scenicorum* cet., hic vero, *Σώρακον, ἀγγεῖον, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλεται ἢ ξυλοκανθήλια.* Sed *sarracum* vehiculi potius genus, et altera syll. voc. *σώρακον* brevis est, ut τοῦ *soracum* ap. Plaut. Pers. 3, 1, 64. — *Veiente* pro *veniente* legendum videbatur Autumno et aliis. — *at quae altera* 83. — *pinus* 21.

256. *micant* pro *nutant* 16. — *alte* 46. 49. 50. 60. 65. 81. Doctius *altae*, scil. *abies* et *pinus*.

258. *fundit* 16. 19. 22.

261. *Morte* 29. et MS. Cantabrig. quod longe exquisitius videbatur Wakef. ad Lucret. 3, 1102. Sed vellem adiunxisset causam et interpretationem.

263. *Strigilibus* 2. 3. 5. 10. 14-17. 19-24. 54. 55. 74. 77. et multi codd. Paris. Putant esse proceleusmaticum, et quatuor syllabas breves respondere duabus longis seu spondeo: nam prima syll. voc. *strigilis* corripitur, v. c. a Pers. 5, 126. Horat. Sat. 2, 7, 110. Plaut. Stich. 1, 3, 77. et al. *Striglibus et pleno* 21. 22. 49. (in qua tamen ed. *Strigibus* vitiose scriptum) 70. quod recepi, ut metro consulatur. *Strigilibus, pleno componit* 11. 25. 26. 27. 45-48. 50. 56-69. 71-73. 82. *Strigilibus, pleno et* ed. Bipont. Cf. Turneb. Advers. 10, 27.

265. *novitius* 27. 60. 65. et sic voces tantum non omnes, in *itius* exeuntes, v. c. *tribunitius, aedilitius, adventitius, gentilitius* cet., scribi iubent Scaliger et alii, qui eas a *novitate, aedilitate, gentilitate, adventitate* deducunt. Sed nummi et lapides, maxime capitolini, in illis semper

Porthmea, nec sperat coenosi gurgitis alnum
Infelix, nec habet, quem porrigat, ore trientem.
Respice nunc alia ac diversa pericula noctis:
Quod spatium tectis sublimibus, unde cerebrum
Testa ferit, quoties rimosa et curta fenestris
Vasa cadant; quanto percussum pondere signent
Et laedant silicem. Possis ignavus haberi
Et subiti casus improvidus, ad coenam si
Intestatus eas. Adeo tot fata, quot illa
Nocte patent vigiles, te praetereunte, fenestrae.
Ergo optes votumque feras miserabile tecum,
Ut sint contentae patulas defundere pelves.
Ebrius ac petulans, qui nullum forte cecidit,
Dat poenas, noctem patitur lugentis amicum
Pelidae, cubat in faciem, mox deinde supinus.
Ergo non aliter poterit dormire? Quibusdam
Somnum rixa facit: sed quamvis improbus annis

icius exhibent, quod probarunt Priscianus et Manutius; et ad pleraque huius modi vocabula, v. c. *latericius*, *ficticius*, *patricius*, *emissicius* cet. non transferenda est illa ratio.

268. *Aspice* 15. — *mortis* pro *noctis* 22 a m. pr.

269. *spatium est tectis* 11. *tectis spatium* 23.

271. *cadant* 14. 16. 17. 23. 25. 46-48. 56-60. 65. et XII codd. Paris. unde nunc recepi et maiorem distinct. posui post *ferit*, suadente Manso, ut non duplex sed triplex innuatur *periculum*, quod noctu domo exeuntibus Romae instet. Vulgo legitur *cadunt*, et in aliquot MSS. Paris. *cadent*. — *perculsum* 17 a m. pr. — *pondere findant* coni. Schrader.

272. *posses* 23. *possisque* 25. 27. 46-50. 54-60. 64. 65. — *ignarus* 21. 26.

277. *diffundere* 2. 3. 10. 12. 14. 16. 19. 20. 24. 45. *effundere* 5. 11. 15. 23. 25. 27. 46-48. 50. 56-69. 71-73. 83. 84. prob. Schradero. *defundere* XII codd. Paris. iique optimi; (in aliis *diffundere* et *effundere*) quod praestat. Cf. Turneb. Advers. 10, 27.

278. *quia nullum* malebat Lubinus.

279. *noctem et patitur* 20.

281. Interrog. notam primus posuit Grang. At versus forte spurius est. v. Comm.

282. *improbus armis* 13.

Atque mero fervens, cavet hunc, quem coccina laena
Vitari iubet et comitum longissimus ordo,
Multum praeterea flammarum et aenea lampas.
Me, quem luna solet deducere vel breve lumen
Candelae, cuius dispenso et tempero filum,
Contemnit. Miserae cognosce prooemia rixae,
Si rixa est, ubi tu pulsas, ego vapulo tantum.
Stat contra starique iubet; parere necesse est.
Nam quid agas, quum te furiosus cogat et idem
Fortior? Unde venis? exclamat: cuius aceto,
Cuius conche tumes? quis tecum sectile porrum
Sutor et elixi vervecis labra comedit?
Nil mihi respondes? Aut dic, aut accipe calcem!
Ede, ubi consistas, in qua te quaero proseucha?
Dicere si tentes aliquid tacitusve recedas,
Tantumdem est; feriunt pariter: vadimonia deinde
Irati faciunt. Libertas pauperis haec est:
Pulsatus rogat et pugnis concisus adorat,
Ut liceat paucis cum dentibus inde reverti.

283. *vino fervens* 24. — *lana* 21 a m. sec. 22. 45. *len.* al. Sed Gr. χλαῖνα dicitur.

285. *ac* pro *et* 17. *atque* 15. 25. 27. 46–48. 50. 54–69. 71–73. ut metro consulatur. Sed vox *aënea* est quadrisyllaba. Male *enea* 2. 5. et *ahenea* 49. Cf. ad 8, 86. 13, 115. 15, 81. Gell. 2, 3. Drak. ad Sil. 5, 606. 7, 642. interp. Horat. Od. 1, 33, 11. et Virg. Ge. 1, 296. et Aen. 2, 470. *aerea* 23.

286. *et* pro *vel* 14. 15. 46–49. 54. 55. *aut* 17.

288. *cognoscit* 15. *cognoscere* 45. *cognosco* 16. *cognoscas* 21. 46–48. 58. *cognoscite* 23. *vim noscite* 23 a m. sec. — *praemia* (eventum et effectum) 11 a m. sec. 14. 16. 17. 19. 20. 22 in marg. 23 a m. pr. 24. 26. 47. 48. 64. 66. 71–73. et multi codd. Paris. prob. Bahrdt. *proelia* 11. non improb. Schurzfl. ut Graeca sit positio. Sed neuter percepit mentem poetae. *proemia* 60. 65.

291. *cogit* 11.

293. *concha* 14. 15. 19. 23. 26. 45. 46. 61–63. 66. 67. *conca* 16. 17. 20. 22. *comca* 21. *cocche* 24.

297. *seu* pro *si* coni. Schrader.

298. *pariter feriunt* 25. 27. 46–49. 54–60. 64–67.

299. *Iratos*, saltem *faciant* malebat Schrader.

300. *conscissus* 16. *contusus* 26. 48.

Nec tamen haec tantum metuas: nam, qui spoliet te,
Non deerit, clausis domibus postquam omnis ubique
Fixa catenatae siluit compago tabernae.
Interdum et ferro subitus grassator agit rem,
Armato quoties tutae custode tenentur
Et Pomtina palus et Gallinaria pinus.
Sic inde huc omnes, tamquam ad vivaria, currunt.
Qua fornace graves, qua non incude catenae?
Maximus in vinclis ferri modus, ut timeas, ne
Vomer deficiat, ne marrae et sarcula desint.
Felices proavorum atavos, felicia dicas
Saecula, quae quondam sub regibus atque tribunis
Viderunt uno contentam carcere Romam.
His alias poteram et plures subnectere causas:
Sed iumenta vocant et sol inclinat: eundum est.
Nam mihi commota iam dudum mulio virga
Adnuit. Ergo vale nostri memor et, quoties te
Roma tuo refici properantem reddet Aquino,

302. *hoc* 10. 21. 25. 46. 48. 49. 56. 59–63. 65. 67. 73. 74. — *metuas tantum* 14. *metues* 26. — *spoliat* 16. 23. 26. 46. 47. 49. 54. 55. 57. 58.

307. *Promptina* 20. *Pontina* 10. 11. 14–16. 19. 21–25. 17. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et plurimi codd. Paris. *Pomptina* 17. 70. 75. 76. 81. 82. cod. Put. et tres alii Paris. unde recepit Ach.

308. *homines* pro *omnes* 11.

310. 311. *Maximus in vinclis ferri modus est: timeas nunc, Vomer deficiat; ne marrae et sarcula desint* e MS. Cantabrig. reponendum putabat Wakef. ad Lucret. 3, 255. non dubitans, quin pulchra haec constructionis varietas scribis imposuerit.

311. *ac* 15. *ut* 16.

312. *pravorum atavos* (hominum nunc male viventium maiores) aliquot libri, nescio qui, teste ac prob. Bahrdt. Recte, opinor. — *dicis* 14.

316. *declinat* 21. *includit* 22.

317. *Iam* 19. 20. — *iam dudum commota* 22. *commotam* — *virgam* 11.

318. *Innuit* 20–22. 25. 45. 46. 48–50. 55–57. 59–69. 71–74. 77. 81. et quidam codd. Paris. sed plurimi habent *annuit*. — *vade* 17 a m. pr. — *mei* pro *nostri* 22.

319. *reddit* 14. 16. 25.

Me quoque ad Helvinam Cererem vestramque Dianam
Convelle a Cumis. Satirarum ego, ni pudet illas,
Adiutor gelidos veniam caligatus in agros.

SATIRA IV.

ARGVMENTVM.

Iuvenalis iterum invehitur in Crispinum Aegyptium, qui e servo factus Eques Romanus libidinibus omnibusque vitiis se inquinabat et tanta diffluebat luxuria, ut nullum sex millibus HS. emisset. v. 1—27. Inde occasionem sumit, Calvi Neronis *h. e. Domitiani insectandi, et consilium patrum super rhombo, portentosae magnitudinis pisce, coquendo habitum lepide multisque salibus admixtis describit.* 28—149. *Piscis enim ille prope villam Albanam in mari Hadriatico captus erat et metu delatorum a piscatore dono datus tyranno, qui, quaecumque pretiosa, etiam in mari, invenirentur, tamquam res fisci, sibi vindicabat.* 34—71. *Sed deerat patina satis magna, ut integrum caperet piscem. Hinc ad Imperatorem vocantur Patres foris stantes, qui, ne iusto longiore mora Caesaris iram provocent, propere trepideque accurrunt, et de re gravissima sententiam dicere iubentur, utrum scilicet piscis ille integer coquendus sit et apponendus, an in partes concisus.* 72—112. *Eorum disertissimi sunt Catullus Messallinus, caecus, et Fabricius Veiento, prudens adulator.* 113—118. *Ille omnium maxime magnitudinem rhombi, quem ne videt quidem, miratur et prae-*

320. *Elvinam* 17. 19. 20. 21. 23-27. 45-48. 50. 55-58. 60-69. 71-73. *Elivam* 22. *Eleusinam* 7. Recte forsan, modo praepos. *ad* ante *Cererem* inseratur. — *veramque* 19.

321. *Convelle* 10. 11. 14-17. 19-25. 27. 45-50. 64-69. 71-74. 77. forte rectius et maiore cum vi: me invitum quasi avelle a loco illo gratissimo.

322. *Auditor* 2. 21. 75-77. *Audax Hesperios* coni. Turneb. Advers. 27, 31. et *satirarum ni pudet, illuc Auditor veniam* Plathner.

dicat. 119 — 122. *Hic, numine quasi afflatus; ex eo, quod bellua sit peregrina et spinae vel pinnae telorum instar in tergo horreant, felix omen belli cum rege aliquo gerendi clarique triumphi capit.* 123 — 129. *Quaestione deinde illa ab Imperatore proposita diuque disceptata, vincit tandem sententia Montani, hominis ventriosi gulaeque delicatae, qui integrum piscem coquendum patinamque magnitudine ei aequalem a figulis propere effingendam, hos vero in posterum comitatui Caesaris adiungendos censuerat.* 130 — 143. *Tum dimittitur Senatus, quem Imperator approperare iusserat, tamquam de re gravissima ad eum relaturus.* 144 — 149. *Quas nugas poeta dicit Principe quidem indignas esse et ridiculas, at magis tamen Domitiano condonandas fuisse, quam immanem crudelitatem, qua factum sit, ut, quum ignava nobilitate exstincta in infimam saevierit plebem, iustam morte pependerit poenam.* 150 — 154.

Maxima huius Satirae pars (v. 28 — 149.) continet narrationem tot facetiis salibusque, a principio ad finem sparsis, conditam et tanta contextam arte, ut Iuvenalis in hoc satiricae poeseos genere ingenium Horatii, qui in eo princeps est, assequutus fere videatur. Quid facetius invocatione Musarum, tamquam in re gravi, et honorifica, qua salutantur, *puellarum* appellatione? (v. 34 seq.) Quid festivius descriptione illa Patrum amicorumque Imperatoris, in primis *Pegasi*, villici Urbis, non Praefecti, rapta abolla properantis, (75 seq.) *Crispi*, senis ingenii mitis et dissimulatione tuti in aula tyranni, (81 seq.) *Rubrii*, qui reus est offensae veteris atque tacendae et improbissimus, (104 seq.) *ventris Montani*, abdomine tardi, cuius lepida vincit sententia, (v. 107 et 131 seq.) *Crispini*, matutino sudantis amomo, quantum vix redolent duo funera, (108. 109.) *Fusci*, marmorea meditantis proelia villa, 112.) *Catulli* caeci, qui numquam visae flagrat amore puellae et in laevam conversus maxime admiratur rhombum, dextra illi iacentem, (113 — 122.) *Veientonis*, qui divino quasi spiritu inflatus vaticinatur? (123 seq.)

Quanta adumbrantur arte et quam acerbo sale perstringuntur insana luxuria et *Crispini*, (1—27. 108. 109.) et *Domitiani*, omnes universi terrarum orbis delicias sibi vindicantis, (28 seq. 45 seq. 136 seq.) delatorum improbitas, (47 seq. et 110.) Imperatoris saevitia et nugae, (73 — 103. et 150 seq.), servile ingenium et adulatio scita hominum tam infimo quam summo loco natorum? (65 — 71. 75—94. 119—129.) — Satiram hanc post Domitiani mortem scriptam esse, ex v. 153. et 154. intelligitur; sed quo anno, non liquet.

Ecce iterum Crispinus, et est mihi saepe vocandus
Ad partes, monstrum nulla virtute redemtum
A vitiis, aeger solaque libidine fortis:
Delicias viduae tantum aspernatur adulter.
Quid refert igitur, quantis iumenta fatiget
Porticibus? quanta nemorum vectetur in umbra?
Iugera quot vicina foro, quas emerit aedes?
Nemo malus felix; minime corruptor et idem
Incestus, cum quo nuper vittata iacebat
Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos.
Sed nunc de factis levioribus: et tamen alter

Sat. IV.

1. *adest* (quasi in scena) pro *et est* 2. 3. 5–7. 10. 11. 15. 16. 19–22. 26–28. 56–60. 65. et permulti codd. Paris. *adest et est* 45. Nostra lectio est doctior.

2. *In partes* 14. — *nulla monstrum* 10. concinnius.

3. *aegrae solaque libidine fortes Deliciae*, *viduas* cet. 8.

4. *vetulae* forte leg. pro *viduae*, ut sententia h. l. sit: omnes sectatur mulieres, exceptis tantum Vetulis. — *spernatur* 1. 8. 56. 70. 75. 76. 82. nec non quidam codd. Paris. et in his Put. Vera forte lectio et mutata, quod non alius eo verbo usus est. Sed deponens esse potest, ab activo *spernere* deductum, et quot sunt ἅπαξ λεγόμενα?

8. *Hymenis corruptor* malebat Schegk. *mimae corruptor* suo periculo legi iubebat Scoppa Veris. 4, 10. Neutrum multis arridebit.

11. *tunc* 63. 67. 68. 71–74. — *at tamen* 22.

Si fecisset idem, caderet sub iudice morum.
Nam quod turpe bonis, Titio Seioque, decebat
Crispinum. Quid agas, quum dira et foedior omni
Crimine persona est? Mullum sex millibus emit,
Aequantem sane paribus sestertia libris,
Ut perhibent, qui de magnis maiora loquuntur.
Consilium laudo artificis, si munere tanto
Praecipuam in tabulis ceram senis abstulit orbi.
Est ratio ulterior, magnae si misit amicae,
Quae vehitur clauso latis specularibus antro.
Nil tale exspectes: emit sibi. Multa videmus,
Quae miser et frugi non fecit Apicius. Hoc tu
Succinctus patria quondam, Crispine, papyro?
Hoc pretio squamae? Potuit fortasse minoris
Piscator, quam piscis, emi. Provincia tanti
Vendit agros; sed maiores Appulia vendit.
Quales tunc epulas ipsum glutisse putemus
Endoperatorem, quum tot sestertia, partem

12. *vindice* 26.

13. *Serioque* 9. 10. 14-17. 19-21. 45. 4?. 54. 56. 57. 59-63. 65. 67-69. 71-73. et XXXIII codd. Paris. quod non temere reiiciendum videbatur Pithoeo. Sed gens *Seia* notissima est, non *Seria*. *Seroque* 22. *Selioque* 55.

14. *ferior* 45.

15. *Mulum* 45. 56. 59. 62. 68. 71-73. v. ad 5, 92.

16. *insane* (insano pretio) coni. Graevius, frigere putans τὸ *sane*, quod tamen longe venustius est, et h. l. iungendum verbo *aequare*, non *emere* ant *vendere*.

18. *in* pro *si* 14. 15. 17. 20. 22. et XXV codd. Paris. *si in* 21. *qui in* 45. *si munere tanto* rel. et X MSS. Paris.

21. *luso latis s. auro* emend. Schrader.

23. *Apitius* 21. 23. 60. 65. — *o tu* 22.

24-27. v. Excurs. ad h. l.

28. *nunc* 17. 22. 45. ut coni. Schrader. Non male! — *inglutisse* 10. — *putemus* pro *putamus* recepi ex 25. 46. 48. 56. 59-61. 63. 65-67. 74.

29. *Endoperatorem* 11. 74. quod restitui h. l. et 10, 138. pro vulg. *Induperatorem*: nam veteres Romani *endo*, (Gr. ἔνδον) non *indu* aut *inde*, (quae librarii in medio aevo substituere) pro *in* dicebant. v. Festus voc. *endostruere*, *endoitio*, *endoplorato* et *endo procinctu*, Gifan. Ind. Lucret. voc. *endo*, Cic. legg. 2, 8. pr. Gell. 5,

Exiguam et modicae sumtam de margine coenae,
Purpureus magni ructarit scurra PalatI,
Iam princeps Equitum, magna qui voce solebat
Vendere municipes fricta de merce siluros?

19. 20, 1. Enn. ap. Non. 4. n. 385. ap. Cic. Div. 1, 48. et ap. Macrob. Sat. 6, 1. Salmas. de mod. usur. p. 819.

31. *ructaret* 10-12. 14. 21-25. 27. 48. 54. 56-61. 63. 65-67. 74. 77. et XXX fere codd. Paris. Pro *magni PalatI* (h. e. aulae Caesareae vel Imperatoris) etiam *magni palati* (i. e. gutturis seu voracitatis, immensae) non male legi posse, iam monuit Hennin.

32. *qui magna* 14. *et magna qui* 15. *voce siluros Vendere — solebat* 22.

33. *facta de merce* 9. 70. Reliqui, quos consului, codices, et scripti et editi, exhibent inepte *fracta de merce*, quod vetus Schol., Lubinus et Autumnus interpretantur fracto vase; Farnab. e fracto vase, vel ex aliena merce subreptos; Britan. quos minutatim vendebat more vilissimi cetarii; Grang. quos pretio vili aut nihilo sibi comparaverat a piscium mercatoribus, qui per viam aliquos casu aut alia ratione fregerant; Gronov. siluros chartaceo cucullo involutos, qui ruptus erat. In aliis MSS., nescio quibus, *pacta*, *faria*, *farta* et *fracta* legi monent viri docti: et Salmas. in Exerc. Plin. pro *faria* bene coni. *Pharia*, h. e. Aegyptia. Haec lectio aptissima (v. ad XIII, 85. et sup. ad v. 24. et Stat. Silv. II, 1, 73. ubi *Pharias* quoque *merces* memorari monet Heins.) et ex ea ortae videri possunt aberrationes *farta*, *facta*, *fracta*, *pacta*; neque languet, quia hic sensus iam inest voci *municipes*; nam talia saepe adiiciunt poetae, ut obscura illustrentur: librarii vero *f* pro *ph*, inpr. in nominibus propriis, substituere solent. Henninius *pacta mercede* edidit ex emend. Graevii, ut *de* transpositum sit a librariis et Crispinus mercedulam sibi olim pepigerit pro opera aliis praestita in vendendis siluris. Marshall reposuit *pacta de merce*, idque eodem accepit sensu, qui tamen durius ita expressus est. *pacta cum merce* malebat Schrader. *fracta mercede* edidit Ach. et exposuit: mutilata adeoque minima, vilissimo pretio. Idem dicit, hanc lectionem revocatam esse e codd. Paris. fere omnibus. Sed quovis pignore contendere ausim, in omnibus illis, ut in nostris, saltem in longe plurimis *de merce* legi, non *mercede.* Vir doctus in Ephem. Hal. (Allgem. Lit. Zeit. a. 1814. pl. 223. p. 235.) malebat *facta mercede* vel *parta de merce.* Sed Manso, una tantum litera vulgatae scripturae mutata, ingeniose legit *fricta de merce*, quae coniectura ceteris praestare videtur et a nobis nunc recepta est. v. Comm.

Incipe, Calliope, licet et considere: non est
Cantandum, res vera agitur. Narrate, puellae
Pierides: prosit mihi, vos dixisse puellas!
Quum iam semianimum laceraret Flavius orbem
Ultimus et calvo serviret Roma Neroni;
Incidit Adriaci spatium admirabile rhombi
Ante domum Veneris, quam Dorica sustinet Ancon,
Implevitque sinus: neque enim minor haeserat illis,
Quos operit glacies Maeotica ruptaque tandem
Solibus effundit torpentis ad ostia Ponti
Desidia tardos et longo frigore pingues.
Destinat hoc monstrum cymbae linique magister
Pontifici summo. Quis enim proponere talem
Aut emere auderet, quum plena et litora multo

34. *libet* 20. 23. 24. — *hic* pro *et* 10. 11. 14–17. 19–25. 27. 45–50. 54–69. 74–73. 77. — *consistere* 11. 19. 24. 45. Non male, si iunxeris has lectiones: *libet hic consistere*, h. e. aliquamdiu subsistere, immorari placet in re tam memorabili et honorifica Imperatori, quae non leviter obiterque tractanda est. Sed exquisitior videtur nostra lectio. v. Comm.

35. *Parete, puellae* 22. in marg. Nimis imperiose!

37. *semianimem* 11. 15. 19. 21. 22. 24. Nil interest. Vox autem per συνίζησιν efferenda, ut *semiustus*, *semiambustus*, *abiete* et alia. Cf. ad Sil. 3, 16. 495. Bentl. ad Hor. Sat. 2, 8, 1. et interp. Virg. Aen. 3, 578. 5, 697. 10, 396.

39. *Hadriaci* pro *Adriaci*, ut *Hiberia*, *Hannibal*, *Hamilcar*, *Hasdrubal* al., propter auctoritatem antiquorum codd. et nummorum scribi iubent Drak. ad Sil. 1, 39. 54. 8, 439. Broekhus. ad Prop. 1, 6, 1. Cellar. geogr. 1, 2, 9. et orthogr. lat. T. I. p. 109. 145. ed. Harles., Corte ad Sall. b. Iug. 5. interpr. Corn. Nep. Ham. 1. et Horat. Od. 1, 3, 15. 16, 4. Sed in totidem fere libris adspiratio desideratur, et ubique in Graecorum scriptis. — *rombi*, *rumbi* et *rhumbi* al., ut et v. 68. 119. et 11, 121.

40. *Achon* 14. 27. 46–50. 60. 61. 65. 68. 71.

41. *sinum* 24. — *nec* 17. — *maior* 14. — *hic erat* pro *haeserat* coni. Schrader, vulgare verbum substituens poetico et exquisitiori.

43. *ostia Nili* 26. *hostia* al.

45. *Destinet* 14. 58.

47. *audebit* 10. — *haec litora* 21. 26. *ea litora* 59. 60. 65. 69. Vulgo post *auderet* signum interrog. ponitur et post *ferent* colon aut semicolon.

Delatore forent? Dispersi protenus algae
Inquisitores agerent cum remige nudo,
Non dubitaturi fugitivum dicere piscem
Depastumque diu vivaria Caesaris, inde
Elapsum veterem ad dominum debere reverti.
Si quid Palfurio, si credimus Armillato,
Quidquid conspicuum pulcrumque est aequore toto,
Res fisci est, ubicumque natat. Donabitur ergo,
Ne pereat. Iam letifero cedente pruinis
Auctumno, iam quartanam sperantibus aegris,
Stridebat deformis hyems praedamque recentem
Servabat: tamen hic properat, velut urgeat Auster.
Utque lacus suberant, ubi, quamquam diruta, servat
Ignem Troianum et Vestam colit Alba minorem,
Obstitit intranti miratrix turba parumper.

48. *dispersi* (immo *dispersae*) *protenus alni* (h. e. navium naufragarum et dispersarum) *Inquisitores*, quales erant Palfurius et Armillatus, emend. Graevius. Praestitisset *alti* (maris) *inquisitores*, vel *alto* (in mari, per mare etiam dispersi) vel *aulae Inquisitores*, i. e. delatores Caesaris. Sed vulgata lectio aptissima.

53. *Palphurio* 56. 60. 65. 74. *Parfurio* 17. 19–22. *Parphutio* 11. — *vel creditur* 11.

54. *ex aequore* 10. 14. 27. 45. 67. 74. *in aequore* 15. *aequore toto est* 12. *ex aequore toto est* 19. 20. 21. 23–25. 46–50. 55. 58. 61. 63–69.

55. *natet* 26.

56. In omnibus, quas vidi, editt. post *pereat* comma et post *aegris* punctum reperitur, quo prorsus turbatur vera h. l. sententia.

57. *Auctumno* scripsi pro *Autumno*, quoniam haec vox formata est ab *augere* vel *auctum*, ut *auctor* et *auctoritas*, ap. Dion. αὐκτώριτας. Accedunt lapides et inscriptt.

58. *hyems* rectius scribitur quam *hiems*, a Gr. ὕω, pluo; unde proprie est pluvia ac tristis tempestas.

59. *hinc* 49. 50. — *urgueat* reponendum videtur pro *urgeat*, quoniam illud in optimis libris nummisque reperitur, ut *tinguo*, *unguo* al. v. Pier. ad Virg. Aen. 5, 202. et Drak. ad Sil. 6, 265.

60. *lucus* 65. — *suberant* 1. 28. al. *suberat* 16. *subeunt* 17 a m. pr. *subeant* 14. 17 a m. sec. *superant* (h. e. transeunt scil. piscator et inquisitores) 2. 3. 5. 11. 68. 74. Sed v. Comm.

61. *ac* 27. 47. 48. 50. 64.

Ut cessit, facili patuerunt cardine valvae.
Exclusi spectant admissa opsonia Patres.
Itur ad Atridem. Tum Picens, Accipe, dixit,
Privatis maiora focis: genialis agatur
Iste dies, propera stomachum laxare saginis,
Et tua servatum consume in saecula rhombum.
Ipse capi voluit. quid apertius? et tamen illi
Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se
Non possit, quum laudatur Dis aequa potestas.
Sed deerat pisci patinae mensura. Vocantur

63. *Excessit* 14. 29. *Et cessit* 10. 11. 15–17. 19–25. 45–50. 54–70. 74. et plerique codd. Paris. non improb. Ach. *At* aut *Sed cessit* emend. Schurzfl. Ego solam distinctionem mutavi. Piscatori *intranti parumper obstitit turba miratrix; sed ut cessit* ei haec turba, stupore remisso, facilis illi patuit aditus. — *faciles* 26. Parum interest. *fragili* 45. — Post *valvae* excidisse copulam *et*, suspicatur Iacobs. Eius vero ellipsin et asyndeta tum aliis scriptoribus, tum Iuvenali frequentissima esse, monet Hein. coll. III, 216. V, 143. VI, 206. 430. 551. 604. 648. VII, 89. VIII, 27. 36. 49. 66. IX, 98. X, 101. XII, 46. XIII, 135. XIV, 102. 103. XV, 135. Gron. et Drak. ad Liv. X, 35. XXVII, 16. Oudend. ad Lucan. I, 155. Duker. et Oudend. ad Suet. Aug. 5.

64. *exspectant* 17. 20–23. 26. 27. 29. 45–50. 54–56. 59–61. 63–65. 74. et XXIV codd. Paris. prob. Prateo et Ach. Ille h. l. ita interpretatur: Patentibus valvis introducti, qui munera portabant, exclusis etiam senatoribus, qui Domitianum comitati fuerant quique interim foris stant et exspectant, quid inde fiat. Hic exponit: *Patres exclusi* i. e. prae foribus stantes et in vestibulo, *exspectant* dum opsonia. — *obsonia* scribunt et ediderunt multi. Sed est Gr. ὀψώνιον.

65. *Tunc* 21. 22. 27. 45–47. 49. 50. 60. 61. 63. 65.

67. *Ista* 22. — *lassare* 22. — *saginam* 1. 9 a m. pr. Vetus scholion est: „Alii *sagittis*, ut sit sensus acutis curis, ut exercitatione sagittarum. Digestioni, inquit, et harenis, (forte leg. *sagittarum, digestionem invita. Alii SAGENIS*) quibus vectari illum debere dicit ob cibum futurum. Legitur et *saginis* i. e. escis futuris stomachi indigestum (leg. *stomachum digestioni*) praeparare.“

68. *tempora* pro *saecula* 14. ex interpr.

69. *Ille* 19. — *rapi* 16. — *at tamen* 23.

72. *spatium* pro *mensura* 84 a m. pr.

Ergo in consilium proceres, quos oderat Ille;
In quorum facie miserae magnaeque sedebat
Pallor amicitiae. Primus, clamante Liburno,
Currite! iam sedit!, rapta properabat abolla
Pegasus, adtonitae positus modo villicus Urbi.
Anne aliud tunc Praefecti? quorum optimus atque
Interpres legum sanctissimus omnia quamquam
Temporibus diris tractanda putabat inermi
Iustitia. Venit et Crispi iucunda senectus,
Cuius erant mores, qualis facundia, mite
Ingenium. Maria ac terras populosque regenti
Quis comes utilior, si clade et peste sub illa
Saevitia damnare et honestum afferre liceret
Consilium? Sed quid violentius aure tyranni,
Cum quo de pluviis aut aestibus aut nimboso
Vere loquuturi fatum pendebat amici?
Ille igitur numquam direxit brachia contra
Torrentem, nec civis erat, qui libera posset
Verba animi proferre et vitam impendere vero.

73. *concilium* 14. 21 a m. sec. 46. 48. 56. 59. 60. 63. 65. 77. et quidam codd. Paris. Male, si verum est, *consilium* et *concilium* ita differre, ut hoc de coetu hominum, qui audiendi, illud de conventu (βουλῇ) eorum, qui deliberandi causa conveniant, dicatur; quod monent Ernesti in clav. Cic., Gron. ad Liv. 44, 2. Iani ad Horat. Od. 3, 25, 6. Heyne ad Virg. Ge. 1, 25. et Aen. 6, 433. 9, 227. 10, 2. 11, 234. 304. 469. Crediderim tamen, voc. *concilium* (a *concieo*) de omni conventu adhiberi posse, neque ei inesse vim audiendi. Cf. inf. v. 145. et N. Heins. ad Claudian. in Eutrop. 2, 325. — *oderat ipse* 21. Scrib. *Ipse* aut *Ille*. Cf. Comm. ad 1, 6.

75. *clamante tribuno* 24.

76. *sedet* 12. 14–17 a m. sec. 19. 22–24. 45. 49. *cedit* 60. — *et rapta* 22–23.

77. *urbis* 60. 65.

78. *tum* 11. 17. 19. 26. Praestiterit *nunc*. Sed v. Comm. — *hic* ante *quorum* adiicitur in 20. 21. *atque hic* 19. 29. 59. 60. 65. 68.

84. *ac peste maligna* 22.

85. *Saevitiem* 16. — *ferre* 12. 14–17. 19. 20. 22–27. 45–49. 54–60. 64. 65.

86. *et si quid* 19.

85. *de nimbis aut aestibus aut pluvioso* edidit Marshall, nescio qua auctoritate nixus.

91. *Verba animi* Iuvenalem dixisse vix crediderim, etsi non

Sic multas hyemes atque octogesima vidit
Solstitia, his armis illa quoque tutus in aula.
Proximus eiusdem properabat Acilius aevi
Cum iuvene, indigno, quem mors tam saeva maneret
Et Domini gladiis tam festinata: sed olim
Prodigio par est in nobilitate senectus;
Unde fit, ut malim fraterculus esse gigantis.

ignoro, in antiquissima rudiumque populorum lingua *cogitationes animi* vocari *verba*, et *loqui* vel *loqui in corde* (אמר vel אמר בלבו et *λέγειν ἐν ἑαυτῷ* vel *ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ* in libris sacris V. et N. T.) esse id. qd. sentire, cogitare. Legendum forte *animo proferre*. Non satisfacit certe nota Hein. „*Verba animi* aliquis *profert*, qui dicit, quid sentiat, sine ulla simulatione. Et nos dicimus: *die Sprache des Herzens reden.*" Desidero exempla dictionis.

93. Perperam minor distinctio post *armis* in omnibus editt. posita: nam iungenda verba *tutus his armis*, et in voce *illa* magna vis inest, quae augetur, si ei voc. *quoque* iunxeris. Possis etiam, puncto post *Solstitia* posito, verba *his quoque armis* (iisdem artibus) *tutus* cet. ad Acilium referre. Sed vulgaris interpunctio praeferenda videtur. *his annis* (in tam provecta et obnoxia aetate) emend. H. Vales. ne unum idemque bis *sic* et *his armis*, et *arma* insolenter pro *arte* dicantur.

95. *indigne* 16. *indignus* aliquando suspicabar. At v. Comm.

96. *gladiis domini* 21. — *iam destinata* 11. 12. 14–17. 19–27. 45–49. 54–63. 65–67. 71–74. et omnes (XXXV) codd. Paris. adversante metro. Hinc Lipsius Epist. Quaest. 4, 25. vel *tam festinata*, vel *iam designata* reponi iubebat. Alii editores hoc, alii illud recepere, ne laudato quidem emendationis auctore. *iam designata* 69. *iam festinata* 33 a m. sec. 50. 64. 68. *tam festinata* 28. 70. 75–77. 81. 82. Lectionem omnium codd. et editt. antt. revocavit Ach.

97. *Par est prodigio* 22. — *in* pro vulg. *cum* 7. 10. 11. 14–17. 19–25. 45–50. 54–63. 65–70. 74. et omnes codd. Paris. unde nunc illud restitui cum Ach.

98. *Ut non sit* 22. — *mallem* 16. — *gigantis* 3. 4. 5. 10. 12–14. 17. 19–24. 45. 47. 49. 54. 57. 58. 70. 75. 76. 82. et XXXII codd. Paris. *gigantum* 11. 15. 16. 25. 46. 48. 50. 55. 56. 59–69. 71–74. 77. 81. et tres codd. Paris. Sed cur h. l. *fraterculus*, non *frater?* Sensus forte est, sed male expressus: malim pumilio esse, quam gigas, h. e. homo obscurus et ignobilis, quam nobilis. Crediderim potius, poetam scripsisse: *ut nolim fraterculus esse gigantis*, h. e. amicus Caesaris, qui odit nobiles eorumque

Profuit ergo nihil misero, quod cominus ursos
Figebat Numidas, Albana nudus arena
Venator. Quis enim iam non intelligat artes
Patricias? quis priscum illud miretur acumen,
Brute, tuum? Facile est barbato imponere regi.
Nec melior vultu, quamvis ignobilis, ibat
Rubrius, offensae veteris reus atque tacendae
Et tamen improbior satiram scribente cinaedo.
Montani quoque venter adest abdomine tardus,
Et matutino sudans Crispinus amomo,
Quantum vix redolent duo funera; saevior illo
Pompeius tenui iugulos aperire susurro,
Et, qui vulturibus servabat viscera Dacis,
Fuscus, marmorea meditatus proelia villa,
Et cum mortifero prudens Veiento Catullo,
Qui numquam visae flagrabat amore puellae,
Grande et conspicuum nostro quoque tempore monstrum!
Caecus adulator dirusque a ponte satelles,

apibus inhiat. Cf. omnino ad V, 135. et 137. Ita et diminutivum est aptissimum, quoniam de *gigante*, Caesare, agitur, et sententia satirico ingenio consentanea eique convenienter expressa.

101. *Quis enim non intelligeret* 14.

102. *miretur* pro *miratur* revocavi ex 25. 46. 48. 49. 54–56. 59. 60. 62. 64–74. quoniam exquisitius est et praecessit *intelligat*.

105. *Claudius* forte s. *Clodius* substituendus in locum *Rubrii*, et haec verba ex iis explicanda, quae Sueton. Domit. c. 1. de Clodio Pollione et poemate Neronis *cinaedi* memoriae prodidit. Sed v. Comm.

109. *non* pro *vix* 22 a m. sec.

116. *e ponte* (ut XIV, 134. *aliquis de ponte*) malebat N. Heins. ad Ovid. Ibin v. 420. Sed durissima est verborum *a* vel *e ponte* explicatio, (v. Comm.) et de infimo Catulli genere nihil constat. Aptior prodit sententia, si emendaveris: *dignusque in ponte satelles* cet., *dignus*, qui ob caecitatem *in ponte*, (v. ad XIV, 134.) tamquam *satelles* s. custos pontis, *dignus*, qui ad Aricinum clivum *mendicaret*. Enimvero praeferenda forte coniectura H. Valesii *dirusque ac sponte satelles*, h. e. mali Principis malus adulator, consiliarius et minister, non aliqua necessitate coactus, sed sola pravae naturae malignitate impulsus: ut ap. Plin. Ep. III, 7. *Laeserat* Silius *famam suam*

Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes,
Blandaque devexae iactaret basia redae.
Nemo magis rhombum stupuit: nam plurima dixit
In laevam conversus; at illi dextra iacebat
Belua. Sic pugnas Cilicis laudabat et ictus
Et pegma et pueros inde ad velaria raptos.
Non cedit Veiento, sed, ut fanaticus, oestro
Percussus, Bellona, tuo divinat et, Ingens
Omen habes, inquit, magni clarique triumphi:
Regem aliquem capies, aut de temone Britanno
Excidet Arviragus: peregrina est belua: cernis
Erectas in terga sudes? Hoc defuit unum
Fabricio, patriam ut rhombi memoraret et annos.
Quidnam igitur censes? conciditur? Absit ab illo
Dedecus hoc, Montanus ait. Testa alta paretur,
Quae tenui muro spatiosum colligat orbem.
Debetur magnus patinae subitusque Prometheus.
Argillam atque rotam citius properate; sed ex hoc

sub Nerone credebatur sponte accusasse. Conf. inf. VIII, 193. XIV, 107. Sen. Ep. 95. (*voluntate peccare et sponte delinquere*) Virg. Aen. VII, 204.

117. *Aricinas — ad arces* (ad collem s. clivum Aricinum, de quo v. Comm. ad 3, 192.) quin corrigendum sit vix dubito. *Axem* certe poetis dici collem editum, non mihi persuasere Plathner et Scalig. ad Prop. 4, 1, 125. ubi Passerat. ex vet. libro recte restituit *arcis.*

118. *redae* scripsi pro *rhedae.* v. ad 3, 10.

120. *laevam* 16. 24. 25. 27. 28. 45-50. 54-60. 64. 65. et quidam codd. Paris. unde recepi pro *laevum.*

121. *Belua* pro *bellua* 21-25. 27. 45. 47. 56. 59. 60. 65. quam scripturam servavi, quia in antiquiss. membranis obvia est, etsi improb. Cellar. orthogr. lat. T. 1. p. 188. ed. Harles. Cf. ad 3, 85. — *pugnam* 45. — *iactabat* 21.

122. *Ut* 22. — *paegma* (πῆγμα) 62. 68. 71. 72.

125. *clari magnique* 16. 20.

127. *Excidit* XXV codd. Paris. et 12. 17. 20-22. 26. 29. 33. cuius Schol. exponit ita: *mortuus est et de regno expulsus; tamquam vaticinentur de re praesenti vel quasi iam facta.* — *Armiragus* 19. *Arguragus* 21 a m. sec.

131. *testa illa* 20. 21 a m. pr.

133. *patinae magnus* 11.

134. *cives* pro *citius* 22. *subitusque Prometheus Argillam atque rotam citius properare*

Tempore iam, Caesar, figuli tua castra sequantur.
Vicit digna viro sententia. Noverat ille
Luxuriam imperii veterem noctesque Neronis
Iam medias aliamque famem, quum pulmo Falerno
Arderet. Nulli maior fuit usus edendi
Tempestate mea. Circeis nata forent, an
Lucrinum ad saxum Rutupinove edita fundo
Ostrea, callebat primo deprendere morsu;
Et semel adspecti litus dicebat echini.
Surgitur et misso proceres exire iubentur
Consilio, quos Albanam dux magnus in arcem
Traxerat adtonitos et festinare coactos,
Tamquam de Cattis aliquid torvisque Sygambris

ingeniosa est coniectura Ill. Com. C. A. Fr. de Ranzau, laudata in Cel. Wolfii literar. Anal. Vol. I. Fasc. II. p. 511.

135. *iam figuli, Caesar* 26. — *sequuntur* 16.

140. *Circeiis* 60. 65.

141. *Rutupinoque* 20. 25. 27. 46–48. 55–60. 61. 65. *Ruptupinoque* 17 a m. pr. 19. *Rutipinoque* 15.

142. *deprehendere* 17. 22. 24. 27. 61.

143. *simul* 17 a m. sec. — *dicebat litus* 14.

145. *Consilio* pro *Concilio* recepi ex 17. 20. 21 a m. pr. 23. 24. 27. 45. 47. 50. 57. 64. Cf. ad v. 73.

147. *Getis* pro *Cattis* 10. 12. 14–17. 19–22. 25. 27. 46–48 55–63. 65. 67–69. et omnes (XXXV) codd. Paris. contra historiam et metri leges. *Geticis* 11. 24. 26. 71–74. 77. *Gethis* 45. *Gathis* 49. *Gotis* 23. *Dacis* 68. *Giatis* Lubini vetus commentator, qui etiam monet, *Giatas* esse Scotos. — *tortisque* malebant Valla, Grang., Schegk. in Praemissis et Ramires ad Martial. de spect. 4, 9. *Crinibus in nodum tortis venere Sygambri.* Cf. inf. 13, 165. et Smetii ant. neom. p. 70. ubi XII Sygambrorum capita expressa vultu truci crinibusque in nodum tortis. Sed poeta Sygambros non simpl. *tortos* hoc sensu dixisset; vulgata quoque lectio multo aptior est h. l. et *anxietati* Imperatoris. — *Sycambris* 11. 17. 24. 60. 65. *Sigambris* 14 a m. pr. *Sicanbris* 21. *Sicambris* reliqui. *Sygambris* edidi, quoniam haec scriptura auctoritate nititur tum antiquiss. codd. Ovidii, Claudiani aliorumque, tum Graecorum auctorum: nam Dioni et Ptolemaeo constanter dicuntur *Σύγαμβροι*, Straboni IV. p. 194. et al. *Σούγαμβροι*, ut *Sugambri* Tac. Ann. 2, 26. 4, 47.

Dicturus, tamquam et diversis partibus orbis
Anxia praecipiti venisset epistola pinna.
Atque utinam his potius nugis tota ille dedisset
Tempora saevitiae, claras quibus abstulit Urbi
Illustresque animas impune et vindice nullo!
Sed periit, postquam cerdonibus esse timendus
Coeperat. Hoc nocuit Lamiarum caede madenti.

SATIRA V.

ARGVMENTVM.

Conditio parasitorum tam misera est et libero homine indigna, ut honestius sit mendicare, quam inopem illorum vitam colere. v. 1—11. *Divites enim patroni, qui pauperes nonnumquam clientes ad coenam vocant, amplissimum ita illis praemium officiorum persolvisse putant;* (12—23.) *neque eadem iis, quae sibi, sed viliora vina,* (24—37.) *pocula,* (38—50.) *aquam,* (51. 52.) *panem,* (67—79.) *pisces et oleum,* (80—113.) *aves et opsonia,* (114—124.) *fungos* (146—148.) *et poma* (149—155.) *apponi atque a vilioribus servis ministrari iubent.* (52—66.) *Praeterea pauperibus non licet inter coenandum libere loqui, neque pocula iis a superbo hospite propinantur.* 125—131. *Is enim non meritorum ac virtutum, sed opum rationem habet, et eosdem clientes summa com-*

12, 39. Cf. Heins. ad Ovid. Am. 1, 14, 49. Oudend. ad Suet. Aug. 21. Duker. ad Flor. 4, 12. Iani ad Hor. Od. 4, 2, 36.

148. *de* pro *et* 15. *et* abest ab 10. 11. 14. 16. 21 – 27. 45 – 50. 54 – 69. 71 – 74. 77.

149. *penna* 11. 14 – 17. 19. 20. 23 – 26. 45 – 50. 54 – 69. 71 – 74. et plerique codd. Paris. Cf. ad 3, 118.

150. *nugis potius* 15. 20. 21. 77. — *ille* pro *illa* restitui ex 74. 17. 20. 21 a m. sec. 22. 29. et nonnullis codd. Paris. Importuna vox *illa*, quam nemini displicuisse mireris.

151. *clarae q. a. U. Illustres animas* 60. 65. *Illustres* quoque in 25. 27. 46 – 48. 56 – 59. 64. *Vindice nullo* malebat C. Vales. ut simul alludatur ad Vindicem, qui Neronis crudelitatem defectione repressit.

plecteretur comitate summaque honore, si forte fortuna repente locupletarentur nullamque liberorum stirpem haberent. 132—145. *Divites vero non tam male atque ignominiose accipiunt pauperes, ut parcant sumtui, sed ut eos ludificentur.* 156—160. *Quicumque igitur, si vel libertinus fuerit, nedum ingenuus, inani honoris specie ac spe bene coenandi ductus talem contumeliam his patitur, dignus est, qui longe maiori afficiatur.* 161—173.

Satira pulcerrima, qua non modo divitum superba atque iniqua ingenuorum clientium tractandorum ratio notatur, sed etiam v. 1—11. et 161—173. horum stultitia humilisque animus, qui tantam ignominiam patienter ferat. Comparentur ei Plin. Epist. II, 6. Athen. VI, 5—18. (26—80. p. 234—262. ubi prolixe agit de parasitis et adulatoribus) Petron. Sat. c. 31. (ubi conf. intpp.) et in primis Lucianus περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, cuius egregii libelli titulum Wieland vertit: *von dem traurigen Loos der Gelehrten, die sich in vornehme und reiche Häuser vermiethen.* — Nota Achaintrii est: „Ideo clientelam instituerat Romulus, ut patricios et plebeios mutua officiorum ratione devinciret utque hos contemtu superiorum, illos inferiorum invidia eximeret. Patronus clienti opem aliaque necessaria, patrono cliens suffragium et auxilium vel ipsi vel amicis debebat. Hinc veneratio et obsequentia, illinc protectio et tutela iubebantur. Verum corruente re publica sensim evanuit huius institutionis benignitas. Clientes servi propemodum habiti sunt superbi et fastidiosi domini, nec iam amici, sed satellites facti."

Si te propositi nondum pudet atque eadem est mens,
Ut bona summa putes, aliena vivere quadra;

Sat. V.

1. *Sic pro si* v. 1. et 3. legendum censebat Labinus, ut interrogatio esset coniuncta cum exclamatione et indignatione, hoc modo: Siccine te nondum — pudet? itane vero in turpi tuo proposito perseveras? Sed ita versus

Si potes illa pati, quae nec Sarmentus iniquas
Caesaris ad mensas, nec vilis Galba tulisset:
Quamvis iurato metuam tibi credere testi.
Ventre nihil novi frugalius. Hoc tamen ipsum
Defecisse puta, quod inani sufficit alvo:
Nulla crepido vacat? nusquam pons et tegetis pars
Dimidia brevior? Tantine iniuria coenae?
Tam ieiuna fames, quum pol sit honestius, illic
Et tremere et sordes farris mordere canini?
  Primo fige loco, quod tu discumbere iussus
Mercedem solidam veterum capis officiorum.
Fructus amicitiae magnae cibus. Imputat hunc rex
Et, quamvis rarum, tamen imputat. Ergo duos post
Si libuit menses neglectum adhibere clientem,
Tertia ne vacuo cessaret culcita lecto;
Una simus, ait. Votorum summa! Quid ultra
Quaeris? Habet Trebius, propter quod rumpere somnum

5 non bene cohaeret cum verbis praecedd. Nec tamen censendus est in scirpo quaesisse nodum: quem recte interpretes, quod sciam, nondum solverunt. v. Comm. — *est* omittunt 13. 15. 22. 25. 45. 59. et multi codd. Paris.

4. *aut* pro *nec* 16. — *Gabba* 1. 9. 11. Vetus scholion est: Apicius Gabba sub Tiberio scurra nobilis fuit. Cf. Plut. Erot. p. 759. 760. vel ed. Reisk. T. IX. p. 45. ubi in nonnullis codd. Κάλβας dicitur, in aliis Κάββας; ut h. l. *Gabba*. v. tamen Comm.

5. *reddere* 29. — *Testi* quidam male scribunt, ut sit vocat. et intelligatur Testius Caballus scurra, ex Martiali notus; in cuius optimis exemplar. non *Testius* dicitur, sed *Tectius*.

10. v. Excurs. ad h. l.

12. *finge* 25. 27. 48. 57. 59. 60. 65. 68.

13. *solitam* 7. 21. 22. 28. 45. 68.

15. *raro* 11. 14. 15. 26. Vetus Schol. *ubi et hoc, quod vile est, imputat:* unde Schurzfl. suspicabatur, eum pro *rarum* legisse *macrum* vel simile quid.

16. *licuit* 27. 47. 50. — *accire* 25. 56. 57. 59. 60. 65.

17. *culcitra* 11. 15. 16. 19. 20. 21 a m. sec. 22–25. 27. 45–50. 54–67. et XXV codd. Paris. *culcita* 2. 10. 14. 17. 21 a m. pr. 26. 60–77. et X MSS. Paris. recte, si fides habenda Festo, Nonio, Varroni, Manutio in orthogr. et Torrent. ad Suet. Tib. 54.

Debeat et ligulas dimittere, sollicitus, ne
Tota salutatrix iam turba peregerit orbem
Sideribus dubiis aut illo tempore, quo se
Frigida circumagunt pigri sarraca Bootae.
Qualis coena tamen? Vinum, quod sucida nolit
Lana pati: de conviva Corybanta videbis.
Iurgia proludunt; sed mox et pocula torques
Saucius et rubra deterges vulnera mappa,
Inter vos quoties libertorumque cohortem
Pugna Saguntina fervet commissa lagena.
Ipse capillato diffusum consule potat
Calcatamque tenet bellis socialibus uvam,
Cardiaco numquam cyathum missurus amico.
Cras bibet Albanis aliquid de montibus aut de
Setinis, cuius patriam titulumque senectus
Delevit multa veteris fuligine testae;
Quale coronati Thrasea Helvidiusque bibebant
Brutorum et CassI natalibus. Ipse capaces
Heliadum crustas et inaequales beryllo

22. 23. desunt 13. et post v. 19. ponendi videbantur Schurzfl.

23. *serraca* 1. 10. 14. 17. 19–21. 23–26. 45–47. 49. 50. 54. 56. 57. 58. 64–67. 69. 70. 74–77. 82. *sarraca* 11. 15. 16. 22. 27. 48. 56. 59–63. 68. 71–73. 81. v. sup. ad 5, 255.

24. *sucida* pro *succida* reposui ex 17. 19. Ita etiam *sucinum*, *sucus*, *sucosus*, *suculentus* in antt. codd. et glossis Philox. recte scribitur a *sugendo*. Cf. Heins. ad Sil. 7, 169. Pier. et Heyne ad Virg. Ecl. 3, 6. inf. ad 11, 76. — *nolet* 57. *nollet* 11. 15. 16. 19. 24. 25. 27. 28. 45–50. 54–56. 58–60. 64. 65. et XV codd. Paris.

25. *te e conviva Corybanta videbis* emend. H. Vales.

26. *procedunt* 2. *praeludunt* 27. — *ut pocula portas* coni. Schrader, et v. 27. *at* pro *et*.

27. *detergis* 16. *detergens* 14.

30. *defusum* 23.

32. *Cordiaco* 19. *Cardiaco cyathum non porrecturus amico* in quodam exemplari, nescio quo, invenit Lubinus.

36. *biberent* 14. *solebant* (scil. bibere) 25. 27. 46–48. 56–60. 65. quod doctius videri potest et a poeta profectum; nisi glossa forte fuit *bibere solebant*, et pars eius in textum irrepsit.

37. *in natalibus* 15.

38. *Eliadum* 22. 24. 45. *Apiarum* 14. *Beliadum* vet. Schol. qui contulit Virg. Aen. 1, 729. Male. — *inaequales beryllos* 10.

Virro tenet phialas: tibi non committitur aurum;
Vel, si quando datur, custos affixus ibidem,
Qui numeret gemmas unguesque observet acutos.
Da veniam: praeclara illic laudatur iaspis.
Nam Virro, ut multi, gemmas ad pocula transfert
A digitis, quas in vaginae fronte solebat
Ponere zelotypo invenis praelatus Iarbae.
Tu Beneventani sutoris nomen habentem
Siccabis calicem nasorum quatuor ac iam
Quassatum et rupto poscentem sulphura vitro.
Si stomachus domini servet vinoque ciboque;
Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

12. 15. 17. 19–22. 27. 45–50. 55. 56. 59–61. 63. 65. 74. 77. omnesque codd. Paris. e quibus hanc lectionem revocavit Ach. qui verba sic iungit et exponit: *Virro tenet phialas, Heliadum crustas et inaequales beryllos*, h. e. ex Heliadum crustis et inaequalibus beryllis effictas. *inaequales beryllis* coni. H. Vales. coll. Virg. Aen. V, 267. *cymbia aspera signis.*

39. *Viro* 46. 48. ut et 27. 47. 49. inf. v. 43. *Virrho* 17. *Vyrro* 20. *Vero* 21. *Guirro* 22.

40. *Vel si quando*, (scil. committitur) *datur custos a. i.* interpungebat H. Vales. *ibidem est* 22.

41. *numerat — observat* 16. 22. 45. — *ungues* 14–17. 19–21. 23. — *acnos* 20. *aduncos* 49. 55–57. 59. 60. 65. *amicos* 4. 12. 14. 17. a m. pr. 23 a m. pr. et cod. Lugdun. teste ac prob. N. Heins. ad Ovid. A. A. 1, 585. et Trist. 1, 9, 65. ubi similiter Ovidio *amica* dici monet *pectora, limen, causam* et *ventum* A. A. 3, 737. ex Ponto 2, 4, 17. Trist. 1, 8, 65. et Met. 13, 440.

42. *illic* (h. e. in poculo) revocavi ex 1. 7. 10. 11. 14–17. 19. 21. 22. 25–27. 45–50. 54. 55. 57. 59. 63. 64. 77. et XXX codd. Paris. *illi claudatur* 61. 62. et duo MSS. Paris. vitiose. *ibi* 20. *illi laudatur* 23. 24. 56. 60. 65–76. 81. 82. et III codd. Paris.

45. *Iarbae* recepi ex 17. 21. 24. 45. 81. *Yarbae* 19. 20. *Hyarbae* 27. 46–48. 50. 56. 59–65. 68. 71. 73. *Hiarbae* 1. 14–16. 22. 23. 25. 26. 49. 54. 55. 57. 58. 65–67. 69. 70. 72. 74–77. 82. Cf. ad Sil. 1, 417. et intpp. Virg. Aen. 4, 36. 196.

47. *vasorum* 10. 16. 26. 54. 71. 72. 73. — *et iam* 15. 77. *at iam* 23. *aut iam* 21.

48. *et* abest a 19.

49–52. Manso recte, opinor, monet, turbatum esse versuum sententiarumque ordinem et ita restituendum: *Non eadem vobis poni modo vina querebar.* Si

Non eadem vobis poni modo vina querebar:
Vos aliam potatis aquam. Tibi pocula cursor
Gaetulus dabit aut nigri manus ossea Mauri
Et cui per mediam nolis occurrere noctem,
Clivosae veheris dum per monimenta Latinae.
Flos Asiae ante ipsum, pretio maiore paratus,
Quam fuit et Tulli census pugnacis et Anci
Et, ne te teneam, Romanorum omnia regum
Frivola. Quod quum ita sit, tu Gaetulum Ganymedem
Respice, quum sities. Nescit tot millibus emtus
Pauperibus miscere puer: sed forma, sed aetas
Digna supercilio. Quando ad te pervenit ille?
Quando vocatus adest calidae gelidaeque minister?
Quippe indignatur veteri parere clienti,
Quodque aliquid poscas et quod se stante recumbas.
Maxima quaeque domus servis est plena superbis.
Ecce alius quanto porrexit murmure panem
Vix fractum, solidae iam mucida frusta farinae,
Quae genuinum agitent, non admittentia morsum.
Sed tener et niveus mollique siligine factus
Servatur domino. Dextram cohibere memento.
Salva sit artocopi reverentia. Finge tamen te

stomachus domini fervet vinoque ciboque, Frigidior — pruinis; Vos aliam potatis aquam.

51. *nobis* 26. 47. 54. 58.

52. *pocula furvus Gaetulus dabit* coni. Schrader, coll. Horat. Sat. 2, 8, 14. *procedit fuscus Hydaspes Caecuba vina ferens.*

54. *nolles* 19. 22. 27. *non vis* 14.

55. *monimenta* (a *monitum* dicta) scripsi pro *monumenta.* Cf. Schelleri praecepta styli T. I. p. 35. et Cellar. orthogr. Nugatur Serv. ad Virg. Aen. 12, 945. putans, *monumenta* esse memoriae, *monimenta* vero a mentis admonitione dicta.

57. *census Tulli* 24.

61. *servire* pro *miscere* 15.

63. *rogatus adest* 10. — *caldae* 50. 61. 63. Cf. Quintil. 1, 6.

70. *Si tener — domino, dextram* cet. 11.

72. *artoptae* 1. 70. 75. 76. 82. *artocoptae* cod. Thuan. 1. *artocopi* 10–12. 14–17. 20–27. 45–50. 54–69. 71–74. et XXXIV codd. Paris. e quibus hanc lectionem revocavi cum Ach. ut designetur vel pistor, vel potius servus, qui panem secuerit. *arthecopi* 13. 19.

Improbulum, superest illic, qui ponere cogat.
Vis tu consuetis audax conviva canistris
Impleri panisque tui novisse colorem?
Scilicet hoc fuerat, propter quod, saepe relicta
Coniuge, per montem adversum gelidasque cucurri
Esquilias, fremeret saeva quum grandine vernus
Iupiter et multo stillaret paenula nimbo!
Adspice, quam longo distendat pectore lancem,
Quae fertur domino, squilla et quibus undique septa
Asparagis, qua despiciat convivia cauda,
Quum venit excelsi manibus sublata ministri.
Sed tibi dimidio constrictus cammarus ovo

74. *Vis tu* 10. 11. 21. 26. 28. 31 b. 50. 62. 70–73. 75. 76. 82. et X MSS. Paris. melioris notae. *Vix tu* 12–17. 19–23. 25. 27. 45–49. 54–61. 63–68. 74. et XXV codd. Paris. *Vin' tu* 77. *Vix te* 69. Ferrarius Elect. 2, 10. putabat, sive *Vis* sive *Vin'* legatur, concinnam sententiam aut verum sensum elici neutiquam posse, neque mentem poetae intelligi, nisi *vix* legamus et *audeas* pro *audax* duarum vocalium collisione, ut ipse poeta ad parasitantem loquatur. Sed haec vocalium *ea* collisio s. *συνίζησις* insolita est sensusque h. l. planissimus. Hinc etiam non necessaria est, etsi melior, emendatio Plathneri: *Vis tu non suetis a. c. c. Impleri? panisne tui vis nosse colorem?* Perperam Mancin. post *vix* supplebat *dignus es.*

76. *fuerit* 28.

78. *Aesquilias*, *Aesquillias*, *Exquilias*, *Aexquilias* alii. v. ad 3, 71. — *quum saeva* 11. 20.

79. *Iuppiter* vulgo perperam scribitur: nam vox *Iupiter* contracta ex *Iovis pater*, et prima eius syll. ubivis producitur.

83. *Dum* 10. 11. 13. 17. 19. 23. 24. 45. 49. 54. 57. — *excelsis* 20. 27. 46–49. 54–57. 59. 60. 65. — *porrecta* pro *sublata* 14. 83.

84. *constructus* 73. prob. Plathnero, quia veteres ovis non tantum inchoaverint coenam, sed etiam reliqua *construxerint* et coronaverint fercula, de quo v. Lips. antiq. lect. lib. 3. Casaub. ad Athen. 2, 16. Martial. 10, 48, 11. 11, 53, 8. Plaut. Men. 1, 1, 26. — *gammarus* 10. 11. 16. 17. 20. 24. 27. 45–49. 54. 55. 57. 58. 61. 62. 63. 65. 67. 68. 71–73. *gamarus* 13. 19. 21. 22. 23 a m. pr. Alterutrum etiam legitur in omnibus fere codd. Paris. Vocem esse Latinam neque ab aliis Graecorum scriptoribus, quam ab Epicharmo et Sophrone, Siculis poetis, adoptatam, ut alias, et in plerisque libris *κάμμορον* legi, monet Schweigh. ad Athen. VII, 75. et 110.

Ponitur, exigua feralis coena patella.
Ipse Venafrano piscem perfundit: at hic, qui
Pallidus affertur misero tibi caulis, olebit
Laternam. Illud enim vestris datur alveolis, quod
Canna Micipsarum prora subvexit acuta;
Propter quod Romae cum Bocchare nemo lavatur,
* Quod tutos etiam facit a serpentibus atris.
Mullus erit domino, quem misit Corsica vel quem
Tauromenitanae rupes, quando omne peractum est
Et iam defecit nostrum mare, dum gula saevit,
Retibus adsiduis penitus scrutante macello
Proxima, nec patimur Tyrrhenum crescere piscem.
Instruit ergo focum provincia: sumitur illinc
Quod captator emat Lenas, Aurelia vendat.
Virroni muraena datur, quae maxima venit
Gurgite de Siculo: nam, dum se continet Auster,

86. *perfudit* 19. *perfundit piscem* 20.

87. *affertur* 27. 46–48. 50. 54. 58. 61–63. 65–69. 71–74. 77.

88. *nostris* 26. — *auleolis* 45. Cf. ad 7, 73.

90. 91. v. Excurs. ad h. l.

92. *Mulus* 62. 68. 71–73. *Murus* 11. — *domino* 10. 19–21. 23–25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. et XXV codd. Paris. in his optimi: unde illud pro vulg. *domini* nunc restitui cum Ach.

93. *Taurominitanae* 10. 14. 16. 17. 19. 21–23. 25. 27. 45. 46. 48. 49. 54–69. 71–74. 81. ut passim, et *Taurominium* ap. Cicer. et alios. *Tauromenitanae* 1. 11. 12. 15. 26. 50. 70. 75–77. 82. ut *Tauromenium* in antt. codd. Plin. 3, 8. Gr. *Ταυρομένιον*, Strab. *Ταυρομενία* et in numis TAUROMEN. et TAUROMENITAN. Cf. Heins. ad Ovid. Fast. 4, 475.

94. *Ac* 17. — *mare nostrum* 16.

96. *petitur* 11. *patitur* (scil. gula) 15–17. 19–25. 27. 45–56. 54–60. 62–69. 71–74. 77. Nihil interest.

97. *illic* 22. 59.

98. *Lenes* 22. *Lenas* quidam, solenni librariorum errore, qui lineolam saepe literae *n* perperam imponunt. — *Aureola* 16.

99. *murraena* 22. *murena* quidam, ut in Fastis Capitol. ap. Gruter. p. 295. et in antt. codd., in quibus tamen vel raro vel numquam exprimuntur diphthongi. Licinii quoque cognomen *Murena* ap. Cicer. et *Μουρήνας* in Appiani b. Mithrid. c. 32. 43. 64. seq. Sed piscis dicitur *μύραινα* et *μύραινος* Suidae, Athenaeo, Hesychio, Aristoph. et aliis.

Dum sedet et siccat madidas in carcere pennas,
Contemnunt mediam temeraria lina Charybdim.
Vos anguilla manet longae cognata colubrae,
Aut glacie adspersus maculis Tiberinus et ipse
Vernula riparum pinguis torrente cloaca
Et solitus mediae cryptam penetrare Suburae.
  Ipsi pauca velim, facilem si praebeat aurem.
Nemo petit, modicis quae mittebantur amicis
A Seneca, quae Piso bonus, quae Cotta solebat
Largiri; namque et titulis, et fascibus olim
Maior habebatur donandi gloria: solum
Poscimus, ut coenes civiliter. Hoc face et esto,
Esto, ut nunc multi, dives tibi, pauper amicis.
  Anseris ante ipsum magni iecur, anseribus par
Altilis et flavi dignus ferro Meleagri
Fumat aper: post hunc tradentur tubera, si ver

101. *Cum* 14. — *iacet* pro *sedet* 21. — *madidas siccat* 27. 46–49. 54. 55. 57. 58. 64. contra leges metricas. Hiatus tamen Iuvenali solennes. v. ad 1, 151.

104. *varie* pro *glacie* coni. Schrader; *glareae* (adversante metro) et *glanii* (qui piscis potius *glanis*, *idis*, et *glanus* dicitur Plin. 2, 43, 67. 32, 10. et 12. s. 45. et 53.) et *gladii* H. Vales. qui *gladium* monet a Theodoro reddi xiphiam, piscem marinum, Aeliano memoratum; non vero, an maculis adspersus sit. De *gladio* cf. Plin. IX, 2. et 15. XXXII, 11. s. 53. Durius tamen *glacie* dictum pro *in glacie* vel *glaciei* vel frigore, per hyemem; et lectio emendanda videtur.

105. *torpente* invita Minerva emend. Rutgers. var. lect. 2, 17.

106. *foveam* pro *cryptam* 22. ex interpret. — *Suburrae* alii. v. ad 3, 5.

107. *facilis* suspicari possis tamquam doctius, coll. X, 8. (ubi v. not.) Horat. Sat. 1, 1, 22. et Prop. 2, 21, 15. Librarii epitheta substantivis accommodare solent. Sed vulgata lectio non spernenda. Cf. III, 122. Ceterum versus 107–113. aptiore loco legerentur post v. 131.

111. *gratia* pro *gloria* 29. — *solum hoc* 15. 19.

113. *Vi* (forte *Ut*) *nunc sunt multi* 45.

115. Epitheton *flavi* otiosum videbatur Heinsio ad Ovid. medicam. fac. v. 85. ubi emend. *navi* s. *gnavi* et *validi*, ex quo *flavi* ortum putabat, quum τὸ *di* geminare librarius neglexisset. Sed v. Comm. — *ferro dignus* 11. 17. 19. 21.

116. *raduntur* 2. 3. 14. 15. 19.

Tunc erit et facient optata tonitrua coenas
Maiores. Tibi habe frumentum, Alledius inquit,
O Libye; disiunge boves, dum tubera mittas.
  Structorem interea, ne qua indignatio desit,
Saltantem spectes et chironomonta volanti
Cultello, donec peragat dictata magistri
Omnia: nec minimo sane discrimine refert,
Quo gestu lepores et quo gallina secetur.
Duceris planta, velut ictus ab Hercule Cacus,
Et ponere foras, si quid tentaveris umquam
Hiscere, tamquam habeas tria nomina. Quando propinat

a m. sec. 22-25. 27. 45-47. 49. 50. 54-69. 71-74. 77. 81. et plerique codd. Paris. ut inf. 14, 7. (ubi v. Comm.) quod arrisit Pulm. Britan. Grang. et Heins. ad Ovid. medic. fac. v. 85. *radentur* 17 a m. pr. 19-21. 26. et VII codd. Paris. prob. Almelov. et Graev. Mihi utrumque alienum videtur ab h. l. ubi non de cibis apparandis coquendisque, sed iam paratis et in mensa apponendis, sermo est. *Post huic radentur* edidit Ach. hoc sensu: deinde ipsi, soli Virroni, apponentur; quam verbi *radere* notionem non inusitatam esse monet, non vero probavit, coll. XIV, 7. *rodentur* 16. *traduntur* 10. 13. 48.

117. *Non* pro *Tunc* legendum esse probabile fit ex loco Plinii, in Comm. laudato: nam de *maioribus* agitur tuberibus, quae verno potius tempore tenerrima sunt. — *faciunt* 17 a m. sec.

118. *Aledius* 21. 23-25. 27. 57. 58. 60. 62-68. 71-74. *Alcedius* 22. *Alvedius* 14. *Alidius* 17. *Alichius* 4. *Atilius* 30. prob. Calder. Similis varietas in Cic. ad Att. 12, 4. 24. 27. Forte leg. *Atedius*, cuius luxum notat Tac. Ann. 1, 10.

121. *spectas* 13. 17. 19. 20. 22. 23. 25. 27. 45-50. 54-69. 71-74. *videas* 14. 21. 24. — *chironomunta* 11. 31 b. 46. 49. 54. (cf. Gifan. Ind. Lucret. v. *Acherunta*.) *chironomanta* 14. 15. 22. 23 a m. sec. 27. 47.

122. *peragat mandata* 6.

123. *ne* 19. 23. — *differt* 20.

126. *foras* pro vulg. *foris* nunc recepi ex 17. 20. 21 a m. sec.

127. *quamquam* 22. et duo codd. Paris. idque non male coniecerant Rigalt. et Graev. ut sensus sit: quamquam sis nobilis, (immo ingenuus s. civis) si tamen pauper es, in divitis mensa non audebis hiscere, nisi velis eiici. Iis adstipulatur Schurzfl. qui monet, errorem ex ant. scriptura *cancam* ortum esse, et vetus scholion in suo cod. ita legi: *Sed melius sic: quamquam nobilis sis et habeas tria nomina, ut Cneus Cornelius Scipio et si quid simile.*

Virro tibi sumitque tuis contacta labellis
Pocula? quis vestrum temerarius usque adeo, quis
Perditus, ut dicat regi, Bibe? Plurima sunt, quae
Non audent homines pertusa dicere laena.
Quadringenta tibi si quis Deus aut similis Dis
Et melior fatis donaret; homuncio, quantus
Ex nihilo fieres, quantus Virronis amicus!
Da Trebio! Pone ad Trebium! Vis frater ab ipsis
Ilibus? O nummi, vobis hunc praestat honorem,
Vos estis fratres. Dominus tamen et domini rex
Si vis tu fieri, nullus tibi parvulus aula
Luserit Aeneas nec filia dulcior illo.
Iucundum et carum sterilis facit uxor amicum.
Sed tua nunc Mycale pariat licet et pueros tres
In gremium patris fundat simul: ipse loquaci
Gaudebit nido; viridem thoraca iubebit

128. *sumitve* coni. Iacobs.

132. *Quadraginta* 19. 20. 24. 27. 46–50. 54. 55. 58. 64. Male. v. ad 1, 106.

133. *deferret* pro *donaret* 16. Male distinguitur in omnibus fere edd. etiam Hennin. *donaret homuncio: quantus* cet. Nam diminut. *homuncio* contemtim dicitur, ut *homullus*, *homunculus* et *homullulus*, neque adeo verbis *similis Dis et melior fatis* iungi potest.

135. *istis* 16. 48. 65. 68. 69. 77. *illis* 27. 46. 47. 50. 58. 62. 64. 66. 67. 74. *sis frater ab illis Ilibus* perperam corrig. Plathner putans, verbum *vis* ab h. l. alienum esse, et non tantum propinationes honoris causa institutas, sed et fraternitatis poculum antiquis non incognitum fuisse, unde Xiphil. in Tiberio: *ἐν γαρ τῃ αὐτῃ ἡμερᾳ παρα τε τῳ Τιβεριῳ ἑστιασθη και φιλοτησιας ἐπιε.*

136. *vos hunc praestatis honorem* 2.

141. *Mycale* in plerisque libris exstat, estque nomen magae ap. Ovid. Met. 12, 263. et promont. oppidique Ioniae ibid. 2, 223. et al. *Mychale* 27. *Micale* 7. 17. 19. 21. 24. 45. *Michale* 20. 25. 46–48. 50. 58. 64. *Macale* 22. *Mygale* 1. 75. 76. 77. prob. Lubino, ut nomen fictum sit a concubitu vel commixtione, a *μιγνημι*, quod verbum nihili est. Immo *Migale* a *μιγνυμι* s. *μιγνυω*, coeo. Ita legendum censuit etiam d'Orville ad Chariton. 1, 7. pr.

142. *ille loquaci* 19.

143. *viridemque* 16. 17 a m. pr. 19 a m. sec. contra metri leges. — *et thoraca* 77. *et viridem* coni.

Afferri minimasque nuces assemque rogatum,
Ad mensam quoties parasitus venerit infans.
Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,
Boletus domino; sed qualem Claudius edit
Ante illum uxoris, post quem nil amplius edit.
Virro sibi et reliquis Virronibus illa iubebit
Poma dari, quorum solo pascaris odore;
Qualia perpetuus Phaeacum auctumnus habebat,
Credere quae possis subrepta sororibus Afris.
Tu scabie frueris mali, quod in aggere rodit,

Manso. Sed poeta copulam omittere solet. v. ad IV, 63. Post *nido* et v. 145. post *infans* signum interr. ponunt nonnulli, ut sensus sit: Si uxor tua unum vel adeo tres pueros pepererit, (quo spes hereditatis Virroni imminuitur) putasne, hoc ipsi gratum fore et munera ab eo infantibus datum iri? immo nihil iis donabit et, quoties illos viderit, indignabitur. At v. Comm.

144. Pro vulgato *Auferri* et *Ac mensam* restitui *Afferri* ex 10. 11. 14 - 17. 19 - 27. 45 - 50. 54 - 60. 62. 64 - 69. 71 - 73. 77. et *Ad mensam* ex 10. 11. 14 - 17. 19. 20. 23. 24. 27. 45 - 50. 54. 55. 59. 60. 62. 65 - 69. Ita legendum esse iam coniecerat Graev. — *axemque rogatum* 19 a m. pr. 27. 46. 47. 48. 62.

147. *qualem* 11. 14. 15. 27. 50. 62. 65 - 74. 77. et omnes fere codd. Paris. unde illud nunc recepi cum Ach. etsi vulg. *quales* eodem sensu a me ad *boletum* sit relatum. Haec vero contra mentem poetae dici putabat Schurzfl. et verba in hunc ordinem redigenda esse: *Boletus domino, fungi ponentur amicis Vilibus ancipites, seu quales Claudius edit.* Heineckio non modo verba *post quem nil amplius edit* absurdissima, sed etiam tres versus 146. 147. 148. spurii et inepti videntur, quum iam per se ipsum pateat, auctorem coenae non iussurum sibi dari edulia venenata, et absurdum sit, eum sibi poni iussisse cibos delicatiores, sed haud venenatos, ceteris vero convivis viliores. Non viliores tantum, sed etiam *ancipites.* Cf. Comm.

148. *postquam* 22. — *nihil* 17. 19. 45. 49.

149. *illa videbit* 22. 23 a m. pr. 25.

150. *piscaris* 11. unde Schurzfl. coni. *quorum solum piscaris odorem.* Sed ipse fatetur, hanc lectionem videri duriorem.

151. *habebit* 12. Praestiterit *alebat*, ut ap. Hom. Odyss. η, 119. *αἰεὶ Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.*

153. *fruere* 61. 63. 66. 67. 71. 73.

Qui tegitur parma et galea metuensque flagelli
Discit ab hirsuta iaculum torquere capella.
Forsitan impensae Virronem parcere credas.
Hoc agit, ut doleas: nam quae comoedia, mimus
Quis melior plorante gula? Ergo omnia fiunt,
Si nescis, ut per lacrumas effundere bilem
Cogaris pressoque diu stridere molari.
Tu tibi liber homo et regis conviva videris.
Captum te nidore suae putat ille culinae:
Nec male coniectat. Quis enim tam nudus, ut illum
Bis ferat, Etruscum puero si contigit aurum
Vel nodus tantum et signum de paupere loro?
Spes bene coenandi vos decipit. Ecce dabit iam
Semesum leporem atque aliquid de clunibus apri.
Ad nos iam veniet minor altilis. Inde parato
Intactoque omnes et stricto pane tacetis.
Ille sapit, qui te sic utitur. Omnia ferre
Si potes, et debes. Pulsandum vertice raso
Praebebis quandoque caput nec dura timebis
Flagra pati, his epulis et tali dignus amico.

154. *flagellum* 22. at v. Comm.

155. *Discat* 26. — *hirsuta* — *Capella* 1. (cuius certe glossa est: *a sene magistro campidoctore*) 70. et edit. Maittarii, prob. Scalig., Schurzfl., Lindenbr. et Lips. Mil. Rom. 5, 14. Huic tamen *Capella* lanistae nomen esse videbatur, quod flagellum militi non satis conveniret; illis nomen centurionis vel campidoctoris. Noti sunt plures *Capellae*, v. c. Marcianus C. ex Fabric. bibl. lat. 3, 17. Statilius C. ex Suet. Vesp. 3. poeta ex Ovid. e P. 4, 16. orator ex Lamprid. Comm. 1. aliique ex Martial. 11, 32. Gruteri Inscr. p. 350. lin. 5. et al.

158. *plorante gula melior* 14. 16. 20. *gula est? ergo* 13. quod arridere potest. Sed v. ad 1, 151.

167. *aut aliquid* 14. 19. 20.

168. *vos* 13. 16. 23 a m. sec. et al. v. Markland. ad Stat. p. 235. seq. et Oudend. in misc. obs. n. T. X. p. 465.

169. *iacetis* coni. Lubinus.

171. *Qui potes* 16. *Sic potes* 47. — *ut debes* emend. Graevius putans, copulam ab h. l. alienam esse. Enimvero *et* pro *etiam* positum, et sic sententia aptissima est atque gravissima.

D. IVNII IVVENALIS AQVINATIS SATIRARVM LIBER SECVNDVS.

SATIRA VI.

ARGVMENTVM.

Iuvenalis primum profitetur, se non satis mirari posse dementiam Ursidii Postumi, qui uxorem, eamque castam, circumspiciat, quum et pudicitiae vestigia inde a fine aetatis argenteae frustra quaerantur in toto terrarum orbe, (v. 1.—29.) et vitam liberam voluptariamque agere, immo mori, multum praestet, quam servile matrimonii iugum ferre, et Postumus ipse notissimus sit moechorum. (30—47.) Deinde amicum ab uxore ducenda dehortatur, eumque in finem vivis coloribus depingit atque ordine recenset omnia mulierum tunc temporis viventium vitia, et quidem 1. impudicitiam et libidinem effrenatam, cuius explendae causa nobilissimae etiam matronae, immo Augustae, vel cum histrionibus, citharoedis ac gladiatoribus concumbant patriamque relinquant, vel in lupanaribus prostent, quod Hippiae ac Messalinae exemplis probatur; (47—132.) — 2. insanam ludorum spectandorum cupiditatem, qua captae histrioniam ipsae faciant; (67—70.) — 3. licentiam, quodcumque libeat, vel faciendi vel a marito exigendi, magna dote aut pulcritudine quasi emtam; (136—160.) — 4. superbiam, maxime earum,

quae nobilitate generis, castitate, forma, fecunditate aliisque naturae ac fortunae dotibus excellant, v. c. Corneliae matris Gracchorum, Niobes et al, (161 — 183.) — 5. *affectationem Graecae linguae;* (184—199.) — 6. *pertinaciam durumque in maritos imperium;* (202—223.) — 7. *divortia crebra, quibus maritos mutent;* (224—230.) — 8. *suspectam fidem aliosque pravos mores, vivente socru, quae iis imbuat filiam;* (231—241.) — 9. *cupiditatem litium, in quibus ipsae accusatorum patronorumque partes agant;* (242—245) — 10. *impudentiam, quae nonnunquam tanta sit, ut ne in gymnasia quidem et arenam descendere vel ad palum exerceri erubescant;* (246—267.) — 11. *studium rixandi cum maritis et die et noctu;* (268—270.) — 12. *fictam tristitiam lacrumasque, quoties iubeant, manantes, quibus maritis exprobrent adulteria, ut sua celent;* (271—278.) — 13. *insignem audaciam, qua deprehensae in stupris se defendant;* (279—285.) — 14. *mollitiem et luxuriam, fontem reliquorum vitiorum;* (286—300.) — 15. *temulentiam, qua augeatur libido et mulieres saepe ad omnem turpitudinem, vel ad aram Pudicitiae et in sacris, inpr. Bonae Deae, rapiantur;* (300—345.) — 16. *dolum, quo utantur in custodes sibi appositos, quos ipsae primos ad stupra sollicitent;* (346—351.) — 17. *ambitionem, quae nullam paupertatis rationem habeat;* (352—365.) — 18. *amorem, quo eunuchos amplectantur, ut indulgeant libidini, nec tamen concipiant;* (366—378.) — 19. *studium cantus ac musicae artis, cui multae sint deditae;* (379—397.) — 20. *curiositatem credulitatemque;* (398—412.) — 21. *iracundiam atque crudelitatem;* (413—418.) — 22. *nocturnam lavationem cum multo strepitu et vomitionem ante coenam, vino largius sumto concitatam;* (418—433.) — 23. *affectationem sapientiae et eruditionis;* (434—456.) — 24. *nimium ornatum fastumque intolerabilem divitum feminarum;* (457—460.) — 25. *studium moechis, non maritis, placendi munditie ac nitore, quem pane siligineo, in lac asininum intincto, fucis unguen-*

tisque sibi concilient; (461—473.) — 26. *saevitiam in servos servasque, in quas evomant iram, vel in maritos conceptam, vel eo incensam, quod ars ornatricis dare nequeat, quae denegaverit natura;* (474—495.) — 27. *nimiam decoris quaerendi nullamque rei familiaris et impensarum curam;* (495—511.) — 28. *stultam cuiuscumque generis superstitionem;* (511—591.) — 29. *improbitatem nobilium divitumque feminarum, quae vel partum medicamentis abigant,* (592—597.) *vel adulterinos pariant filios,* (597—601.) *vel denique nothos sive subditivos pro suis ac legitimis alant;* (602—609.) — 30. *usum incantationum ac philtrorum, quibus nonnumquam maritos ad insaniam agant;* (133—135. *et* 610—626.) — 31. *quaestus cupiditatem, qua incensae privignos, immo (ut Pontia) suos filios maritosque, veneno vel ferro quoque necare conentur.* (627—661.)

Quemadmodum poeta in reliquis Satiris pravos potissimum mores virorum perstringit, ita in hac acerrime insectatur mulierum vitia, occasione carminis sumta ab eo, quod *Ursidius Postumus* (v. 21. 28.) amicus consilium ducendae uxoris ceperat. A quo ut eum avocet, omnia feminei sexus vitia tamquam in picta adumbrat tabula et ad vivum quasi resecat, nihil fere praetermittens, quod ad dissuadendum valere possit; ita ut haec Satira omnibus eloquentiae floribus distincta sit et in consummatissimis Iuvenalis carminibus referenda. Si quid in illa vituperandum est, eo non retulerim vivos colores, turpium rerum picturae inductos, qui tum argumento, quod pertractatur, et satiricae poeseos indoli, tum consilio potissimum poetae, quod modo memoravi, aptissimi sunt, sed potius eorum mixturam, qua ordo sententiarum passim perturbatur. Nam alia bis recensentur, v. c. philtra, incantationes et veneficia, (v. 133 seq. et 610 seq.) superbia, (v. 161 seq. et 457 seq.) vinolentia, (v. 300 seq. et 425 seq.) durum in maritos imperium; (v. 139 seq. et 212 seq.) alia aptiore, opinor, loco, v. c. quae de luxuria, omnium vitiorum fonte, praeclare disputantur, (v.

386 seq.) vel initio vel in fine carminis inculcari poterant; alia denique, quia sibi cognata sunt, magis placerent elucerentque, si non seiuncta essent, sed connexa; v. c. quae v. 67 seq. et 379 seq., v. 184 seq. et 434 seq., v. 413 seq. et 475 seq., leguntur. In ipsa quoque carminis dispositione non magna inventi laus ingenio poetae debetur, nec singulae eius partes, etsi egregie adumbratae, arte quadam inter se implicatae sunt, sed (aeque ac in Sat. X.) eo se excipiunt ordine, quo in declamatione aliqua rhetor alias aliis subiungeret. Non alium tamen antiquum scriptorem legere memini, qui idem argumentum tali modo et tam copiose tractaverit; etsi non ignoro, multa mulierum vitia passim notata esse ab aliis, inprimis ab Euripide et Aristophane. Ille tot scelestas cuiuscumque generis mulieres induxit in scenam et hunc sexum toties ac tantopere perstrinxit, ut inde Μισογύνης olim vocaretur: nam ἔν γε ταῖς τραγῳδίαις μισογύνης, ἐν γε τῇ κλίνῃ φιλογύνης fuit, teste Sophocle ap. Hieron. laudatum Athenaei lib. XIII. p. 557. errantque Suidas, Moschopulus, Gellius XV, 20. et alii, qui illam appellationem a naturali, quod in omne genus muliebre gesserit, odio repetunt. (v. Barnes. vit. Euripidis §. 19. et Baylii Diction.) Hic vero in solis Θεσμοφοριαζούσαις, in quibus Euripidem a mulieribus damnatum fingit, quod in eas saepius acerrime invectus sit, plura paene istius sexus flagitia memorat, quam Euripides in omnibus, quae quidem restant, tragoediis suis. Qui vero alia feminei sexus vituperia legere cupit, consulat, quos tum Henninius laudavit, Chrysost. homil. de Herodiad., Barth. ad Celestin. ex Hisp. versum p. m. 334 seq., les Mémoires de Brantosme et sotadica Italorum Hispanorumque scripta, tum Achaintre, Simonidem in lyricis octo ex rec. Henr. Stephani, Italos Ariosto, Aretino, Boccacio, et Gallos Jean de Meung, Gringoire, Moliere, la Fontaine et in primis Boileau in Sat. X. Similia etiam carmina his temporibus a Nostratibus scripta sunt. — Ceterum haec Satira insigni documento est, quanta illis temporibus Romae fuerit morum

corruptela. Eam tamen Traiani temporibus confectam esse, iudicio parum probabili ac certo colligitur ex v. 407—412. ubi v. Comm.

Credo pudicitiam Saturno rege moratam
In terris visamque diu, quum frigida parvas
Praeberet spelunca domos ignemque laremque
Et pecus et dominos communi clauderet umbra;
Silvestrem montana torum quum sterneret uxor
Frondibus et culmo vicinarumque ferarum
Pellibus, haud similis tibi, Cynthia, nec tibi, cuius
Turbavit nitidos exstinctus passer ocellos,
Sed potanda ferens infantibus ubera magnis
Et saepe horridior glandem ructante marito.
Quippe aliter tunc orbe novo coeloque recenti
Vivebant homines, qui rupto robore nati
Compositive luto nullos habuere parentes.
Multa pudicitiae veteris vestigia forsan
Aut aliqua exstiterint et sub Iove; sed Iove nondum
Barbato, nondum Graecis iurare paratis
Per caput alterius, quum furem nemo timeret
Caulibus aut pomis et aperto viveret horto.

Sat. VI.

4. abest a 14. — *communis* 22. et Lactantii schol. ad Statii Theb. I, 583. idque elegantius videbatur Wakef. ad Lucret. V, 954. non nobis.

8. *Turbabat* 28. *Turpavit* coni. Schurzfl. et Schrader; quod et nobis in mentem venit. Sed vulgata quoque lectio haud spernenda.

13. *Compositique* 10. 17. 19–23. 25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77.

15. *exstiterant* 25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77.

16. *necdum* 26.

18. *aut pomis* 25. 27. 46–50. 55–69. 71–74. 77. *ac pomis* 10. 12. 17. 21–24. 26. 46. — *et aperto* legitur in omnibus mss. et editt. ante illam Henninii, qui ex emendat. Barth. Advers. 22, 7. reposuit: *Caulibus et pomis; sed aperto viveret horto.* Neutrum h. l. convenire videri possit: nam subiectum est *nemo*, quod cum *aperto viveret horto* neutiquam

Paulatim deinde ad superos Astraea recessit
Hac comite atque duae pariter fugere sorores.
Antiquum et vetus est, alienum, Postume, lectum
Concutere atque sacri genium contemnere fulcri.
Omne aliud crimen mox ferrea protulit aetas:
Viderunt primos argentea saecula moechos.
  Conventum tamen et pactum et sponsalia nostra
Tempestate paras, iamque a tonsore magistro
Pecteris et digito pignus fortasse dedisti.
Certe sanus eras? Uxorem, Postume, ducis?
Dic, qua Tisiphone, quibus exagitare colubris?
Ferre potes dominam salvis tot restibus ullam?
Quum pateant altae caligantesque fenestrae?
Quum tibi vicinum se praebeat Aemilius pons?
Aut si de multis nullus placet exitus, illud
Nonne putas melius, quod tecum pusio dormit?

iungi potest. Hinc olim coniiciebam *et operto*, quo omnis difficultas tollitur. Sed v. Comm.

19. 20. *Astraea recessit, Hac comite atque duae p. f. s.* interpungendum videbatur H. Valesio.

21. *Postume* 14. 21. 22. 23. *Posthume* in reliquis libris. Sed v. Cellar. orthogr. lat. p. 318. ed. Harles. *o Postume* 14.

23. 24. Hi versus transponendi videbantur Schradero in emendatt. p. 139. 140. et nobis. Sed nunc ordinem, quo leguntur in omnibus libris, praeter 13., cuius nulla est auctoritas, restituimus, suadente Ach. Cf. Comm. Nota vero Hein. est haec: „Verissima Schraderi coniectura, si uterque versus Iuvenalis est. Sed versus 24. *Viderunt p. a. s. moechos* spurius; nil est enim nisi mera repetitio eorum, quae iam supra dicta erant." Equidem malim versus 21. et 22. ponere post v. 23. 24. et in fronte orationis ad Postumum conversae.

28. *o Postume* 14. ut v. 21. — *duces* 12. 15-17. 19-22. 45. et X codd. Paris.

29. *exagitere* 12. 17 a m. pr. 19 a m. sec. 23. 26. et quidam codd. Paris. Sed saepissime Indicativum hoc modo usurpari, et hoc a Donato ad Terent. Eun. III, 3, 23. (*Aut dicat, quid vult, aut molesta ne siet*) passimque a viris doctis demonstratum esse, monet Hein. *agitere* 24. *quibus exagitate colubris Ferre potes* cet. coni. H. Vales.

34. *putes* 45. — *Pugio* pro *pusio* coni. Valla, ut sit nomen proprium. Vetus scholion est: *Pusio a facto nomen.* Hinc aliud quiddam latere non male suspi-

Pusio, qui noctu non litigat, exigit a te
Nulla iacens illic munuscula, nec queritur, quod
Et lateri parcas nec, quantum iussit, anheles.
Sed placet Ursidio lex Iulia: tollere dulcem
Cogitat heredem cariturus turture magno
Mullorumque iubis et captatore macello.
Quid fieri non posse putes, si iungitur ulla
Ursidio? si moechorum notissimus olim
Stulta maritali iam porrigit ora capistro,
Quem toties texit perituri cista Latini?
Quid? quod et antiquis uxor de moribus illi
Quaeritur. O, medici, mediam pertundite venam!
Delicias hominis! Tarpeium limen adora
Pronus et auratam Iunoni caede iuvencam,
Si tibi contigerit capitis matrona pudici.
Paucae adeo Cereris vittas contingere dignae,
Quarum non timeat pater oscula. Necte coronam
Postibus et densos per limina tende corymbos.
Unus Iberinae vir sufficit? Ocius illud
Extorquebis, ut haec oculo contenta sit uno.

cabatur Rutgers. var. lectt. 2, 17. et quidem *pygio*, verbum effictum a πυγὴ, nates, clunes, unde πυγιαῖος salax s. cinaedus.

38. *Urcidio* 48. *Ursiodo* 16. *L. Fursedio Postumo* inscripta est haec Sat. in 8. et tribus codd. Paris. Sed metri leges *Fursedii* nomen non admittunt. Cf. Comm. ad v. 21.

42. *moechorum turpissimus* edidit Maittaire, quod nescio unde habuerit.

44. *periturum* 16. et 83. prob. Schradero. *perituri* bene coni. H. Vales. et Heinrich. v. Comm. ad 1, 36.

48. *bidentem* pro *iuvencam* quidam, forte quia noverant, bidentem Iunoni sacrum esse. Sed *auratis cornibus hostias maiores dumtaxat immolatas esse*, praeter alios docet Plinius XXXIII, 3.

52. *necte* pro *tende* 15. 16. 17. 25. 26. 45—48. 55—61. 63. 64. 65. et quidam codd. Paris. Sed ita idem verbum repeteretur.

53. Post *sufficit* Grangaeus et alii vel punctum vel signum exclam. non interrogat. ponunt, ut sint verba Postumi *unus Iberinae vir sufficit*, h. e. mea uxor casta est vel erit, et erras, qui nullam putas inveniri pudicam. Sed s. Comm.

Magna tamen fama est cuiusdam rure paterno
Viventis. Vivat Gabiis, ut vixit in agro;
Vivat Fidenis! Et agello cedo paterno.
Quis tamen affirmat, nil actum in montibus aut in
Speluncis? Adeo senuerunt Iupiter et Mars?
Porticibusne tibi monstratur femina voto
Digna tuo? Cuneis an habent spectacula totis,
Quod securus ames quodque inde excerpere possis?
Chironomon Ledam molli saltante Bathyllo,
Tuccia vesicae non imperat; Appula gannit,
Sicut in amplexu. Subitum et Miserabile, Longum
Attendit Thymele; Thymele tunc rustica discit.
Ast aliae, quoties aulaea recondita cessant
Et vacuo clausoque sonant fora sola theatro
Atque a plebeiis longe Megalesia, tristes
Personam thyrsumque tenent et subligar AccI.
Urbicus exodio risum movet Atellanae
Gestibus Autonoes: hunc diligit Aelia pauper.
Solvitur his magno comoedi fibula. Sunt, quae
Chrysogonum cantare vetent. Hispulla tragoedo
Gaudet. An exspectas, ut Quintilianus ametur?

55. *cuiusquam* 73. Legendum videtur *cuiusque in rure p. v.*

56. Suspicabar olim legendum esse: *Vivet Gabiis,* (h. e. vivetne in oppidis, quamquam parvis ac desertis, nedum Romae) *ut vixit in agro? Vivet* ita *Fidenis? Et agello* cet. Mutata tamen distinctione (nam vulgaris est haec: *Magna tamen — Viventis: Vivat Gabiis, ut vixit in agro: Vivat Fidenis; et agello cedo paterno. Quis* cet.) expeditiorem feci sententiam h. l. de qua interpretes parum fuere solliciti.

57. *cede* 20. 61. 77. *Vivat Gabiis, ut vixit in agro; Vivat Fidenis, ut agello cedo paterno* legendum censet Manso, ut sibi constent oratio orationisque membra, et neminem id vidisse miratur. Mihi potius verba sic languere videntur.

64—66. Cf. Excurs. ad h. l.

68. *sonant aulaea theatro* 26.

70. *thyrsumque petunt* 19. — *Arci* 27. 47. *Anci* 21. *Axi* 16. *Accum* 22. *Acne* 75. 76. *Aene* 1. *Actii* 23. Nam varie scribebatur *Accius, Actius, Attius, Atius*: de quo v. Burm. ad Virg. Aen. V, 568. et ad Sueton. Aug. c. 4.

74. *vetant* 15. 16. 17 a m. sec. 19. 2?. 45.

75. *exspectes* 14. 26.

Accipis uxorem, de qua citharoedus Echion
Aut Glaphyrus fiat pater Ambrosiusque choraules.
Longa per angustos figamus pulpita vicos:
Ornentur postes et grandi ianua lauro,
Ut testudineo tibi, Lentule, conopeo
Nobilis Euryalum mirmillonem exprimat infans.
Nupta Senatori comitata est Hippia Ludium
Ad Pharon et Nilum famosaque moenia Lagi,
Prodigia et mores Urbis damnante Canopo.
Immemor illa domus et coniugis atque sororis
Nil patriae indulsit, plorantesque improba natos,
Utque magis stupeas, ludos Paridemque reliquit.
Sed quamquam in magnis opibus plumaque paterna
Et segmentatis dormisset parvula cunis,
Contemsit pelagus: famam contemserat olim,
Cuius apud molles minima est iactura cathedras.
Tyrrhenos igitur fluctus lateque sonantem
Pertulit Ionium constanti pectore, quamvis
Mutandum toties esset mare. Iusta pericli

77. *fiet* 21. — *Ambrosiusve* emend. H. Vales.

78. *figantur* 77. et ita emend. C. Vales.

81. *et mirmilonem* 11. *aut mirmillonem* 10. 14—17. 19—23. 25. 27. 45—49. 54—60. 64. 65. *aut myrmidonem* 24.

82. *Ippia, Yppia, Eppia, Appia, Hyppia, Hispia, Hippida, Oppia* alii h. l. v. 104. 114. et X, 220. — *ludum* 10. 11. 14—17. 19—24. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54. 55. 62. 64. 72. et multi codd. Paris. prob. Salmas. quem in Comm. laudavi, ut *ludus* dicatur pro *ludio*, quemadmodum *regna* pro *regibus* et similia passim obvia. Sed *ludum* reposuisse videntur librarii metro timentes. *Ludium* vero διασύλλαβος vox est, efferenda per συνίζησιν. Cf. XI, 20. et sup. ad IV, 37. *Ludia* tamen v. 104. τρισύλλαβος est.

83. *formosique* 16. *formosaque* 22. 85.

84. *clamante* 46. 47. 48. 58. facili solennique permutatione literarum *cl* et *d*.

87. *ludum* 14. *Paridem ludosque* 25. 27. 46. 47. 48. 54-60. 64. 65.

90. *contemserit* 16.

93. Bentleius ad Horat. Epod. X, 19. haec notavit: „*Ionium* mare Graecis et vincta oratione et soluta ὁ Ἰόνιος dicitur, subaudito πόντος. At Latini neutrum magis amant, quippe quibus

Si ratio est et honesta; timent pavidoque gelantur
Pectore, nec tremulis possunt insistere plantis:
Fortem animum praestant rebus, quas turpiter audent.
Si iubeat coniux, durum est conscendere navim;
Tunc sentina gravis, tunc summus vertitur aer.
Quae moechum sequitur, stomacho valet. Illa maritum
Convomit: haec inter nautas et prandet, et errat
Per puppem et duros gaudet tractare rudentes.
Qua tamen exarsit forma, qua capta iuventa est
Hippia? quid vidit, propter quod Ludia dici
Sustinuit? nam Sergiolus iam radere guttur
Coeperat et secto requiem sperare lacerto.
Praeterea multa in facie deformia, sicut
Adtritus galea mediisque in naribus ingens

mare subintelligitur. Masculino genere effertur h. l. sed aut refingi fortasse debet *lateque sonorum*, aut ex verbo praecedente substantivum sibi adsciscere potest *fluctum*, aut certe ob raritatem non temere Horatio affingendum est." Sed mare etiam Romanis *pontus* dicitur, et cum Horatius tum Iuvenalis docte ac Graece loqui amant. Ita etiam *Aegaeus* ap. Claud. in Eutrop. II, 334. quod monet Hein.

95. *pavidaeque* 26. Fuere qui legere mallent *pavidaeque gelantur Pectora*, improb. Schurzfl. qui laudavit Ian. Bernart. ad Stat. p. 129.

96. *Corpore* 85. — *possint* 20. — *consistere* 14.

101. *Evomit* 26.

102. *puppim* 11. 65.

103. *iuventa est* 10. 11. 12. 14. 18. 21–25. 45–50. 54–60. 62. 64–69. 71–74. In reliquis libris non legitur τὸ *est*, quod tamen facile excidere potuit propter compend. scrib. quodque nos inseruimus, ne quatuor certe ὁμοιοτέλευτα iungantur.

106. *fesso* pro *secto* 14.

107. *faciem* 25. 27. 46–50. 55–63. 65–69. 71–73. 77. — *sinit* pro *sicut* 85.

108. H. Valesii nota est; „Lege *Adtritus galeae*, h. e. a galea fronti invectus seu crebro ferreae galeae usu nimioque pondere fronti impressus; saltem tria hic vitia in facie Sergii notantur, nec iungenda *adtritus galea gibbus*, quasi galea vetus Romana usque ad medias nares pertingere ibique gibbum creare aut incumbendo premere potuerit." Lectio illa videtur recipienda esse. *Adtritus* dicitur etiam vitium, damnum, vulnus, ex adtritu ortum; et frons adtrita galea vitiumve faciei h. l. aptius est, quam adtritus galea homo. — *mediis* 13. 15. 16. 85.

Gibbus et acre malum semper stillantis ocelli.
Sed gladiator erat: facit hoc illos Hyacinthos;
Hoc pueris patriaeque, hoc praetulit illa sorori
Atque viro. Ferrum est, quod amant. Hic Sergius idem
Accepta rude coepisset Veiento videri.
    Quid privata domus, quid fecerit Hippia, curas?
Respice rivales Divorum; Claudius audi
Quae tulerit. Dormire virum quum senserat uxor;
Ausa Palatino tegetem praeferre cubili,
Sumere nocturnos meretrix Augusta cucullos,
Linquebat comite ancilla non amplius una,
Sed nigrum flavo crinem abscondente galero.
Intravit calidum veteri centone lupanar
Et cellam vacuam atque suam. Tunc nuda papillis
Constitit auratis, titulum mentita Lyciscae,
Ostenditque tuum, generose Britannice, ventrem.
Excepit blanda intrantes atque aera poposcit,
Et resupina iacens multorum absorbuit ictus.

109. *graviter* pro *semper* 14. *saepe stillantis* 11 ad marg. 17 a m. pr. 21. 22. 23. 26. 45. prob. Schurzfl. qui monet, ita etiam legisse Nic. Ferretum opusc. gram. p. 3. et mutationem ex eo ortam videri, quod librarii versum ruere putaverint, si *saepe* legeretur, quum debuerint meminisse, Graecam positionem hic locum habere. Cf. ad VIII, 107. XVI, 22. Drakenb. et nos ad Sil. Ital. VII, 618. IX, 575. et XVII, 547. ubi multis exemplis probavimus, syllabam finalem, per se brevem, sequentibus duabus vel tribus consonis, modo corripi, modo produci. *foede* pro *semper* coni. Iacobs.

116–120. v. Excurs.

120. *Et* pro *Sed* 10. 17. 19. 22. 24. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. 85. et XXXII codd. Paris. unde illud restituit Ach. *nigro flavum* 11.

122. *Tum* 11. rectius, puto. *capillis P. auratis* (flavo galero tectis, aut qui ramentis auri ad ornatum inspersi erant) emend. C. Vales.

123. *Prostitit* 1. 24. MS. Schegk. (qui id probat in Praemiss. Epist. V.) quinque codd. Paris. et 70. unde recipiendum videri possit. Est utique vocab. propr. Sed idcirco e marg. *forsan* irrepsit. — *Liciscae* 24. *Lycissae* 47. 48. 64. 85. *Licissae* 14–17. 19. 23. 25. 45. *Lucisce* 12. *Lycisae* 61.

124–126. v. Excurs.

Mox, lenone suas iam dimittente puellas,
Tristis abIt et, quod potuit, tamen ultima cellam
Clausit, adhuc ardens rigidae tentigine vulvae,
Et lassata viris nec dum satiata recessit,
Obscurisque genis turpis fumoque lucernae
Foeda lupanaris tulit ad pulvinar odorem.
Hippomanes carmenque loquar coctumque venenum
Privignoque datum? Faciunt graviora coactae
Imperio sexus minimumque libidine peccant.
Optima sed quare Cesennia teste marito?
Bis quingenta dedit; tanti vocat ille pudicam,
Nec Veneris pharetris macer est aut lampade fervet:
Inde faces ardent; veniunt a dote sagittae.
Libertas emitur: coram licet innuat atque
Rescribat, vidua est, locuples quae nupsit avaro.

128. *quoad et potuit* 24. *sed* pro *et* 10. 11. 15. 19. 22. 23. 25. 27. 46-50. 54-69. 71-74. 76. 77. 85. et quidam. codd. Paris. — *tandem* 16. *tantum* 11. 46. 47. 48. 50. 55. 57. 58.

130. *nondum* 14. 15. 19. 22. 46-50. 54-69. 71-74. 85. *sed non* pro *necdum* 45.

131. *Obscenisque* suspicari possis.

133. *Hippomanes carnemque loquar* 11. 16. unde Schurzfl. coni. *Hippomanis carnemne.* Idem tamen recte monet, antiquam lectionem retinendam alteramque e glossa ortam videri. Fortasse haec etiam stupori vel incuriae librariorum debetur.

135. *nimiumque* 16. 22.

136. *Cesennia* 14. 15. 26. 27. 61-63. 65. (Paris. 1512.) 66. 67. 70-74. 82. *Caesennia* 81. et al. Alterutra lectio videtur probanda. Gens certe *Cesennia* nota est e Tac. Ann. XV, 6. (ubi v. Lips.) Cic. Phil. XII, 9. Ioseph. B. Iud. p. 848. et *Caesennia* e Cic. Caecin. 4. et 8 sq. Montfauc. Antiquit. expl. T. V. p. 110 sqq. et Gruteri Inscr. vid. Ryck. et Ernesti ad Tac. Ann. XIV, 29. *Censennia* 3. 11. 20. 21. 75. 76. *Censonia* 2 in interstit. 10. 16. 17 a m. pr. 19. 25. 45-48. 56-60. 65. 85. *Caesonia* 17 a m. sec. 28. 49. 50. 54. 55. 64. 68. 69. Gens *Caesonia* memoratur a Cic. in Pis. 6. in Verr. I, 10. II, 18. ad Att. I, 1. XII, 1. a Tac. Ann. XIV. 29. (ubi v. intpp.) XV, 71. et al. Sed hoc nomen forsan e v. 616. huius Sat. huc translatum est, v. ibi not. *Cessennia* 17 a m. sec. *Cessania* 22. *Cesenia* 24.

138. *pharetris Veneris* 10. 11. 12. 14-17. 19. 21-27. 45-49. 54-60. 64-70. 75. 76. 85. — *est*

Cur desiderio Bibulae Sertorius ardet?
Si verum excutias, facies, non uxor amatur.
Tres rugae subeant et se cutis arida laxet,
Fiant obscuri dentes oculique minores;
Collige sarcinulas, dicet libertus, et exi:
Iam gravis es nobis et saepe emungeris, exi
Ocius et propera: sicco venit altera naso.
Interea calet et regnat poscitque maritum
Pastores et ovem Canusinam ulmosque Falernas.
Quantulum in hoc? pueros omnes, ergastula tota
Quodque domi non est et habet vicinus, ematur.
Mense quidem brumae, quo iam mercator Iason
Clausus et armatis obstat casa candida nautis,
Grandia tolluntur crystallina, maxima rursus
Murrhina, deinde adamas notissimus et Beronices
In digito factus pretiosior: hunc dedit olim
Barbarus incestae, dedit hunc Agrippa sorori,

perperam omissum in 61. 62. 66. 67. — *haud* pro *aut* 19. 23.

139. *venient* 21.

143. *Si verum inspicias* 14.

144. *si* pro *se* 26. 27. 46-48.

146. 147. absunt a 14. *dicit* 17. 23.

147. *ut saepe emungeris!* non male emend. Heins. ad Claudian. Cons. I. Stilic. II, 327.

148. abest a 22.

151. *omnes pueros* 19.

152. *sed habet* 14. 22. *quod habet* 15. — *amatur* 22.

153. *Mense quidem Numae* 4. et sic legit Sidon. In 4 reperitur vetus hoc scholion: „Ita Februarius dictus, quem Februo i. e. Plutoni consecravit Numa.“ Idem vero rex Ianuarium quoque instituit Ianoque consecravit. Sed quis umquam hunc vel illum mensem Numae propterea dixit? — *cum* vel *quum* pro *quo* 10. 11. 14-17. 19 in marg. 20. 21. 22. 25. 27. 45-50. 54-63. 65-69. 71-74. 77.

156. *Myrrina* 27. 46. 47. 59. 64. *Mirrina* 23. 24. 45. 60. 65. 85. *Myrina* 48. *Myrrhia* 50. *Murrhina* 74. quod recepi pro *Myrrhina*. Cf. ad 7, 133. — *Berenices* 49. 61. 62. 63. 65-69. 71. 72. 73. 77. quae vulgarior est scriptura. Sed *Beronices* in omnibus fere libris legitur. Sic etiam quibusdam scriptoribus Graecorum *Βερονίκη*, et aliis, ut in numis, *Βερενίκη* dicitur. *Beronicis* 12. 15. 17. 19. 20. 21. 27. 45-47. 85.

Observant ubi festa mero pede sabbata reges,
Et vetus indulget senibus clementia porcis.
Nullane de tantis gregibus tibi digna videtur?
Sit formosa, decens, dives, fecunda, vetustos
Porticibus disponat avos, intactior omni
Crinibus effusis bellum dirimente Sabina:
(Rara avis in terris nigroque simillima cycno)
Quis feret uxorem, cui constant omnia? Malo,
Malo Venusinam, quam te, Cornelia mater
Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers
Grande supercilium et numeras in dote triumphos.
Tolle tuum, precor, Hannibalem victumque Syphacem
In castris, et cum tota Carthagine migra.
Parce, precor, Paean, et tu, Dea, pone sagittas;
Nil pueri faciunt, ipsam configite matrem!

159. *sabbata* sic dicta ab hebr. שבת *quievit* ab opere, unde propr. scrib. *sabbatha* et σάββαθα pro vulg. σάββατα.

161. *Ullane* 23. Non male, ut haec quoque poetae, non Postumi, verba sint.

162. *facunda* 22. 85.

163. *sit tactior omni* coni. Markl. v. Comm.

165. *cycno*, non *cygno*, 20. quam scripturam revocavi, quia Graecis κύκνος dicitur.

166. *ferat* 16. 26. non male.

168. *Graccorum* 85. v. ad II, 24.

169. *cum dote* 13. 46. 47. 48. 50. 64.

170. *Annibalem* 22. v. sup. ad IV, 39.

171. *Cartagine* 22. 85. et *Kartagine* 21. sine adspirat. ut in quibusdam inscriptt. Cicero in Orat. c. 48. *Quin ego ipse*, inquit, *quum scirem, ita maiores loquutos esse, ut nusquam, nisi in vocali, adspiratione uterentur, loquebar sic, ut* pulcros, Cetegos, triumpos, Kartaginem *dicerem: aliquando, idque sero, convicio aurium quum extorta mihi veritas esset, usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservavi.* Non convenit etiam inter viros doctos scriptura *Carthago* et *Karthago*. In numis, inscriptt. et marmor. orthographia variat, neque tanta est auctoritas eorum, ut certa scribendi regula inde repeti queat. *K* non vera litera, sed *quorumdam nominum nota* dicitur Quintil. Inst. Or. I, 4, 9. ubi v. Spalding. Cf. Drakenb. et nos ad Sil. I, 3.

172. *tu Dea pone sagittas* ex emend. Graevii recte, opinor, edidit Hennin. quem sequuti sumus. In libris tum scriptis tum editis legitur *tu depone sagittas*.

Amphion clamat: sed Paean contrahit arcum.
Extulit ergo greges natorum ipsumque parentem,
Dum sibi nobilior Latonae gente videtur
Atque eadem scrofa Niobe fecundior alba.
Quae tanti gravitas, quae forma, ut se tibi semper
Imputet? Huius enim rari summique voluptas

et pronom. *tu* vulgo ad eamdem deam Dianam refertur, quae ratio admodum dura est. Audi tamen Heineckium: „Egregius profecto locus, ubi subita sententiarum conversio, dum Amphionem loquentem inducit poeta, lectorem mirum in modum afficit, ut eum in optimis Iuvenalis esse statuam. Mallem igitur interpretes eum intactum reliquissent. Hi vero, elegantem loquendi rationem non intelligentes, lectionem optime se habentem sollicitavere. *Tu* non referendum ad Dianam, sed ad *Apollinem*, qui praecedit. In his et similibus pronomen *tu* abundat. Cf. XI, 32. Sen. Herc. fur. XII, 48. Lucan. II, 639. et impr. Bentl. ad Hor. Od. I, 9, 17. *Apollinem* autem dum poeta alloquitur, intelligit etiam Dianam, quae una cum illo opus perfecit. Et in his nemo haerebit, qui in memoriam venit illius tantopere decantati Virgiliani Aen. IX, 525. et Siliani III, 222. Mutatio numeri autem in *parce*, *depone* et *configite* multis exemplis probari posset, nisi id iam paene ad fastidium docuissent Critici. Cf. Burm. ad Virg. Aen. II, 32." Quae quum legissem, in memoriam potius mihi rediit decantatum illud: *si tacuisses* cet. et *parturiunt montes* cet. Ut alia taceam, bene novi et ad Sil. l. l. monui, a poetis aliisque scriptoribus, quum verba ad collegium pluresve coniunctos faciant, saepius unum dignitate priorem compellari, reliquos autem adiecto plurali numero simul innui et comprehendi. Sed talis enallage vel syllepsis numeri aliena est ab h. l., ubi sermo est de fratre et sorore.

175. *Sic tulit* 22. — *gregem* 11. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. 85. — *ipsamque parentem* 11. 14. 15. 27. 57. 61. 62. 63. 66. 67. et XV codd. Paris. (in VI *ipm* vel *ip3*), quod recepit Ach. probaruntque Schurzfl. et viri docti in edit. Iuven. cum notis Variorum Amst. 1684. ne Amphion se ipse extulisse dicatur. Enimvero verbum *extulit* non referendum ad Amphionem, sed ad *Nioben*, (*extulit Niobe greges* cet.) quae liberos ipsumque eorum parentem, qui omnes innoxii luerunt noxam Niobes, extulit, antequam in saxum verteretur. Nugatur Ach. cui nos nugari videmur, et qui h. l. ita interpretatur: *extulit* e terra et telis confodit Paean *greges* cet.

176. *Cum* 20.

177. *Niobe scrofa* 14.

Nulla boni, quoties animo corrupta superbo
Plus aloes, quam mellis habet. Quis deditus autem
Usque adeo est, ut non illam, quam laudibus effert,
Horreat inque die septenis oderit horis?
Quaedam parva quidem, sed non toleranda maritis.
Nam quid rancidius, quam quod se non putat ulla
Formosam, nisi quae de Tusca Graecula facta est?
De Sulmonensi mera Cecropis? Omnia Graece,
* Quum sit turpe magis nostris nescire Latine.
Hoc sermone pavent, hoc iram, gaudia, curas,
Hoc cuncta effundunt animi secreta. Quid ultra?
Concumbunt Graece. Dones tamen ista puellis:
Tune etiam, quam sextus et octogesimus annus
Pulsat, adhuc Graece? Non est hic sermo pudicus
In vetula. Quoties lascivum intervenit illud
ΖΩΗ ΚΑΙ ΨΥΧΗ? Modo sub lodice relictis
Uteris in turba. Quod enim non excitet inguen

183. *dies* 13. 15. 17. 20. 21. 22. 25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et plurimi codd. Paris. e quibus id recepit Ach. *die* 12. 16. 18. 19. 24. 85. *diem* reliqui, etiam 82. *inque die* rectius dicitur pro uno quoque die, quotidie, quam *in diem;* unde nunc recepi. Ita quoque legendum monuit C. Valesius. — *oderis* 22.

184. abest a 13. et 22. *parca* 25. 46. 48. 49. 54. 57. 59. 60. 65. idque coni. Lubin. ut sensus sit: quaedam mulier parca quidem est, non sumtuosa, superba et magnifica; sed tamen non toleranda est, quod Graeco utatur sermone, ut blandior videatur. *Quaedam parva loquar* emend. Pontan. ad Macrob. Sat. III, 10. perperam coll. Tibull. II, 6, 11. Vulgata lectio bene se habet.

185. *putet* 11.

188. v. Excurs. ad h. l.

191. *Concumbunt Graece: non est hic sermo pudicus* 22. omissis verbis mediis. Error inde ortus, quod et v. 191. et 193. voc. *Graece* legitur. Cf. ad II, 24.

192. *Tunc* 47. 50.

194. seq. Olim coniiciebam: *In vetula. toties* cet. Nunc mutavi vulgatam distinctionem: *In vetula, quoties* — *Ψυχη. modo* cet. etsi ne sic quidem oratio satis placet et bene fluit.

195. Graeca verba in primis codd. recte scribuntur, in recentt. corrupta sunt aut plane absunt.

196. *excitat* 11. 15. 16. 18. 19. 23. 24. 27. 45. 49. 54. 61. 62. 63. 66–74. 77.

Vox blanda et nequam? digitos habet. Ut tamen omnes
Subsidant pennae, dicas haec mollius Haemo
Quamquam et Carpophoro; facies tua computat annos.
Si tibi legitimis pactam iunctamque tabellis
Non es amaturus, ducendi nulla videtur
Causa; nec est, quare coenam et mustacea perdas,
Labente officio, crudis donanda; nec illud,
Quod prima pro nocte datur, quum lance beata
Dacicus et scripto radiat Germanicus auro.
Si tibi simplicitas uxoria, deditus uni
Est animus; submitte caput cervice parata
Ferre iugum: nullam invenies, quae parcat amanti.
Ardeat ipsa licet, tormentis gaudet amantis
Et spoliis. Igitur longe minus utilis illi
Uxor, quisquis erit bonus optandusque maritus.

197. *sit tamen* 19. Locus perplexus, qui valde torsit interpretes. Lucebit, opinor, modo *et* pro *ut* substitueris: *et tamen omnes Subsidant* vel *Subsident pennae, dicas — Carpophoro:* (nam) *facies tua computat annos.* vid. Comm. *et tamen omnes Subsident pennae* seu *penes* (super te omnes penes iacebunt) emend. H. Vales. *Attamen* coni. Hein. quod non minus aptum est.

198. *pinnae* 1. Vetus scholion est: „*Subsidant* longa aetate *pinnae*, metaphora, quia vetulae flaccescunt." Lubinus: „Metaphora, inquit, ab avibus. Ingenii nervi vel pinnae quasi ex superiori loco deorsum vocentur. Possumus etiam *pinnas* h. l. intelligere in cacumine turrium rotundos apices. Quamvis illa, quae suprema sunt, sermone tuo quasi deorsum voces." — *dicas hoc* 24. — *Haemo* 77. *Hoemo* 14. 17. 18. 27. 45. 47. 57. 64. *Hemo* 15. 16. 19. 20. 21. 23. 24. 58. *Hoemo* 46. 48. *Oemo* 56. 59. *Emo* 60. 65. *Aemo* alii, etiam Hennin. qui tamen *Haemo* edidit sup. III, 99. ubi v. not.

199. *computet* 12. 16. 22.

205. *Dacius* 15. 16. 20. 24. 25. 56. 57. 58. 66. *Datius* 18. 19. 21. 22. 27. 45. 47. — *sculpto radiat G. auro* 57. *scutilo r. G. auro* e vet. cod. suo legit Pontan. ad Macrob. Sat. III. 10. ubi monet, *scutilum* propr. esse variegatum instar telae aranearum. Cf. sup. Comm. ad II, 97.

206. *ac deditus* 18. Recte forsan. Possis etiam interpungere: *Si tibi* (*simplicitas uxoria*) *deditus uni Est animus*, vel cum Iacobs. legere *Si est animus.* Sed v. ad IV, 63.

Nil umquam invita donabis coniuge: vendes
Hac obstante nihil: nihil, haec si nolet, emetur.
Haec dabit affectus: ille excludetur amicus
Iam senior, cuius barbam tua ianua vidit.
Testandi quum sit lenonibus atque lanistis
Libertas et iuris idem contingat arenae;
Non unus tibi rivalis dictabitur heres.
Pone crucem servo. Meruit quo crimine servus
Supplicium? quis testis adest? quis detulit? Audi,
Nulla umquam de morte hominis cunctatio longa est.
O demens, ita servus homo est? nil fecerit, esto:
Hoc volo, sic iubeo, sit pro ratione voluntas.
Imperat ergo viro; sed mox haec regna relinquit
Permutatque domos et flamea conterit: inde
Advolat et spreti repetit vestigia lecti.
Ornatas paulo ante fores, pendentia linquit
Vela domus et adhuc virides in limine ramos.
Sic crescit numerus; sic fiunt octo mariti
Quinque per auctumnos: titulo res digna sepulcri.

213. *nollet* 27. *nolit* 13–17. 21. 22. 24. 25. 45. 49. 50. 54–62. 65–69. 71–74. 77. et plerique codd. Paris. *nolet* in reliquis. Nil interest. *volet* 18 a m. sec. 23. 46. 48.

214. *Haec* recepi ex 17–25. 27. 45–50. 54–63. 65–74. 77. et *excludetur* ex 10. 13. 15. 16. 21. 22 a m. sec. 25. 27. 46. 47. 48. 50. 55–74. 77. Eadem leguntur in codd. Paris. tantum non omnibus. *Hac* et *excludatur* in aliis libris, etiam ed. Hennin. — *effectus* 12. 19. 22. 47. 48.

217. *contingit* 16. 27. 46. 47. 48. 58.

218. *ditabitur* 11 ex rasura, 15. 18. 23. 29. 45. 49.

220. *qui* — *qui* 17. 20.

221. *Nulli* emend. Heins. ad Ovid. Met. VII, 453. — *est* abest a 12 et 16.

223. *Sic volo* 19. 27. 28.

225–227. absunt ab 18. *domus* 14. 16. 48. — *flammea* 22. 45–50. 62. 64. 65. 68. 69. 71. 72. 73. *flamea* al. Cf. Comm. ad II, 124.

226. *Evolat* 20. *Avolat* (a novo marito discedit) 29. 50. 65. 69. et cod. viri docti, quem v. in Miscell. Obss. Crit. in Auctores vett. Amst. 1734. Vol. V. T. I. p. 122. — *lecti repetit vestigia spreti* 21. *refugit vestigia* coni. Schrader.

228. *vel* pro *et* 11. 14. 16. 19.

230. Post hunc versum in 16.

Desperanda tibi salva concordia socru.
Illa docet spoliis nudi gaudere mariti;
Illa docet, missis a corruptore tabellis,
Nil rude nec simplex rescribere: decipit illa
Custodes aut aere domat: tunc corpore sano
Advocat Archigenen onerosaque pallia iactat.
Abditus interea latet et secretus adulter,
Impatiensque morae pavet et praeputia ducit.

insertus est alius: *Si fierent comites citius, quam nuberet uxor.* „Non male et satirice admodum, si legeretur *Nec fierent* cet. ut esset sensus: Istiusmodi uxor sibi citius maritos faceret, quam nos amicos.“ Ach.

231. *salva est* 16. *est salva* 27.

232. Versus ab alia manu scriptus in 10. et abest ab 22.

233. Versus excidit e 46. 48. 49. 56. 59. 60. 65. Causam v. sup. in Comm. ad II, 24. — *libellis* 16.

234. *nil simplex* 19. 22 a m. pr. 23. 24. 25. 27. 46 - 50. 54 - 66. 68. 71 - 74. 77.

236. *Archigenen* recepi e 60. 65. et 68. *Archigenem* alii. Sed quamvis non ignoro, hiatus frequentes esse Iuvenali, (v. ad I, 151.) vereor tamen, ne illi sine necessitate ei ab imperitis librariis passim obtrusi sint; et illa vocis forma doctior est.

237. *in terra* 16. 21 a m. pr. — *et secretus* revocavi, tamquam lectionem omnium fere librorum, ex 1. 10. 11, 12. 14 - 26. 45. 46. 48. 49. 50. 54 - 63. 65 - 77. Languet tamen, quoniam synonyma *abditus* et *secretus* iunguntur. *et securus* 27. 47. 64. non improb. Schurzfl. modo mox vs. seq. *silet*, non *pavet*, legatur. *accersitus* e coni. reposuit Marshall, rectiusque *arcessitus* Hennin. ut mens poetae sit: Interea dum medicus arcessi fingitur, moechus sub persona medici veniens clanculum intrat atque ita custodes decipit. Sed illas lectiones ex *accersitus* degenerasse, non mihi persuasit Hennin.

238. *pavet* restitui ex 1. (cuius glossa certe est *metuit*) 10. 12. 14. 15. 17 - 23. 25. 26. 27. 45 - 50. 54 - 69. 71 - 74. plerisque codd. Paris. et tribus MSS. Nic. Heinsii, qui ad Sil. Ital. XVI, 432. hanc lectionem probat monetque, *pavorem* esse aliquid medium inter spem metumque, et hinc *laetum pavorem* atque *horrorem* dici Stat. Theb. I, 493. Sil. III, 215. XVI, 432. eumque describi a Stat. Theb. VI, 392 seq. 802 seq. *silet* 16. 24. 70. 75. 76. 82. — *discit* pro *ducit* 12. 14. 17. Vetus Schol. docet, totum hunc versum in quibusdam codicibus non legi: et lubens eum deleverim propter obscenitatem, quae tamen ipsa illius rei causa fuisse videtur.

Scilicet exspectas, ut tradat mater honestos
Atque alios mores, quam quos habet? utile porro
Filiolam turpi vetulae producere turpem.
Nulla fere causa est, in qua non femina litem
Moverit. Accusat Manilia, si rea non est.
Componunt ipsae per se formantque libellos,
Principium atque locos Celso dictare paratae.
Endromidas Tyrias et femineum ceroma
Quis nescit? vel quis non vidit vulnera pali?
Quem cavat adsiduis sudibus scutoque lacessit,
Atque omnes implet numeros, dignissima prorsus
Florali matrona tuba; nisi si quid in illo
Pectore plus agitat veraeque paratur arenae.
Quem praestare potest mulier galeata pudorem,
Quae fugit a sexu? vires amat. Haec tamen ipsa
Vir nollet fieri. nam quantula nostra voluptas?
Quale decus rerum, si coniugis auctio fiat,
Balteus et manicae et cristae crurisque sinistri

239. *exspectes* 20. 26.

240. *Aut* 13. 14. 21. 22. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74.

243. *Manulia, Mamilia* et *Mamilla* legitur in bonis libris Gell. IV, 14. ubi vid. Gronov.

247. *aut* pro *vel* 12. 14. 15. 16. 23. 25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. prob. Schurzfl. quum verba quarti ordinis in tertiis personis, etiam extra perfecti contractionem, saepius producantur. Hiatus etiam amat Iuvenalis. v. ad I, 151. Nec tamen illi temere ei videntur obtrudendi.

248. *rudibus* pro *sudibus* coni. Lips. Mil. Rom. V, 14. ut nos Sil. VIII, 552. Cf. Comm. et Serv. ad Virg. Aen. X, 494. qui *rudibus* h. l. legit.

249. *numeros implet* 19. 45.

251. *agitat* pro *agitet* restitui ex 10–12. 14–27. 45–50. 54–76. nam *paratur* mox sequitur. *paretur* 16. 21.

252. Possis etiam ita distinguere: *Quem p. p. m. g. pudorem? Quae fugit a sexu, vires amat.*

253. *viros* 16. 24. — *et* pro *haec* 26.

254. *nolet* 23. 46. 47. 50. 64. — *tantula* 22. — *vestra voluptas* 11. non improb. Schurzfl. ut sit ἀνθυποφορὰ mulieris galeatae. Sed idem recte praetulit vulgatam lectionem.

255. *fiet* 16. 19. 45. *Quale decus, rerum* cet. interpungere malebant H. Vales. et alii.

256. *manicae, cristae* 11. 24. *tunicae* pro *manicae* vetus Schol. cuius glossa est haec: *balteus et*

Dimidium tegimen; vel, si diversa movebit
Proelia, tu felix, ocreas vendente puella.
Hae sunt, quae tenui sudant in cyclade, quarum
Delicias et panniculus bombycinus urit.
Adspice, quo fremitu monstratos perferat ictus
Et quanto galeae curvetur pondere, quanta
Poplitibus sedeat, quam denso fascia libro,
Et ride, scaphium positis quum sumitur armis.
Dicite vos neptes Lepidi caecive Metelli,
Gurgitis aut Fabii, quae ludia sumserit umquam
Hos habitus? quando ad palum gemat uxor Asyli?
Semper habet lites alternaque iurgia lectus,
In quo nupta iacet: minimum dormitur in illo.

tunicae Retiarii scilicet, si personam aut officium eius susceperit. Conf. Comm.

257. *tegimen* 21. 22. 45. ut in optimis membranis ubique, unde recepi pro vulg. *tegmen*. Conf. Nic. Heins. ad Sil. I, 402. qui tamen ad Virg. Aen. III, 594. et VII, 666. utramque scripturam damnat et ubivis *tegumen* reponendum censet. — *movebis* 27. 46. 47. 58.

258. *tum* 23. 27. 46–50. 54–60. 64. 65.

259. *Haec* 61. 62. 63. 67. 71. 72. 73. prob. Pulmanno, ut sit enallage, ut inf. v. 592. et ap. Terent. in Eun. III, 5, 34. in Andr. IV, 1, 32. in Heautont. IV, 4, 4. et in Phorm. V, 8, (al. 10.) 23. quibus tamen locis meliores libri *Hae* vel *Haecine* exhibent.

261. *praeferat* 47. 58. 66.

262. *quanta — curetur* errores operarum in edit. Hennin. quos tamen fideliter expresserunt editores Manhem.

263. Pro *fascia* forte leg. *fuscina*. v. Comm.

264. *scaphium positis* pro *positis scaphium* 27. 46–50. 54. 55. 58. 61–69. 71–74. quos sequutus sum.

265. *coecique* 16. 19. 24. 85. *caecive* 27. 61. 63. *Creteive Metelli* (ut mox *Gurgitis Fabii*) 3. 4. non improb. Nicol. Heins. ad Ovid. Met. VII, 223. ut innuatur Q. Metellus Creticus Cos. a. 674. qui Cretam expugnavit; de quo v. Dio Cass. XXXVI. pag. 8. et Sallust. B. C. 29. Possis etiam suspicari *Calvive Metelli*, h. e. L. Metelli Calvi Cos. a. DCXI. Sed vulgata quoque lectio bene se habet.

267. *gemit* 11. 12. 14. 15. 16. 18. 19. 21–24. 26. 46–50. 54. 55. 59. 60. 64. 65. 85. et codd. Paris. fere omnes. — *Asili* 17. 19. 21–24. 27. 45–48. 50. 64. 85. *Asyli* 49. 60–63. 65. 68. 71. 72. 73. 77. *Asilli* 20. *Assili* 18.

Tunc gravis illa viro, tunc orba tigride peior.
Quum simulat gemitus occulti conscia facti,
Aut odit pueros, aut ficta pellice plorat,
Uberibus semper lacrumis semperque paratis
In statione sua atque exspectantibus illam,
Quo iubeat manare modo: tu credis amorem,
Tu tibi tunc curruca places fletumque labellis
Exsorbes, quae scripta et quot lecture tabellas,
Si tibi zelotypae retegantur scrinia moechae!
Sed iacet in servi complexibus aut equitis. Dic,
Dic aliquem, sodes, hic, Quintiliane, colorem:

270. *Tunc* revocavi ex 10. 13. 17-25. 37. 45-50. 54-69. 71-74. 85. *Tum* 11. 77. *Cum* 14. 15. 16. 26. 70. 75. 76. 82. et permulti codd. Paris. — *tum orba* 11.

271. *Tunc simulat* 21 a m. sec. 27. 46-49. 58. Non male, si minorem distinctionem posueris in fine versus praeced.

274. *atque spectantibus* 12. *semper spectantibus* 2. *ac semper spectantibus* 17. *ipsis spectantibus* 29. 45. *ipsisque spectantibus* 26. *atque ipsis spectantibus* 10. 15. 16. 19. 21. 23. 85. *atque illis spectantibus* 18. *atque suis spectantibus* 22. *ipsis exspectantibus* 3. 74. *atque viris spectantibus* c. Mediol. non improb. Ach. *nec non spectantibus* c. Put. quod recepit Ach. qui *spectantibus* pro *exspectantibus* dictum putat. *atque ipsis exspectantibus* 27. 47. 54. 64. et IX codd. Paris. *atque iis exspectantibus* 24. *velut exspectantibus* 13. Sed *atque exspectantibus* 5. 14. 20. 25. X codd. Paris. iique antiq. et editt. tantum non omnes. Haec lectio mutata videtur ab iis, qui metro metuebant, nec memores erant multorum in Iuvenali hiatuum. v. sup. ad I, 151. Scabra tamen est oratio. *exspectantibus, illas Quo i. m. m.* coni. H. Vales. ut haec dicta sint pro: quo modo *se* manare velit. Suspicari potius possis, legendum esse *exspectantibus, illa Quo iubeat* cet. Conf. tamen Comm.

276. *tum* 2. 22. *nunc* 16. *Tunc tibi tu* 3. — *labelli* 26. De *curruca* v. Excurs. ad h. l.

277. *et quot* pro *et quas* revocavi ex 7. 10. 11. 13. 16. 17-20. 22-25. 29. 45. 47-50. 54-60. 64. 65. 75. 76. 85. v. Comm. *quot lecture tabellis* 47. *quas visure tabellas* 77.

279. *atque equitis* 45.

280. *dic* pro *hic* 12. 15-25. 27. 45-50. 56-69. 71-74. 85. Sed idem verbum iam bis positum est et mox denuo repetitur.

Haeremus. dic ipsa. Olim convenerat, inquit,
Ut faceres tu, quod velles, nec non ego possem
Indulgere mihi: clames licet et mare coelo
Confundas, homo sum. Nihil est audacius illis
Deprensis: iram atque animos a crimine sumunt.
Unde haec monstra tamen vel quo de fonte, requiris?
Praestabat castas humilis fortuna Latinas
Quondam, nec vitiis contingi parva sinebant
Tecta labor somnique breves et vellere Tusco
Vexatae duraeque manus ac proximus Urbi
Hannibal et stantes Collina turre mariti.
Nunc patimur longae pacis mala. Saevior armis
Luxuria incubuit victumque ulciscitur orbem.
Nullum crimen abest facinusque libidinis, ex quo
Paupertas Romana perIt. Hinc fluxit ad istos
Et Sybaris colles, hinc et Rhodos et Miletos
Atque coronatum et petulans madidumque Tarentum.
Prima peregrinos obscoena Pecunia mores
Intulit, et turpi fregerunt saecula luxu
Divitiae molles. Quid enim Venus ebria curat?

282. *quod tu velles* 16. 85.

285. *Deprehensis* 15. 18. 27. 47. 49. 56. 63. — *animum de crimine sumunt* 85. — *ducunt* 19.

286. *aut quo* 17. *de quo fonte* 15. 19. 25. 27. 46–50. 55. 57–60. 64.

288. *sinebat* 11. 15–23. 25. 27. 45–50. 55. 57–63. 65–69. 71. 72. 73.

290. *et proximus* 77. 85.

291. *in turre* 11. 25. 50. 56. 57. 59–63. 65–69. 71. 74. 85.

292. *longe* 46. 47.

293. *ulciscimur* 29.

295. *fluxit ad Istros* 19. 20. 25. 49. 56. 57. 59–62. 65. 66. *Histros* 10. 12. 15–18. 26. 45–48. 50. 54. 55. 58. 64. 67–69. 71–74. 85. *Hystros* 13. 21. 24. 27. *Histos* 22. *Instros* 23. *Indos* 9. 75. 76. non improb. Pithoeo, si mox, suadente Iac. August. Thuano, reponatur *Rhodon et Mileton*, ut sensus sit, paupertatem Roma excedentem fluxisse ad illas civitates, quae ante deliciis et voluptatibus insignes fuerint. Sed *istos* idem Pithoeus et iam ante eum Hieron. Nogarola ap. Parrhas. in Quaes. per Epist. 28. et Balbus ad Valer. Fl. III, 555. recte, opinor, coniecerunt, idque receptum in 70. et 82.

297. *et* abest ab 25. 27. 46–50. 54–61. 64. 65. 85.

Inguinis et capitis quae sint discrimina, nescit,
Grandia quae mediis iam noctibus ostrea mordet,
Quum perfusa mero spumant unguenta Falerno,
Quum bibitur concha, quum iam vertigine tectum
Ambulat et geminis exsurgit mensa lucernis.
I nunc et dubita, qua sorbeat aera sanna
Maura, Pudicitiae veterem quum praeterit aram,
Tullia quid dicat notae collactea Maurae.
Noctibus hic ponunt lecticas, micturiunt hic
Effigiemque Deae longis siphonibus implent,
Inque vices equitant ac luna teste moventur.
Inde domos abeunt: tu calcas luce reversa
Coniugis urinam magnos visurus amicos.
Nota Bonae secreta Deae, quum tibia lumbos
Incitat et cornu pariter vinoque feruntur
Adtonitae crinemque rotant ululantque Priapi
Maenades. O quantus tunc illis mentibus ardor
Concubitus! quae vox saltante libidine! quantus

301. *sunt* 16. 21. 22. 85.

302. *Grandiaque a mediis* 16. — *sorbet* pro *mordet* 11. 16.

303. *percussa* 16. 85. — *spument* 75. 76.

305. *exurgit gemma* 85.

307. 308. Hi versus transpositi in omnibus libris, praeter 22. et duos codd. Paris. e quibus nunc ordinem eorum haud dubie verum restitui suadente Ach. Versus 308. plane abest ab 8. (in quo recentior manus eum adscripsit) a tribus codd. Paris. et ab aliis collatis a Pulmanno.

308. *nocte* 19. 23. — *collactea* 2-5. 8. 10. 11. 14-16. 18. 20-25. 27. 28. 45-50. 54-60. 64. 65. 68-70. 74. 85. et omnes codd. Paris. unde recepi, prob. etiam Hennin. v. Comm. *Collacia* 26. 61. 62. 65. 71. 72. 73. 76. 76. 77. 82.

312. *domus adeunt* 85.

316. *ululantque Priapi Maenades* 1. 70. 75. 76. 81. 82. *ululante Priapo* 10. 11. 12. 14-27. 46-50. 51-69. 71-74. 8. omnesque codd. Paris. quod Britann. exponit: sacerdote Priapi edente sonos et ululatus musicis instrumentis, ne scil. quiritantis vox, per vim stuprum patientis, exaudiatur. *ululantque Priapo* 44. 83. 84. ut coni. Bahrdt, a quo tamen haec lectio eodem sensu capta, quo recepta a nobis. v. Comm. Ita vero malim *ululantque Priapum*, ut *quem ululat Gallus* ap. Martial. V, 42, 3. et

Ille meri veteris per crura madentia torrens!
Lenonum ancillas posita Laufella corona
Provocat et tollit pendentis praemia coxae.
Ipsa Medullinae fluctum crissantis adorat:
Palmam inter dominas virtus natalibus aequat.
Nil ibi per ludum simulabitur: omnia fient
Ad verum, quibus incendi iam frigidus aevo
Laomedontiades et Nestoris hernia possit.
Tunc prurigo morae impatiens, tunc femina simplex,

ululare tristia ap. Lucan. I, 567. unde *ululata Hecate* et *Lucina* dicitur Virg. Aen. IV, 609. et Stat. Theb. III, 158.

320. *Saufeia* 1. 61. 70. 75. 76. 77. 82. Romae fuit *Saufeia* gens notique *Saufeii* e Plin. VII, 53. et Cicer. Rabir. Perd. 7. et Epist. ad Att. I, 3. II, 8. IV, 6. XIV, 18. XV, 4. XVI, 3. *Laufeia* 50. 64. *Laufera* 17 a m. pr. 20. 22. *Laufela* 14–17 a m. sec. 18. 21. 27. 46. 47. 48. 58. 85. *Laufella* 10. 11. 19. 23. 24. 25. 45. 49. 51–57. 59. 60. 62. 63. 65–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. unde id recepi cum Ach. Eadem lectionis varietas est inf. IX, 117. et ap. Martial. III, 72.

321. *et tollit* revocavi ex 10. 11. 14–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. *attollit* 70. 75. 76. 77. 82.

322. *Ipse* 27. 46–49. 57. — *Medulinae* 23. — *fluctum* 1. 75. 82. *frictum* 18. 19 a.m. sec. 20. 21 a m. sec. 23. 24. 25. 27. 46–50. 54–74. 76. 77. 85. omnesque codd. Paris. Britann. „*adorat frictum*, quia genibus ad frictum incurvatur." Farnabius: „γνὺξ ἐπικλινομένη τρίβει λείχει τε." Inde tribades dictae *frictrices*. v. Comm. ap v. 311. *fructum* 17. 21 a m. pr. 22. 45. *factum* 19 a m. pr. *rictum* (eo sensu, quo apud Martialem aliosque vox illa adhibeatur) omnino legendum putabat C. Valesius. — *crisantis* 1. 17. 21. 22. 23. 46. 47. 48. 64. ut ap. Martial. X, 68, 10.

323. *virus* (h. e. sucus genitalis, ut ap. Virg. Ge. III, 281. *lentum destillat ab inguine virus*) pro *virtus* coni. Schrader et Bahrdt, qui ita h. l. exponit: lascivi suci abundantia ei maius videtur bonum, quam nobilitas. Nobis tamen neque coniecturam, neque interpretationem hanc persuasit.

324. *tibi* pro *ibi* 10. 16. 20. 23. 24. 54. 63. 68. 71. 72. 73. — *similabitur* forte scribendum pro *simulabitur*. v. sup. ad II, 3. — *fiunt* 19.

326. *vel Nestoris* 77. — *hirnea* 9. quod vasis potorii genus est. Cf. Intpp. Virg. Catal. IV, 8. ubi eadem deprehenditur lectionis varietas.

327. *Tum prurigo* 15. 45. 47. 49. 50. — *tum femina* 27. 60–63. 65. 68. 71. 72. 73.

Et toto pariter repetitus clamor ab antro:
Iam fas est; admitte viros! Iam dormit adulter,
Illa iubet sumto iuvenem properare cucullo.
Si nihil est, servis incurritur. Abstuleris spem
Servorum, veniet conductus aquarius. Hic si
Quaeritur et desunt homines; mora nulla per ipsam,
Quo minus imposito clunem submittat asello.
Atque utinam ritus veteres et publica saltem
His intacta malis agerentur sacra: sed omnes
Noverunt Mauri atque Indi, quae psaltria penem
Maiorem, quam sunt duo Caesaris Anticatones,
Illuc, testiculi sibi conscius unde fugit mus,
Intulerit, ubi velari pictura iubetur,
Quaecumque alterius sexus imitata figuram est.
Et quis tunc hominum contemtor numinis? aut quis
Simpuvium ridere Numae nigrumque catinum

328. *It* 48. 55. 57. — *pariter toto* 10. 11. 18. 20. 22. 23. 25. 26. 59-63. 65. 66-69. 71. 72. 73. 77. — *clamor repetitus* 10. 19. 23. 26. 85. *repetitur* 45. 56. 57. 60. 65. 67. 68. 71. 74. *reperitur* 73. *reparatur* 69. 72.

329. *dormitat* pro *iam dormit* 10. 11. 14-27. 45-50. 54-69. 71-74. 85. et XXX codd. Paris. prob. Schurzfl. *si iam dormit* 9 a m. pr. *si dormit* 9 a m. sec. Non male! Sed vulgata forte lectio exquisitior est, et illud *si* ortum videri potest e glossa ac supplendum: (unde comma pro puncto posui post *adulter*) nisi potius haec verba sunt aedituae respondentis, vel etiam earumdem feminarum, cum interrog. legenda: *Dormitat adulter?* Ita Ach. *st! dormit adulter?* emend. Voss. ad Catull. p. m. 139. ut *st!* sit silentii nota. Cf. ad I, 161.

330. *iuvenem sumto* 16. 85.

332. *veniet* recepi ex 7. 10. 14-16. 21-25. 27. 45-50. 54-75. 77. 85. et codd. Paris. tantum non omnibus. *venit et* 76. 82. *veniat* 11. et duo codd. Paris. recentissime, indice Schurzfl.

333. *et si absunt* 19. — *illam* 16. 85.

334. *supponat* 15. ex interpret.

337. *Noverint* 14.

338. *sint* 15. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 56. 60-65. 68-74. 77.

339. *Illic* 27. 45-49. 58. 60.

340. in 7. post v. 337. legitur, et una cum vs. seq. abest a 16. — *versari* 19.

341. *est* non exstat in 25.

342. *Sed quis* 24. *Ecquis* 25. 57. 60. — *nunc* 45. — *et quis* 77.

343. *Simpuvium*, v. Excurs. ad

Et Vaticano fragiles de monte patellas
Ausus erat? Sed nunc ad quas non Clodius aras?
Audio, quid veteres olim moneatis amici:
Pone seram; cohibe. Sed quis custodiet ipsos
Custodes? Cauta est et ab illis incipit uxor.
Iamque eadem summis pariter minimisque libido,
Nec melior, silicem pedibus quae conterit atrum,
Quam quae longorum vehitur cervice Syrorum.
Ut spectet ludos, conducit Ogulnia vestem,
Conducit comites, sellam, cervical, amicas,
Nutricem et flavam, cui det mandata, puellam.
Haec tamen argenti superest quodcumque paterni
Levibus athletis ac vasa novissima donat.
Multis res angusta domi: sed nulla pudorem

h. l. — *Numen* 7. — *nigrumve* 2. 3. 10. 11. 14-17. 20-24. 45. 85. Parum interest. *priscumque* legebat Hadr., Iunius Animadv. II, 1.

344. *Aut* 16. 85.

345. *Claudius* 10. 14-17. 19-24. 27. 45-48. 85. Vetus Schol. haec notavit: „*Clodius* pro *Claudius*: licet nam per communionem, ut *Clodius* et *Claudius*, ut *cotes* et *cautes*, ut *origa* et *auriga*.“ Hinc Rutgers. Var. Lect. II, 17. colligit, eum *Claudius*, et Valla, eum *lodius* vel *ludius* legisse. Sed monet tantum, veteres etiam *Clodium* dixisse pro *Claudio*, quod vel tironibus notum. Cf. sup. ad II, 36.

347. *custodiat* 45. 60. 85. Forte rectius.

349. *Namque* 17 a m. pr. — *libido est* 77.

350. *pedibus silicem* 25. 27. 46-50. 54-69. 71.-74.

351. *Quamquam* 46. 47.

352. *Oculnia* 10. 14. 15. 17-21. 24. 25. 49. 54-59. 65. 85. *Oculnea* 11. 16. *Oculina* 23. 27. 45-48. 50. 60. 64. *Ocullina* 22. Nota est gens *Ogulnia* e Livio et aliis.

354. abest ab 26. *faveam* pro *flavam* coni. Scalig. ad Prop., Vulcan. et Wouwer. ad Petron. *Favea* s. *fabea* et *abra* in Gloss. vett. dicitur puella, quae dominae in deliciis erat. Sed non adsequor, cur vulgata lectio displiceat, et poetae obtrudenda sit vox insolita ac forte recentioris originis. — *dat* 85.

356. *Levibus* scripsi pro *Laevibus*. v. ad III, 111. — *et vasa* 10. 14. 17-24. 45. 77. 85.

357. *domi est* pro *domi* 13. 14. 18. 19 a m. sec. 22. 25. 46. 48. 49. 56. 57. 59-63. 65. 66-69. 71-74. 77.

Paupertatis habet, nec se metitur ad illum,
Quem dedit haec posuitque modum. Tamen utile quid sit
Prospiciunt aliquando viri, frigusque famemque
Formica tandem quidam expavere magistra.
Prodiga non sentit pereuntem femina censum
Ac, velut exhausta recidivus pullulet arca
Numus et e pleno semper tollatur acervo,
Non umquam reputat, quanti sibi gaudia constent.
Sunt, quas eunuchi imbelles ac mollia semper
Oscula delectent et desperatio barbae,
Et quod abortivo non est opus. Illa voluptas
Summa tamen, quod iam calida matura iuventa
Inguina traduntur medicis, iam pectine nigro.
Ergo spectatos ac iussos crescere primum

363. *Et* 85. *Ac* 11. 13. 21-25. 43. 47. 49. 50. 56-60. 64-68. 72. et XXV codd. Paris. Hoc cum Ach. recepi et v. 365. *reputat* ex 60. et 65. pro vulg. *At reputant.* — *recidivus* pro vulg. *redivivus* restitui ex 15. 27. 46. 47. 48. 50. 64. et quibusdam codd. Paris. tamquam difficiliorem exquisitioremque lectionem, quae ab indoctis librariis passim corrupta est. v. Comm. Festus *redivivum* exponit: ex vetusto renovatum, v. c. aedificium s. lapis. Cf. Ernesti clav. Cic. Sed ista notio ab h. l. aliena; neque etiam *παλίμβιος* est *numus*, sed *παλιμβλαςὴς* seu *παλίμβλαςος*, h. e. *πάλιν βλαςάνων*, iterum quasi *pullulans.*

364. *semper tollatur* pro *tollatur semper* recepi ex 10. 11. 14-25. 27. 45. 47. 49. 50. 54-69. 71-74. 85. *semper tollantur* 46. 48.

365. *Nonnumquam* 1. 50. 62. 63. *Non repetunt umquam* 26. *Non reputant umquam* 10. *reputat* 60. 65. *repetent* 13. *repetunt* 1. 7. 12. 14. 16. 17. 20-23. 26. 29. 85. — *sua* pro *sibi* 13. 17. 19-22. 25. 45. 57. 59. 60. 65. 85. *iam* pro *sibi* 27. 46. 47. 48. 50. 58. 61. — Vetus est scholion: *Hic versus in quibusdam non est.* Eum quoque transfigendum obelo et v. 363. *Dat* pro *At* scribendum, vel potius versum 362. ponendum esse post v. 364, suspicabatur Schurzfl.

366. *et mollia* 77. 85.

367. *delectant* 10. 11. 12. 16. 85.

369. *quando* pro *quod iam* coni. Schrader. *calida quod iam* 10. — *et matura* 50. 56. 59-63. 65. 68. 69. 71-74. 77.

370. *pectine magno* 85.

371. *exspectatos* 11. 14-25. 27. 45-47. 49. 50. 54-58. 61-69. 71. 72. 73. 76. 77. 85. et plerique

Testiculos, postquam coeperunt esse bilibres,
Tonsoris damno tantum rapit Heliodorus.
Conspicuus longe cunctisque notabilis intrat
Balnea, nec dubie custodem vitis et horti
Provocat, a domina factus spado. Dormiat ille
Cum domina: sed tu iam durum, Postume, iamque
Tondendum eunucho Bromium committere noli.
Si gaudet cantu; nullius fibula durat
Vocem vendentis praetoribus: organa semper
In manibus: densi radiant testudine tota
Sardonyches: crispo numerantur pectine chordae,
Quo tener Hedymeles operas dedit: hunc tenet, hoc se
Solatur gratoque indulget basia plectro.
Quaedam de numero Lamiarum ac nominis alti

codd. Paris. prob. Ach. et solenni varietate. v. Intpp. Virg. Aen. VI, 687. — *et iussos* 60. 65. 77.

373. *tantum damno* 10. 11. 14–24. 45. 85. — *Eliodorus* 22. 23. 24. 45. 85.

377. *durum iam* 21. — *Postume*, non *Posthume*, 17–22. 85. quos sequutus sum. Cf. sup. ad v. 21.

378. *Tondendum* revocavi ex 14–24. 56. 60. 62. 64. 65. 68. 69. 70. 72. 77. et omnibus codd. Paris. *Tundendum* in plerisque editt. etiam Hennin.

379. *dura est* 25. 57. 59. 60. 65. quo sensum non mutari putabat Ascens. *nullius fabula durat* emend. Plathner. ut sensus sit: nullius mimi, in theatro cantantis vel personam suam saltantis et canendo exprimentis, fabulam longam videri illis, quae cantu gaudeant, mulierculis.

382. *crispae* 56. et ita corrig. Plathner. ut indicetur tremor chordarum, dum gradatim pectine pulsentur et veluti numerentur.

383. *Hidymeles* 18. 61. 62. *Hydimiles* 17. 85. *Hidimeles* 20. 45. 46. 48. *Hydimeles* 10. 24. 57. 66. *Hydymeles* 25. 60. *Idimeles* 19. 23. 26. *Hidimenes* 21. 22. — *operam* 24. 25. 27. 46–50. 55. 57–69. 71. 72. 73. 77.

385. *et nominis* 77. 85. *nominis AppI* 1. Non male, quia gens Claudia, in qua Appii fuere, antiquissima nobilissimaque fuit et apte cum *Lamiis* coniungitur. *nominis AelI*, vel, ut in vetustis numis ac marmoribus frequenter scribitur, *AilI* pro *Aelii*, ingeniose coni. Heins. ad Ovid. Fast. IV, 305. quia *Lamiae* cognomento *Aelia* gens dicta. Cf. intpp. Horat. Od. III, 17, 1. Favet ei

Cum farre et vino Ianum Vestamque rogabat,
An Capitolinam deberet Pollio quercum
Sperare et fidibus promittere. Quid faceret plus
Aegrotante viro? medicis quid tristibus erga
Filiolum? Stetit ante aram, nec turpe putavit
Pro cithara velare caput; dictataque verba
Pertulit, ut mos est, et aperta palluit agna.
Dic mihi nunc, quaeso, dic, antiquissime Divum,
Respondes his, Iane pater? Magna otia coeli:
Non est, ut video, non est, quod agatur apud vos.
Haec de comoedis te consulit; illa tragoedum
Commendare volet: varicosus fiet haruspex.
Sed cantet potius, quam totam pervolet urbem
Audax, et coetus possit quam ferre virorum
Cumque paludatis ducibus praesente marito
Ipsa loqui recta facie strictisque mamillis.
Haec eadem novit, quid toto fiat in orbe;

etiam MS. Scriver. in quo legitur *AlII.* Vulgata tamen lectio h. l. non sollicitanda videtur. v. Comm.

386. *Cum farre* pro *Et farre* restitui ex 10. 11. 14–27. 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. 77. 85. *ac vino* 11.

388. *faciat* 19.

392. *Protulit* 10. 16. 18. 19. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. 85. et XI codd. Paris. quod probat, praeter H. Valesium et alios, Dorleans, quia agatur de proferendis voti verbis solennibus. At v. Comm.

395. *quid* 11. 16. 22. 24. 25. 45–50. 54–69. 71–74. 85.

396. *comedo* 24.

397. *fiat* 14. — *aruspex* 21. 22. 64. Cf. ad II, 121.

398. *potius cantet* 22.

399. *posset quae* 17. 23. 45. *quae posset* 14. 22. *quae possit* 18. 26. *possit perferre* 19 a m. pr. *quam ferre* pro *quae ferre* recepi ex 10. 24. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. et plerisque codd. Paris.

401. *Illa* 16. 85. — *siccisque mamillis* 1–4. 14. 17. 20. 21. 22. 29. et XV codd. Paris. h. e. sine lacte materno. Utraque lectio explicari videtur vet. scholio: *adhuc nudis* (quae vox in cod. Schurzfl. additur) *exstantibus, vel sine sudore.* C. Valesii nota est haec: Pro *strictisque* omnino legendum *rectisque*, i. e. stantibus, ut nudatas intelligi oporteat, quae elegans allusio est, vel *exertisque* scil. e sinu, quod unum idemque est cum *rectis.*

402. *fiet* 15. 16. 18. *toto quid fiat* 24. *tota — urbe* 27. 47. 85.

Quid Seres, quid Thraces agant: secreta novercae
Et pueri: quis amet, quis diripiatur adulter.
Dicet, quis viduam praegnantem fecerit et quo
Mense, quibus verbis concumbat quaeque, modis quot.
Instantem regi Armenio Parthoque cometen
Prima videt; famam rumoresque illa recentes
Excipit ad portas: quosdam facit. Isse Niphatem
In populos magnoque illic cuncta arva teneri
Diluvio, nutare urbes, subsidere terras,
Quocumque in trivio, cuicumque est obvia, narrat.
Nec tamen id vitium magis intolerabile, quam quod
Vicinos humiles rapere et concidere loris
Exorata solet. Nam si latratibus alti
Rumpuntur somni; fustes huc ocius, inquit,
Afferte, atque illis dominum iubet ante feriri,
Deinde canem. Gravis occursu, teterrima vultu

403. *Senones* pro *Seres* legisse vet. Schol., cuius nota est, *Galliarum gentes aut Scythae*, vel sic iterum utramque exposuisse lectionem, suspicabatur Schurzfleisch. — *Thraces quid* 16. 85.

404. *diripiatur* 1. 15. 16. 26. 61. 63. 70. 75. 82. *decipiatur* scil. ab ea, quam amat, 10. 12. 13. 14. 17–25. 27. 45–50. 54–60. 62. 64–69. 71–74. 76. 77. 85. et XVI codd. Paris. prob. Ach. Non male! Sed illa lectio videtur praeferenda, nec tam facile pro hac, quam haec pro illa, ab indoctis librariis substitui poterat.

406. *concumbant* 24. *concumbunt* 25. 48. 56. 57. 59. 60. 65.

407. *Armeniae* 77. — *cometem* 60. 65. *cometam* 19. 21. 77.

409. *a portis* 21. Vulgaris interpunctio est: *quosdam facit isse Niphatem In populos.* Quam bene emendarunt Dusaulx et Ach.

410. *simul* pro *illic* 21.

411. *valles* pro *terras* 21.

413. *hoc vitium* 77. *vitium est magis* 21. — *quam quod* 10. 11. 13. 14. 17. 19–25. 27. 29. 45. 47. 50. 54–58. 60–69. 71–74. 77. et plurimi codd. Paris. quae lectio Schurzfl. et Ach. visa est vera, et a nobis nunc recepta. *quam quae* (h. e. quam vitium eius mulieris quae) quidam codd. et edd. recentt. *quam quo* emend. Schrader.

414. *Vicinos homines* 16.

415. *Exhortata* 29. 49. *Exornata* coni. Scriver.

416. *Rumpantur* 16.

417. *ferire* 14. 16.

418. *teterrima visu* 11. prob. Schurzfl. ut duo supina, *occursu* et *visu*, coniungantur. — In

Balnea nocte subit; conchas et castra moveri
Nocte iubet; magno gaudet sudare tumultu,
Quum lassata gravi ceciderunt brachia massa
Callidus et cristae digitos impressit aliptes
Ac summum dominae femur exclamare coegit.
Convivae miseri interea somnoque fameque
Urguentur. Tandem illa venit rubicundula, totum
Oenophorum sitiens, plena quod tenditur urna
Admotum pedibus, de quo sextarius alter
Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexim.
Dum redit et loto terram ferit intestino,

omnibus fere editt., etiam Hennin., post *canem* colon positum.

419. *spondas* pro *conchas* coni. Schrader.

421. *Dum* emend. Schrader.

422. *Calidus* 47. *aut cristae* 85. *christae* coni. Plathner et alii, ut unguentum sit; quod tamen Graece non χρίςη, quae vox nihili est, sed χρίσμα dicitur: nisi forte poeta hoc verbum effinxisse censendus est. — *impellit aliptes* 22.

424. *interea miseri* 16.

428. *rapidam* 45. 60. 65. — *vomitum* pro *orexim* 22. ex interpret.

429. *Cum* 20. 22. — *reddit* 17 a m. sec. 19. — *et loto terram* 1. 9. 11. 12. 17. 70. 75. 76. 77. 82. *et luto terram* 15. et XXVII codd. Paris. teste ac prob. Ach. *et terram luto* 10. 18-21. 23-25. 27. 45-50. 54-69. 71. 73. 85. *Luto* antique dictum pro *lavato, lauto, loto,* ut *cludere* pro *claudere*. Cave intelligas oletum vel sordes et excrementa; nam de vomitu agitur, et leges metricae repugnant, nisi forte reponendum *atque luto terram*, vel *terramque luto*. Illud exstat in 21 a m. sec. et 22. hoc in 14. 17. aliisque libris, quos vidit Pithoeus, qui comparavit verba Salv. IV. ad Eccl. Cath. *Natant tricliniorum redundantium pavimenta, vino Falerno nobili lutum faciunt; mensae coram ac toreumata mero iugiter madent.* — *ad terram luteo* 26. *et terram luteo* 26. 74. prob. Pulmanno, qui perperam dicit hanc synizesin esse, ut inf. X, 133. *et terram lato* 72. *epoto* pro *et loto* coni. Schrader. Plathnerus vero ita legendum h. l. distinguendumque putabat: *Tandem illa venit rubicundula totum Oenophorum sitiens: plena quod funditur urna Admotum pedibus,* h. e. vinum crudum s. crucium, insuave, quod servi bibunt, admotumque pedibus domini, ad quos servi coenitant, (v. Isidor. III, 20. et Senec. de constant. sap. c. 15. pr.) *de eo sextarius alter Ducitur, ante cibum rabidam facturus orexin,*

Marmoribus rivi properant, aut lata Falernum
Pelvis olet: nam sic, tamquam alta in dolia longus
Deciderit serpens, bibit et vomit. Ergo maritus
Nauseat atque oculis bilem substringit opertis.
Illa tamen gravior, quae, quum discumbere coepit,
Laudat Virgilium, periturae ignoscit Elissae,
Committit vates et comparat; inde Maronem
Atque alia parte in trutina suspendit Homerum.
Cedunt grammatici, vincuntur rhetores, omnis
Turba tacet; nec causidicus, nec praeco loquatur,
Altera nec mulier: verborum tanta cadit vis,

(nam vinum crucium sumebant Romani, si appetitus excitandi causa vomere vellent, quod etiam Seneca taxat Cons. ad Helvid. c. 9.) *Dum redit et terram luto ferit intestino*, h. e. flavo, propter bilem, quo sensu *lutum* dicitur Virg. Ecl. IV, 44. et Tibull. I, 8, 52. (ubi vid. Broekhus. et Heyne.)

430. *aut lata* restitui ex 7. 10. 11, 14, 15, 17–21. 23–27. 45–50. 54–69, 71–74. 85. et omnibus fere codd. Paris. *aut lauta* 16. *ut lata* 22. *aurata* 12. 70. 75–77. 82. Sed ita deest copula verborum, et aptior est h. l. *lata*, h. e. ampla *pelvis*, vomitione repleta. Heineckio tamen lectio *aurata* aptior videtur et vel ob ipsam copulae ellipsin restituenda. v. ad IV, 63. *abluta* coni. Schurzfl. quum literae *V* et *B* frequenter a librariis permutentur: quod vereor ut multis arrideat, quia modo vox *loto* praecessit. — *Falerno Pelvis olet* 10. 18. 19. 27. 45–50. 51–57. 60–67. 85. Verbum *olere* et quarto et sexto casui iungitur. v. Heins. ad Ovid. Ep. Her. XV, 76.

433. *apertis* 16. 23. 24.

435. *Vergilium* 60–62. 65. 71. 72. 73. 85. De qua nominis scriptura v. Heyne in vita Virgilii per annos digesta p. CLXXXIII edit. sec. — *Elissae* recepi ex 10. 17. 18. 20. 21. 22. 25. 27. 46. 47. 48. 54. 56–60. 64. 65. et optimis codd. Paris. *Elisae* 11. 12. 14. 15. 16. 19. 23. 26. 49. 50. 55. 61. 62. 63. 65–77. 82. *Elysae* 85. *Elyssae* 24. 45. Sed Graece Ἔλισσα dicitur, eamque scripturam optimi scriptorum Rom. codices confirmant et origo nominis. v. Heins. ad Virg. Aen. IV, 335. ad Ovid. Ep. Her. VII, 1. et ad Claudian. laud. Seren. v. 147.

437. *alia ex parte* 11. 16. prob. Schurzfl.

438. *rhetores omnes* 10.

439. *iacet* 21. 22. — *loquetur* 14. 15. 17. 18. 19 a m. sec. 20. 21. 46–49. 64. et XII codd. Paris. Rectius forsan; Ach.

Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas
Pulsari. Iam nemo tubas, nemo aera fatiget:
Una laboranti poterit succurrere lunae.
    Imponit finem sapiens et rebus honestis.
Nam quae docta nimis cupit et facunda videri,
Crure tenus medio tunicas succingere debet,
Caedere Silvano porcum, quadrante lavari.
Non habeat matrona, tibi quae iuncta recumbit,
Dicendi genus, aut curtum sermone rotato
Torqueat enthymema, nec historias sciat omnes:
Sed quaedam ex libris et non intelligat. Odi
Hanc ego, quae repetit volvitque Palaemonis artem,
Servata semper lege et ratione loquendi,
Ignotosque mihi tenet antiquaria versus,
Nec curanda viris opicae castigat amicae
Verba. Soloecismum liceat fecisse marito.
    Nil non permittit mulier sibi, turpe putat nil,
Quum virides gemmas collo circumdedit et quum
Auribus extentis magnos commisit elenchos.
Intolerabilius nihil est, quam femina dives.

441. Pro altero *tot* legitur *aut* in 16. *ac* in 10. 14. 15. 17. 21–24. 45. *et* in 25. 27. 46–50. 54–63. 65–69. 71. 72. 73. 77.

442. Hic versus abest a 57. et post v. 443. legitur in 47. et 85. *atque aera* pro *nemo aera* 11. 12. 14–27. 45–50. 58–69. 71. 72. 73. 77. 85. et plurimi codd. Paris. — *fatigat* 14. 18 a m. pr.

443. *Luna l. p. s. rannae* 47. (*ramae* in Ven. 1487.) — *potuit* 85.

445. *Nam quia* 17. *Nam si docta* 25. 27. 46–49. 54–60. 64. 65. 77.

446. *substringere* malebat Scaliger. Sed vulgata lectio bene se habet.

449. *haud* pro *aut* 15. — *curvum* 2. 3. 10. 11. 12. 14–22. 24. 26. 28. 45. 49. 75. 76. 81. 82. Sed *curtum* 23. 25. 27. 46. 47. 48. 50. 54–74. 77. et dimidia pars codd. Paris. prob. Graevio et Heins. ad Ovid. Fast. II, 408. ubi hanc vocem in multis veterum scriptorum locis restituit. vid. Comm.

451. *intelligit* 25. 27. 46–50. 58. 61. 66.

453. *ac* pro *et* 15. *at* 85.

459. *extensis* 7. 10. 11. 14–24. 27. 29. 45–50. 54. 55. 56. 59–65. 68. 69. 71–74. 85. et omnes codd. Paris. ut inf. XII, 5. — *magno* 7. 29. — *committit* 7. 14. 17. 21. 22. 29.

460. *nil* 68.

Interea foeda aspectu ridendaque multo
Pane tumet facies, aut pinguia Poppaeana
Spirat, et hinc miseri viscantur labra mariti.
Ad moechum veniet lota cute. Quando videri
Vult formosa domi? moechis foliata parantur.
His emitur, quidquid graciles huc mittitis Indi.
Tandem aperit vultum et tectoria prima reponit:
Incipit agnosci, atque illo lacte fovetur,
Propter quod secum comites educit asellas,
Exsul Hyperboreum si dimittatur ad axem.
Sed quae mutatis inducitur atque fovetur
Tot medicaminibus coctaeque siliginis offas
Accipit et madidae, facies dicetur, an ulcus?
Est pretium curae, penitus cognoscere, toto

464. *Ad moechumque venit lota cute* 16. *veniunt lota cute* 13. 27. 46-49. 54. 57. 58. 64. 85. et plurimi codd. Paris. *veniet luto* 62. 68. 69. 71. 72. 73. *veniet lota cute* 25. 50. 56. 59. 60. 61. 63. 65. 66. 67. 74. 77. et quidam codd. Paris. quos nunc secutus sum cum Ach. *lota veniunt cute* nonnulli MSS. et editt. etiam Henn. Doctior quidem est et solennis personarum permutatio, sed h. l. parum placet, ubi tot verba in sing. num. iunguntur. — Hunc vero versum et duos seqq. semper putavi alieno loco a librariis positos esse, et post v. 470. legendos. Nunc video, ordinem verborum displicuisse etiam Gonsal. ad Petron. p. m. 81. 82. (ed. Burm. T. II. p. 121.) et Dusaulx, qui tamen vss. 464. 465. 466. post v. 473. ponendos censebant. At illa ratione singula melius, opinor, cohaerent, et mens poetae planius percipitur.

466. *Emitur his* 46-50. 54. 55. 57. 58. 61-64. 66. 67. 68. 71. 73. 85.

468. *illo tunc lacte* 10. 16. 19. 23. 24. 27. 47. 54. 57. 58. 64. 85. Cf. ad I, 151.

473. *madidae facies* mutata distinctione recepi ex 11. 17. 18. 19. 21. 22. 23. 25. 27. 28. 45-50. 56-69. 71-74. 77. ut siligo dicatur *madida* lacte asinino. *Accipit, et facies madidae* (mulieris, pane madido oblitae et unguentis delibutae) *dicetur* cet. 12-16. 20. 24. 26. 54. 55. 71. 75. 76. 82. Sic importunum certe est *et*, si vel pro *etiam* dictum acceperis. — *dicatur* 22. 28. 77.

474. *Est operae pretium* 10. 11. 14-25. 27. 45-50. 54. 55. 57-60. 62. 64-69. 71. 72. 73. 77. 85. et multi codd. Paris. prob. Schurzfleisch. et Ach. Ille tamen malebat *Est operae, curas penitus cognoscere*, et vetus Scholion ita legendum putabat: *Est operae*,

Quid faciant agitentque die. Si nocte maritus
Aversus iacuit; periit libraria, ponunt
Cosmetae tunicas, tarde venisse Liburnus
Dicitur et poenas alieni pendere somni
Cogitur: hic frangit ferulas, rubet ille flagellis,
Hic scutica: sunt, quae tortoribus annua praestent.
Verberat atque obiter faciem linit; audit amicas
Aut latum pictae vestis considerat aurum,
Et caedit; longi relegit transversa diurni,
Et caedit, donec lassis caedentibus EXI
Intonet horrendum, iam cognitione peracta.
  Praefectura domus Sicula non mitior aula.

operae pretium est. Sic *est operae* (scil. pretium) dixere Liv. IV, 8. XXI, 9. Pers. VI, 9. et Plaut. Cas. V, 2, 5. Sed ita non cohaererent reliqua verba poetae: neque assequor, cur vox *curae* minus quam *operae* (quae vulgaris formula est) placeat, et vetus scholion (*Est pretium curae*, operae pretium est) mutandum sit. Vox *operae*, non *pretium*, ex glossa irrepsit, et deinde *pretium* a librariis post *operae* positum est, ut metro caverent. Exemplum autem huius locutionis laudavit Hein. ex Plin. Ep. VIII, 6. *Postea mihi visum est pretium curae, ipsum senatus consultum quaerere;* ubi eadem est lectionis varietas.

475. *agitentve* 77.

476. *Adversus* 11. 21. 26. 85. contra mentem poetae. *pueri tibialia ponunt, Cosmetae tunicas*, sc. ut vapulent, coni. H. Vales.

478. *ac* pro *et* 15.

479. *flagellis* pro *flagello* revocavi ex 10. 11. 12. 14–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnibus codd. Paris.

480. *praestant* 11.

483. Versus hic post v. 484. leguntur in 11. 12. et, quia idem principium habet uterque, excidit e 17. v. ad II, 24. *Adsidue* pro *Et caedit* coni. Schrader. *Et caedens* 16. 18. 20. 22–27. 46. 48. 49. 54–69. 71–74. 77. et plerique codd. Paris. *cedens* 47. 85. *caedet* 10. — *repetit* ed. Marshall, nescio qua auctoritate. — *transsumta* 12. *transacta diurni* 25. 27. 46–49. 54–63. 65–69. 71–74. 77. 85. et multi codd. Paris. probb. Ach. et al. Ita dici putant rationes diei transactae. *diei* 77.

485. *Intonat* 16. 25–27. 46–50. 54–67. 71–74. 77–85. — *parata* pro *peracta* 71. et alter cod. Schegkii.

486. *Praefectura domus* 1. 12. 14. 15. 16. 28. 31 b. 44. (v. Voss. Gramm. II. 19.) 49. 54. 55. 69.

Nam si constituit solitoque decentius optat
Ornari et properat iamque exspectatur in hortis
Aut apud Isiacae potius sacraria lenae;
Disponit crinem laceratis ipsa capillis
Nuda humero Psecas infelix nudisque mamillis.
Altior hic quare cincinnus? Taurea punit
Continuo flexi crimen facinusque capilli.
Quid Psecas admisit? quaenam est hic culpa puellae,
Si tibi displicuit nasus tuus? Altera laevum
Extendit pectitque comas et volvit in orbem.
Est in consilio matrona admotaque lanis
Emerita quae cessat acu: sententia prima
Huius erit; post hanc aetate atque arte minores
Censebunt, tamquam famae discrimen agatur
Aut animae: tanta est quaerendi cura decoris.

72. 72. 74–77. et cod. Schegkii, quem vide in Prooem. 5. *Profectura domo* 10. 11. 17–20. 23. 25. 27. 32. 45–48. 50. 56–68. 71. 73. 85. et multi codd. Paris. contra metri leges, unde *Processura domo* emend. Schurzfl. et Ferrettus. v. Voss. l. l. *domo* 11. 17–27. 32. 45–48. 50. 56–68. 71. 73. et alter cod. Schegk.

488. *et* abest ab 23. 24.

490. *Disponit* 1. 12. 58. 59. 70. 75. 76. 77. 82. *Componit* 10. 11. 14–27. 45–50. 54–57. 60–69. 71–74. 85. Nil interest.

491. *Nuda humero* 1. 10. 11. 12. 14. 20. 21. 22. 24. 54. 55. 70. 75. 76. 82. *Nuda humeros* 15–19. 23. 25. 26. 27. 45–50. 56–69. 71–74. 77. 85. et XIX codd. Paris. unde recepit Ach. Coniicere possis *nudo humero* ob seq. *nudis mamillis* aut *nuda humerum.* — *Phecas* 18 a m. pr. 19. 21 a m. pr. 24. 26. 32. 46. 56. 85.

494. *non* pro *quaenam* 16. 85. — *hic est* 23. *est* non exstat in 21. 24. *haec culpa* 45.

496. *plectitque comas* (h. e. complicat et concinnat in annulos) malebat Ruben. Elect. II, 27. et *flectitque comas* Almelov. ut *comam in gradus frangere* ap. Quintil. *cogere nodo comam* ap. Senec. et *flexilis coma* ap. Val. Fl.

497. *concilio* 85. v. ad 473. — *materna* pro *matrona* 14. 17. 70. 75. 76. ut sit nutrix a matre data. *amotaque* vetus cod. Cadurc. teste Pith. et 85. *materna amotaque lanis* omnino legundum putabat H. Vales. hoc sensu: quae matris lanipendia et ornatrix fuit, sed nunc est *emerita*, veterana, et *cessat.*

498. *cesset* 14.

501. *Atque* 16. 85. — *tanti* 10. 15. 22–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. et XIII codd. Paris. — *quarendi est* 22. *Tanti anqui-*

Tot premit ordinibus, tot adhuc compagibus altum
Aedificat caput. Andromachen a fronte videbis:
Post minor est: credas aliam. Cedo, si breve parvi
Sortita est lateris spatium breviorque videtur
Virgine Pygmaea, nullis adiuta cothurnis,
Et levis erecta consurgit ad oscula planta?
Nulla viri cura interea, nec mentio fiet
Damnorum: vivit tamquam vicina marito.
Hoc solo propior, quod amicos coniugis odit
Et servos, gravis est rationibus. Ecce furentis
Bellonae matrisque Deum chorus intrat et ingens
Semivir, obscoeno facies reverenda minori,
Mollia qui rupta secuit genitalia testa

rendi est cura decoris MS. liber Schegkii (v. eius Praemiss. Epist. V.) prob. Grangaeo, qui et inf. XIV. 223. recte, opinor, legi existimabat, *quae terraque marique Anquirenda putes*, quemadmodum Stewechius ad Veget. infra XIV, 238. *divitias anquirere*, quod probabat Plathner tamquam efficacius. Hae lectiones omnino arridere possunt: nam *anquirere* est circum circa, ubivis quaerere; idemque verbum etiam significat investigare, inquirere, cognoscere in iudicio, quae notio h. l. aptissima. Malim tamen *Tanta anquirendi* vel *inquirendi cura* vel *est cura decoris*. At vulgatam non sollicitandam censet Hein. quum *quaerere* saepissime sit *cum cura, magno labore, studio quaerere*, de quo v. Burm. ad Petron. c. 19.

504. *aliam credas* 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. — *cito* pro *cedo* coni. Schrader.

506. *subnixa cothurnis* 77. *adiuncta cothurnis* vetus liber Sciopp. qui in Veris. IV, 10. id multo elegantius esse iudicat confertque verba Cicer. *quis meum generum alligavit gladio?*

507. *in oscula* 77.

508. *interea cura* 15. 16. 27. 46–50. 54. 55. 57. 58. 64.

509. *vicina marito* 10. 12. 14. 15. 18. 19. 23–27. 46–50. 54–61. 63–69. 74. 77. et XIV codd. Paris. ex quibus hanc lectionem nunc substitui cum Ach. pro vulg. *vicina mariti*.

511. Nimis abrupta est oratio et unus forte alterque versus excidit culpa librariorum. Verba enim *gravis est rationibus* ne copula quidem reliquis iunguntur, et in extrema huius versus parte repente, sine ulla transitus nota, progreditur Iuvenalis ad aliud argumentum, quodque copiosissime omnium, usque ad vers. 592., pertractatur.

514. *rupta* restitui pro *rapta* ex 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74.

Nam si constituit solitoque decentius optat
Ornari et properat iamque exspectatur in hortis
Aut apud Isiacae potius sacraria lenae;
Disponit crinem laceratis ipsa capillis
Nuda humero Psecas infelix nudisque mamillis.
Altior hic quare cincinnus? Taurea punit
Continuo flexi crimen facinusque capilli.
Quid Psecas admisit? quaenam est hic culpa puellae,
Si tibi displicuit nasus tuus? Altera laevum
Extendit pectitque comas et volvit in orbem.
Est in consilio matrona admotaque lanis
Emerita quae cessat acu: sententia prima
Huius erit; post hanc aetate atque arte minores
Censebunt, tamquam famae discrimen agatur
Aut animae: tanta est quaerendi cura decoris.

72. 72. 74-77. et cod. Schegkii, quem vide in Prooem. 5. *Profectura domo* 10. 11. 17-20. 23. 25. 27. 32. 45-48. 50. 56-68. 71. 73. 85. et multi codd. Paris. contra metri leges, unde *Processura domo* emend. Schurzfl. et Ferrettus. v. Voss. l. l. *domo* 11. 17-27. 32. 45-48. 50. 56-68. 71. 73. et alter cod. Schegk.

488. *et* abest ab 23. 24.

490. *Disponit* 1. 12. 58. 59. 70. 75. 76. 77. 82. *Componit* 10. 11. 14-27. 45-50. 54-57. 60-69. 71-74. 85. Nil interest.

491. *Nuda humero* 1. 10. 11. 12. 14. 20. 21. 22. 24. 54. 55. 70. 75. 76. 82. *Nuda humeros* 15-19. 23. 25. 26. 27. 45-50. 56-69. 71-74. 77. 85. et XIX codd. Paris. unde recepit Ach. Coniicere possis *nudo humero* ob seq. *nudis mamillis* aut *nuda humerum.* — *Phecas* 18 a m. pr. 19. 21 a m. pr. 24. 26. 32. 46. 56. 85.

494. *non* pro *quaenam* 16. 85. — *hic est* 23. *est* non exstat in 21. 24. *haec culpa* 45.

496. *plectitque comas* (h. e. complicat et concinnat in annulos) malebat Ruben. Elect. II, 27. et *flectitque comas* Almelov. ut *comam in gradus frangere* ap. Quintil. *cogere nodo comam* ap. Senec. et *flexilis coma* ap. Val. Fl.

497. *concilio* 85. v. ad 473. — *materna* pro *matrona* 14. 17. 70. 75. 76. ut sit nutrix a matre data. *amotaque* vetus cod. Cadurc. teste Pith. et 85. *materna amotaque lanis* omnino legundum putabat H. Vales. hoc sensu: quae matris lanipendia et ornatrix fuit; sed nunc est *emerita*, veterana, et *cessat.*

498. *cesset* 14.

501. *Atque* 16. 85. — *tanti* 10. 15. 22-25. 27. 45-50. 54-69. 71-74. et XIII codd. Paris. — *quarendi est* 22. *Tanti anqui-*

Tot premit ordinibus, tot adhuc compagibus altum
Aedificat caput. Andromachen a fronte videbis:
Post minor est: credas aliam. Cedo, si breve parvi
Sortita est lateris spatium breviorque videtur
Virgine Pygmaea, nullis adiuta cothurnis,
Et levis erecta consurgit ad oscula planta?
Nulla viri cura interea, nec mentio fiet
Damnorum: vivit tamquam vicina marito.
Hoc solo propior, quod amicos coniugis odit
Et servos, gravis est rationibus. Ecce furentis
Bellonae matrisque Deum chorus intrat et ingens
Semivir, obscoeno facies reverenda minori,
Mollia qui rupta secuit genitalia testa

rendi est cura decoris MS. liber Schegkii (v. eius Praemiss. Epist. V.) prob. Grangaeo, qui et inf. XIV. 223. recte, opinor, legi existimabat, *quae terraque marique Anquirenda putes*, quemadmodum Stewechius ad Veget. infra XIV, 238. *divitias anquirere*, quod probabat Plathner tamquam efficacius. Hae lectiones omnino arridere possunt: nam *anquirere* est circum circa, ubivis quaerere; idemque verbum etiam significat investigare, inquirere, cognoscere in iudicio, quae notio h. l. aptissima. Malim tamen *Tanta anquirendi* vel *inquirendi cura* vel *est cura decoris*. At vulgatam non sollicitandam censet Hein. quum *quaerere* saepissime sit *cum cura, magno labore, studio quaerere*, de quo v. Burm. ad Petron. c. 19.

504. *aliam credas* 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. — *cito* pro *cedo* coni. Schrader.

506. *subnixa cothurnis* 77. *adiuncta cothurnis* vetus liber Sciopp. qui in Veris. IV, 10. id multo elegantius esse iudicat confertque verba Cicer. *quis meum generum alligavit gladio?*

507. *in oscula* 77.

508. *interea cura* 15. 16. 27. 46–50. 54. 55. 57. 58. 64.

509. *vicina marito* 10. 12. 14. 15. 18. 19. 23–27. 46–50. 54–61. 63–69. 74. 77. et XIV codd. Paris. ex quibus hanc lectionem nunc substitui cum Ach. pro vulg. *vicina mariti*.

511. Nimis abrupta est oratio et unus forte alterque versus excidit culpa librariorum. Verba enim *gravis est rationibus* ne copula quidem reliquis iunguntur, et in extrema huius versus parte repente, sine ulla transitus nota, progreditur Iuvenalis ad aliud argumentum, quodque copiosissime omnium, usque ad vers. 592., pertractatur.

514. *rupta* restitui pro *rapta* ex 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74.

Iam pridem, cui rauca cohors, cui tympana cedunt
Plebeia et Phrygia vestitur bucca tiara.
Grande sonat metuique iubet Septembris et Austri
Adventum, nisi se centum lustraverit ovis
Et xerampelinas veteres donaverit ipsi,
Ut, quidquid subiti et magni discriminis instat,
In tunicas eat et totum semel expiet annum.
Hibernum fracta glacie descendet in amnem,
Ter matutino Tiberi mergetur, et ipsis
Verticibus timidum caput abluet: inde Superbi

77. probante Plathnero, qui tamen quoad sensum ad *genitalia* hanc vocem referendam putabat, non ad *testam* Samiam, quae acuta fuerit. Sed illa notio iam verbo *secuit* exprimitur, et *rupta* s. fracta *testa* etiam acuta esse potest. *fracta* malebat Ramir. ad Martial. III, 81. quod tamen synon. est. *rubra* (sc. Samia) coni. H. Vales.

517. *aut Austri* 16.

519. *xerampelinas* 1. 10–14. 17. 25–28. al. *xerampellinas* 15. *xerapellinas* 23. 45. 60. 65. *xerapelinas* 18. 56. 59. *serapellinas* 16. 19. 24. *serapelinas* 20. 21. *serampelinas* 22. *xylampelinas*, h. e. vestes xylinas s. lineas ampelini coloris, adversante metro coni. Britann. coll. Plin. XIX, 1. — *veteres* 1. 10. 11. 12. 14. 15. 19–22. 25. 26. 31 a. 48. 49. 54–57. 59–63. 65–73. 75–77. 82. 85. et plerique codd. Paris. *vestes* 16. 17. 18. 23. 24. 27. 28. 45. 46. 47. 50. 58. 64. 74. Non male: nam Archigallum novarum magis, quam veterum vestium fuisse cupidum, quis dubitet? At τὸ *veteres* ad modestiam petentis referri potest. — *illi* 22. 24. *donaverit igni* (ut VII, 25. *donare Veneris marito*) indubie legendum putabat H. Valesius. Pulmannus quoque monet, ita legisse Canterum Nov. Lectt. III, 6, ubi hanc notam frustra quaeres. Eo tamen respicere videtur nota Voss. ad Catull. pag. 168. „Male vulgo haec corrigunt, ac si moris fuisset istis Cybeles sacerdotibus, vestes matronarum *igni* cremare lustrationis gratia."

524. *Verticibus* 17. 45. 85. recte forsan pro *vorticibus*, quae antiqua est scriptura, ut *vorsus*, *vortere* cet. Falsum certe est, *verticem* dici cuiusvis rei summitatem, κορυφὴν, *vorticem* vero aquam fluvii omnemque aliam rem in orbem actam, δίνην. s. δῖνον. Quintil. Inst. Or. VIII, 2, 7. *Vertex*, inquit, *est contorta in se aqua vel quidquid aliud similiter vertitur: inde propter flexum capillorum pars est summa capitis; et ex hoc, quod est in montibus eminentissimum.* Idem tamen memorat I, 7, 25.

Totum regis agrum nuda ac tremebunda cruentis
Erepet genibus. Si candida iusserit Io,
Ibit ad Aegypti finem calidaque petitas
A Meroe portabit aquas, ut spargat in aedem
Isidis, antiquo quae proxima surgit ovili.
Credit enim ipsius dominae se voce moneri.
En animam et mentem, cum qua DI nocte loquantur!
Ergo hic praecipuum summumque meretur honorem,
Qui grege linigero circumdatus et grege calvo
Plangentis populi currit derisor Anubis.
Ille petit veniam, quoties non abstinet uxor
Concubitu sacris observandisque diebus;
Magnaque debetur violato poena cadurco.
Et movisse caput visa est argentea serpens:
Illius lacrumae meditataque murmura praestant,
Ut veniam culpae non abnuat, ansere magno
Scilicet et tenui popano corruptus, Osiris.

Scipionem Afric. primum fuisse, qui pro *vortice* dixerit *verticem.* Cf. intpp. Virg. Aen. I, 117. VII, 31. 567. Heins. ad Valer. Fl. VIII, 332. et Cellar. Orthograph. lat. T. II. p. 85. ed. Harles. — *tumidum* 20. 46–49. 57. 58. 77. — *abluat* 16. 22. 85. *abluit* 54. 58.

527. *fines* 26. — *calidasque* 7. 10. 12. 14–22. 24. 25. 27. 29. 45–50. 54–67. 69. 71–74. 85.

528. *in aede* 61. 62. 66. 67. 68. 71–74.

530. *moveri* 16. 24. 45. 46. 48. 49. 57.

531. *loquuntur* 12. 18. 22. 24. 25. 46–50. 54–60. 62. 66–69. 71–74. 85.

533. *lanigero* 1. 9. 11. 12. 14–24. 27. 45. 85. paucissimi codd. Paris. et duo Pithoei, qui id male probabat. Vetus scholion est: „*lanigero*; sic enim symmystae, quando Osirim quaerunt.“

537. *caduceo* 11. 12. 14–20. 23. 24. 25. 27. 45–48. 56. 58. 60–63. 65–69. 71. 72. 75. 85. cod. Pontani, (quem v. ad Macrob. Sat. I, 20.) multi codd. Paris. et libri Pulmanni, probb. Autumno, Mancin. et aliis, ut Anubis designetur, qui, ut Mercurius, laeva manu caduceum gerat, de quo v. Apul. Met. XI. p. 373. vel p. 262. ed. Elm. Male et contra metrum!

539. *lacrimis* 10. 12. 14–26. 85. *lachrymis* 11. 45. 46. 47. 49. 50. 54–58. 64–68. 71. 73. 74. 76. — *praestent* 60. 65.

540. *culpae veniam* 22.

Quum dedit ille locum; cophino foenoque relicto
Arcanam Iudaea tremens mendicat in aurem,
Interpres legum Solymarum et magna sacerdos
Arboris ac summi fida internuntia coeli.
Implet et illa manum, sed parcius: aere minuto
Qualiacumque voles Iudaei somnia vendunt.
Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Testamentum ingens, calidae pulmone columbae
Tractato, Armenius vel Commagenus haruspex;
Pectora pullorum rimatur et exta catelli,
Interdum et pueri: faciet, quod deferat ipse.
Chaldaeis sed maior erit fiducia: quidquid
Dixerit Astrologus, credent a fonte relatum
Hammonis; quoniam Delphis oracula cessant
Et genus humanum damnat caligo futuri.
Praecipuus tamen est horum, qui saepius exsul,
Cuius amicitia conducendaque tabella

545. *et summi* 18. 22. 77.

547. Hennin. et alii post *vendunt*, et v. 550. post *tractato* colon ponunt, ut verba *Spondet amatorem* — *Tractato* ad praecedd. et Iudaeos referantur. Sed Iudaei h. l. sunt somniorum interpretes, et verba *calidae pulmone columbae tractato* ad haruspicem potius spectant, adeoque cum seqq. iungenda videntur.

550. *Comagenus* 18. 21. 22. 25. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 57. 58. 60. 61. 63-67. ut in plerisque libris Plinii et Taciti. Sed Graecis *Κομμαγήνη* dici solet. Cf. Cellar. Geogr. ant. P. II. p. 400.

551. *rimatur et* pro *rimabitur* restitui ex 10. 11. 14-27. 45-50. 54-69. 71-74. 85. et omnibus codd. Paris. Ita certe oratio fit concinnior, copula non omissa. Conf. tamen ad IV, 63. — *catellae* 45. Cf. ad v. 654. *exta catelli Interdum, et pueri* interpungendum putabat C. Vales. propter locum Pausaniae, de quo v. Comm.

554. *Astronomus* 77. — *credet* 46. 47. 49. 50. 55. 64. *credunt* 85. — *de fonte* 77. *a fronte* 1. 11. 12. 14. 15. 16. 21. 22. 45. 62. 67. 68. 69. 71. 73. 74. 85. quod mireris etiam placuisse Schurzfl. qui exponit: a cornibus, h. e. ex ipso ore. Alii haec verba eo spectare putant, quod Iupiter Hammon nutu et signis responsa dederit, non verbis, ut Apollo Delphicus. Plathnerus credebat, a poeta exotico huic Iovi cornua exprobrari arietina.

558. 559. Hi versus alia manu

Magnus civis obIt et formidatus Othoni.
Inde fides arti, sonuit si dextera ferro
Laevaque, si longo castrorum in carcere mansit.
Nemo mathematicus genium indemnatus habebit:
Sed qui paene perit, cui vix in Cyclada mitti
Contigit et parva tandem caruisse Seripho.
Consulit ictericae lento de funere matris,
Ante tamen de te, Tanaquil tua: quando sororem
Efferat et patruos; an sit victurus adulter
Post ipsam? quid enim maius dare numina possunt?
Haec tamen ignorat, quid sidus triste minetur
Saturni, quo laeta Venus se proferat astro,
Qui mensis damnis, quae dentur tempora lucro.
Illius occursus etiam vitare memento,
In cuius manibus, ceu pinguia succina, tritas
Cernis ephemeridas; quae nullum consulit, et iam
Consulitur: quae, castra viro patriamve petente,
Non ibit pariter numeris revocata Thrasylli.
Ad primum lapidem vectari quum placet, hora
Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli
Angulus, inspecta genesi collyria poscit.

additi sunt in 8. et in duobus codd. Paris. non exstant.

559. *formidandus* 6. 15.

560. *arti* pro *artis* revocavi ex 10. 17. 20. 21. 22. 25. 26. 27. 46–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. 77. Cf. Ovid. A. A. III, 791. Post *ferrum* interpungunt alii, etiam Hennin.

561. *in* abest ab 22. 45. et *si* ab 85.

562. *indamnatus* 12. 16. 17. 19. 21. 22. 85.

564. *latuisse* pro *caruisse* coni. Schrader.

568. *dare maius* 25. 46–49. 54–55. 58. 59. 60. 64. 65.

569. *Haec eadem novit* emend. Schrader, audacter et invita Minerva. — *minatur* 23. 25. 27. 45–49. 54–60. 65. 85.

571. *Quis* 16. 21. 22. 45. — *menses* 4. 59. 60. 65. — *damno* 10. 15. 25. 27. 46. 47. 48. 50. 51–63. 66–68. 71–74. 77.

573. *seu* 21. 65. — *sucida* 17. 18. *sucina* rectius scribitur. v. ad V, 24.

575. *patriamve* ex emend. H. Vales. recepi pro vulg. *patriamque*. Sic librarii corruperunt loca innumera. — *petenti* 14. 16.

579. *colliria* 17–20. *collicia* 16. *coliria* 27. 48. *colyria* 45.

Aegra licet iaceat, capiendo nulla videtur
Aptior hora cibo, nisi quam dederit Petosiris.
Si mediocris erit; spatium lustrabit utrimque
Metarum et sortes ducet frontemque manumque
Praebebit vati crebrum poppysma roganti.
Divitibus responsa dabunt Phryx augur et Indus
Conductus, dabit astrorum mundique peritus
Atque aliquis senior, qui publica fulgura condit.
Plebeium in circo positum est et in aggere fatum,
Quae nullis longum ostendit cervicibus aurum;

47. et ita scribendum putabat Grangaeus, quoniam vocis origo deducenda sit *ἀπὸ τῦ κωλύειν τὸν ῥῦν*, i. e. a prohibenda fluxione, non *ἀπὸ τῦ κολλᾷν*. Neutra etymologia videtur probanda, et *κολλύριον* dictus forte globulus balsaminus a *κολλύρα*, specie panis, forsan ovata.

580. *capiendi — cibi* 49. 55.

581. *Petosiris* restitui ex 10. 18. 19. 54. 64. 85. nam *Πετόσιρις* dicitur Suidae, Plinio, Firmico et aliis: unde tamen suspiceris, syllabam penult. brevem esse. *Petosyris* editt. tantum non omnes, etiam Hennin.

582–584. Hos versus Bahrdt et alii iungunt cum antecedd. in quibus tamen de muliere agitur, *quae nullum consulit et consulitur*. Equidem malim versus 585. 586. et 587. ante v. 582. legere, ne poeta v. 588. seq. redeat ad plebeias s. pauperes mulieres et eadem fere repetat. — *utrumque* 10. 11. 14–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. 85. et omnes codd. Paris. e quibus illud recte forsan recepit Ach.

583. Hic versus post v. 590. legitur in 85. et *ducit* pro *ducet*.

584. Olim coniiciebam *crebrum ad poppysma roganti*. Sed legendum potius cum Manso *crebrum p. sonanti*.

585. *dabit* 19. 21. 22. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. *responsa feret* 10. 12. 17. 18. 45. — *ac* 10. 12. 45. *Phryx augur et inde* (e Phrygia) *Conductus* cet. 1. 10. 11. 12. 14. 16. 17. 20. 21. 22. 24. 25. 27. 47. 49. 54. 55. 58. 61. 62. 63. 65–69. 71–77. et dimidia pars codd. Paris. sed recent., non improbante Schurzfl. quod mireris. *aut inde* 85.

587. *Atque aliis* 60. 65. 85. — *fulmina* 19.

589. *annum* pro *aurum* male coni. Voss. ad Catull. p. 301. ubi haec adnotavit: „*Longum annum* vocat, quem longum et taediosum faciat frigus. Hanc emendat. confirmant sequentia, ubi muliercula ista quaerit, num rectius factura sit, si caupone relicto nubat negotiatori sagario, qui nempe frigus arceat. Sic Martial. X, 5. *Decembrem* vocat *longum*,

Consulit ante phalas delphinorumque columnas,
An saga vendenti nubat caupone relicto.
Hae tamen et partus subeunt discrimen et omnes
Nutricis tolerant fortuna urguente labores;
Sed iacet aurato vix ulla puerpera lecto.
Tantum artes huius, tantum medicamina possunt,
Quae steriles facit atque homines in ventre necandos
Conducit. Gaude, infelix, atque ipse bibendum
Porrige, quidquid erit: nam si distendere vellet
Et vexare uterum pueris salientibus, esses
Aethiopis fortasse pater; mox decolor heres
Impleret tabulas, numquam tibi mane videndus.
Transeo suppositos et gaudia votaque saepe
Ad spurcos decepta lacus atque inde petitos
Pontifices, Salios, Scaurorum nomina falso
Corpore laturos. Stat Fortuna improba noctu,
Arridens nudis infantibus. Hos fovet omnes
Involvitque sinu; domibus tunc porrigit altis

quem triste frigus extendat.“ Nos potius cum Ach. *nullis* pro vulg. *nudis* substituimus ex emend. Salmasii. et Iuvencii. v. Comm.

592. *Haec* 63. 71. v. sup. ad v. 259.

596. *sterilem* 14. 15. 16. 20. 25. 49. 56. 57. 60. 65. — *et quae* pro *atque* 22. et ita emend. Lubin. ut duae; venefica ac nutrix, veneficam *conducens*, notentur. Sed non cepit vim verbi *conducit*. v. Comm.

602. *semper* pro *saepe* 29. solenni varietate, de qua v. Schrader. Emendatt. p. 14.

603. *delata* pro *decepta* 10. 15. 45.

604. *Pontifices alios* 47. Praestiterit *altos* h. e. maximos. Restitui tamen vulgarem distinct. post *Pontifices*: poetam enim *Pontifices Salios* dixisse pro Salios summos sacerdotes, quis sibi persuadeat? Omissio copulae *et* dura quidem est, sed in Iuvenale saepius concoquenda. v. ad IV, 63.

606. *blandis* pro *nudis* 77. — Vox *omnes* vel *omnis* aliena ab h. l. videtur: nam non *omnibus* expositis infantibus contingit tam felicibus esse, ut in nobiles recipiantur familias, sed plerique fame pereunt. Praestiterit *alis*. Ex notis Ach. nunc cognovi, eamdem vocem displicuisse Marklando et Dusaulx, eosque maluisse *ulnis*, brachiis.

607. *nunc* 60. — *porriget* 47. 64.

Secretumque sibi mimum parat. Hos amat, his se
Ingerit utque suos ridens producit alumnos.
Hic magicos affert cantus, hic Thessala vendit
Philtra, quibus valeat mentem vexare mariti
Et solea pulsare nates. Quod desipis, inde est;
Inde animi caligo et magna oblivio rerum,
Quas modo gessisti. Tamen hoc tolerabile, si non
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Caesonia pulli
Infudit. Quae non faciet, quod Principis uxor?
Ardebant cuncta et fracta compage ruebant,
Non aliter, quam si fecisset Iuno maritum
Insanum. Minus ergo nocens erit Agrippinae
Boletus; siquidem unius praecordia pressit
Ille senis tremulumque caput descendere iussit
In coelum et longam manantia labra salivam.

608. *hic se* 46. 48. 56. 59.

609. *atque suos* 11. 12. 15. 16. 18–20. 23. 24. 25. 27. 45–50. 57–65. 65–69. 71–73. et XXXIII codd. Paris. quos secutus est Ach. — *semper* pro *ridens* 7. 11. 12. 14–24. 26. 45. 49. Haud probo; etsi nec verbum *ridens* satis placet, quia modo praecessit *arridens* et *secretum sibi mimum parat*. Displicuit etiam Schurzfleischio, qui suspicabatur, in ant. exemplari fuisse: *utque suos ..... producit alumnos*, et librarios pro lubitu hanc lacunam explevisse.

611. *mentem valeat* 16. 22. *valeant* 25. 49. 54. 56. 57. 59. 60. 61. 63. 65. 66. 67.

614. Post hunc versum tres spurii: *Semper aquam portes rimosa ad dolia; semper Istud onus subeas, ipsis manantibus urnis, Quo rabidus nostro Phalarim de rege dedisti*, inseruntur in 1. (in quo legitur *Quod rabidum*) 31 a. 41. 49. (in quo *rostro* pro *nostro*) et 57. (in quo *rostro Phalaris* exstat) nec non in cod. Alexandr. et duobus aliis Paris. A Iuvenalis ingenio non valde abhorrent iudice Ach.

617. *Infundit* 47. 48. 58. 85.

620. *fuit* pro *erit* 19.

622. *descendere suasit* 46. 47. 48. 58. 64. 85.

623. *longam manantia labra salivam* pro *longa manantia labra saliva* restitui ex 10. 11. 14. 15. 23–27. 45–50. 54–67. 69. 71–74. 77. 85. et XXV codd. Paris. quoniam illa lectio et doctior est, et maiori auctoritate firmatur, in hac autem tot ὁμοιοτέλευτα aures offendunt. Conf. inf. ad XV, 136. et inpr. Heins. ad Ovid. Met. VI, 312. ubi mul-

Haec poscit ferrum atque ignes, haec potio torquet:
Haec lacerat mixtos Equitum cum sanguine Patres.
Tanti partus equae! quanti una venefica constat?
  Oderunt natos de pellice; nemo repugnet,
Nemo vetet: iam iam privignum occidere fas est.
Vos ego, pupilli, moneo, quibus amplior est res,
Custodite animas et nulli credite mensae.
Livida materno fervent adipata veneno.
Mordeat ante aliquis, quidquid porrexerit illa,
Quae peperit: timidus praegustet pocula pappas.
Fingimus haec, altum Satira sumente cothurnum
Scilicet, et finem egressi legemque priorum
Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu,
Montibus ignotum Rutulis coeloque Latino.

tis exemplis docet, verba *manare, flere, pluere, stillare, rorare* et similia nunc quarto casui, nunc sexto iungi.

624. 625. transpositi in 17.

625. *mistos* 68. 71. 72. 73.

626. *quantum* 12. 45. *quantum venefica* 85. Vulgo male distinguitur: *Tanti partus equae, quanti una venefica constat?* vel *constat.* Sed quocumque modo interpungantur haec verba, parum placent, et semper putavi, poetam scripsisse: *Tanti partus equae! tanti una venefica constat!* In qua repetitione voc. *tanti* magna vis inest, ut sup. v. 595. (qui locus similis est) et inf. VII, 32. Nunc video ita legi in 50. et 64. atque ita iam h. l. emendasse Brit. Ascens. Rigalt. Prat. et Schurzfl.

627. *nemo repugnat* 16. 85. *nemo recusat, Nemo vetat* 77. Sed ipsa vel dubitatio vel optatio longe tenuior est.

629. *quis* 46. 48. 59. 60. 65.

632. 633. a secunda manu additi sunt in 8. et vel omissi in VI codd. Paris. vel a recentiori manu adscripti. Eosdem a pluribus codd. abesse, monent vet. Schol. et Valla. Nec tamen ab h. l. et poetae ingenio abhorrent. — *Sordeat* 11. unde *Sorbeat* coni. Schurzfl. sed male: nam verbum *mordeat* ad cibos venenatos, et *praegustet* ad *pocula* veneno ferventia spectat.

633. *tumidus* 11. 46. 48. 49. 77. — *pappas* restitui ex 23. 49. 64. Est Gr. πάππας. *papas* in reliquis libris.

635. *Scilicet egressi et finem* 10. 17. 18. 21. 22. 45. 46. 48. *Scilicet egressi finem* 11. 14. 15. 16. 19. 20. 24–27. 47. 49. 50. 54–60. 64. 65. 85. multo aptius et recte, iudice Schurzfl. qui et v. 637. post *Latino* interrog. notam vulgo poni probabat. Ego minorem distinct. post *cothurnum* delevi.

Nos utinam vani! sed clamat Pontia, Feci,
Confiteor puerisque meis aconita paravi,
Quae deprensa patent: facinus tamen ipsa peregi.
Tune duos una saevissima vipera coena?
Tune duos? Septem, si septem forte fuissent.
Credamus tragicis, quidquid de Colchide torva
Dicitur et Procne: nil contra conor. et illae
Grandia monstra suis audebant temporibus; sed
Non propter numos. Minor admiratio summis
Debetur monstris, quoties facit ira nocentem
Hunc sexum et rabie iecur incendente feruntur
Praecipites; ut saxa iugis abrupta, quibus mons
Subtrahitur, clivoque latus pendente recedit.
    Illam ego non tulerim, quae computat et scelus ingens
Sana facit. Spectant subeuntem fata mariti
Alcestim et, similis si permutatio detur,
Morte viri cupiant animam servare catellae.
Occurrent multae tibi Belides atque Eriphylae

640. *deprehensa* 15. 27. 63. 64. — *tantum* pro *tamen* coni. Guietus.

641. 642. transpositi in 22.

642. *septem si* 27.

643. *Credatur* 16. — *magicis* pro *tragicis* inepte 4. 14. 16. 21. 26. — *de Colchide torva* 10–24. 27. 45–50. 54. 55. 56. 59–65. 68–71. 73. 74. 85. et plurimi codd. Paris. e quibus hanc lectionem nunc revocavi cum Ach. *torvae* 72. *terra* 77. et paucissimi codd. Paris. *saeva* 1. 25. 26. 58. 66. 67. 75–77. 81. 82. et quidam codd. Paris. quod glossam redolet.

644. *Progne* 13. 17–25. 57. 58. 60. 64–67. 85. sed Gr. Πρόκνη dicitur. v. Heins. ad Ovid. Met. VI, 428.

647. Post *monstris* multi male punctum posuere, etiam Hennin.

648. *et rabie* restitui ex 14–25. 45. 56. 57. 59–61. 63. 65. 66. 67. 74. Copulam *et* eiecerunt Hennin. et alii. Tum certe post *sexum*, non post *monstris* maior distinctio ponenda videtur.

654. *cupiant* 12. 14. 17. 18. 20–23. 25. 27. 45–48. 56–74. 85. et plurimi codd. Paris. e quibus illud restitui nunc cum Ach. *cupiunt* 15. 16. 49. *cuperent* 77. *cupient* reliqui et quidam codd. Paris. — *catelli* 21. 22. 26. 27. 47. 48. 58. 85. Cf. ad v. 551.

655. 656. Vulgaris verborum distinctio in omnibus libris est: *Occurrent multae t. B. a. Eriphylae: Mane Clytaemnestram nullus non vicus habebit: Hoc*

Mane: Clytaemnestram nullus non vicus habebit.
Hoc tantum refert, quod Tyndaris illa bipennem
Insulsam et fatuam dextra laevaque tenebat.
At nunc res agitur tenui pulmone rubetae;
Sed tamen et ferro, si praegustabit Atrides
Pontica ter victi cautus medicamina Regis.

tantum cet. Qua servata vocab. *Mane*, nisi me omnia fallunt, plane ineptum est; quod interpretes vel non sensisse, vel dissimulasse mireris. Hinc coniecceram olim *Paene*, quod tamen languet. Postea vidi, non lectionem sollicitandam esse, sed interpunctionem, ut egregia exoriatur sententia. v. Comm. — *Occurrunt* 18. 27. 47. 48. 58. — *tibi multae* 46–49. 54. 58. 64. 85.

656. *Clitemnestram, Clitemnaestram*, *Clytemnestram* et *Clytemnaestram* scripsere ceteri editores praeter Ach. Sed dicitur Κλυταιμνήστρα.

657. *differt* 16.

658. *Invisam* 7. 13. 19–22. 24. 29. — *et vacuam* 16. — *laeva dextraque* 25. 27. 46–50. 51–65. 68. 71. 72. 73. 85.

660. *praegustavit* 70. *praegustaret* 10. 13–27. 45–50. 54–67. 74. 77. 85. et sic Ach. cuius nota est: „Hanc lect. ex codd. Paris. revocavi. Pauci *praegustavit*: quidam, sed pauciores, *praegustabit*. Dusaulx solus legit *praegustarit*; non male, sed sine auctoritate."

D. IVNII IVVENALIS AQVINATIS SATIRARVM

LIBER TERTIVS.

SATIRA VII.

ARGVMENTVM.

Artes et studia foventur tantum a Caesare, a reliquis vero proceribus ita contemnuntur, ut iam doctissimi celeberrimique viri ad vilia quaeque ministeria paupertate adigantur. v. 1—29. Nobiles enim divitesque Romani poetas *admirantur tantum ac laudant, vel carmen sibi oblatum carmine rependunt et ruinosas quidem recitantibus aedes, non vero subsellia quoque aliasque impensas suppeditant.* 30—47. *Nihilo secius multi ad versus faciendos gloriae cupiditate impelluntur, quum tamen mens, nisi expers sit curarum, non facile numine quasi afflari sensusque excelsiores concipere, neque praestantissimi poetae, si desint Maecenates, vitam sustentare possint.* 48—97. *Non fructuosior nunc est labor* historicorum, *etsi plus temporis, olei ac chartae poscat.* 98—105. *Neque maiora ex ingenti vocis laterumque contentione praemia ac commoda redundant in* causidicos, patronos causarum *et* iureconsultos, *qui praeterea, ut plebem, hominum ingenia ex cultu et magnificentia aestimantem, alliciant, se divites esse simulant ac nobiles, et ita aere alieno obruuntur.* 106—149. *Omnium tamen ingratissimus est labor et merces vilissima* rhetorum *atque* gram-

maticorum. *Illi enim continuis puerorum eadem recinentium declamationibus excarnificantur et, si pueri iuvenesque obtusi ingenii nihil in literis proficiunt, soli in culpa esse dicuntur, nec, ut olim praeceptores, a discipulis coli atque amari, sed derideri vel adeo caedi solent, a parentibus vero, qui magnam vulgo in aedificia et epulas impensam et nullam fere in educationem institutionemque liberorum faciunt, exiguam laboris molestissimi mercedem capiunt: unde perrarum est locupletis rhetoris, qualis Quintilianus fuit, exemplum,* 150—214. *Hi vero,* grammatici, *a quibus non multiplex tantum et perfecta eruditio, sed summa quoque discipulorum cura exigitur, non tantum nihilo plus praemii ferunt, sed etiam parte mercedulae fraudantur eamque vix sine lite obtinent.* 215—243.

Excellentissima Satira, cuius lectio maxime commendanda est iis, qui rem literariam scholasticamque fovere et possunt et debebant. Quae enim Iuvenalis de misera studiorum studiosorumque conditione disputavit, ad nostra quoque tempora transferri possunt fere singula; et quam multi haec iam surdis cecinerunt auribus? *Sint Maecenates, non deerunt, Flacce, Marones!* Conditio tamen illa non melior, sed multo peior facta est dominante Napoleone, qui nos *magnae nationi* inseruerat; et nihilo secius felicitatem illorum temporum et Galliae, ter quaterque beatae, *nutriculae causidicorum* bonarumque artium, miris laudibus praedicat Achaintre, novissimus Iuvenalis editor. Nos quidem Galliae non invidemus sua bona neque doctis eius viris Fortunam, quae, teste illo panegyrista, eos sequitur. Idem vero ad finem Sat. haec adnotavit: „Si inter vivos adhuc esset Iuvenalis, grammatici quanto miseriores ipsi viderentur, quibus quatuor vel quinque per menses franci gallici per annum pro mercede dantur! Attamen, ut vera dicam, et tardius surgunt, quam tempore ipsius, et maturius cubant, et celerius officio funguntur suo."

Et spes et ratio studiorum in Caesare tantum:
Solus enim tristes hac tempestate Camenas
Respexit, quum iam celebres notique poetae
Balneolum Gabiis, Romae conducere furnos
Tentarent, nec foedum alii, nec turpe putarent
Praecones fieri, quum, desertis Aganippes
Vallibus, esuriens migraret in atria Clio.
Nam si Pieria quadrans tibi nullus in umbra
Ostendatur, ames nomen victumque Machaerae
Et vendas potius, commissa quod auctio vendit
Stantibus, oenophorum, tripodas, armaria, cistas,
Alcyonem Pacci, Thebas et Terea Fausti.
Hoc satius, quam si dicas sub iudice, Vidi,
Quod non vidisti. Faciant equites Asiani,
Quamquam et Cappadoces faciant equitesque Bithyni,
Altera quos nudo traducit Gallia talo.
Nemo tamen studiis indignum ferre laborem
Cogetur posthac, nectit quicumque canoris
Eloquium vocale modis laurumque momordit.
Hoc agite, o iuvenes: circumspicit et stimulat vos

Sat. VII.

1. *Est spes* 60. 65. — *tantum est* 10. 11. 16.

3. *noti celebresque* 11. 14-22. 24. 49. 55. 77.

8. *arca* pro *umbra* 10. 12. 14-17. 18-27. 45-50. 54-69. 71-74. et XXXIII codd. Paris. prob. Grang. ut sensus sit: si componis, ut ait ille, *carmina nullos referentia numos.* Sed nostra lectio exquisitior est et venustior, illa scioli scholastici acumen sapit.

9. *victum nomenque* 16. 21. — *Machaetae* 48. *Macerae* 21. 22.

11. *tripodas* pro *tripodes* revocavi ex 20. 23. 24.

12. v. Excurs. ad h. l.

13. *Haec* 11. 45.

15. *et* abest ab 46. 47. 48. Prima syll. voc. *Bithyni* anceps est, ut multae aliae, h. l. brevis, at longa inf. X, 162. *Britani* 19.

16. *Gallica* coni. quidam, quod perperam probavit Rigalt. coll. Gloss. antt. *Galliculae,* τροχάδες.

18. *post haec* 16. 21. 22. 24.

20. *Huc agite* quidam, non improb. Lubino, ut sensus sit: huc vos ad Imperatorem unum, vestrum patronum, conferte, et laborem impendite studiis. — *o* abest ab 27. 47. 48. 58. — *nos*

Materiamque sibi Ducis indulgentia quaerit.
Si qua aliunde putas rerum exspectanda tuarum
Praesidia, atque ideo croceae membrana tabellae
Impletur; lignorum aliquid posce ocius et, quae
Componis, dona Veneris, Thelesine, marito,
Aut claude et positos tinea pertunde libellos.
Frange miser calamos vigilataque proelia dele,
Qui facis in parva sublimia carmina cella,
Ut dignus venias hederis et imagine macra.
Spes nulla ulterior: didicit iam dives avarus
Tantum admirari, tantum laudare disertos,
Ut pueri Iunonis avem. Sed defluit aetas
Et pelagi patiens et cassidis atque ligonis.
Taedia tunc subeunt animos, tunc seque suamque
Terpsichoren odit facunda et nuda senectus.
    Accipe nunc artes, ne quid tibi conferat iste,
Quem colis, et Musarum et Apollinis aede relicta.

14. 17. 18. 19 a m. sec. 21. 22. 23. 27. 45. 46. 47. 58.

22. *exspectanda* pro *spectanda* restitui ex 10. 11. 14–19 a m. sec. 20–25. 45. 50. 55. 56. 57. 60–63. 65–69. 71–77. 81.

23. *crocea not. tabella* 75. *crocea membrana tabella* 75. cf. Casaub. ad Pers. III, 10.

24. *ocyus* vulgo scribitur. Sed est Gr. *ὠκίων*, *ὤκιστος*, *ὤκιστα*.

25. *Conscribis* 7. 10. 12. 14. 16–19 a m. sec. 20 a m. pr. 22. 23. 24. 45. et multi codd. Paris. sed interpretamentum seu glossam redolet.

26. *cludo* al. Cf. ad III, 19.

28. *sella* malebat Vales. in Valesianis p. 181. ubi monet, honestiores olim Romae in lectulis, tenuiores in sellis sedentes scripsisse. Sed Romanos olim omnes scripsisse et legisse iacentes in lectulo lucubratorio (Studierbett), nec nisi docentes sedisse in hemicyclio, iam monuere Visconti ad Pio-Clementin. T. III. p. 18. et Böttiger in Sabina p. 29. 30. ed. pr.

30. *didicit nam* 13. 22. 23. 25. 27. 46–50. 55–60. 64. 65. 69. *nam didicit* 16. *didicit nunc* 24.

32. *si defluit aetas* conj. Schrader.

34. *nunc subeunt* 13. 20. 22. *nunc — nunc* 17.

35. *ac nuda* 24.

36. *nunc* pro *tunc* revocavi ex 14–20. 25. 27. 45–50. 56–63. 65–74. 77. *Adspice nunc artes* malebat Schrader.

37. Alii maiorem distinct. ponunt post *colis* verbaque *et Mu-*

Ipse facit versus atque uni cedit Homero
Propter mille annos, aut, si dulcedine famae
Succensus recites, maculosas commodat aedes.
Haec longe ferrata domus servire iubetur,
In qua sollicitas imitatur ianua portas.
Scit dare libertos extrema in parte sedentes
Ordinis et magnas comitum disponere voces.
Nemo dabit regum, quanti subsellia constent

sarum et A. a. r. cum seqq. iungunt.

38. *facis* et *cedis* malebat H. Vales.

39. *et si* quidam codd. et edd. recentt. *sed si* 16. *at si* 15. 21 a m. sec. 24. 25. 45. 49. 50. 54–57. 59–63. 65–69. 71–74. tres codd. Hafn. et XX Paris. quos secutus est Ach. *aut si* 10. 17–20. 22. 23. 27. 46. 47. 48. 58. 64. tres codd. Hafn. et quidam Paris. e quibus hanc lect. nunc restitui pro vulg. *et si*.

40. *Incensus* 24. *Contentus* 23. — *recitet* perperam, ni fallor, emend. Lindenbrog. et Schrader. — *Maculonus* 10. 11. 17–24 a m. sec. 25. 27. 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 73. et quinque codd. Hafn. *Maculonis* 12. 14. 15. 16. 24 a m. pr. 26. 56. 70. 74–77. 82. Vetus scholion est: *alii sordidas aedes; alii pictas.* Ad quam glossam Schurzfl. bene haec notavit: „*Maculatas* forte legit, si recte emendatus est. Pithoeus edidit, *Alii sordibus dixit, alii pictas.* Possis etiam *illitas sordibus.* Emblema vermiculatum alii, puto, ceperunt *maculas*, et exposuerunt *pictas*. Cf. Casaub. ad Theophr. p. 173." Sed *maculosas* ingeniose emendavit Heinrich, cuius annotatio est: „Aliena ab re vulgata, et *Maculonis*, quia patronus hic noster *commodat*, ad recitandum, honoris causa, concedit, aedes suas ipsius, non conducit alienas; et *Maculonus*, nam quum praecesserit *Ipse*, quo *iste, quem colis*, satis signatus videri debet, ipsum fautoris nomen tam sero positum aliquid inepti habet: nolo dicere, plane esse inauditum hunc hominem. Auget multo magis dubitationem memorabile scholion, quod aperte demonstrat, olim hic, ante omnes, puta, qui hodie exstant, libros longe diversam lectionem fuisse. Priora eius verba integritati sic restituenda: *alii sordidas textis* sc. aranearum, nisi hoc voc. incuria obliteratum est. Itaque lectum antiquitus fuit *maculosas*." Hoc recepi, tamquam longe praestantius vulgato, quamvis non undique tutum videri possit ab omni dubitatione. v. Comm.

41. abest ab 11. *Ac* 10. 14. 15. 17–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74.

45. *constant* 11–22. 24.

Et quae conducto pendent anabathra tigillo,
Quaeque reportandis posita est orchestra cathedris.
Nos tamen hoc agimus tenuique in pulvere sulcos
Ducimus et litus sterili versamus aratro.
Nam si discedas, laqueo tenet ambitiosi
Consuetudo mali: tenet insanabile multos
Scribendi cacoethes et aegro in corde senescit.
Sed vatem egregium, cui non sit publica vena,
Qui nihil expositum soleat deducere, nec qui
Communi feriat carmen triviale moneta,
Hunc, qualem nequeo monstrare et sentio tantum,
Anxietate carens animus facit, omnis acerbi
Impatiens, cupidus silvarum aptusque bibendis
Fontibus Aonidum. Neque enim cantare sub antro
Pierio thyrsumve potest contingere sana

46. *anabatra* 17. 19. 21. 22. 49. *anabetra* 75. *anabaethra* 76. *anabethra* legit Vales. in Valesianis p. 208. Sed Gr. ἀνάβαθρα dicuntur, et recte Schol. vetus, cujus glossa ad hoc verbum, non ad *subsellia* spectat: „A Graeco tractum, i. e. subsellia, super quae altius sedeatur, gradus superiores scansiles."

49. *sterilique in pulvere sulcos Ducimus et litus tenui versamus aratro* 11. quae lectio valde arridebat Schurzfl. qui allusum putabat ad Virgilianum *in tenui labor* Georg. IV, 6. — *tenui* pro *sterili* 27. 46 - 50. 54. 55. 57. 58. 61 - 67. 71 - 74. *sterili littus* 15.

51. *insatiabile* 13. 24.

52. *cacoethos* legendum putabat Ascens. — *et in aegro* 19. *atque aegro* 19. *aegroque* 11. 12. 13. 18. 21. 23. 24. 45. *aegre* reponendum esse non dubitabat Graev. ut sensus esset: difficulter et vix umquam scribendi carmina cupiditas expellitur. Sed vulgata lectio haud dubie praestat.

56. *nescio* 27. 46 - 49. 54 - 58. 64. non improb. Maittario, ut syll. *ne* corripiatur ante literam *s* liquescentem, vel antipodia admittatur.

60. *thyrsumque* 1. 18. 23 a m. sec. 45. — *sana* plerique libri, quos sequutus sum, 10. 11. 15. 17. 19 - 27. 45 - 60. 54 - 69. 71 - 94. plerique optimique codd. Paris. forte et vetus Schol. qui ita h. l. interpretatur: „Insanire pauper non potest aut moveri ad scribendum, quia familiaribus rebus consulere cogitur: dicunt nam, nisi insanum, poetam esse non posse." *saeva* 7. 14. 16. 18. 21 ad marg. 29. prava, sed facili aberratione. *moesta* 12. 13. 70. 75. 76. 77. 82. et quidam codd.

Paupertas atque aeris inops, quo nocte dieque
Corpus eget: satur est, quum dicit Horatius, Euoe!
Quis locus ingenio, nisi quum se carmine solo
Vexant et dominis Cirrhae Nysaeque feruntur
Pectora nostra, duas non admittentia curas?
Magnae mentis opus nec de lodice paranda
Adtonitae, currus et equos faciesque Deorum
Adspicere, et qualis Rutulum confundat Erinnys.
Nam si Virgilio puer et tolerabile deesset
Hospitium, caderent omnes a crinibus hydri:
Surda nihil gemeret grave buccina. Poscimus, ut sit
Non minor antiquo Rubrenus Lappa cothurno,
Cuius et alveolos et laenam pignerat Atreus.
Non habet infelix Numitor, quod mittat amico:

Paris. quae indocti hominis emendatio esse videtur.

62. De voc. *Euoe* v. Excurs. ad h. l.

64. *Nisae Cyrraeque* 24. *Cyrrhae* in plerisque codd. et edd. etiam Hennin. et *Nisaeque* in quibusdam legitur. Sed *Κίῤῥα* et *Νύσα* dicuntur.

65. *Pectora nostra* (ut *nos* sup. v. 48.) 7. 10. 14. 15. 16. 19. 23. 24 a m. sec. 25. 26. 45. 49. 50. 54–69. 71–74. 77. et plerique codd. Paris. e quibus nunc hanc lect. substitui cum Ach. etsi bene etiam habet vulg. *vestra*, ut Iuvenalis poetas alloquatur. — *voces* pro *curas* 27. 46. 47. 48.

68. *confundit* 15. *confudit* 11. 16. — *Brinnis, Erinis, Erynnis* al. Sed Ἐριννὺς dicitur.

69. *desit* 10. 11. 14–18 a m. sec. 19. 20. 22. 23. 25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et plerique codd. Paris. Emendatio scholasticorum, metro timentium.

70. *hydrae* 77.

71. *bucina* 17. 20. 21. 22. quae scriptura rectior est, sed in optimis codd. non reperitur.

72. *Rubeus* 16. *Rubienus* 24. *Rabienus Lappa* coni. Dorleans, ut designetur poeta quidam, qui propter amarulentum ingenium *Rabienus*, et *Lappa* ob mordacitatem dictus sit. — *Lapa* 46. 47.

73. *albeolos* 2. *albiolos* 3. 5. 14–25. 27. 45–49. 54–66. 72. 77. et X codd. Paris. Illud Valla, hoc Mancinellus et Lubinus probarunt. Ille interpretatur tabulas lusorias, hi vero tabulas scriptorias, easque *albas* s. *albeas*, h. e. gypsatas. Cf. Turneb. Miscell. XXIV, 4. Neutra lectio probanda, et utraque orta ex vulgari permutatione literarum *V* et *B*, de qua v. ad Sil. VIII, 473. et 543. — *pignorat* 27. 48.

Quintillae quod donet, habet; nec defuit illi,
Unde emeret multa pascendum carne leonem
Iam domitum: constat leviori belua sumtu
Nimirum, et capiunt plus intestina poetae.
Contentus fama iaceat Lucanus in hortis
Marmoreis: at Serrano tenuique Saleio
Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?
Curritur ad vocem iucundam et carmen amicae
Thebaidos, laetam fecit quum Statius urbem
Promisitque diem. tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur; sed, quum fregit subsellia versu,
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agaven.
Ille et militiae multis largitur honorem,
Semestri vatum digitos circumligat auro.
Quod non dant proceres, dabit histrio. tu Camerinos
Et Bareas, tu nobilium magna atria curas?

77. *belua* 17. 19. 60. 64. Vulgo *bellua*. v. ad IV, 121.

78. *cupiunt* 14.

79. *iaceat fama* 26. *taceat* 11. 12. 23 a m. pr. 24.

80. v. Excurs. ad h. l.

81. *tantalibet* 11. — *est* non exstat in 12. 16. 20. *nisi gloria tantum* 20.

83. *fecit quum* recepi ex 14. 15. 17. 18. 19. 46. 47. 48. 50. 58. 61–68. 71–77. *cum fecit* 10. 12. 20. 21. 23–27. 45. 49. 54–57. 60. 70. *cum facit* 16. *facit cum* 22.

85. *Allicit* laudavit Heins. ad Ovid. ex Ponto III, 35. sed haud dubie memoriae vitio.

87. *ni* 21. 22. *Paridine vendat* 11. vitiose pro *Paridi ni v.* — *Agavem* 64.

88. *honores* 15. — *largitus* emend. Schrader, offensus omissione copulae *et*, quam potius excidisse post *Semestri* vel, quod Iacobs putat, post *honorem*, suspicari possis. Vid. tamen ad IV, 63.

89. *militiae multis largitur honorem Semestrem, vatum* cet. emend. Ruben. Sed exquisitior vulgata lectio. Ut dignitas Tribunorum semestris fuit, ita et insigne. Conf. Comm. et Salmas. Exerc. Plin. p. 450. cuius verba sup. in Proleg. apposui.

91. *Bareas* 10. 11. 14–25. 27. 45–50. 54–69. 74. 77. et Sueton. in vita Iuven. quos sequutus sum, quia cum *Camerinos* iungitur. *Baream* 7[illegible]. 75. 76. 82. — *cura* malebat Schrader.

Praefectos Pelopea facit, Philomela tribunos.
Haud tamen invideas vati, quem pulpita pascunt.
Quis tibi Maecenas? quis nunc erit aut Proculeius,
Aut Fabius? quis Cotta iterum? quis Lentulus alter?
Tunc par ingenio pretium: tunc utile multis,
Pallere et vinum toto nescire Decembri.
Vester porro labor fecundior, historiarum
Scriptores: petit hic plus temporis atque olei plus;
Namque oblita modi millesima pagina surgit
Omnibus et multa crescit damnosa papyro.
Sic ingens rerum numerus iubet atque operum lex.
Quae tamen inde seges? terrae quis fructus apertae?
Quis dabit historico, quantum daret acta legenti?
Sed genus ignavum, quod lecto gaudet et umbra.
Dic igitur, quid causidicis civilia praestent

92. *Philomena* 18. 19. 21-24. 27. 45-49. 55.

94. *Moecenas* et *Mecoenas* al. v. ad I, 66.

95. *Cocta* 17-20. 22. 23. 24. 45. 46. 48. 59. 61. 62.

96. *nunc utile multis Pallere* cet. 67. 68. 71. 73. 77. et ed. Raphel. a. 1600. quod vulgo explicatur: nunc studiorum utilitas omnis huc redit, ut *palleas*, curis conficiaris et vino abstineas vel in ipso Decembri, in quo Saturnalium tempore omnes, etiam continentissimi, genio indulgere solent: vel, nunc discendum, sive utilissimum est, esurire et abstinere vino. H. Valesius exponit: *nunc utile multis*, poetis scilicet, etiam optimis, aquam bibere hyeme ineunte ac frigore saeviente. Bahrdt vertit: *Jezt ist am besten dran, Wer hungern — kann.* Non male, sed minus convenienter usui loquendi, quam satirico ingenio.

97. *toto vinum* 10. 12. 13. 16. 18. 24. 45.

99. *petitur plus* 56. 59. 60. 65. — *aut olei* 16.

101. *Talibus* 20. — *multum* 21. *multa crescit* pro *crescit multa* recepi ex 11. 23. 24. quia gratius est auribus.

102. *operis* 77.

105. *ignavum est, quod* 22. — *tecto* pro *lecto* 10. 12. 14-20. 23-25. 27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et cod. Put. a m. sec. Non male; sed nostra lectio et concinnior est, (nam notio *tecti* vel aedium iam continetur voce *umbra*) et admodum probabilis fit ex locis simil. Horatii et Ovidii. v. Comm., Lips. ad Senec. Ep. 67. et Casaub. ad Suet. Aug. c. 78.

106. *praestant* 10. 12-17 a m. pr. 18. 19. 21. 22. 24. 27. 45. 47. 48. 54. 55. et pars maxima codd. Paris.

Officia et magno comites in fasce libelli?
Ipsi magna sonant, sed tunc, quum creditor audit,
Praecipue, vel si tetigit latus acrior illo,
Qui venit ad dubium grandi cum codice nomen.
Tunc immensa cavi spirant mendacia folles
Conspuiturque sinus. Veram deprendere messem
Si libet; hinc centum patrimonia causidicorum,
Parte alia solum russati pone Lacernae.
Consedere Duces: surgis tu pallidus Aiax
Dicturus dubia pro libertate bubulco
Iudice. Rumpe miser tensum iecur, ut tibi lasso
Figantur virides, scalarum gloria, palmae.

108. *tum* 11.

109. Plathner emend. *si tetigit latus,* admonuit, ut *tangere cubitu* ap. Cicer., *acrior ille* scil. pragmaticus, causidicorum quasi posticus et suggestor.

112. *verum* 60. 65. Non male! *Ipsi magna sonant* — *verum deprendere messem* cet. sed nullus inde ad eos fructus redundat. At *veram* maiorem habet vim. — *deprehendere* 12. 15.

114. *solium* (i. e. cathedram Lacernae grammatici aut rhetoris recitaturi) emend. H. Valesius. *russati* vel *Russati* in omnibus legitur libris, et scriptis et editis, nisi quod *rus sati* vel *Sati* divisim exhibent 11. 14. 15. 16. 21 – 24. 30. (in cuius marg. notatur, *Sati* esse nom. propr. aurigae) 33. et quidam codd. Paris. prob. Grangaeo et Calder. Ille coll. III, 231. *rus lacertae* dici putabat rus, in quo reponatur lacerta, adeoque brevissimum: hic ita interpretatur h. l. „non conferas omnes villas, sed unum tantum rus, atque id breve (nam *lacerta* est brevis mensura terrae sup. III, 231.) *Attici Sati* Equitis Rom. qui eloquentiam in foro numquam exercuit." Sed quis sibi persuadeat, poetam *rus lacertae Sati*, et hoc sensu dixisse? Nec probabilior aliorum sententia, qui rus s. villam divitis Romani, cui *Sato Lacertae* nomen fuerit, significari credunt. Perperam quoque *rus Sisapone lacertae* coni. Beroald. in lib. Adnott. ut sensus sit, *rus lacertae* h. e. exiguum, non in Italia, sed in provincia, et quidem longinqua, (nam *Sisapo* opp. Hispaniae Baeticae) tantumdem valere, quantum patrimonia centum causidicorum. — *Lacernae* 1. 12. 14. 15. 16. 70. 75. 76. *Lacertae* 10. 11. 17 – 25. 27. 30. 33. 45 – 50. 54 – 69. 71 – 74. 77. et omnes fere codd. Paris. quae lectio nata forte ex III, 231. ad marg. scripto.

116. *dubia de* l. 16.

Quod vocis pretium? siccus petasunculus et vas
Pelamydum, aut veteres, Afrorum epimenia, bulbi,
Aut vinum Tiberi devectum, quinque lagenae.
Si quater egisti, si contigit aureus unus,
Inde cadunt partes ex foedere pragmaticorum.
Aemilio dabitur, quantum licet, et melius nos

119. *vatis pretium* 16. *premium* 21 a m. pr. — *ficus* pro *siccus* MS. ant. Canteri, prob. Scriverio, qui *ficus* etiam causidicis olim dono fuisse datas monet coll. Martiali IV, 46, 10.

120. v. Excurs. ad h. l.

121. *Tiburi* 17 a m. sec.

122. Nonnulli verba, *si quater egisti,* ad praecedd. referunt, et post *egisti* διαστίζουσι. Non male! Vox *quater* etiam ad quatuor munuscula, modo memorata, spectare potest.

123. *Tibi* pro *Inde* coni. Schrader. — *in foedera* 16. 64. *in foedere* 10. 11. 12. 14. 15. 17. 19–24. 27. 45–50. 54. 55. 56. 59–63. 65. 68. 69. 71–74. 77. Bahrdt colon ponit post *partes*, et punctum post *pragmaticorum* positum tollit, ut h. l. sententia sit: Si contigit aureus unus, ille non integer datur causidico, sed dividitur: nam Aemilio pro conducta pragmaticorum opera, quantum *petit* sive postulat, dandum est.

124. *petit* pro *licet* 11. 17 a m. sec. 24. 45. *petet* 7. 10. 14.–17 a m. pr. 18–23. 25. 26. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 76. et plerique codd. Paris. e quibus illud restituit Ach. Vetus Schol. „Qui hoc, inquit, pacto quintas acciperet, in pretium consiliatorum (f. consultorum) clientum." Hinc Schurzfl. suspicabatur, eum non male legisse, *Aemilio dabitur quintum, ut petet,* hoc sensu: Tu quater egisti et vix unum extorsisti aureum, quum pauper sis: venit Aemilius, nobilis causidicus; ille quintum agit, nec satis bene, non certe tam bene, quam tu egeras, et accipit, quantumcumque poscet, quia scilicet tria nomina habet. Idem tamen Schurzfl. lectionem *quantum petit* vel *petet* probabat, et illud *quantum licet* Satirici credebat menti disconvenire. Ego potius vix dubito, quin hoc, tamquam difficilius nec minus aptum, omnino a poeta, illud vero a manu emendatoris profectum sit. v. Comm. Pro *et* malim fere *ut*, h. e. quamvis, vel ut ut, quomodocumque, de quo vid. Gronov. Obss. III, 6. *Aemilio dabitur, quantum licet,* (vid. Comm.) *ut,* quamvis, *nos,* pauperes causidici ac patroni, *melius egimus,* peroravimus causas: *huius enim stat* cet. An potius, puncto post *licet* posito, legendum *at*; et mox *enim* dictum pro *enimvero,* Gr. δὴ, γάρ τοι? (v. Heyne ad Virg. Aen. V, 580. VI, 52. VIII, 84. X, 874.) Hoc probavit Ach.

Egimus: huius enim stat currus aeneus, alti
Quadriiuges in vestibulis, atque ipse feroci
Bellatore sedens curvatum hastile minatur
Eminus et statua meditatur proelia lusca.
Sic Pedo conturbat, Matho deficit: exitus hic est
Tongilli, magno cum rhinocerote lavari
Qui solet et vexat lutulenta balnea turba,
Perque forum iuvenes longo premit assere Medos
Empturus pueros, argentum, murrhina, villas.
Spondet enim Tyrio stlataria purpura filo.
Et tamen est illis hoc utile: purpura vendit
Causidicum, vendunt amethystina: convenit illis
Et strepitu, et facie maioris vivere census.

125. Manso haec adnotavit: „*Si* forte excidit ante *Egimus*, ut sensus sit: Aemilio dabitur merces, quantam per leges licet, utpote patrono nobiliori et maiorum insignibus clariori, *etsi* nos melius causam diximus." — *aheneus* 25. 49. 57. 60–63. 65–68. 71. 72. 73. v. sup. ad III, 285. *albi* suspicari possis: currui enim triumphali quatuor iungebantur albi equi. Sed epitheton *alti* exquisitius est. v. Comm.

129. *Matho deficit* coni. Lubin. et Manso. Sed v. Comm.

132. *Moesos* non male emend. Lips. Epist. Quaest. IV, 25. quoniam Medi et Parthi a Romanis non subacti, et lecticarii plerumque fuerint robustissimi servi ex Moesia vel Syria. Huic coniecturae favet alius Iuvenalis locus infra IX, 142 seq. ubi v. not. Pro *Moesis* facile substitui poterant *Medi*, quoniam hi librariis notiores erant, et diphthongi raro leguntur in antiquis codd. Sed vulgata etiam lectio defendi potest. Nam *Media* tam lato poetis sensu dicitur, ut Assyriam quoque aliasque Asiae regiones complectatur. Praeterea *Medi* vel *Maedi* etiam Thraciae populus. v. Plin. IV, 1. et 11. Strab. VII. p. 318. Ptol. III, 11. Liv. XXVI, 25. XXVIII, 5. XL, 21. Aristot. H. A. IX, 45. Schweigh. ad Athen. II, 6. (23.) p. 45. Ad *Medos* vero utrum *iuvenes*, an *pueros* referas, nil interest.

133. *Emturos* 49. 55. 61. 62. 63. 67. 71. 73. *Emturus puero crystallina, murrhina, villas* leg. Rigalt. Cf. VI, 155. 156. — *murrina, myrrhina, myrrina, mirrhina, mirrina* et *mirina* al. v. sup. ad VI, 156.

135. *Attamen* 45. — *illis est* 14. *est ipsis* 12. 16. 45. *hoc ipsis est* 25. 27. 46–50. 54–63. 65–69. 71–74. 77.

Sed finem impensae non servat prodiga Roma:
Fidimus eloquio? Ciceroni nemo ducentos
Nunc dederit numos, nisi fulserit annulus ingens.
Respicit haec primum, qui litigat, an tibi servi
Octo, decem comites, an post te sella, togati
Ante pedes. Ideo conducta Paulus agebat
Sardonyche atque ideo pluris, quam Cossus agebat,
Quam Basilus. Rara in tenui facundia panno.
Quando licet Basilo flentem producere matrem?
Quis bene dicentem Basilum ferat? Accipiat te
Gallia vel potius nutricula causidicorum

138. *finem non servat impensae* 12. Versum parenthesi includendum putabat Schrader.

139. *Ut redeant veteres* (h. e. quamvis in vitam redeant veteres illi iique summi oratores Romanorum, Crassus, Hortensius, Antonius, Cicero et alii) pro *Fidimus eloquio* 10. 11. 13-21 a m. pr. 22-27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et dimidia pars codd. Paris. Quae lectio, si non vera, certe profecta est ab ingenio non indocti hominis, explentis lacunam codicis sui. Nostra tamen lectio etiam bene se habet, (cf. ad v. 150.) et firmatur auctoritate Prisciani. Heinrich et h. l. et VIII, 7. (quem versum non obelo confodiendum putat, sed diversa examinandum trutina) nec non VIII, 147. 151. et 167. (quibus locis diversae in libris scripturae reperiuntur, *Lateranus* et *Damasippus*) ipsius poetae, scripta sua in autographo retractantis eorumque novam quandam διασκευὴν instituentis post primam recitationem, operam haud obscure sibi videtur animadvertere.

141. *hoc* 10. 11. 22. 25. 27. 45-50. 56-65. 68. 71-74. 77.

142. *an post te sella* 2. 3. 4. 11. 18. 21. 25-27. 57. 58. 70. 75. 76. *post te an sit sella* 5. 27. 46. 47. 48. 50. 55. 56. 59-69. 71-74. *post te sit sella* 49. 54. *sit post te sella* 10. *an posita sella* 12. 14. 15. 17. 19. *posita an sit sella* 22. 45. et cod. vet. Rittershus. prob. Sciopp. Verisim. IV, 10. *posita est an sella* 13. 20. 24.

143. *Antepedes* fuere qui mallent. v. Comm.

144. *Cossus* 10. 11. 14. 15. 17-25. 27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et omnes fere codd. Paris. quos sequutus sum. *Gallus* 70. 75. 76. 82. — *habebat* pro *agebat* 21.

146. *flentem Basilo* 10. 25. 27. 45-50. 54-69. 71. 72. 73. 77. — *deducere* 10-25. 27. 45-50. 54-58. 60. 64. 65.

147. *feret* 16. 21.

Africa, si placuit mercedem ponere linguae.
Declamare doces? O ferrea pectora VectI,
Quum perimit saevos classis numerosa tyrannos!
Nam quaecumque sedens modo legerat, haec eadem stans
Proferet atque eadem cantabit versibus Isdem.
Occidit miseros crambe repetita magistros.
Quis color et quod sit causae genus atque ubi summa
Quaestio, quae veniant diversae forte sagittae,

149. *imponere* 10. 11. 17–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. Sed *ponere praemia* docte dicitur, ut Gr. *τιθέναι ἄεθλα*, pro proponere, statuere, constituere.

150. *Vecti* 14–25. 27. 45–50. 55–58. 60. 61. 63. 64. 65. 67–69. 71–74. ut in optimis libris Plin. XXIX, 1. Hinc *VectI* scripsimus, ut secundus sit casus, non quintus. *Vectii* 62. 66. *Vieti* 59. *Vetti* vel *VettI* in reliquis, etiam Hennin. et Ach. — In omnibus, quotquot vidi, libris ita distinguitur: *Declamare doces, o ferrea pectora Vecti, Quum* cet. vel *D. doces, o f. p. VettI; Quum* cet. Sed poeta, ni fallor, eodem orationis colore usus est, quo sup. v. 139. *Fidimus eloquio? Ciceroni nemo* cet. Ita et exquisitior vividiorque est dictio, et melius cohaerent, quae sequuntur. Rei gravitatem et permotionem animi declarant interrogatio et responsio addita eaque exclamatione expressa. *Declamare doces?* Rhetor es? vel rhetorem te esse profiteris aut gloriaris? *O ferrea* sint necesse est *pectora Vectii, quum* cet.

153. *Proferet* revocavi ex 23 a m. sec. 24. 25. 27. 47. 50. 54–58. 60–68. 71–74. 77. et omnibus codd. Paris. *Proferat* 16. *Perferet* alii, etiam Hennin. quod ad h. l. alienum, certe minus aptum videtur, neque explicatum ab iis, quibus probatur. — *docibus* 16.

154. *Cambre* vel *cambre* 1. 2. 3. 5. 10. 14–20. 23. 24. 27. 45–49. 55. 69. 70. omnes MSS. Paris. et codex Pincier. cuius v. Parerg. IV, 5. Hanc lect. defenderunt Calder. et Scoppa Collect. II, 2. p. 66. ut h. l. designetur inscriptio declamationis de *Cambro*, Scytharum rege, cuius meminit Diodorus, vel de *Cambria* s. Cambro-Britannia, (hod. Wales) vel de oppido in Troade aut vico ad radices Gauri montis. Haec etiam Pithoeo arrisisse mireris. Exagitat ea Politian. Miscell. c. 33.

155. *Qui* 73. — *aut quid* 45. — *aut ubi* 26. 45.

156. *diversae parte* 49. *adversa parte* 16. *diversa parte* 10. 11. 15. 18–22. 25. 27. 29. 45–48. 50. 54–74. 77. *diversa e parte* 7. 14. 17. *diversa a parte* 24. Recte, opinor, et sic quoque emend. Lindenbr. Sed *diversae sagittae* exquisitius forsan

Nosse velint omnes, mercedem solvere nemo.
Mercedem appellas? quid enim scio? Culpa docentis
Scilicet arguitur, quod laeva in parte mamillae
Nil salit Arcadico iuveni, cuius mihi sexta
Quaque die miserum dirus caput Hannibal implet;
Quidquid id est, de quo deliberat, an petat Urbem
A Cannis, an post nimbos et fulmina cautus
Circumagat madidas a tempestate cohortes.
Quantum vis stipulare, et protenus accipe, quod do,
Ut toties illum pater audiat. Haec alii sex
Vel plures uno conclamant ore Sophistae,
Et veras agitant lites, raptore relicto;
Fusa venena silent, malus ingratusque maritus,
Et quae iam veteres sanant mortaria caecos.
Ergo sibi dabit ipse rudem, si nostra movebunt
Consilia, et vitae diversum iter ingredietur,
Ad pugnam qui rhetorica descendit ab umbra,
Summula ne pereat, qua vilis tessera venit

dictae pro: quae a diversa vel adversa parte veniunt.

157. *Scire* 50. 61. 62. 63. 65-68. 71-74. 77. — *volunt* 10-28. 45-50. 54-69. 71-74. 77. Utrumque probavit Lindenbrog. at *velint* exquisitius est. — *reddere nemo* 23.

159. *papillae* suspicari possis coll. loco Plinii, in Comm. laudato, et quia Fulgentius Mythol. II, 9. legit *si laeva parte papillae*, nisi hic memoriter locum laudavit, quod Hein. suspicatur. Sed nil interest.

160. *sapit* coni. quidam male. Cf. Barth. ad Stat. Sylv. I, 2, 210.

161. *Quoque* 20. — *durus* (h. e. cuius nullo labore aut corpus fatigari, aut animus vinci poterat, ut utar verbis Livii XXI, 4.) suspicari possis coll. Horat. Od. II, 12, 2. ubi v. interpp. Sed epitheto *dirus* maior h. l. vis inest, ut ap. Horat. Od. III, 6, 36. et IV, 4, 42. ad quae loca v. Mitscherl. — Post *implet* et *cohortes* v. 164. vulgo puncta ponuntur. Ego post *implet* distinctionem reposui minorem. Neque tamen magnopere repugnarem, si maior ei substitueretur, sublato puncto post *cohortes*, ut apodosis esset: *quantum vis stipulare* cet.

166. *Ast alii sex Et plures* 10. 11. 14-27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et omnes codd. Paris. unde haec recepit Ach.

167. *cum clamant* 27. 46. 47. 50. 58. *declamant* 45.

Frumenti: quippe haec merces lautissima. Tenta,
Chrysogonus quanti doceat, vel Pollio quanti
Lautorum pueros, artem scindens Theodori.
Balnea sexcentis et pluris porticus, in qua
Gestetur dominus, quoties pluit. Anne serenum
Exspectet spargatque luto iumenta recenti?
Hic potius: namque hic mundae nitet ungula mulae.
Parte alia longis Numidarum fulta columnis
Surgat et algentem rapiat coenatio solem.
Quanticumque domus, veniet, qui fercula docte
Componat; veniet, qui pulmentaria condat.
Hos inter sumtus sestertia Quintiliano,
Ut multum, duo sufficient. Res nulla minoris
Constabit patri, quam filius. Unde igitur tot
Quintilianus habet saltus? Exempla novorum
Fatorum transi: felix et pulcer et acer;
Felix et sapiens et nobilis et generosus
Appositam nigrae lunam subtexit alutae:
Felix, orator quoque maximus et iaculator;
Et, si perfrixit, cantat bene. Distat enim, quae
Sidera te excipiant modo primos incipientem

175. *Latissima* 11. *laetissima* emend. Schurzfl. ut εἰρωνικῶς dictum sit pro: haec merces tanta est, ut et de ea accepta laetandum sit. Immo, uberrima, largissima, ut *laeta flumina, segetes* cet. apud Virg. et al. Non male, quoniam mox *lautorum* sequitur.

179. *Vectetur* 24.

180. *Exspectent spargantque* 15. *spargatve* praestiterit.

185. *Componet* 15. *Componit* 14. 18. 20. 21 a m. sec. 22. 25. 46. 48. 49. 53. 56. 57. 59–63. 65–69. 71–74. 77. et multi codd. Paris. sed recentt. — *veniat* 58. — *condet* 18. *docet* 45. *condat* h. e. faciat, (a *condere*, non *condire*) 15. 19. 24. 27. 47. 58. 64. et optimi codd. Paris. unde illud nunc pro vulg. *condit* substitui eum Ach. Dura certe h. l. est modorum variatio.

191. *est nobilis* 11.

193. *ioculator* 7. 47. 48. 84.

194. *Etsi* una voce scribendum crediderim, ut sensus sit: quamvis sit raucus, tamen bene declamat. — *discat* 16. *dictat* 84. non improb. Schradero.

195. *accipiant* 27. 47. 48. 54. 58. 64. 66.

Edere vagitus et adhuc a matre rubentem.
Si Fortuna volet, fies de rhetore consul:
Si volet haec eadem, fies de consule rhetor.
Ventidius quid enim? quid Tullius? anne aliud, quam
Sidus et occulti miranda potentia fati?
Servis regna dabunt, captivis Fata triumphos.
Felix ille tamen corvo quoque rarior albo.
Poenituit multos vanae sterilisque cathedrae,
Sicut Thrasymachi probat exitus atque Secundi
Carrinatis: et hunc inopem vidistis, Athenae,
Nil praeter gelidas ausae conferre cicutas.
Di, maiorum umbris tenuem et sine pondere terram
Spirantesque crocos et in urna perpetuum ver,
Qui praeceptorem sancti voluere parentis
Esse loco. Metuens virgae iam grandis Achilles
Cantabat patriis in montibus: et cui non tunc
Eliceret risum citharoedi cauda magistri?
Sed Rufum atque alios caedit sua quaeque iuventus,
Rufum, qui toties Ciceronem Allobroga dixit.
Quis gremio Enceladi doctique Palaemonis affert,
Quantum grammaticus meruit labor? et tamen ex hoc,

196. *ex matre* 11.

197. *fies de consule rhetor*, et v. 198. *fies de rhetore consul* 10. 16. 21. 25. 46. 48. 49. 55. 56. 57. 59.

199. *an* 19. 20. 22. 45. — *aliquid* 47. 48. 58.

201. *triumphos* recepi ex 11. 12. 14-22. 24. 25. 27. 45-50. 55-69. 71-74. 77. *triumphum* 70. 75. 76. 82.

202. *colvo* 11. Mendum h. l. latere suspicabatur Schurzfl.

205. *Carinatis* 45-47. 50. 56. 60. 65. 74.

206. *ausae donare* 22. — *cui ferre* coni. Schrader.

210. *magnus Achilles* 22.

212. Quidam pro signo interrog. perperam ponunt punctum, ut *cui* ad Achillem referatur.

213. *Ruffum* 25. 27. 47. 49. 57. 58. 61-68. 71. 73. 77. *Rutum* 23. — *quemque* 11. 14-17. 20. 21. 22. 72.

215. *Enceladi* restitui ex 11. 17. 25. 27. 46-50. 54-69. 71-74. *Encheladi* 10. 14. 15. 16. 18. 20-24. 45. *Hencheladi* 19. *Celadi* 70. 75. 76. 82. Quod tamen ex his nominibus Grammatico et quidem celebri fuerit, non constat.

Quodcumque est, (minus est autem, quam rhetoris aera)
Discipuli custos praemordet Acoenonoëtus
Et, qui dispensat, franget sibi. Cede, Palaemon,
Et patere inde aliquid decrescere, non aliter, quam
Institor hibernae tegetis niveique cadurci,
Dummodo non pereat, mediae quod noctis ab hora
Sedisti, qua nemo faber, qua nemo sederet,
Qui docet obliquo lanam deducere ferro;
Dummodo non pereat totidem olfecisse lucernas,
Quot stabant pueri, quum totus decolor esset
Flaccus et haereret nigro fuligo Maroni.
Rara tamen merces, quae cognitione tribuni
Non egeat. Sed vos saevas imponite leges,
Ut praeceptori verborum regula constet,
Ut legat historias, auctores noverit omnes,
Tamquam ungues digitosque suos; ut forte rogatus,
Dum petit aut thermas aut Phoebi balnea, dicat
Nutricem Anchisae, nomen patriamque novercae
Anchemoli; dicat, quot Acestes vixerit annos,
Quot Siculus Phrygibus vini donaverit urnas.
Exigite, ut mores teneros ceu pollice ducat,
Ut si quis cera vultum facit: exigite, ut sit

217. *minor* 24. — *certe* pro *autem* 22. *multo* pro *autem* 26.

218. v. Excurs. ad h. l.

219. *franget* 11. 14. 17-20. 23. 25. 26. 27. 46. 47. 48. 57. 58. 59. et XV codd. Paris. Restitui illud nunc cum Ach. pro vulg. *frangit*.

222-224. absunt a 19. *ne pereat* 10. 20. 21. 22. 60. 65. — *umbra* pro *hora* 7. quae vera forte lectio est, certe elegantior.

223. *sedebat* 10. 11. 12. 14-18. 20-25. 27. 45-50. 54-69. 71-74. 77.

225. *ne pereat* 10.

229. *leges imponite saevas* 16. 19. *scaevas* 49.

233. *Cum* 20. — *plebi balnea* 60. 65.

234. *patriam nomenque* 45.

235. *Anchemoli* recepi ex 25. 27. 46. 47. 48. 50. 56-60. 64. 65. 77. Serv. et plerisque libris Virg. Aen. X, 389. v. Comm. *Archemoli* 45 a m. sec. *Anthenoris* 16. *Archemori* in reliquis libris.

236. *Siculis* 75. *Siculi* 76. prob. C. Vales.

238. *in cera* 15. *cerae* Casaub. ad Pers. V, 40.

Et pater ipsius coetus, ne turpia ludant,
Ne faciant vicibus. Non est leve, tot puerorum
Observare manus oculosque in fine trementes.
Haec, inquit, cures, et, quum se verterit annus,
Accipe, victori populus quod postulat, aurum.

SATIRA VIII.

ARGVMENTVM.

Quid refert, nobilem esse et originem a summis ducere viris, si male vivitur noctisque tempus extrahitur alea et epulis? v. 1—12. *Quo iure maiorum gloria in-*

240. 241. Valla et alii monent, hos versus non legi in codd. suis et spurios esse. Extant tamen in 8. omnibusque libris ab Ach. et me collatis. Laudantur etiam a Servio ad Virg. Ecl. III, 8. et propter obscoenitatem haud dubie a monachis quibusdam deleti sunt.

241. *patrantes* pro *trementes* coni. Durantius Casellius Var. Lect. I, 9. et alii coll. Pers. I, 18. ubi v. vet. Schol. et Casaub. Sed vulgata lectio non est sollicitanda.

242. *curas, et* 10. 12. 14-22. 24. 26. 27. 45-49. 54. 55. 58. 64. 65. 66. 70. *curas, sed* 23. *cura, sed* 82. *cures, et* 11. 25. 50. 56. 57. 59-63. 65. 67. 68. 69. 71-77. Hos sequutus sum: semper tamen, fateor, mihi displicuit *inquit*, propter praec. plur. *vos imponite* cet. v. 229. et *exigite* v. 237. Nunc video, Schurzfleisch. bene haec adnotasse: „*At vos, Haec cura: sed quum* cet. in Cod. meo. Recte; vel saltem *Inquitis, haec cura.* Sed prior lectio elegantior est et plane satirica, utpote qua obiectioni praeceptorum, *Non est leve* cet., nihil aliud respondere finguntur parentes, quam *Hoc cura,* de mercede videlicet non sollicitus: *sed quum* annus praeterlapsus est et magistri salaria repetunt, indignabundos ait eosdem dicere, *Accipe aurum* cet." Recte, opinor; et facile ex illa lectione, *At vos, Haec cura: sed quum* cet. reliquae nasci poterant. *Inquitis* enim vel *inquit* glossa fuit, verbis *At vos* adscripta, quae deinde in textum irrepsit, extrusis illis verbis. Illa vero, *victori populus quod postulat,* videntur poetae ipsius verba esse et parenthesi includenda. H. Valesius legendum putabat *Haec, inquam, cures,* ut poeta alloquatur grammatices professorem, vel potius *Haec, inquis, curas,* i. e. haec omnia curas, inquis aut respondes mihi, grammatice.

solentius se iactat, qui avaritia et mollitie labem ei adspergit? 13 — 18. Sola nobilitas est virtus; et qui animi bonis morumque probitate excellit, vir patriae utilis, is profecto, quodcumque illi sit nomen ac genus, dignus est, qui in nobilium referatur numerum et de quo, tamquam raro cive, rei publicae gratulemur. 19 — 30. *Qui vero praeter titulos nihil habet, quo gloriari possit, non re vera generosus est, quamvis speciosum ferat nomen, quod turpibus quoque rebus eoque indignis per ludum nonnumquam et iocum damus.* 30 — 38. *Nemo potius stolidior eo, qui, quum nihil ipse praeclari fecerit, cur vere nobilis sit censendus, natalium splendore inflatur hominesque obscuro loco ortos campano supercilio despicit.* 39 — 46. *Horum enim multi sunt utilissimi rei publicae cives, qui vel de iure respondent ipsasque indocti nobilis causas agunt, vel operam in re militari praestant: at ille, qua est ignavia et stupiditate, a trunco seu statua non differt, nisi quod vivit et spirat.* 46 — 55. *In brutis quoque animalibus non genus spectatur, sed virtus, et generosus appellatur equus, qui alios cursu superat; qui vero degener est et ignavus, vili pretio redariis venditur aut molitoribus.* 56 — 67. *Quodsi igitur admiratione et laude nostra dignus videri cupis, operam da, ut ipse egregiis eam facinoribus merearis, neque omnia debeas maioribus, vel totus ex eorum gloria pendeas, similis tecto, quod subductis columnis corruit, vel viti, quae, nisi ulmo alligatur, humi iacet et marcescit.* 68 — 78. *Esto bonus miles, tutor, iudex; et, si vel tyrannus tormentorum metu falsum tibi testimonium extorquere conabitur, cave ne vitam praeferas virtuti bonaeque conscientiae, quibus amissis ne dignus quidem es, qui vivas.* 79 — 86. *Provinciam si aliquando obtinueris, cogita, quaeso, quae praemia te maneant, si bene, quae poenae, si male eam administraveris, neque avaros imitare praesides, qui provincialibus olim omne, quo abundabant, aurum, argentum, ebur et marmor per vim eripuere et nunc ne viliores quidem res atque ad vitam sustentandam*

tandem necessarias iis relinquunt. 87—112. *Impune quidem diripies imbelles et luxu effeminatas gentes; sed cave saltem, ne magnam bellicosis iniuriam facias, quibus auro argentoque spoliatis arma certe supersunt.* 112—126. *Si neque tu ipse, neque uxor et comites tui quidquam rapiunt vel pecunia corrumpuntur, facile patiar, te originem tuam, a quocumque velis, repetere: si vero libidinose socios et crudeliter tractas, eo notiora omnibus et manifestiora sunt flagitia tua, quo illustriore loco natus es.* 127—141. *Quare vero nobilitatem tuam praedicas, si sceleribus eam polluis?* 142—145. *Lateranus, quum consul esset, noctu et summo magistratu deposito medio die aurigabat frequentabatque popinas, ubi ab unguentariis, cauponibus et scortis blande excipiebatur, versabaturque cum sicariis, nautis, latronibus, carnificibus et fabris: quae flagitia pueris et adolescentibus condonanda sunt, non viris, nedum summo loco natis; qui tamen id sibi licere putant, vel adeo laudi ducunt, quod in vilissimae conditionis hominibus damnant poenaque dignum censent.* 145—182. *Turpiora etiam his committunt nobiles et, consumtis per luxum opibus, alii operam scenae addicunt mimorumque agunt partes, alii ad ipsas gladiatorum artes descendunt, et nunc quidem sponte, non, ut olim, coacti a Nerone, citharoedo.* 183—199. *Quin eo impudentiae progrediuntur, ut in arena ab omnibus cognosci cupiant et hinc Retiarii esse velint, qui soli ex gladiatoribus nudo vultu pugnant.* 200—210. *Vera nobilitas a virtute, non a titulis et generosa stirpe pendet, nec quisquam dubitabit, Senecam, virum ignobilem, sed bonum, praeferre Neroni Imperatori, qui matrem, uxores, sororem, fratrem aliosque propinquos occidit, in theatris cantavit et Troica scripsit.* 211—230. *Catilina et Cethegus nobilissimi fuere viri, sed patriae perdendae consilium inierunt, quam interitu vindicavit Cicero consul, novus homo, qui pacis artibus plus gloriae, quam Octavius victoria Actiaca et Philippica, adeptus est primusque decreto Senatus* Patris

patriae *cognomen accepit.* 231 — 244. *Marius, alius Arpinas, qui mercenarius olim arator alieni agri et miles gregarius fuit, vicit Cimbros praesensque a re publica periculum propulsavit, adiuvante quidem Catulo, viro nobilissimo, qui tamen non triumphasset, nisi ignobilis collega, duobus sibi oblatis triumphis, uno contentus fuisset.* 245 — 253. *Decii, plebeii et humili familia geniti homines, pro patria se devoverunt, et haec piacula, propter personarum dignitatem, averruncandae Deorum irae suffecere.* 254 — 258. *Servius, captiva natus, regnum adeptus est et bonorum regum ultimus fuit.* 259. 260. *Filii contra Bruti, primi consulis, cum aliis adolescentibus nobilibus de patria eiectis regibus prodenda coniuraverunt, et servus rem ad Patres detulit.* 261 — 268. *Praestat itaque humili loco natum esse et virtutibus excellere, quam maiorum gloriam vitiis flagitiisque contaminare.* 269 — 271. *Quicumque vero vel antiquissima stirpe orti sunt, ab ignobilibus certe aut sceleratis adeo hominibus genus ducunt.* 272 — 275.

Satira nobilissima et perfectissimis poetae nostri carminibus adnumeranda. Ea praeclare docuit, veram nobilitatem non veteri prosapia et multis imaginibus, sed virtutibus magnisque in rem publicam meritis contineri; idque exemplis exquisitissimis illustravit. Simile argumentum tractavit Horatius Sat. I, 6. sed ratione longe diversa. Quid intersit inter Horatium et Iuvenalem, iam bene ostendit Koenig de Sat. Rom. p. 71. his verbis: „Apud illum omnia sermonis naturalis filo procedunt, unumquodque sponte nasci ex antecedentibus, aut sine studio oblatum videtur, nihilque fere nisi turbato omnium ordine potest omitti: hic primum minus circumspecte vitium a fronte aggreditur, deinde in vitiis et opprobriis nobilitatis undique colligendis desudat eaque, ut hiatum quidem non animadvertas ullum, aliqua ratione inter se consociat et copulat; apparent tamen, ut in opere composito et nondum dolato, partes earumque commissurae, nullaque adeo cum toto cohaeret, ut non aut alium locum obtinere, aut

omnino abesse possit. Hoc materiae parandae et coacervandae nimio, quod declamandi consuetudini tribui potest, studio omisso, in partibus exprimendis mira est Iuvenalis sollertia, ut in hac re vel cum Horatio certamen ei non fuisset perhorrescendum." — Scripta est haec Satira post mortem Neronis, in quem v. 193. et 211 — 230. acerbius invehitur poeta, quod eo vivo non ausus esset facere. Conf. sup. I, 169. 170. Praestantissima eius versio est germanica Denisii, (*Juvenal an Ponticus vom wahren Adel, übersetzt und erläutert von Denis.* Wien u. Leipzig 1796.) quam cum illa conferri cupio. Boileau Despreaux hanc satiram fere ad verbum expressit Sat. V., sed longe Iuvenali est inferior; Ach.

Stemmata quid faciunt, quid prodest, Pontice, longo
Sanguine censeri pictosque ostendere vultus
Maiorum et stantes in curribus Aemilianos
Et Curios iam dimidios humerosque minorem
Corvinum et Galbam auriculis nasoque carentem?
Quis fructus generis tabula iactare capaci
*Corvinum, posthac multa contingere virga

Sat. VIII.

1. *Schemata* perperam emend. Alciat. de verb. signif. lib. IV. et Parerg. II, 30. probb. Voss. Inst. Or. V, 1. et Grang.

2. *pictos* 11. 13. 17–22. 24. 45.

4. *dividuos*, h. e. fissos, malebat Nicol. Heins. ad Sil. III, 42. — *humerosque minorem Corvinum* 8. 9. 14. 70. 75. 76. 82. et IX codd. Paris. *nasuque minorem Corvinum* 26. *nasumque minorem Corvinum* 7. 29. *nasumque minorem Corvini* 10. 11. 12. 15–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et XXVI. MSS. Paris. Male! nam *naso carentem* mox sequitur. *humeroque minorem Corvinum* reposuit Prat. offensus forte plurali *humeros*. Sed is pro sing. positus, ambiguitatis quoque vitandae causa, et doctior est, ut et quartus casus. v. Comm.

5. *Gallum* 29.

6. *Qui* 50.

7. Hic versus legitur in 1. 8. 9. 14. 37. 43. 70. 75–77. et XXVIII MSS. Paris. sed abest ab 10–13. 15–27. 31 b. 45–50. 54–69. 71–74. et VII codd. Paris. Primus

Famosos Equitum cum Dictatore magistros,
Si coram Lepidis male vivitur? Effigies quo
Tot bellatorum, si luditur alea pernox
Ante Numantinos? si dormire incipis ortu
Luciferi, quo signa duces et castra movebant?
Cur Allobrogicis et magna gaudeat ara
Natus in Herculeo Fabius lare, si cupidus, si
Vanus et Euganea quantumvis mollior agna;
Si tenerum adtritus Catinensi pumice lumbum
Squalentes traducit avos emtorque veneni
Frangenda miseram funestat imagine gentem?
Tota licet veteres exornent undique cerae
Atria, nobilitas sola est atque unica virtus.
Paulus vel Cossus vel Drusus moribus esto:

eum revocavit Lipsius, qui in Epist. Quaest. IV, 15. monet, illum non de trivio esse et ad rem aptissimum. Conf. ad VII, 139. Mea qualicumque sententia nullum fere verbum non in eo suspectum est: unde asterisco a me notatus et ejectus ab Ach. *Corvinum* modo memoraverat poeta; vocab. autem *posthac* alienum est ab h. l., ne dicam ineptum; praeterea pro *contingere*, quod non nisi in 1. exstat et glossam redolet, in reliquis libris legitur *deducere*, ex quo commodam haud facile elicies sententiam; denique hoc versu deleto nihil est, quod desideretur vel nos offendat.

8. *Famosus* 24. *Famosos* 10–13. 15–23. 25. 2 . 28. 45–49. 54–60. 65. et plerique codd. Paris. Mancinellus exponit illustres, Ascensius gloriosos et optimae famae, pessime Calderinus infames. Sed vulgata lectio longe melior.

11. *Ante matutinos — ortus* 21 a m. pr. 26. et multi codd. Paris. adversante metro. *Ante Numantinos — ortus* 12. 15–25. 27. 45–49. 55–59. 61. 62. 63. 65. 66. 67. 71. 73. et plerique codd. Paris. probb. Valla et Mancin. *ortu* 68. 69. sed puncto post *pernox* posito, non post *Numantinos.*

14. *cupidus sit* 16. 27. 47.

17. *traducit* 1. 14. 15. 47. 50. 61–76. et cod. Put. *producit* 2. 5. 7. 10. 11. 16–19. 23–26. 29. 45. 46. 48. 49. 55–60. 65. 77. et codd. Paris. fere omnes. *perducit* 12. *producat* 15. 20. 21. 22.

18. *ostendit* pro *funestat* 21.

20. *est sola* 27. 46. 47. 48. 54. 60. 65. prob. Maittario, ut nihil duabus vocibus *sola* et *unica* intersit praeter copulam.

21. *Paulus et Cossus et Dru-*

Hos ante effigies maiorum pone tuorum:
Praecedant ipsas illi te Consule virgas.
Prima mihi debes animi bona. Sanctus haberi
Iustitiaeque tenax factis dictisque mereris?
Agnosco procerem. Salve, Gaetulice, seu tu
Silanus, quocumque alio de sanguine! rarus
Civis et egregius patriae contingis ovanti,
Exclamare libet, populus quod clamat, Osiri
Invento. Quis enim generosum dixerit hunc, qui
Indignus genere et praeclaro nomine tantum
Insignis? Nanum cuiusdam Atlanta vocamus,
Aethiopem cycnum, pravam extortamque puellam
Europen: canibus pigris scabieque vetusta
Levibus et siccae lambentibus ora lucernae
Nomen erit pardus, tigris, leo, si quid adhuc est,
Quod fremat in terris violentius. Ergo cavebis

sus 11. *aut Cossus, aut Drusus* 17. utrumque contra metrum. *vel Drusus, vel Cossus* 16. — *moribus es tu* (h. e. si tu es moribus Paulus cet.) legendum putabat H. Vales.

23. *Procedant* 27. 46. 47. 48. quod ab h. l. alienum est, etsi de solenni Consulum pompa adhibetur, qua primo initi magistratus die ex aedibus suis in Capitolium deducebantur; unde et dictae processiones Catholicorum Romanensium. Cf. sup. ad I, 39. in Comm.

24. *Prima tibi debes animi bona* coni. H. Vales. ut poeta sine interruptione loquatur, non vero v. 21–28. Virtus loquens inducatur, et v. 29 seq. poeta suo nomine.

26. *Getulice* vulgo male scribitur. Nam *Γαιτοῦλοι* dicuntur, a quibus devictis cognomen accepit Lentulus.

27. *quorumve* non male coni. Schrader. Sed v. ad IV, 63.

31. *est* pro *et* 60. 65.

33. *cygnum* 17. 18. 19. 60. v. ad VI, 165. — *pravam* 16. 17. 20. 25. 33.

34. *Europam* 10. 15. 16. *Europem* 18. 19. 20.

35. *Levibus*, non *Laevibus*, 60. 64. Recte. v. ad II, 12.

36. *tigris, pardus, leo* 25. 56. 57. 59. 60. 64. 65. Suspicari possis, *et* post *leo* inserendum esse ex 22. et 45. vel *seu* pro *si* leg. cum Schradero. Cf. tamen ad IV, 63.

37. *fremit* 11. 17. 20. 21. 25. 27. 46–48. 50. 54–69. 71–74. 77. et multi codd. Paris. — *in terra* 17.

Et metues, ne tu sis Creticus aut Camerinus.
His ego quem monui? tecum est mihi sermo, Rubelli
Blande. Tumes alto Drusorum stemmate, tamquam
Feceris ipse aliquid, propter quod nobilis esses,
Ut te conciperet, quae sanguine fulget Iuli,
Non quae ventoso conducta sub aggere texit.
Vos humiles, inquis, vulgi pars ultima nostri,
Quorum nemo queat patriam monstrare parentis;
Ast ego Cecropides. Vivas et originis huius
Gaudia longa feras; tamen ima plebe Quiritem
Facundum invenies: solet hic defendere causas
Nobilis indocti. Veniet de plebe togata,
Qui iuris nodos et legum aenigmata solvat.
Hic petit Euphraten iuvenis domitique Batavi

38. *metuas* 16. 27. 47. 48. 58. — *ne sis tu* 11. *ne tu sic* (eadem irrisione, similiter per risum) vel *ne sic tu* scil. sis aut dicaris, non male emend. Iunius. Illud etiam coni. Schrader et recipit Prat. — *ac Camerinus* malebat Schrader.

39. *Hic* 71. — *est* non exstat in 48.

40. *Blande* restitui ex 1. 10. 11. 12. 15–24. 26. 27. 28. 45–49. 54. 55. 70. 75–77. et plurimis MSS. Paris. *Blance* 58. *Plance* 25. 50. 56. 57. 59–69. 71–74. *Blaute* reposuere Grang. et Hennin. ex emend. Lips. ad Tacit. Ann. XIII, 19. ubi conf. Ryckius, qui eam in dubium vocavit. In locis tamen Taciti, quos in Comm. laudavi, libri tantum non omnes patri dant *Blandi*, et filio *Plauti* cognomen. — *tumens* 57. 59. — *Drusorum sanguine* 10. 11. 17. 19. 22. 23. 25. 26. 27. 45–50. 51–67. 71. 72. 73. et XXV codd. Paris.

43. *sub aëre* 11. 16. 19. 24. 27. 45–50. 55. 58. 61–64. 66. 67. 69. 71–74. quod Britann. et Farnab. interpretantur: sub dio, Flavius autem Coniect. c. 13. in atrio, ubi mulieres olim textrinam exercebant.

47. *gente* pro *plebe* 29.

48. *invenias* 16.

49. *venit et de* 12. 23. 45. — *gente* pro *plebe* 4. 7. 16. 17. 19–22. 26. Utrumque forsan rectius, iudice etiam Schradero. Vulgo distinguitur: *indocti, veniet* cet. prob. Hein. v. ad IV, 63. — *togatus* emend. Scriver.

51. *Britanni* pro *Batavi* in quibusdam libris, nescio quibus, teste ac prob. Bahrdt. Id omnino arridere potest propter rationem, in Comm. memoratam, et propter victorias, ab Agricola, summo illius aevi duce, ex Britannia relatas. Sed vulgata quoque lectio non plane spernenda est

Custodes aquilas, armis industrius; at tu
Nil nisi Cecropides truncoque simillimus Hermae.
Nullo quippe alio vincis discrimine, quam quod
Illi marmoreum caput est, tua vivit imago.
Dic mihi, Teucrorum proles, animalia muta
Quis generosa putet, nisi fortia? nempe volucrem
Sic laudamus equum, facili cui plurima palma
Fervet et exsultat rauco victoria Circo.
Nobilis hic, quocumque venit de gramine, cuius
Clara fuga ante alios et primus in aequore pulvis:
Sed venale pecus Corythae posteritas et
Hirpini, si rara iugo Victoria sedit.
Nil ibi maiorum respectus, gratia nulla
Umbrarum: dominos pretiis mutare iubentur
Exiguis tritoque trahunt epiredia collo

omnium, quod sciam, librorum auctoritate firmatur.

57. *putat* 10. 15-17. 27.

58. *cui facili* 12. *facili qui* 46. 47. 48. *facilis cui* ed. Prat. ut sensus sit: qui velocitate sua multas facile victorias parat. Sed vulgata lectio exquisitior, nec *palma* h. l. victoria est.

62. *Corithae* 17. 18. 19. 25. 27. 48. 56. 57. 59-70. 74. 77. *Choritae* 20. *Corinthe* 11. 58. *Corythae* plerique exhibent libri, et vulgo putant, id equae generosissimae nomen esse, inditum ei vel a *Corytho* monte, (hod. *Monte Corvo*) ubi enutrita sit, vel a *Corytho*, Etruriae oppido, quod et *Cortona* vocatur. v. Heyne Exc. ad Virg. Aen. III, 170. Sed ita potius leg. *Corythi* vel, quia duae priores syll. h. l. producuntur, *Cortonae;* de cuius tamen generosis equis haud quidquam legere memini. *Coryfe* 1. vel ex emend. Schurzfl. *Coryfaei*. Vet. Schol. est: „*Coryfeorum* (vel *Coryphaeorum*) equorum in Achaia prima nobilitas fuit."

63. *Arpini* 20. *Harpinnae* coni. Farnab. quod est nomen equi curulis Oenomai ap. Lycophr.

64. *Nil tibi* 45. 60. 65. — *gloria nulla est* 13. 16.

66. *trito et ducunt* 24. *et trito d.* 13. *tritoque* 10. 12. 14. 15. 19. 25. 26. 46. 47. 48. 50. 54. 59. 71-74. 77. *trahunt* 15. 25. 46. 48. 50. 56. 59-69. 71-74. 77. Utrumque recepi, ut oratio lenius fluat. *trito ducunt* 16. 17. 18. 20-23. 45. 49. 70. 75. 76. 82. prob. Hein. Cf. ad IV, 63. *ducuntur* 47. 58. *vehunt* 26. — *epiredia* rectius, quam *epirrhedia* et *epirhedia*, scriptum in 17-20.

Segnipedes, dignique molam versare Nepotis.
Ergo, ut miremur te, non tua, primum aliquid da,
Quod possim titulis incidere praeter honores,
Quos illis damus et dedimus, quibus omnia debes.
Haec satis ad iuvenem, quem nobis fama superbum
Tradit et inflatum plenumque Nerone propinquo.
Rarus enim ferme sensus communis in illa
Fortuna. Sed te censeri laude tuorum,
Pontice, noluerim, sic ut nihil ipse futurae
Laudis agas. Miserum est aliorum incumbere famae,
Ne collapsa ruant subductis tecta columnis.
Stratus humi palmes viduas desiderat ulmos.
Esto bonus miles, tutor bonus, arbiter idem
Integer. Ambiguae si quando citabere testis
Incertaeque rei; Phalaris licet imperet, ut sis
Falsus, et admoto dictet periuria tauro,
Summum crede nefas animam praeferre pudori
Et propter vitam vivendi perdere causas.
Dignus morte perit, coenet licet ostrea centum
Gaurana et Cosmi toto mergatur aeno.
Exspectata diu tandem provincia quum te
Rectorem accipiet, pone irae frena modumque,
Pone et avaritiae; miserere inopum sociorum.

23–25. 27. 46–48. 57. 58. 61–63. 66. 67. 71. 72. 74. 76. nam Romani, ut verbis Quintil. inst. or. I, 5, 68. utar, *fecere hanc vocem ex utraque aliena, ἐπὶ Graeca et r e d a* (v. ad III, 10,) *Gallica.*

68. *privum* coni. Salmas. ad Solin. p. 61.

69. *possis* 24. — *inscribere* 77.

70. *ac* 10. 12. 14–17. 19–24. 45. *aut* 18. — *dabimus* pro *dedimus* legendum putabant Markland. et Dusaulx.

71. *vobis* 48. *stemma* pro *fama* coni. Iacobs.

73. *sensus ferme* 15. 23.

75. *sic tu ut* 19. *si tu nihil* 13. 20. 22. *nil* 45.

84. *causam* 26.

85. *tantum* vel *secum* pro *centum* coni. Schrader.

86. *toto Cosmi* 24. — *aheno* 25. 27. 46. 47. 49. 57. 58. 60–69. 71–74. v. ad III, 285.

Ossa vides regum vacuis exsucta medullis.
Respice, quid moneant leges, quid curia mandet,
Praemia quanta bonos maneant, quam fulmine iusto
Et Capito et Numitor ruerint, damnante senatu,
Piratae Cilicum. Sed quid damnatio confert,
Quum Pansa eripiat, quidquid tibi Natta reliquit?
Praeconem, Chaerippe, tuis circumspice pannis,
Iamque tace. Furor est, post omnia perdere naulum.
Non idem gemitus olim neque vulnus erat par
Damnorum, sociis florentibus et modo victis.
Plena domus tunc omnis et ingens stabat acervus
Numorum, Spartana chlamys, conchylia Coa,
Et cum Parrhasii tabulis signisque Myronis

90. *videns* aut *vide* (considera eos esse) legendum putabat H. Vales. — *rerum* 5. — *exsucta* 1. 12. 1. 70. 75-77. 82. et pauci quidem, sed optimi codd. Paris. *exusta* 3. 5. 18. 24. 27. 46. 47. 48. 58. *exuta* 2. 10. 13. 15. 16. 20. 21. 22. 29. 45. *exausta* 14. 19. 23. *exhausta* 25. 26. 49. 50. 54-57. 59-69. 71-74. Sed nostra lectio exquisitior est, haec glossa videtur.

93. *Numitor* 1. 12. 21-24. 47. 58. 70. 75. 76. 77. 82. *Tutor* 11. 14-20. 25. 26. 45. 46. 48-50. 54-57. 59-69. 71-74. et K codd. Paris. quos secutus est Ach. Quaenam lectio praeferenda sit, non constat; et neutra forsan probanda est. Romanarum certe rerum scriptores, quod sciam, neque Numitoris, neque Tutoris mentionem faciunt, qui Ciliciae praefuerit: Iulius certe Tutor, Trevir, de quo nonnulli h. l. cogitarunt, ripae Rheni, non Ciliciae, a Vitellio Imp. praefectus, v. Tac. Hist. IV, 55. *Sutor* 10. *Tuto* 65. *tutor* coni. Plathner, ut designetur tutor provincialis, qui in municipiis fuerit, quod Romae tribunus pl.

95. *eripiet* 19 a pr. m. — *Nacta* 19. 23. 24. 49. 50. 58. 64. *Nata* 18. 21. 45. 46. 61. — *relinquit* 16. 61.

96. Hic versus ante v. 95. legitur in 7. 10. 12. 14. 17-27. 45-49. 54-60. 65. et omnibus fere codd. Paris. *Praetorem Chaerippe* cet. male emend. Plathner hoc sensu: Praetorem, licet illum adspicias in pannis tibi ereptis praesidentem, accusare supersede.

97. *pendere* 47. 48. 58.

98. *nec* 14-20. 23. 25. 27. 45-50. 54-69. 71-74.

101. *et Spartana* 23. — *Choa* 17. 19-22. 24. 27. 45-48. 50. 58. 64.

Phidiacum vivebat ebur, nec non Polycleti
Multus ubique labor: rarae sine Mentore mensae.
Inde Dolabella est atque hinc Antonius, inde
Sacrilegus Verres. referebant navibus altis
Occulta spolia et plures de pace triumphos.
Nunc sociis iuga pauca boum, grex parvus equarum
Et pater armenti capto eripiatur agello;
Ipsi deinde Lares, si quod spectabile signum,
Si quis in aedicula Deus unicus. Haec etenim sunt
Pro summis: nam sunt haec maxima. Despicias tu
Forsitan imbelles Rhodios unctamque Corinthon:
Despicias merito. Quid resinata iuventus

105. Vera forte lectio *Dolabellae atque* cet. quumque librarii ignorarent, tres Dolabellas fuisse praesides direptoresque provinciarum, ab aliis repositum *Dolabella e.* (est) *atque*, ab aliis *Dolabella atque:* nam *est* non exstat in 9. 10. 14–20. 23. 24. 26. 27. prob. Plathnero. De quo hiatu v. sup. ad I, 151. *Inde Dolabellas atque hinc* emend. Scaliger. Interpunctio post *Verres* vel retineri potest, (v. Comm.) vel tolli: *hinc Antonius, inde* (propterea, vel ex his et illis terris) *S. Verres referebant* cet. Manso coni. *Inde Dolabellae statuae; hinc Antonius, inde Sacrilegus Verres referebant* cet. Sed ὁμοιοτέλευτα in verbis *inde Dolabellae statuae* aures offendunt, neque permutatio illa lectionum tam facilis est, quam illi videtur.

107. *Occulta et spolia* 50. 64. 74. Sed syll. finalis, per se brevis; sequentibus duabus tribusve consonis, modo corripitur, modo producitur. v. sup. ad VI, 169. Hiatus quoque Iuvenali frequentes. v. ad I, 151.

108. *iuga parva* 16. 19. 26. — *boum et grex* 27. 45. 47. 48. 50. 59–69. 71. 72. 73. — *equorum* 18.

109. *eripietur* 10. 11. 14. 16–20. 23. 25. 26. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. omnesque codd. Paris. quod restituit Ach. Sed *eripiatur* est exquisitius. *eripiuntur* 22. 24.

110. *signum est* 16.

111. 112. Versus forte spurii. v. Comm.

112. *despicies* 59.

113. *imbellis* 22. — *Corinthon* pro vulg. *Corinthum* recepi ex 14–17. 20. 21. 45. 49. 60. 65. quae doctior scriptura ipsi poetae, non librariis tribuenda videtur. *Corithon* 19. 22. *Corynthon* 24.

114. *Despicies* 19. — *quid resinata* 2. 10. 11. 12. 14–21. 23. 26. 27. 47. 48. 54. 58. 70. 74–77. 81. 82. Recte! *quid enim resinata* 22. 45. 46. 50. 61–69. 71.

Cruraque totius facient tibi levia gentis?
Horrida vitanda est Hispania, Gallicus axis
Illyricumque latus: parce et messoribus illis,
Qui saturant urbem Circo scenaeque vacantem.
Quanta autem inde feres tam dirae praemia culpae,
Quum tenues nuper Marius discinxerit Afros?
Curandum in primis, ne magna iniuria fiat
Fortibus et miseris. Tollas licet omne, quod usquam est
Auri atque argenti; scutum gladiumque relinques
Et iacula et galeam: spoliatis arma supersunt.
Quod modo proposui, non est sententia: verum
Credite me vobis folium recitare Sibyllae.
Si tibi sancta cohors comitum, si nemo tribunal
Vendit Acersecomes, si nullum in coniuge crimen,
Nec per conventus et cuncta per oppida curvis
Unguibus ire parat numos raptura Celaeno:
Tunc licet a Pico numeres genus, altaque si te
Nomina delectant, omnem Titanida pugnam
Inter maiores ipsumque Promethea ponas:

72. 73. *nam quid resinata* 24. 25. 49. 55. 56. 57. 59. 60. 65. Non defuere, qui alterutrum probarent, decepti prava lectione Martial. III, 67, 2. Sed syll. priores voc. *resina* producuntur ubivis. Hinc Raderus ad Martial. l. c. emend. *nec resinata.*

117. *Illyricique latus* legit N. Heins. ad Ovid. Her. XII, 27. — *et* abest a 16. — *istis* 21. *ipsis* 20.

118. *Qui saturant turbam*, h. e. plebem Romanam, corrig. Dorleans. — *circis* 14. 17. 20. 21.

123. *relinques* pro *relinquens* restitui ex 11. 14-21. 24. 27. 45-50. 54. 55. 56. 59-63. 65. 68. 71-74. 76.

124. *iacula* 12. 14-20. 25. 45-50. 57-63. 65-69. 71. 72. 73.

125. *verum est. Credite* cet. 75. 76. 82. Ego *verum Credite* revocavi ex 10-27. 45-50. 54-74. 77.

126. *recitasse* 22. 24. 28.

129. *nec cuncta* 25. 27. 45. 46. 48-50. 54. 55. 57-69. 71. 72. 73. *ne cuncta* 47.

130. *parat* 13-24. 27. 45-50. 59-65. 68. 71. 72. 73. 77.

131. *Tum* 11. 14. 17. 18. 21. 22. 45. *Tu* 20.

132. *delectent* 13. — *Titanida turbam* vel *pubem* coni. Schrader coll. Virg. Aen. VI, 580.

133. *pones* 25. 46-49. 54-60. 65. *pingas* 10. 13. 14. 17. 20. 21 a m. pr. 22.

De quocumque voles proavum tibi sumito libro.
Quod si praecipitem rapit ambitio atque libido,
Si frangis virgas sociorum in sanguine, si te
Delectant hebetes lasso lictore secures;
Incipit ipsorum contra te stare parentum
Nobilitas claramque facem praeferre pudendis.
Omne animi vitium tanto conspectius in se
Crimen habet, quanto maior, qui peccat, habetur.
Quo mihi te solitum falsas signare tabellas,
In templis, quae fecit avus, statuamque parentis
Ante triumphalem? quo, si nocturnus adulter
Tempora Santonico velas adoperta cucullo?
Praeter maiorum cineres atque ossa volucri
Carpento rapitur pinguis Damasippus et ipse,
Ipse rotam adstringit multo sufflamine Consul:
Nocte quidem; sed luna videt, sed sidera testes
Intendunt oculos. Finitum tempus honoris
Quum fuerit, clara Damasippus luce flagellum
Sumet et occursum numquam trepidabit amici
Iam senis, ac virga prior adnuet atque maniplos
Solvet et infundet iumentis hordea lassis.
Interea, dum lanatas torvumque iuvencum
More Numae caedit Iovis ante altaria, iurat
Solam Eponam et facies olida ad praesepia pictas.

135. *ambitus* 7. 10–27. 29. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et plerique codd. Paris. quod recepit Ach. ob gratiorem auribus sonum, et quia aptior h. l. sit *ambitus*, Gall. *intrigue*, *cabale*.

141. *quanto, qui peccat, maior habetur* 10.

147. De *Damasippo* vid. Excurs. ad h. l.

148. *stringet* 11. *stringit* 15. 16. 21. 22–25. 27. 45–50. 54–69. 71–74.

152. *nusquam* 10. 14. 15. 21. 22. 23. 26. 46–50. 54. 55. 56. 59. 60. 62. 65–69. 71–74.

153. *hac virga* 19. *et virga* 22. — *annuit* 16. *innuet* 18. 46. 48. 49. 56. 60–63. 65. 68. 71–74. 77. *innuit* 25. 57. 66. 67. *iuvet* 59.

155. *furvumque et probumque* quidam. — *iumentum* 16.

157. *Eponam* 1. 70. 75. 76. 81. 82. Cf. Turneb. Advers. XXIV, 4. et Comm. *Hippo* 2. 50. 64.

Sed quum pervigiles placet instaurare popinas;
Obvius adsiduo Syrophoenix udus amomo
Currit, Idumaeae Syrophoenix incola portae,
Hospitis affectu Dominum Regemque salutat,
Et cum venali Cyane succincta lagena.
Defensor culpae dicet mihi, fecimus et nos
Haec iuvenes. Esto. Desisti nempe, nec ultra
Fovisti errorem. Breve sit, quod turpiter audes.
Quaedam cum prima resecentur crimina barba.
Indulge veniam pueris. Damasippus ad illos
Thermarum calices inscriptaque lintea vadit,
Maturus bello, Armeniae Syriaeque tuendis
Amnibus et Rheno atque Istro. Praestare Neronem
Securum valet haec aetas. Mitte Ostia, Caesar,

74. *Hipponem* 61. *Hypponam* 23 a m. sec. *Hipponam* 12. 49. 62. 63. 65–69. 71. 72. 73. Non male; sed metri leges adversantur. Hinc vox *Solam* eiecta videtur ex 16. 61. 62. 63. 65–69. 71. 72. 73. ex aliis vero altera litera *p*. Inde *Hiponam* 18. 25. 55. 56. 57. 59. 63. 65. *Hyponam* 10. 15. 16. 27. 45–48. 54. 58. *Yponam* 14. 17. 19–24. Quae lectiones etiam in MSS. Paris. reperiuntur. *Hippo* vel *Hippona* memoratur in rariss. numo ap. Seguin. select. numism. p. 12. et diversa forte numina fuere *Epona* atque *Hippona*, e quibus illa Asinis praefuit, (dicta ab ἐπὶ et ὄνος) haec vero equis, τοῖς ἵπποις.

159. 160. in 22. et 23. ita coaluere: *Obvius adsiduo Syrophoenix incola portae.* Error inde natus, quod voc. *Syrophoenix* bis legitur. v. sup. ad II, 24. — *unctus* pro *udus* 16. 44. v. Heins. ad Ovid. A. A. I, 76. et Fast. V, 340. — *Assyrio* pro *adsiduo* coni. Dorleans, quod etiam C. Valesio nobisque in mentem venit. Optimum amomum fuit Armenium, quod poetis *Assyrium* dicitur. Conf. auctores in Comm. laudatos et quae diximus ad Sil. Ital. XI, 402. Sed verba *Assyrio* et *Syrophoenix* male iunguntur, nec est, quod displiceat *adsiduo*, h. e. adsidue.

160. abest ab 18. *curret* 12. 15. 17. 18 in marg. 19. 24.

163. *dicit* 12. 14. 26. 45.

166. *resecantur* 10. 11. 13. 14. 15. 22. 26. et XIV codd. Paris.

168. *balnea* pro *lintea* 26.

170. Post *Istro* nulla distinctio reperitur in edd. quibusdam, etiam Hennin. et Bipont.

171. *Hostia* 17–24. 27. 45–50. 59. 61–64. 68. 71. 72. 73. 77.

Mitte; sed in magna legatum quaere popina.
Invenies aliquo cum percussore iacentem,
Permixtum nautis et furibus ac fugitivis,
Inter carnifices et fabros sandapilarum
Et resupinati cessantia tympana Galli.
Aequa ibi libertas, communia pocula, lectus
Non alius cuiquam, nec mensa remotior ulli.
Quid facias talem sortitus, Pontice, servum?
Nempe in Lucanos aut Tusca ergastula mittas.
At vos, Troiugenae, vobis ignoscitis, et, quae
Turpia cerdoni, Volesos Brutumque decebunt.
Quid, si nunquam adeo foedis adeoque pudendis
Utimur exemplis, ut non peiora supersint?
Consumtis opibus vocem, Damasippe, locasti
Sipario, clamosum ageres ut Phasma Catulli.
Laureolum velox etiam bene Lentulus egit,

172. *togatum* 56. 59.

174. *Permixtum* 17–24. 27. 48. 59–61. 64. *Permistum* in reliquis. Sed illa scriptura rectior. v. Cellar. orthogr. latin. p. 290. ed. Harles. — *aut furibus, aut fugitivis* 10. 11. 14. 15. 17. 19–22. 25. 45–50. 54–60. 62. 64–69. 71–74. *ac furibus et f.* 18. *et furibus et f.* 23.

175. *flabros sandapilarum* male emend. Vulcan. h. e. nondum magistros artis, quoniam in Gloss. Isidori *flabri* dicantur *fabulosi*. Vetus scholion h. l. est: „Si *sandaliorum*, sutores ac per hoc abiectae sortis homines: si *sardanafallos*, infamis hominis nomen est: si *sandapilarum*, lectorum, in quibus gladiatores mortui de amphitheatro efferuntur."

177. *ubi* 45. 46. 48. 50. 56. 57. 59–63. 65–69. 71–74. 77. *tibi* 18. 19.

179. *facies* 14–17. 23.

180. *mittes* 16.

182. *Volusos* 18. 24. 27. 45–49. 57. 58. 77. *Volsos* 75. 76. *Volscos* 13. Sed v. Heins. ad Ovid. ex P. III, 2, 105. Spanhem. de Usu et Pr. Num. p. 60. et nos ad Sil. II, 8. — *Brutosque* 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77.

187. *Velox* maiore litera initiali scripsere Farnab. et alii. Sed *Lentulo* cuidam hoc cognomen fuisse, legere haud memini, et sic locus languet. Poeta non facile nomen alicuius cum cognomine memorabit, sed potius epitheton, eius naturae moribusque aptum, cuius tamen vis ac potestas in Satiris saepe dubia est et incerta, quoniam non satis co-

Iudice me dignus vera cruce. Nec tamen ipsi
Ignoscas populo; populi frons durior huius,
Qui sedet et spectat triscurria patriciorum,
Planipedes audit Fabios, ridere potest qui
Mamercorum alapas. Quanti sua funera vendant,
Quid refert? Vendunt nullo cogente Nerone,
*Nec dubitant celsi praetoris vendere ludis.
Finge tamen gladios inde, atque hinc pulpita pone:
Quid satius? Mortem sic quisquam exhorruit, ut sit
Zelotypus Thymeles, stupidi collega Corinthi?
Res haud mira tamen, citharoedo Principe, mimus

gnitam habemus personam, quae eo insignitur. — *et iam* 46. 47. 49.

188. *ne tamen* 25. 59.

189. *durior illo* 25.

190. De voc. *triscurria* v. Excurs. ad h. l.

191. *Planipedesque* 60. 65.

192. *vulnera vendant* 26.

194. *celsi* recepi e 60. 65. v. Comm. *Celsi* in libris tantum non omnibus legitur. De *Celso* Praetore v. Comm. ad VI, 245. Totum tamen versum suspicor eiiciendum tamquam insititium. Primum enim admodum languet, quoniam eadem sententia in vs. praec. inest; deinde verbum *vendere* in v. 192–194. ter reperitur; denique Claudius Imp. iam Praetores vetuerat edere gladiatoria munera, eaque Quaestoribus iniunxerat pro stratura viarum, unde h. l. saltem *Quaestoris* pro *Praetoris* refingendum videri possit: neque huius instituti mutationem factam legimus, nisi tempore Commeni, quod colligas ex Lampridio Alex. 43. ubi *presente* (f. *praesidente*) *Praetore Commodiano saepissime gladiatorem pugnasse* memorat. Cf. Suet. Claud. c. 24. Dio LVIII. et Lips. Saturn. Serm. I, 9. *Nec dubitant celsi praetores cernere ludis* emend. Iacobs, qui monet, ita tolli verbum *vendere*, ter repetitum, et periodum gravi sententia terminari; turpissimum enim esse, etiam praetores in illis ludis *cernere* h. e. decernere, de quo v. Hessel. ad Enn. p. 100.

195. *Fige* 24. 57. 59. — *hinc atque inde* 16. 24. *hinc atque hinc* 10. 19. 21 a m. sec. *atque hic* 22. — *poni* pro *pone* legendum esse dudum putavi, et nunc video idem sentire Cl. Sterke in Actis liter. Societ. Rheno-Traiect. T. I. p. 174. Lugd. Bat. 1793. 8.

197. *Corithi* 18. *Chorinthi* 11. Alias lectiones notavit Pontanus Analect. II, 11. *Corinthi* nunc dedi pro *Corinthi* suadente Heinr. v. Comm. ad I, 36.

198. *natus* pro *mimus* 10. 11. 12. 14–27. 45–50. 54–69. 71–74. prob. Lubino, ut sensus sit,

Nobilis. Haec ultra, quid erit nisi ludus? Et illud
Dedecus Urbis habes: nec mirmillonis in armis,
Nec clypeo Gracchum pugnantem aut falce supina;
(Damnat enim tales habitus; sed damnat et odit)
Nec galea frontem abscondit: movet ecce tridentem,
Postquam librata pendentia retia dextra
Nequidquam effudit, nudum ad spectacula vultum
Erigit et tota fugit agnoscendus arena.
Credamus tunicae, de faucibus aurea quum se
Porrigat et longo iactetur spira galero.
Ergo ignominiam graviorem pertulit omni
Vulnere cum Graccho iussus pugnare secutor.
Libera si dentur populo suffragia, quis tam
Perditus, ut dubitet Senecam praeferre Neroni;

non mirum esse, si nobiles principibus citharoedis nati, (qui veri parentes non sunt, sed curruncarum more eorum nomen sustinent) parentum suorum mores imitentur. Male!

199. *hic ultra* 59. 60. 65. 77. — *ludio* pro *ludus* scribendum, vel *ludum* pro *ludio* positum, (ut sup. VI, 82.) perperam existimabat Ascensius. — *et illud* restitui ex 10. 16. 20. 21 a m. sec. 27. 47. 64. 74. *et illuc* 17 a m. pr. In reliquis libris *et illic*, h. e. etiam in arena: quod durius est et minus aptum. v. Comm.

200. *myrmillonis* et *mirmyllonis* alii scribunt. Mirmillo a μόρμυρος vel μορμυρίων, piscis genere, quod insigne in galea gerebat, dictus putatur Salmas. ad Solin. p. 213. et Gronov. in Epist. ad Ant. Clement. annexis libro de Sestert. p. 698.

201. *pugnare aut* 16. *aut pugnantem* 10. 11. 14. 15. 17. 19–22. 26. 45. — *et falce* 77.

202. *et damnat et odit* 10. 11. 12. 14–27. 45–50. 56–63. 65–69. 71–74. et XIII codd. Paris. quos secutus est Ach. Totus vero versus interpolationem redolet.

203. *galea frontem* 10. 11. 12. 17. 19. 20. 22. 25. 26. 27. 45–50. 54. 55. 57–63. 65–69. 71. 72. 73. 77. et plerique codd. Paris. e quibus id revocavi cum Ach. *frontem abscondit galea* 21. Vulgo legitur *galea faciem*.

204. *vibrata* 11. 12. 14–27. 45–50. 55–63. 65–69. 71–74. et plerique codd. Paris. quod restituit Ach.

205. *Nequiquam* scribendum putabant praeter Festum Broekhus. et alii ad Prop. II, 4, 5.

207. *Cedamus* 50. 64. prob. Brit. cuius interpretatio vix cuiquam arridebit.

208. *longe* 11. 14. 22.

Cuius supplicio non debuit una parari
Simia nec serpens unus nec culeus unus?
Par Agamemnonidae crimen; sed causa facit rem
Dissimilem. Quippe ille Deis auctoribus ultor
Patris erat caesi media inter pocula; sed nec
Electrae iugulo se polluit aut Spartani
Sanguine coniugii, nullis aconita propinquis
Miscuit, in scena numquam cantavit Orestes,
Troica non scripsit. Quid enim Verginius armis
Debuit ulcisci magis, aut cum Vindice Galba?
Quid Nero tam saeva crudaque tyrannide fecit?
Haec opera atque hae sunt generosi Principis artes,
Gaudentis foedo peregrina ad pulpita saltu
Prostitui, Graiaeque apium meruisse coronae.
Maiorum effigies habeant insignia vocis:
Ante pedes DomitI longum tu pone Thyestae
Syrma vel Antigones seu personam Menalippes,
Et de marmoreo citharam suspende colosso.

214. *non serpens* 77. — *non culeus* et *culleus* alii.

220. *certavit horestes* 45.

221. *Verginius* scripsi pro *Virginius*, quoniam ita non modo in 14. 16. 17. 21. 22. 50. 62. et quibusdam codd. Paris. sed etiam in Inscriptt. optimisque exemplaribus auctorum, quos in Comm. laudavi, legitur.

223. *tam in saeva* 11.

224. *haec sunt* 17. 18. 19. 50. 61. 62. 63. 71. 72. 73.

225. *saltu* pro *cantu* recepi ex 10. 11. 12. 14. 15. 17. 19. 20. 21 a m. pr. 22 – 27. 45 – 50. 54 – 69. 71 – 74. 77. et omnibus fere codd. Paris. *cantu* 1. et edd. recentt. *Cantus* vero Neroniani modo iam mentio facta v. 220.

229. *Sirma aut* 12. — *Antigones* 10. 11. 12. 14. 15. 17 – 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54 – 58. 60 – 69. 71 – 74. unde hanc scripturam nunc pro vulg. *Antigonae* revocavi. *Antigonis* 16. *Antigoni* 77. *Antiopas* Gronov. ad Gell. V, 11. extr. nescio utrum auctoritate librorum, an lapsu memoriae. — *tu* pro *seu* 12. 14 – 18. 20. 21. 22. 24. 45. 49. — *Menalippi* 1. 11. 26. Vetus scholion est: *Menalippus est, qui Tydeum occidit.* Is *Melanippus* dicitur aliis, v. c. Apollod. III, 6. 8. ubi v. Heyne. Cf. Reines. Var. Lect. III, 2. p. 374. et Intpp. Gell. V, 11. ubi similiter *Menalippo* pro *Menalippa* in quibusdam libris legitur. *Melanippes* emend. h. l.

Quid, Catilina, tuis natalibus atque Cethegi
Inveniet quisquam sublimius? Arma tamen vos
Nocturna et flammas domibus templisque paratis,
Ut Bracatorum pueri Senonumque minores,
Ausi, quod liceat tunica punire molesta.
Sed vigilat Consul vexillaque vestra coercet.
Hic novus Arpinas, ignobilis et modo Romae
Municipalis Eques, galeatum ponit ubique
Praesidium adtonitis et in omni gente laborat.
Tantum igitur muros intra toga contulit illi
Nominis et tituli, quantum non Leucade, quantum
Thessaliae campis Octavius abstulit udo
Caedibus adsiduis gladio. Sed Roma parentem,
Roma patrem patriae Ciceronem libera dixit.
Arpinas alius Volscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro,
Nodosam post haec frangebat vertice vitem,
Si lentus pigra muniret castra dolabra.
Hic tamen et Cimbros et summa pericula rerum
Excipit, et solus trepidantem protegit Urbem.
Atque ideo, postquam ad Cimbros stragemque volabant,
Qui numquam adtigerant maiora cadavera, corvi,
Nobilis ornatur lauro collega secunda.
Plebeiae Deciorum animae, plebeia fuerunt
Nomina: pro totis legionibus hi tamen et pro

Munker. ad Hygin. fab. 186. quem vide. Cf. et Thys. ad Gell. l. l., Ernesti ad Cic. Tusc. Qu. III, 9. et auctores in Comm. laudati.

231. *Quis — quidquam* 45. 50. 61 – 69. 71 – 74. 77. *Qui* 49.

232. *Inveniat* 14.

233. *flammam templis domibusque* 11. — *paratis* 22.

235. *deceat* pro *liceat* 26.

236. *nostra* 21.

239. *in omni monte* 1. 75. prob. Rigalt. Vetus scholion est: „*monte*, quia in montibus condita est Roma. Legitur et *in omni ponte*, propter Molvium, (Milvium) ubi Catilinae coniurati et Allobroges deprehensi sunt."

240. *inter* 26.

241. *ac* pro *et* 12. 14–24. 45. — *nec* L. 24.

242. *attulit* 15. 21. 22. 26.

245. *in* abest a 20.

247. *posthac* 15. 24.

Omnibus auxiliis atque omni pube Latina
Sufficiunt Dis infernis Terraeque parenti:
Pluris enim Decii, quam quae servantur ab illis.
Ancilla natus trabeam et diadema Quirini
Et fasces meruit regum ultimus ille bonorum.
Prodita laxabant portarum claustra tyrannis
Exsulibus iuvenes ipsius Consulis et quos
Magnum aliquid dubia pro libertate deceret,
Quod miraretur cum Coclite Mucius, et quae
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.
Occulta ad Patres produxit crimina servus
Matronis lugendus: at illos verbera iustis
Afficiunt poenis et legum prima securis.
Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis
Aeacidae similis Vulcaniaque arma capessas,
Quam te Thersitae similem producat Achilles.
Et tamen, ut longe repetas longeque revolvas
Nomen, ab infami gentem deducis asylo.
Maiorum primus quisquis fuit ille tuorum,
Aut pastor fuit aut illud, quod dicere nolo.

256. *plebe* pro *pube* 11. 17. 20. 21. 22. 24. 25. 27. 29. 46–48. 50. 54. 58. 61–69. 71–74.

258. *erant* pro *enim* 16. — *qui* 10. 16. 17 a m. sec. 18–24. 26. 45. 46. 47. 49. 50. 51. 55. 60. 62. 65. 68. 69. 71–73. 77. — *istis* 22.

263. *decebat* 77.

264. *Mutius* 17. 18. 19. 21. 23. 24. 45–50. 58. 60. 64–67. Sed Graeci eum appellant *Μούκιον Σκαιόλαν*.

265. *finem* 25. 27. 46. 47. 49. 50. 54–60. 64. 65.

266. *producit* 61. *conduxit* 11. 19. *eduxit* 2. 3. 6. 7. 14–18. 20. 22. 23. 24. 29. et XI codd. Paris. *deduxit* 21. *cum duxit* 45. Schurzfleisch. suspicabatur, in prisco aliquo cod. primam syll. fuisse detritam, quam deinde librarii pro lubitu commenti sint.

268. Haec verba forsan a librariis transposita et in hunc ordinem redigenda: *at illos verbera iustis Afficiunt legum poenis et prima securis*, h. e. primum in libera republ. adversus reos adhibita.

274. *Maiorum quisquis primus* 10. 19. 20. 21. *Quisquis maiorum primus* 16.

275. *aut aliud* 25. 46. 48. 49. 57. 59. 60. 65.

SATIRA IX.

ARGVMENTVM.

Naevolum paediconem tristi vultu obvium poeta percontatur, quae sit moestitiae ipsius, rugarum ac maciei causa, et utrum vitae genus mutaverit. v. 1—26. Ille respondet, hoc vitae institutum aliis quidem fuisse perutile, se vero, praeter tenuia quaedam munera, nihil inde fructus percepisse, quod et necessitati durissimae fati tribuendum sit, et avaritiae Virronis aliorumque divitum cinaedorum, qui levissima quaeque dona ac beneficia, in draucos collata, iis exprobrent, et gratis operam sibi ab illis cupiant praestari, quamvis deformes sint et hisce clientibus suis omnem coniugii felicitatem et iura parentum legatorumque capiendorum debeant. 27—90. *Poeta miseratur sortem Naevoli, isque rogat, ut occulta ipsi credita reticeat, quoniam pathici odio prosequantur eum, a quo timeant libidines suas evulgari, et vel necem illi machinentur.* 90—101. *Iuvenalis contra monet, ab eo, qui plures servos habeat, nihil, ne noctu quidem, clam posse perpetrari, et recte vivendum esse, cum alias ob causas, tum praecipue, ut contemnere liceat linguam mancipiorum, quae quidem pessima eorum pars sit.* 102—122. *Hoc consilium salutare quidem esse fatetur Naevolus, sed nunc rationibus suis parum conducere post consumtum iam aetatis robur et spes deceptas.* 123—129. *Poeta eum meliora sperare iubet, quum stante Roma numquam defuturi sint homines molles ac cinaedi.* 130—134. *At Naevolus spem, inde concipiendam, felicibus tantum propositam esse dicit, non sibi, quem Fatum velit tenui victu contentum esse, et in cuius vota Fortuna sit surda.* 135—150.

Satira haec lepidissimis plena salibus, sed et obscoenissimis, totaque dramatica est; quae quidem carminis forma argumento quam maxime congruit pluribusque facetiis immiscendis occasionem praebet. Naevolus vero draucus

non solum poetae turpissimum vitae suae genus aperte exponit, sed etiam Virronem pathicum (v. 40—90.) ingratissimi insimulat animi, quippe qui pro summis beneficiis laboribusque nulla fere rependat praemia. Ita utrumque hominum genus, et paedicones et cinaedi, acerrime exagitantur.

Scire velim, quare toties mihi, Naevole, tristis
Occurras fronte obducta, ceu Marsya victus.
Quid tibi cum vultu, qualem deprensus habebat
Ravola, dum Rhodopes uda terit inguina barba?
Nos colaphum incutimus lambenti crustula servo.
Non erat hac facie miserabilior Crepereius
Pollio, qui triplicem usuram praestare paratus
Circuit et fatuos non invenit. Unde repente
Tot rugae? certe modico contentus agebas
Vernam equitem, conviva ioco mordente facetus
Et salibus vehemens intra pomoeria natis.
Omnia nunc contra: vultus gravis, horrida siccae
Silva comae, nullus tota nitor in cute, qualem
Bruttia praestabat calidi tibi fascia visci:

Sat. IX.

2. *Occurris* 11. — *seu* 60.

3. *vultu est* 19. — *deprehensus* 15. 19. 45. 47.

4. *Navola* 20. *Rabula* 1.

9. *unde repente Tot rugas* elegantius et haud dubie recte, iudice Heins. ad Ovid. Her. Ep. XII, 84. ubi hunc loquendi modum pluribus exemplis firmavit.

11. *inter* 24.

14. *Brustia praestabat calidi circum fascia visci* 8. *Bruccia p. c. tibi fascia visci* 9 a m. sec. *Bruccida* cet. 9 a m. pr. *Bruttia praestabat calida tibi fascea visci* post v. 11. et *Praestabat calidi circumlita fascia visci* post v. 14. legitur in cod. Putean. Hinc *Bruttia praestabat calidi tibi fascia visci* 70. 76. 82. ex probabili emend. Salmasii. *Praestabat calidi tibi Bruscia f. v.* 75. Pithoeus *Bruscia* sive *fascia* sive *ascia* ex brusco, (de quo v. Plin. XVI, 16.) scribendum arbitrabatur, sed nihil pro comperto affirmare audebat. *Praestabat calidi circumlita fascia visci*. 10 – 12. 14 – 27. 45. 55. 57. 59. 60. 65. 77. et omnes codd. Paris. praeter Put.

Sed fruticante pilo neglecta et squalida crura.
Quid macies aegri veteris, quem tempore longo
Torret quarta dies olimque domestica febris?
Deprendas animi tormenta latentis in aegro
Corpore, deprendas et gaudia: sumit utrumque
Inde habitum facies. Igitur flexisse videris
Propositum et vitae contrarius ire priori.
Nuper enim, ut repeto, fanum Isidis et Ganymeden,
Pacis et advectae secreta palatia Matris
Et Cererem (nam quo non prostat femina templo?)
Notior Aufidio moechus celebrare solebas,
Quodque taces, ipsos etiam inclinare maritos.
Utile et hoc multis vitae genus: at mihi nullum

e quibus has lectiones revocavit Ach. *Praestabit calidi circumlita fascia visci* 46–50. 54. 58. 61–69. 71–73.

17. *Torquet* 15. 23. et MS. Cantabrig. v. Wakef. ad Lucret. III, 930.

18. *deprehendas* 14. 15. 17. 19. 24. 45. 50. Ita et v. 19.

22. *Ganymedis* sc. fanum 13. et ita corrig. Valla et Flavius Coniect. c. 72. At Ganymedi templum fuisse Romae, haud legere memini. *Ganymeden* pro *Ganymedem* recepi ex 17. Plerique interpretes et Heins. ad Ovid. Met. IV, 46. iungunt *Ganymedem Pacis*, putantque ita dici Pacis templum, quod in eo Ganymedes sive eius simulacrum fuerit, quod colligunt ex prava lectione Martial. VII, 73, 4. *Sive cupis pace, seu Ganymede coli.* In melioribus ibi libris legitur: *Sive cupis Paphien, seu Ganymede cales.*

23. *avectae* 21. *adductae* 19 a m. pr. — *sacrata* malebat Lubinus. *secreta salacia* (obscoena vel ad libidinem stimulantia) legendum censebat H. Vales. Recte, opinor.

25. *Ausidio* 73. *Ursidio* coni. H. Vales. coll. VI, 42. — *celebrare* (h. e. frequentare, frequenter invisere) revocavi ex 11. 17–27. 29. 45–50. 56–63. 65–69. 71–74. 77. 81. omnibusque MSS. Paris. prob. Heins. ad Ovid. Met. IV, 46. ubi monet, ita in scriptis compluribus legi, quos inspexerit. *scelerare* 8. 54. 61. 70. 75. 76. 82. Sed illud tam satirico poetae, quam amico congruentius est.

26. *Quod taceo atque etiam* 25. *Quod taceo atque ipsos* 10. 11. 12. 14–24. 27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. 81. et plerique optimique codd. Paris. quod revocarunt Lubinus et Ach. tamquam magis satiricum, quia sen-

Inde operae pretium. Pingues aliquando lacernas,
Munimenta togae, duri crassique coloris,
Et male percussas textoris pectine Galli
Accipimus, tenue argentum venaeque secundae.
Fata regunt homines: fatum est et partibus illis,
Quas sinus abscondit. Nam si tibi sidera cessant,
Nil faciet longi mensura incognita nervi,
Quamvis te nudum spumanti Virro labello
Viderit, et blandae assidue densaeque tabellae
Sollicitent: Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα κίναιδος.
Quod tamen ulterius monstrum, quam mollis avarus?
Haec tribui, deinde illa dedi, mox plura tulisti.
Computat ac cevet. Ponatur calculus, adsint
Cum tabula pueri: numera sestertia quinque
Omnibus in rebus; numerentur deinde labores.
An facile et pronum est agere intra viscera penem
Legitimum atque illic hesternae occurrere coenae?
Servus erit minus ille miser, qui foderit agrum,

tineat παράλειψιν seu reticentiam maioris argumenti, et poeta sic dicat vel maxime, quod profiteatur se tacere velle.

28. *quandoque* 16.

29. *duri crassique solocis* ingeniose coni. H. Valesius. *Solox* est crassa scil. lana, (v. Fest.) et substantive dicitur ap. Tertull. de pall. 4.

32. *in* pro *et* 11. 13. 15. 16. 23. 24. 49. 50. 55. 61. 62. 63. 68. 69. 71–74. 77.

33. *cessent* 10. 12–15. 17. 20. 22. 45.

35. *Viro* 27. 46. 47. 64. *Virrho* 17.

36. abest a 24. *blande assiduae* 14. 15. *blande assidueque* malebat Ascens. qui etiam male *tabellas* putabat esse mensas sive convivia. — *pictaeque tabellae* 20.

37. v. Excurs. ad h. l.

40. v. Excurs. ad h. l.

43. *promtum* 4. — *in tua* pro *intra* 16. Versus 43. et 44. non Iuvenalis esse, sed impuri cuiusdam nebulonis, suspicabantur Valla et alii. Sed quamvis obscenitas nimis ad vivum quasi resecetur, aptissima tamen talis pictura h. l. et ingenio Naevoli est; nimisque severus Scaliger, qui Poetic. III, 9. ob talem impuritatem pudicis lectione Iuvenalis omnino abstinendum censebat.

44. *atque illinc externae occurrere coenae*, i. e. et eo se quaestu tueri, nec aliena quadra opus habere, coni. H. Valesius.

Quam dominum. Sed tu sane tenerum et puerum te
Et pulcrum et dignum cyatho coeloque putabas.
Vos humili adseculae; vos indulgebitis umquam
Cultori, iam nec morbo donare parati?
En, cui tu viridem umbellam, cui succina mittas
Grandia, natalis quoties redit, aut madidum ver
Incipit et strata positus longaque cathedra
Munera femineis tractat secreta Calendis.
Dic, passer, cui tot montes, tot praedia servas
Appula, tot milvos intra tua pascua lassos?
Te Trifolinus ager fecundis vitibus implet
Suspectumque iugum Cumis et Gaurus inanis.
Nam quis plura linit victuro dolia musto?
Quantum erat exhausti lumbos donare clientis
Iugeribus paucis? meliusne hic rusticus infans,
Cum matre et casulis et collusore catello,
Cymbala pulsantis legatum fiet amici?

46. *Non dominum* 17. 20. 45. — *tener* 11. 14. 16–19. 23. 24. 27. 45. 47. 50. 58. 61–69. 71–74. et plerique codd. Paris. unde illud restituit Ach. *et tenerum puerum* 46. 48. *et tenerum et puerum* 49. 55. *puerum et tenerum* 77.

47. *Et dignum et pulcrum* 21. *Te pulcrum* 11. Non male!

48. *asseclae* vel *adseclae* 15. 16. 17 a m. pr. 18. 19. 21. 24. 25. 45–50. 55. 57–60. 64–67. Nil interest. — *non indulgebitis* 16. *nil indulgebitis* 20.

49. *nec iam* 21. 22. 27.

53. *tractat* egregius cod. Put. quod bene coni. Brit., Grang. et C. Vales. quodque nunc pro vulg. *tractas* recepi cum Ach. v. Comm. Heinecke scribendum censet *tradas*, hoc sensu: postulat, ut calendis femineis venias iuxtaque eum in cathedra sedens tradas munera secreta. Sed neque emendatio haec, neque interpretatio multis arridebit. Praestitisset saltem: *et* cui *strata posito — tradas* cet. Mireris tamen, non plures intpp. haesisse in vulg. lectione, quae, si quid video, plane inepta est.

54. *cui praedia* 10. 11. 12. 14. 21. 22. et quidam codd. Paris. quos secutus est Ach. *et praedia* 15.

55. *Appula* pro *Apula* recepi ex 18. 19. 23. 24. 46. 47. 49. 50. 60. 62. 64. 65. 68. 69. 71. 72. 73. ut metro consulatur. v. Excurs. ad Sat. IV, 24–27. extr. — *inter* 25. 48. 56. 57. 59. 60. 65.

56. *Tripholinus* 27. 48. 59. 60. 65.

60–62. v. Excurs. ad h. l.

Improbus es, quum poscis, ais: sed pensio clamat,
Posce; sed appellat puer unicus, ut Polyphemi
Lata acies, per quam sollers evasit Ulixes.
Alter emendus erit; namque hic non sufficit: ambo
Pascendi. Quid agam bruma? spirante quid, oro,
Quid dicam scapulis puerorum Aquilone Decembri
Et pedibus? durate atque exspectate cicadas?
Verum, ut dissimules, ut mittas cetera, quanto
Metiris pretio, quod, ni tibi deditus essem
Devotusque cliens, uxor tua virgo maneret?
Scis certe, quibus ista modis, quam saepe rogaris
Et quae pollicitus. Fugientem saepe puellam
Amplexu rapui: tabulas quoque ruperat, et iam
Signabat. Tota vix hoc ego nocte redemi,
Te plorante foris. Testis mihi lectulus et tu,
Ad quem pervenit lecti sonus et dominae vox.

63. *ais* semper legendum putavi, et nunc recepi ex 14. 15. 17. 18. 21. et VIII codd. Paris. (Alex., Mazarin., Pithoei, Fanchetii, Senatorio et tribus aliis). In reliquis *dit* scil. Virro s. cinaedus. Sed haec ellipsis dura est, et inde a v. 54. Naevolus inducitur colloquens cum Virrone vel cinaedo. — *pusio* pro *pensio* legisse videtur Heins. ad Ovid. Met. III, 454. Non male! Cf. sup. VI, 34. 35.

65. *postquam* emendat Graug. ut sensus sit: Tam alte me appellat, quam alte vociferabatur *Polyphemi lata acies*, h. e. Polyphemus, postquam ei inebriato Ulysses evasit: de cuius Cyclopis clamore v. Virg. Aen. III, 672 seq. — *Ulixes* recepi ex 17. 18. 19. 21–24. vid. Heins. et Heyne ad Virg. Ecl. VIII, 70. *Ulyxes* 20. 27. 46. 47. 49. 58. Vulgo *Ulysses*.

68. *puerorum Aquilone D.* 1. c. Put. et edd. recentt. *servorum mense Decembri* 10. 11. 12. 14–17 a m. sec. 18–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et ed. Ach. forte e glossa. Vulgo ita interpungitur: *Quid agam bruma spirante? quid, oro, Quid dicam s. p. Aquilone* flante s. spirante in *Decembri Et pedibus?* Quae durae sunt ellipses. Nos distinctionem nunc mutavimus, quo omnis difficultas sublata videtur.

69. *aspectate* 47. 48. 64.

70. *dissimiles* pro *dissimules* 16. 18–24. v. ad II, 3. — *ut ommittas* 15. *et mittas* 23.

76. *haec* 25. 27. 45–50. 55–63. 65–69. 71–74. *ergo* 46. 47. 48. pro *ego*.

Instabile ac dirimi coeptum et iam paene solutum
Coniugium in multis domibus servavit adulter!
Quo te circumagas, quae prima aut ultima ponas;
Num ergo meritum est, ingrate ac perfide, nullum,
Quod tibi filiolus, quod filia nascitur ex me?
Tollis enim et libris actorum spargere gaudes
Argumenta viri. Foribus suspende coronas,
Iam pater es: dedimus, quod famae opponere possis;
Iura parentis habes, propter me scriberis heres,
Legatum omne capis nec non et dulce caducum.
Commoda praeterea iungentur multa caducis,
Si numerum, si tres implevero. Iusta doloris,
Naevole, causa tui. Contra tamen ille quid affert?
Negligit atque alium bipedem sibi quaerit asellum.
Haec soli commissa tibi celare memento,
Et tacitus nostras intra te fige querelas.
Nam res mortifera est inimicus pumice levis.
Qui modo secretum commiserat, ardet et odit,
Tamquam prodiderim, quidquid scio. Sumere ferrum,
Fuste aperire caput, candelam apponere valvis

79. *et dirimi* 22. — *iam fere solutum* 21.

80. *servabit* 10. 13. 17 a m. sec. 19.

82. *et* pro *ac* 23. *aut* 24.

83. *aut filia* 17-20. 45. *quod filia* ex 11. et duobus MSS. Paris. nunc pro vulg. *vel filia* substitui tamquam venustius aptiusque ad augendum beneficium. Favent etiam huic lectioni verba seqq. *spargere argumenta viri*, de quibus v. Comm.

84. *libris auctorum* 7. 11. 20-24. 29. *titulis actorum adspergere*, vel *tabulis actorum spargere* legebat Serv. ad Virg. Ge. II, 502.

86. *posses* 11. 16.

88. *Legati omne* 44. prob. Heins. ad Ovid. Her. Epist. VIII, 104. quem vide. Sed verendum est, ne poetae sic elegantia obtrudatur, quae forte nulla est, et quam aut respuit, aut non recordatus est. Conf. inf. ad X, 155. — *rapis* 18.

89. *iunguntur* 10. 11. 12. 14-27. 45-50. 54-69. 71-74. et omnes fere codd. Paris. unde recepit Ach. cuius nota est: praesens tempus aliquando pro futuro usurpatur ac saepe saepius vividius est. — *caduco* 60. 64. 65.

95. *levis*, non *laevis*, 17. 19. 23. 24. 60. 65. Recte.

Non dubitat. Nec contemnas aut despicias, quod
His opibus numquam cara est annona veneni.
Ergo occulta teges, ut curia Martis Athenis.
O Corydon, Corydon, secretum divitis ullum
Esse putas? Servi ut taceant; iumenta loquuntur
Et canis et postes et marmora. Claude fenestras,
Vela tegant rimas, iunge ostia, tollito lumen
E medio; clamant omnes. Prope nemo recumbat:
Quod tamen ad cantum galli facit ille secundi,
Proximus ante diem caupo sciet; audiet et, quae
Finxerunt pariter librarius, archimagiri,
Carptores. Quod enim dubitant componere crimen

99. *non contemnas* 14. *ne contemnas* — *numquam careas annona veneni* 11. 15. non improb. Schurzfl. ut sit quasi apostrophe ad cellam venenariam. — *nec despicias* 23. 60. 65. 77.

100. *numquam careas* 11. 14–17. 20–24. 45. et XV codd. Paris. *careas numquam* 18.

101. *tegas* 15.

103. *loquuntur* 13. 22. 24. et X MSS. Paris. quod nunc pro vulg. *loquentur* revocavi cum Ach. quia sequitur *clamant*.

105. *tolle* 15. *tollito* pro vulg. *tollite* nunc recepi cum Ach. ex 10. 13. 16. 17 a m. sec. 18. 19. 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74. 77. et quibusdam codd. Paris. nam verba *claude* et *iunge* praecedunt.

106. *clamant* et *clament* omnes codd. nostri et Paris., nec non 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. 77. *taceant* substituit Pithoeus, quem secuti sunt editores recentt. putantes, illud contra mentem poetae dici. Sed recte eam cepisse videtur Ach. quo praeeunte veram et ant. lect. omnium librorum nunc restitui et mutavi distinctionem. *Tollite lumen E medio, claves omnes, prope nemo recumbat* emend. Schurzfl. quia non apte dicatur *omnes*, si soli aut bini sint intra conclavia. Ipse olim suspicabar *iaceant* sc. in lecto s. somno et media nocte (*ad cantum galli* v. 107. quo potissimum tempore aliquid clam fieri potest et solet) *omnes* servi ac reliqui, qui in aedibus sunt, et remoti a cubiculo domini, *prope* hoc cubiculum *nemo recumbat* cet. Sed non est, quod emendemus, quae satis conveniunt, et reponamus *taceant*, quod male repeteretur.

107. *galli cantum* 11. 14. — *ipse* 20. — *secundum* 17. 72.

108. *sciat* 45.

109. *libarius*, h. e. dulciarius, coni. non nemo, teste Plathnero.

110. *Raptores* 4. *Fartores* 6. 21. *Captores* 14. Nec defuere, quibus haec arriderent. Eos ta-

In dominos, quoties rumoribus ulciscuntur
Baltea? Nec deerit, qui te per compita quaerat
Nolentem, et miseram vinosus inebriet aurem.
Illos ergo roges, quidquid paulo ante petebas
A nobis. Taceant illi: sed prodere malunt
Arcanum, quam subrepti potare Falerni,
Pro populo faciens quantum Laufella bibebat.
Vivendum recte est, cum propter plurima, tum his
Praecipue causis, ut linguas mancipiorum
Contemnas: nam lingua mali pars pessima servi.
Deterior tamen hic, qui liber non erit illis,
Quorum animas et farre suo custodit et aere.
  *Idcirco ut possim linguam contemnere servi,
Utile consilium modo, sed commune, dedisti:

men non bonos veterum conviviorum arbitros fuisse, dicit Lips. Saturn. Serm. II, 2. — *quid* 17 a m. pr. 19. 46. 48. 59. 60. 64. 65. *qui* 47. Sed gravius est *quod crimen*. Nullum est crimen, quod non componant cet. — *carmen* 49. 60. 65.

111. *dominum* 24.

114. *roga* 16.

117. *Saufeia* 61. 70. 75. 76. 77. 82. *Laufeia* 27. 50. 54. 58. 64. *Laufela* 14–17. 20. 21. 22. 24. *Laufella* 10. 11. 18. 19. 23. 25. 45. 46. 48. 49. 56. 57. 59–63. 65. 69. 71–74. et omnes codd. Paris. unde illud revocavi cum Ach. v. sup. ad VI, 320.

118. *est recte* 18. 25. 46–49. 54. 57–60. 64. 65. *recte* pro *recte est* 10. 13–17. 19–24. 45. 50. 56. 61–63. 66–69. 71–74. — *tum propter* 10. 13. 15. 16. 19. 20. 27. 45. — *pluria* 11. — *tum his* revocavi ex 11. 19. 20. 24. 31 a. 50. 56. 59. 61. 62. 63. 68–74. *tum de his* 60. 65. et codd. Ascens. ac Pontani. *tum istis* 64. *tunc his* reliqui, etiam Hennin. Omnia haec substituta, ut fulciretur versus, qui tamen non ruit: nam litera *m* et vocales in fine vocis saepe non eliduntur, et tum propter caesuram atque hiatum, qui Iuvenali frequentissimus est, producuntur. Cf. ad I, 151. et XV, 7. Oudend. ad Lucan. V, 526. Broekhus. ad Tibull. I, 5, 33. et ad Prop. II, 12. (al. 15.) 1. 23, 101. Drakenb. et nos ad Sil. I, 109. X, 23. 29. XIV, 515. Haec loca eorumque interpretes consulantur ab Ach. cuius nota est: quum litera *m* non eliditur, brevis fieri debet ante vocalem, quod intelligere est in *circumeat*, *circumagat* cet.

120. *pars maxima* 25. 45–48. 55–60. 65.

123. *possis* 17. 18. 24. 46–49. *possit* 19. Cf. Excurs. ad h. l.

124. *consilium nunc, sed com-*

Nunc mihi quid suades post damnum temporis et spes
Deceptas? Festinat enim decurrere velox
Flosculus angustae miseraeque brevissima vitae
Portio: dum bibimus, dum serta, unguenta, puellas
Poscimus, obrepit non intellecta senectus.
Ne trepida: numquam pathicus tibi deerit amicus,
Stantibus et salvis his collibus; undique ad illos
Convenient et carpentis et navibus omnes,
Qui digito scalpunt uno caput. Altera maior
Spes superest: tu tantum erucis imprime dentem.
Haec exempla para felicibus: at mea Clotho
Et Lachesis gaudent, si pascitur inguine venter.
O parvi nostrique Lares, quos thure minuto
Aut farre et tenui soleo exorare corona,
Quando ego figam aliquid, quo sit mihi tuta senectus
A tegete et baculo? viginti millia fenus
Pigneribus positis, argenti vascula puri,

nunc 16. 19. *consilium, sed nunc* c. 18. *consilium mihi, sed* c. 25. 27. 45-50. 54. 55. 57-60. 64. 65.

130. *paticus numquam.* 20. *paticus* scribendum putabat H. Vales. ut sit quasi *patens, patulus*, cinaedus *εὐρύπρωκτος, λακκόπρωκτος*, unde in Priapeiis *nec tibi tener puer Patebit ullus* et *qui* (cunnus) *tanto patet indecens hiatu* et al. Sed *pathicus* videtur potius esse *παθικός*, (etsi haec vox non in usu fuit) qui muliebria patitur, *πάσχει, παθεῖ, παθικεύεται.*

132. *Conveniunt* 10. 11. 12. 14-25. 27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et multi codd. Paris.

135. *Cloto* quidam edidere. Sed est *Κλωθώ.*

136. *gaudet* 15.

137. *ture* scriptum in 17. 19. 20. 22. 60. 65. ut in plerisque libris vett. *Thus* vero a *θύειν*, non a *tundendo* dictum videtur.

138. *exornare* 11. 15. 16. 23. 24. 25. 27. 45-50. 55-69. 71-74. et XIII codd. Paris. Quod non plane respuendum: nam saepius verbum pluribus iungitur nominibus, quamvis uni tantum et postremo prorsus conveniat.

139. *fingam* 11. 14. 20. 29. Utraque lectio notatur vet. scholio: „Constituam, componam, habeam: aut certe, quia in ceris vota *figuntur* apud templa.“ In cod. Schurzfl. hoc scholion forte rectius legitur: „Quando ego comminiscar quid, constituam: aut quia certa in picturis vota *figuntur*.“

141. *Pigneribus* pro *Pignori-*

Sed quae Fabricius censor notet, et duo fortes
De grege Moesorum, qui me cervice locata
Securum iubeant clamoso insistere Circo.
Sit mihi praeterea curvus caelator et alter,
Qui multas facies pingat cito. Sufficiunt haec,
Quando ego pauper ero. Votum miserabile, nec spes
His saltem: nam, quum pro me Fortuna rogatur,
Affigit ceras illa de nave petitas,
Quae Siculos cantus effugit remige surdo.

bus 14. 23. et Priscian. lib. VI. quos sequutus sum. Sic plerumque *pignerare*, (ut sup. VII, 73.) et ubivis *oppignerare* scriptum reperies in libris antt. Conf. ad XI, 40.

142. *Et* 15. — *Fabritius* 24. 60. 65. v. ad II, 154. — *notat* 15.

143. *Messorum* 11. 15. 19. 22. 23. 24. *Moesolorum* 27. 47. *Mysorum* Calder. nescio qua auctoritate. *Medorum* 11 in marg. 16. 18. 45. 46. 49. 55. 58. v. sup. ad VII, 132. et Pontani Analecta II, 11. — Mox legendum crediderim: *qui me* (in) *cervice locantes* h. e. ponentes.

145. *Sit tibi* 21. — *caelator curvus* 22. *torvus caelator* 16. *servus celator* vel *caelator* 11. forte et 1. nam vetus schol. est: opifices, servi argentarii, laboriosi, anaglypharii.

146. *multa* 8. unde *maltha facies pingit* coni. Pith. et rectius *maltha f. fingit* Salmas. Exerc. Plin. p. 1096. Conf. de maltha Harduin. ad Plin. II, 104. s. 108. *pingat* 10. 11. 12. 14–27. 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. 76. 77. et omnes codd. Paris. e quibus illud nunc revocavi cum Ach. *pingit* 8. 75. *fingit* 56. 70. 82. quod aptius videri potest, ut plastes designetur, qui ex uno modulo vel archetypo *multas facies* s. typos *cito* (quod pictori minus congruit) exprimere et potest et solet. Cf. Salmas. l. l. Hinc olim reposueram *fingat*, quod usui linguae convenientius est. Sed v. Comm. — *sufficient* 25. 27. 46–50. 54. 55. 57–63. 65–69. 71. 72. *sufficiant* 73. 77. Parum interest. Nonnulli interpungunt: *Sufficiunt haec. Quando ego pauper ero?* h. e. (ut exponit H. Valesius) quando ad hanc paupertatem seu ad haec parva et pauca perveniam, ne semper, ut nunc, inops et egens sim?

149. *Affigit* 10. 11. 12. 14–27. 45–50. 54–63. 65–69. 71–74. 77. et plurimi codd. Paris. e quibus nunc illud restitui cum Ach. *Affixit* 1. 64. 70. 75. 76. 81. 82. — *illas* 45.

D. IVNII IVVENALIS AQVINATIS SATIRARVM LIBER QVARTVS.

SATIRA X.

ARGVMENTVM.

Homines ubivis fere terrarum vera ignorant bona et opinata omnibus plerumque votis expetunt, in primis divitias, honores, eloquentiam, militarem gloriam, senectutem, pulcritudinem et robur corporis, quae tamen vel supervacua, vel etiam perniciosa sunt optantibus. v. 1 — 11. Divitias qui possident, iis verendum est, ne iussu tyrannorum, ut Cassius Longinus et Seneca, vel manu latronum, vel veneno necentur. 12—27. Non mirum itaque, stultitiam hominum semper Heraclito fletum movisse et risum contra Democrito, qui multo magis risisset, si nostris vixisset temporibus, quibus longe maior est luxus ac fastus. 28—55. Maxima potentia summique honores, *ad quos nonnulli adspirant, magnam iis invidiam, perniciem ruinamque parant, nec nisi a mobili plebis animo et Fortunae favore pendent, quo mutato is, qui paulo ante adorabatur a vulgo, ab eodem male tractatur et ad scalas Gemonias indeque in Tiberim unco trahitur; quod suo damno experti sunt Seianus,* (56—107.) *et iam ante eum Crassi, Pompeius, Caesar et alii: nam pauci fuere reges vel principes civitatis et tyranni, qui non violentam passi sint mortem.* 108 — 113. Eloquentia *summis non-*

numquam oratoribus, ut Ciceroni ac Demostheni, mortis causa fuit. 114—132. Gloria bellica *cum vana brevisque est, tum maximis saepe imperatoribus exitiosa, ut olim Hannibali, Alexandro et Xerxi.* 133—187. Longa vita *multis obnoxia est incommodis ac malis; quippe senes plerumque deformes, rugosi, infirmi, tremuli, calvi, mucidi, edentuli, uxori, liberis, sibi ipsisque captatoribus graves, expertes gustus, ad rem Veneream inhabiles, surdi, caeci, manci, obliviosi.* 188—239. *Quodsi vero corpore etiam ac mente valent in senectute homines, sentiunt tamen ac lugent alia eaque maiora mala, vel publica vel privata ac propria, qualia passi sunt Nestor, Peleus, Priamus, Hecuba, Mithridates, Croesus, Marius, Pompeius, quibus feliciores fuere Lentulus, Cethegus et Catilina.* 240—288. Pulcritudo *denique raro pudicitiam tuetur, multisque insidiis, iniuriis ac periculis subiecta est; quod docent exempla Lucretiae, Virginiae, Hippolyti, Bellerophontis et C. Silii.* 289—345. *Quae quum ita sint, Diis potius iudicium de eo, quod vere nobis conducat, permittendum, aut, si optandum aliquid, orandum est, ut mens sit sana in corpore sano, ut ea sit fortis, carens terrore mortis, laborum patiens et expers acrium affectuum cupiditatumque: ita enim tranquillam atque beatam agemus vitam, quae a sola virtute ac sapientia, non a Fortuna, pendet.* 346—366.

Satira haec praeclara est et in perfectissimis Iuvenalis carminibus adnumeranda, quae tamen tractationis magis philosophicae vel declamationis, quam satirae speciem prae se ferre videtur. Poeta noster docet, homines tantum non omnes parum intelligere, quae vera et quae opinata sint bona, eamque ob causam omnibus vulgo votis expetere, quae sibi nocitura sint. Hinc rhetorum more, quem etiam in Sat. XIII. sequutus est, primum in exordio quasi breviter memorat, deinde copiose persequitur ea bona, quorum cupiditate desiderioque maxime ardemus, et quam noxia optantibus ea plerumque sint ac fuerint, aptissimis ostendit exemplis, ex historia desumtis; quae qui-

dem optima probandi ratio est. Exempla enim ad rem, quae explicatur, perspicuam nobis reddendam longe plus valent argumentis efficiuntque, ut lector rei veritatem, quam antea perspexerat universe, nunc quasi ante oculos videat. In hac quidem dispositione partium et coniunctione, qualis etiam est in Sat. VI. et XIII., nulla cernitur ars poetica; (nam singulae eo ordine eaque transitione, qua in declamatione aliqua, sibi succedunt) at tanto maior in earum exornatione, quae admirabilis est et excellentissima. — Idem argumentum, praeter Lucianum (Icarom. p. 205. et Navig. s. Vota p. 491. T. II. ed. Graev.) et Aristotelem aliosque Graecos, quorum libri περὶ εὐχῆς a Laertio et Proclo laudantur, copiose tractavit Plato in Alcib. II., qui dialogus, passim in Comment. laudatus, Socratis continet doctrinam de precibus, quam in epitomen quasi redegere Xenoph. Memorab. Socr. I, 3, 1. et Valer. Max. VII, 2. ext. 1. quorum verba inf. ad v. 347 seq. adscripsi. Platonis dialogum Iuvenalis ante oculos habuisse videtur, etsi totam ex eo Satiram expressam esse nobis non persuasit Heinsius de Sat. Horat. p. 107. In secunda etiam Persii Satira reperiuntur quaedam velut lineamenta seu primae lineae, quibus colores induxit Iuvenalis et pigmenta adspersit. Quo autem tempore scripta sit Satira nostra, non satis constat, et vana sunt argumenta, quae ex v. 81. et 236. petuntur; ad quae loca v. Comm. et Var. Lect.

Omnibus in terris, quae sunt a Gadibus usque
Auroram et Gangen, pauci dignoscere possunt
Vera bona atque illis multum diversa, remota
Erroris nebula. Quid enim ratione timemus

SAT. X.

2. *Gangen* pro *Gangem* recepi e 17. — *dinoscere* 17. 24. 49. 55. 62. 65-69. 71-73. Ita scribi iubet Serv. ad Virg. Ge. II. *cognoscere* 21. *discernere* 7. 11. 14. 20. 22. 29. 45. ex interpretam.

Aut cupimus? quid tam dextro pede concipis, ut te
Conatus non poeniteat votique peracti?
Evertere domos totas optantibus ipsis
Di faciles. Nocitura toga, nocitura petuntur
Militia. Torrens dicendi copia multis
Et sua mortifera est facundia. Viribus ille
Confisus periit admirandisque lacertis.
Sed plures nimia congesta pecunia cura
Strangulat et cuncta exsuperans patrimonia census,
Quanto delphinis balaena Britannica maior.
Temporibus diris igitur iussuque Neronis
Longinum et magnos Senecae praedivitis hortos
Clausit et egregias Lateranorum obsidet aedes
Tota cohors. rarus venit in coenacula miles.
Pauca licet portes argenti vascula puri,
Nocte iter ingressus gladium contumque timebis,
Et motae ad lunam trepidabis arundinis umbram:
Cantabit vacuus coram latrone viator.

5. *concutis* 24 a m. pr. *concupis* 10–12. 14–19. 21–23. 31. 33. 45. et XVI codd. Paris. Sed modo praecessit *cupimus*, et nostra lectio exquisitior est. In verbis tamen *quid tam dextro pede concipis* mendum latere videtur. Vulgo ea sic interpretantur: *quid concipis* voti, (nam *concipere* est vocab. propr. de votis, quae vel mente, vel formula quadam concipiuntur) quid optas tam felici auspicio atque conatu? Neque ignoro, tali sensu dici: *dextro* et *sinistro pede ire, proficisci, venire.* Sed quis umquam dixit: *dextro pede concipere* votum?

7. *operantibus* (scil. sacris, h. e. sacrificantibus) *ipsis* vetus cod. Rittershus. Male! — *illis* 22.

8. *et nocitura petuntur* 22: 45.

9. *et torrens* 10–12. 15–27. 45–50. 54. 55. 57–63. 65–69. 71–73.

11. Ultima syll. verbi *periit* producitur, ut v. 118. et in Ovid. Eleg. de morte Drusi v. 235., ob contractionem vel hiatum. Cf. ad I, 151. — *admirandusque* 16. 18.

14. *Quantum* 16. 21. 22.

15. *duris* 19 a m. pr.

16. *Longinum — clausit* dura dictio. Legendum, opinor, *Longini et — Senecae hortos clausit.* Conf. tamen Comm.

19. *puti* coni. Voss.

21. *umbras* 11. 17. 18. 20. 22. 45.

22. *Cantabis* 10. 11. recte forsan. *Cantabat* 13. 16.

Prima fere vota et cunctis notissima templis
Divitiae; crescant ut opes, ut maxima toto
Nostra sit arca foro. Sed nulla aconita bibuntur
Fictilibus. Tunc illa time, quum pocula sumes
Gemmata et lato Setinum ardebit in auro.
Iamne igitur laudas, quod de sapientibus alter
Ridebat, quoties de limine moverat unum,
Protuleratque pedem; flebat contrarius auctor?
Sed facilis cuivis rigidi censura cachinni:
Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor.
Perpetuo risu pulmonem agitare solebat
Democritus, quamquam non essent urbibus illis
Praetexta et trabeae, fasces, lectica, tribunal.
Quid, si vidisset Praetorem curribus altis
Exstantem et medio sublimem in pulvere Circi

24. *ut crescant opes* 10. 15. *crescant et opes* 22. *Divitiae, crescant opes* 17–19 a pr. m. *Divitiae ut crescant, ut opes* 61–69. 71–73. 77. *Divitiae ut crescant et opes* 16. forte rectius et receptum ab Ach. nisi doctior est lectio nostra: *Prima fere vota*, h. e. votorum argumenta sunt *divitiae* cet. Minus mihi arridet sententia Iacobsii, qui putat, legendum esse *Divitiae, et crescant ut opes*, binaque indicari vota, pauperum, divitias sibi exoptantium, et divitum, qui precentur, ut divitiae crescant.

28. *Nonne* 16. — *laudes* 16. 17. 19. 20. 23. 45.

29. *a limine* 10–12. 15–27. 45–50. 54. 55. 57–63. 65–69. 71–73.

30. *contrarius alter* 10. 12. 17–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et XXXII MSS. Paris. prob. Ach. *auctor* 1. cod. Put. et duo alii Paris.

31. *cui vis* 15. 16. *rigidi cuivis* al.

34. *esset in* 19 a m. pr. *essent* pro *esset* revocavi ex 11. 15–17. 19–22. 61–63. 76.

35. *Praetextae, trabeae* 11. 15. prob. Schurzfl. qui putabat, librarios male geminasse literam primam vocis *trabeae*.

36. *si praetorem vidisset* 22. — *victorem* pro *Praetorem* coni. Schrader. — *in curribus* 16. 25. 27. 45—50. 55–69. 71–74. 77. et quidam codd. Paris. Sed omissio praepositionis Iuvenali solennis; aut librariis saepe tribuenda.

37. *medii* 10. 11. 15–17. 20. 21. 24. 56. 59. 60. 65. — *sublimem pulvere* 10. 11. 15. 17–21. 45. *sublimem e pulvere* 16. *sublime pulvere* 12. — Equidem to-

In tunica Iovis et pictae Sarrana ferentem
Ex humeris aulaea togae magnaeque coronae
Tantum orbem, quanto cervix non sufficit ulla?
Quippe tenet sudans hanc publicus, et, sibi Consul
Ne placeat, curru servus portatur eodem.
Da nunc et volucrem, sceptro quae surgit eburno,
Illinc cornicines, hinc praecedentia longi
Agminis officia et niveos ad frena Quirites,
Defossa in loculis quos sportula fecit amicos.
Tunc quoque materiam risus invenit ad omnes
Occursus hominum, cuius prudentia monstrat,
Summos posse viros et magna exempla daturos
Vervecum in patria crassoque sub aere nasci.
Ridebat curas, nec non et gaudia vulgi,
Interdum et lacrumas, quum Fortunae ipse minaci
Mandaret laqueum mediumque ostenderet unguem.
Ergo supervacua aut perniciosa petuntur,
Propter quae fas est, genua incerare Deorum.
Quosdam praecipitat subiecta potentia magnae
Invidiae; mergit longa atque insignis honorum

tum fere versum ab ingenio interpolatoris, pompam Circensem cum triumphali confundentis, profectum crediderim: quo deleto omnia ad pompam habitumque triumphalem referri possunt. Praetorem certe hoc habitu ludis praesedisse, vix alibi, nisi h. l. et inf. XI, 192. (qui locus forte ad similitudinem tantum utriusque pompae spectat) memoratur; etsi non ignoro, multis triumphalia ornamenta s. insignia esse concessa.

40. *quantum* 15. 16. 18–20. 23. 24. 45. — *una* 20.

47. *Tunc* pro *Tum* recepi ex 1. 15. 16–19. 24. 25. 45–47. 49. 50. 55. 57. 58. 60. 64–67. — *in omnes* 18. 19. 25. 46–49. 54–60. 65.

54. *supervacua aut perniciosa* omnes codd. etiam Paris. et edd. antt. nisi quod *et* pro *aut* exstat in 11. et 21. unde lectionem hanc restitui cum Ach. *supervacua haec aut p.* edd. recentt. ut metro consuleretur. Sed v. ad I, 151. *supervacua aut et perniciosa* non male emend. Schurzfl.

55. *templa* pro *genua* 16. — *mos* legendum crediderim pro *fas*, quod alienum ab h. l. videtur.

57. *mersit* 16. *mergat* 11. unde *mersat* coni. Schurzfl. — *longa, aut* 12. 17. 19. 45.

Pagina; descendunt statuae restemque sequuntur.
Ipsas deinde rotas bigarum impacta securis
Caedit, et immeritis franguntur crura caballis.
Iam strident ignes, iam follibus atque caminis
Ardet adoratum populo caput et crepat ingens
Seianus: deinde ex facie toto orbe secunda
Fiunt urceoli, pelves, sartago, patellae.
Pone domi lauros, duc in Capitolia magnum
Cretatumque bovem: Seianus ducitur unco
Spectandus: gaudent omnes. Quae labra? quis illi
Vultus erat? numquam, si quid mihi credis, amavi
Hunc hominem. Sed quo cecidit sub crimine? quisnam
Delator? quibus indiciis? quo teste probavit?
Nil horum: verbosa et grandis epistola venit
A Capreis. Bene habet; nil plus interrogo. Sed quid
Turba Remi? Sequitur Fortunam, ut semper, et odit

59. *intacta securis* alios olim legisse, intelligitur ex vet. Schol.: „Si *intacta*, nova: si *impacta*, percussa."

61. *stridunt* pro *strident* recepi ex 10. 12. 16. 17. 19–21 a m. pr. 22–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et XXVIII codd. Paris. Cf. Heins. et Heyne ad Virg. Ge. IV, 262. 556. et Aen. II, 418. IV, 689. VIII, 420. XII, 691.

67. *herba* pro *labra* 16.

70. *iudicibus* 10. *indiciis* restitui ex 11. 17. 23–27. 45–50. 54–63. 65–69. 71–74. 77. et multis codd. Paris. *Indicia* h. l. sunt argumenta, quae indicant et ostendunt, crimen non fictum esse, sed verum. Ita nihil deest eorum, quae in iudicio capitali requiruntur. *indicibus* 14–16. 19–22. 64. 70. 75. 76. 82. et codd. Paris. optimi et antiquiss. Sed hi vix differunt a *delatoribus*: nisi forte conscii sunt sceleris et socii, qui secretam rem et coniurationem prodiderunt. — *probarat* 22.

71. *Nihil* 73. — *horum est* 15.

72. Henninius comma post *bene* posuit, ut haec vox simpl. posita sit, quemadmodum ap. Apul. in Apol. (*Bene, quod integras epistolas matris Pontianus asservavit: bene, quod vos festinatio iudicii antevertit*) et *habet* absolute pro *periit*. Est quidem hoc *habet* nota formula, inpr. gladiatorum, de vulnere inflicto. v. Cerda ad Virg. Aen. XII, 296. et Macrob. Sat. II, 21. Sed *habere* non simpl. pro *perire* ponitur, neque h. l. satis convenit. v. Comm.

73. *Turba Remi* 17. 31 a. cod. Put. et Pith. 70. 75. 76. 81. 82.

Damnatos. Idem populus, si Nursia Tusco
Favisset, si oppressa foret secura senectus
Principis, hac ipsa Seianum diceret hora
Augustum. Iam pridem, ex quo suffragia nulli
Vendimus, effudit curas. Nam qui dabat olim
Imperium, fasces, legiones, omnia, nunc se
Continet atque duas tantum res anxius optat,
Panem et Circenses. Perituros audio multos.

Turba tremens (amici Seiani, vel populus pavens et ignavus) 10–12. 14–17 ad marg. 18–21. 23 a m. pr. 24–27. 45–50. 54–69. 71–74. XXXIII codd. Paris. forte et vet. Schol. cuius glossa ad v. 81 est: Iterum sibi loquitur populus pavens. *Remi* est vividius ac magis satiricum; Ach. *Turba fremens* (in gratiam Tiberii, ne Seiano favisse videatur) 22. 24 a m. sec. 32. *Turba Remens* 83. prob. Heins. ad Ovid. Fast. III, 131. qui Romanos putabat dici *Remenses* a *Remo*, ut *Rhamnes* vel *Ramnenses* (Horat. A. P. 342. Liv. I, 13.) a *Romulo*, *Titos* vel *Titienses* (Liv. l. l. et Pers. I, 20.) a *Tito Tatio*.

74. *Nursia* revocata a nobis ex 1. 4. 9. 10. 14–22. 24–27. 45–48. 50. 58. 64. et plerisque MSS. Paris. Ita quoque in aliquot codd. Liv. VII, 3. et Tertull. Apol. c. 23. et 24. legitur. *Nurscia* edd. Farn. Prat. et meliores libri, (nescio qui) teste ac prob. Lips. ad Tac. Ann. IV, 1. *Norcia* 66. 67. *Nortia* 56. 59–63. 65. 68. 69. 71–74. et optimae edd. Livii l. l. quibus favet vetus inscriptio ap. Steph. Forcatulum in Gallorum philos. p. 514. Sed *Nortia* Sutrinorum potius Dea ap. Tertull. l. l., non Volsiniensium, popularium Seiani. *Nyrtia* 1. 77. Vetus scholion est: „Fortunam vult intelligi poeta, quae apud *Nyrtiam* colitur, unde fuit Seianus.“ *Nurtia* 23. 70. 75. 76. 81. 82. *Murcia* 31 b. 55. *Murtia* 43. 54. 57. *Mursia* 5. 11. *Nensia* ap. Tertull. l. l. in quibusdam libris.

76. *ac* pro *hac* 14. 16. 17. 19. 24. 25. 47. 49. 50. 51. 57. 58. — *ipsum* 22.

78. *effugit curas* 6. 7. 10–12. 17–27. 29. 45–50. 54–63. 65–69. 71–74.

81. *Pan* 11. 14–25. 45. 46. 49. 55. Valla τὸ πᾶν irrisorie, vel *Pan* pro *Pana* dictum putabat. *Pana* 2. 3. 5. 18 a m. sec. 60. 61–64. 66–68. 71–74. et multi codd. Paris. probb. Britann. et Pulm. ut intelligantur Lupercales ludi in honorem Panos acti. *Panem* 4. 31 b. cod. Put. et Thuan. 1. *Panum* 27. *Pannum* 30. 36. 47. 48. 54. 56–60. 65. 69. et quidam codd. Paris. probb. Mancin. Ascens. et Calder. Ita designaretur insana ludorum Circensium spectandorum cupiditas, qua Ro-

Nil dubium; magna est fornacula: pallidulus mi
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram.
Quam timeo, victus ne poenas exigat Aiax,
Ut male defensus! Curramus praecipites et,
Dum iacet in ripa, calcemus Caesaris hostem.
Sed videant servi, ne quis neget et pavidum in ius
Cervice obstricta dominum trahat. Hi sermones
Tunc de Seiano, secreta haec murmura vulgi.
Visne salutari, sicut Seianus? habere
Tantumdem, atque illi summas donare curules?
Illum exercitibus praeponere? tutor haberi
Principis angusta Caprearum in rupe sedentis
Cum grege Chaldaeo? Vis certe pila, cohortes,

mani ardebant. Conf. quae de *panno* dicemus inf. ad XI, 196. in Comm. Sed male sic synonyma, *pannus* et *Circenses*, iungerentur h. l. ubi sermo est de populo, *duas res* prae reliquis optante. Nostra lectio aptior et venustior est ceteris, et hae ex compendio scripturae ortae.

83. *Bruttidius* 20. *Butridius* 45. *Battidius* 17 a m. pr. — *ad Martis fugit ocyus aram*, in ea praesidium inventurus, coni. Dorleans.

85. *ut* pro *et* 24.

88. *astricta* 10. 14-24. 27. 46-50. 54-56. 59-65. 68. 69. 71-74.

90. *haberi Tantumdem* (h. e. tanti aestimari, in tanto honore esse) non male 21 a m. sec. aliique codd. teste ac prob. Heins. ad Ovid. Trist. I, 9, 44. Notiones tamen honoris vel potentiae et divitiarum bene h. l. iunguntur, et illa, non haec, reliquis continetur verbis.

91. *illi* 14. 17. 22. — *summas* 1. 70. 75. 76. et quidam codd. Paris. *sellas donare curules* 10-12. 14-27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et omnes fere codd. Paris. haud dubie e glossa. Hanc tamen lect. revocavit Ach.

93. *augusta* 1. 10. 21-27. 54. 56. 62. 64. 69-76. 82. et quidam codd. Paris. h. e. quae sedes quasi regni fuit, a Roma illuc translati; vel imperatoria ac sancta (v. Ovid. Fast. I, 609 seq.) et venerabili, quoniam Principis fuit secessus. Sed haec notio iam exprimitur verbis *Principis sedentis*, et venustius mordaciusque est epitheton *angusta*, quod restitui ex 11. 14-20. 45-50. 55. 57-61. 63. 65-68. 77. et optimis MSS. Paris. probb. Scalig. ad Manil. p. m. 42. Voss. Etymolog. p. 30. Lindenbr. et Ach. Finge tibi Imperatorem Romanum et Augustum, in parva ac petrosa insula *sedentem*. Cf. Comm.

94. *vis ducere pila* emend. Scioppius Verisim. IV, 10. *vis*

Egregios equites et castra domestica? Quidni
Haec cupias? et, qui nolunt occidere quemquam,
Posse volunt. Sed quae praeclara et prospera tanti,
Ut rebus laetis par sit mensura malorum?
Huius, qui trahitur, praetextam sumere mavis,
An Fidenarum Gabiorumque esse potestas
Et de mensura ius dicere, vasa minora
Frangere pannosus vacuis Aedilis Ulubris?
Ergo quid optandum foret, ignorasse fateris
Seianum: nam qui nimios optabat honores
Et nimias poscebat opes, numerosa parabat
Excelsae turris tabulata, unde altior esset
Casus et impulsae praeceps immane ruinae.
Quid Crassos, quid Pompeios evertit? et illum,
Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites?
Summus nempe locus nulla non arte petitus
Magnaque numinibus vota exaudita malignis.
Ad generum Cereris sine caede et vulnere pauci
Descendunt reges et sicca morte tyranni.

certae pila cohortis (h. e. primipilatum) 60. 65. prob. Mancin. Neutra lectio vulgatae praeferenda videtur. Haec vero verba cum affirmantis, tum interrogantis esse possunt.

97. *tantum* 10. 11. 14–17. 19. 20. 22–24. 27. 45. 59. 60. 64. 65. 69. et plerique codd. Paris. non improb. Schurzfl. ut dicat poeta: quaenam usque adeo bona sunt, ut non mala habeant admixta? Eodem sensu interpp. tantum non omnes vulgatam quoque lect. ceperunt. Ita vero mox *ut non* dicendum erat, non *ut*. Hanc difficultatem sensisse videtur Lubinus, qui emendabat *Ut* (h. e. quum) *rebus laetis par est mensura laborum.* Praestiterit: *Quum rebus laetis par sit m. m.* vel *quae praeclara et prospera tanta* (sunt), *Ut rebus laetis par sit m. m.*, ut iis tantum mali, nec potius plus iunctum sit?

101. *mensuris* 11. — *uis* pro *ius* 10. 15. 18. 19. 27. 45–49. 54. 60. 65. facili errore.

102. *vacuisque* 11. 17. 18. 20. non improb. Schurzfleisch. modo *pannosis* reponatur.

112. *ac vulnere* 16. 24. *sine caede et sanguine* (ἀναιμωτὶ ap. Homer. et Oppian.) 77. Serv. ad Virg. et Ioh. Salisbur. in Policratico II, 15. probb. Schurzfl. et Heins. ad Claudian. in Cos. I. Stilic. II, 19. qui *vulnus* pro glos-

Eloquium ac famam Demosthenis aut Ciceronis
Incipit optare et totis Quinquatribus optat,
Quisquis adhuc uno partam colit asse Minervam,
Quem sequitur custos angustae vernula capsae.
Eloquio sed uterque perIt orator; utrumque
Largus et exundans leto dedit ingenii fons.
Ingenio manus est et cervix caesa; nec umquam
Sanguine causidici maduerunt rostra pusilli.
O fortunatam natam me consule Romam!
Antoni gladios potuit contemnere, si sic
Omnia dixisset. Ridenda poemata malo,
Quam te conspicuae, divina Philippica, famae,
Volveris a prima quae proxima. Saevus et illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenae
Torrentem et pleni moderantem frena theatri.
Dis ille adversis genitus fatoque sinistro,
Quem pater ardentis massae fuligine lippus
A carbone et forcipibus gladiosque parante

semate habebant. Sed *sanguis* potius interpretamentum *vulneris* aut certe *caedis* esse videtur, (nam *caedes* et *φόνος* saepe pro sanguine et *αἵματι* ponuntur) et Servius permulta veterum scriptorum loca memoriter laudavit.

114. *ac famam* pro *aut famam*, quod minus aptum auribusque h. l. ingratum est, restitui ex 10. 14-27. 45-50. 54-63. 65-69. 71-73. et plerisque MSS. Paris. — *ac Ciceronis* 19.

116. *parcam — Minervam* (qua puer parce adhuc imbutus est ingeniose coni. Heins. ad Ovid. Fast. III, 829. coll. Virg. Aen. VIII, 409. ibique Servio, qui simili sensu *Minervam tenuem, rudem, pinguem crassamque* dixere. Sed poeta etiam bene dixit innuitque *adhuc uno asse partam* Minervam, primam artium cognitionem institutione unius anni partam.

118. *perIt*, v. sup. ad v. 11.

123. *potuit gladios* 19.

124. *O iam dixisset* 11. Hinc *Troiam* pro *Omnia* coni. Schurzfleisch. ut innuat poeta, ideo Antonium Ciceroni fuisse infensum, quod eius eloquio Roma sit tuta reddita ac fortunata. Sed idem recte monet, verbis suis non inconsultius fidem esse habendam, quum Ciceronis *poemata ridenda* mox dicantur.

131. *forcipibus* (quasi *foricipibus*, Herausnehmer, Zangen, Pelicane) recte omnes, quos vidi

Incude et luteo Vulcano ad rhetora misit.
Bellorum exuviae, truncis affixa tropaeis
Lorica et fracta de casside buccula pendens
Et curtum temone iugum victaeque triremis
Aplustre et summo tristis captivus in arcu
Humanis maiora bonis creduntur: ad haec se
Romanus Graiusque ac barbarus endoperator
Erexit; causas discriminis atque laboris
Inde habuit. Tanto maior famae sitis est, quam
Virtutis. Quis enim virtutem amplectitur ipsam,

libri, non *forficibus*, quod passim substituitur. v. Heins. ad Ovid. Met. VI, 556. ad Virg. Aen. VIII, 453. XII, 404. Oudend. ad Suet. Aug. 75. et Böttiger in Sabina p. 267. 268. ed. pr.

132. *in luteo* 68. *luto* 64. 73. ex emend. Britan. et al. ut sit id. qd. *luteo*, prima syll. longa, et sic metro consulatur. At vid. Comm. *tuto Vulcano* coni. Iacobs. coll. Claudian. in Eutrop. II, 4.6. seq. quia *tutam* artem, quaeque nihil minaretur periculi, exercuerit Demosthenis pater, et contra filius, *tuto Vulcano* relicto, ad rhetorem missus arte illa, unde sibi petierit gloriam, misere perierit.

133. *trophaeis* 17-19. 21-27. 45-50. 54-57. ut et nostri poetae vulgo *Trophäen* dicunt. Sed τρόπαιον vel τροπαῖον dicitur monimentum τῆς τῶν ἐχθρῶν τροπῆς, conversionis, h. e. fugae hostium, quod victoriae significandae causa in ipso pugnae loco erigebatur, a τροπή et τροπάω.

134. *bucula* 11. 21. 22.

136. *Applustre* 16. *Amplustrae* 64. *Amplustre* 16. 24. 25. 27. 43-48. 58. 60. 65. ut in quibusdam codd. Sil. X, 324. et al. Festus: *Aplustria, inquit, navium ornamenta, quae, quia erant amplius, quam erant necessaria usui, etiam amplustria dicebantur.* — *Aplustra* forte 1. Vetus scholion est: „*Aplustra*, tabulatum ad decorandam superficiem navis adpositum: alii dicunt rostra navis, ornamentum puppis, ἄφλαστα." — *summa* — *in arce* 6.

137. *ad haec* (scil. bona) revocavi ex 22. 24 a m. sec. 25. 27. 46-50. 54-69. 71-74. et tribus MSS. Paris. *ad hos* 11. 12. 16. 21 a m. sec. 23. 24 a m. pr. 45. *et huc* 77. *ad hoc* 1. 10. 14. 17. 21 a m. pr. 70. 74. 75. 82. et XXXII codd. Paris. quos secutus est Ach. Vetus scholion est: „*Ad hoc*, id est non propter virtutem posse volunt, sed propter famam et gloriam: cuius causa etiam imperium adsumtum est."

138. *et* pro *ac* 10. 14-18. 20-22. 24. 45. *seu* pro *ac* 12. 23. — *endoperator* scripsi pro *induperator*, v. sup. ad IV, 29.

Praemia si tollas? Patriam tamen obruit olim
Gloria paucorum et laudis titulique cupido
Haesuri saxis cinerum custodibus; ad quae
Discutienda valent sterilis mala robora ficus:
Quandoquidem data sunt ipsis quoque fata sepulcris.
Expende Hannibalem: quot libras in duce summo
Invenies? hic est, quem non capit Africa Mauro
Percussa Oceano Niloque admota tepenti,
Rursus ad Aethiopum populos altosque elephantos.
Additur imperiis Hispania: Pyrenaeum
Transsilit. Opposuit natura Alpemque nivemque:
Diducit scopulos et montem rumpit aceto.
Iam tenet Italiam: tamen ultra pergere tendit.
Actum, inquit, nihil est, nisi Poeno milite portas
Frangimus et media vexillum pono Subura.
O qualis facies et quali digna tabella,
Quum Gaetula ducem portaret belua luscum!
Exitus ergo quis est? o gloria! vincitur idem

145. *fici* 10. 21. 64. Nil interest.

149. *Perfusa* (irrigata, ut ap. Plin. IV, 12. V, 29. al.) 24. 25. 27. 45–49. 54–69. 71–74. 77. et eod. Put. Nostra lectio praeferenda videtur, magis tamen in epico poeta, quam in satirico. *Percussa Oceano* est eius fluctibus pulsata s. verberata.

150. v. Excurs. ad h. l. — *elephantes* 22.

151. *Hesperia* 21.

152. *apposuit* 16.

153. *Diducit* 1. 14. 15. 17–24. 70. 75. 76. et duo MSS. viri docti in Miscell. Obss. Crit. Vol. V. T. II. p. 298. In iisdem legitur *rupit*, ut in 18–21. 25. 27. 45–50. 54–69. 71–74. *Diduxit* 10. 16. 24–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. *Deducit* quidam, solenni permutatione. v. inf. ad XIII, 132. et Misc. Obss. l. l.

155. *Acti, inquit, nihil est* 12. 20. 24. aliique codd. mss. teste ac prob. Heins. ad Ovid. Ep. Her. VIII, 104. Sed *actum* h. l. coniungendum cum *est*. Cf. ad IX, 88. — *nil* 14. 16. 17. 20. — *ni* 16. 17. 20. 23. 24. 61–63. 68. 71–73.

156. *Suburra* 18. 24. 27. 45–50. 58. 61–64. 66–69. 71–73. v. sup. ad III, 5.

158. *belua* pro *bellua* 17. 23. 24. 45–48. 59. 60. 64. 65. v. ad IV, 121.

159. *ausculta* pro *o gloria* 16.

Nempe et in exsilium praeceps fugit atque ibi magnus
Mirandusque cliens sedet ad praetoria regis,
Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.
Finem animae, quae res humanas miscuit olim,
Non gladii, non saxa dabunt nec tela, sed ille
Cannarum vindex ac tanti sanguinis ultor,
Annulus. I, demens, et saevas curre per Alpes,
Ut pueris placeas et declamatio fias!
Unus Pellaeo iuveni non sufficit orbis:
Aestuat infelix angusto limite mundi,
Ut Gyarae clausus scopulis parvaque Seripho.
Quum tamen a figulis munitam intraverit urbem,
Sarcophago contentus erit. Mors sola fatetur,

160. *et* abest ab 16. 47. 64. — *praeceps abit* 4. 7. 14. 15. 17. 18. 20. 22. 25. 27. 46–49. 55–60. 65. et recentt. codd. Paris. — *ita* pro *ibi* 22.

161. *sedit* 16.

162. *Bythino* 49. 56. 60. 65. *Bithynio* 50. 64. *Bithinio* 10. 18–21 a m. pr. 46–48. 58. *Bitineo* 45. *Bithynico* 21 a m. sec. *Bythinico* 25. v. sup. ad VII, 15. — *iugulare* 21 a m. sec. 27. 45. 47. 58. 65. Verbum autem *vigilare* non modo satirici poetae ingenio, (v. Comm.) sed historiae etiam (nam Prusias non iugulavit Hannibalem) multo convenientius est.

164. *non tela* 10. 14–18. 20–27. 45–47. 49. 50. 54–58. 60–69. 71–74.

165. *ac tanti* pro *et tanti* revocavimus ex 25. 27. 45–47. 49. 50. 54. 55. 57. 58. 60–63. 65–69. 71–73. ne copula *et* toties occurrens fastidium creet auribus.

166. *a demens* (saltem *ah* q.) 14. 16. *O demens, i, saevas* cet. 11. prob. Schurzfl. *I, demens! i, saevas* coni. Burm. ad Anthol. T. I. p. 510. quod impense placet Hein. quodque edidit Ach. cuius nota est: „ita habent omnes fere codd. nostri; quidam *O demens et saevas*, et duo *ah demens*.“ Mirum et vix credibile, MSS. Paris. hoc tantum loco a meis discrepare. — *scaevas* 49.

167. *placeas pueris* 24.

169. *in limine* 24.

170. *Chirarae* 16. *Giari* et *Gyari* 10. 53. 80. quod recepit Ach. Recte, opinor. *Gyara* certe non nisi h. l. dicitur insula, et *Gyari* sup. I, 73. alibi semper *Γύαρος, Gyarus.* Sic Tac. Ann. III, 68. 69. Plin. IV, 12 s. 23. VIII, 29 s. 43. 57 s. 82. Strab. X. p. 485. Mel. II, 7. Cic. ad Att. V, 12. Steph. et Suid. Sed nomina oppidorum variant et ita quoque mutanda esset lectio I, 73. — *parvave* emend. H. Vales. Recte, opinor.

Quantula sint hominum corpuscula. Creditur olim
Velificatus Athos et quidquid Graecia mendax
Audet in historia: constratum classibus isdem
Suppositumque rotis solidum mare: credimus altos
Defecisse amnes epotaque flumina Medo
Prandente, et madidis cantat quae Sostratus alis.
Ille tamen qualis rediit Salamine relicta,
In Corum atque Eurum solitus saevire flagellis
Barbarus, Aeolio numquam hoc in carcere passos,
Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum?
Mitius id sane, quod non et stigmate dignum
Credidit. Huic quisquam vellet servire Deorum?
Sed qualis rediit? nempe una nave, cruentis
Fluctibus ac tarda per densa cadavera prora.
Has toties optata exegit gloria poenas.
Da spatium vitae, multos da, Iupiter, annos!
Hoc recto vultu solum, hoc et pallidus optas.
Sed quam continuis et quantis longa senectus
Plena malis? Deformem et tetrum ante omnia vultum
Dissimilemque sui, deformem pro cute pellem

173. *sunt* 10. 27. 23. 24. 46-48. 58. — *hominis* 14. 17. 19.

175. *cum stratum* 27. 46-50. 55. 57. 58. 61-63. 65-69. 71-73.

177. Pro *amnes* malim *lacus*, ne eadem res bis exprimatur, et quoniam Herodotus memorat, non fluvios modo quatuor ab exercitu Xerxis siccatos exhaustosque esse, sed *lacum* quoque XXX stadiorum.

178. *quae cantat* 45.

179. *rediit qualis* 18.

181. *haec* 23. 27. 46-49. 54. 55. 57-60. 64. 65.

183. *est* pro *et* 15. 16. Praestiterit: *Mitius id sane, quam quod vel stigmate*, aut potius, quod Hein. coniicit, *Mitius id sane, quandoque et stigmate dignum Credidit.* His certe coniecturis favet historia; quae quum librariis ignota esset, haec verba corrupisse videntur. Cf. Comm.

184. *Crederet* 12. 14. 17. 19-21. 23. 24. — *hinc* 57. 59. — *voluit* 18.

185. *namque* pro *nempe* 16.

186. *et* 11. 16. 22. *at* 17.

188. *da multos* 16.

189. *Hoc altus coelumque tuens, hoc pallidus optas*. 4. 29. haud dubie ex interpretam. — *haec et p. o.* 12. *tu* pro *et* 20. — *optat* 27. 47.

Pendentesque genas et tales adspice rugas,
Quales, umbriferos ubi pandit Tabraca saltus,
In vetula scalpit iam mater simia bucca.
Plurima sunt iuvenum discrimina: pulcrior ille
Hoc, atque ille alio; multum hic robustior illo.
Una senum facies, cum voce trementia membra
Et iam leve caput madidique infantia nasi.
Frangendus misero gingiva panis inermi:
Usque adeo gravis uxori natisque sibique,
Ut captatori moveat fastidia Cosso.
Non eadem vini atque cibi, torpente palato,
Gaudia: nam coitus iam longa oblivio; vel si
Coneris, iacet exiguus cum ramice nervus,
Et, quamvis tota palpetur nocte, iacebit.
Anne aliquid sperare potest haec inguinis aegri
Canities? quid, quod merito suspecta libido est,
Quae Venerem adfectat sine viribus. Adspice partis
Nunc damnum alterius: nam quae cantante voluptas,
Sit licet eximius citharoedus sitve Seleucus,

193. *et aniles aspice rugas* coni. Heins. prob. Burm. ad Anthol. lat. T. I. p. 516. Non opus, iudice Hein.

194. *Qualis* 60. — *Tabraca* 1. 10–12. 14. 17–21. 25. 26. 27. 45. 47. 49. 50. 54. 55. 58. 61. 62. 63. 65–77. 81. 82. *Trabaca* 16. *Thabraca* 56. 59. 60. 85. *Trabraca* 64. *Tabacra* 23. *Trabacha* 15. *Tabrata* 46. 48. 57. *Tabracha* Farnab. et al. Cf. Plin. V, 3. ubi eadem fere lectionis varietas est, et in quibusdam libris etiam *Trabracha* et *Tavabracha* legitur. *Tabathra* dicitur Steph. et *Θάβρακα* Ptolem. IV, 3. Cf. Bocharti Geogr. sacr. p. 519.

197. *atque iste alio; multo hic r. i.* emend. H. Vales. *multo* 25. 56. 59. 60. 65.

198. *labra* pro *membra* 15. 18. 61. 62. 63. 68. 71–74. *verba* al. *Membra* ac *verba* saepe permutari docent Scalig. ad Prop. I, 15, 17. et Schrader Emendatt. p. 126.

199. *leve* 17–20. Recte. *laeve* ceteri. v. ad II, 12.

200. *miseris* 12. 14. 15. 16. 45. 47. 54. 64.

201. *Atque* 60. 65. 77.

205. *Conetur* (sc. senex coitum s. coire) 13. quod et mihi in mentem venit.

210. *citharoedus sitve Seleucus* restitui ex 10. 11. 12. 14–27. 45–50. 54–69. 71–74. et omnibus fere codd. Paris. *citharoedo*

Et quibus aurata mos est fulgere lacerna?
Quid refert, magni sedeat qua parte theatri,
Qui vix cornicines exaudiat atque tubarum
Concentus? clamore opus est, ut sentiat auris,
Quem dicat venisse puer, quot nuntiet horas.
Praeterea minimus gelido iam corpore sanguis
Febre calet sola; circumsilit agmine facto
Morborum omne genus: quorum si nomina quaeras,
Promtius expediam, quot amaverit Hippia moechos,
Quot Themison aegros auctumno occiderit uno;
Quot Basilus socios, quot circumscripserit Hirrus
Pupillos; quot longa viros exsorbeat uno
Maura die, quot discipulos inclinet Hamillus;
Percurram citius, quot villas possideat nunc,
Quo tondente gravis iuveni mihi barba sonabat.
Ille humero, hic lumbis, hic coxa debilis; ambos
Perdidit ille oculos et luscis invidet: huius
Pallida labra cibum accipiunt digitis alienis.

sive Seleuco 70. 75. 76. 82. Haec lectio haud dubie substituta ab iis, qui structura verborum offendebantur. Sed *cantante, sit licet eximius citharoedus* docte dicitur pro: *cantante citharoedo, licet sit eximius.* Ita fere mox v. 2[illegible]. *quaerit ab omni, Quisquis adest socius.* — *sive* 45.

212. *At* 45, *mos est decurrere palla* 64.

214. *exaudiat* 10. 11. 12. 14. 17–20. 22. 25. 27. 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. et longe plurimi codd. Paris. unde illud pro vulg. *exaudiet*, quod tamen et ipsum bene habet, restitui cum Ach.

217. *in corpore* alii. Sed delevi nunc illud *in*, quod abest a 13. 16. 18. 19. 25. 27. 45–50. 55–61. 63–67. 74. 77.

220. *Hippia*, v. ad VI, 82.

221. abest a 22. et 222. 223. ab 25. — *Hyrrus* 17. 19. 23. 45. *Irus* 27. 47. 48. 54. 55. 56. 58–60. 64. 65. 77. *Hyrus* 57. *Yrrus* 22. *Hirrsus* 12. *Yrcus* 24. *Hircus* 46. Cf. Comm.

223. *absorbeat* 1. ut sup. VI, 126. unde forsan haec lectio desumta.

224. *Hamillus* 1. 11. 14. 15. 16. 50. 54. 70. 75. 76. 77. 82. *Amilus* 47. *Amillus* 10. 17–27. 45. 46. 48. 49. 55–69. 71–74. 81. ut vulgo legitur ap. Martial. VII, 61.

227. *cossa* 26. 27. 46. 48. 49. 56–59. *ossa* 47.

229. *capiunt* 16. 25. 27. 46. 47.

Ipse ad conspectum coenae diducere rictum
Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem
Ore volat pleno mater ieiuna. Sed omni
Membrorum damno maior dementia, quae nec
Nomina servorum, nec vultum agnoscit amici,
Cum quo praeterita coenavit nocte; nec illos,
Quos genuit, quos eduxit. Nam codice saevo
Heredes vetat esse suos; bona tota feruntur
Ad Phialen: tantum artificis valet halitus oris,
Quod steterat multis in carcere fornicis annis.
Ut vigeant sensus animi, ducenda tamen sunt
Funera natorum, rogus adspiciendus amatae
Coniugis et fratris, plenaeque sororibus urnae.
Haec data poena diu viventibus, ut, renovata
Semper clade domus, multis in luctibus inque
Perpetuo moerore et nigra veste senescant.

49. 50. 54–58. 61–69. 71–74. 77. *digitis accipiunt alienis* 11. metro adversante. *digitis capiunt alienis* recte, opinor, emend. Schurzfl.

230. *Ille* 22. — *deducere* 10–14. 16. 17. 19–24. 45. — *rictus* 18. 24.

231. *seu* 60.

234. *cultum* 45. 47. — *agnoscat* 16.

236. *educit* 25. 46–49. 55. 57–60. 64. 65. — *codice scaevo* 41. Recte, opinor. *Scaevum* est id. qd. *laevum* vel sinistrum, adeoque vel triste et infelix, vel ineptum, pravum, perversum, ut h. l. Plathnerus: „Scripta, inquit, haec satira sub Hadriano (v. sup. ad v. 80. 81. in Comm.) Iam vero inde a Domitiani saeculo testamentis nihil poterat relinqui probrosis feminis. (v. sup. ad I, 55 seq. in Comm.) *Codex* igitur (testamentum) deliri senis h. l. *scaevus* i. e. contra normam legis et perversus dicitur, quemadmodum *scaevum dogma* in L. hi qui scaevi C. Theodos. tit. de his qui sup. Rell. cont. dicitur, quod contra regulam et canones ecclesiae introductum est. Porro et illud notes ex verbis *nec illos Quos genuit, quos eduxit,* apud patruos plerumque educatos Romanos: acriores enim morum hi censores." Cf. Ernesti clav. Cic. v. *patruus*. Non male quidem *saevo* h. l. legitur, sed minus apte: quod quum non intelligerent librarii, vocem sibi notiorem substituerunt exquisitiori.

244. *Saepe* 21.

245. *pulla veste* 77.

Rex Pylius, magno si quidquam credis Homero,
Exemplum vitae fuit a cornice secundae.
Felix nimirum, qui tot per saecula mortem
Distulit atque suos iam dextra computat annos
Quique novum toties mustum bibit. Oro, parumper
Attendas, quantum de legibus ipse queratur
Fatorum et nimio de stamine, quum videt acris
Antilochi barbam ardentem, quum quaerit ab omni,
Quisquis adest socius, cur haec in tempora duret,
Quod facinus dignum tam longo admiserit aevo?
Haec eadem Peleus, raptum quum luget Achillem,
Atque alius, cui fas Ithacum lugere natantem.
Incolumi Troia Priamus venisset ad umbras
Assaraci magnis solennibus, Hectore funus
Portante ac reliquis fratrum cervicibus inter
Iliadum lacrumas, ut primos edere planctus
Cassandra inciperet scissaque Polyxena palla,
Si foret exstinctus diverso tempore, quo non
Coeperat audaces Paris aedificare carinas.
Longa dies igitur quid contulit? omnia vidit
Eversa, et flammis Asiam ferroque cadentem.
Tunc miles tremulus posita tulit arma tiara
Et ruit ante aram summi Iovis, ut vetulus bos,
Qui domini cultris tenue et miserabile collum
Praebet, ab ingrato iam fastiditus aratro.
Exitus ille utcumque hominis: sed torva canino

248. *quod tot* 17. 24. *per tot* 10. 16. 23. 25. 45-50. 54. 55. 57-60. 64. 65.

249. *dextra iam* 19. *in dextram* 6. prob. Iun.

252. *quum videt* revocavi ex 14. 15. 17-22. 25. 27. 57. 58. 61. 62. 63. 66. 67. 68. 71. 72. 73. 75. 76. *quum vidit* al. Sed mox sequitur *quum quaerit.*

253. *nam quaerit* 10. 13-20. 25-27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et plerique codd. Paris.

254. *ab omni Quisquis adest socio* 7. 10. 13-27. 45-50. 54. 55. 57-63. 65-69. 71. 72. 73. et maxima pars MSS. Paris.

263. *quo iam* 7. 10. 14-27. 29. 45-50. 54-69. 71-74. et plerique codd. Paris. quos secutus est Ach.

Latravit rictu, quae post hunc vixerat, uxor.
Festino ad nostros, et regem transeo Ponti
Et Croesum, quem vox iusti facunda Solonis
Respicere ad longae iussit spatia ultima vitae.
Exsilium et carcer Minturnarumque paludes
Et mendicatus victa Carthagine panis
Hinc causas habuere. Quid illo cive tulisset
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine et omni
Bellorum pompa animam exhalasset opimam,
Quum de Teutonico vellet descendere curru?
Provida Pompeio dederat Campania febres
Optandas: sed multae urbes et publica vota
Vicerunt. Igitur Fortuna ipsius et Urbis
Servatum victo caput abstulit. Hoc cruciatu
Lentulus, hac poena caruit ceciditque Cethegus
Integer, et iacuit Catilina cadavere toto.
  Formam optat modico pueris, maiore puellis
Murmure, quum Veneris fanum videt anxia mater,
Usque ad delicias votorum. Cur tamen, inquit,
Corripias? Pulcra gaudet Latona Diana:
Sed vetat optari faciem Lucretia, qualem
Ipsa habuit: cuperet Rutilae Virginia gibbum

274. *iusti quem vox* 14. 15. 17. 18. 20. 21. *iustificanda* 8. unde *vox mox iustificanda* coni. Pith. qui tamen recte praetulit vulgatam lect.

277. *Karthagine* 11. 18. v. ad VI, 171.

280. *circumdato* 21. 22.

281. De hiatu v. ad I, 151.

284. Epitheton *multae* languere h. l. neque festivitati poetae consentaneum esse, putabant Ruhnken. et Herel: quapropter ille ad Vellei. Pat. p. 230. coni. *moestae*, hic vero in literis ad me datis *pullae*, quae vox insolentior quidem, sed et iocosior videri potest vulgari *pullatae*, qua Iuvenalis sup. III, 213. utitur. Ingeniosae quidem emendationes; sed non video, cur vulgata lectio langueat, quae potius ad magnitudinem Pompeii declarandam multum valet. Cf. Comm.

290. *ubi* pro *quum* 18. 46. 48. — *fanum Veneris* 24.

292. *puella* pro *Diana* 18.

Accipere atque suam Rutilae dare. Filius autem
Corporis egregii miseros trepidosque parentes
Semper habet. Rara est adeo concordia formae
Atque pudicitiae. Sanctos licet horrida mores
Tradiderit domus ac veteres imitata Sabinos,
Praeterea castum ingenium vultumque modesto
Sanguine ferventem tribuat natura benigna
Larga manu; (quid enim puero conferre potest plus
Custode et cura natura potentior omni?)
Non licet esse viris: nam prodiga corruptoris
Improbitas ipsos audet tentare parentes.
Tanta in muneribus fiducia! Nullus ephebum
Deformem saeva castravit in arce tyrannus;
Nec praetextatum rapuit Nero loripedem vel
Strumosum atque utero pariter gibboque tumentem.

299. *Sabinas* 10–20. 23–27. 45–48. 50. 54–69. 71–74. et plerique codd. Paris. probb. Schurzfl., Schrader. Observ. pag. 80. et Heins. ad Ovid. Am. II, 4, 51. et in Advers. p. 357. qui hanc lectionem firmant tum aliorum codd. auctoritate, tum locis simil. Martial. I, 62. (al. 63.) 1. Prop. II, 23, 103. (al. 32. 47.) Horat. Epod. II, 40. 41. Ovid. l. l. et medic. fac. v. 11. aliisque, quibus summa Sabinarum mulierum castitas praedicatur. Sed aptior forte nostra lectio, quoniam de *filio* et de *sanctis moribus horridae domus* h. l. agitur, nec tantum Sabinae propterea bene audierunt, sed et Sabini: nam vel tironibus ex Liv. I, 18. nota est *disciplina tetrica ac tristis veterum Sabinorum, quo genere nullum quondam incorruptius fuit.* v. sup. ad VI, 164. in Comm. Parum tamen interest.

300. *modestum* 10–19 a m. sec. 20. 21. 22. 27. 45. 46. 47. 49. 54. 55. 56. 60–69. 71–74. et omnes fere codd. Paris.

304. *viris* pro *viros* restitui ex 13. 17. 19 a m. sec. 22. 48. et XII MSS. Paris. quoniam dictio haec doctior est et multo frequentior optimae latinitatis scriptoribus. v. Heins. ad Ovid. Ep. Her. XIV, 64. ubi eam similesque, *licet esse, contigit esse*, vel *satis est esse fideli, priori* cet. multis exemplis illustravit.

307. *scaeva* 18. — *castrabit* 16.

308. *Non* 21. — *vel Strumosum* recepi ex 10–19 a m. pr. 20–27. 46–50. 54–69. 71–74. et quibusdam MSS. Paris. *nec Strumosum* al.

309. *itero* pro *utero* coni. C.

I nunc et iuvenis specie laetare tui! quem
Maiora exspectant discrimina? fiet adulter
Publicus et poenas metuet, quascumque mariti
Exigere irati; nec erit felicior astro
Martis, ut in laqueos numquam incidat. Exigit autem
Interdum ille dolor plus, quam lex ulla dolori
Concessit. Necat hic ferro, secat ille cruentis
Verberibus, quosdam moechos et mugilis intrat.
Sed tuus Endymion dilectae fiet adulter
Matronae: mox quum dederit Servilia numos,
Fiet et illius, quam non amat: exuet omnem
Corporis ornatum. Quid enim ulla negaverit udis
Inguinibus, sive est haec Oppia sive Catulla?

Vales. quia *iterum* et *ἤτριον* in glossariis sit ἦτρον s. ἤτρον, abdomen, imus venter, pars inter umbilicum ac virilia; et *uterus* de puero non dicatur et de viro.

310. *et specie iuvenis* 77. *Hac ergo iuvenis specie* 22. *Nunc ergo iuvenis specie* 10. 15. 16. 23. 24. 25. 46-50. 54-69. 71-74. *Nunc ergo specie iuvenis* 11. 13. 14. 17. 18. 20. 21. 45. et omnes codd. Paris. teste et prob. Ach. *Nunc ergo speciem iuvenis* 7. 29. *I nunc et i. s.* 1. 75-82. Nota Schurzfl. est haec: „Scriptum in primo libro NVNC ET SPECIE nota Saec. II et seqq. abbreviatura, quam non adtendens librarius exscripsit *Nunc et specie:* alii *ergo* addiderunt, ut versus compleretur.“

311. *exspectent* 12.

312. 313. v. Excurs. ad h. l.

314. *nusquam* 47. 54. 64. — *exigat* 15. 25. 57. 59.

315. *iste* 25. 27. 46-50. 54. 55. 57-60. 64. 65.

316. *necat ille cruentis Verberibus* 11. 20. ut ap. Horat. Sat. I, 2, 41. *ille flagellis ad mortem caesus.* Sed tum epitheton *cruentis* languet.

317. *Vulneribus* 19.

320. *Fiat* 16. — *quem* 27. 46-50. 58. 61. 62. 63. 65-68. — *exuit* 24. *exuat* 12. 14. 16. *eruet* 25. 46. 48. 49. 55. 56. 57. 59-63. 65-69. 71-74.

321. *Illa* 21.

322. *haec est* 11. 45. — *Oppia* 1. 47. 54. 57. 70. 75. 76. 82. et omnes fere codd. Paris. teste Ach. *Optia* 12. 14. 17. 22. 23. *Ophia* 21. *Oppicia* 20. *Scipia* 16. *Yppia* 19. *Hyppia* 15. 45. *Hippida* 18. *Ippia* 24. 46. 48. 58. *Hippia* 10. 11. 25. 49. 50. 5. 56. 59-69. 71-74. 77. non improb. Schurzfl. ut sensus sit: sive est impudicissima, qualis *Hippia* fuit, (v. sup. VI, 82-115.) sive castissima, qualis fuit *Catulla*,

Deterior totos habet illic femina mores.
Sed casto quid forma nocet? quid profuit immo
Hippolyto grave propositum? quid Bellerophonti?
Erubuit nempe haec, ceu fastidita, repulsa.
Nec Stheneboea minus, quam Cressa, excanduit et se
Concussere ambae. Mulier saevissima tunc est,
Quum stimulos odio pudor admovet. Elige, quidnam

utque poeta μισόγυνος contendat, nullam omnino feminam esse bonam, nihilque interesse inter lasciviorem et inter eam, quae maximam castitatis laudem sit promerita. Sed casta mulier ab h. l. aliena.

323. *comes* olim pro *totos* legendum putabam hoc sensu: *deterior*, mala, impudica, *femina illic*, in re Venerea, *habet comes mores*, come ingenium: summa comitate ac liberalitate allicere solet viros ac delenire. Sed praeferenda nunc mihi videtur emendatio H. Valesii: *Deterior totos habet illic* (in udis et iuvenilibus inguinibus vel mentulis) *femina amores*. Conf. tamen Comm.

324. *profuit uni* 16. *profuit ergo* 49. 55. *profuit olim* 61. 62. 63. 66–69. 71–74. 77. *uni* et *olim* legitur etiam in quibusdam MSS. Paris.

325. *Bellorophonti* 17. 19. 21. 22. 23. 45. 49. 60. 65.

326. *certe* pro *nempe* 18. 21. 24. — *seu* 22. — *repulsa* restitui ex 10–16. 21–27. 45–50. 54–69. 71–74. *repulso* 17–20. 70. 75. 76. 82. quod quomodo explicari commode possit, vix assequor. Sed neque vox *haec* h. l. convenit. Refertur vulgo ad Phaedram, Hippolyti novercam, quae mox *Cressa* dicitur. Durissima vero est haec ratio, quum nulla eius antea mentio sit facta; et nihil me movet contradictio Hein. „Ad *haec* facile (!) ex sequentibus assumi potest *Cressa*. Talis constructio non inusitata est et saepius multo duriores inveniuntur. v. Gron. Obss. IV, 4. ad Stat. Theb. I, 112. et ad Liv. XXX, 7." Olim suspicabar, poetam scripsisse: *Erubuit nam Phaedra, ut fastidita, repulsa.* Librarii omnino permulta sic loca et nomina in primis propria corrupere: Iuvenalis etiam *Phaedra*, opinor, pro *Cressa* dixisset, nisi illud nomen iam memorasset. Vellem tamen lenior daretur medicina.

327. *Sthenoboea* revocavi ex 46. 47. 48. 50. 62. 64. quoniam Graecis constanter Σθενέβοια dicitur v. Muncker. ad Hygin. fab. LVII. et Heyne ad Apollod. II, 2, 1. p. 277. *Sthenoboea* 1. 10–15. 24–27. 49. 54–57. 59. 60. 61. 63. 65. 67–77. 81. 82. *Stenebea* 20. *Stheneboa* 58. 66. *Steneboea* 21. 22. 23.

Suadendum esse putes, cui nubere Caesaris uxor
Destinat? Optimus hic et formosissimus idem
Gentis patriciae rapitur miser exstinguendus
Messalinae oculis: dudum sedet illa parato
Flammeolo, Tyriusque palam genialis in hortis
Sternitur et ritu decies centena dabuntur
Antiquo; veniet cum signatoribus auspex.
Haec tu secreta et paucis commissa putabas?
Non, nisi legitime, vult nubere. Quid placeat, dic:
Ni parere velis, pereundum erit ante lucernas:
Si scelus admittas, dabitur mora parvula, dum res
Nota Urbi et populo contingat Principis aures.
Dedecus ille domus sciet ultimus: interea tu
Obsequere imperio; sit tanti vita dierum
Paucorum. Quidquid melius leviusque putaris,
Praebenda est gladio pulcra haec et candida cervix.
Nil ergo optabunt homines? Si consilium vis,
Permittes ipsis expendere numinibus, quid
Conveniat nobis rebusque sit utile nostris.
Nam pro iucundis aptissima quaeque dabunt DI.
Carior est illis homo, quam sibi. Nos animorum
Impulsu et caeca magnaque cupidine ducti

330. *putas* 12. 16. 22. 67. 68. 70.

331. *Destinet* 27. 47. 48. *Festinat* 16. 65.

334. *Flammeolo* 18. 20. 23. 24. 62. 68. 71. 72. 73. v. sup. Comm. ad II, 124.

335. *Cernitur* 21 a m. pr.

337. *putabis* 47. 54. 68.

339. *est* pro *erit* 11. 14–17. 19. 20. 23–27. 45–50. 55. 57–63. 65–69. 71. 72. 73. et plerique codd. Paris.

341. *aurem* 14. 16. 20. 21. 22. 24.

343. *si tanti* 11. 14–20. 23. 24. 25. 45. 49. 56–63. 65. 68. *si tanti est* 27. 46. 47. 48. 50. 54. 55. 66. 67. 71–74. 77. Non male!

344. *levius meliusque* 10. 14. 15. 16. 18. 25. 27. 46–50. 54–63. 65–69. 71–74. *levius meliusve* 23. *melius leviusve* 19.

347. *permittas* 13. 16.

348. *quid* pro *sit* 21.

351. *Impulsi* 63. — *cupidine capti* 14. 17. aliique codd. teste Heins. ad Ovid. Met. XIV, 229. qui nostram lect. ibid. lib. VIII, 123. multis illustravit exemplis. —

Coniugium petimus partumque uxoris: at illis
Notum, qui pueri qualisque futura sit uxor.
Ut tamen et poscas aliquid voveasque sacellis
Exta et candiduli divina tomacula porci;
Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.
Fortem posce animum, mortis terrore carentem,
Qui spatium vitae extremum inter munera ponat
Naturae, qui ferre queat quoscumque labores,
Nesciat irasci, cupiat nihil et potiores
Herculis aerumnas credat saevosque labores
Et Venere, et coenis, et pluma Sardanapali.
Monstro, quod ipse tibi possis dare: semita certe

coena vanave cupidine legisse vet. Schol. (cuius glossa est: *coeco sive vano desiderio*) non mihi persuasit Schurzfl., cui epitheton *magnaque* semper displicuit.

354. *At tamen ut* 13. 14. 17. 19–22. 24. 27. 47. et XXV codd. Paris. *At tamen et* 10. *Ac tamen ut* 11. *Et tamen ut* 16. *Ut tamen exposcas* 18. 45.

355. *thomacula* 22. 48. 64. *thomatula* 17. 20. 23. 46. *tomatula* 24. *stomachula* 15. 16. *thymatula* (a θύειν dicta) emend. Valla.

357. *et mortis* recte forsan 24. 61. 62. 63. 65–69. 71–74.

358. Quidam post *ponat*, non post *Naturae* distinguunt, praeeunte vet. Schol.

360. 361. absunt ab 11. et 22. prob. Schurzfl. si etiam v. 362. eiiciatur, ne poeta ταυτολόγως dicat, *qui ferre queat quoscumque labores*, et deinde, *qui potiores Herculis aerumnas credat saevosque labores* cet. Leguntur in scholiis antt. librisque tantum non omnibus, et ab interpolatoris ingenio illos esse profectos, vix crediderim. Pro *labores* tamen v. 359. substituere malim *dolores*, quae lectio in quibusdam reperitur editt. at recentt. Farnabii, Lubini al. Nota Hein. est: „Talia ὁμοιοτέλευτα improbare etiam videtur Pers. Sat. I, 92. et Bentl. ad Hor. Od. I, 34, 5. Sed multa similia habet Schraderus ad Musaeum p. 140. Tautologia vero eiusmodi est, ut facile ferri possit. Praeterea hemistichion ex v. 360. iam laudatur Macrobio Somn. Scip. I, 8. *Passiones ignorare, non vincere, ut nesciat irasci, cupiat nihil.*" — *nil* 24.

361. *saevosque* 20.

362. *plumis* 13. 14. 16. 17. 20. 21. 22. 24–27. 46–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. *et plumis, et coenis* 77. — *Sardanapalli* 17–24. 45. 49. 64.

Tranquillae per virtutem patet unica vitae.
Nullum numen habes, si sit prudentia: nos te,
Nos facimus, Fortuna, Deam coeloque locamus.

SATIRA XI.

ARGVMENTVM.

Iuvenalis ad frugalem coenam Persicum, amicum suum, invitaturus primum perstringit stultitiam eorum, qui lautiores parent epulas, quam facultatum suarum modus ferat, donec absumto omni patrimonio redigantur ad mendicitatem, quae vel vitam ac potissimum senectutem ipsa morte graviorem efficiat, vel eos cogat patria cedere, ne a creditoribus saepe elusis comprehendantur. v. 1—55. *Quibus praemissis fercula a se parata, una cum supellectile ac ministris, recenset. Cibos dicit esse inemtos et in villa Tiburtina natos, hoedulum, gallinam, ova, asparagos, uvas, pira et mala, quae olim luxuriosa fuerit coena Senatorum clarissimorumque Romanae gentis nominum, Curii, Fabiorum, Catonis, Scaurorum, Fabriciorum aliorumque;* (56—92.) *supellectilem non magnificam, testudineam, argenteam, auream, citream vel eburneam, sed simplicem, aeream, ligneam, fictilem, osseam, mensas nuceas et domi natas;* (94—135.) *servos,*

365. *nomen* 16. quidam codd. Paris. et alii apud Lactant. Inst. III, 29. (ubi poetae nostri v. 365. et 366. laudantur) non improb. Plathnero, qui comparavit verba Ciceronis: *Ignoratio rerum et causarum Fortunae nomen induxit.* — *Nullum numen abest* (h. e. omnes dii favent et adsunt iis, qui non temere, sed consilio et prudentia res gerunt) 13. 15. 16. 18-22. 24-27. 45-49. 54-59. 61. 62. 63. 65-69. 71. 72. 73. 77. et quatuor MSS. Paris. Sed nostra lectio h. l. aptior est. — *nos te* 1. 8. 11. 12. 70. 75. 76. *sed te* 10. 14-27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. *tecum* 13. eiecto v. 366. In repetitione pronom. *nos* maior vis inest. Ceterum eadem lectionis varietas reperitur inf. v. 316., ubi haec verba repetuntur, et apud Lactant. l. l.

non perite opsonia scindentes, nec peregrinos et care emtos, vel bene comtos, ornatos et doctos, sed rudes et Italos, pastoris et bubulci filios, indutos crasso eodemque vestitu, nec nisi nunc propter convivia pexos, at ingenui vultus ac pudoris, castos et libidinis ignaros, qui viles calices et vina patria porrecturi sint. 136.—161. *Praeterea non lascivas saltationes et cantilenas Gaditanarum puellarum, sed honestiora Persico promittit acroamata, recitationes carminum Homeri et altisoni Maronis.* 162—180. *Denique ab amico petit, ut omnibus dimissis curis hilari animo et, dum omnis Roma ad ludos Megalesiacos spectandos in Circum effusa sit, iam sexta hora veniat: quod sine pudore fieri posse monet, quum nonnumquam fas sit genio indulgere, et rariori usu voluptates commendentur.* 181—208.

Satira pulcerrima, qua frugalitas praedicatur et damnatur luxus, maxime eorum, qui, immemores aurei praecepti *γνῶθι σεαυτόν*, facultatum suarum modum transeunt. Sabinus suspicabatur, Iuvenalem in Epicuri sectam invehi; Calderinus contra, ab eo otium et frugalitatem laudari ex sententia huius philosophi, qui veram vitam in mentis tranquillitate virtutisque posuerit exercitio eique frugalitatem quam maxime convenire existimaverit.

Atticus eximie si coenat, lautus habetur;
Si Rutilus, demens. Quid enim maiore cachinno
Excipitur vulgi, quam pauper Apicius? Omnis
Convictus, thermae, stationes, omne theatrum

Sat. XI.

2. *Rutulus* 11. 23. 27. 58. 64. 66. 67. non improb. Schurzfl.

3. *Accipitur* 24. — *Apitius* 18. 21. 22 23. 48. 58.

4. *Convinctus* 11. ut alibi *thensaurus, formonsus*, et inf. v. 28. *fingendum. Conventus* 15. 16. et alii codd. quos laudant Pontan. Analect. II, 11. et Barth. Advers. XLII, 16. *Conventus, turmae, stationes, omne tribunal* in MS. aliquo se legisse dicit Lips. Epist. Quaest. II, 9.

De Rutilo. Nam dum valida ac iuvenilia membra
Sufficiunt galeae dumque ardent sanguine, fertur,
Non cogente quidem, sed nec prohibente tribuno,
Scripturus leges et regia verba lanistae.
Multos porro vides, quos saepe elusus ad ipsum
Creditor introitum solet exspectare macelli
Et quibus in solo vivendi causa palato est.
Egregius coenat meliusque miserrimus horum
Et cito casurus iam perlucente ruina.
Interea gustus elementa per omnia quaerunt,
Numquam animo pretiis obstantibus. Interius si
Attendas, magis illa iuvant, quae pluris emuntur.
Ergo haud difficile est, perituram arcessere summam
Lancibus oppositis vel matris imagine fracta,

5. 6. Ita hunc locum recte, opinor, emendarunt Rutgers. var. lect. II, 17. Barth. Advers. XLII, 16. Rigaltius et Farnab. Vulgo legitur: *nam dum valida* (Rutili) *ac iuvenilia membra Sufficiunt galeae dumque ardens sanguine fertur, Non cogente* cet., vel *dumque ardens* (scil. Rutilus est) *sanguine, fertur, Non* cet. Sed illa et lectio et distinctio inepta mihi videtur, haec vero scabra; et fruatur iudicio suo Hein. qui contendit, in hac nihil esse, quod iure culpari possit et vel optimum inde effici sensum. *valida* cet. vel mox v. 8. *Scripturit is* coni. Lindenbr. — *et* 18. — *iuvenalia* 17 a m. pr. 64. Vox rarior, qua etiam utitur Virg. Aen. II, 518. V, 475. VIII, 163. ad quae loca v. Interpp.

6. *dum fertur sanguine et ardens* 15.

7. *Nec cogente* 16. — *non prohibente* 16. 23. — Pro *tribuno* suspicari possis *tyranno*, quo sensu poeta sup. VIII, 193. dixit *nullo cogente Nerone*. Sed *tribunus* h. l. est forsan ipse Imperator (ut et II, 165.) nam tribunicia potestas, Augusto ceterisque Imperatoribus delata, summi imperii vim significationemque habebat, unde et anni eius, tamquam anni imperii, in nummis aliisque monimentis publicis numerantur. v. Lips. et Ernesti ad Tac. Ann. I, 2. III, 56. Schwarzii Diss. de Augustorum tribun. potest. et Dodwelli Prael. Cambd. XIX, 7. Alios quidem tribunos, sed sine vi, creari patiebantur Caesares.

17. *accersere* 22. 24. 60. 64. De qua scriptura v. Schelleri praec. stili bene latin. T. I. p. 38.

18. *Lancibus optatis* 7. — *et* pro *vel* 12. — *Martis* 24. —

Et quadringentis numis condire gulosum
Fictile: sic veniunt ad miscellanea ludI.
Refert ergo, quis haec eadem paret: in Rutilo nam
Luxuria est, in Ventidio laudabile nomen
Sumit et a censu famam trahit. Illum ego iure
Despiciam, qui scit, quanto sublimior Atlas
Omnibus in Libya sit montibus; hic tamen idem
Ignoret, quantum ferrata distet ab arca
Sacculus. E coelo descendit *Γνῶθι σεαυτὸν*,
Figendum et memori tractandum pectore, sive
Coniugium quaeras, vel sacri in parte Senatus
Esse velis: nec enim loricam poscit Achillis
Thersites, in qua se transducebat Ulixes.
Ancipitem seu tu magno discrimine causam

imagine picta forte 1. Vetus scholion est: *si in auro picta est, aut in argento.* — *imagine cara* malebat Schrader.

20. *si veniunt* coni. Schrader.

22. *Venditio* 48. 58. Cf. ad VII, 199.

23. *nomen* pro *famam* 15. 24. — *recte* pro *iure* 15.

24. *quantum* 11, 25. 27. 46. 47. 49. 50, 54 - 58. prob. Schurzfl. quum mox idem voc. sequatur.

26. *Ignorat* 15. 16. *Si* excidisse ante *Ignoret* seu *Ignorat*, suspicatur Manso. — *distat* 14. 15. 16. 24.

27. Graeca absunt ab 25. 27. 45. *σαυτὸν* 11.

28. *Figendum est* 46. *Fingendum* 13. 19. 20. 25. 56. 57. 59. Cf. sup. ad v. 4. *et* abest ab 47. 54. 58.

29. *sacra* 25. 46. 48. 49. 55-57. 59. 60.

30. *non enim* 25. 56. 57. 59. *neque enim* 27. Verba *nec enim loricam* — *Ancipitem* parenthesi inclusit Ach. Eadem deleri iubet Hein. Neutra ratione quidquam proficitur, et legendum videtur *poscat*. v. Comm.

31. *traducebat* 13. 17-27. 45-50. 55-63. 65-69. 71-74. ut al. *traiicere*, *travehere*, *tramittere*, *tradere*, de quo Donat. ad Terent. Phorm. pr. „*Transdere* veteres sonantius, (et accuratius) quod nos lenius dicimus *tradere*.“ Cf. Drakenb. et nos ad Sil. IV, 487. — *Ulixes* recepi ex 17-20. 23. 24. 58. *Ulyxes* 14. 27. 46-48. *Ulisses* 25. Vulgo *Ulysses*. Cf. sup. ad IX, 65.

32. *ceu* 46. 47. 49. 58. 66. 67. — Vulgo post *Ancipitem* colon vel punctum ponunt, ut sensus sit: *in qua*, in cuius petitione, *Ulixes se traducebat*, se praebebat *ancipitem*, incertum, metuentem, ne non obtineret; (ita Ach.) vel

Protegere affectas; te consule, dic tibi, qui sis,
Orator vehemens, an Curtius et Matho buccae.
Noscenda est mensura sui spectandaque rebus
In summis minimisque, etiam quum piscis emetur,
Ne mullum cupias, quum sit tibi gobio tantum
In loculis. Quis enim te, deficiente crumena
Et crescente gula, manet exitus, aere paterno
Ac rebus mersis in ventrem, feneris atque

in qua, qua indutus, fecit dubium intuentibus, num Achilles esset isque revixisset; vel denique se praebuit modeste ambigentem, an arma Achillis etiam peteret iisque dignus ac par esset. Sed quis eo sensu dixit *se traducere?* aut *in qua* pro: in cuius petitione?

33. *tunc consule* 21. — *qui sis* revocavi ex 11. 14. 15. 17. 19. 20. 27. 50. 58. 64. Vulgo legitur *quis sis.* v. ad XV, 119. *quid sis* vetustus codex Heinsii, qui id probavit illustravitque exemplis in comm. ad Ovid. Ep. Her. XII, 31. Sed *esse aliquid* alio sensu dicitur, qui ab h. l. alienus est. v. sup. ad I, 74.

34. *Publius* pro *Curtius* 16. — *an Matho* 11. 14–27. 45–50. 55–63. 65–69. 71–74. *Meta* 19. — Vulgo post *Matho* punctum ponunt iunguntque *Buccae Noscenda est mensura tuae*, ut sit sensus: explores et noris facundiae modum vimque eloquentiae; vel ut proverbii loco dictum sit: scias, quousque possis et liceat buccam inflare vel diducere fauces. Bahrdt vertit: *Man mufs, wie weit das Maul sich sperren läfst, verstehn.* Sed nostra distinctio haud dubie anteferenda. v. Comm.

35. *mensura tui* 13. *buccae Noscenda est mensura tuae* 10. 11. 20. 24. 25. 45. 56. 60. 62. 63. 64–69. 71–74. *Buccae Noscenda est mensura suae* 14–19. 21. 23. 27. 46. 48. 49. 57. *tuae* et *suae* etiam plerique codd. Paris., sed *sua* Put. et *sui* XIV alii et quidem optimi, Alex., Mazarin. I. Thuan. I. Colbert. II. Fauchet., Senat. et Pith. *Noscenda est mensura rei* forte vet. Schol. cuius glossa est: „Consideranda in omnibus rebus est mensura uniuscuiusque rei, et si ad hanc sufficit, sic eam debes adsumere."

37. *Non* 16. *Nec* 10. 14. 15. 17–20. 22. 23. 27. 45–49. 54–65. 68. 69. 71. 73. 74. — *multum* 73. — *cupias mullum* 10. 11. 13. 15. 47. 54. 58. *cupias nullum* 64. *capias* 24.

40. *versis* 45. 65. — *foeneris* 18. Ego *feneris* scripsi pro vulg. *foenoris*, ab ant. verb. *feo*, h. e. gigno, creo, procreo, facio, unde *fenus*, *fetus*, *fecundus*, *femina*. Conf. Cellar. orthogr. lat. T. I. p. 234. ed. Harles. In media

Argenti gravis et pecorum agrorumque capacem?
Talibus a dominis post cuncta novissimus exit
Annulus, et digito mendicat Pollio nudo.
Non praematuri cineres, nec funus acerbum
Luxuriae; sed morte magis metuenda senectus.
Hi plerumque gradus: conducta pecunia Romae
Et coram dominis consumitur: inde ubi paulum,
Nescio quid, superest et pallet feneris auctor,
Qui vertere solum, Baias et ad ostrea currunt.
Cedere namque foro iam non est deterius, quam
Esquilias a ferventi migrare Subura.
Ille dolor solus patriam fugientibus, illa
Moestitia est, caruisse anno Circensibus uno.
Sanguinis in facie non haeret gutta: morantur
Pauci ridiculum effugientem ex Urbe pudorem.
    Experiere hodie, numquid pulcerrima dictu,
Persice, non praestem vita vel moribus et re;

vero voce *e* pro *o* substituendum esse, intelligitur ex verbis deriv. *fenebris*, *feneratio*, *fenerator*, *fenerare*, *feneratrix*, *feneratorius*. Similiter *pigneribus* pro *pignoribus* posui sup. IX, 141. ubi v. Var. Lect.

44. *non funus* 19. 21. 45.

49. *Cum vertere* 28. — *ad ostia* vel *Ostia currunt* (scil. inde navigaturi; vel quia oppidum olim amoenissimum fuit) 14. 15. 16. 60. 65. 67. 74. 77. *ad Hostia c.* 19. 23. 24. 25. 27. 45–50. 55. 56. 58. 59. 61–64. 66. 68. 71. 72. 73. et multi codd. Paris. Cf. Comm. ad VIII, 171.

50. *est* non legitur in 25. 27. 46–49. 54–60. 66. 68. 69. 71. 72. 73. *tibi* pro *est* 62. 63. 67. 74. *ibi* (h. e. Romae) coni. Lubin.

51. *Exquilias* 19. 23. 24. 60. 65. 72. *Aesquilias* 17. 27. 48. 61–64. 68. 71. 73. Cf. sup. ad III, 71. — *Suburra* 18. 19. 27. 46–49. 58. 61–69. 71. 72. 73. v. sup. ad III, 5.

52. *patria* 17. 20.

53. *Circensibus: una — gutta* 47. 48. 64.

55. *fugientem* 14. 16. 18. 22. 24. *et fugientem* 10. 15. 19. 21. 25. 27. 48. 50. 54–67. 74.

56. *pulc. visu* 46. 47. 48.

57. *Perfice* 25. 46. 47. 48. 57. 58. Ita sexcenties librarii corruperunt nomina propria. — *in vita* 11. — *nec moribus* 10. 11. 14–18. 20. 22. 23. 24. 27. 45–50. 54. 55. 61–64. 68. 71–74. — *aut re* 22. *ut re* 16. *Experiere hodie, numquid pulcerrima dicta, Persice, non praestem, invitato,*

Sed laudem siliquas occultus ganeo; pultes
Coram aliis dictem puero, sed in aure placentas.
Nam quum sis conviva mihi promissus, habebis
Evandrum, venies Tirynthius aut minor illo
Hospes et ipse tamen contingens sanguine coelum;
Alter aquis, alter flammis ad sidera missus.
Fercula nunc audi nullis ornata macellis.
De Tiburtino veniet pinguissimus agro
Haedulus et toto grege mollior, inscius herbae
Necdum ausus virgas humilis mordere salicti,
Qui plus lactis habet, quam sanguinis; et montani
Asparagi, posito quos legit villica fuso.
Grandia praeterea tortoque calentia foeno
Ova adsunt ipsis cum matribus et servatae
Parte anni, quales fuerant in vitibus, uvae:
Signinum Syriumque pyrum, de corbibus isdem

et moribus et re coni. Schurzfl. putans, versum duriorem librariis displicuisse, ideoque ab iis varie esse mutatum. Sed talem versum placuisse poetae, quis sibi persuadeat?

59. *pueris in aure* 24. — *in aure* 2-5. 10-27. 45. 50. 56. 57. 59. 60. 64. 65. 70. 74-77. — *in aurem* 1. 81. Vetus scholion ita legendum videtur: „*Coram aliis*, i. e. ante alios, ut frugi videar, *pultes* aut legumina iubeo parentur tibi; *in aurem puero* alia dico tibi parari. *Siliquas*, i. e. parcitatem: nam proprie *siliqua* est, qua legumina continentur.“ *in ore* 46-49. 54. 55. 58. 61. 62. 63. 66-69. 71. 72. 73. *in arce* ed. Farnab. et al.

62. *contingit* 10. 11. 14. 16. 21. *continges* 45.

64. Pro *ornata* Schrader coni. *portata*, Iacobs *corrasa*, h. e. studiose conquisita, Manso coll. Virg. Aen. I, 195. et VIII, 180. *onerata*, i. e. dapes, non operose conquisitae et in macellis *accumulatae*, sed inemtae et domi natae.

66. *Haedulus*, non *hoedulus*, 27. ut in optimis codd. Virgilii, Ovidii, Prop. et al. Cf. Varr. L. L. IV, 19. — *ex* aut potius *e toto grege mollior* melius videbatur H. Valesio. *et toto grege mollior* coni. Heins. ad Ovid. Fast. IV, 758. quia per frequentem lavationem lana reddatur mollis. Sed mollities ac teneritas carnis, non lanae, h. l. designatur.

67. *humilis virgas ausus* 15.

68. *at* pro *et* 16.

69. *leget* 14.

71. *servata* 73.

Aemula Picenis et odoris mala recentis,
Nec metuenda tibi, siccatum frigore postquam
Auctumnum et crudi posuere pericula suci.
Haec olim nostri iam luxuriosa Senatus
Coena fuit. Curius, parvo quae legerat horto,
Ipse focis brevibus ponebat oluscula, quae nunc
Squalidus in magna fastidit compede fossor,
Qui meminit, calidae sapiat quid vulva popinae.
Sicci terga suis, rara pendentia crate,
Moris erat quondam festis servare diebus
Et natalitium cognatis ponere lardum,
Accedente nova, si quam dabat hostia, carne.
Cognatorum aliquis, titulo ter Consulis atque
Castrorum imperiis et Dictatoris honore
Functus, ad has epulas solito maturius ibat,
Erectum domito referens a monte ligonem.
Quum tremerent autem Fabios durumque Catonem
Et Scauros et Fabricios, postremo severos
Censoris mores etiam collega timeret;
Nemo inter curas et seria duxit habendum,
Qualis in Oceani fluctu testudo nataret,

75. *Non* 14. 17. 24. — *pulvere* pro *frigore* 20.

76. *suci* pro *succi* substitui ex 17. 18. 23. 24. 45. v. sup. ad V, 24. *sicci* 22.

84. *Ac* 60. *At* 25. 56. 57. 59. *Tunc maiorum aliquis* audacter emend. Schrader.

85. *novam* 24. — *daret* 11. 14. 16. 17. 20. 24. — *carnem* 19 a m. pr. 20. 21. 22. 45. 49.

89. *Ereptum* 21 a m. pr. 56. 60.

90. *alii* pro *autem* 15. *ante* pro *autem* 25. 46. 47. 48. 58.

91. *rigidique* pro *postremo* 7. 10. 14–27. 45–50. 54–69. 71. 72. 73. et omnes codd. Paris. *Rigidus* passim dicitur severus, et ipse Censor Ovid. Art. II, 664. Sed h. l. langueret, quia cum synon. *severos* iungeretur, cuius voc. interpretam. redolet.

94. *Oceani* omnes codd. Paris. tribus exceptis recentt. qui *Oceano* habent; quod mireris: nam *in oceano fluctu* 9. 16. 23. 25. 27. 41. 43. 46–49. 55–60. 65. ut inf. v. 113. *litore ab oceano* in 7. 14. 16. 17. 19. 20. 22. 25. 41. 43. 45. 49. 55–57. 59. 60. 83. probb. Grangaeo, Plathnero, Lips. Epist. Quaest. IV, 25. et Heins. ad Claudian. de nupt. Hon. et Mar. v. 88. Non ignoro quidem,

Clarum Troiugenis factura ac nobile fulcrum:
Sed nudo latere et parvis frons aerea lectis
Vile coronati caput ostendebat aselli,
Ad quod lascivi ludebant ruris alumni.
Tales ergo cibi, qualis domus atque supellex.

substantiva saepe pro adiectivis poni, sed non nisi ea, quae proprie sunt adiectiva, si perpauca exceperis exempla, quae vitiosam sapiunt lectionem. v. Heins. l. l. et ad Ovid. Her. II, 74. III, 100. IV, 12. IX, 86. XIV, 19. inpr. XV, 83. ad Ovid. Met. III, 729. ad Claud. b. Gild. v. 407. ei. laud. Stilic. I, 121. ad Petron. c. 35. Drakenb. et nos ad Sil. I, 173. II, 45. III, 387. *Oceanus* autem nuspiam adiective dicitur. Dubia certe sunt exempla, quae laudantur, Tac. Hist. IV, 12. Caes. B. G. III, 7. et Ampel. 1. quibus locis *mare oceanus* et in quarto casu *mare oceanum* dici videtur, ut *Rhenus amnis* cet. Cf. Ernesti ad Tac. l. l. Alia exempla, ex Avieno, Pithoei Catal., et Venant. Fortunat. Ep. III, 23. et Carm. VII, 2. ab Heinsio excitata ad Claudian. l. l. tum ex recentt. petita sunt scriptoribus, tum librariorum forsan socordiae, aut stupori debentur.

95. *et nobile* 10. 14. 16–24. 45.

97. *Vite* coni. Hennin. ob verba Hygini, in Comm. laudata. Sic poeta *vite coronati* facete dixit pro *vite alligati*. Sed epitheton *vile* etiam aptissimum est h. l. vid. Comm. Malim tamen reponere *coronatis ostendebat* scil. convivis, ut sup. V, 36. ubi v. Comm. *coronatae — asellae* emend. Scoppa Collect. I, 27. coll. Pallad. II, 35, 16. (*Omnia semina horti vel agri feruntur ab omnibus malis ac monstris tuta servari, si agrestis cucumeris tritis radicibus ante macerentur: item equae calvaria, sed non virginis; intra hortum ponenda est, vel etiam asinae: creduntur enim sua praesentia fecundare quae spectant*) et Colum. X, 344. *Hinc caput Arcadiae nudum cute fertur asellae* (nam ita legendum putabat pro *Arcadici — aselli*) *Tyrrhenus fixisse Tages in limite ruris.* Haec vero superstitio, ab Etruscis profecta, ab h. l. aliena est: nam amuletum illud in agris ponebatur, non in lectis conviviisque, et poeta noster id agit, ut doceat, quo diverso ornatu lecti priscis et suis temporibus fuerint instructi. Nugantur itaque interpretes tantum non omnes, qui suspicantur, priscos homines in ipsis coenasse agris, et, qui in lectis ibi discubuerint, spectasse sibique invicem ostendisse caput asellae vel aselli, in agrorum limitibus suspensum.

98. abest a 14.

99. Praestiterit: *Quales ergo cibi, talis* cet.

Tunc rudis et Graias mirari nescius artes,
Urbibus eversis, praedarum in parte reperta
Magnorum artificum frangebat pocula miles,
Ut phaleris gauderet equus, caelataque cassis
Romuleae simulacra ferae mansuescere iussae
Imperii fato, geminos sub rupe Quirinos,
Ac nudam effigiem clypeo venientis et hasta
Pendentisque Dei perituro ostenderet hosti.

100. *Tum* 17. 20. 21. 22. 24.

101. *in* abest a 16.

105. *et geminos* 22. 61–69. 71–74. — *sub rume* (h. e. mamma lupae) ingeniose coni. Barth. adv. leg. crit. II, 2. *Rumis* s. *ruma* et *rumen* antiquo voc. dicebatur mamma et hinc ficus *Ruminalis*, ad quam infantes expositos fuisse vulgo tradunt, (v. Varr. R. R. II, 1, 20. 11, 5. Festus v. *Ruminalis*, Plin. XV, 18. s. 20. et ibi Harduin.) et Iuvenalis ante oculos habuit Virg. Aen. VIII, 631. sqq. — *sub rupe Quirini* (ut *in colle Quirini*, h. e. Quirinali, ap. Horat. Epist. II, 2, 68.) suspicari possis. *Quirinos* certe *geminos* paulo durius et improprie dixit poeta, si verum est, *Quirinum* esse nomen propr. Romuli idque post *ἀποθέωσιν* demum ei datum. Sed *collis Quirinalis* longe abest a Tiberi, ad cuius alveum expositi Romulus Remusque, et vera notio atque origo nominis Quirini, quod etiam Romulo puero, Iano, Augusto et Antonio ab Ovid. Fast. III, 41. Macrob. I, 9. Virg. Ge. III, 27. et Prop. IV, 6, 21. tribuitur, ipsis Romanis parum cognita videtur fuisse ac perspecta.

106. *Hac* 22. *Et* 16. 21. — *venientis* 1. 11. 16. 70. 75. 76. 77. 81. 82. et tres codd. Paris. (in his Put.) scil. vel ad Iliam, ut cum ea concumberet, vel ad suos liberos, quos lupa alebat. Illam interpretandi rationem proposuit vet. Schol., hanc Grang. Utraque dura est atque contorta, at durior ellipsis praep. *cum*: *venientis* cum *clypeo et hasta*. H. Valesius legendam putabat *effigiem in clypeo venientis*. Nonnulli iungunt: *effigiem Dei in clypeo et hasta ostenderet*. Sed quomodo *cassis caelata* (nam hoc subiectum est, non *miles*) *effigiem Dei in clypeo et hasta ostendere* potest? Pro *venientis* legitur *fulgentis* in 10. 12. 14. 15. 17–27. 45–50. 54–69. 71–74. et XXXII MSS. Paris. unde illud restituit Ach. Sed haud dubie haec est emendatio, quae e margine in contextum irrepsit. Displicet etiam hoc verbum, quoniam mox sequitur. Poëta forsan scripsit *minitantis*.

107. *Prudentisque* 72. *Pendentesque* (de lupa) *deos*, Romulum Remumque, *ostenderet hosti* (scil. admoto scuto) emend. Lips. in Anal. ad Mil. Rom. Lib. III.

Argenti quod erat, solis fulgebat in armis.
Ponebant igitur Tusco farrata catino.
Omnia tunc, quibus invideas, si lividulus sis.
Templorum quoque maiestas praesentior et vox
Nocte fere media mediamque audita per Urbem,
Litore ab Oceani Gallis venientibus et Dis
Officium vatis peragentibus, his monuit nos.
Hanc rebus Latiis curam praestare solebat
Fictilis et nullo violatus Iupiter auro.
Illa domi natas nostraque ex arbore mensas
Tempora viderunt; hos lignum stabat in usus,
Annosam si forte nucem deiecerat Eurus.
At nunc divitibus coenandi nulla voluptas,
Nil rhombus, nil dama sapit: putere videntur
Unguenta atque rosae, latos nisi sustinet orbes

dial. 2. Fuere etiam, qui legendum putarent *Perdentisque Dei*, ut *perdens deus* h. l. *perituro hosti* opponeretur.

108. post v. 109. posuit Ach. quia eo loco legitur in 7. 14. 17. 20. et vetustiss. codd. Paris. at plane abest ab 11. 13. et III MSS. Paris. et languet post illa v. 100. seq.

109. abest ab 21. *farraca* 10. 12. 17–20. 23. 27. 46. 47. 49. 54. 64. *aerraca* 60. *sarraca* 48. — Post *catino*, non post *tunc*, distinctionem posui, praeeunte vet. Schol.

110. *tum* 22. *nunc* 16.

113. *Litore et oceani* 46. 48. *Litore ab occiduo* rectius forsan 6. iudicio etiam Pulm. et Schurzfleisch. *Litore ab oceano* 65. et alii. v. sup. ad v. 94.

114. Vox *his* parum commoda est. *hos* reposuit Marshall, adiecta hac nota: „*hos*, i. e. Gallos adventantes et in Italiam irruentes: *moneo* enim duplicem regit accusativum.“ Praestiteris *hic*, Romae, ut sensus sit: vox deorum Romae praesentium, non oraculi peregrini, monuit nos.

116. *velatus* coniectura in marg. cod. Almelov.

118. *hos* 10–24. 27. 45–50. 54–69. 71–73. *in usus* 10. 11. 12. 16–24. 27. 48. 54–69. 71–74. Utrumque etiam exstat in omnibus fere MSS. Paris. et restitutum est a nobis pro *hoc lignum stabat ad usus*, quod in aliis libris legitur. vid. Comm. *hoc lignum st. in usus* c. Put. *hos — ad usus* c. Alex.

119. *decerpserat* 11.

120. *Et* 21 a m. pr. 46. 47. 48. 58. *Sed* 21 a m. sec. — *tunc* 64.

[illegible]. Pro *latos* posita forte scri-

Grande ebur et magno sublimis pardus hiatu,
Dentibus ex illis, quos mittit porta Syenes
Et Mauri celeres et Mauro obscurior Indus,
Et quos deposuit Nabataeo belua saltu,
Iam nimios capitique graves. Hinc surgit orexis,
Hinc stomacho bilis: nam pes argenteus illis,
Annulus in digito quod ferreus. Ergo superbum
Convivam caveo, qui me sibi comparat et res
Despicit exiguas. Adeo nulla uncia nobis
Est eboris nec tessellae nec calculus ex hac
Materia: quin ipsa manubria cultellorum
Ossea. Non tamen his ulla unquam opsonia fiunt
Rancidula, aut ideo peior gallina secatur.
Sed nec structor erit, cui cedere debeat omnis
Pergula, discipulus Trypheri doctoris, apud quem
Sumine cum magno lepus atque aper et pygargus
Et Scythicae volucres et phoenicopterus ingens
Et Gaetulus oryx, hebeti lautissima ferro
Caeditur et tota sonat ulmea coena Subura.
Nec frustum capreae subducere, nec latus Afrae

psit *citreos*, et illud epitheton margini adscriptum ex alio eius loco sup. I, 137. in textum irrepsit. Cf. loca Lucani et Martialis, in Comm. adscripta.

124. *nutrit* 29. — *quos mittunt Castra Syenes* suspicari possis. v. Comm.

126. *Nabataeo* pro *Nabathaeo* substitui ex 22. *Ναβαταῖοι* dicuntur Strab. XVI. p. 779. Plinio et aliis. — *belua*, non *bellua*, 17. 21. 22. 45. 49. v. ad IV, 121.

128. *bilis* revocavi ex 10–22. 25. 27. 45–50. 64–69. 71–74. 77. et XXXIV MSS. Paris. *vires* 23. 24. 70. 75. 76. 82. et cod. Put. Sed illa lectio difficilior est et doctior, habo emendationem sapit. *virus* coni. Lindenbr.

132. *neque tessellae* 16.

134. *cum tamen his nulla* 13. — *nec tamen* 16. *nulla obsonia unquam* 16. *unquam ulla* 10. 19. 23. 45. *ulla* abest ab 27. 46. 47. 58. — *fient* 19. *fiant* 13. — Ceterum *opsonia* (*ὀψώνια*) scripsi, non *obsonia*.

135. *et ideo* 13. *haud ideo* 15. 25. 27. 48. 54. 55. 57–68. 71–73. — *peius* 24. — *secetur* 14. 16.

141. *Suburra* 11. 18. 27. 47. 49. 61–69. 71. 72. 73. *Subura* in reliquis. v. ad III, 5.

142. *frustrum* 10. 11. 12. 19. 21–25. 27. 48. 49. 54. 57. 68. 61.

Novit avis noster tirunculus ac rudis omni
Tempore et exiguae furtis imbutus ofellae.
Plebeios calices et paucis assibus emtos
Porriget incultus puer atque a frigore tutus:
Non Phryx aut Lycius, non a mangone petitus
Quisquam erit et magno. Quum posces, posce Latine.

62. 63. 65-69. 71. 72. 73. 75. 76. 77. 82. et plurimi codd. Paris.

143. *et rudis* 11. 20. 77.

144. *furtis* 11. 17. 20. 22. 59. 70. 75. 76. 77. 82. et optimi codd. Paris. *frustris* 21. 24. 45. *frustis* 10. 11. 14. 15. 16. 18. 19. 23. 25. 27. 46-50. 54-58. 60-69. 71-74. et VII MSS. Paris. quod plerique intpp. probant, ut sensus h. l. sit: *tirunculus noster non novit frustum capreae subducere*, scite demere aut abscindere, *imbutus frustis ofellae*, solitus offulas tantum carnis in frusta concidere. Sed haec sententia languet; nam plura iam, quam opus fuerat, de arte scindendi dixerat poeta v. 136-141. Praeterea voc. *frustum* modo praecessit, neque necesse est *ofellas*, et quidem *exiguas*, in *frusta* concidi. Praestiterit certe verba, *exiguae frustis imbutus ofellae*, ita interpretari: solitus in domo et mensa mea non aves videre aut feras, scite scindendas, sed ofellas tantum carnis, quae, ut verba Martial. X, 48, 16. mea faciam, *non egeant ferro structoris*. Manso *fartis* scribendum esse dicit et ex ipsis verbis patere, quid sit *fartum ofellae exiguae*, scil. genus farciminis e reliquiis carnis variae et minutim concisae, quo *imbutus* h. e. a teneris adsuefactus, delicatioribus dapibus *incultus puer* (v. 146.) tam facile careret, ut frustum capreae et latus Afrae avis *subducere* ne in mentem quidem ipsi veniret. Enimvero, ut alia taceam, non facile cuiquam, nisi rusticum vitae genus naturamque humanam ignoranti, persuadebitur, bubulci pastorisque filios talibus fartis a teneris fuisse adsuefactos et iis ne Romae quidem, ubi demenso vix fames servorum explebatur, in mentem venisse, delicatiores cibos, a se ministratos, gustare. Ex occasione furta nasci, vel proverbia docent, et quae ruri puero defuerat, quoties eam Romae oblatam fuisse dicemus? Cf. Comm. ex quo patebit, non sollicitandam esse vulgatam lectionem, in qua gravissimum vir doctus mendum sibi reperisse visus est.

146. *porrigit* 16. 21 a m. pr. 60. 65.

147. *non Lycius* 21. 22. — *aut a mangone p.* 18.

148. *Quisquam erit et magno* restitui ex 10. 11. 12. 14-20. 23. 25. 27. 45-50. 54-69. 71. 72. 73. et X codd. Paris. (Alex. Put. Mazarin. I. Thuan. I. Fauchet. et al.) *Quisquam erit in magno* 70. 75. 76. 77. 82. *non a man-*

Idem habitus cunctis, tonsi rectique capilli
Atque hodie tantum propter convivia pexi.
Pastoris duri hic est filius, ille bubulci.
Suspirat longo non visam tempore matrem
Et casulam et notos tristis desiderat haedos
Ingenui vultus puer ingenuique pudoris,
Quales esse decet, quos ardens purpura vestit;
Nec pugillares defert in balnea raucus
Testiculos, nec vellendas iam praebuit alas,
Crassa nec opposito pavidus tegit inguina gutto.

gone petitus Quisquis erit magno 2. 21. 22. 24. 74. et XXV MSS. Paris. et ita coni. Britan. ut sensus sit: quicumque puer erit, non erit acceptus et emtus a mangone divite et magnum servorum numerum habente. Malim reponere: *Quisquam erit et magnus* scil. statura, non pretio: nam proceri servi maioris quam parvi aestimabantur. v. ad III, 240. in Comm. — *poscis* 10. 12. 14–17. 19–27. 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73.

149. *erectique* 12. 61. 62. 63. 67–69. 71–74. *tectique* 47. 48. 64. *rectique* in ceteris et 1.

151. *hic est* pro *est hic* recepi ex 10. 11. 14. 16. 17. 20. 22. Versus 152–161. vulgo ad *bubulci filium* referuntur: unde editores tantum non omnes colon posuere post *bubulci* et *haedos* v. 153. Henninius autem distinctionem post *bubulci* plane sustulit, et post *haedos* punctum substituit pro colo. Sed *bubulci filius* boves potius, non *haedos notos tristis desiderabit;* et oratio fiet tersior molliorque, si iunxeris: *Suspirat longo — ingenui vultus puer* cet. (alius ac tertius, qui *vina dabit* v. 159.) Ita quoque tres certe describentur pueri poetae, cui plures fuisse ex voc. *cunctis* v. 149. intelligitur.

153. *tristis notos* 21.

156. *pupillares — testiculos,* vet. Schol. qui interpretatur: quales habent hi, qui patres non habent, scilicet tumentes in licentia pueritiae. Ita indubie legendum putabat C. Valesius, quia *pugil* primam syllabam corripiat, et exponebat pueriles, iuveniles. Sed hoc sensu vocem legere haud memini, et prima syll. voc. *pugil* anceps fuisse videtur. Produxit eam et Catull. XLII, 5. — *raucos* 16. *draucus* non male 58. 77. probb. Calder., Lubin. et Farnab. Sic ap. Martial. I, 97, 11 sqq. *Una lavamur; adspicit, nihil sursum; Sed spectat oculis devorantibus draucos, Nec otiosis mentulas videt labris.*

157. *velandas* 45. *fellandas* coni. nonnulli.

158. *Cassa* 22. — *apposito* 10. *Crassa nec apposito pavidus te-*

Hic tibi vina dabit, diffusa in montibus illis,
A quibus ipse venit, quorum sub vertice lusit:
Namque una atque eadem est vini patria atque ministri.
Forsitan exspectes, ut Gaditana canoro
Incipiat prurire choro plausuque probatae
Ad terram tremulo descendant clune puellae,
Irritamentum Veneris languentis et acres
Divitis urticae. Maior tamen ista voluptas
Alterius sexus: magis ille extenditur, et mox
Auribus atque oculis concepta urina movetur.
Non capit has nugas humilis domus. Audiat ille
Testarum crepitus cum verbis, nudum olido stans
Fornice mancipium quibus abstinet; ille fruatur
Vocibus obscoenis omnique libidinis arte,
Qui Lacedaemonium pytismate lubricat orbem:
Namque ibi Fortunae veniam damus. Alea turpis,
Turpe et adulterium mediocribus. Haec eadem illi
Omnia quum faciant, hilares nitidique vocantur.
Nostra dabunt alios hodie convivia ludos:
Conditor Iliados cantabitur atque Maronis
Altisoni dubiam facientia carmina palmam.
Quid refert, tales versus qua voce legantur?
Sed nunc dilatis averte negotia curis

net inguina gutto emend. Heins. ad Ovid. Ep. Her. VII, 100.

161. *una est atque eadem* 25. 27. 46-50. 54. 55. 56. 58. 61. 62. 66. *est* non exstat in 15. 57. 59. 60. 63. 64. 67. 68. 69. 71-74. 77. — *magistri* 22.

162. *exspectas* 17. et al. Sed *forsitan* cum subiunctivo iungi solet a Iuvenale (cf. I, 150. V, 156. VIII, 113. XIV, 34.) et aliis. v. Heins. ad Ovid. Ep. Her. IV, 53.

166. *et maior* 22. — *ipsa* 18. 27. 46-50. 54. 58. 64.

167. *incenditur* quidam, nescio qui, legunt, teste Prat.

168. *urina paratur* 27. 46. 47. 48. 54.

173. v. Excurs. ad h. l.

175. *tamen* pro *eadem* 16.

176. *faciunt* 16. 17. id certe melius esse, monet C. Vales.

179. *laudem* pro *palmam* 25. 46. 47. 48. 54. 56-60. 64. ex interpretam.

180. *versus tales* 45.

Et gratam requiem dona tibi, quando licebit
Per totam cessare diem: non feneris ulla
Mentio, nec, prima si luce egressa, reverti
Nocte solet, tacito bilem tibi contrahat uxor,
Humida suspectis referens multicia rugis
Vexatasque comas et vultum auremque calentem.
Protenus ante meum, quidquid dolet, exue limen:
Pone domum et servos et quidquid frangitur illis
Aut perit: ingratos ante omnia pone sodales.
    Interea Megalesiacae spectacula mappae
Idaeum solenne colunt, similisque triumpho
Praeda caballorum Praetor sedet ac, mihi pace
Immensae nimiaeque licet si dicere plebis,
Totam hodie Romam circus capit et fragor aurem
Percutit, eventum viridis quo colligo panni.
Nam si deficeret, moestam attonitamque videres
Hanc urbem, veluti Cannarum in pulvere victis
Consulibus. Spectent iuvenes, quos clamor et audax
Sponsio, quos cultae decet adsedisse puellae;
Spectent hoc nuptae iuxta recubante marito,

183. *totum* 11. 15. 16. 17. 19–24. 45.

186. *multitia* 19. 59.

188. *excute limen* coni. Schrader.

189. *domum, servos* 56. 59. 60.

191. *palmae* pro *mappae* 27. 46. 47. 48. 58. 61. 62. 63. 65–69. 71. 72. 73. prob. Curione.

193. v. Excurs. ad h. l.

194. *nimiaeve* 23.

195. *auram* 59. 60. 66.

198. *in* abest ab 56. 57. 59. 60.

201. 202. Hi versus leguntur h. l. in 1. 2. 14. 17. 18. 19. 46. 49. 50. 70. 74. 75. 76. 81. 82. et XX codd. Paris. sed post v. 159. in quibusdam libris, post v. 161. in 45. in III MSS. Paris. et cod. Iun. Haecmyndano, (sed ibi hoc modo: *Quod pudeat, narras aliquid praesentibus ipsis: Spectant hoc* cet.) post v. 172. in 16., et post v. 164. in 8. 35. 36. (v. Canteri Nov. Lect. III, 6.) et in edd. recentt. Farnab. et al. prob. Grang. Post v. 173. eos inserendos putabat Bahrdt. Prorsus autem absunt ab 10. 11. 12. 15. 16. 20–27. 47. 48. 54–69. 71. 72. 73. 77. et XII codd. Paris. recte forsan, iudice etiam Schurzfl. Ab interpolatore procusi videntur, et a librariis deinde ex margine r...

Quod pudeat narrasse aliquem praesentibus ipsis.
Nostra bibat vernum contracta cuticula solem
Effugiatque togam. Iam nunc in balnea, salva
Fronte, licet vadas, quamquam solida hora supersit
Ad sextam. Facere hoc non possis quinque diebus
Continuis, quia sunt talis quoque taedia vitae
Magna. Voluptates commendat rarior usus.

SATIRA XII.

ARGVMENTVM.

Iuvenalis scribit Corvino, se ob reditum Catulli, amici sui, ex periculosa navigatione vota Diis persoluturum esse. v. 1—16. *Tum describit saevissimam tempestatem, qua coorta arserint vela et amicus, ut praesentissimum effugeret periculum, pretiosam supellectilem in mare abiicere malumque amputare coactus sit, donec tandem, tranquilla coeli serenitate ac sole cum spe vitae redeunte, lacera navis portum Ostiensem tenuerit.* 17—82. *Itaque poeta prae gaudio vix sui compos servos seque ipsum ad festam huius diei laetitiam et sacra Diis, tum maioribus tum domesticis, facienda excitat.* 83—92. *Ne vero quis suspicetur, haec ad hereditatem Catulli captandam spectare, monet, ei tres esse liberos et Novii aut Pacuvii aliorumque heredipetarum, his similium, mores ingeniumque ita ferre, ut patribus ne aegram quidem gallinam aut coturnicem impendant, at pro salute orborum divitumque, Gallitae et Paccii, si vel primum levemque febris sentiant aestum, non modo hecatomben Diis voveant, sed etiam elephantos, si haec animalia in Italiae coelo gignerentur, et servos vel adeo liberos suos, si liceret*

riis locis inserti. Si tamen ab ipsius poetae ingenio profecti sunt, huic loco magis conveniunt, quam aliis. v. Comm. — *Spectant* 17. 18. 19. *Spectant hic* coni. Withof.

202. *narrare* 17.

206. *haec* 45.

per leges, immolarent; quum iucundam, etsi incertam, alant spem, fore, ut, si aegri ex morbo convalescant, ipsi, testamentis mutatis, heredes ex asse scribantur. 93—127. *Hinc indignatione accensus Iuvenalis eiusmodi captatoribus vitam Nestoris et auri montes precatur, sed ea lege, ut nec ament quemquam nec amentur ab ullo.* 128—130.

In prima eaque maxima Satirae parte (v. 1—92.) Iuvenalis hanc exornat ideam: *Natali die mihi dulcior haec lux, qua vota Diis solvenda sunt*

Ob reditum trepidantis adhuc horrendaque passi
Nuper et incolumem sese mirantis amici.

Inde arripit occasionem heredipetas, lepide perstringendi v. 93—130.

Nec suspecta tibi sint haec, Corvine: Catullus,
Pro cuius reditu tot pono altaria, parvos
Tres habet heredes.

Satira plena est festivitatis et facetiarum: quo potissimum refero v. 11. 23. 33 seq. 39. 44. 45. 57 seq. 95—104. 111—127. Prior eius pars mollissimos dulcissimosque amicitiae intimae sensus affectusque spirat, (inpr. v. 1. 10 seq. et 83 seq.) et graves passim (v. 48 seq. 57 seq. et al.) immiscet sententias. Festi quoque diei descriptio v. 83 seq. animatur vita et actione, tamquam in scena peragantur omnia. Ipse denique transitus ad alteram carminis partem v. 93 seq. lepidissimus simul et inopinatissimus est. — Poetices studiosos, ut intelligant, quam varie idem argumentum tractari possit, non poenitebit, primam huius Satirae partem comparasse cum Horat. Od. I, 36. II, 7. III, 14. et Catull. carm. IX. alteram autem cum Luciani Dial. Mort. V—X. et inpr. cum Horat. Sat. 5. lib. II. in qua heredipetarum artes a Tiresia Ulyssi exponuntur et Horatius longe superat Iuvenalem urbanitate et facetiis in delectu tum dispositionis ac formae (quae in nostra quoque Satira admodum quidem venusta est et ingeniosa, sed minus tamen, quam dramatica et διαλογικὴ, qua Flaccus est usus) tum personarum earumque gravissimarum, qui-

bus praeter omnem exspectationem lepida et iocularis tribuitur disputatio de re, quae ingenio earum aptissima quidem, sed a tempore, quo vixerunt, aliena est. — Ceterum et *Corvini* et *Catulli*, amicorum Iuvenalis, non alibi, quod sciam, mentio fit. De aliis *Catullis* v. sup. ad IV, 113. et VIII, 186. Martial. XII, 74. M. Antonin. lib. I. sect. 13. et Capitolini vita Marci c. 3.

Natali, Corvine, die mihi dulcior haec lux,
Qua festus promissa Deis animalia cespes
Exspectat. Niveam Reginae ducimus agnam:
Par vellus dabitur pugnanti Gorgone Maura.
Sed procul extensum petulans quatit hostia funem,
Tarpeio servata Iovi, frontemque coruscat:
Quippe ferox vitulus, templis maturus et arae
Spargendusque mero, quem iam pudet ubera matris
Ducere, qui vexat nascenti robora cornu.
Si res ampla domi similisque affectibus esset,
Pinguior Hispulla traheretur taurus et ipsa

Sat. XII.

1. *carior haec lux* 17. 19. 20. 24. et XX MSS. Paris. *clarior* (h. e. praestantior, vel memorabilior) 11. 21. 22. et quidam codd. Paris. prob. Schurzfl. Alterutra profecto lectio genuina videtur, et vulgata emendationem sapit. Ea tamen exstat in 1. in cod. Put. et aliis.

2. *festus* restitui ex 10. 11. 12. 15–22. 25. 26. 27. 45–50. 55–63. 65–69. 71–74. et plerisque codd. Paris. *festas* 14. 23. 24. 54. 64. 70. 75. 76. 77. 82. nescio quo sensu.

3. *ducimus* revocavi ex 1. 7. 9. 11. 12. 15. 19. 20. 22. 24. 45. 49. 55. et XXXI MSS. Paris. probb. Pith., Schurzfl. et Heins. ad Ovid. Met. XV, 114. *dicemus* 23. *caedimus* in reliquis libris. Sed *ducimus* est doctius, *caedimus* vulgare, quod haud dubie ex marg. in textum irrepsit. v. Comm.

4. *Maurae* 16.

6. *quae fronte coruscat* 20.

7. *maturus templis* 19. — *aris* 15. 21. 22.

11. *Hispula* 27. *Hisbulla* 17 a m. sec. 18. *Gispulla* 66. *his pulla* 11. 15. 16. 17. *Hispello* legendum docuisse Thaddaeum Donnolam de patria Propertii et Bern. Montfaucon., monet Schurzfleisch. — *ipse* 15. 46. 48. 49. 55.

Mole piger nec finitima nutritus in herba,
Laeta sed ostendens Clitumni pascua sanguis
Iret et a grandi cervix ferienda ministro
Ob reditum trepidantis adhuc horrendaque passi
Nuper et incolumem sese mirantis amici.
Nam praeter pelagi casus et fulguris ictum
Evasi densae coelum abscondere tenebrae
Nube una subitusque antennas impulit ignis,
Quum se quisque illo percussum crederet et mox
Attonitus nullum conferri posse putaret
Naufragium velis ardentibus. Omnia fiunt
Talia, tam graviter, si quando poetica surgit
Tempestas. Genus ecce aliud discriminis: audi
Et miserere iterum, quamquam sint cetera sortis

14. *magno* pro *grandi* Serv. ad Virg. Aen. VIII, lapsu memoriae. — *magistro* 21. — Oratio autem h. l. scabra est atque impedita, et vix dubito, quin totus hic versus obelo sit transfigendus et v. 13. pro *sanguis* reponendum *sacri*, quae verba per compendium scripta non admodum differunt. Sic *flumen sacrum* et *sacras undas Clitumni* dixere Virg. et Claud. in Comm. laudati. Ita quoque aptissimum est verbum *ostendens*, scil. niveo pellis colore, quo non satis commode referri potest, si de *sanguine* agitur.

17. *ictus* 9. 21. *et fulminis ictus Evasit* 9. prob. Pith. Recte, opinor, si *et* pro *etiam* dictum acceperis et maiorem distinct. posueris post *Evasit*. Tum *ignis* v. 19. ad fulmen referri potest. Vulgata tamen lectione servata augentur pericula.

18. *coelum densae* 24.

20. *pertusum* 29.

23. *graviter, quando* 11. Schurzfleisch. nota est haec: „Puto legendum *quam quando*. In primigenio exemplari fuerit QUANDO. Maiores literae notabant, syllabam bis legendam; sed exscriptores, ut saepe in bonis auctoribus factum, rei non attendebant: ut tamen versui consulerent, *si quando* posuerunt. Non aliter Schol. legisse, clara eius verba docent: *id est, tales tempestates contingunt navigantibus, quales fingere solent poetae.*“ Nihil horum mihi certe persuasit vir doctus. — *Pontica surgit Tempestas* (h. e. saeva, qualis in Ponto Euxino esse solet) 45. et cod. MS. Ignat. Hannielis, teste ac prob. Lubino. Sed quanto venustior vulgata lectio! vid. Comm.

25. *sunt* 11.

Eiusdem: pars dira quidem, sed cognita multis
Et quam votiva testantur fana tabella
Plurima. Pictores quis nescit ab Iside pasci?
Accidit et nostro similis fortuna Catullo.
Quum plenus fluctu medius foret alveus et iam,
Alternum puppis latus evertentibus undis
Arboris incertae, nullam prudentia cani
Rectoris conferret opem; decidere iactu

27. *templa* pro *fana* 7. e glossa.

31. *emergentibus* 16. — Semper miratus sum, neminem interpretum haesisse in h. l., in quo duo genitivi, *puppis* et *arboris*, vel sine copula, cum voc. *latus* iunguntur, neque commoda exoritur sententia, sive navem h. l. et *puppim* et *arborem*, ut quidam putant, sive, ut alii, malum dici *arborem* censeas. Tandem legi hanc Schurzfl. notam: „Locus mihi non videtur sanus. *Puppis* exponunt de nave, *arboris* etiam: quis inde sensus? Meo iudicio in voce *incertae* latet mendum, et legerim: *Quum plenus fluctu medius foret alveus et iam Alternum puppis latus, evertentibus undis Arboris incurvum, nullam prudentia cani Rectoris quum ferret* (v. mox ad v. 33.) *opem: decidere* cet. Sic consentiunt Scholia: *Latus dabat navis et arbore coacta. Arboris incurvum* dixit malum iam curvatam, quam scil. undae evertunt, quum iam alveus aquis plenus est et latus puppis non minus. Cf. Pontani Analecta II, 11. de *alterno puppis latere*, et de toto h. l. Heins. de Sat. Horat. p. 107. Rigalt. ad Phaedr. f. 50. et Schotti Enodatt. I, 25." Sed bonae latinitatis scriptor malum curvatam non dicet *arboris incurvum*, et oratio praeterea scabra est, nisi ante voc. *nullam* copula *et* vel *ac* inseratur. Non magis probanda explicatio Ach. qui, commate post *undis* posito, verba seqq. ita exponit: *prudentia cani rectoris conferret nullam opem*, scil. periculo *arboris*, navis. Probabilior videtur coniectura Ill. Iacobsii, qui legit *undis Aequoris incerti* monetque, tales undas esse fluctus a diversis et inter se proeliantibus ventis commotos, (v. Claud. in Ruf. I, 90. et Sen. Med. 939.) et hinc etiam ventum, qui crebro mutetur, *incertum* dici, v. c. Prop. II, 7, 71. eodemque sensu *dubios fluctus, pontum, aequor, aestum* Liv. XXXVII, 16. Lucan. V, 569. 602. Claud. in Ruf. I, 72.

32. *incerti* 45. *incerta* 17-23. 25. 46. 47. 48. 55. 58. 59. 60. 65. et X codd. Paris. quod Ascensius exponit: mali arboris incertitudine, incerto hiatu.

33. *cum feret* 24. *cum ferret* 11. 17-20. 22. 45. et plurimi codd. Par.

Coepit cum ventis, imitatus castora, qui se
Eunuchum ipse facit, cupiens evadere damno
Testiculi: adeo medicatum intelligit inguen.
Fundite, quae mea sunt, dicebat, cuncta, Catullus,
Praecipitare volens etiam pulcerrima, vestem
Purpuream, teneris quoque Maecenatibus aptam,
Atque alias, quarum generosi graminis ipsum
Infecit natura pecus, sed et egregius fons
Viribus occultis et Baeticus adiuvat aer.
Ille nec argentum dubitabat mittere, lances
Parthenio factas, urnae cratera capacem
Et dignum sitiente Pholo vel coniuge Fusci.
Adde et bascaudas et mille escaria, multum
Caelati, biberat quo callidus emtor Olynthi.

34. *Castora* legit Koenig de Sat. Rom. p. 81. putans designari hominem impudicum et morbo infami graviter laborantem. Sed vid. Comm.

35. *damna* 46. 47. 48. *damnum* 17.

36. *Testiculi* restitui ex 7. 9. 11. 12. 15. 17–21. 24–27. 45–49. 55. 57. 59. 60. 65. 81. omnibus MSS. Paris. Serv. ad Virg. Ge. I, 58. aliisque exemplis veterrimis, inspectis ab Nic. Heins. quem v. ad Claudian. Cons. Stil. II, 167. ubi permulta hiatus exempla ex Iuvenale aliisque poetis congessit. Cf. sup. ad I, 151. *Testiculo* 23. Vulgata lectio *Testiculorum* emendationem sapit eorum, qui talem hiatum Iuvenali familiarem esse non reputabant. Hinc etiam alii, teste Ascensio, legunt, *cupiens evadere damna Testiculis*, et Mancinellus, *damno Testiculi, atque ideo* cet. in 59. 60. — *meditatum*.

39. *Mecoenatibus* 45. 46. 49. 50. *Moecenatibus* 47. v. sup. ad I, 66.

40. Malim *ipsa Infecit natura*.

41. *et* abest a 15. 23. 71. 73.

44. *Partemio* 21. 22. Forte legendum *Partheniae*. Samos ins. et urbs primum appellata *Παρθενία:* (v. Strabo X. p. 457. Plin. V, 37. ibique Harduin.) nota autem sunt *vasa Samia*. Cf. ad XVI, 6. in Comm.

46. *bascandas* 18. 19. 30. 49. 55. 57. 58. *bascaldas* 15. *bastaudas* 25. *bascaulas* 11. 21. *pascaudrias* 16. *Mascauda* 8. prob. Salmas. — *escalia* 4. 11. 12. 15–24. Nil interest. Sed *escaria* vulgaris scriptura. — *et multum* 22.

47. *biberet* 20. — *calidus* 45. *pallidus* 1. 75. al. *callidus* inge-

Sed quis nunc alius, qua mundi parte, quis audet
Argento praeferre caput rebusque salutem?
*Non propter vitam faciunt patrimonia quidam,
*Sed vitio caeci propter patrimonia vivunt.
Iactatur rerum utilium pars maxima: sed nec
Damna levant. Tunc, adversis urguentibus, illuc
Recidit, ut malum ferro submitteret, ac se

niosius forte quam verius; H. Vales. Praestat autem et auctoritatis et sensus causa.

48. *Ecquis nunc alius* emend. Iacobs, quia in his verbis et praec. nulla plane sit oppositio.

50. *faciant* 21. — *quaedam* 13. Pro *quidam* forte substituendum esse *quique* vel *quisque*, ne haec repugnent iis, quae poeta proxime v. 48. et 49. dixerit, aut totum potius versum una cum seq. propter scabram orationem monacho deberi, qui has lacinias margini adsuerit, dudum suspicatus sum. Postea vidi, idem Bentleio in mentem venisse, qui ad Horat. A. P. v. 337. haec notavit: „Vides hic in mediam narrationem sententiolas has intrudi, putide prorsus et perquam inscite. Quorsum enim hic *Quidam*? quum iam dixerat, ne unum quidem ulla mundi parte vitam patrimonio praeferre? Quale autem illud, *facere patrimonia?* quae scabies locutionis? Quam alienum et pannosum illud *Vitio caeci?* quod eo tantum adsuitur, ut versiculi cento sarciatur. Ergo obelo configendos hos versus 50. et 51. censeo; etiamsi vetus ibi Schol. pro genuinis agnoverit. Solebant olim sententiosa huiusmodi in margine allini, quae postea in contextum irrepserunt. Sic disticha Epimythia, quae singulis Avieni fabulis subiunguntur, omnia supposititia sunt, et in Galeano, quo usus sum, codice nulla comparent." Refragatur Ach. cuius nota est: „Nihil in his verss. inconveniens est nec alienum, nihil quod glossam redoleat, quin immo sententiam omni parte veram illi versus mihi offerre videntur. Adde quod in omnibus codd. legantur, et id certe aliter evenisset, si, ut Bentleius temere affert in medium, ex glossa a monacho assuta nati fuissent."

51. *coeci vitio* 16. 20.

53. Praestiterit *sed nec Damna iuvant*, ne iactura quidem bonorum prodest, quidquam proficit. Dura certe est ellipsis, (v. Comm.) sine qua vulgaris lectio expediri haud potest. Mira tamen haec et vix digna, quae refutentur, Heineckio videntur et videbuntur omnibus, qui silices concoquere didicerunt. — *ingentibus* 45. *vergentibus* 57.

54. *Recidit* 1. 14. 70. 75–77. et XII MSS. Paris. *Accidit* 21 a m. pr. et duo codd. Paris. *De-*

[illegible] augustum. Discriminis ultima, quando SS
[illegible] ulterimus, navem factam minorem.
[illegible] et ventis animam committe, dolato

[illegible] 14. 15 - 41 a m. sec. [illegible] 84 - [illegible] 71 - 74 [illegible] MSS. Purm. solemni [illegible], quod Urang. et [illegible] et in vint. la. [illegible] proprie vel me[illegible] e loco supe[illegible] res illuc vel huc [illegible] pro, res eo jam [illegible] redacta est; (Gall. [illegible] et haec sententia [illegible] l. non illa. Cf. Gro[illegible] et Drakenb. ad Liv. XLIII, [illegible] Ernesti ad Tac. Ann. III, 19. et ad Suet. Claud. c. 9. Heins. ad Ovid. Ep. Her. XIV, 45. et ad Claudian. bell. Gild. v. 22. Ro[illegible]gatur Hein. cujus nota est: „Decidit Praeceps est, quam[illegible]quam sequitur Emped. submitte[illegible]ret, (cf. Corte ad Sall. B. Cat. 22.) et hic congruit; nam decidere significat cadere ex altiore loco et peiorem sortem accipere, ut bene monuit Oudend. ad Suet. Claud. 9. ubi etiam apte laudavit Plin. Ep. IV, 11. nunc eo decidit, ut exsul de senatore fieret.“ Sed hic locus non plane respondet nostro. Ceterum syllaba re aucepe est in verbis compositis, quae a consona incipiunt, et hoc in redeo, redoleo aliisque, quae hiatus vitandi causa literam inserunt. v. Heins. ad Ovid. l. l. idem et Broekhus. ad Prop. IV, 8, 44. Drakenb. ad Sil. I, 309. Scaliger. ad Manil. I. p. 18. et ad Prop. II,

24. Illae Res cedit [illegible] H. Vales. — succideret pro submitteret 7. e gloss. — [illegible] 45 — 49.

5[illegible]. Explicat augustum 21. 23. [illegible]. Explicat [illegible]. Lubinus hoc [illegible]: ut se retum, impeditum et in angustias redactum propter [illegible] fecit expeditiorem, impedimentum mali removens. Sic [illegible] certe dicendum erat explanaret, ut modo submitteret. Plathnerus legit: submitteret. Hoc se Explicat augustum est, quod probant Iacobs et Heinecke. Ille tamen verba seq. sic interpungit: Hoc se Explicat augustum discriminis, ultima quando est. at haec omnia per glossam et hoc sensu sint dicta: In eo apparet summum discriminis, quando quis sponte pericula auget, malum succidens et praecipitans, navemque adeo ea parte privans, sine qua alias se navigari quidem posse videtur. Huic augustum discriminis non latinum videtur et praeferenda distinctio Marshalli, quam et nos nunc submisimus in locum vulgatae: ac se Explicat augustum, discriminis ultima quando (quoniam, quandoquidem) Praesidia est.

56. auferimus 22.

57. Nota Iacobsii est: „Libenter amplecterer dolone pro dolato, si codex offerret. [illegible] — [illegible] — [illegible]

Confisus ligno, digitis a morte remotus
Quatuor aut septem, si sit latissima taeda!
Mox cum reticulis et pane et ventre lagenae
Adspice sumendas in tempestate secures.
Sed postquam iacuit planum mare, tempora postquam
Prospera vectoris fatumque valentius Euro
Et pelago, postquam Parcae meliora benigna
Pensa manu ducunt hilares et staminis albi
Lanificae, modica nec multum fortior aura
Ventus adest: inopi miserabilis arte cucurrit
Vestibus extentis et, quod superaverat unum,
Velo prora suo. Iam deficientibus Austris,
Spes vitae cum sole redit: tum gratus Iulo,
Atque novercali sedes praelata Lavino,
Conspicitur sublimis apex, cui candida nomen
Scrofa dedit, laetis Phrygibus mirabile sumen

κτήνω δόλιον ξύλον ap. Antiphil. Epigr. XXIV. in Brunck. Anal. T. II. p. 175. ubi quaedam notavimus T. II. P. II. p. 55. Vulgatam qui tueri velit, is *dolato* pro *tenui* accipiat. *Gracile lignum* dixit Stat. Sylv. III, 2, 78. Cf. Mitscherl. ad Hor. Od. I, 3, 10." Minus forte arridebit haec interpretatio, quam emendatio illa.

58. *et digitis* 12.

59. *aut septem* 8. 9-24. 27. 45-50. 54-61. 63. 64. 65. 70. 77. 81. 82. *ac septem* 25. 62. 66-69. 71-76. — *lautissima* 8. 9. 22.

61. *Accipe* 21. 64. probb. Britan., Lubino et Farnab. At v. Comm.

62. *mare planum* 22. *latum mare* 15.

63. *vectores* 16. 21. 22. et multi codd. Paris. *victoris* 23. 24. *victori* 45. *vectori* (Catullo) quidam codd. Paris. et ita forte leg. cum H. Vales.

64. *meliore* 15. — *benigne* 16. 19. 24.

66. *non multa* 74. *non multum* 45. *non multo* 25. 27. 46-50. 54-69. 71. 72. 73. At sic turbatur oratio: nam haec quoque verba ad *πρότασιν* pertinent, et *ἀπόδοσις* est v. 67. *inopi miserabilis* cet.

68. *extensis* 10. 11. 12. 15-27. 45-50. 54-69. 71-74. ut *extensum* sup. v. 5.

69. *Velut prona* 22.

70. *tunc gratus* 18. 22.

73. *miserabile* 1. 9. 81. Male! Vetus Scholion est: „aut *mirabile*, quia triginta fetus habuit, aut *miserabile*, quod miseratum

Explicat angustum. Discriminis ultima, quando
Praesidia afferimus, navem factura minorem.
I nunc et ventis animam committe, dolato

cidit 10. 11. 12. 15–21 a m. sec. 22–27. 45–50. 54–69. 71–74. 81. et XXI MSS. Paris. solenni permutatione, prob. Grang. ut respondeat Gall. *il en vint là.* Sed *decidere,* vel proprie vel metaphorice, motum e loco superiori indicat: at *res illuc* vel *huc recidit* dicitur pro, res eo iam rediit, s. huc redacta est; (Gall. *il fut reduit à*) et haec sententia convenit h. l. non illa. Cf. Gronov. et Drakenb. ad Liv. XLIII, 6. Ernesti ad Tac. Ann. III, 59. et ad Suet. Claud. c. 9. Heins. ad Ovid. Ep. Her. XIV, 46. et ad Claudian. bell. Gild. v. 44. Refragatur Hein. cuius nota est: „*Decidit* Praesens est, quamquam sequitur Imperf. *submitteret,* (cf. Corte ad Sall. b. Cat. 44.) et hic congruit; nam *decidere* significat cadere ex altiore loco et peiorem sortem accipere, ut bene monuit Oudend. ad Suet. Claud. 9. ubi etiam apte laudavit Plin. Ep. IV, 11. *nunc eo decidit, ut exsul de senatore fieret.*“ Sed hic locus non plane respondet nostro. Ceterum syllaba *re* anceps est in verbis compositis, quae a consona incipiunt, et brevis in *redeo, redoleo* aliisque, quae hiatus vitandi causa literam inserunt. v. Heins. ad Ovid. l. l. idem et Broekhus. ad Prop. IV, 8, 44. Drakenb. ad Sil. I, 309. Scaliger. ad Manil. I. p. 48. et ad Prop. II, 24. *illuc Res cadit* coni. H. Vales. — *succideret* pro *submitteret* 7. e glossa. — *hac re* pro *ac se* 21. *at se* 27. 46—49.

55. *Explicat augustum* 21. 25. 67. *Explicet* emend. Lubinus hoc sensu: ut se artum, impeditum et in angustias redactum propter malum faciat expeditiorem, impedimentum mali removens. Ac sic certe dicendum erat *explicaret,* ut modo *submitteret.* Plathnerus legit: *submitteret. Hoc se Explicat angustum* cet. quod probant Iacobs et Heinecke. Ille tamen verba seq. sic interpungit: *Hoc se Explicat angustum discriminis, ultima quando* cet. ut haec omnia per gnomen et hoc sensu sint dicta: In eo apparet summum discriminis, quando quis sponte pericula auget, malum succidens et praecipitans, navemque adeo ea parte privans, sine qua alias ne navigari quidem posse videtur. Huic *angustum discriminis* non latinum videtur et praeferenda distinctio Marshalli, quam et nos nunc substituimus in locum vulgatae: *ac se Explicat angustum, discriminis ultima quando* (quoniam, quandoquidem) *Praesidia* cet.

56. *auferimus* 22.

57. Nota Iacobsii est: „Lubenter amplecterer *doloso* pro *dolato,* si codex offerret. *Τόλμα — νεῶν ἀρχηγὲ — οἷον ἐπε-*

Confisus ligno, digitis a morte remotus
Quatuor aut septem, si sit latissima taeda!
Mox cum reticulis et pane et ventre lagenae
Adspice sumendas in tempestate secures.
Sed postquam iacuit planum mare, tempora postquam
Prospera vectoris fatumque valentius Euro
Et pelago, postquam Parcae meliora benigna
Pensa manu ducunt hilares et staminis albi
Lanificae, modica nec multum fortior aura
Ventus adest: inopi miserabilis arte cucurrit
Vestibus extentis et, quod superaverat unum,
Velo prora suo. Iam deficientibus Austris,
Spes vitae cum sole redit: tum gratus Iulo,
Atque novercali sedes praelata Lavino,
Conspicitur sublimis apex, cui candida nomen
Scrofa dedit, laetis Phrygibus mirabile sumen

κτήνῳ δόλιον ξύλον ap. Antiphil. Epigr. XXIV. in Brunck. Anal. T. II. p. 175. ubi quaedam notavimus T. II. P. II. p. 55. Vulgatam qui tueri velit, is *dolato* pro *tenui* accipiat. *Gracile lignum* dixit Stat. Sylv. III, 2, 78. Cf. Mitscherl. ad Hor. Od. I, 3, 10." Minus forte arridebit haec interpretatio, quam emendatio illa.

58. *et digitis* 12.

59. *aut septem* 8. 9-24. 27. 45-50. 54-61. 63. 64. 65. 70. 77. 81. 82. *ac septem* 25. 62. 66-69. 71-76. — *lautissima* 8. 9. 22.

61. *Accipe* 21. 64. probb. Britan., Lubino et Farnab. At v. Comm.

62. *mare planum* 22. *latum mare* 15.

63. *vectoras* 16. 21. 22. et multi codd. Paris. *victoris* 23. 24. *victori* 45. *vectori* (Catullo) quidam codd. Paris. et ita forte leg. cum H. Vales.

64. *meliore* 15. — *benigne* 16. 19. 24.

66. *non multa* 74. *non multum* 45. *non multo* 25. 27. 46-50. 54-69. 71. 72. 73. At sic turbatur oratio: nam haec quoque verba ad *πρότασιν* pertinent, et *ἀπόδοσις* est v. 67. *inopi miserabilis* cet.

68. *extensis* 10. 11. 12. 15-27. 45-50. 54-69. 71-74. ut *extensum* sup. v. 5.

69. *Velut prona* 22.

70. *tunc gratus* 18. 22.

73. *miserabile* 1. 9. 81. Male! Vetus Scholion est: „aut *mirabile*, quia triginta fetus habuit; aut *miserabile*, quod miseratum

Et numquam visis triginta clara mamillis.
Tandem intrat positas inclusa per aequora moles
Tyrrhenamque Pharon porrectaque brachia rursum,
Quae pelago occurrunt medio longeque relinquunt
Italiam. Non sic igitur mirabere portus,
Quos natura dedit. Sed trunca puppe magister
Interiora petit Baianae pervia cymbae
Tuti stagna sinus. Gaudent ibi vertice raso
Garrula securi narrare pericula nautae.
Ite igitur, pueri, linguis animisque faventes
Sertaque delubris et farra imponite cultris,
Ac molles ornate focos glebamque virentem;

sit Phrygibus." — *numen* 29. quod arridere potest, si memineris, *numen* poetis proprie Dei voluntatem eiusque indicium, monitum et oraculum dici. v. Heyne ad Virg. Aen. I, 8. 133. 666. II, 123. III, 372. IV, 611. V, 56. VII, 119. VIII, 78. IX, 661. XI, 232. Ceterum verba *laetis Phrygibus mirabile sumen* parenthesi forte includenda, quoniam mox sequitur vox *clara*, quae ad *scrofam* referenda est.

74. *nusquam* 16.

76. *inclusaque brachia* 15. — *rursus* 10-12. 17-26. 45-50. 54-69. 71-74. *sursum* emend. Schrader.

77. *occurrunt* restitui ex 17-19 a m. sec. 20. 21. 23. 24. 27. 48. 54-68. 71-74. et quibusdam codd. Paris. ut sensus sit: quae alto mari in cornua quasi coeunt, ut ap. Homer. Od. N, 97. δύο προβλῆτες ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, h. e. προσπεταννύουσαι ἑαυτὰς κατὰ τοῦ λιμένος, quomodo haec verba interpretatur Heyne ad Virg. Aen. I, 160. 161. *pelago currunt* 1. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 19 a m. pr. 22. 25. 26. 45-47. 49. 50. 69. 70. 75. 76. 77. 82. et multi codd. Paris. quae verba vulgo exponunt: in altum procurrunt mare. (Schol. vet. *intrant mare et admittunt terram solidam.*) Sed ita *in* vel *per pelagus* dicendum erat.

78. *nec sic* 11.

80. Post *cymbae* et *sinus* punctum positum in 82. et aliis.

81. *Tunc stagnante sinu gaudent ubi* vel *ibi* 10. 11. 12. 15-27. 45-50. 54-69. 71-74. 77. et XXXIII MSS. Paris. prob. Ach. Quae verba vulgo sic explicant: portu tranquillos habente fluctus, tempestate iam sedata, *tunc*, ubi in portum venere. *Tuti stagna sinus* 1. duo codd. Paris. et edd. rec. 84. Pro *delubris* C. Vales. coni. *polubris* seu *pollubris*, h. e. pelvibus, lebetibus. v. Fest. et Non. c. 5. n. 11.

Iam sequar et sacro, quod praestat, rite paratto,
Inde domum repetam, graciles ubi parva coronas
Accipiunt fragili simulacra nitentia cera.
Hic nostrum placabo Iovem Laribusque paternis
Thura dabo atque omnes violae iactabo colores.
Cuncta nitent; longos erexit ianua ramos
Et matutinis operatur festa lucernis.
Nec suspecta tibi sint haec, Corvine. Catullus,
Pro cuius reditu tot pono altaria, parvos
Tres habet heredes. Libet exspectare, quis aegram
Et claudentem oculos gallinam impendat amico
Tam sterili. Verum haec nimia est impensa: coturnix
Nulla umquam pro patre cadet. Sentire calorem
Si coepit locuples Gallita et Paccius orbi,

86. *quod restat* 9 a m. sec. prob. H. Vales.

89. *Hac* 23.

91. *Cuncta micent* 10. *Uncta, nitens longos — operitur f. l.* coni. H. Vales.

92. *operatur* restitui ex 10. 11. 12. 15-27. 45-50. 54. 55. 57-69. 71. 72. 73. 75. 76. 81. et omnibus MSS. Paris. Id vulgo ita interpretantur: *festa* ianua *operatur* sacris, h. e. rem sacram facit, vel ianua mea *operatur festa*, celebrat festivitatem, *matutinis lucernis*, matutino die s. tempore. Bahrdt vertit: *die Thüre feiert schon bei früher Lampen Licht.* Ego malim: *festa* ianua *operatur*, operam dat, *lucernis matutinis*, h. e. servi occupati sunt in lucernis ad ianuam suspendendis et matutino iam tempore accendendis. *Operari* est id. qd. operam dare, v. c. sacris, textis, Musis cet. v. Heyne ad Tibull. II, 1, 65. 3, 36. et ad Virg. Ge. I, 339. Bentl. et Iani ad Horat. Od. III, 14, 16. *operantur* 1. et 8. prob. Pithoeo, qui vellem adiecisset rationem et h. l. sententiam. Schol. vet. exponit, sacrificant. Equidem eodem sensu accipio: *operantur festa* (plur. pro sing.) *lucernis*, h. e. festo hoc die iam mane parantur lucernae. Praestiterit tamen *operitur*, h. e. tegitur, vestitur, (venuste de copia lucernarum, ut mox v. 100. *Legitime fixis vestitur tota tabellis Porticus*) quod ex emendat. Lips. Elect. I, 3. repositum in 70. 7-. 82. probb. Prat., Lubino, Grang. et Schurzfl. Ita et legitur in MS. Scriver.

95. *Neu* coni. Schrader.

98. *cadat* 22. — *dolorem* 22. *colorem* 73. 77.

99. *Gallitta* 17. *Gallica* 46. 48. 49. — *Pactius* 25. 57. 58. 64.

Legitime fixis vestitur tota tabellis
Porticus, exsistunt, qui promittant hecatomben,
Quatenus hic non sunt nec venales elephanti,
Nec Latio, aut usquam nostro sub sidere talis
Belua concipitur; sed furva gente petita
Arboribus Rutulis et Turni pascitur agro,
Caesaris armentum, nulli servire paratum

64. *Patius* 21. *Poeticus* 22. *Pictius* 17. — *orbus* 16.

100. *fraxis* 22. — *libellis* 2. 3. 4. 7. 10. 11. 15. 17. 19–22. 29. 45. omnesque codd. Paris. quod magis satiricum videbatur Schurzfleisch. ut poeta dicat, non tabellas amplius, sed totos libros in porticibus templorum fixos delubraque quasi iis vestita esse. Hinc et vet. Schol. in cod. Schurzfl. *Ironia: tabulis longis.* Eamdem lect. revocavit Ach. adiecta hac nota: *libellis* scil. supplicibus, preces et vota continentibus, templorum parietibus et statuis deorum affixis, appensis.

101. *promittunt* 10. 11. 17–20. 25. 27. 45–50. 54–60. 64. 66. et plerique codd. Paris. Sed nostra lectio auribus gratior est, et vera latinitas postulat, ut formulam loquendi *sunt,* vel *exsistunt* et *inveniuntur, qui* coniunctivus excipiat. Cf. Ernesti ad Cic. Off. I, 2. n. 17. et c. 20. extr. c. 24. pr. Fin. I, 20. al.

102. *Quatinus* multae edd. etiam Hennin. Sed argutantur vett. Grammatici, qui contendunt, *quatenus* esse adverbium, quod *quo fine*, et *quatinus* coniunctionem, quae *quoniam* significet. Nullum esse discrimen, nisi in scriptura, ut in *protenus* et *protinus*, scripturamque per *e* antiquiorem esse, docent Iani ad Horat. Od. III, 24, 30. Cellar. orthogr. lat. T. II. p. 48. ed. Harles. et Casaub. ad Suet. Claud. 26. Ceterum legendum crediderim: *Quatenus hic non sunt res venales elephanti, Nec Latio. Haud usquam — concipitur; sed furva a gente petita* (nisi malis *petitum — armentum*) *Arboribus* cet. — *hi* pro *hic* 15. — *elephantes* 27. 46. 47. 48. 50. 54. 58. 61. 63. 65–68. 71. 73. *elephantis* 45. 49. 55.

103. *haut usquam* 11. *haud usquam* 47. 48. 49. 54. 59. 60. 64. 65. prob. Schurzfl. *aut numquam* 15. 16. — *nostro sub sidere* pro *sub nostro sidere* revocavi ex 10. 61. 62. 63. 65–69. 71. 72. 73.

104. *Belua,* non *Bellua,* 17. 18. 20. 45–50. 59. 60. 64. v. ad IV, 122. — *fulva* 11. — Punctum post *petita* ponendum monet Ach. Sed in nostra quoque distinct. voc. *petita* referendum ad praec. *belua,* et haec per apposit., ut vulgo dicunt, vocatur *Caesaris armentum.*

Privato: siquidem Tyrio parere solebant
Hannibali et nostris ducibus regique Molosso
Horum maiores ac dorso ferre cohortes,
Partem aliquam belli et euntem in proelia turrim.
Nulla igitur mora per Novium, mora nulla per Histrum
Pacuvium, quin illud ebur ducatur ad aras
Et cadat ante lares Gallitae, victima sola
Tantis digna Deis et captatoribus horum.
Alter enim, si concedas mactare, vovebit
De grege servorum magna aut pulcerrima quaeque

107. *Tyrio siquidem* 22. — *servire* pro *parere* 11. 16. 21 a m. sec. 61. 62. 63. 66-69. 71-74. prob. Schurzfl. qui tamen mihi non persuasit, veteris elegantiae esse, idem verbum bis ponere. — *solebat* 16. 21. 22. 23.

109. *et dorso* 10. 16. 18. 19. 20. 22-27. 45-50. 54-69. 71-74. *et dorso ferre cohortis Partem aliquam bellis* (h. e. in proeliis vel in proelia) legendum arbitrabatur H. Vales.

110. *bellique* 9 a m. sec. et 23. haud dubie hiatus vitandi caussa. At v. ad I, 151. — *turmam* pro *turrim* 10. 11. 15. 18. 19 a m. sec. 20 a m. sec. 22. 23. 25. 45-50. 54-69. 71-74. 77. *turbam* 2. 4. 7. 16. 17. 19 a m. pr. 20 a m. pr. 21. 24. 27. Utrumque etiam exhibent omnes codd. Paris. praeter Put.

111. *Phonium* 16. — *Histrum* restitui ex 10. 11. 12. 17. 18. 21. 45-50. 54. 55. 57. 58. 64. 66. 67. 71-74. quoniam et sup. II, 58. in omnibus fere libris legitur *Hister*, quod eiusdem viri nomen esse videtur. *Istrum* 19. 20. 23. 24. 25. 56. 59. 60. 65. 68. *Istram* 14. 15. 16. 22. 27. 61. 62. 63. 65. (Paris. 1512.) 69. 70. 75. 76. 77. 81. 82.

113. *Galittae* 17. 18. *Gallites* 22. *Gallillae* 66. *Gallicae* 45. 48. *Gallinae* 61. 62. 63. 67. — *victima sacra* 10. 15-27. 45-50. 54-69. 71-74. et XXX MSS. Paris. Non male: nam *sacra* poetis etiam dicuntur, quae vel magna vel admirabilia vel praeclara sunt: ut et ἱερὰ ac δῖα ap. Hom. Il. α, 141. 366. β, 536. θ, 416. λ, 194. ρ, 464. et al. Cf. ad Sil. VII, 9. Hinc etiam *sacra* revocavit Ach. Sed maior vis inest τῷ *sola*, modo post *Gallitae* comma ponatur, non post *sola*, et sensus h. l. sit: quae *victima sola tantis deis digna* est. Hinc vulgarem distinctionem mutavi. *sola* exstat in 1. 8. 11-14. 70. 75-82. et V MSS. Paris. in quibus est Put. et Thuan. I.

116. *et* pro *aut* 10. 11. 12. 15-20. 22. 25. 27. 45-50. 54-63. 65-69. 71-74.

Mole piger nec finitima nutritus in herba,
Laeta sed ostendens Clitumni pascua sanguis
Iret et a grandi cervix ferienda ministro
Ob reditum trepidantis adhuc horrendaque passi
Nuper et incolumem sese mirantis amici.
Nam praeter pelagi casus et fulguris ictum
Evasi densae coelum abscondere tenebrae
Nube una subitusque antennas impulit ignis,
Quum se quisque illo percussum crederet et mox
Attonitus nullum conferri posse putaret
Naufragium velis ardentibus. Omnia fiunt
Talia, tam graviter, si quando poetica surgit
Tempestas. Genus ecce aliud discriminis: audi
Et miserere iterum, quamquam sint cetera sortis

14. *magno* pro *grandi* Serv. ad Virg. Aen. VIII, lapsu memoriae. — *magistro* 21. — Oratio autem h. l. scabra est atque impedita, et vix dubito, quin totus hic versus obelo sit transfigendus et v. 13. pro *sanguis* reponendum *sacri*, quae verba per compendium scripta non admodum differunt. Sic *flumen sacrum* et *sacras undas Clitumni* dixere Virg. et Claud. in Comm. laudati. Ita quoque aptissimum est verbum *ostendens*, scil. niveo pellis colore, quo non satis commode referri potest, si de *sanguine* agitur.

17. *ictus* 9. 21. *et fulminis ictus Evasit* 9. prob. Pith. Recte, opinor, si *et* pro *etiam* dictum acceperis et maiorem distinct. posueris post *Evasit*. Tum *ignis* v. 19. ad fulmen referri potest. Vulgata tamen lectione servata augentur pericula.

18. *coelum densae* 24.

20. *pertusum* 29.

23. *graviter, quando* 11. Schurzfleisch. nota est haec: „Puto legendum *quam quando*. In primigenio exemplari fuerit QUANDO. Maiores literae notabant, syllabam bis legendam; sed exscriptores, ut saepe in bonis auctoribus factum, rei non attendebant: ut tamen versui consulerent, *si quando* posuerunt. Non aliter Schol. legisse, clara eius verba docent: *id est, tales tempestates contingunt navigantibus, quales fingere solent poetae.*“ Nihil horum mihi certe persuasit vir doctus. — *Pontica surgit Tempestas* (h. e. saeva, qualis in Ponto Euxino esse solet) 45. et cod. MS. Ignat. Hannielis, teste ac prob. Lubino. Sed quanto venustior vulgata lectio! vid. Comm.

25. *sunt* 11.

Eiusdem: pars dira quidem, sed cognita multis
Et quam votiva testantur fana tabella
Plurima. Pictores quis nescit ab Iside pasci?
Accidit et nostro similis fortuna Catullo.
Quum plenus fluctu medius foret alveus et iam,
Alternum puppis latus evertentibus undis
Arboris incertae, nullam prudentia cani
Rectoris conferret opem; decidere iactu

27. *templa* pro *fana* 7. e glossa.

31. *emergentibus* 16. — Semper miratus sum, neminem interpretum haesisse in h. l., in quo duo genitivi, *puppis* et *arboris*, vel sine copula, cum voc. *latus* iunguntur, neque commoda exoritur sententia, sive navem h. l. et *puppim* et *arborem*, ut quidam putant, sive, ut alii, malum dici *arborem* censeas. Tandem legi hanc Schurzfl. notam: „Locus mihi non videtur sanus. *Puppis* exponunt de nave, *arboris* etiam: quis inde sensus? Meo iudicio in voce *incertae* latet mendum, et legerim: *Quum plenus fluctu medius foret alveus et iam Alternum puppis latus, evertentibus undis Arboris incurvum*, *nullam prudentia cani Rectoris quum ferret* (v. mox ad v. 33.) *opem: decidere* cet. Sic consentiunt Scholia: *Latus dabat navis et arbore coacta. Arboris incurvum* dixit malum iam curvatam, quam scil. undae evertunt, quum iam alveus aquis plenus est et latus puppis non minus. Cf. Pontani Analecta II, 11. de *alterno puppis latere*, et de toto h. l. Heins. de Sat. Horat. p. 107. Rigalt. ad Phaedr. f. 50. et Schotti Enodatt. I, 25." Sed bonae latinitatis scriptor malum curvatam non dicet *arboris incurvum*, et oratio praeterea scabra est, nisi ante voc. *nullam* copula *et* vel *ac* inseratur. Non magis probanda explicatio Ach. qui, commate post *undis* posito, verba seqq. ita exponit: *prudentia cani rectoris conferret nullam opem*, scil. periculo *arboris*, navis. Probabilior videtur coniectura Ill. Iacobsii, qui legit *undis Aequoris incerti*, monetque, tales undas esse fluctus a diversis et inter se proeliantibus ventis commotos, (v. Claud. in Ruf. I, 90. et Sen. Med. 939.) et hinc etiam ventum, qui crebro mutetur, *incertum* dici, v. c. Prop. II, 7, 71. eodemque sensu *dubios fluctus*, *pontum*, *aequor*, *aestum* Liv. XXXVII, 16. Lucan. V, 569. 602. Claud. in Ruf. I, 72.

32. *incerti* 45. *incerta* 17-23. 25. 46. 47. 48. 55. 58. 59. 60. 65. et X codd. Paris. quod Ascensius exponit: mali arboris incertitudine, incerto hiatu.

33. *cum feret* 24. *cum ferret* 11. 17-20. 22. 45. et plurimi codd. Par.

Coepit cum ventis, imitatus castora, qui se
Eunuchum ipse facit, cupiens evadere damno
Testiculi: adeo medicatum intelligit inguen.
Fundite, quae mea sunt, dicebat, cuncta, Catullus,
Praecipitare volens etiam pulcerrima, vestem
Purpuream, teneris quoque Maecenatibus aptam,
Atque alias, quarum generosi graminis ipsum
Infecit natura pecus, sed et egregius fons
Viribus occultis et Baeticus adiuvat aer.
Ille nec argentum dubitabat mittere, lances
Parthenio factas, urnae cratera capacem
Et dignum sitiente Pholo vel coniuge Fusci.
Adde et bascaudas et mille escaria, multum
Caelati, biberat quo callidus emtor Olynthi.

34. *Castora* legit Koenig de Sat. Rom. p. 81. putans designari hominem impudicum et morbo infami graviter laborantem. Sed vid. Comm.

35. *damna* 46. 47. 48. *damnum* 17.

36. *Testiculi* restitui ex 7. 9. 11. 12. 15. 17–21. 24–27. 45–49. 55. 57. 59. 60. 65. 81. omnibus MSS. Paris. Serv. ad Virg. Ge. I, 58. aliisque exemplis veterrimis, inspectis ab Nic. Heins. quem v. ad Claudian. Cons. Stil. II, 167. ubi permulta hiatus exempla ex Iuvenale aliisque poetis congessit. Cf. sup. ad I, 151. *Testiculo* 23. Vulgata lectio *Testiculorum* emendationem sapit eorum, qui talem hiatum Iuvenali familiarem esse non reputabant. Hinc etiam alii, teste Ascensio, legunt, *cupiens evadere damna Testiculis*, et Mancinellus, *damno Testiculi, atque ideo* cet. in 59. 60. — *meditatum*.

39. *Mecoenatibus* 45. 46. 49. 50. *Moecenatibus* 47. v. sup. ad I, 66.

40. Malim *ipsa Infecit natura*.

41. *et* abest a 15. 23. 71. 73.

44. *Partemio* 21. 22. Forte legendum *Partheniae*. Samos ins. et urbs primum appellata *Παρθενία*: (v. Strabo X. p. 457. Plin. V, 37. ibique Harduin.) nota autem sunt *vasa Samia*. Cf. ad XVI, 6. in Comm.

46. *bascandas* 18. 19. 30. 49. 55. 57. 58. *bascaldas* 15. *bastaudas* 25. *bascaulas* 11. 21. *pascaudrias* 16. *Mascauda* 8. prob. Salmas. — *escalia* 4. 11. 12. 15–24. Nil interest. Sed *escaria* vulgaris scriptura. — *et multum* 22.

47. *biberet* 20. — *calidus* 45. *pallidus* 1. 75. al. *callidus* inge-

Sed quis nunc alius, qua mundi parte, quis audet
Argento praeferre caput rebusque salutem?
*Non propter vitam faciunt patrimonia quidam,
*Sed vitio caeci propter patrimonia vivunt.
Iactatur rerum utilium pars maxima: sed nec
Damna levant. Tunc, adversis urguentibus, illuc
Recidit, ut malum ferro submitteret, ac se

niosius forte quam verius; H. Vales. Praestat autem et auctoritatis et sensus causa.

48. *Ecquis nunc alius* emend. Iacobs, quia in his verbis et praec. nulla plane sit oppositio.

50. *faciant* 21. — *quaedam* 13. Pro *quidam* forte substituendum esse *quique* vel *quisque*, ne haec repugnent iis, quae poeta proxime v. 48. et 49. dixerit, aut totum potius versum una cum seq. propter scabram orationem monacho deberi, qui has lacinias margini adsuerit, dudum suspicatus sum. Postea vidi, idem Bentleio in mentem venisse, qui ad Horat. A. P. v. 337. haec notavit: „Vides hic in mediam narrationem sententiolas has intrudi, putide prorsus et perquam inscite. Quorsum enim hic *Quidam*? quum iam dixerat, ne unum quidem ulla mundi parte vitam patrimonio praeferre? Quale autem illud, *facere patrimonia?* quae scabies locutionis? Quam alienum et pannosum illud *Vitio caeci?* quod eo tantum adsuitur, ut versiculi cento sarciatur. Ergo obelo configendos hos versus 50. et 51. censeo; etiamsi vetus ibi Schol. pro genuinis agnoverit. Solebant olim sententiosa huiusmodi in margine allini, quae postea in contextum irrepserunt. Sic disticha Epimythia, quae singulis Avieni fabulis subiunguntur, omnia supposititia sunt, et in Galeano, quo usus sum, codice nulla comparent." Refragatur Ach. cuius nota est: „Nihil in his verss. inconveniens est nec alienum, nihil quod glossam redoleat, quin immo sententiam omni parte veram illi versus mihi offerre videntur. Adde quod in omnibus codd. legantur, et id certe aliter evenisset, si, ut Bentleius temere affert in medium, ex glossa a monacho assuta nati fuissent."

51. *coeci vitio* 16. 20.

53. Praestiterit *sed nec Damna iuvant*, ne iactura quidem bonorum prodest, quidquam proficit. Dura certe est ellipsis, (v. Comm.) sine qua vulgaris lectio expediri haud potest. Mira tamen haec et vix digna, quae refutentur, Heineckio videntur et videbuntur omnibus, qui silices concoquere didicerunt. — *ingentibus* 45. *vergentibus* 57.

54. *Recidit* 1. 14. 70. 75-77. et XII MSS. Paris. *Accidit* 21 a m. pr. et duo codd. Paris. *De-*

Explicat angustum. Discriminis ultima, quando
Praesidia afferimus, navem factura minorem.
I nunc et ventis animam committe, dolato

cidit 10. 11. 12. 15–21 a m. sec. 22–27. 45–50. 54–69. 71–74. 81. et XXI MSS. Paris. solenni permutatione, prob. Grang. ut respondeat Gall. *il en vint là*. Sed *decidere*, vel proprie vel metaphorice, motum e loco superiori indicat: at *res illuc* vel *huc recidit* dicitur pro, res eo iam rediit, s. huc redacta est; (Gall. *il fut reduit à*) et haec sententia convenit h. l. non illa. Cf. Gronov. et Drakenb. ad Liv. XLIII, 6. Ernesti ad Tac. Ann. III, 59. et ad Suet. Claud. c. 9. Heins. ad Ovid. Ep. Her. XIV, 46. et ad Claudian. bell. Gild. v. 44. Refragatur Hein. cuius nota est: „*Decidit* Praesens est, quamquam sequitur Imperf. *submitteret*, (cf. Corte ad Sall. b. Cat. 44.) et hic congruit; nam *decidere* significat cadere ex altiore loco et peiorem sortem accipere, ut bene monuit Oudend. ad Suet. Claud. 9. ubi etiam apte laudavit Plin. Ep. IV, 11. *nunc eo decidit, ut exsul de senatore fieret.*" Sed hic locus non plane respondet nostro. Ceterum syllaba *re* anceps est in verbis compositis, quae a consona incipiunt, et brevis in *redeo*, *redoleo* aliisque, quae hiatus vitandi causa literam inserunt. v. Heins. ad Ovid. l. l. idem et Broekhus. ad Prop. IV, 8, 44. Drakenb. ad Sil. I, 309. Scaliger. ad Manil. I. p. 48. et ad Prop. II, 24. *illuc Res cadit* coni. H. Vales. — *succideret* pro *submitteret* 7. e glossa. — *hac re* pro *ac se* 21. *at se* 27. 46—49.

55. *Explicat augustum* 21. 25. 67. *Explicet* emend. Lubinus hoc sensu: ut se artum, impeditum et in angustias redactum propter malum faciat expeditiorem, impedimentum mali removens. Ac sic certe dicendum erat *explicaret*, ut modo *submitteret*. Plathnerus legit: *submitteret. Hoc se Explicat angustum* cet. quod probant Iacobs et Heinecke. Ille tamen verba seq. sic interpungit: *Hoc se Explicat angustum discriminis, ultima quando* cet. ut haec omnia per gnomen et hoc sensu sint dicta: In eo apparet summum discriminis, quando quis sponte pericula auget, malum succidens et praecipitans, navemque adeo ea parte privans, sine qua alias ne navigari quidem posse videtur. Huic *angustum discriminis* non latinum videtur et praeferenda distinctio Marshalli, quam et nos nunc substituimus in locum vulgatae: *ac se Explicat angustum, discriminis ultima quando* (quoniam, quandoquidem) *Praesidia* cet.

56. *auferimus* 22.

57. Nota Iacobsii est: „Lubenter amplecterer *doloso* pro *dolato*, si codex offerret. *Τόλμα — νεῶν ἀρχηγὲ — οἷον ἐπι-*

Confisus ligno, digitis a morte remotus
Quatuor aut septem, si sit latissima taeda!
Mox cum reticulis et pane et ventre lagenae
Adspice sumendas in tempestate secures.
Sed postquam iacuit planum mare, tempora postquam
Prospera vectoris fatumque valentius Euro
Et pelago, postquam Parcae meliora benigna
Pensa manu ducunt hilares et staminis albi
Lanificae, modica nec multum fortior aura
Ventus adest: inopi miserabilis arte cucurrit
Vestibus extentis et, quod superaverat unum,
Velo prora suo. Iam deficientibus Austris,
Spes vitae cum sole redit: tum gratus Iulo,
Atque novercali sedes praelata Lavino,
Conspicitur sublimis apex, cui candida nomen
Scrofa dedit, laetis Phrygibus mirabile sumen

κτήρω δόλιον ξύλον ap. Antiphil. Epigr. XXIV. in Brunck. Anal. T. II. p. 175. ubi quaedam notavimus T. II. P. II. p. 55. Vulgatam qui tueri velit, is *dolato* pro *tenui* accipiat. *Gracile lignum* dixit Stat. Sylv. III, 2, 78. Cf. Mitscherl. ad Hor. Od. I, 3, 10." Minus forte arridebit haec interpretatio, quam emendatio illa.

58. *et digitis* 12.

59. *aut septem* 8. 9-24. 27. 45-50. 54-61. 63. 64. 65. 70. 77. 81. 82. *ac septem* 25. 62. 66-69. 71-76. — *lautissima* 8. 9. 22.

61. *Accipe* 21. 64. probb. Britan., Lubino et Farnab. At v. Comm.

62. *mare planum* 22. *latum mare* 15.

63. *vectores* 16. 21. 22. et multi codd. Paris. *victoris* 23. 24. *victori* 45. *vectori* (Catullo) quidam codd. Paris. et ita forte leg. cum H. Vales.

64. *meliore* 15. — *benigne* 16. 19. 24.

66. *non multa* 74. *non multum* 45. *non multo* 25. 27. 46-50. 54-69. 71. 72. 73. At sic turbatur oratio: nam haec quoque verba ad *πρότασιν* pertinent, et *ἀπόδοσις* est v. 67. *inopi miserabilis* cet.

68. *extensis* 10. 11. 12. 15-27. 45-50. 54-69. 71-74. ut *extensum* sup. v. 5.

69. *Velut prona* 22.

70. *tunc gratus* 18. 22.

73. *miserabile* 1. 9. 81. Male! Vetus Scholion est: „aut *mirabile*, quia triginta fetus habuit; aut *miserabile*, quod miseratum

Et numquam visis triginta clara mamillis.
Tandem intrat positas inclusa per aequora moles
Tyrrhenamque Pharon porrectaque brachia rursum,
Quae pelago occurrunt medio longeque relinquunt
Italiam. Non sic igitur mirabere portus,
Quos natura dedit. Sed trunca puppe magister
Interiora petit Baianae pervia cymbae
Tuti stagna sinus. Gaudent ibi vertice raso
Garrula securi narrare pericula nautae.
Ite igitur, pueri, linguis animisque faventes
Sertaque delubris et farra imponite cultris,
Ac molles ornate focos glebamque virentem:

sit Phrygibus." — *numen* 29. quod arridere potest, si memineris, *numen* poetis proprie Dei voluntatem eiusque indicium, monitum et oraculum dici. v. Heyne ad Virg. Aen. I, 8. 133. 666. II, 123. III, 372. IV, 611. V, 56. VII, 119. VIII, 78. IX, 661. XI, 232. Ceterum verba *laetis Phrygibus mirabile sumen* parenthesi forte includenda, quoniam mox sequitur vox *clara*, quae ad *scrofam* referenda est.

74. *nusquam* 16.

76. *inclusaque brachia* 15. — *rursus* 10–12. 17–26. 45–50. 54–69. 71–74. *sursum* emend. Schrader.

77. *occurrunt* restitui ex 17–19 a m. sec. 20. 21. 23. 24. 27. 48. 54–68. 71–74. et quibusdam codd. Paris. ut sensus sit: quae alto mari in cornua quasi coeunt, ut ap. Homer. Od. *N*, 97. δύο προβλῆτες ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, h. e. προσπεταννύουσαι ἑαυτὰς κατὰ τοῦ λιμένος, quomodo haec verba interpretatur Heyne ad Virg. Aen. I, 160. 161. *pelago currunt* 1. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 19 a m. pr. 22. 25. 26. 45–47. 49. 50. 69. 70. 75. 76. 77. 82. et multi codd. Paris. quae verba vulgo exponunt: in altum procurrunt mare. (Schol. vet. *intrant mare et admittunt terram solidam.*) Sed ita *in* vel *per pelagus* dicendum erat.

78. *nec sic* 11.

80. Post *cymbae* et *sinus* punctum positum in 82. et aliis.

81. *Tunc stagnante sinu gaudent ubi* vel *ibi* 10. 11. 12. 15–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et XXXIII MSS. Paris. prob. Ach. Quae verba vulgo sic explicant: portu tranquillos habente fluctus, tempestate iam sedata, *tunc*, ubi in portum venere. *Tuti stagna sinus* 1. duo codd. Paris. et edd. rec. 84. Pro *delubris* C. Vales. coni. *polubris* seu *pollubris*, h. e. pelvibus, lebetibus. v. Fest. et Non. c. 5. n. 11.

Iam sequar et sacro, quod praestat, rite peracto,
Inde domum repetam, graciles ubi parva coronas
Accipiunt fragili simulacra nitentia cera.
Hic nostrum placabo Iovem Laribusque paternis
Thura dabo atque omnes violae iactabo colores.
Cuncta nitent; longos erexit ianua ramos
Et matutinis operatur festa lucernis.
Nec suspecta tibi sint haec, Corvine. Catullus,
Pro cuius reditu tot pono altaria, parvos
Tres habet heredes. Libet exspectare, quis aegram
Et claudentem oculos gallinam impendat amico
Tam sterili. Verum haec nimia est impensa: coturnix
Nulla umquam pro patre cadet. Sentire calorem
Si coepit locuples Gallita et Paccius orbi,

86. *quod restat* 9 a m. sec. prob. H. Vales.

89. *Hac* 23.

91. *Cuncta micent* 10. *Uncta, nitens longos — operitur f. l.* coni. H. Vales.

92. *operatur* restitui ex 10. 11. 12. 15-27. 45-50. 54. 55. 57-69. 71. 72. 73. 75. 76. 81. et omnibus MSS. Paris. Id vulgo ita interpretantur: *festa* ianua *operatur* sacris, h. e. rem sacram facit, vel ianua mea *operatur festa*, celebrat festivitatem, *matutinis lucernis*, matutino die s. tempore. Bahrdt vertit: *die Thüre feiert schon bei früher Lampen Licht*. Ego malim: *festa* ianua *operatur*, operam dat, *lucernis matutinis*, h. e. servi occupati sunt in lucernis ad ianuam suspendendis et matutino iam tempore accendendis. *Operari* est id. qd. operam dare, v. c. sacris, textis, Musis cet. v. Heyne ad Tibull. II, 1, 65. 3, 36. et ad Virg. Ge. I, 339. Bentl. et Iani ad Horat. Od. III, 14, 16. *operantur* 1. et 8. prob. Pithoeo, qui vellem adiecisset rationem et h. l. sententiam. Schol. vet. exponit, sacrificant. Equidem eodem sensu accipio: *operantur festa* (plur. pro sing.) *lucernis*, h. e. festo hoc die iam mane parantur lucernae. Praestiterit tamen *operitur*, h. e. tegitur, vestitur, (venuste de copia lucernarum, ut mox v. 100. *Legitime fixis vestitur tota tabellis Porticus*) quod ex emendat. Lips. Elect. I, 3. repositum in 70. 77. 82. probb. Prat., Lubino, Grang. et Schurzfl. Ita et legitur in MS. Scriver.

95. *Neu* coni. Schrader.

98. *cadat* 22. — *dolorem* 22. *colorem* 73. 77.

99. *Gallitta* 17. *Gallica* 46. 48. 49. — *Pactius* 25. 57. 58. 64.

Legitime fixis vestitur tota tabellis
Porticus, exsistunt, qui promittant hecatomben,
Quatenus hic non sunt nec venales elephanti,
Nec Latio, aut usquam nostro sub sidere talis
Belua concipitur; sed furva gente petita
Arboribus Rutulis et Turni pascitur agro,
Caesaris armentum, nulli servire paratum

64. *Patius* 21. *Poeticus* 22. *Pictius* 17. — *orbus* 16.

100. *fraxis* 22. — *libellis* 2. 3. 4. 7. 10. 11. 15. 17. 19 – 22. 29. 45. omnesque codd. Paris. quod magis satiricum videbatur Schurzfleisch. ut poeta dicat, non tabellas amplius, sed totos libros in porticibus templorum fixos delubraque quasi iis vestita esse. Hinc et vet. Schol. in cod. Schurzfl. *Ironia: tabulis longis.* Eamdem lect. revocavit Ach. adiecta hac nota: *libellis* scil. supplicibus, preces et vota continentibus, templorum parietibus et statuis deorum affixis, appensis.

101. *promittunt* 10. 11. 17 – 20. 25. 27. 45 – 50. 54 – 60. 64. 66. et plerique codd. Paris. Sed nostra lectio auribus gratior est, et vera latinitas postulat, ut formulam loquendi *sunt*, vel *exsistunt* et *inveniuntur*, *qui* coniunctivus excipiat. Cf. Ernesti ad Cic. Off. I, 2. n. 17. et c. 20. extr. c. 24. pr. Fin. I, 20. al.

102. *Quatinus* multae edd. etiam Hennin. Sed argutantur vett. Grammatici, qui contendunt, *quatenus* esse adverbium, quod *quo fine*, et *quatinus* coniunctionem, quae *quoniam* significet. Nullum esse discrimen, nisi in scriptura, ut in *protenus* et *protinus*, scripturamque per *e* antiquiorem esse, docent Iani ad Horat. Od. III, 24, 30. Cellar. orthogr. lat. T. II. p. 48. ed. Harles. et Casaub. ad Suet. Claud. 26. Ceterum legendum crediderim: *Quatenus hic non sunt res venales elephanti, Nec Latio. Haud usquam — concipitur; sed furva a gente petita* (nisi malis *petitum — armentum*) *Arboribus* cet. — *hi* pro *hic* 15. — *elephantes* 27. 46. 47. 48. 50. 54. 58. 61. 63. 65 – 68. 71. 73. *elephantis* 45. 49. 55.

103. *haut usquam* 11. *haud usquam* 47. 48. 49. 54. 59. 60. 64. 65. prob. Schurzfl. *aut numquam* 15. 16. — *nostro sub sidere* pro *sub nostro sidere* revocavi ex 10. 61. 62. 63. 65 – 69. 71. 72. 73.

104. *Belua,* non *Bellua,* 17. 18. 20. 45 – 50. 59. 60. 64. v. ad IV, 122. — *fulva* 11. — Punctum post *petita* ponendum monet Ach. Sed in nostra quoque distinct. voc. *petita* referendum ad praec. *belua*, et haec per apposit., ut vulgo dicunt, vocatur *Caesaris armentum.*

Privato: siquidem Tyrio parere solebant
Hannibali et nostris ducibus regique Molosso
Horum maiores ac dorso ferre cohortes,
Partem aliquam belli et euntem in proelia turrim.
Nulla igitur mora per Novium, mora nulla per Histrum
Pacuvium, quin illud ebur ducatur ad aras
Et cadat ante lares Gallitae, victima sola
Tantis digna Deis et captatoribus horum.
Alter enim, si concedas mactare, vovebit
De grege servorum magna aut pulcerrima quaeque

107. *Tyrio siquidem* 22. — *servire* pro *parere* 11. 16. 21 a m. sec. 61. 62. 63. 66–69. 71–74. prob. Schurzfl. qui tamen mihi non persuasit, veteris elegantiae esse, idem verbum bis ponere. — *solebat* 16. 21. 22. 23.

109. *et dorso* 10. 16. 18. 19. 20. 22–27. 45–50. 54–69. 71–74. *et dorso ferre cohortis Partem aliquam bellis* (h. e. in proeliis vel in proelia) legendum arbitrabatur H. Vales.

110. *bellique* 9 a m. sec. et 23. haud dubie hiatus vitandi causa. At v. ad I, 151. — *turmam* pro *turrim* 10. 11. 15. 18. 19 a m. sec. 20 a m. sec. 22. 23. 25. 45–50. 54–69. 71–74. 77. *turbam* 2. 4. 7. 16. 17. 19 a m. pr. 20 a m. pr. 21. 24. 27. Utrumque etiam exhibent omnes codd. Paris. praeter Put.

111. *Phonium* 16. — *Histrum* restitui ex 10. 11. 12. 17. 18. 21. 45–50. 54. 55. 57. 58. 64. 66. 67. 71–74. quoniam et sup. II, 58. in omnibus fere libris legitur *Hister*, quod eiusdem viri nomen esse videtur. *Istrum* 19. 20. 23. 24. 26. 56. 59. 60. 65. 68. *Istram* 14. 15. 16. 22. 27. 61. 62. 63. 65. (Paris. 1512.) 69. 70. 75. 76. 77. 81. 82.

113. *Galittae* 17. 18. *Gallites* 22. *Gallillae* 66. *Gallicae* 45. 48. *Gallinae* 61. 62. 63. 67. — *victima sacra* 10. 15–27. 45–50. 54–69. 71–74. et XXX MSS. Paris. Non male: nam *sacra* poetis etiam dicuntur, quae vel magna vel admirabilia vel praeclara sunt: ut et *ἱερὰ* ac *θεῖα* ap. Hom. Il. α, 141. 366. β, 536. δ, 416. λ, 194. ϱ, 464. et al. Cf. ad Sil. VII, 9. Hinc etiam *sacra* revocavit Ach. Sed maior vis inest τῷ *sola*, modo post *Gallitae* comma ponatur, non post *sola*, et sensus h. l. sit: quae *victima sola tantis deis digna* est. Hinc vulgarem distinctionem mutavi. *sola* exstat in 1. 8. 11–14. 70. 75–82. et V MSS. Paris. in quibus est Put. et Thuan. I.

116. *et* pro *aut* 10. 11. 12. 15–20. 22. 25. 27. 45–50. 54–63. 65–69. 71–74.

Corpora; vel pueris et frontibus ancillarum
Imponet vittas et, si qua est nubilis illi
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etsi
Non sperat tragicae furtiva piacula cervae.
Laudo meum civem, nec comparo testamento
Mille rates: nam si Libitinam evaserit aeger,
Delebit tabulas, inclusus carcere nassae,
Post meritum sane mirandum, atque omnia soli
Forsan Pacuvio breviter dabit. Ille superbus
Incedet victis rivalibus. Ergo vides, quam
Grande operae pretium faciat iugulata Mycenis.
Vivat Pacuvius, quaeso, vel Nestora totum:
Possideat, quantum rapuit Nero: montibus aurum
Exaequet; nec amet quemquam, nec ametur ab ullo!

117. *vel frontibus* 15. Vox *pueris* languet et importuna est, quia modo *servorum* mentio facta eademque sententia bis expressa est. Legendum puto: *nec pueris et frontibus ancillarum Imponet vittas; sed si qua est* cet. h. e. non modo servis, sed etiam filiae.

118. *imponat* 16.

121. *testamentis* 77.

123. *Nassae* 2. et *Nattae* 4. 11. in quibus omnibus scholion vetus legitur: *Nassa* s. *Natta physicus, qui infirmos domunculis suis inclusos curabat.* Sed vulgata lectio multo venustior est, et illud medici nomen Scholiastarum ingenio effictum. *Nattae* etiam exstat in IV MSS. Paris.

126. *Incedit* 15. 21. 22. — vide 27. 47. 48. 58. 66.

D. IVNII IVVENALIS
AQVINATIS
SATIRARVM
LIBER QVINTVS.

SATIRA XIII.

ARGVMENTVM.

Calvinum, cum gemitu et luctu querentem de perfidia amici, qui depositum (decem sestertia) abnegaverat, consolaturus poeta, ipso statim principio, v. 1—12, breviter recenset inculcatque solatia, quae deinde (v. 13—249.) uberius planiusque persequitur, docens, α) non tenuem Calvino censum, adeoque damnum, quod passus sit, mediocre esse et aequo ferendum animo; (v. 7. 8. 13—16.) β) tale flagitium non rarum esse inde ab Saturni aevo, neque viro iam sexagenario longoque rerum usu imbuto miraculo debere esse, his praesertim temporibus, quibus multo graviora quotidie committantur, et egregius sanctusve homo monstro portentoque similis sit; (v. 16—74. et 120—173.) hanc vero improbitatem summamque, qua nunc peieretur, audaciam minime miram videri propter perversas de Diis opiniones ineptamque theologiam, quae contemtum gignat divini numinis efficiatque, ut alii omnino negent Deos esse, qui res humanas curent, alii poenas iis solvere malint, quam periuriorum flagitiorumque fructu carere, alii denique spem impunitatis inde concipiant, quod lenta Deorum ira ipsique exorabiles sint et

quod ille crucem pretium sceleris tulerit, hic diadema; (v. 75—119.) *γ) damna et iniurias suppliciis improborum vel ira ac vindicta non sarciri, et ultionem minuti atque infirmi animi, ideoque maxime feminarum, non virorum, minimeque philosophorum, voluptatem esse;* (v. 174—192.) *δ) improbos mala conscientia, quae poena sit omnium gravissima, cruciari et nocte dieque suum gestare in pectore testem; hinc iis cibum inter dentes crescere, vina displicere vetera, somnos breves ac turbidos esse, minima tonitrua fulguraque pavorem incutere et quemcumque morbum ab infesto Numine immissum videri;* (v. 192—235.) *ε) malos homines, libidini indulgentes, sensim adsciscere consuetudinem peccandi et sic plerumque serius aut citius poenas dare.* (v. 236—249.)

Satira egregia et plena salis sententiarumque gravissimarum. Consolationis etiam momenta proponit exquisitissima et ad vulnus Calvini sanandum efficacissima. Eadem aptissima quoque est ingenio satirico. Neque enim poeta eidem indulget dolori, nec molli affectu insinuat se in tristem amici animum, sed acriter obiurgat eum, quod, quum vir idemque dives ac iam senex sit et perditis vivat temporibus, non viriliter levem ferat iacturam, sed muliebriter ingemiscat vel vindictae ardeat cupiditate, qua res amissae non reparentur, neque reputet videatque, aliis multo acerbiora, quam sibi, accidisse. Inde occasionem petit, corruptos seculi sui mores, a priscis valde diversos, ineptamque theologiam, tamquam praecipuam improbitatis causam, notandi. — Neque tamen dissimulo, quae severo iudici in hac Satira displicere possint et naevi sint corpori egregio inspersi. Primum enim gravissimarum vis sententiarum passim (v. 23 seq. 40 seq. 62 seq. 162 seq.) ostentatione artis et intempestiva doctrina ac frigida declamatione infringitur. Deinde ingrata est earumdem fere rerum sententiarumque repetitio v. 19 seq. et 120 seq., v. 23 seq. et 126 seq. Praeterea ordo rerum dicendarum nonnumquam perturbatur, e. g. v. 199 seq. ubi historia Glauci parum commode imagini malae conscientiae (v. 192—235.)

inseritur; v. 75—119. ubi descriptioni corruptelae morum scelerumque Romae vigentium (v. 16—173.) eorum origo et causae inculcantur, quae ei potius subiungendae erant; v. 120—173. quibus poeta non nova, quae promittit, solatia affert, sed telam potius, v. 23—74. textam et v. 75—119. abruptam, retexit. Denique dispositio carminis et oeconomia parum probanda videtur: nam initio (v. 1—12.) totum eius argumentum omniaque solatia in epitomen quasi redacta exhibentur et deinde copiosa exornantur oratione; quae ratio rhetorem magis decet, quam poetam satiricum. Eamdem tamen Iuvenalis etiam sequutus est in Sat. X. — De tempore, quo haec Satira videatur scripta esse, v. Comm. ad v. 16. 17. et 157.

Exemplo quodcumque malo committitur, ipsi
Displicet auctori. Prima est haec ultio, quod se
Iudice nemo nocens absolvitur, improba quamvis
Gratia fallaci Praetoris vicerit urna.
Quid sentire putas omnes, Calvine, recenti
De scelere et fidei violatae crimine? Sed nec

Sat. XIII.

1. *malum* cod. MS. Hammondi et inde ed. Lond. 1612. teste ac prob. Henninio, quo iudice haec lectio longe elegantior est et magis refert acumen Iuvenalis. Praestiterit ita certe *quodcumque mali*. Sed mea qualicumque sententia vulgaris lectio aptissima est et unice vera; illa autem ab h. l. aliena. *Malum committit exemplo*, qui illud non primus, sed post alios facit. *Exemplo* autem *malo* aliquid *committit* is, qui turpe perpetrat facinus, quod alios male docet et ad idem facinus incitat.

2. *actori* 13. 16. — *haec est* 15. 17.

4. *fallaci* 1. 8. 21. 70. 75. 76. 81. 82. *fallacis Praetoris* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19. 20. 23–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. probb. Lub. et Ach. *Praetoris fallacis* 13. — *urnam* 10. 12. 13. 15. 16. 17. 19–24. 27. 45–50. 54–57. 59–69. 71–74. 77. *fallacem* — *urnam* malebant quidam.

5. *Quid censere putas* 15. — *putas homines* 11. prob. Schurzfl. — *retenti* (h. e. depositi abnegati ac non redditi) coni. Rutgers. Var. Lect. II, 17.

quod ille crucem pretium sceleris tulerit, hic diadema; (v. 75—119.) *γ) damna et iniurias suppliciis improborum vel ira ac vindicta non sarciri, et ultionem minuti atque infirmi animi, ideoque maxime feminarum, non virorum, minimeque philosophorum, voluptatem esse;* (v. 174—192.) *δ) improbos mala conscientia, quae poena sit omnium gravissima, cruciari et n o c t e d i e q u e s u u m g e s t a r e i n p e c t o r e t e s t e m; hinc iis cibum inter dentes crescere, vina displicere vetera, somnos breves ac turbidos esse, minima tonitrua fulguraque pavorem incutere et quemcumque morbum ab infesto Numine immissum videri;* (v. 192—235.) *ε) malos homines, libidini indulgentes, sensim adsciscere consuetudinem peccandi et sic plerumque serius aut citius poenas dare.* (v. 236—249.)

Satira egregia et plena salis sententiarumque gravissimarum. Consolationis etiam momenta proponit exquisitissima et ad vulnus Calvini sanandum efficacissima. Eadem aptissima quoque est ingenio satirico. Neque enim poeta eidem indulget dolori, nec molli affectu insinuat se in tristem amici animum, sed acriter obiurgat eum, quod, quum vir idemque dives ac iam senex sit et perditis vivat temporibus, non viriliter levem ferat iacturam, sed muliebriter ingemiscat vel vindictae ardeat cupiditate, qua res amissae non reparentur, neque reputet videatque, aliis multo acerbiora, quam sibi, accidisse. Inde occasionem petit, corruptos seculi sui mores, a priscis valde diversos, ineptamque theologiam, tamquam praecipuam improbitatis causam, notandi. — Neque tamen dissimulo, quae severo iudici in hac Satira displicere possint et naevi sint corpori egregio inspersi. Primum enim gravissimarum vis sententiarum passim (v. 23 seq. 40 seq. 62 seq. 162 seq.) ostentatione artis et intempestiva doctrina ac frigida declamatione infringitur. Deinde ingrata est earumdem fere rerum sententiarumque repetitio v. 19 seq. et 120 seq., v. 23 seq. et 126 seq. Praeterea ordo rerum dicendarum non- numquam perturbatur, e. g. v. 199 seq. ubi historia [illegible] parum commode imagini malae conscientiae (v. 192—2[illegible]

inseritur; v. 75—119. [illegible] rum scelerumque Romae [illegible] origo et causae inculcantur, [illegible] erant; v. 120—173. quibus [illegible] tit, solatia affert, sed telam [illegible] v. 75—119. abruptam, retexit. [illegible] nis et oeconomia parum probanda [illegible] 1—12.) totum eius argumentum [illegible] tomen quasi redacta exhibentur et [illegible] nantur oratione; quae ratio rhetorem [illegible] poetam satiricum. Eamdem tamen Iuvenalis [illegible] tus est in Sat. X. — De tempore, quo haec [illegible] atur scripta esse, v. Comm. ad v. 16. 17. et [illegible]

Exemplo quodcumque malo committitur, ipsi
Displicet auctori. Prima est haec ultio, quod se
Iudice nemo nocens absolvitur, improba quamvis
Gratia fallaci Praetoris vicerit urna.
Quid sentire putas omnes, Calvine, recenti
De scelere et fidei violatae crimine? Sed nec

Sat. XIII.

1. *malum* cod. MS. Hammondi et inde ed. Lond. 1612. teste ac prob. Henninio, quo iudice haec lectio longe elegantior est et magis refert acumen Iuvenalis. Praestiterit ita certe *quodcumque mali.* Sed mea qualicumque sententia vulgaris lectio aptissima est et unice vera; illa autem ab h. l. aliena. *Malum committit exemplo,* qui illud non primus, sed post alios facit. *Exemplo* autem *malo* aliquid *committit* is, qui turpe perpetrat facinus, quod alios male docet et ad idem faciendum incitat.

2. *actori* 13. 16. — *haec est* 15. 17.

4. *fallaci* 1. 8. 21. 70. 75. 76. 81. 82. *fallacis Praetoris* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19. 20. 25–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. probb. Lub. et Ach. *Praetoris fallacis* 13. — *urnam* 10. 12. 13. 15. 16. 17. 19–24. 27. 45–50. 54–57. 59–69. 71–74. 75. *fallacem* — *urnam* malebant quidam.

5. *Quid censere putas* 15. — *putas homines* 11. prob. Schurzfl. — *recenti* (h. e. depositi abnegati ac non redditi) coni. Rutgers. Var. Lect. II, 17.

quod ille crucem pretium sceleris tulerit, hic diadema; (v. 75—119.) γ) *damna et iniurias suppliciis improborum vel ira ac vindicta non sarciri, et ultionem minuti atque infirmi animi, ideoque maxime feminarum, non virorum, minimeque philosophorum, voluptatem esse;* (v. 174—192.) δ) *improbos mala conscientia, quae poena sit omnium gravissima, cruciari et nocte dieque suum gestare in pectore testem; hinc iis cibum inter dentes crescere, vina displicere vetera, somnos breves ac turbidos esse, minima tonitrua fulguraque pavorem incutere et quemcumque morbum ab infesto Numine immissum videri;* (v. 192—235.) ε) *malos homines, libidini indulgentes, sensim adsciscere consuetudinem peccandi et sic plerumque serius aut citius poenas dare.* (v. 236—249.)

Satira egregia et plena salis sententiarumque gravissimarum. Consolationis etiam momenta proponit exquisitissima et ad vulnus Calvini sanandum efficacissima. Eadem aptissima quoque est ingenio satirico. Neque enim poeta eidem indulget dolori, nec molli affectu insinuat se in tristem amici animum, sed acriter obiurgat eum, quod, quum vir idemque dives ac iam senex sit et perditis vivat temporibus, non viriliter levem ferat iacturam, sed muliebriter ingemiscat vel vindictae ardeat cupiditate, qua res amissae non reparentur, neque reputet videatque, aliis multo acerbiora, quam sibi, accidisse. Inde occasionem petit, corruptos seculi sui mores, a priscis valde diversos, ineptamque theologiam, tamquam praecipuam improbitatis causam, notandi. — Neque tamen dissimulo, quae severo iudici in hac Satira displicere possint et naevi sint corpori egregio inspersi. Primum enim gravissimarum vis sententiarum passim (v. 23 seq. 40 seq. 62 seq. 162 seq.) ostentatione artis et intempestiva doctrina ac frigida declamatione infringitur. Deinde ingrata est earumdem fere rerum sententiarumque repetitio v. 19 seq. et 120 seq., v. 23 seq. et 126 seq. Praeterea ordo rerum dicendarum nonnumquam perturbatur, e. g. v. 199 seq. ubi historia Glauci parum commode imagini malae conscientiae (v. 192—235.)

inseritur; v. 75—119. ubi descriptioni corruptelae morum scelerumque Romae vigentium (v. 16—173.) eorum origo et causae inculcantur, quae ei potius subiungendae erant; v. 120—173. quibus poeta non nova, quae promittit, solatia affert, sed telam potius, v. 23—74. textam et v. 75—119. abruptam, retexit. Denique dispositio carminis et oeconomia parum probanda videtur: nam initio (v. 1—12.) totum eius argumentum omniaque solatia in epitomen quasi redacta exhibentur et deinde copiosa exornantur oratione; quae ratio rhetorem magis decet, quam poetam satiricum. Eamdem tamen Iuvenalis etiam sequutus est in Sat. X. — De tempore, quo haec Satira videatur scripta esse, v. Comm. ad v. 16. 17. et 157.

Exemplo quodcumque malo committitur, ipsi
Displicet auctori. Prima est haec ultio, quod se
Iudice nemo nocens absolvitur, improba quamvis
Gratia fallaci Praetoris vicerit urna.
Quid sentire putas omnes, Calvine, recenti
De scelere et fidei violatae crimine? Sed nec

Sat. XIII.

1. *malum* cod. MS. Hammondi et inde ed. Lond. 1612. teste ac prob. Henninio, quo iudice haec lectio longe elegantior est et magis refert acumen Iuvenalis. Praestiterit ita certe *quodcumque mali*. Sed mea qualicumque sententia vulgaris lectio aptissima est et unice vera; illa autem ab h. l. aliena. *Malum committit exemplo*, qui illud non primus, sed post alios facit. *Exemplo* autem *malo* aliquid *committit* is, qui turpe perpetrat facinus, quod alios male docet et ad idem facinus incitat.

2. *actori* 13. 16. — *haec est* 15. 17.

4. *fallaci* 1. 8. 21. 70. 75. 76. 81. 82. *fallacis Praetoris* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19. 20. 25–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. probb. Lub. et Ach. *Praetoris fallacis* 13. — *urnam* 10. 12. 13. 15. 16. 17. 19–24. 27. 45–50. 54–57. 59–69. 71–74. 75. *fallacem — urnam* malebant quidam.

5. *Quid censere putas* 15. — *putas homines* 11. prob. Schurzfl. — *retenti* (h. e. depositi abnegati ac non redditi) coni. Rutgers. Var. Lect. II, 17.

Tam tenuis census tibi contigit, ut mediocris
Iacturae te mergat onus; nec rara videmus,
Quae pateris. Casus multis hic cognitus ac iam
Tritus et e medio Fortunae ductus acervo.
Ponamus nimios gemitus: flagrantior aequo
Non debet dolor esse viri, nec vulnere maior.
Tu quamvis levium minimam exiguamque malorum
Particulam vix ferre potes, spumantibus ardens
Visceribus, sacrum tibi quod non reddat amicus
Depositum. Stupet haec, qui iam post terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio Consule natus?
An nihil in melius tot rerum proficis usu?
Magna quidem, sacris quae dat praecepta libellis
Victrix Fortunae Sapientia. Ducimus autem
Hos quoque felices, qui ferre incommoda vitae,
Nec iactare iugum, vita didicere magistra.
Quae tam festa dies, ut cesset prodere furem,
Perfidiam, fraudes atque omni ex crimine lucrum
Quaesitum et partos gladio vel pyxide numos?
Rari quippe boni: numerus vix est totidem, quot

8. *videbis* 11. prob. Schurzfl.

9. *hic multis* 16. 25. 27. 45–47. 49. 54. 55. 57. 58. 60. 64. 65.

11. *nimios questus* 7.

13. *laborum* pro *malorum* 17. 20. 21. 29. quod doctius videri potest vel exquisitius. *laboris* 13.

15. *quod non tibi* 16.

16. *hic* 11. 16. 64. *hoc* 10.

18. *An* 1. 10. 12. 13. 14. 23. 21. 54. 64. 70. 75. 76. 77. 82. et IX codd. Paris. *Ac* 11. 19. *Ad* 22. *At* 15–18. 20. 21. 25. 27. 45–50. 55–63. 65–69. 71–74. Eadem varietas est in codd. Paris. — *proficis* restitui ex 10–13. 16–27. 45–47. 49. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. 77. et plerisque MSS. Paris. *proficit* 14. 15. 48. 50. 56. 70. 74. 75. 76. 81. 82. *Stupet haec — natus, Ac nihil — proficit usu!* malebat C. Vales. — *usus* 18 a m. pr.

19. *equidem* 17. 18. 20. 22.

20. *Dicimus* 15. 16. 17 a m. pr. 18. 19. 20 a m. sec. 24–27. 45–50. 54–63. 65. 66–69. 71–74. et dimidia pars codd. Paris. Parum interest.

23. *fures* 45.

24. *ex* abest a 16.

26. *numerus vix est totidem* (scil. hominum bonorum), *quot* (sunt) *Thebarum portae* 1. 13. 14. 18. 48. 70. 75. 76. et V MSS. Paris. ut *exercitui*, *cuius nume-*

Thebarum portae vel divitis ostia Nili.
Nona aetas agitur peioraque saecula ferri
Temporibus, quorum sceleri non invenit ipsa
Nomen et a nullo posuit Natura metallo.
Nos hominum Divumque fidem clamore ciemus,
Quanto Faesidium laudat vocalis agentem
Sportula. Dic senior bulla dignissime, nescis,
Quas habeat Veneres aliena pecunia? nescis,
Quem tua simplicitas risum vulgo moveat, quum
Exigis a quoquam, ne peieret et putet ullis
Esse aliquod numen templis araeque rubenti?
Quondam hoc indigenae vivebant more, prius quam
Sumeret agrestem posito diademate falcem
Saturnus fugiens; tunc, quum virguncula Iuno

que duodecim millium fuit. ap. Corn. Nep. Iphicr. 2. *numero vix sunt totidem* 10. 15–17. 19. 21–27. 45. 46. 47. 49. 50. 55–69. 71–74. 77. et XXIX codd. Paris. e quibus hanc lect. restituit Ach. quae emendationem redolet. *numero sunt vix* 20. *numero vix totidem* 11. *Numerus. vix sunt totidem* malebat Schurzfl. tamquam convenientius stylo poetae.

27. *hostia* 19. 20. 25. 45. 46. 47. 49. 57. 58. 64–67.

28. *Nova* 16. 22. *igitur* 22. Fuere qui coniicerent: *Nunc aetas agitur.* Praestiterit: *Nonne* vel, quod Hein. ingeniose coniecit, *Non aetas agitur* — — *metallo?* Nam *non* saepe dici pro *nonne,* monet ille coll. I, 51. 52. Terent. Andr. IV, 4, 13. V, 2, 11. Heusing. ad Cic. de off. III, 19. Cort. ad Sall. b. Iug. 31. et Heinsio ad Virg. Aen. IX, 143. Alia loca a Schellero in Lex. lat. laudata sunt et a me ad Liv. IV, 4, 2. Sic tamen languet dictio illa *aetas agitur et saecula,* maiorque affirmationi vis inest, ut v. 26. et 27., quam interrogationi.

32. *Quando* legit, certe in vers. german. expressit Bahrdt. Sed vulgata lectio longe aptior, et in ea maior vis est. — *Faesidium* 1. 10. 11. 12. 14. 15. 18. 22. 51. 55. 70. 75. 76. 82. *Fessidium* 20. 24. 25. 27. 47. 48. 50. 56–69. 71–74. 77. *Fesidium* 19. *Phesidium* 21. 23. 45. 46. *Phaesidium* 49. *Phoesidium* 17. *Sesilium* 16. — *laudet* 25. 56. 57. 59. 60.

34. abest a 16. et post v. 35. legitur in 19.

35. *illis* 22.

40. *Saturnus fugiens, et erat virguncula Iuno* 11. plane eleganter et recte, iudice Schurzfl. qui monet, lacunas olim in pri-

Et privatus adhuc Idaeis Iupiter antris.
Nulla super nubes convivia Coelicolarum,
Nec puer Iliacus, formosa nec Herculis uxor
Ad cyathos et iam siccato nectare tergens
Brachia Vulcanus Liparaea nigra taberna.
Prandebat sibi quisque Deus, nec turba Deorum
Talis, ut est hodie, contentaque sidera paucis
Numinibus miserum urguebant Atlanta minori
Pondere. Nondum aliquis sortitus triste profundi
Imperium aut Sicula torvus cum coniuge Pluton.
Nec rota, nec Furiae, nec saxum, aut vulturis atri
Poena; sed infernis hilares sine regibus umbrae.
Improbitas illo fuit admirabilis aevo.

migenio exemplari poetae fuisse, quas librarii, pro captu quisque suo, expleverint. Pro maioribus distinctionibus, v. 41. 45. 49. et 56. positis, substituendae forsan minores et verba *Prandebat* — *Pondere* v. 46–49. parenthesi includenda, ut sic omnia a vocc. *tunc quum* v. 40. pendeant. Hic certe est ordo sententiarum, (cf. v. 53.) neque tot et tam longae propositiones, quas poesis respuit, a luxuriante ingenio abhorrent.

41. *Et primaevus* — *Iupiter* coni. Britan. coll. verbis Claudiani: *Talis ab Idaeis primaevus Iupiter antris Possessi stetit arce poli.* Annotatio Hein. est haec: „Vocem *privatus* corruptam esse statuunt Burmannus primus et secundus ad Prop. III, 1, 27. quorum ille coniecit *Et vagiret adhuc*, hic autem *nutritus* vel *lactatus*, fortasse quia Iovem puerulum adhuc in Idaeis antris vix *privatum* dici potuisse putabant. Sed hanc vocem non nimis premendam esse puto; nil dicere voluit poeta, nisi Iovem nondum regnasse."

44. *et iam* pro *etiam* revocavi ex 23. 25. 45–50. 55–60. 62. 65–69. 71–77. Vetus scholion est: *etiam exsiccato faeculento, aut liquefacto.* Inde Schurzfl. haec notavit: „Schol. forte *saccato* legit. Glossae: *sacco*, *exprimo*, *decolo.* In utribus habebant olim vina. Decolatis igitur exinde faecibus brachia, tamquam oleo aliquo, unxisse ,Vulcanum ait poeta." Praestiterit *nec iam* vel potius *aut iam* ad cyathos erat, *libato nectare tendens* cet. v. Comm.

49. *needum* 21.

50. *Pluto* 16. 17. 18. 22. 23. 24. 64. *Pluton*, *Πλούτων*, dicitur Virg. Aen. VII, 327. Claud. R. P. I, 276. al.

52. *legibus* 24.

Credebant hoc grande nefas et morte piandum,
Si iuvenis vetulo non adsurrexerat et si
Barbato cuicumque puer, licet ipse videret
Plura domi fraga et maiores glandis acervos.
Tam venerabile erat, praecedere quatuor annis,
Primaque par adeo sacrae lanugo senectae!
Nunc, si depositum non infitietur amicus,
Si reddat veterem cum tota aerugine follem,
Prodigiosa fides et Tuscis digna libellis,
Quaeque coronata lustrari debeat agna.
Egregium sanctumque virum si cerno, bimembri
Hoc monstrum puero aut miranti sub aratro

54. *quod* pro *hoc* 13. 17. 19. 20. 21. 23. 24. 27. 45. 49. 54. 55. et XXXIII codd. Paris. Id recepit Ach. *quoque* pro *hoc* 22.

55. *adsurrexerit* 21. 22. 24.

56. *quicumque* 21 a m. pr. — *ille* 22.

57. *fraga* 1. 14. 18. 21 a m. pr. 23. 24. 48. 59. 70. 75. 76. 77. et quidam codd. Paris. in his Alex. *arva* 44 b. 83. 84. *farra* 10-13. 15. 16. 17. 19. 20. 21 a m. sec. 22. 25. 26. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54-58. 60-69. 71-74. et plerique codd. Paris. prob. Autumno, quia *fragorum acervus* custodiri non possit; (!) nec improb. Farnab. quod Iuvenalis respexisse videatur Ovid. Met. V, 131. Sed aurea aetate homines solis arborum fructibus atque herbis victitasse, iam alii monuere. — *maioris* 15. 17.

59. *pars* quidam, probb. Ascensio et Lubino, ut sensus sit: tam venerabilis erat lanugo, quae prima est pars vel initium senectae.

61. *veteres — folles* 21.

62. *tabellis* 10. 16. 20. 23-27. 45-48. 50. 56-59. 64-67. et XII MSS. Paris.

63. *coronanda* 19.

65. *Ut* 17. 21. 49. 55. et codd. quidam Pith. — *aut* restitui ex 11. 15. 23. *et* 10. 12. 16. 17. 19-22. 24-27. 45-50. 54-69. 71-74. *vel* 14. 18. 70. 75. 76. 77. 82. Haud dubie id substitutum ab iis, qui hiatum, Iuvenali familiarem, non concoquebant. v. sup. ad I, 151. — *miranti* revocavi ex 10-13. 16. 17. 19-27. 45-50. 54-69. 71-74. cod. quodam Pith. et omnibus fere MSS. Paris. Nam praeclare sic summum adumbratur monstrum, cuius novitatem ipsum aratrum mirari fingitur, et more poetarum sensus tribuitur rei inanimatae. — *aut miranti sub aratro* 11. 23. *at miranti sub aratro* 16. 17. 19-22. 24. 45. 46. *et miranti iam sub aratro* 10. 12. 25. 27. 47-50. 54-69. 71-74. Sed *iam* insertum ob metum laborantis metri, qui

Legitime fixis vestitur tota tabellis
Porticus, exsistunt, qui promittant hecatomben,
Quatenus hic non sunt nec venales elephanti,
Nec Latio, aut usquam nostro sub sidere talis
Belua concipitur; sed furva gente petita
Arboribus Rutulis et Turni pascitur agro,
Caesaris armentum, nulli servire paratum

64. *Patius* 21. *Poeticus* 22. *Pietius* 17. — *orbus* 16.

100. *fraxis* 22. — *libellis* 2. 3. 4. 7. 10. 11. 15. 17. 19–22. 29. 45. omnesque codd. Paris. quod magis satiricum videbatur Schurzfleisch. ut poeta dicat, non tabellas amplius, sed totos libros in porticibus templorum fixos delubraque quasi iis vestita esse. Hinc et vet. Schol. in cod. Schurzfl. *Ironia: tabulis longis.* Eamdem lect. revocavit Ach. adiecta hac nota: *libellis* scil. supplicibus, preces et vota continentibus, templorum parietibus et statuis deorum affixis, appensis.

101. *promittunt* 10. 11. 17–20. 25. 27. 45–50. 54–60. 64. 66. et plerique codd. Paris. Sed nostra lectio auribus gratior est, et vera latinitas postulat, ut formulam loquendi *sunt,* vel *exsistunt* et *inveniuntur, qui* coniunctivus excipiat. Cf. Ernesti ad Cic. Off. I, 2. n. 17. et c. 20. extr. c. 24. pr. Fin. I, 20. al.

102. *Quatinus* multae edd. etiam Hennin. Sed argutantur vett. Grammatici, qui contendunt, *quatenus* esse adverbium, quod *quo fine*, et *quatinus* coniunctionem, quae *quoniam* significet. Nullum esse discrimen, nisi in scriptura, ut in *protenus* et *protinus*, scripturamque per *e* antiquiorem esse, docent Iani ad Horat. Od. III, 24, 30. Cellar. orthogr. lat. T. II. p. 48. ed. Harles. et Casaub. ad Suet. Claud. 26. Ceterum legendum crediderim: *Quatenus hic non sunt res venales elephanti, Nec Latio. Haud usquam — concipitur; sed furva a gente petita* (nisi malis *petitum — armentum*) *Arboribus* cet. — *hi* pro *hic* 15. — *elephantes* 27. 46. 47. 48. 50. 54. 58. 61. 63. 65–68. 71. 73. *elephantis* 45. 49. 55.

103. *haut usquam* 11. *haud usquam* 47. 48. 49. 54. 59. 60. 64. 65. prob. Schurzfl. *aut numquam* 15. 16. — *nostro sub sidere* pro *sub nostro sidere* revocavi ex 10. 61. 62. 63. 65–69. 71. 72. 73.

104. *Belua,* non *Bellua,* 17. 18. 20. 45–50. 59. 60. 64. v. ad IV, 122. — *fulva* 11. — Punctum post *petita* ponendum monet Ach. Sed in nostra quoque distinct. voc. *petita* referendum ad praec. *belua*, et haec per apposit., ut vulgo dicunt, vocatur *Caesaris armentum.*

Privato: siquidem Tyrio parere solebant
Hannibali et nostris ducibus regique Molosso
Horum maiores ac dorso ferre cohortes,
Partem aliquam belli et euntem in proelia turrim.
Nulla igitur mora per Novium, mora nulla per Histrum
Pacuvium, quin illud ebur ducatur ad aras
Et cadat ante lares Gallitae, victima sola
Tantis digna Deis et captatoribus horum.
Alter enim, si concedas mactare, vovebit
De grege servorum magna aut pulcerrima quaeque

107. *Tyrio siquidem* 22. — *servire* pro *parere* 11. 16. 21 a m. sec. 61. 62. 63. 66–69. 71–74. prob. Schurzfl. qui tamen mihi non persuasit, veteris elegantiae esse, idem verbum bis ponere. — *solebat* 16. 21. 22. 23.

109. *et dorso* 10. 16. 18. 19. 20. 22–27. 45–50. 54–69. 71–74. *et dorso ferre cohortis Partem aliquam bellis* (h. e. in proeliis vel in proelia) legendum arbitrabatur H. Vales.

110. *bellique* 9 a m. sec. et 23. haud dubie hiatus vitandi caussa. At v. ad I, 151. — *turmam* pro *turrim* 10. 11. 15. 18. 19 a m. sec. 20 a m. sec. 22. 23. 25. 45–50. 54–69. 71–74. 77. *turbam* 2. 4. 7. 16. 17. 19 a m. pr. 20 a m. pr. 21. 24. 27. Utrumque etiam exhibent omnes codd. Paris. praeter Put.

111. *Phonium* 16. — *Histrum* restitui ex 10. 11. 12. 17. 18. 21. 45–50. 54. 55. 57. 58. 64. 66. 67. 71–74. quoniam et sup. II, 58. in omnibus fere libris legitur *Hister*, quod eiusdem viri nomen esse videtur. *Istrum* 19. 20. 23. 24. 25. 56. 59. 60. 65. 68. *Istram* 14. 15. 16. 22. 27. 61. 62. 63. 65. (Paris. 1512.) 69. 70. 75. 76. 77. 81. 82.

113. *Galittae* 17. 18. *Gallites* 22. *Gallillae* 66. *Gallicae* 45. 48. *Gallinae* 61. 62. 63. 67. — *victima sacra* 10. 15–27. 45–50. 54–69. 71–74. et XXX MSS. Paris. Non male: nam *sacra* poetis etiam dicuntur, quae vel magna vel admirabilia vel praeclara sunt: ut et ἱερὰ ac δῖα apud Hom. Il. α, 141. 366. β, 536. δ, 416. λ, 194. ρ, 464. et al. Cf. ad Sil. VII, 9. Hinc etiam *sacra* revocavit Ach. Sed maior vis inest τῷ *sola*, modo post *Gallitae* comma ponatur, non post *sola*, et sensus h. l. sit: quae victima sola tantis deis digna est. Hinc vulgarem distinctionem mutavi. *sola* exstat in 1. 8. 11–14. 70. 75–82. et V MSS. Paris. in quibus est Put. et Thuan. I.

116. *et* pro *aut* 10. 11. 12. 15–20. 22. 25. 27. 45–50. 54–63. 65–69. 71–74.

Corpora; vel pueris et frontibus ancillarum
Imponet vittas et, si qua est nubilis illi
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etsi
Non sperat tragicae furtiva piacula cervae.
Laudo meum civem, nec comparo testamento
Mille rates: nam si Libitinam evaserit aeger,
Delebit tabulas, inclusus carcere nassae,
Post meritum sane mirandum, atque omnia soli
Forsan Pacuvio breviter dabit. Ille superbus
Incedet victis rivalibus. Ergo vides, quam
Grande operae pretium faciat iugulata Mycenis.
Vivat Pacuvius, quaeso, vel Nestora totum:
Possideat, quantum rapuit Nero: montibus aurum
Exaequet; nec amet quemquam, nec ametur ab ullo!

117. *vel frontibus* 15. Vox *pueris* languet et importuna est, quia modo *servorum* mentio facta eademque sententia bis expressa est. Legendum puto: *nec pueris et frontibus ancillarum Imponet vittas; sed si qua est* cet. h. e. non modo servis, sed etiam filiae.

118. *imponat* 16.

121. *testamentis* 77.

123. *Nassae* 2. et *Nattae* 4. 11. in quibus omnibus scholion vetus legitur: *Nassa* s. *Natta physicus, qui infirmos domunculis suis inclusos curabat.* Sed vulgata lectio multo venustior est, et illud medici nomen Scholiastarum ingenio effictum. *Nattae* etiam exstat in IV MSS. Paris.

126. *Incedit* 15. 21. 22. — vide 27. 47. 48. 58. 66.

D. IVNII IVVENALIS AQVINATIS SATIRARVM LIBER QVINTVS.

SATIRA XIII.

ARGVMENTVM.

Calvinum, cum gemitu et luctu querentem de perfidia amici, qui depositum (decem sestertia) abnegaverat, consolaturus poeta, ipso statim principio, v. 1—12, breviter recenset inculcatque solatia, quae deinde (v. 13—249.) uberius planiusque persequitur, docens, α) non tenuem Calvino censum, adeoque damnum, quod passus sit, mediocre esse et aequo ferendum animo; (v. 7. 8. 13—16.) β) tale flagitium non rarum esse inde ab Saturni aevo, neque viro iam sexagenario longoque rerum usu imbuto miraculo debere esse, his praesertim temporibus, quibus multo graviora quotidie committantur, et egregius sanctusve homo monstro portentoque similis sit; (v. 16—74. et 120—173.) hanc vero improbitatem summamque, qua nunc peieretur, audaciam minime miram videri propter perversas de Diis opiniones ineptamque theologiam, quae contemtum gignat divini numinis efficiatque, ut alii omnino negent Deos esse, qui res humanas curent, alii poenas iis solvere malint, quam periuriorum flagitiorumque fructu carere, alii denique spem impunitatis inde concipiant, quod lenta Deorum ira ipsique exorabiles sint et

quod ille crucem pretium sceleris tulerit, hic diadema; (v. 75—119.) γ) *damna et iniurias suppliciis improborum vel ira ac vindicta non sarciri, et ultionem minuti atque infirmi animi, ideoque maxime feminarum, non virorum, minimeque philosophorum, voluptatem esse;* (v. 174—192.) δ) *improbos mala conscientia, quae poena sit omnium gravissima, cruciari et n o c t e d i e q u e s u u m g e s t a r e i n p e c t o r e t e s t e m; hinc iis cibum inter dentes crescere, vina displicere vetera, somnos breves ac turbidos esse, minima tonitrua fulguraque pavorem incutere et quemcumque morbum ab infesto Numine immissum videri;* (v. 192—235.) ε) *malos homines, libidini indulgentes, sensim adsciscere consuetudinem peccandi et sic plerumque serius aut citius poenas dare.* (v. 236—249.)

Satira egregia et plena salis sententiarumque gravissimarum. Consolationis etiam momenta proponit exquisitissima et ad vulnus Calvini sanandum efficacissima. Eadem aptissima quoque est ingenio satirico. Neque enim poeta eidem indulget dolori, nec molli affectu insinuat se in tristem amici animum, sed acriter obiurgat eum, quod, quum vir idemque dives ac iam senex sit et perditis vivat temporibus, non viriliter levem ferat iacturam, sed muliebriter ingemiscat vel vindictae ardeat cupiditate, qua res amissae non reparentur, neque reputet videatque, aliis multo acerbiora, quam sibi, accidisse. Inde occasionem petit, corruptos seculi sui mores, a priscis valde diversos, ineptamque theologiam, tamquam praecipuam improbitatis causam, notandi. — Neque tamen dissimulo, quae severo iudici in hac Satira displicere possint et naevi sint corpori egregio inspersi. Primum enim gravissimarum vis sententiarum passim (v. 23 seq. 40 seq. 62 seq. 162 seq.) ostentatione artis et intempestiva doctrina ac frigida declamatione infringitur. Deinde ingrata est earumdem fere rerum sententiarumque repetitio v. 19 seq. et 120 seq., v. 23 seq. et 126 seq. Praeterea ordo rerum dicendarum nonnumquam perturbatur, e. g. v. 199 seq. ubi historia Glauci parum commode imagini malae conscientiae (v. 192—235.)

inseritur; v. 75—119. ubi descriptioni corruptelae morum scelerumque Romae vigentium (v. 16—173.) eorum origo et causae inculcantur, quae ei potius subiungendae erant; v. 120—173. quibus poeta non nova, quae promittit, solatia affert, sed telam potius, v. 23—74. textam et v. 75—119. abruptam, retexit. Denique dispositio carminis et oeconomia parum probanda videtur: nam initio (v. 1—12.) totum eius argumentum omniaque solatia in epitomen quasi redacta exhibentur et deinde copiosa exornantur oratione; quae ratio rhetorem magis decet, quam poetam satiricum. Eamdem tamen Iuvenalis etiam sequutus est in Sat. X. — De tempore, quo haec Satira videatur scripta esse, v. Comm. ad v. 16. 17. et 157.

Exemplo quodcumque malo committitur, ipsi
Displicet auctori. Prima est haec ultio, quod se
Iudice nemo nocens absolvitur, improba quamvis
Gratia fallaci Praetoris vicerit urna.
Quid sentire putas omnes, Calvine, recenti
De scelere et fidei violatae crimine? Sed nec

Sat. XIII.

1. *malum* cod. MS. Hammondi et inde ed. Lond. 1612. teste ac prob. Henninio, quo iudice haec lectio longe elegantior est et magis refert acumen Iuvenalis. Praestiterit ita certe *quodcumque mali.* Sed mea qualicumque sententia vulgaris lectio aptissima est et unice vera; illa autem ab h. l. aliena. *Malum committit exemplo*, qui illud non primus, sed post alios facit. *Exemplo* autem *malo* aliquid *committit* is, qui turpe perpetrat facinus, quod alios male docet et ad idem facinus incitat.

2. *actori* 13. 16. — *haec est* 15. 17.

4. *fallaci* 1. 8. 21. 70. 75. 76. 81. 82. *fallacis Praetoris* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19. 20. 25–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. probb. Lub. et Ach. *Praetoris fallacis* 13. — *urnam* 10. 12. 13. 15. 16. 17. 19–24. 27. 45–50. 54–57. 59–69. 71–74. 75. *fallacem — urnam* malebant quidam.

5. *Quid censere putas* 15. — *putas homines* 11. prob. Schurzfl. — *retenti* (h. e. depositi abnegati ac non redditi) coni. Rutgers. Var. Lect. II, 17.

Tam tenuis census tibi contigit, ut mediocris
Iacturae te mergat onus; nec rara videmus,
Quae pateris. Casus multis hic cognitus ac iam
Tritus et e medio Fortunae ductus acervo.
Ponamus nimios gemitus: flagrantior aequo
Non debet dolor esse viri, nec vulnere maior.
Tu quamvis levium minimam exiguamque malorum
Particulam vix ferre potes, spumantibus ardens
Visceribus, sacrum tibi quod non reddat amicus
Depositum. Stupet haec, qui iam post terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio Consule natus?
An nihil in melius tot rerum proficis usu?
Magna quidem, sacris quae dat praecepta libellis
Victrix Fortunae Sapientia. Ducimus autem
Hos quoque felices, qui ferre incommoda vitae,
Nec iactare iugum, vita didicere magistra.
Quae tam festa dies, ut cesset prodere furem,
Perfidiam, fraudes atque omni ex crimine lucrum
Quaesitum et partos gladio vel pyxide numos?
Rari quippe boni: numerus vix est totidem, quot

8. *videbis* 11. prob. Schurzfl.

9. *hic multis* 16. 25. 27. 45-47. 49. 51. 55. 57. 58. 60. 64. 65.

11. *nimios questus* 7.

13. *laborum* pro *malorum* 17. 26. 21. 29. quod doctius videri potest vel exquisitius. *laboris* 13.

15. *quod non tibi* 16.

16. *hic* 11. 16. 64. *hoc* 10.

18. *An* 1. 10. 12. 13. 14. 23. 21. 54. 64. 70. 75. 76. 77. 82. et IX codd. Paris. *Ac* 11. 19. *Ad* 22. *At* 15-18. 20. 21. 25. 27. 45-50. 55-63. 65-69. 71-74. Eadem varietas est in codd. Paris. — *proficis* restitui ex 10-13. 16-27. 45-47. 49. 54. 55. 57-69. 71. 72. 73. 77. et plerisque MSS. Paris. *proficit* 14. 15. 48. 50. 56. 70. 74. 75. 76. 81. 82. *Stupet haec — natus, Ac nihil — proficit usu!* malebat C. Vales. — *usus* 18 a m. pr.

19. *equidem* 17. 18. 20. 22.

20. *Dicimus* 13. 16. 17 a m. pr. 18. 19. 20 a m. sec. 24-27. 45-50. 54-63. 65. 66-69. 71-74. et dimidia pars codd. Paris. Parum interest.

23. *fures* 45.

24. *ex* abest a 16.

26. *numerus vix est totidem* (scil. hominum bonorum), *quot* (sunt) *Thebarum portae* 1. 13. 14. 18. 48. 70. 75. 76. et V MSS. Paris. ut *exercitui*, *cuius nume-*

Thebarum portae vel divitis ostia Nili.
Nona aetas agitur peioraque saecula ferri
Temporibus, quorum sceleri non invenit ipsa
Nomen et a nullo posuit Natura metallo.
Nos hominum Divumque fidem clamore ciemus,
Quanto Faesidium laudat vocalis agentem
Sportula. Dic senior bulla dignissime, nescis,
Quas habeat Veneres aliena pecunia? nescis,
Quem tua simplicitas risum vulgo moveat, quum
Exigis a quoquam, ne peieret et putet ullis
Esse aliquod numen templis araeque rubenti?
Quondam hoc indigenae vivebant more, prius quam
Sumeret agrestem posito diademate falcem
Saturnus fugiens; tunc, quum virguncula Iuno

que duodecim millium fuit ap. Corn. Nep. Iphicr. 2. *numero vix sunt totidem* 19. 15–17. 19. 21–37. 45. 46. 47. 49. 50. 55–69. 71–74. 77. et XXIX codd. Paris. e quibus hanc lect. restituit Ach. quae emendationem redolet. *numero sunt vix* 20. *numero vix totidem* 11. *Numerus. vix sunt totidem* malebat Schurzfl. tamquam convenientius stylo poetae.

27. *hostia* 19. 20. 25. 45. 46. 47. 49. 57. 58. 61–67.

28. *Nova* 16. 22. *igitur* 22. Fuere qui coniicerent: *Nunc aetas agitur.* Praestiterit: *Nonne* vel, quod Hein. ingeniose coniecit, *Non aetas agitur — — metallo?* Nam *non* saepe dici pro *nonne,* monet ille cl. I, 51. 52. Terent. Andr. IV, 4, 13. V, 2, 11. Heusing. ad Cic. de off. III, 19. Cort. ad Sall. b. Iug. 31. et Heinsio ad Virg. Aen. IX, 143. Alia loca a Schellero in Lex. lat. laudata sunt et a me ad Liv. IV, 4, 2. Sic tamen languet dictio illa *aetas agitur et saecula,* maiorque affirmationi vis inest, ut v. 26. et 27., quam interrogationi.

32. *Quando* legit, certe in vers. german. expressit Bahrdt. Sed vulgata lectio longe aptior, et in ea maior vis est. — *Faesidium* 1. 10. 11. 12. 14. 15. 18. 22. 51. 55. 70. 75. 76. 82. *Fessidium* 20. 24. 25. 27. 47. 48. 50. 56–69. 71–74. 77. *Fesidium* 19. *Phesidium* 21. 23. 45. 46. *Phaesidium* 49. *Phoesidium* 17. *Sesilium* 16. — *laudet* 25. 56. 57. 59. 60.

34. abest a 16. et post v. 35. legitur in 19.

35. *illis* 22.

40. *Saturnus fugiens, et erat virguncula Iuno* 11. plane eleganter et recte, iudice Schurzfl. qui monet, lacunas olim in pri-

Et privatus adhuc Idaeis Iupiter antris.
Nulla super nubes convivia Coelicolarum,
Nec puer Iliacus, formosa nec Herculis uxor
Ad cyathos et iam siccato nectare tergens
Brachia Vulcanus Liparaea nigra taberna.
Prandebat sibi quisque Deus, nec turba Deorum
Talis, ut est hodie, contentaque sidera paucis
Numinibus miserum urguebant Atlanta minori
Pondere. Nondum aliquis sortitus triste profundi
Imperium aut Sicula torvus cum coniuge Pluton.
Nec rota, nec Furiae, nec saxum, aut vulturis atri
Poena; sed infernis hilares sine regibus umbrae.
Improbitas illo fuit admirabilis aevo.

migenio exemplari poetae fuisse, quas librarii, pro captu quisque suo, expleverint. Pro maioribus distinctionibus, v. 41. 45. 49. et 56. positis, substituendae forsan minores et verba *Prandebat* — *Pondere* v. 46–49. parenthesi includenda, ut sic omnia a vocc. *tunc quum* v. 40. pendeant. Hic certe est ordo sententiarum, (cf. v. 53.) neque tot et tam longae propositiones, quas poesis respuit, a luxuriante ingenio abhorrent.

41. *Et primaevus* — *Iupiter* coni. Britan. coll. verbis Claudiani: *Talis ab Idaeis primaevus Iupiter antris Possessi stetit arce poli.* Annotatio Hein. est haec: „Vocem *privatus* corruptam esse statuunt Burmannus primus et secundus ad Prop. III, 1, 27. quorum ille coniecit *Et vagiret adhuc*, hic autem *nutritus* vel *lactatus*, fortasse quia Iovem puerulum adhuc in Idaeis antris vix *privatum* dici potuisse putabant. Sed hanc vocem non nimis premendam esse puto; nil dicere voluit poeta, nisi Iovem nondum regnasse."

44. *et iam* pro *etiam* revocavi ex 23. 25. 45–50. 55–60. 62. 65–69. 71–77. Vetus scholion est: *etiam exsiccato faeculento, aut liquefacto.* Inde Schurzfl. haec notavit: „Schol. forte *saccato* legit. Glossae: *sacco, exprimo, decolo.* In utribus habebant olim vina. Decolatis igitur exinde faecibus brachia, tamquam oleo aliquo, unxisse Vulcanum ait poeta." Praestiterit *nec iam* vel potius *aut iam* ad cyathos erat, *libato nectare tendens* cet. v. Comm.

49. *necdum* 21.

50. *Pluto* 16. 17. 18. 22. 23. 24. 64. *Pluton*, *Πλούτων*, dicitur Virg. Aen. VII, 327. Claud. R. P. I, 276. al.

52. *legibus* 24.

Credebant hoc grande nefas et morte piandum,
Si iuvenis vetulo non adsurrexerat et si
Barbato cuicumque puer, licet ipse videret
Plura domi fraga et maiores glandis acervos.
Tam venerabile erat, praecedere quatuor annis,
Primaque par adeo sacrae lanugo senectae!
Nunc, si depositum non infitietur amicus,
Si reddat veterem cum tota aerugine follem,
Prodigiosa fides et Tuscis digna libellis,
Quaeque coronata lustrari debeat agna.
Egregium sanctumque virum si cerno, bimembri
Hoc monstrum puero aut miranti sub aratro

54. *quod* pro *hoc* 13. 17. 19. 20. 21. 23. 24. 27. 45. 49. 54. 55. et XXXIII codd. Paris. Id recepit Ach. *quoque* pro *hoc* 22.

55. *adsurrexerit* 21. 22. 24.

56. *quicumque* 21 a m. pr. — *ille* 22.

57. *fraga* 1. 14. 18. 21 a m. pr. 23. 24. 48. 59. 70. 75. 76. 77. et quidam codd. Paris. in his Alex. *arva* 44 b. 83. 84. *farra* 10–13. 15. 16. 17. 19. 20. 21 a m. sec. 22. 25. 26. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54–58. 60–69. 71–74. et plerique codd. Paris. prob. Autumno, quia *fragorum acervus* custodiri non possit; (!) nec improb. Farnab. quod Iuvenalis respexisse videatur Ovid. Met. V, 131. Sed aurea aetate homines solis arborum fructibus atque herbis victitasse, iam alii monuere. — *maioris* 15. 17.

59. *pars* quidam, probb. Ascensio et Lubino, ut sensus sit: tam venerabilis erat lanugo, quae prima est pars vel initium senectae.

61. *veteres — folles* 21.

62. *tabellis* 10. 16. 20. 23–27. 45–48. 50. 56–59. 64–67. et XII MSS. Paris.

63. *coronanda* 19.

65. *Ut* 17. 21. 49. 55. et cod. quidam Pith. — *aut* restitui ex 11. 15. 23. *et* 10. 12. 16. 17. 19–22. 24–27. 45–50. 54–69. 71–74. *vel* 14. 18. 70. 75. 76. 77. 82. Haud dubie id substitutum ab iis, qui hiatum, Iuvenali familiarem, non concoquebant. v. sup. ad I, 151. — *miranti* revocavi ex 10–13. 16. 17. 19–27. 45–50. 54–69. 71–74. cod. quodam Pith. et omnibus fere MSS. Paris. Nam praeclare sic summum adumbratur monstrum, cuius novitatem ipsum aratrum mirari fingitur, et more poetarum sensus tribuitur rei inanimatae. — *aut miranti sub aratro* 11. 23. *et miranti sub aratro* 16. 17. 19–22. 24. 45. 46. *et miranti iam sub aratro* 10. 12. 25. 27. 47–50. 54–69. 71–74. Sed *iam* insertum ob metum laborantis metri, qui

Piscibus inventis et fetae comparo mulae,
Sollicitus, tamquam lapides effuderit imber
Examenve apium longa consederit uva
Culmine delubri, tamquam in mare fluxerit amnis
Gurgitibus miris et lactis vortice torrens.
Intercepta decem quereris sestertia fraude
Sacrilega? Quid si bis centum perdidit alter
Hoc arcana modo? maiorem tertius illa
Summam, quam patulae vix ceperat angulus arcae?
Tam facile et pronum est, superos contemnere testes,
Si mortalis idem nemo sciat! Adspice, quanta

vanus est. *aut mirantis iam* 15. *pueroque miranti* 13. *puero admiranti* cod. quidam Pith. *mirandis* 1. 14. 18. 70. 75. 76. 77. 81. 82. et nonnulli codd. Paris. probante Schurzfl. qui monet, *pisces mirandos* dici, ut inf. v. 70. *gurgites miros*, quod inter θαυμάσια ἀκούσματα referantur. Sed nostra lectio longe venustior est, haec emendationem sapit et quidem ineptam: non enim *pisces* sunt *mirandi*, sed mirandum est, quod *sub aratro inventi* sint. *vel liranti sub aratro* ingeniose emend. Gatak. ad Antonin. p. 253. et Dusaulx coll. Varr. R. R. I, 29. *tertio quum arant iacto semine, boves lirare dicuntur*.

66. *fetae* scripsi pro *foetae*. v. ad XI, 40.

68. *Examenve* pro *Examenque* legendum semper putavi, et nunc recepi ex 11.

69. *delubrum* 11, quod pro *delubrorum* positum suspicabatur Schurzfl.

70. *Gurgitibus niveis* vel *nigris* coni. Schrader, et *rubris* cel. Iacobs, qui haec adnotavit: „Vulgatam forte defendas ex Virg. Ge. I, 477. Iuvenalis tamen antitheses captandi consuetudo efficit, ut existimem, pro *miris* significantius olim vocabulum fuisse positum. Inter prodigia, quae Caesaris mortem portendebant, puteos fluviosque cruorem manantes laudant Virg. Ge. I, 485. Cic. de Div. II, 27. et Dio LXII, 1. p. 1002." His vero non opus esse coniecturis, quum *gurgites miri* sint inusitati, qui hominibus admirationem timoremque iniiciant, monet Hein. — *aut lactis* praestiterit. Ita quoque legendum censet Iacobs. — *vertice* 12. 21. 22. v. ad VI, 524.

73. *ille* 12. 15. 16. 17. 19–24. 27 a m. sec. 45. et omnes codd. Paris. e quibus illud restituit Ach. *illo* 25. 27 a m. pr. 47. 48. 56–60. 64. 65.

74. *Partem* 77. — *ceperit* 23.

75. *est* non exstat in 24.

76. *sciet* 15.

Voce neget? quae sit ficti constantia vultus?
Per Solis radios Tarpeiaque fulmina iurat
Et Martis frameam et Cirrhaei spicula vatis,
Per calames venatricis pharetramque Puellae,
Perque tuum, pater Aegaei Neptune, tridentem;
Addit et Herculeos arcus hastamque Minervae,
Quidquid habent telorum armamentaria coeli.
Si vero et pater est: Comedam, inquit, flebile nati
Sinciput elixi Pharioque madentis aceto.
    Sunt, in Fortunae qui casibus omnia ponant
Et nullo credant mundum rectore moveri,
Natura volvente vices et lucis et anni;

81. *Aegei* al. etiam Hennin. Sed *Aegeus*, *Αἰγεύς*, Thesei pater, a quibusdam Pandionis II., ab aliis Scyrii, ab aliis Phemii, (v. Heyne ad Apollod. p. 871. sqq.) a nemine vero, quod sciam, Neptuni filius editur. Eum quidem in mare Aegaeum se praecipitasse eique dedisse nomen, fabulantur Diodor. IV, 62. 63. Pausan. I, 22, 5. et Hygin. f. 43. non vero, eum propterea filium Neptuni creditum esse, quod nonnulli suspicantur. Illud quoque mare non *Αἰγεῖον*, sed *Αἰγαῖον* dicitur. Fac tamen, *Neptunum* etiam *Aegei patrem* esse editum, haec appellatio Dei, cui a poetis multi tribuuntur filii, admodum h. l. ieiuna est, ne quid gravius dicam. Multo exquisitior vulgata lectio *Aegaei*, a nobis restitnta, quae etiam in plerisque certe codd. mss. reperiretur, nisi hi diphthongos respuerent. v. Comm.

82. *Addidit* 16. 23.

84. *Si verum pater* 24. — et abest ab 15. 24. 25. 27. 46. 47. 49. 54–58. 60. 64. 65.

86. *Sunt, qui in Fortunae iam casibus* 10. 12. 17. 19–22. 24–27. 45–47. 49. 50. 54–69. 71–74. 77. et XXX MSS. Paris. prob. Ach. cujus nota est: „Hanc lectionem nostram fecimus, etsi aliter euphonia postulat, propterea quod non inutile prorsus nobis visum est τὸ *iam*, h. e. ea etiam aetate. Nam a Lucretio Epicureorum doctrina, qua omnis providentia deorum tollitur, tantopere invaluerat, ut pars altera Romanorum ei sectae fuerit addicta, alterae sectae Stoicorum, pauci Academicorum, quos notat v. 90 seq.“ *Sunt qui Fortunae iam casibus* 16. 23. et quidam codd. Paris. *Sunt, qui Fortunae sub casibus* 13. *Sunt qui Fortunae iam lapsibus* 30. — *ponunt* 10–13. 15. 16. 45. 50. 60–63. 65. 68. 69. 71–74. 77. Sic et mox v. 87. *credunt* 10. 11. 12. 15. 16. 22. 25. 27. 45. 46.

Atque ideo intrepidi quaecumque altaria tangunt.
Est alius, metuens ne crimen poena sequatur:
Hic putat esse Deos et peierat, atque ita secum:
Decernat, quodcumque volet, de corpore nostro
Isis et irato feriat mea lumina sistro,
Dummodo vel caecus teneam, quos abnego, numos.
Et phthisis et vomicae putres et dimidium crus
Sunt tanti? Pauper locupletem optare podagram
Ne dubitet Ladas, si non eget Anticyra, nec
Archigene. Quid enim velocis gloria plantae
Praestat et esuriens Pisaeae ramus olivae?
Ut sit magna, tamen certe lenta ira Deorum est.
Si curant igitur cunctos punire nocentes,
Quando ad me venient? sed et exorabile Numen
Fortasse experiar: solet his ignoscere. multi
Committunt eadem diverso crimina fato:
Ille crucem sceleris pretium tulit, hic diadema.
Sic animum dirae trepidum formidine culpae
Confirmant. Tunc te sacra ad delubra vocantem
Praecedit, trahere immo ultro ac vexare paratus.

47. 49. 50. 54–58. 60–64. 65. 68. 69. 71–74. 77. At v. sup. ad XII, 101.

89. *Atque ergo* 11.

91. *at peierat* 16.

96. *semper* pro *pauper* 16.

97. *Ne* restitui ex 2. 21. 25. 56–60. 62. 64. 66. 68. 69. 71–76. et nonnullis MSS. Paris. *Nec* 1. 3. 5. 10. 11. 12. 14–20. 22. 23. 24. 27. 45–50. 54. 55. 61. 63. 65. 67. 70. 77. 82. *Non* 11. Malim *Num dubitet Ladas?* — *dubitat* 3. 5. 10. 22. 23. 27 a m. pr. *dubitat*, vel *dubitet*: *laudas*, si bet. 2. 3. 5. 10. 11. 12. 15. 17. 19–22. 24–27. 45–49. 55–60. 65. 66. 67. *laudes* 16. 23. Sexcenties nomina propria sic corrupta.

99. *Praestet* 16.

101. *curent* 10.

102. *veniet* 45. 46. 47. 57. 58. — *sed exorabile* 19. *sed explorabile* 15. *si et exorabile* 11. unde Schurzfl. coni. *Siet!* (sit ita, fiat, ἐῤῥίφθω κύβος) *Exorabile numen* cet.

103. *is* 45. 46. 47. 49.

105. *pretium* vel *precium sceleris* 10. 17. 19–22. 24–27. 45–50. 54–69. 71–74.

106. *intrepidum* 23.

107. *confirmat* 15. 27. 54. 58. 64. — *avocantem* 24.

108. *et vexare* 10.

Nam quum magna malae superest audacia causae,
Creditur a multis fiducia. Mimum agit ille,
Urbani qualem fugitivus scurra Catulli:
Tu miser exclamas, ut Stentora vincere possis,
Vel potius, quantum Gradivus Homericus: Audis,
Iupiter, haec, nec labra moves, quum mittere vocem
Debueras vel marmoreus vel aeneus? aut cur
In carbone tuo charta pia thura soluta
Ponimus et sectum vituli iecur albaque porci
Omenta? Ut video, nullum discrimen habendum est
Effigies inter vestras statuamque Vagelli.
Accipe, quae contra valeat solatia ferre,
Et qui nec Cynicos, nec Stoica dogmata legit

114. *committere* 11. 13. 18. 21. 22. 60. *emittere* 28. 68.

115. *Debueris* 17. 20. 21. 22. *Deberes* 11. — *aenus* 46. 48. *aheneus* 13. 25. 49. 50. 57. 59–63. 66. 67. 68. 71. 72. 73. 77. v. sup. ad III, 285.

118. *est* non exstat in 18.

119. *Vagelli* 1. 14. 70. 75. 76. 82. et IV MSS. Paris. Vetus scholion est: *qui, ut vos, stultissimus accepit statuam.* Designatur forte idem *Vagellius* Mutinensis et declamator, cui mulinum cor tribuitur inf. XVI, 23. *Bacilli* 10. 11. 16. 17. 19. 20. 21. 29. 45. *Batilae* 23. *Bathulli* 16. *Batilli* 18. 22. 24–27. 46–49. 54. 55. 57. 58. 61–64. 65. (Paris. 1512.) 66–69. 71. 72. 73. 77. *Batylli* 50. 60. 65. *Bathylli* 56. 59. 60. 74. 81. probb. Britann. Grang. Prat. et aliis, ut non sit *Bathyllus* ille pantomimus, de quo v. sup. ad VI, 63. sed adolescens Samius, cuius insigni pulcritudine Anacreon non magis, quam Polycrates, tyrannus Samius, captus dicitur, et de quo Apul. Florid. II. sub finem: *In Samo, quae modica est insula in mari Icario, templum Iunonis antiquitus famigeratum conspici, cuius ante aram* STATVA *erat Bathylli, a Polycrate tyranno dicata, qua nihil umquam affectatius fuit.* Cf. Winckelm. A. z. G. d. K. p. 55. Alterutrum Bathyllum eiusque *statuam*, privatam certe, nec in publico loco positam, non sine risu notari, monet Ach. Sed utriusque Bathylli mentio parum apta h. l. cui maxima potius vis inest, si *Vagellii* vel alius cuiuscumque hominis stulti ac fatui nomen memoratur. Cf. sup. I, 129–132.

120. *qui* 16. — *valeant* 46. 47. 49. 64.

121. *Et* ab h. l. alienum videtur. Forte leg. *Hic* vel *Is.*

Atque ideo intrepidi quaecumque altaria tangunt.
Est alius, metuens ne crimen poena sequatur:
Hic putat esse Deos et peierat, atque ita secum:
Decernat, quodcumque volet, de corpore nostro
Isis et irato feriat mea lumina sistro,
Dummodo vel caecus teneam, quos abnego, numos.
Et phthisis et vomicae putres et dimidium crus
Sunt tanti? Pauper locupletem optare podagram
Ne dubitet Ladas, si non eget Anticyra, nec
Archigene. Quid enim velocis gloria plantae
Praestat et esuriens Pisaeae ramus olivae?
Ut sit magna, tamen certe lenta ira Deorum est.
Si curant igitur cunctos punire nocentes,
Quando ad me venient? sed et exorabile Numen
Fortasse experiar: solet his ignoscere. multi
Committunt eadem diverso crimina fato:
Ille crucem sceleris pretium tulit, hic diadema.
Sic animum dirae trepidum formidine culpae
Confirmant. Tunc te sacra ad delubra vocantem
Praecedit, trahere immo ultro ac vexare paratus.

47. 49. 50. 54 – 58. 60 – 64. 65. 68. 69. 71 – 74. 77. At v. sup. ad XII, 101.

89. *Atque ergo* 11.

91. *at peierat* 16.

96. *semper pro pauper* 16.

97. *Ne restitui ex* 2. 21. 25. 56. 60. 62. 64. 66. 68. 69. 71 – 76. et nonnullis MSS. Paris. *Nec* 1. 3. 5. 10. 11. 12. 14 – 20. 22. 23. 24. 27. 45 – 50. 54. 55. 61. 63. 65. 67. 70. 77. 82. *Non* 11. Malim *Num dubitet Ladas?* — *dubitat* 3. 5. 10. 22. 23. 27 a m. pr. *dubitat*, vel *dubitet*: *laudas*, si cet. 2. 3. 5. 10. 11. 12. 15. 17. 19 – 22. 24 – 27. 45 – 49. 55 – 60. 65. 66. 67. *laudes* 16. 23. Sexcenties nomina propria sic corrupta.

99. *Praestet* 16.

101. *curent* 10.

102. *veniet* 45. 46. 47. 57. 58. — *sed exorabile* 19. *sed explorabile* 15. *si et exorabile* 11. unde Schurzfl. coni. *Siet!* (sit ita, fiat, ἐῤῥίφθω κύβος) *Exorabile numen* cet.

103. *is* 45. 46. 47. 49.

105. *pretium* vel *precium sceleris* 10. 17. 19 – 22. 24 – 27. 45 – 50. 54 – 69. 71 – 74.

106. *intrepidum* 23.

107. *confirmat* 15. 27. 54. 58. 64. — *avocantem* 24.

108. *et vexare* 10.

Nam quum magna malae superest audacia causae,
Creditur a multis fiducia. Mimum agit ille,
Urbani qualem fugitivus scurra Catulli:
Tu miser exclamas, ut Stentora vincere possis,
Vel potius, quantum Gradivus Homericus: Audis,
Iupiter, haec, nec labra moves, quum mittere vocem
Debueras vel marmoreus vel aeneus? aut cur
In carbone tuo charta pia thura soluta
Ponimus et sectum vituli iecur albaque porci
Omenta? Ut video, nullum discrimen habendum est
Effigies inter vestras statuamque Vagelli.
Accipe, quae contra valeat solatia ferre,
Et qui nec Cynicos, nec Stoica dogmata legit.

114. *committere* 11. 13. 18. 21. 22. 60. *emittere* 28. 68.

115. *Debueris* 17. 20. 21. 22. *Deberes* 11. — *aenus* 46. 48. *aheneus* 13. 25. 49. 50. 57. 59–63. 66. 67. 68. 71. 72. 73. 77. v. sup. ad III, 285.

118. *est* non exstat in 18.

119. *Vagelli* 1. 14. 70. 75. 76. 82. et IV MSS. Paris. Vetus scholion est: *qui, ut vos, stultissimus accepit statuam.* Designatur forte idem *Vagellius* Mutinensis et declamator, cui mulinum cor tribuitur inf. XVI, 23. *Bacilli* 10. 11. 16. 17. 19. 20. 21. 29. 45. *Batilae* 23. *Bathulli* 16. *Batilli* 18. 22. 24–27. 46–49. 54. 55. 57. 58. 61–64. 65. (Paris. 1512.) 66–69. 71. 72. 75. 77. *Batylli* 50. 60. 65. *Bathylli* 56. 59. 60. 74. 81. probb. Britann. Graug. Prat. et aliis, ut non sit *Bathyllus* ille pantomimus, de quo v. sup. ad VI, 63. sed adolescens Samius, cuius insigni pulcritudine Anacreon non magis, quam Polycrates, tyrannus Samius, captus dicitur, et de quo Apul. Florid. II. sub finem: *In Samo, quae modica est insula in mari Icario, templum Iunonis antiquitus famigeratum conspici, cuius ante aram* STATVA *erat Bathylli, a Polycrate tyranno dicata, qua nihil umquam affectatius fuit.* Cf. Winckelm. A. z. G. d. K. p. 55. Alterutrum Bathyllum eiusque *statuam*, privatam certe, nec in publico loco positam, non sine risu notari, monet Ach. Sed utriusque Bathylli mentio parum apta h. l. cui maxima potius vis inest, si *Vagellii* vel alius cuiuscumque hominis stulti ac fatui nomen memoratur. Cf. sup. I, 129–132.

120. *qui* 16. — *valeant* 46. 47. 49. 64.

121. *Et* ab h. l. alienum videtur. Forte leg. *Hic* vel *Is*.

A Cynicis tunica distantia, non Epicurum
Suspicit exigui laetum plantaribus horti.
Curentur dubii medicis maioribus aegri;
Tu venam vel discipulo committe Philippi.
Si nullum in terris tam detestabile factum
Ostendis, taceo; nec pugnis caedere pectus
Te veto, nec plana faciem contundere palma,
Quandoquidem accepto claudenda est ianua damno
Et maiore domus gemitu, maiore tumultu
Planguntur numi, quam funera. Nemo dolorem
Fingit in hoc casu, vestem deducere summam
Contentus, vexare oculos humore coacto.
Ploratur lacrumis amissa pecunia veris.

123. *Suscipit* 17. 20. 21. 22. 24. 45. 60. 65.

124. *medicis melioribus* 4. e glossa.

129. *cludenda* 48.

131. *Planguntor* malebat Iacobs, acerbe increpatus ab Hein. — *et nemo* 15. — *dolores* 13. 16. 17. 20. 25. 27. 45 – 49. 54 – 60. 64. 74.

132. *in occasu* 10. 16 – 23. 47. 49. 54. 55. 57. 58. 62. 66 – 69. 71 – 74. et omnes fere codd. Paris. non improb. Ach. si ita interpungantur haec verba et explicentur: *maiori tumultu planguntur nummi, quam funera; nemo dolorem fingit: in occasu* autem amici *vestem deducere* cet., h. e. amissa pecunia maiori dolore lugetur quam funus parentis; tunc scil. quum pecunia amittitur, nemo, contentus vulgo in occasu amici fictas lacrymas effundere, nemo, inquam, fingit dolorem. — *deducere* restitui ex 10. 13. 18 – 20 a m. sec. 22 – 24. 45. 74. plerisque codd. Paris. et aliis, quos laudant Heins. ad Ovid. Amor. I, 7, 48. et vir doctus in Misc. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 298. *diducere* in reliquis libris, quod etiam non ineptum forte, si exposueris: distrahere tantum, pectoris nudandi plangendique causa. Sed illud dolori, etiam ficto, convenientius videtur. Sic ap. Ovid. Met. VI, 405. *Dicitur unus Flesse Pelops, humeroque suas ad pectora postquam Deduxit vestes:* et ap. Senec. Troad. v. 86 seq. de choro Iliadum, Hectoris Priamique mortem lugente: *veste remissa Substringe sinus, uteroque tenus Pateant artus;* et v. 102. seq. *cadat ex humeris Vestis apertis; utrumque tegat Suffulta latus: iam nuda vacant Pectora dextras* cet. Cf. sup. ad X, 153.

Sed si cuncta vides simili fora plena querela,
Si, decies lectis diversa parte tabellis,
Vana supervacui dicunt chirographa ligni,
Arguit ipsorum quos litera gemmaque princeps
Sardonychus, loculis quae custoditur eburnis:
Ten', o delicias! extra communia censes
Ponendum? Qui tu gallinae filius albae,

136. *diversa in parte* 10. 11. 12. 16–27. 45–50. 54–69. 71–74.

137. *ducunt* 16. — Pro *ligni* h. l. et inf. XVI, 41. ubi idem legitur versus, vel *lini* vel *signi* reponendum putabat Heins. ad Ovid. ex Ponto II, 9, 69. ut vel linea intelligerentur vincula, tabellis testamentisque obsignandis adhiberi solita, vel *chirographum* et *signum* coniungerentur, ut ap. Cic. ad Att. II, 20. Sed vulgata quoque lectio non inepta videtur. v. Comm.

139. *Sardonychus* 68. 74. 77. 81. *Sardonichus* 19. 55. 72. *Sardonycus* 10. 50. 54. 64. 67. *Sardonicus* 12. 15–20. 23–27. 43–48. 56–63. 65. 66. 69. 71. 73. Eadem forte lectionis varietas in MSS. Paris. nam *Sardonychus* in XXX codd. exstare, quod Ach. notavit, vix crediderim. Hoc tamen eo praeeunte revocavi, etsi illa vocis forma non nisi Iuvenalis usus est. *Sardonychum* quidam codd. et edd. recentt. Sed genit. plur. voc. *sardonyx*, *σαρδόνυξ, υχος*, ab h. l. alienus est et dicendum potius fuisset *gemmarum princeps sardonyx*. *sardonicum* 21. *sardonyches* ed. Prat. et al.

140. *Ten' o delicias* 14. 21–24. 48. 70. 82. Recte, opinor, et venuste, modo eo, quo curavi, modo exclamandi interrogandique signa ponantur. v. Comm. *Te nunc delicias* 10. 11. 12. 15–20. 25. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 51–69. 71–77. et omnes codd. Paris. prob. Ach. *Cur te delicias* 13. *Te nunc deliciarum inter communia* male coni. Schurzfl. Manso autem haec adnotavit: „Legendum videtur: *Ten' et delicias extra* cet. Sunt *deliciae* numi, (decem sestertia) quos in deliciis habitos, sed amissos Calvinus luget, sensusque verborum: Num te et tua a communi mortalium sorte exemtum iri sperare potes? De Adiectivo, remotiori Pronomini accommodato, v. interp. ad Sallust. Iug. 49, 5. et Sanctii Min. IV, 8." Eidem verba Sat. VI, 47. non accurate et vere a me explicata videntur. Sed vellem meliora nos docuisset. Mihi quidem neque haec meis praeferenda videntur.

141. *qua tu* 15. *quod tu* 13. *quia tu* 10. 11. 12. 17. 19. 25. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54. 55. 57. 58. 60–69. 71. 72. 73. 75. 76. 77. Forte legendum: *qui tu gallinae filius Afrae.* Gallinae Africanae s. Numidicae, si Varroni et Pli-

Nos viles pulli nati infelicibus ovis?
Rem pateris modicam et mediocri bile ferendam,
Si flectas oculos maiora ad crimina. Confer
Conductum latronem, incendia sulphure coepta
Atque dolo, primos quum ianua colligit ignes;
Confer et hos, veteris qui tollunt grandia templi
Pocula adorandae robiginis et populorum
Dona vel antiquo positas a rege coronas.
Haec ibi si non sunt, minor exstat sacrilegus, qui
Radat inaurati femur Herculis et faciem ipsam
Neptuni; qui bracteolam de Castore ducat.
An dubitet, solitus totum conflare Tonantem?
Confer et artifices mercatoremque veneni

mio fides habenda, *novissimae sunt peregrinarum avium in mensas Romanorum receptae propter ingratum virus*, et tamen in delicatis veterum cibis maxime praedicantur. Sola itaque raritas iis videtur auxisse pretium, quod et Petron. c. 93. innuit his verbis: *Afrae volucres placent palato, Quod non sunt faciles* scil. paratu. Cf. Bochart. Hieroz. P. II. lib. I. c. 19. et Wernsdorf Poet. lat. min. T. III. p. 70. Hinc *gallinae filius Afrae* proverbii loco quis dici potest eo sensu, quo *phoenix* quis dicitur, aut sup. VI, 165. *Rara avis in terris nigroque simillima cycno.* Cf. Erasmi proverb. II, 1, 21.

142. *Nos viles, populus* 11. *Nos viles populi* 16. *Nos vilis populis* 21. 22. *Nos vilis populus* 7. 12. 13. 17. 20. 29. Eadem varietas est in MSS. Paris. Posterius arridebat Schurzfl. ut eo sensu haec dicta sint, quo Horatiana: *Nos numerus sumus, fruges consumere nati.* Sed venustior est lectio vet. Schol. et editt. recentt. qua *viles pulli* opponuntur *gallinae albae.*

144. *Si confers oculos* 11. quod arrisisse Schurzfl. mireris. Cui enim placebit idem verbum, vario sensu bis in eodem versu positum?

147. *his* 46. 48. 49. — *veteres* 27. 54. 58. *veteris aevi* 72. — *tollunt qui* 17.

148. *rubiginis* 17. 22. 60. 64. et optimi codd. Paris. Sed *robiginis* in antiquiss. MSS. aliis locis legitur. v. Heins. ad Ovid. Fast. IV, 907. et Virg. Ge. I, 151.

150. *tibi* 16. 47. 48. 54. 58. — *minor est an sacrilegus, qui — ducat?* coni. H. Vales.

153. *dubitat* 18. 22. — *solus* 23. 24. *solitus dubitet* 25. — *An dubitet stolidus* t. c. T.? emend. H. Vales. quia *solitus* sit sine sensu.

154. *artificem* 15. 16. 17. — *mercatoresque* 19.

Et deducendum corio bovis in mare, cum quo
Clauditur adversis innoxia simia fatis.
Haec quota pars scelerum, quae custos Gallicus Urbis
Usque a lucifero, donec lux occidat, audit?
Humani generis mores tibi nosse volenti
Sufficit una domus. Paucos consume dies, et
Dicere te miserum, postquam illinc veneris, aude.
Quis tumidum guttur miratur in Alpibus? aut quis
In Meroe crasso maiorem infante mamillam?
Caerula quis stupuit Germani lumina, flavam
Caesariem et madido torquentem cornua cirro?
Nempe quod haec illis natura est omnibus una.
Ad subitas Thracum volucres nubemque sonoram
Pygmaeus parvis currit bellator in armis:
Mox impar hosti raptusque per aera curvis
Unguibus a saeva fertur grue. Si videas hoc
Gentibus in nostris, risu quatiare: sed illic
Quamquam eadem assidue spectentur proelia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno.
Nullane periuri capitis fraudisque nefandae
Poena erit? Abreptum crede hunc graviore catena

158. *Vix* 13. — *ab* 21.

161. *illuc* 11. 15. 21. *illic* 22. *istinc* 77.

162. *miretur* 13.

165. *et* abest ab 15. 24. — *madidum* 22. — *cyrro* 17. 20. *madidos torquentem in cornua cirros* emend. Salmas. in Epist. de Coma. Non male! Durior certe dictio: *torquentem cornua e madido cirro.*

166. *hic* 22. *illis* 50.

167. *volucres Thracum* 15.

169. *torvis* 16.

170. *haec* 23.

171. *quatiare* 1. 14. 17. 64. 70. 75. 76. 81. *quaterere* Marshall. *quatiere* 10–13. 15. 16. 18. 19. 21. 23–27. 45–50. 54–63. 65–69. 71–74. 77. minus venuste. *quatiaris et illic* 20. 22.

172. Vox *quamquam* ab h. l. plane aliena videtur, et vix dubito, quin totus hic versus ab ingenio interpolatoris profectus sit. *Quando eadem assidue spectantur proelia* coni. Iacobs monetque, *quando* esse pro *quandoquidem* et sic narrationem terminari, ut v. 166. — *Assidue quamquam* 16. 17. — *spectantur* 10. 15. 16. 18. 19. 22–24. 45.

175. *affectum* 16. 29. *arreptum* 21. 22. — *maiore* 7.

Protenus et nostro (quid plus velit ira?) necari
Arbitrio: manet illa tamen iactura, nec umquam
Depositum tibi sospes erit. Sed corpore trunco
Invidiosa dabit minimus solatia sanguis:
At vindicta bonum vita iucundius ipsa.
Nempe hoc indocti, quorum praecordia nullis
Interdum aut levibus videas flagrantia causis.
Quantulacumque adeo est occasio, sufficit irae.
Chrysippus non dicet idem nec mite Thaletis
Ingenium dulcique senex vicinus Hymetto,
Qui partem acceptae saeva inter vincla cicutae
Accusatori nollet dare. Plurima felix
Paulatim vitia atque errores exuit omnes,
Prima docet rectum Sapientia: quippe minuti
Semper et infirmi est animi exiguique voluptas
Ultio. Continuo sic collige, quod vindicta
Nemo magis gaudet, quam femina. Cur tamen hos tu
Evasisse putes, quos diri conscia facti
Mens habet attonitos et surdo verbere caedit
Occultum quatiente animo tortore flagellum?
Poena autem vehemens ac multo saevior illis,
Quas et Caedicius gravis invenit et Rhadamanthus,
Nocte dieque suum gestare in pectore testem.

177. *movet tamen illa* 16.

180. *bonum est* 15. 16.

182. *nullis, Interdum levibus* 11.

184. *dicit* 16. 23. 24. 60. 65.

186. *saevae* 26. 27. 46. 48. 50. 57–60. 64. *saeve* 47.

188. *ast errores exsuit omnes Prima docens r. S.* legisse vet. Schol. suspicabatur Schurzfl. At sensum forte loci huius, ut toties, non percepit. v. Comm.

189. *docens* 10–13. 15–22. 25. 27. 45–50. 54–58. 60–63. 65–69. 71–74. et omnes paene codd. Paris. prob. Ach.

193. *putas* 16. 17. 20–22.

194. *caeco verbere pulsat* 77.

195. *quatiens* 13. 20. 21. 22. 24. *quatiens animum terrore* 4.

197. *Caedicius* recepi ex 1. 17. 21. *Cecidius* 20. 22. 45. *Seditius* 18. 23. 60. *Caeditius* in reliquis libris. — *aut Rhadamanthus* 23. 61. 62, 63. 66–69. 71–74. 77. *Radamanthus* 18. 20. 45. *Rhadamantus* [illegible]. *Radamantus* 17. 19. Sed Gr. Ῥαδάμανθυς dicitur.

Spartano cuidam respondit Pythia vates:
Haud impunitum quondam fore, quod dubitaret
Depositum retinere et fraudem iure tueri
Iurando. Quaerebat enim, quae numinis esset
Mens et an hoc illi facinus suaderet Apollo?
Reddidit ergo metu, non moribus; et tamen omnem
Vocem adyti dignam templo veramque probavit
Exstinctus tota pariter cum prole domoque
Et, quamvis longa deductis gente, propinquis.
Has patitur poenas peccandi sola voluntas.
Nam scelus intra se tacitum qui cogitat ullum,
Facti crimen habet. Cedo, si conata peregit?
Perpetua anxietas nec mensae tempore cessat,
Faucibus ut morbo siccis interque molares
Difficili crescente cibo: sed vina misellus

200. *fore quondam* 16. — *forte* 45.

201. *detinere* 24.

205. *Phoebo* pro *templo* coni. Iacobs adiuncta hac causa: „Quacumque ratione verba vulg. lect. iungas, sensus exsistit aut ineptus aut languidus: nam aut *vox adyti* (ex adyto edita), quae *templo digna* apparet; aut *vox digna templo adyti*. Neutrum tolerabile.“ Hac vero coniectura non opus esse monet Hein. quum sensus sit: poenas dans *probavit vocem adyti*, i. e. oraculum ita fuisse, ut exspectari par est, ut e templo mitti debet.

206. *pariter tota* 10. 16. 18. 19. — *domuque* 20.

208. *saeva voluptas* 17. 20. 21. 22. 24. 27. 45 – 49. et dimidia pars MSS. Paris.

210. *credo* 47. 48. et duo codd. Paris. *dic* pro *cedo* 22. ex interpret.

212. *et morbo* 16. 17. 20. 23. 27. *e morbo* 11. *ex morbo* 21. 22.

213. *Setina misellus Exspuit, Albani veteris pretiosa senectus Displicet* in Klotz. Actis literariis ingeniose coni. Cl. Herel, qui bene monet, haec vini genera etiam sup. V, 33. 34. coniungi, et *sed* h. l. ineptum esse, *vina* autem simpl. dicta non satis respondere consilio poetae, qui id agat, ut fastidium exprimat deliciarum cuiuscumque generis, quod anxius habeat homo sceleris que sibi conscius. De hac coniectura Ruhnkenius olim gratulatus est docto eius auctori, qui per literas id mihi significavit. Eadem firmatur alio, qui mihi succurrit, poetae nostri loco sup. X, 27. (*lato Setinum ardebit in auro*)

Exspuit; Albani veteris pretiosa senectus
Displicet. Ostendas melius, densissima ruga
Cogitur in frontem, velut acri ducta Falerno.
Nocte brevem si forte indulsit cura soporem
Et toto versata toro iam membra quiescunt;
Continuo templum et violati numinis aras
Et, quod praecipuis mentem sudoribus urguet,
Te videt in somnis: tua sacra et maior imago
Humana turbat pavidum cogitque fateri.
Hi sunt, qui trepidant et ad omnia fulgura pallent,
Quum tonat, exanimes primo quoque murmure coeli;
Non quasi fortuitus, nec ventorum rabie, sed
Iratus cadat in terras et iudicet ignis.
Illa nihil nocuit, cura graviore timetur
Proxima tempestas, velut hoc dilata sereno.
Praeterea, lateris vigili cum febre dolorem
Si coepere pati, missum ad sua corpora morbum
Infesto credunt a numine: saxa Deorum
Haec et tela putant. Pecudem spondere sacello
Balantem et Laribus cristam promittere galli

ubi *Setinum* sc. vinum dicitur, ut h. l. *Setina*. Forte etiam epitheton *veteris*, cui parum apte h. l. *senectus* iungitur, e glossa irrepsit. Similia tamen passim in poetis obvia.

218. *vexata* 24. — *foro* 77. — *quiescant* 18. 23. 27. 46. 47. 48. 50. 58. 64.

219. *et templum* 24. — *aram* 24.

223. *fulmina* 3. 4. 16. 22. 27. 46. 47. 48. 61. solenni varietate.

224. *quoque primo* 25. 46–50. 57–60. 61. 65.

225. *fortuitu* 18. 19. 20. 27. 45–50. 54. 55. 56. 59–65. 68. 71–74. et quidam codd. Paris. Nostra lectio doctior est.

226. *ut* pro *et* 16. 19. Non male, et prob. H. Vales. — *vindicet* 7. 10. 13. 16. 19. 20. 22–27. 29. 45–50. 54–69. 71–74. dimidia fere pars codd. Paris. nec tamen melior, et Serv. ad Virg. Aen. VI, 179. Sed exquisitius videtur *iudicet*, iudicis quasi personam agat, sententiam quasi de reis ferat, eos condamnet ac puniat. Varietatem lect. ex comp. script. *uidicet* ortam esse suspicatur Ach.

227. *noceat* 24.

228. *haec* 24.

233. *permittere* 46. 47. 48. 58.

Non audent: quid enim sperare nocentibus aegris
Concessum? vel quae non dignior hostia vita?
Mobilis et varia est ferme natura malorum.
Quum scelus admittunt, superest constantia. Quid fas
Atque nefas, tandem incipiunt sentire peractis
Criminibus. Tamen ad mores natura recurrit
Damnatos, fixa et mutari nescia. Nam quis
Peccandi finem posuit sibi? quando recepit
Eiectum semel adtrita de fronte ruborem?
Quisnam hominum est, quem tu contentum videris uno
Flagitio? Dabit in laqueum vestigia noster
Perfidus, et nigri patietur carceris uncum
Aut maris Aegaei rupem scopulosque frequentes
Exsulibus magnis. Poena gaudebis amara
Nominis invisi tandemque fatebere laetus,
Nec surdum, nec Tiresiam quemquam esse Deorum.

SATIRA XIV.

ARGVMENTVM.

Plurima sunt turpia, quae parentes tam exemplis, quam institutione ac praeceptis liberos docent. v. 1—3. *Si illi oblectantur alea vel delicate et molliter vivunt vel servos inhumane tractant, etiam hi mature discunt ludere, epulari ac saevire.* 4—25. *Filia adulterae iisdem, quibus mater, amoribus indulget.* 25—30. *Nec mirum: natura enim ita comparatum est, ut in exemplis, praecipue parentum, maxima sit vis, et animus hominum magis ad vitia, quam ad virtutem inclinet.* 31—

237. *Dum* 23. *Tum* 60. — *superest audacia* 77. — *quid fas* pro *quod fas* restitui ex 10. 21. 24. 25. 47. 48. 55-60. 62. 66-69. 71-74. et plerisque MSS. Paris.

238. *tamen* 25. 46. 49. 56. 57. 60. 65.

241. *imposuit* 19.

242. *attritum* 13. — *pudorem* 21. 22. 24. 28.

246. *Et* 16. — *Aegei* 19. et al. v. ad v. 81.

43. *Quae quum ita sint, cave ne quidquam inhonesti et obscoeni vel dicas vel facias coram liberis.* 44—49. *Qui si non oris tantum et corporis, sed animi quoque habitu moribusque tibi fuerint similes et exemplo tuo peccaverint, tuorum tibi conscius vitiorum eos castigare et punire non audebis.* 50—58. *Amicis ad coenam invitatis omni opera eniteris, ut supellex lauta sit atque magnifica; illud vero non curas, ut filii domum a culpa quasi flagitiisque vacuam et probos mores, tamquam speculum, intueantur.* 59—69. *Bene de patria meretur, qui liberos ei gignit, modo curet, ut eidem utiles sint.* 70—72. *Plurimum vero interest, quibus illi moribus artibusque instituantur et quales sint parentes, quoniam ab his exempla sumunt et, quae a teneris unguiculis discuntur, mentibus infixa haerent, quod vel animalium exempla probant: nam ciconiae, vulturis et aquilae pulli eamdem, quam parentes, victus consuetudinem per totam vitam servant.* 73—85. *Similiter aedificatorem filius imitatur,* (86—95.) *et parvuli Iudaeorum nihil de superstitione, institutis moribusque paternis mutant.* 96—106. *Ita in reliquis quoque rebus sponte sua liberi vestigia parentum persequuntur: sola pecuniae cupiditate inviti insciique inflammantur, quoniam pater, ut virtutis eos specie fallat, quae avaritia est, parsimoniam appellat teneras que illorum mentes paulatim huius vitii elementis imbuit.* 107—124. *Quae si rite animis imbiberunt, extremas eos sordes docet, defraudans servos demensis suis, famemque sibi explens mucidis panis frustis et opsoniis aestu corruptis, quae vel mendici respuerent.* 125—134. *Nullum vero vitium stultius est turpiusque avaritia: potestne enim quidquam esse absurdius, quam misere duriterque vivere, ut dives moriaris?* 135—137. *Praeterea avarus, quo plura possidet, eo plura cupit et, quamvis agros agris adiiciat, vicinum, si non iure et pretio, certe iniuria et fraudibus pellit, parum sollicitus, utrum bene, an male audiat.* 138—155. *Nec tamen divitiis suis vel corpus vel animum aegritudine levare potest.*

156—160. *Veteres Romani, aetate bellique laboribus confecti, post tam egregie navatam rei publicae operam, binis iugeribus, praemii loco acceptis, contenti erant et pulte vivebant.* 161—171. *Nunc horti ampliores sunt, quam olim agri, et insatiabilis habendi cupiditas plurima veneficia, caedes et scelera cuiuscumque generis gignit.* 172—178. *Prisci Marsi, Hernici ac Vestini frugalitatem agrique culturam filiis suis commendabant, tenuique victu vitam sustentare solebant.* 178—188. *Nostris contra temporibus et patres et nutrices parvulos omnibus iis artibus, etiam vilissimis, instruunt, e quibus lucrum possint facere, et diligenter iis inculcant illam poetae sententiam:* unde habeas, quaerit nemo, sed oportet habere. 189—209. *Cur vero tantopere urges filium tuum, stultissime parens, ut mature parcus sit et pecuniae avidus? Quam primum enim adoleverit, non est, quod dubites, quin te ipsum avaritia superet, et falsis testimoniis, periuriis uxorisque caede divitias quaerat.* 210—224. *Horum scelerum ipse auctor es censendus: quicumque enim malis artibus rem familiarem alicui augere permittit et stultum dicit esse, qui amicorum propinquorumque inopiae subveniat, is quoque spoliare, decipere et quovis modo opes sibi acquirere docet ac suadet.* 225—243. *Filium itaque tuum adulta aetate inexplebilis, qua eum incendisti, pecuniae cupiditas in omne scelus rapiet, nec tibi ipsi parcet, si vita nimis longa votis eius obstiterit.* 244—255. *Minus profecto iucundum nobis spectaculum praebent ludi scenici ludicraeque artes, quam labores et pericula, quae lucri causa avarus suscipit.* 256—264. *Periculosa quidem est ars petauristarum et funambulorum, sed ad vitam sustentandam spectat: avarus contra maiori vitae discrimine omnia percurrit maria, ut divitiis affluat.* 265—283. *Alii aliis modis insaniunt, sed nemo magis eo, qui lucri spe captus ne saeva quidem tempestate deterretur, quo minus se suaque omnia uni tabulae committat.* 284—295. *Quo fit persaepe, ut stultus ille homo, qui modo omni, quod us-*

quam est, auro inhiabat, mox stipem colligat eique vix suppetant panni, quibus corpus velare possit. 295—302. *Quam misera denique est avari conditio, qui divitias, quas tantis sibi paravit curis periculisque, maiore metu et sollicitudine custodit? Quanto felicior pauper, qui pauca quidem possidet, sed nihil cupit, et prudentiae confidit, non fortunae?* 303 — 316. *Quae quum ita sint, auctor tibi sum, ut plura non concupiscas, quam quae ad victum vitaeque usum pertineant: ita enim tibi persuadeas velim, nulla divitiarum magnitudine expleri posse, qui rebus ad vivendum necessariis non sit contentus.* 316 — 331.

Satira haec rerum affectuumque gravitate prae ceteris excellit et praeclaris sententiis tamquam gemmis distincta est clarissimis. In prima eius parte (v. 1—134.) redarguuntur acerbe parentes, exemplis et praeceptis liberos suos ad vitia vel in suos eosque pravos mores formantes, in altera (v. 135—331.) potissimum notatur avaritia. Cum hac conferenda Horatii Sat. I. libri I. et lib. II, 3, 108 seq. ut ita diversissimum dicendi genus perspicue cognoscatur; (Horatius enim, ut solet, ridendo vitium hoc corripit, Iuvenalis autem altius insurgens declamatorio more et magistri severitate illud in invidiam adducit atque indignationem excitat) cum illa, praeter loca, in Comment. laudata, Senec. de ira II, 22. et epist. 97. Plut. de institut. liber. et Quintil. Inst. Orat. I, 1, 6. cuius verba omnino digna sunt, quae h. l. adscribantur: *Utinam liberorum nostrorum mores non ipsi perderemus! Infantiam statim deliciis solvimus: mollis illa educatio, quam indulgentiam vocamus, nervos omnes mentis et corporis frangit. Quid non adultus concupiscet et qui in purpuris repet? Iam coccum intelligit, iam conchylium poscit. Gaudemus, si quid licentius dixerit: verba, nec Alexandrinis quidem permittenda deliciis, risu et osculo excipimus. Nec mirum: nos docuimus, ex nobis audierunt; nostras amicas, nostros concubinos vident: omne convivium obscoenis canticis strepit: pudenda dicta*

spectantur: fit ex his consuetudo, deinde natura. Discunt haec miseri, antequam sciant vitia esse. Inde soluti ac fluentes non accipiunt e scholis mala ista, sed in scholas afferunt cet. — Notae Achaintrii sunt hae: „Poeta ostendit sup. II, 166. et VI, 617. quam pessima (!) fuerint commercia et quantum nocerent rei publicae Imperatorum, regum ac populi primorum corrupti mores. Nunc demonstrat, quanti sint ponderis exempla domestica, quae re ipsa morum publicorum sunt certissima fundamenta. Dusaulx poetae nostro obiicit, quod abrupta nimis transitione ad aliud argumentum, scil. ad avaritiam transierit: male, nostro iudicio; nam et id suo (!) themati conveniebat. Ex omnibus enim vitiis, ad eversionem imperiorum aptissimis, nullum optimus ille vir iudicabat peius et vitandum magis quam avaritiam, scil. cupiditatem habendi per fas et nefas. Quam qui in animos puerorum insinuat, is merito patriae hostis debet haberi. Ea enim plebem turbulentam efficit, cives inquietos et novarum rerum avidos, mercatores rapaces, iudices corruptos, milites infidos, duces periuros et ei, qui plus pollicetur, vitam suam addicentes, Imperatores ambitiosos, spoliatores, depraedatores, tribunos denique ad populi tutelam institutos venales, perturbatores, patriae defectores et rem publicam tyranno vendentes. Cf. Virg. Aen. VI, 621. 622. Recte igitur a v. 106. Iuvenalis acriter invehitur in avaritiam, quippe quod vitium, quum sint alia quodammodo condonanda, nullam habet excusationem, et virtutibus supra memoratis proximum est, etsi tamen ab iis distinctum. Non enim permisceas *avaritiam* cum *frugalitate* et ista prudenti rerum familiarium aut publicarum administratione, quae est privatarum domuum et imperiorum felicitatis firmissimum fundamentum."

Plurima sunt, Fuscine, et fama digna sinistra
Et nitidis maculam haesuram figentia rebus,
Quae monstrant ipsi pueris traduntque parentes.
Si damnosa senem iuvat alea, ludit et heres
Bullatus parvoque eadem movet arma fritillo.
Nec melius de se cuiquam sperare propinquo
Concedet iuvenis, qui radere tubera terrae,
Boletum condire et eodem iure natantes
Mergere ficedulas didicit, nebulone parente
Et cana monstrante gula. Quum septimus annus
Transierit puero, nondum omni dente renato,
Barbatos licet admoveas mille inde magistros,
Hinc totidem, cupiet lauto coenare paratu

Sat. XIV.

2. *maculam haesuram* 1. 8. et edd. recentt. *maculam et rugam* 22. (Gr. σπῖλον καὶ ῥυτίδα) *maculam ac rugam* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 25. 26. 27. 45–50. 54–69. 71–74. et omnes codd. Paris. Hoc probavit Rigalt. et restituit Ach. — Ante hunc versum alius legitur in multis codicibus, et quidem *Et quid maiorum vitio sequiturque minores* in 12. *Et quod m. vitio* (al. *vitium*) *s. m.* in 2. 4. 8 a m. sec. 11. 23. 24. 27. 35. 36. 45. 74. et in omnibus fere MSS. Paris. *Et quod m. vitia s. m.* in 17. 19. 20. Pithoeus non repugnat, quo minus eum retineamus, dummodo post v. 3. reponatur. Sed argumentum potius Satirae hoc versu et forte altero, qui exciderit, comprehensum fuisse, non male suspicabantur Lipsius Epist. Quaest. IV, 15. Grangaeus, Calder. et alii, qui recte monent, in membranis plerisque, memoriae iuvandae causa, versum, quo argumentum contineatur, vel Satiris praefixum, vel, ut in cod. Divaei, ad marginem libri scriptum legi, indeque spurium illum et ineptum, quo tota loci huius sententia turbetur, facile potuisse in textum irrepere.

4. *iuvet* 22.

6. *melius cuiquam de se* 11. 16. 17. 45. *de se cuiquam melius* 20. *de se melius cuiquam* 25. 27. 46–50. 54–69. 71–74.

7. *Concedit* 10. 13. 15. 16. 17. 19–24. 27. 48. 54. 59–65. et XXXIII MSS. Paris. prob. Ach. — *rodere* quosdam legere monet Lubinus, qui id exponit, avide vorare.

11. *puero* pro *puerum* restitui ex 10. 15. 16. 17. 19–27. 45–50. 54. 55. 57–69. 71. 72. 73. et XXX MSS. Paris. Possis etiam distinguere: *Transierit, puero, — admoveas.*

Semper et a magna non degenerare culina.
Mitem animum et mores modicis erroribus aequos
Praecipit atque animas servorum et corpora nostra
Materia constare putat paribusque elementis,
An saevire docet Rutilus, qui gaudet acerbo
Plagarum strepitu et nullam Sirena flagellis
Comparat, Antiphates trepidi laris ac Polyphemus,
Tum felix, quoties aliquis tortore vocato
Uritur ardenti duo propter lintea ferro?
Quid suadet iuveni laetus stridore catenae,
Quem mire afficiunt inscripta ergastula, carcer
Rusticus? Exspectas, ut non sit adultera Largae
Filia, quae numquam maternos dicere moechos
Tam cito nec tanto poterit contexere cursu,
Ut non ter decies respiret? Conscia matri
Virgo fuit: ceras nunc hac dictante pusillas
Implet et ad moechos dat eisdem ferre cinaedis.
Sic natura iubet: velocius et citius nos
Corrumpunt vitiorum exempla domestica, magnis

16. *Praecipitat qui* 29. *Praecipitateret* 12. — *animos* 10. 12. 15. 17. 19. 25. 27. 45–50. 54. 55. 57–63. 65–69. 71. 72. 73. et multi codd. Paris.

17. *Materia constare pari paribusque elementis* coni. Wakef. ad Lucret. III, 37[illegible]. Sed iungere malim *nostra materia.* v. Comm. — *paribusve* 17.

18. *Insaevire* quidam. — *Rutulus* 11. 17. 18. 21–24.

19. *Plagarum crepitu* emend. Broukhus. ad Tibull. IV, 1, 59. quum *crepare* sit verbum proprium in verberibus. Sed paucis id locis haud confici posse monet Hein. et in loco Cic. Verr. V, 62. *strepitus* legi in duobus codd. teste Gron. ad Gell. X, 3.

20. *et* pro *ac* 22.

21. *Tunc* 10. 11. 17. 19–24. 45. — *aliquis quoties* 7. et mox v. 22. *propter duo* 7. 11. Utrumque probavit d' Orville ad Chariton. I, 5. p. 234. ed. Lips.

25. *exspectes* 15. 25. 46–50. 54–60. 64. 65. — *Lagae* 21 a m. sec. 22. *large* invita Minerva coni. Fidentinus et Sabinus.

26. *discere* 24.

27. *non* 22. — *potuit* 24. *poterit tanto* 21.

30. *moechos* pro *moechum* revocavi ex 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19. 20. 25. 27. 45–50. 54–60. 64. multis MSS. Paris. et Prisciani lib. VII. et XIII. — *easdem* 16.

31. *natura docet* 24.

Quum subeunt animos auctoribus. Unus et alter
Forsitan haec spernant iuvenes, quibus arte benigna
Et meliore luto finxit praecordia Titan:
Sed reliquos fugienda patrum vestigia ducunt,
Et monstrata diu veteris trahit orbita culpae.
Abstineas igitur damnandis: huius enim vel
Una potens ratio est, ne crimina nostra sequantur
Ex nobis geniti; quoniam dociles imitandis
Turpibus ac pravis omnes sumus; et Catilinam
Quocumque in populo videas, quocumque sub axe:
Sed nec Brutus erit, Bruti nec avunculus usquam.
Nil dictu foedum visuque haec limina tangat,
Intra quae puer est. Procul hinc, procul inde puellae
Lenonum et cantus pernoctantis parasiti.
Maxima debetur puero reverentia. Si quid
Turpe paras, ne tu pueri contemseris annos:
Sed peccaturo obstet tibi filius infans.

33. *subeant* 10. 13. 15. 16. 17. 19–22. 24–27. 45–50. 54–69. 71–74. et omnes fere codd. Paris. — *actoribus* 16. *doctoribus* 7.

34. *spernunt* 15. *spernent* 15.

38. *Abstineat* 12. *Abstineas igitur damnis;* (sceleribus, quae tibi liberisque tuis exitio sunt) *huiusce etenim* (rei) *vel Una potens* cet. 10. 11. 12. 15. 17. 19. 20. 21 a m. sec. 22–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. unde haec restituit Ach.

39. *est* non exstat in 11. 19. 22. — *nec* 22. 23. 24. 65.

41. *et pravis* 16.

43. *umquam* 21.

44. *Nec* 12. 45.

45. *Intra quae pater est* 1. 11. 29. 75. prob. Schurzfl. — *ac* pro *hinc* 11. 12. 22. et *hac* 10. 17. 19. 20. 21. 24. 45. *profani* pro *puellae* 11. *procul hinc, procul ite puellae* recte, opinor, in literis ad me datis emend. Cl. Herel, qui suspicatur, vocem importunam *inde* ab indocto librario repositam esse, ut τῷ *hinc* responderet. Id quoque legi in duobus MSS. Paris. monet Ach. Verbis tamen *hinc* et *inde* forsan innuuntur diversae aedium partes.

46. *ut cantus* 16.

47. *pueris* 22.

48. *ne* recepi ex 13. 27. 47. Idem coni. V. Cl. Herel. *nec* in plerisque libris. *non* in quibusdam.

49. *obstet* 1. 14. 16. 18. 21. 70. 82. *obstat* 19. *obsistet* 23. *obsistat* 10. 12. 13. 15. 17. 20. 21. 22. 25. 27. 45–50. 54–69. 71–76. et permulti codd. Paris. Rectius; nisi potius repositum est ab iis, qui metro timebant. v. sup. ad I, 151.

Nam si quid dignum Censoris fecerit ira
Quandoque, et similem tibi se non corpore tantum,
Nec vultu dederit, morum quoque filius et qui
Omnia deterius tua per vestigia peccet,
Corripies nimirum et castigabis acerbo
Clamore ac post haec tabulas mutare parabis.
Unde tibi frontem libertatemque parentis,
Quum facias peiora senex vacuumque cerebro
Iam pridem caput hoc ventosa cucurbita quaerat?
Hospite venturo, cessabit nemo tuorum.
Verre pavimentum, nitidas ostende columnas;
Arida cum tota descendat aranea tela,
Hic leve argentum, vasa aspera tergeat alter;
Vox domini furit instantis virgamque tenentis.
Ergo miser trepidas, ne stercore foeda canino
Atria displiceant oculis venientis amici,
Ne perfusa luto sit porticus; et tamen uno
Semodio scobis haec emundat servulus unus.

51. *Quandoquidem et similem* 10. 12. 16. 17. 19–22. 45–50. 54. 55. 57–64. et omnes codd. Paris. *Quandoquidem similem* 11. 15. 50. 56. 65–69. 71. 72. 73. 77. Illud probavit Schrader et Ach., hoc Schurzfl. In iisdem libris v. 52. legitur *et quum Omnia* cet. et verba *Quandoquidem — filius*, vel adeo tres versus, 51. 52. et 53., parenthesi includuntur.

52. *morum tibi filius* 12. 17. *morum quod filius* quidam. — *et quum Omnia* cet. 10. 15. 16. 17. 19–21. 23–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77.

54. *nimium* 45.

55. *posthac* 24. 77. *aut post haec* 12. 16–20. 24. 25. 27. 45–48. 56. 58. 60. 64. 65. *ut post haec* 57. 59.

57. *facies* 12. 23.

60. *et nitidas* 12. 23.

62. *lavet argentum* 10–13. 15. 16. 18–22. 24–27. 45–50. 54–69. 71–74. 77. et omnes codd. Paris. quos secutus est Ach. *laeve argentum* in reliquis. Ego *leve* scripsi. v. ad II, 12.

63. *furit* 1. 14. 18. 48. 70. 75. 76. 82. *fremit* 7. 10. 11. 15. 20. 21. 23–27. 29. 45. 46. 47. 49. 50. 54–69. 71–74. 77. omnes fere codd. Paris. et ed. Ach. *fremat* 12. 13. 17. 19. *premat* 22.

64. *ut* pro *ne* 19 a m. pr.

66. *Nec* 25. 45. 50. 56. 57. 60.

67. *serobis* 11. 12. 16. 17. 19. 20. 24. et XX MSS. Paris. *scropis* 23. — *emondat* vet. MS. Rittershus. *mundat* 12. *emundet*

Illud non agitas, ut sanctam filius omni
Adspiciat sine labe domum vitioque carentem?
Gratum est, quod patriae civem populoque dedisti,
Si facis, ut patriae sit idoneus, utilis agris,
Utilis et bellorum et pacis rebus agendis.
Plurimum enim intererit, quibus artibus et quibus hunc tu
Moribus instituas. Serpente ciconia pullos
Nutrit et inventa per devia rura lacerta:
Illi eadem sumtis quaerunt animalia pinnis.

21 a m. sec. *emundat* 11. 23. 24. quod pro vulg. *emendat* recepi. Idem probarunt Sciopp. Veris. IV, 10. et Schurzfl. qui monet, ita etiam legisse Eutichium Gramm. lib. II. p. 2174. ed. Putsch.

69. *tabe* 23.

70. abest ab 23. *patriaeque dedisti* 22. *Patribus civem populoque* emend. et copiose defendere conabatur Bentl. ad Horat. Od. III, 6. 20. putans, ineptam non modo h. l. esse tautologiam, sed inficetam quoque inconcinnamque repetitionem voc. *patriae.* In hac vero repetitione magna potius vis inest, et *patriam populumque* diserte etiam iunxit Ovid. Met. XV, 5 2. (cui loco eamdem adhibere medicinam, magnae temeritatis est) neque ea prorsus synonyma esse verba, sed *patriam,* quatenus sit ipsa res publica cum partibus suis, maiestate, dignitate, securitate et salute publica, distingui et posse et debere a *populo* s. civibus, iam monuit Iani ad Horat. l. l. Nota Ach. est: „Sub tyranno *populus,* exstat non *patria:* in re publica autem aut etiam sub Principe iusto, moderato et legibus obsequenti *populus* est, *cives* sunt et *patria:* nec ea debent permisceri, nec eorum oblivisci debuisset Bentleius Anglus et civis.“

72. *rebus pacis* 23. 25. 27. 46-49. 54-60. 64. 65.

74. *nidos* pro *pullos* 84 a m. pr. prob. Schradero in Observatt. p. 70. ubi recte, puto, monet, vulgatam lect. ex glossem. irrepsisse, (ut et ap. Claud. III Cons. Honor. Praef. v. 5.) et pullos aviumque fetus a poetis aliisque scriptoribus, originem vocabuli respicientibus, erudite *nidos* vocari. v. ad V, 143. in Comm. Iuvenalis docte loqui amat, et quis sibi persuadebit, *nidos* librariorum ingenio deberi? Suspicari tamen possis, hoc ex V, 143. petitum esse et a docta manu h. l. adscriptum.

75. *Nutrire* 22.

76. *quaerunt alimonia* 11. ad marg. Glossae: *Alimonium,* τροφεῖον, τροφή; et eadem voce usus est Varr. R. R. I, 8, 7. II, 1, 14. 5, 16. III, 16. Sed alibi, quod sciam, ea non occurrit, et *eadem animalia* h. l. sunt serpentes et lacertae. — *pennis* 10. 13. 15. 16.

Vultur, iumento et canibus crucibusque relictis,
Ad fetus properat partemque cadaveris affert.
Hic est ergo cibus magni quoque vulturis et se
Pascentis, propria quum iam facit arbore nidos.
Sed leporem aut capream famulae Iovis et generosae
In saltu venantur aves: hinc praeda cubili
Ponitur: inde autem, quum se matura levarit
Progenies, stimulante fame, festinat ad illam,
Quam primum praedam rupto gustaverat ovo.
  Aedificator erat Cetronius et modo curvo
Litore Caietae, summa nunc Tiburis arce,
Nunc Praenestinis in montibus alta parabat
Culmina villarum Graecis longeque petitis
Marmoribus, vincens Fortunae atque Herculis aedem,
Ut spado vincebat Capitolia nostra Posides.
Dum sic ergo habitat Cetronius, imminuit rem,
Fregit opes; nec parva tamen mensura relictae

17. 19–27. 45–50. 54–59. 71–74. Praestat *pinnis*, si verum est, de quo tamen dubitare licet, ita dici plumas, h. e. molliores exignasque pennas.

77. Fuerunt, qui mallent *gruibusque relictis:* sed hi sententiam h. l. parum perspexisse videntur.

79. *Hinc* 21. — *iam* pro *quoque* 15.

80. *fecit* 11 a m. sec. unde *quum fecit in arbore* coni. Schurzfl.

82. *tunc praeda* 10. 12. 15. 16. 17. 19–27. 45–51. 54. 56–69. 71–74. et dimidia pars MSS. Paris.

83. *levabit* 10. 12. 13. 17. 19–27. 48. 54–63. 65. 66–69. 71–74. et XVII codd. Paris. prob. Ach. quia sequitur *festinat* et *gustaverat*.

85. *rupto praedam* 61. 62. 63. 66. 67. 68. 71–74. — *gustaverit* 11. (alia lectio, ab eadem manu notata) 22. 25. 27. 49. 50. 56–65. 68. 71–74. *gestaverit* 46. 47. 66. 67.

86. *Cetronius* 1. 11. 12. 14. 19. 22. 45. 49. 70. 75. 76. *Centronius* 10. 15. 16. 18. 20. 21. 23–27. 46–48. 50. 54–69. 71–74. 77. *Caetronius* 17. *Cretonius* 8. et mox v. 92. *Cetonius*, sed utroque loco *Cetronius* a m. sec. *Centonius*, *Ceronius*, *Ciconius* al. Forte leg. *Centenius*. v. ad Liv. 22, 8 pr. ubi eadem fere est lectionis varietas.

90. *ac* 27. 46–50. 54–56. 59. 60. 64. 65.

92. *Cetronius*. v. ad v. 86.

Partis erat: totam hanc turbavit filius amens,
Dum meliore novas attollit marmore villas.
Quidam sortiti metuentem sabbata patrem,
Nil praeter nubes et coeli numen adorant,
Nec distare putant humana carne suillam,
Qua pater abstinuit; mox et praeputia ponunt:
Romanas autem soliti contemnere leges,
Iudaicum ediscunt et servant ac metuunt ius,
Tradidit arcano quodcumque volumine Moses.
Non monstrare vias, eadem nisi sacra colenti;
Quaesitum ad fontem solos deducere verpos.
Sed pater in causa, cui septima quaeque fuit lux
Ignava et partem vitae non attigit ullam.
Sponte tamen iuvenes imitantur cetera: solam
Inviti quoque avaritiam exercere iubentur.
Fallit enim vitium specie virtutis et umbra,

97. *coeli lumen* alii, nescio qui, probb. Cantero Nov. Lect. IV, 2 ac 5. et Scalig. ad Cirin, sed refrag. Lips. ad Tac. Hist. V, 5.

99. *Cum pater* 13. *Quod pater* 18.

101. *discunt* 15. *et discunt* 19. *edificant* 22. — *ac servant* 22. 23. — *et metuunt* 11. 16. 22. 23. 25. 27. 46. 47. 48. 55 – 60. 64. 65.

102. *Mosis* 46. 47. *Moyses* 17 a m. pr. 18. 19 a m. pr. 20–24. — *Tradit et arcano* 11. non improb. Schurzfl. ut sensus sit: *ediscunt* ritus Iudaeorum, et *observant, quodcumque tradit Moses*, quale est, *non monstrare vias*, nisi Iudaeis, et non circumcisos ne communis quidem aquae usu dignari velle, aut *sitientibus* fontem ostendere. Haec vulgaris interpretandi ratio dura, sed lectio illa omnino probanda videtur, modo post *Moses* non colon, ut vulgo fit, sed punctum ponatur, ut infinitivi *monstrare* et *deducere* non pendeant a verbis *Moses tradidit*, sed narrativi sint sive historici. Ita voc. *quodcumque* aptius est, quam si ad *ius iudaicum* referatur: nec opus, versus 103. et 104. post v. 100. collocare, quod Scaligero placuisse docet Pithoeus, ut infinitivi illi ad voc. *soliti* v. 100. pertineant: a quo eos vel in vulgari verborum ordine pendere non mihi persuasit Ach. Suspicari possis, in fine v. 103. post voc. *colenti* incuria librariorum excidisse copulam *et*. Sed permulta loca huic similia sunt. v. ad IV, 63.

103. *Nec* 22.

105. *in causa est* 22.

Quum sit triste habitu vultuque et veste severum;
Nec dubie tamquam frugi laudatur avarus,
Tamquam parcus homo et rerum tutela suarum
Certa magis, quam si fortunas servet easdem
Hesperidum serpens aut Ponticus. Adde quod hunc, de
Quo loquor, egregium populus putat acquirendi
Artificem: quippe his crescunt patrimonia fabris.
Sed crescunt quocumque modo, maioraque fiunt
Incude assidua semperque ardente camino.
Et pater ergo animi felices credit avaros,
Qui miratur opes, qui nulla exempla beati
Pauperis esse putat: iuvenes hortatur, ut illam
Ire viam pergant et eidem incumbere sectae.
Sunt quaedam vitiorum elementa: his protenus illos
Imbuit et cogit minimas ediscere sordes.
Mox acquirendi docet insatiabile votum.
Servorum ventres modio castigat iniquo,
Ipse quoque esuriens; neque enim omnia sustinet umquam

110. *voce* pro *veste* 2.

112. *rerum cautela* 4. 17. 21. 22.

113. *fortunas si* 25. 27. 46. 47. 57–60. 64. — *servat* 16. 22. 45.

115. *putat atque verendum Artificem* 10. 11. 18–21. 23–27. 45–50. 54–69. 71–74. plerique codd. Paris. et sic ed. Ach. *atque verendi* 12. 16. 17. 21. et multi codd. Paris. quod Pulmannus exponit: verecundae actionis.

116. *crescant* 16.

117. *quocumque malo* 4.

119. *Et solos animi felices* 13. *animi felicis* (scil. esse) 10. 15–21. 23. 25. 48. 54. 55. 57–63. 65. 66–69. 71–75. et XXXIII MSS. Paris, non male! Sed doctior est et Graeca dictio *felix animi*, ut μακάριος τῆς τύχης, εὐτυχὴς τῆς ὁμιλίας cet. et contra *infelix animi* ap. Virg. Aen. IV, 529.

120. *mirantur* et mox *putant* et *hortantur* 10. 12. 15—27. 45—50. 54—69. 71—73. 77. et omnes codd. Paris. unde haec revocavit Ach. *hi nulla* 12. 15—18. 20. 21. 23. 24. 45. 46. 49. 55. 56. 59. 60. 65. et plerique codd. Paris.

122. *peragant* 9. 11. 15. 16. 23.

124. *nimias* 4. 5. 20. 21. 22.

125. *insanabile* 22.

127. *nec* 15. 16. *enim* abest a 12. Vetus Schol. haec notavit: „id est, omnia sustinet. Duo negativa confirmativum faciunt.“ Hinc eum legisse, *neque enim*

Mucida caerulei panis consumere frusta,
Hesternum solitus medio servare minutal
Septembri: nec non differre in tempora coenae
Alterius conchem aestivam cum parte lacerti
Signatam vel dimidio putrique siluro,
Filaque sectivi numerata includere porri.
Invitatus ad haec aliquis de ponte negabit.
Sed quo divitias haec per tormenta coactas,
Quum furor haud dubius, quum sit manifesta phrenesis,
Ut locuples moriaris, egentis vivere fato?
Interea pleno quum turget sacculus ore,
Crescit amor nummi, quantum ipsa pecunia crevit;
Et minus hanc optat, qui non habet. Ergo paratur

non sustinet umquam: *Omnia caerulei* cet. suspicabatur Schurzfl. putans, *mucidi* fuisse glossam τῦ *caerulei*, et deinde textum obsedisse.

131. *concham aestivi* 2. 3. 5. 10. 12. 16—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77. et permulti codd. Paris. *Concha aestivi cum parte lacerti* apta h. l. si vile concharum genus intellexeris, quia cum *lacerto* coniungitur. Sed *conchem* et *lacertum* iunxit etiam Martial. VII, 77. *conchem aestivi* cet. 16. 25. 50. 56. 61—65. 77. prob. Magio in Miscell. II, 3. et 10. ubi *partem* h. l. dici credebat caudam lacerti, et hanc solam in pretio fuisse colligebat ex Martial. l. l.

134. *negabit* restitui ex 10. 11. 12. 16—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77. probb. Lindenbr. et Heins. ad Ovid. in Ibin v. 420. *negavit* 14. 15. 70. 75. 76. 82. quod ἀορίστως accipi potest. *negarit* non male coni. Schurzfl.

135. *quid pro quo* al. — *per haec* 16. 45.

136. *phrenesis manifesta* 14. Priores syll. voc. *phrenesis*, φρένησις, corripuerunt Prudent. Hamartig. 125. et Seren. Samm. 90. Sed horum auctoritati nihil tribuendum esse in rebus metricis passim monitum est a viris doctis et a me ipso ad Silium. Cuius quia h. l. immemor fui, acerbe me increpuit Heinecke. Licebit eum relegare ad illa, quae ad V, 10. notavi, et cum eo exclamare: en prosodiae latinae peritissimum!

137. *egenti vivere fato* 10—13. 16. 18—21 a m. pr. 22—27. 45—50. 54—69. 71—74. XXXII MSS. Paris. et ed. Ach. rectius forsan, certe doctius. *egentis* 1. 8. 17. 21 a m. sec. tres codd. Paris. et edd. recentt.

139. *pecunia crescit* 10—13. 15—27. 48. 54—69. 71—74. 77. forte rectius.

Altera villa tibi, quum rus non sufficit unum,
Et proferre libet fines; maiorque videtur
Et melior vicina seges: mercaris et hanc et
Arbusta et densa montem qui canet oliva.
Quorum si pretio dominus non vincitur ullo,
Nocte boves macri lassoque famelica collo
Iumenta ad virides huius mittentur aristas;
Nec prius inde domum, quam tota novalia saevos
In ventres abeant, ut credas falcibus actum.
Dicere vix possis, quam multi talia plorent
Et quot venales iniuria fecerit agros.
Sed qui sermones? quam foedae buccina famae?
Quid nocet hoc? inquit. Tunicam mihi malo lupini,
Quam si me toto laudet vicinia pago
Exigui ruris paucissima farra secantem.
Scilicet et morbis et debilitate carebis
Et luctum et curam effugies, et tempora vitae
Longa tibi post haec fato meliore dabuntur,
Si tantum culti solus possederis agri,
Quantum sub Tatio populus Romanus arabat.

145. *dominus precio* s. *pretio* 11. 13. 16—24. 45. *pretiis ullis* 77.

147. *Armenta* 25. 27. 46—50. 54—69. 71—74. 77. — *mittantur* 16. *mittuntur* 10—13. 15. 17—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77. plerique codd. Paris. et ed. Ach.

148. *scaevos* 18. 23.

149. *habeant* 17. 20. 22—24. 27. 45. 46. 49. 56. 60. 65. *habebant* 47. — *credant* 20. 24.

151. *Et sic venales* 16.

152. *quae foedae* 17—21. 23. 24. 27. 45—47. 49. 50. 54—58. 61—69. 71—74. et quidam codd. Paris. *tam foedae* 22. — *bucina* 17. 18.

153. *Quid nocet hoc* et mox *lupini* cum Ach. restituimus ex 10—13. 15—21. 23—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77. et omnibus codd. Paris. *Quid nocet haec* et *lupinae* 1. 14. 22. 48. 70. 75. 76. 81. 82. quae posterior vox, quod sciam, non alibi occurrit, nisi adiective posita. *tunicam* (molestam) *Lupini* alicuius damnati designari putabat H. Vales.

155. *farra metentem* 22. Non male!

159. *solus culti* 25. 46—49. 54—60. 64.

Mox etiam fractis aetate ac Punica passis
Proelia vel Pyrrhum inmanem gladiosque Molossos
Tandem pro multis vix iugera bina dabantur
Vulneribus. Merces ea sanguinis atque laboris
Nullis visa umquam meritis minor, aut ingratae
Curta fides patriae. Saturabat glebula talis
Patrem ipsum turbamque casae, qua feta iacebat
Uxor et infantes ludebant quatuor, unus
Vernula, tres domini: sed magnis fratribus horum
A scrobe vel sulco redeuntibus altera coena
Amplior et grandes fumabant pultibus ollae.
Nunc modus hic agri nostro non sufficit horto.
Inde fere scelerum causae, nec plura venena
Miscuit aut ferro grassatur saepius ullum
Humanae mentis vitium, quam saeva cupido
Indomiti census: nam dives qui fieri vult,
Et cito vult fieri. Sed quae reverentia legum,
Quis metus aut pudor est umquam properantis avari?

161. *pdssis aetate* 11. sed *fractis* in marg. — *et Punica* 25. 27. 46. 47. 49. 51 — 58. 60. 64. — Ante hunc versum excidisse unum alterumve suspicari possis: in sententiarum saltem ordine est, quod severiori iudici displicere possit.

162. *gelidosque Molossos* malebat Scaliger, quod multo concinnius videbatur Plathnero.

164. *merces ea* 10. 11. 12. 15 — 27. 45 — 50. 54 — 69. 71 — 74. 77. et omnes codd. Paris. unde hoc recepi cum Ach. pro *merces haec*.

165. *haud ingratae* 10. 11. 12. 15 — 18. 20 — 24. 27. 45. 46. 47. 56. 65. et XX MSS. Paris.

167. *in qua* 15.

171. *postibus ollae* 21.

172. *vestro* 57. — *agro* pro *horto* 15.

174. *ae ferro* 21.

175. *seeva* 23.

176. *Indomiti census* revocavi ex 10. 12. 13. 17. — 22. 25. 27. 45 — 50. 54 — 69. 71 — 74. 77. et XXV MSS. Paris. h. e. immensi, quo sensu *indomita prela* dixit Plin. XVII, 10. s. 14. *Inmodici census* 11. 14. 15. 16. 23. 24. 70. 75. 76. 82. et X codd. Paris. quae lectio haud dubie ex interpret. orta. Illam certe librariorum ingenio deberi, quis sibi persuadeat?

178. *et pudor* 18. *Quis modus aut pudor est* in literis ad me scriptis ingeniose emend. Cl.

Vivite contenti casulis et collibus istis,
O pueri, Marsus dicebat et Hernicus olim
Vestinusque senex; panem quaeramus aratro,
Qui satis est mensis: laudant hoc numina ruris,
Quorum ope et auxilio, gratae post munus aristae,
Contingunt homini veteris fastidia quercus.
Nil vetitum fecisse volet, quem non pudet alto
Per glaciem perone tegi; qui submovet Euros
Pellibus inversis. Peregrina ignotaque nobis
Ad scelus atque nefas, quaecumque est, purpura ducit.
Haec illi veteres praecepta minoribus: at nunc
Post finem auctumni media de nocte supinum
Clamosus iuvenem pater excitat: Accipe ceras,
Scribe, puer, vigila, causas age, perlege rubras
Maiorum leges aut vitem posce libello.
Sed caput intactum buxo naresque pilosas
Adnotet et grandes miretur Laelius alas.
Dirue Maurorum attegias, castella Brigantum,

Herel, coll. Horat. Od. I, 24, 1: *Quis desiderio sit pudor aut modus*, qui locus Iuvenalis forte menti obversabatur. Vox *metus* languet, quoniam cum *reverentia legum* iungitur.

179. *his casulis* 15.

182. *Qui* restituimus ex 11. 12. 13. 16—20. 23—27. 45—50. 55. 57—69. 71. 72. 73. 75. 76. et MSS. Paris. tantum non omnibus. *Quis* 10. 14. 15. 21. 22. 54. 56. 70. 74. 77. 82. quod minus aptum videtur, nisi forte ita iunxeris verba: *aratro panem quaeramus mensis* nostris, *quis satis est*, quibus sufficit panis. — *laudant haec* 11. 21 a m. sec. 22. 23.

184. *Contingunt homines* 10. 11. 12. 17—24. 27. 45—49. 54. 55. 56. 60—63. 65—69. 71—74. 77. et XXX MSS. Paris. non improb. Schurzfl. qui comparavit Gr. ἄπτει κόρος. *Contemnunt homines* 13. *Effugiunt homines* 50. 64.

186. Post hunc versum in 16. insertus est iste: *Frondoso pariter requiem capessere tecto.*

188. *quodcumque* 13. 49. 55. 61. 62. 63. 65—69. 71—74.

189. *et nunc* 16.

192. *vigila ac causas age* 17. 19. *vigil ac* 16. 21 a m. sec. 22. 28.

194. *Sit caput* 11. 20. prob. Schurzfl. putans, voce *sed* turbari sensum.

195. *Advocet* 16.

196. *Dirue maiorum* 20.

Ut locupletem aquilam tibi sexagesimus annus
Afferat; aut, longos castrorum ferre labores
Si piget et trepidum solvunt tibi cornua ventrem
Cum lituis audita, pares, quod vendere possis
Pluris dimidio, nec te fastidia mercis
Ullius subeant ablegandae Tiberim ultra:
Neu credas ponendum aliquid discriminis inter
Unguenta et corium. Lucri bonus est odor ex re
Qualibet. Illa tuo sententia semper in ore
Versetur, DIs atque ipso Iove digna, poetae:
Unde habeas, quaerit nemo; sed oportet habere.
Hoc monstrant vetulae pueris repentibus assae:
Hoc discunt omnes ante alpha et beta puellae.

198. *at* 11. 15. 16. *et* 45.

199. *trepido* 10. 11. 12. 16—27. 45—50. 54. 55. 57—69. 71. 72. 73. et omnes codd. Paris. quod restituit Ach. putans, hoc doctius esse, quod mihi secus videtur.

203. *Ne* 63. *Nec* 13. 17. 18. 23. 25. 27. 45—50. 54—62. 64—69. 71—74. Eadem varietas est ap. Virg. Ge. IV, 47. et al. debeturque librariis, qui ignorabant, *neu* vel *neve* passim pro *nec* poni.

206. *poeta* 8. 13. 21. prob. Pith. Sed iunge: *sententia poetae*.

208. *Haec* 20. — *pueris vetulae* 10. 17—24. 45. — *repentibus assae* 1. 10. 14. 70. 75. 76. 77. 82. *repetentibus assem* 21. 24. quod coni. Schurzfl. coll. V, 144. *poscentibus assem* 11. 12. 15—20. 22. 23. 25. 27. 45—50. 54—69. 71—74. et plerique codd. Paris. probb. Grang., Rigalt. et Ach. coll. eodem loco sup. V, 144. qui sane huic lectioni favet, vel potius alteri *repetentibus assem*, quae ad nostram propius accedit et peperit tertiam: *poscentibus* enim est glossa, verbo *repetentibus* adscripta. Sed utrumque forte petitum ex V, 144. Nostram lectionem primus revocavit Carrio Emendatt. II, 9. ubi ex Nonio monet, *assam* dici nutricem, quod semper *assit* s. *adsit* iis, quos nutriat. Sed vetus Schol. est: „*Assa* dicitur nutrix sicca (sole colorata, rugosa) et vetusta, quae lac non praestat infantibus, sed solam diligentiam et munditiam adhibet." Gloss. vett. „*Assae*, adsestrices, ἀναγετριαι, ταις τικτουσαις ὑπηρετουσαι, aliquando etiam τροφοι." *vetulae pueris poscentibus assae* legebat Is. Pontan. ad Macrob. VII.

209. *Haec* 19. — *alpha et vita* 11 a m. sec. et 64. Cf. Valesiana p. 206.

Talibus instantem monitis quemcunque parentem
Si possem affari: Dic, o vanissime, quis te
Festinare iubet? meliorem praesto magistro
Discipulum securus abi: vinceris, ut Aiax
Praeteriit Telamonem, ut Pelea vicit Achilles.
Parcendum teneris; nondum implevere medullas
Maturae mala nequitiae. Quum pectore barbam
Coeperit et longi mucronem admittere cultri,
Falsus erit testis, vendet periuria summa
Exigua et Cereris tangens aramque pedemque.
Elatam iam crede nurum, si limina vestra
Mortifera cum dote subit. Quibus illa premetur
Per somnum digitis! nam quae terraque marique
Acquirenda putas, brevior via conferet illi.
Nullus enim magni sceleris labor. Haec ego numquam

211. *possum* 10. 13. 15 — 25. 51 — 60. 62. 64 — 69. 71 — 74. *possunt* 27. 48. 61. 63. — *dico* 27. 61. 62. 63.

212. *Festinare facit* 16.

213. *abis* 66.

214. *et Pelea* 15. *aut Pelea* 23. — *vincit* 18.

215. *Parcendum teneris* 10. 17. ut ap. Virg. Ge. II, 363. Id substitui pro vulg. *Parcendum est teneris.* Librarii sexcenties inculcarunt *est*, ubi bona latinitas illud omittere solet. *Parcendum est pueris* 22.

216. *Naturae mala nequitia est* 1. *Maturae* 14. 15. 16. 23. 24. 48. 59. 65. 70. 77. 82. *Naturae* 10 — 13. 17 — 22. 25. 26. 27. 45 — 49. 54 — 58. 60. 75. 76. non improb. Schurzfl. ut *medulla naturae* maxima dicatur κακοζηλία. Idem ex antiquiss. MSS. Paris. restituit Ach. et exponit ita: *nondum implevere medullas*, penitus in teneros, simplices et adhuc *naturae* deditos penetraverunt eorum animos, nondum venis medullisque infixa haerent *malae nequitiae*, scelerum omnium principia, semina. *Nativae* 50. 61 — 64. 66 — 69. 71 — 74. non improb. H. Vales. — Mox ante *quum* insertum est *Ast* in 14. 70. 82. quod extrusi, quoniam abest ab 10 — 13. 15 — 27. 45 — 50. 54 — 69. 71 — 77. et interpolationem redolet. — *pectore* 16. 22.

219. Copula *et* abest ab 10 — 13. 15 — 27. 45 — 50. 54 — 69. 71 — 74. 77. — *tegensque aramque* 21.

223. *Anquirenda* recte, puto, emend. Grang. v. ad VI, 501. — *putes* 18. 19. 23. 27. 46 — 50. 54. 55. 56. 59 — 64. 65. 68. 69. 71 — 74. 77.

Mandavi, dices olim, nec talia suasi.
Mentis causa malae tamen est et origo penes te.
Nam quisquis magni census praecepit amorem,
Et laevo monitu pueros producit avaros,
*Et qui per fraudes patrimonia conduplicare
Dat libertatem et totas effundit habenas
Curriculo: quem si revoces, subsistere nescit
Et te contemto rapitur metisque relictis.
Nemo satis credit tantum delinquere, quantum
Permittas: adeo indulgent sibi latius ipsi.
Quum dicis iuveni, stultum, qui donet amico,
Qui paupertatem levet attollatque propinqui;
Et spoliare doces, et circumscribere, et omni
Crimine divitias acquirere, quarum amor in te,

228. *levi* 45. *laeto* 16. — *providit* 15. 16. 29.

229. *fraudem* 24. — *conduplicari* 13. 17. 18. 20. 22. 23. 24. 27. 45. 47. 54. 58. 64. *conduplicandi* 16. Forte rectius, etsi non ignoro, vocem *libertatem* etiam infinitivo iunctam legi, v. c. ap. Prop. I, 1, 28. et Val. Fl. I, 601. — Totus autem versus abest ab 2. 10. 11. 12. 16. 21. neque eum in suo exemplari habuisse videtur vetus Schol. qui illum silentio praetermisit, et verba *dat libertatem* exposuit: auctoritatem et nequitiam permittit. Est haud dubie lacinia, adsuta ab interpolatore, qui verba *Dat libertatem* non concoquebat, nisi talia adderentur. Minus quidem languebit, si *et* v. 228. et 230. pro *etiam* positum acceperis. At quis ferat hanc copulam toties ac vario sensu repetitam eamdemque sententiam ter expressam? Hinc etiam non placet opinio eorum, qui v. 230. *et* ante *totas* mendum putant, ut verbis *Nam quisquis — dat libertatem* πρότασις, (quae sic nimis longa est et ταυτολογεῖ) reliquis vero, *totas effundit habenas* cet., ἀπόδοσις contineatur. Toto potius versu eiecto nihil est, quod in h. l. displiceat. vid. Comm.

230. *effudit* 21. 22. 25. 27. 46 — 49. 54 — 63. 66. 67. 69 — 73.

232. *Sed* coni. Plathner.

233. *credet* 24.

235. *Cur* 22. — *dices* 16. — *stultus, qui donat a., Qui p. levat adtollitque p.* 13. Non male, ut ipsa sint patris verba.

236. *levat* 13. 16. 23. — *attollitque* 13. 16. *attolletque* 15. *tollat levetque* 24. — *propinquum* 21.

238. *anquirere* etiam h. l. suspicari possis v. sup. ad VI, 501. — *in te est* 18. 19 a m. sec. 23. 25. 27. 46. 47. 48. 50. 54–69. 71–74.

Quantus erat patriae Deciorum in pectore, quantum
Dilexit Thebas, si Graecia vera, Menoeceus:
In quorum sulcis legiones dentibus anguis
Cum clypeis nascuntur et horrida bella capessunt
Continuo, tamquam et tubicen surrexerit una.
Ergo ignem, cuius scintillas ipse dedisti,
Flagrantem late et rapientem cuncta videbis.
Nec tibi parcetur misero, trepidumque magistrum
In cavea magno fremitu leo tollet alumnus.
Nota mathematicis genesis tua: sed grave tardas
Exspectare colus. Morieris stamine nondum
Abrupto. Iam nunc obstas et vota moraris:
Iam torquet iuvenem longa et cervina senectus.
Ocius Archigenen quaere atque eme, quod Mithridates
Composuit, si vis aliam decerpere ficum
Atque alias tractare rosas. Medicamen habendum est,
Sorbere ante cibum quod debeat et pater et rex.
Monstro voluptatem egregiam, cui nulla theatra,
Nulla aequare queas Praetoris pulpita lauti,
Si spectes, quanto capitis discrimine constent
Incrementa domus, aerata multus in arca
Fiscus et ad vigilem ponendi Castora numi,

241. *quarum* (scil. Thebarum) 19. 23. 46. 48. 49. 50. 54—57. 59—69. 71—74. et multi codd. Paris. sed *quorum* 1. 10—18. 20—24. 27. optimi codd. Paris. (Put. Fauch. Alex. Senat. Thuan. et alii) quod doctius est. v. Comm.

243. *et tamquam* 20. — *tibicen* 22. 49.

245. *et late* 10. 11. 15. 17—19. 23. 25. 45—49. 54. 55. 57—60. 64. 65.

247. *caveam* 15—20. 22. 24.

248. *nec grave* 24.

249. *colos* 13. 18—21 a m. sec. 22. 23. 24. 46—50. 54—57. 59. 60. 62. 64. 65. 68. 69. 71—74.

252. *Archygenen* 17. 19. Ego *Archigenen* pro *Archigenem* scripsi.

253. *Opposuit* 22.

254. *togas* pro *rosas* 16. — *est* non exstat in 17. 18.

255. *aut pater aut rex* 10. 11. 15—20. 24—27. 45—50. 54—69. 71—74. plerique codd. Paris. et ed. Ach.

258. *spectas* 18. 23. 25. 27. 46—50. 54—69. 71—74. — *constant* 21. 25. 27. 46—50. 54—69. 71—74.

Ex quo Mars Ultor galeam quoque perdidit et res
Non potuit servare suas. Ergo omnia Florae
Et Cereris licet et Cybeles aulaea relinquas:
Tanto maiores humana negotia ludi.
An magis oblectant animum iactata petauro
Corpora, quippe solet rectum descendere funem,
Quam tu, Corycia semper qui puppe moraris
Atque habitas, Coro semper tollendus et Austro,
Perditus ac vilis sacci mercator olentis;
Qui gaudes pingue antiquae de litore Cretae
Passum, et municipes Iovis advexisse lagenas?
Hic tamen ancipiti figens vestigia planta
Victum illa mercede parat, brumamque famemque
Illa reste cavet: tu propter mille talenta
Et centum villas temerarius. Adspice portus
Et plenum magnis trabibus mare; plus hominum est iam
In pelago: veniet classis, quocumque vocarit
Spes lucri, nec Carpathium Gaetulaque tantum
Aequora transsiliet, sed, longe Calpe relicta,

265. *Non* et *iactare* 12.

266. *solent* 27. 47. 54. 61. 63. 64. 74.

267. *Quantum* 16. — *in* ante *Corycia* non male inseritur in 10. 17. 19. 23. 24. vel ante *puppe* in 45. — *Coricia* 10. 17. 19. 23. 24. 46. *Coritia* 47. 48. 50. 64. *Corithia* 21. 45. *Corinthia* 22. — *rupe* 21. a m. sec.

269. *ac vilis* 1. 2 14. 18. 56. 70. 74 — 77. 82. *Perditus, a Siculis sacci mercator* (qui a Siculis saccum mercaris) 3. 5. 10, 11. 12. 15. 16. 17. 19 — 27. 45 — 50. 54. 55. 57 — 69. 71. 72. 73. et permulti codd. Paris. quod perperam probat Plathnerus, quia *saccus olens* sit crocum, quod plurimum in Sicilia, unde et *Sicanium* dicatur Stat. Sylv. V, 3, 41. Ei tamen adstipulatur Ach. qui illam lect. restituit.

270. *pingui* 16. 27. 45. 59. 60. — *antiquo* 22.

273. *Victum ex illa merce* 22.

276. *plus h. iam* 21. 22.

277. *vocat te* 10. 27. 47. 54. 58.

279. Secundam syll. voc. *Calpe* in sexto casu corripi, iam miratus est Priscian. lib. VI. Eamdem brevem esse ap. Avien. Arat. v. 1023. observat Curio prava lectione deceptus, qui cum aliis putabat, id propterea fieri, quod *Calpe* etiam tertiae declinationis

Audiet Herculeo stridentem gurgite solem.
Grande operae pretium est, ut tenso folle reverti
Inde domum possis tumidaque superbus aluta
Oceani monstra et iuvenes vidisse marinos.
Non unus mentes agitat furor. Ille sororis
In manibus vultu Eumenidum terretur et igni:
Hic bove percusso mugire Agamemnona credit
Aut Ithacum. Parcat tunicis licet atque lacernis,
Curatoris eget, qui navem mercibus implet
Ad summum latus et tabula distinguitur unda;
Quum sit causa mali tanti et discriminis huius
Concisum argentum in titulos faciesque minutas.
Occurrunt nubes et fulgura. Solvite funem,
Frumenti dominus clamat piperisque coemti;
Nil color hic coeli, nil fascia nigra minatur;
Aestivum tonat. Infelix hac forsitan ipsa
Nocte cadet fractis trabibus, fluctuque premetur
Obrutus et zonam laeva morsuque tenebit.
Sed cuius votis modo non suffecerat aurum,
Quod Tagus et rutila volvit Pactolus arena,
Frigida sufficient velantes inguina panni

sit et *Calpes*, *Calpis* non minus recte dicatur, quam *Calpe*, *Calpes*.

285. *torretur* 11 in marg. non improb. Schurzfleisch.

286. *credet* 17.

287. *lacertis* 7. 12. 15. 17 a m. sec. 20. 21. 22. 46. 61. 62. 63. 65 —69. 71—73. et XII MSS. Paris. in his Put. et Fauch.

288. *navem qui* 21.

289. *tabula dist. uda* 15. 16. 19. 21. 23—27. 46—49. 55—60. 68. XXV MSS. Paris. et ed. Ach. *una* 17. 20. 22. 28. 74. et tres codd. Paris. *unda* 1. 8. 10—14. 22. et VII MSS. Paris.

291. *Conscissum* 16. 21. 22.

293. *piperisve* 19. 45. non male! — *coemtor* 11. *coemptor* 15. 16. 19. 21 a m. pr. 23—27. 46—50. 54—69. 71. 72. 73.

295. *at forsitan* 15. 17. 20. 21. 22. multi codd. Paris. et ed. Ach. *ac forsitan* 16. 19. 23—27. 48. 56—64. 66—69. 71—77. *an forsitan* al. Cf. Comm.

296. *cadit* 21. — *trabibus fractis* 10.

298. *suffecerit* 20. 21. 27. 46. 47. 48. 54. *sufficeret* 23.

299. *volvunt* 22.

300. *sufficiant* 16.

Exiguusque cibus, mersa rate naufragus assem
Dum rogat et picta se tempestate tuetur.
Tantis parta malis cura maiore metuque
Servantur. Misera est magni custodia census.
Dispositis praedives hamis vigilare cohortem
Servorum noctu Licinus iubet, attonitus pro
Electro signisque suis Phrygiaque columna
Atque ebore et lata testudine. Dolia nudi
Non ardent Cynici; si fregeris, altera fiet
Cras domus, aut eadem plumbo commissa manebit.
Sensit Alexander, testa quum vidit in illa
Magnum habitatorem, quanto felicior hic, qui
Nil cuperet, quam qui totum sibi posceret orbem,
Passurus gestis aequanda pericula rebus.
Nullum numen habes, si sit prudentia: nos te,
Nos facimus, Fortuna, Deam. Mensura tamen quae
Sufficiat census, si quis me consulat, edam:
In quantum sitis atque fames et frigora poscunt,
Quantum, Epicure, tibi parvis suffecit in hortis,
Quantum Socratici ceperunt ante penates.

301. *Exanguisque* 12.

305. *perdives* 24. *dives* reponi iubebat Curio, et *armis* pro *hamis* Britann. ut metro consuleretur. Neutrum iis venisset in mentem, nisi perperam de *hamis* piscium cogitassent.

310. *aut eadem* 10. 11. 12. 14. 15. 18. 19. 23. 24. 43. 45. 50. 64. 70. 82. et plerique codd. Paris. *atque eadem* 16. 17. 20. 21. 22. 25. 27. 46 — 49. 54 — 63. 65 — 69. 71 — 77. et quidam codd. Paris. At quomodo *altera fiet domus*, et simul manebit *eadem?* Id iam monuit Lips. Epistol. Quaest. IV, 25.

312. *quantum* 23. 47. 48. 49. 55. 58. 64.

313. *totum qui* 27. 47. 48. 49. 56 — 60. 64. 65.

315. *Nullum numen abest* 13. 15. 16. 19. 20. 23 — 27. 45 — 50. 54 — 63. 65 — 69. 71. 72. 73. — *sed te Nos facimus* 10. 13. 15. 16. 17. 20 — 27. 45 — 50. 54 — 69. 71 — 74. *sed nos Te facimus* 12. 19. v. sup. ad X, 365. ubi iidem leguntur versus.

316. *Deam, coeloque locamus* 45. ex X, 366.

317. *consulit* 16. 21.

318. *En quantum* suspicari possis. At v. Comm. — *ac frigora* 21.

Numquam aliud Natura, aliud Sapientia dicit.
Acribus exemplis videor te claudere: misce
Ergo aliquid nostris de moribus: effice summam,
Bis septem ordinibus quam lex dignatur Othonis.
Haec quoque si rugam trahit extenditque labellum;
Sume duos Equites, fac tertia quadringenta.
Si nondum implevi gremium, si panditur ultra;
Nec Croesi fortuna umquam, nec Persica regna
Sufficient animo, nec divitiae Narcissi,
Indulsit Caesar cui Claudius omnia, cuius
Paruit imperiis, uxorem occidere iussus.

SATIRA XV.

ARGVMENTVM.

In hac Satira, ad Volusium Bithynicum scripta, Iuvenalis gravissime invehitur in religiosam Aegyptiorum dementiam, qui non modo monstra Deorum, animalia et olera, sed etiam alii alia huiusmodi numina colant, et ob hanc religionis diversitatem tanto se invicem odio prosequantur, ut caeco nonnumquam furore instincti, eos, qui aliis utantur sacris, devorare non dubitent. (v. 1—13.) *Quae ne quis fabulosa esse censeat et similia iis, quae Ulysses Alcinoo super coenam de Laestrygonum Cyclopumque immanitate et ἀνθρωποφαγίᾳ narraverit,* (13—26.) *exemplum memorat efferatissimae huius crudelitatis, quod sua aetas viderit, et refert, finitima oppida, Tentyra et*

321. *dicet* 11. 22. 23. 25—27. 46—50. 54—60. 65.

322. *ludere* 45. *includere* 15. *eludere* alii. v. ad III, 19.

323. *de nostris* 19. 25. 27. 46—50. 54. 55. 57—60. 64. 65. — In omnibus, quas vidi, editt. perperam non post *summam*, sed post *ordinibus*, distinguitur.

324. *dignetur* 45.

325. *labellis* 22.

326. *quadraginta* 16. 20 a m. pr. 22. v. ad I, 106.

327. *non* 27. 64.

328. *Rosci* pro *Croesi* 4. forte e glossa, ad v. 324. adscripta. *Croesi*, regis Lydorum, divitiae cui non sunt auditae? — *vel Persica* 16.

329. *Sufficiunt* 27.

Coptum, antiqua simultate, nullam aliam ob causam, quam quod diversa coluerint numina, ita exarsisse, ut nuper Coptitae cum Tentyritis, diem festum agentibus et larga meri potione oneratis, quo facilior victoria esset, iurgio contendendi occasionem inde ceperint, atque rixa primum conviciis ac clamore, deinde percussione capitum vulneribusque, pugnis et lapidibus inflictis, transacta, mox armis sumtis in praelium exarserit, in quo fugatis Coptitis, unus eorum, qui nimia formidine cursum praecipitans procubuerit, captus a Tentyritis et non modo in plurima sectus frusta et particulas, ut multis sufficeret, sed crudus etiam ac totus corrosis ossibus tanta aviditate devoratus sit, ut qui ex hostibus novissimi venerint, absumto iam toto corpore, ductis per terram digitis aliquid de sanguine eius gustaverint. (27—92.) *Tanta inhumanitate nullum umquam populum saeviisse dicit: non Calaguritanos in Vasconum finibus, qui, longa demum obsidione ad diram redacti famem et ignari adhuc Stoicorum philosophiae, vitam inhonesto modo, humanorum scilicet corporum dapibus, protraxerint;* (93—114.) *non Tauros, qui homines tantum immolaverint Dianae, non etiam comederint;* (115—119.) *non Cimbros nec Britannos aut Sauromatas et Agathyrsos.* (119—128.) *Tum poeta acerbe increpat inimicitiam et odium, quod ferae non nisi in dispar genus, homines autem in se ipsos gerant, quodque prorsus contrarium sit naturae, quae humano generi mollissima dederit corda, et ceteris animalibus*

Tantum animas, nobis animum quoque, mutuus ut nos
Affectus petere auxilium et praestare iuberet. (129—174.)

Ex hoc argumento intelligitur, poetae consilium non eo potissimum spectasse, ut religionem vel superstitionem Aegyptiorum derideret, (de qua vid. ad v. 2.) sed ut insigni ostenderet exemplo, diversitate religionis huius populi inexpiabile nonnumquam odium et inauditam inhumanitatem gigni. In ipsa Satira (in primis in postrema eius parte v. 129—174.) magna est orationis vis ac gravitas, rei convenientissima; quae tamen passim, ubi locus

est, admixtis facetiis temperatur. — Achaintre haec bene adnotavit: „Inferius tamen hoc opus ceteris eiusdem auctoris videtur; quod non mirum est: nam et senex admodum erat, et rem Romanis inauditam narrabat. Non ea bella infanda noverat, quae furor religiosus sequentibus aevis produxit. Quid si Mahumeti fanaticum ardorem vidisset eumdemque manu dextra gladium gestantem, Corantum altera? Quid si Christianorum sancta bella sub crucis vexillo suscepta, *les Croisades?* Quid si Albigensibus rogos accensos? Lutheri et Calvini sectatorum et Catholicorum furores sacros? Non iuste minus exclamasset *Adspicimus populos, quorum non sufficit irae Occidisse aliquem* . . . . . . Sed cur ea commemorem? Iam non sub crucis vexillo bella et strages sunt inchoandae. Humanitatis ipsius et philosophiae nomine (quod non minus saevum, at ridiculum magis et multo minus excusandum) arma capessuntur, regna et imperia corruunt, urbes diruuntur, agri vastantur hominesque trucidantur. Sic omni tempore inde Principum ambitio prava, aulicorum aviditas et *Δημαγωγῶν* insania, hinc populorum socordia et imbecillitas miseris mortalibus excidii causae fuerunt terramque hanc miseram stragis sedem desolationisque fecere."

De tempore, quo hanc Satiram scripserit Iuvenalis, v. Comm. ad v. 27. Minus constat, qua occasione et quo loco composita sit. Vetus Schol. „Ad Volusium, inquit, de Aegyptiorum sacris scribit, odio Crispini, qui Aegyptius erat, egens, et modo magister peditum atque equitum factus est." Vid. ad I, 26 seq. et IV, 1 seq. Calderinus: „Invehitur in mutua hominum odia et feritatem, notans scil. Paridem, (v. ad VII, 87 seq.) cuius odio fuerat eiectus, sumta occasione ex re gesta, quam in Aegypto viderat." Lipsius: (Epist. Quaest. IV, 20.) „Iuvenalem exsulasse sub Domitiano, non abnuerim, et, quod in Divaei libro est, in Aegyptum etiam missum, ultro crediderim. Indicare hoc ipse voluit Sat. XV, 45. Ait: *quantum ipse notavi.* Vidit igitur Aegyptum, vel quum inibi exsularet,

ut MS. Divaei, vel, ut Suidas, quum in vicina esset Pentapoli s. Cyrenaica. v. Plin. V, 5. Haec lustratio Aegypti caussam illi praebuit scribendae satirae de immani superstitione Aegyptiorum. Nisi hoc fuisset, cur non pariter aliquid de Hispanis aut Germanis?“ Hinc tamen non pro certo affirmare ausim, hanc Satiram non Romae, sed in Aegypto et tempore exsilii, scriptam fuisse. Illud probabilius videtur, et versum 45 ad annos quoque iuventutis, quibus poeta Aegyptum lustrare potuit, referre licet. Conf. vita Iuvenalis per annos a me digesta ad a. U. 833 et 874.

Quis nescit, Volusi Bithynice, qualia demens
Aegyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus ibin.
Effigies sacri nitet aurea cercopitheci,
Dimidio magicae resonant ubi Memnone chordae
Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.
Illic caeruleos, hic piscem fluminis, illic
Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam.
Porrum et caepe nefas violare et frangere morsu.
O sanctas gentes, quibus haec nascuntur in hortis
Numina! Lanatis animalibus abstinet omnis
Mensa. Nefas illic fetum iugulare capellae:
Carnibus humanis vesci licet. Attonito quum
Tale super coenam facinus narraret Ulixes
Alcinoo, bilem aut risum fortasse quibusdam

Sat. XV.

3. *ibim* 45. 49. 60. 64.

5. *Mennone* 21—23. 65. Ita ubivis scribendum putabat Harduin. ad Plin. VI, 30. s. 35. X, 26. s. 37. XXXVI, 7. s. 11.

7. v. Excurs. ad h. l.

9. *ac frangere* 10. 12. 16—20. 22—25. 45—50. 54—69. 71—74. 77.

12. *foetum violare* 45.

14. *narravit* 22. — *Ulixes* recepi ex 17. 19. 20. 58. *Ulyxes* 23. 46. 47. Vulgo *Ulysses*. Cf. ad IX, 65. et XI, 31.

15. *atque* pro *aut* 16.

Moverat, ut mendax aretalogus. In mare nemo
Hunc abicit, saeva dignum veraque Charybdi,
Fingentem immanes Laestrygonas atque Cyclopas?
Nam citius Scyllam vel concurrentia saxa
Cyaneas plenos et tempestatibus utres
Crediderim, aut tenui percussum verbere Circes
Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis.
Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit?
Sic aliquis merito nondum ebrius et minimum qui
De Corcyraea temetum duxerat urna:

16. *Moveat* 62. 68. 71. 73.

17. *Scylla* pro *saeva* coniicit Schrader.

18. *Laestrigones* 13. 16. 24. — *Cyclopes* 13. 16. 24. *et Cyclopas* 10. 11. 17—20. 25. 27. 45—50. 54—69. 71—74. 77. et XX MSS. Paris. quod arridebat Schurzfl. et Ach. ut exprimeretur res ipsa, grandis scil. Cyclopum vastitas et moles quadrata, versu spondaico durum sonante.

19. *procurrentia saxa* coni. quidam male. v. Heins. ad Ovid. Met. VII, 62.

20. *Cyaneas* semper suspicatus sum, et nunc recepi ex 28. ut sit appositio et interpretatio verborum *concurrentia saxa*. *Cyanes* perperam legitur in 13. et recentt. editt., Prat., Bipont. al. Vulgo *Cyaneis:* at saxa non concurrunt Cyaneis, sed *Cyaneae* scil. rupes s. cautes sunt ipsa *saxa concurrentia;* neque probanda est sententia Ach. qui *Cyaneis* putat esse nom. plur. accus. tert. declin. pro *Cyanes*, ut *patreis, sorteis* cet. pro *patres, sortes.* Nam *Cyaneis* est nom. adiect. (v. Comm.) et vox quatuor, non trium syllabarum, quarum et secunda et tertia brevis est. *Sicaneis* emend. Schrader audacter invitaque Minerva; et *saxa Cyanea* Dausqueius ad Sil. XIV, 515. pag. 628. contra metri leges et *κακοφώνως.* — *plenos vel* 21.

22. *grunisse* 46. 47. 50. 60. 64. *grinnire* 13.

24. *Hic* 20.

25. *temeti* (scil. *minimum* v. 24.) recte, opinor, emend. Schrader, idemque et nobis in mentem venit. Hoc non refellitur saltem exemplis laudatis ab Hein. qui perperam iungit *multum lacrimas* ap. Virg. Aen. III, 348. *quantum fides* ap. Liv. I, 16. extr. (ubi Ducker ita legendum censebat) et similia. — *diduxerit* 16. *deduxerit* 12. 13. *deduxerat* 2—4. 7. 11. 15. 17. 19—22. 24—27. 45—49. 55. 57—60. 65. 66. et omnes fere codd. Paris. contra usum loquendi et metrum; nam priores syll. voces *temetum* producuntur.

Solus enim hoc Ithacus nullo sub teste canebat.
Nos miranda quidem, sed nuper Consule Iunio
Gesta super calidae referemus moenia Copti;
Nos vulgi scelus et cunctis graviora cothurnis.
Nam scelus a Pyrrha, quamquam omnia syrmata volvas,
Nullus apud tragicos populus facit. Accipe, nostro
Dira quod exemplum feritas produxerit aevo.
Inter finitimos vetus atque antiqua simultas,
Immortale odium et numquam sanabile vulnus
Ardet adhuc Coptos et Tentyra. Summus utrimque
Inde furor vulgo, quod numina vicinorum
Odit uterque locus, quum solos credat habendos
Esse Deos, quos ipse colit. Sed tempore festo
Alterius populi rapienda occasio cunctis
Visa inimicorum primoribus ac ducibus, ne
Laetum hilaremque diem, ne magnae gaudia coenae
Sentirent, positis ad templa et compita mensis
Pervigilique toro, quem nocte ac luce iacentem

26. *haec* 12. 17. 19. 21. 22. 45.

27. v. Excurs. ad h. l.

28. *Facta* 20. — *Combi* 24. *Compti* 22. *Coctae* 19. *Cepti* 23. Cf. ad v. 35.

29. *scelera* 2. forte rectius.

31. *populos* 16.

32. *produxit in aevo* 13. 22.

33. *Inter finitimas* scil. urbes emend. Salmas. Exerc. Plin. p. 447. Sed iunge *inter finitimos Coptos et Tentyra.*

34. *et* deest 19. — *satiabile* 13. Ego potius versum hunc pannum esse crediderim, a versificatore aliquo assutum. Caussam non expiscari potest Hein. Quia ταυτολογικῶς dicta sunt *vetus, antiqua, immortale, numquam sanabile,* ut et *simultas, odium, vulnus.*

35. v. Excurs. ad h. l.

36. *vulgi* 16. 17. 19. 20. 22. 23. 28. 45.

37. *Colit* 23. — *credit* 22. 25.

39. *multis* pro *cunctis* 15.

40. *Visaque maiorum* 7. — *maioribus ac ducibus* 11.

41. *nec magnae* 11. *magnae ne* 45. *magnae nec* 23. — *gaudia vitae* 22.

42. *Sentiret* 16. 45. 67.

43 *luce ac nocte* (cum ingrata elisione) 10. 11. 12. 17. 19. 20. 21. 27. 45—49. 54. 55. 57—60. 64. — Pro *iacentem*, h. e. stratum, Plathner coni. *calentem* scil. ab iis, qui assidue ei incubant. Ego malim: *quo nocte ac luce*

Septimus interdum sol invenit. Horrida sane
Aegyptus: sed luxuria, quantum ipse notavi,
Barbara famoso non cedit turba Canopo.
Adde, quod et facilis victoria de madidis et
Blaesis atque mero titubantibus. Inde virorum
Saltatus nigro tibicine, qualiacumque
Unguenta et flores multaeque in fronte coronae:
Hinc ieiunum odium. sed iurgia prima sonare
Incipiunt animis ardentibus: haec tuba rixae.
Dein clamore pari concurritur, et vice teli
Saevit nuda manus: paucae sine vulnere malae:
Vix cuiquam, aut nulli toto certamine nasus
Integer. Adspiceres iam cuncta per agmina vultus
Dimidios, alias facies et hiantia ruptis
Ossa genis, plenos oculorum sanguine pugnos.
Ludere se credunt ipsi tamen et pueriles
Exercere acies, quod nulla cadavera calcent.

iacentes Septimus interdum sol invenit. Ex *quo* facile fieri poterat *quem* propter compendium scrib.

44. *interdum* 1. 14. 18. 25. 48. 57. 58. 59. 65. 66. 67. 69. 70. 75. 76. 82. *interea* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19—24. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54. 55. 56. 60—64. 65. 68. 71—74. 77. et XXXII MSS. Paris. ex quibus illud revocavit Ach.

44. 45. *horrida sane Est Coptos* recte, opinor, coni. Schrader.

46. *ripa* (scil. orientalis Nili, in qua sita Coptus) pro *turba* 3. 5. 7. 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19—27. 29. 45—49. 54. 55. 58—63. 65. 66. et dimidia pars MSS. Paris. forte et vetus Schol. cuius glossa est: *Latini ripa*, quam Schurzfl. eam putabat dici, quae tum sub potestate Latinorum fuerit.

51. *genuinum odium* 11. 24. quod et male coni. Merula. *geminum* 19. 20 a. m. sec.

52. *hoc tuba* 22.

53. *Deinde clamore* 24. *Dehinc clamore* 10. 11. 22. 23. 25. 27. 54—63. 65. 66—69. 71—74.

55. *cuidam* 12. — *ac nulli* 1. — *coeco certamine* (in quod caeci vel caeco impetu ruebant) quidam libri, teste Pithoeo, nescio qui. Recte, opinor; saltem longe venustius.

56. *aspicies* 23. — *tota* pro *cuncta* 25. 27. 46—49. 55—60. 64.

58. *plenos sociorum* 11.

59. *tamen ipsi* 46. 47. 49.

60. *quia* pro *quod* 22.

Et sane quo tot rixantis millia turbae,
Si vivunt omnes? Ergo acrior impetus, et iam
Saxa inclinatis per humum quaesita lacertis
Incipiunt torquere, domestica seditioni
Tela; nec hunc lapidem, quales et Turnus et Aiax,
Vel quo Tydides percussit pondere coxam
Aeneae; sed quem valeant emittere dextrae
Illis dissimiles et nostro tempore natae.
Nam genus hoc vivo iam decrescebat Homero.
Terra malos homines nunc educat atque pusillos.
Ergo Deus, quicumque adspexit, ridet et odit.
A deverticulo repetatur fabula. Postquam
Subsidiis aucti, pars altera promere ferrum
Audet et infestis pugnam instaurare sagittis;

61. *sane quod* 15. 45. 46. 47. 49. 50. 54. 55. 58. 66—69. 74. *sana quo* 28. *sanae quot* 48. 64. *Saneque quo* 15. *Sanaque iam quod tot* 25. 41. 56. 57. *Sanaque iam quot* 59. 60. 65.

62. *Sic* 21. 27. 54. 58. 64. 74. *Sic vivant* 64.

63. *inclinantes* 21. *inclinantis* 65.

64. *seditione* 10. 12. 15. 16. 21—24. 45. 46. 47. 49. 50. 54. 55. 59. 60. 65. omnes fere codd. Paris. et ed. Ach.

65. *sed hunc* 12. — *qualis Turnus* 12. *qualis se Turnus* 24. *qualis et Turnus* 64. *quali se Turnus et Aiax* 11. 15. 17. 23. 25. 45—47. 49. 54—60. 62. 65—69. 71—74. et XXX MSS. Paris. Male: nam hi saxis se ipsi non percussisse dicuntur. *quali Turnus* 19. *quali vel Turnus* 10. 20. quod arrisit Ach. *quali et Turnus* 16.

66. *Et quo* 27. 46—50. 55. 56. 59—65. 68. 69. 71—74.

71. *Ecce Deus* 21. Non male! *Deos* 50.

72. *deverticulo* scripsi pro vulg. *diverticulo,* latinitate ita postulante. *Deverticulum* enim et *deversorium* dicuntur a *devertere,* h. e. ab uno loco ad alium se convertere; a quo differt *divertere,* quod adhibetur de duobus, qui diversam instituunt viam, unde *diversus* et alia: quae verba male vulgo a librariis confunduntur. v. Heins. ad Ovid. Am. II, 6, 9. (ubi veterrimi codd. nobis favent) Burm. ad Petron. 10. et ad Virg. Ge. III, 293. Bentl. ad Terent. Eun. IV, 2, 17. et Ernesti clav. Cic. v. *devertere.*

73. *aucta* 16. *auctis* 27. 46. 47. 48. 56—60. 64. 74. *actis* 25. — *pars altera amittere ferrum* 12.

74. *pugnas inferre* 2.

Terga fugae celeri praestantibus omnibus, instant,
Qui vicina colunt umbrosae Tentyra palmae.
Labitur hinc quidam, nimia formidine cursum
Praecipitans, capiturque: ast illum in plurima sectum
Frusta et particulas, ut multis mortuus unus
Sufficeret, totum corrosis ossibus edit
Victrix turba: nec ardenti decoxit aeno
Aut verubus; longum usque adeo tardumque putavit
Exspectare focos, contenta cadavere crudo.
Hic gaudere libet, quod non violaverit ignem,
Quem summa coeli raptum de parte Prometheus
Donavit terris. Elemento gratulor et te
Exsultare reor. Sed qui mordere cadaver
Sustinuit, nil umquam hac carne libentius edit.
Nam scelere in tanto ne quaeras et dubites, an
Prima voluptatem gula senserit. Ultimus autem,
Qui stetit absumto iam toto corpore, ductis
Per terram digitis, aliquid de sanguine gustat.

75. *fuga* 1. 8. 11. 15. 17. 19—22. plerique codd. Paris. et ed. Ach. — *sceleri* 9. 21, 22. — *instans* 9. *praestant instantibus omnes* vetus MS. Merceri, qui emend. *Terga fuga celeri praestant instantibus Ombis.* Schrader coni. *praebentibus omnibus,* et Lubinus *praestantibus hostibus.* Mox v. 76. *Pampae* (qui vicus erat vicinus Tentyris) legendum pro *palmae* putabat Salmas. Exerc. Plin. p. 452. B. Quis vero, ut situm urbis designet, eam vico alicui dicet vicinam esse?

77. *hic* 10. 15. 16. 17. 19. 20. 24. 45—47. 49. 50. 54—60. 62. 64—69. 71—74. 77.

79. *Frustra* 16. 22. 23. 24. 46. 47. — *ac* 27. 46—50. 54. 55. 59—65. 68. 69. 71. 72. 73.

81. *aheno* 25. 46 — 50. 57 — 60. 62. 64—69. 71. 72. 73. v. ad III, 285.

84. *Hinc* 10. 21 a m. sec. 23 — 25. 27. 45 — 50. 58. 61 — 69. 71 — 74.

87. *sed quae* (sc. *turba* v. 81.) emend. Schrader.

88. *nihil* 17. 20. 23 — 27. 45. 46. 47. 49. 50. 56. 58. 60 — 69. 71 — 74.

89. *non* pro *ne* 16.

90. *voluptates* 22. — *ultimum* 24. — *ultimus auctor Qui venit* coni. Schrader.

91. *Qui sitit* malebat Lubinus. At sitis sanguinis, quae huic homini fuit, satis exprimitur v. 92.

Vascones, haec fama est, alimentis talibus olim
Produxere animas: sed res diversa, sed illic
Fortunae invidia est bellorumque ultima, casus
Extremi, longae dira obsidionis egestas.
Huius enim, quod nunc agitur, miserabile debet
Exemplum esse cibi: sicut modo dicta mihi gens
Post omnes herbas, post cuncta animalia, quidquid
Cogebat vacui ventris furor, hostibus ipsis
Pallorem ac maciem et tenues miserantibus artus,
Membra aliena fame lacerabant, esse parati
Et sua. Quisnam hominum veniam dare, quisve Deorum
Viribus abnuerit dira atque immania passis,

93. *ut fama* 1—5. 10—13. 15—17. 19—27. 45. 47. 49. 54—60. 65. 68. 69. 74. et omnes fere codd. Paris. quosque vidit Britann. qui tamen *ut* delendum putabat, ut versus staret; offensus haud dubie eo, quod alioquin syllaba secunda voc. *Vascones* h. l. brevis esset. Eadem corripitur a Prudent. περιςεφ. I, 93. et a Paulino Nolano ad Auson. Carm. X. v. 203. 212. 218. Ptolemaeus tamen et Strabo III. p. 111. scribunt *Οὐάσκωνες* et τὸ τῶν *Οἰασκώνων ἔθνος*. Suspicari itaque possis, recte legi vel *Vascones, fama est, alimentis* in 48. 61—64. 66. 67. 71. 72. 73. vel *Vascones, ut fama, alimentis* in 17. nisi malis: *Vascones fama est alimentis talibus olim Produxisse animas.* — Mox *elementis talibus* 8. quod Pithoeo placuisse mireris. *humanis carnibus* 13. — *usi* pro *olim* 7. 9—13. 15. 16. 17. 19—23. 25. 27. 45—50. 54. 55. 57—69. 71. 72. 73. XXX MSS. Paris. et ed. Ach.

94. *illinc* 23. 27. 46. 47. 49. 58.

95. *bellorumque culmina* 29.

96. *dura* 21. *durae* 15.

97. *qui nunc* 21 a m. pr. 22.

99. *cunctas herbas* 16.

101. *Pallore ac macie extenues* quidam cod. Pith. — *et maciem* 10. 19. 25. 46—49. 55—60. 64.

104. *Viribus* 8. 10—27. 45—50. 54—77. 81. 82. quod interpretantur: virilibus animis, vel viris fortibus. Quae ratio dura est, etsi ferrem eam in poeta lyrico; et diversa mihi videtur dictio illa *cognatis maculis* inf. v. 160. quae iudice Hein. simillima est. *Urbibus* cod. Alex. tres alii Paris. et recentt. edd. Prat. et al., h. e. Calaguri, Numantiae, Sagunto, ut vulgo putant; aut *urbibus* poet. pro *urbi*, Calaguri, et hoc pro civibus, ut passim, et apud Graecos *πόλις*, *Ἄργος*, *Ἑλλὰς*, de quo v. Facius ad Eurip. Orest. v. 46. Sed haec quoque ratio longe petita est, lectio tamen illa ab Ach. recepta. Poeta forte scripsit *Civibus*, vel *Forti-*

Et quibus illorum poterant ignoscere manes,
Quorum corporibus vescebantur? Melius nos
Zenonis praecepta monent: nec enim omnia, quaedam
Pro vita facienda putat. Sed Cantaber unde
Stoicus, antiqui praesertim aetate Metelli?
Nunc totus Graias nostrasque habet orbis Athenas.
Gallia causidicos docuit facunda Britannos:
De conducendo loquitur iam rhetore Thule.
Nobilis ille tamen populus, quem diximus; et par
Virtute atque fide, sed maior clade Saguntus
Tale quid excusat. Maeotide saevior ara
Aegyptus. Quippe illa nefandi Taurica sacri
Inventrix homines (ut iam, quae carmina tradunt,
Digna fide credas) tantum immolat, ulterius nil
Aut gravius cultro timet hostia. Qui modo casus
Impulit hos? quae tanta fames infestaque vallo
Arma coegerunt, tam detestabile monstrum
Audere? Anne aliam, terra Memphitide sicca,

bus, vel *Talibus*. *Ventribus* coni. H. Vales. coll. III, 167. IV, 107, XIV, 126. ut pars pro toto (pro viris) posita sit et error natus ex comp. script. *vtribus*. — *abnueret* 21.

105. *ipsorum* 61. 62. 63. 65—69. 71—74.

106. *vescantur*, *sed melius* 23—26. 45—48. 54. 56. 58—60. 64. 65. *vescuntur*, *sed melius* 19.

108. *facienda putant* scil. praecepta 10—12. 15. 16. 45.

110. *nostras Graiasque* 22. *notasque* coni. H. Vales.

113. *dicimus* 68.

114. *Saguntos* 19. *Sagunto* 22. — Versus 113. 114. 115. alii ita distinguunt: *Nobilis ille tamen populus, quem diximus, (et par Virtute — Saguntus) Tale quid excusat;* alii sic: *Nobilis — diximus, et par Virtute atque fide: sed maior clade Saguntus Tale quid excusat;* alii denique ita: *Nobilis ille — diximus, et par Virtute atque fide, sed maior clade Saguntus, Tale quid excusat*, ut verba sic iungantur: *Nobilis ille populus*, Vascones, *et Saguntus*, ei *par virtute atque fide* cet.

115. *Fata quid accuset?* coni. Schrader.

119. *Qui* pro *Quis* restitui ex 11. 17. 20. quia mollius est et doctius. v. Drakenb. ad Sil. II, 645. VII, 538. IX, 651. X, 117. XIII, 450. XV, 668. Heins. et Heyne ad Virg. Ecl. I, 19. II,

Invidiam facerent nolenti surgere Nilo?
Qua nec terribiles Cimbri nec Britones umquam,
Sauromataeve truces aut immanes Agathyrsi,

19. Gron. Obss. ad script. eccles. c. 21. Bentl. ad Horat. Serm. I, 4, 41. 5, 79.

124. *Britones* 1. 10. 11. 12. 14. 15. 16. 18. 20. 23—27. omnesque edd. vett. *Brittones* 17. et edd. recentt. Prat. et al. *Brytones* 19. *Bistoris* 21. *Bistones* 22. Io. Schraderus in Observatt. libro p. 4—6. docte de h. l. ita disputavit: „*Britones* in numerum ferarum et immanium gentium referuntur. Id dolens Marklandus inustam genti maculam delere tentavit ad Stat. Sylv. IV, 2, 58. reponens: *Cimbri, nec Teutones umquam, Sauromataeve truces.* Vir doctus in Actis Lips. An. 1729. p. 383. testatur, ei accedere quatuor MSS. in quibus *Sauromataeve* legatur; in aliis duobus esse *Bistones*, (ut in nostro cod. 22.) vel ex comp. scribendi *Bitones* vel *Btones*. Lectio *Bistones* reperitur etiam in cod. Perizon. eiusque vel in primis ratio videtur habenda, quod ipse Iuvenalis haud leviter eam confirmat, *Sarmatas* et *Thraces* similiter iungens sup. III, 79. ut ante Martialis XII, 8. 9. Thracum vero feritatem et crudelitatem omnes omnium temporum scriptores fere notaverunt. Sed et plurimos et locupletissimos diritatis atque immanitatis Britannorum testes ex vetustis monimentis excitavit Barth. ad Claudian. laud. Stil. II, 246. et praecipue Cons. Mall. v. 51. et Rutil. I, 500. Claud. b. Get. 568. Avien. D. O. T. 418 et 749. Horat. Od. III, 4, 33. Aut igitur vulgata Iuvenalis scriptura servanda est, aut locus, quem *Britones* obtinent, *Bistonibus* adsignandus. *Britones* autem et *Britanni* ita dicti a vocab. *Brit*, quod proprie versicolorem, depictum et coloratum denotat: nam moris fuit, ut Britannorum nurus cutem caeruleo colore inficerent, de quo v. Plin. XXII, 1. s. 2. Mel. III, 6, 155. Camdenus in Britannia p. 24 sq. 27 sq. Cannegieter de Brittenb. p. 6." Conf. etiam interpp. Prop. II, 17, 25. al. 18, 23. Herodian. III, 14. Caes. b. Gall. V, 15. Martial. XI, 53. XIV, 19. Solin. XXII. extr. Nota Ach. est: „Futilis est Marklandi emendatio: nam his temporibus Cimbri, Teutones, Britones, Sauromatae, Sycambri ceterique omnes Europae septemtrionalis populi truces et feri erant; nec inde sequitur, Britannos hodiernos, Francos, Germanos, qui ab iis ortum ceperunt, eiusdem feritatis esse participes."

125. *Sauromataeve* pro vulg. *Sauromataeque* revocavi ex 11. 17. 20. 21. 22. 24. 45. 49. et quatuor MSS. de quibus vid. quae modo dixi ad v. 124. *Sauromataeve* 19. — *nec* pro *aut* 15.

Hac saevit rabie imbelle et inutile vulgus,
Parvula fictilibus solitum dare vela phaselis
Et brevibus pictae remis incumbere testae.
Nec poenam sceleri invenies, nec digna parabis
Supplicia his populis, in quorum mente pares sunt
Et similes ira atque fames. Mollissima corda
Humano generi dare se Natura fatetur,
Quae lacrumas dedit: haec nostri pars optima sensus.
Plorare ergo iubet casum lugentis amici
Squaloremque rei, pupillum ad iura vocantem
Circumscriptorem, cuius manantia fletu
Ora puellares faciunt incerta capilli.
Naturae imperio gemimus, quum funus adultae
Virginis occurrit, vel terra clauditur infans
Et minor igne rogi. Quis enim bonus et face dignus
Arcana, qualem Cereris vult esse sacerdos,
Ulla aliena sibi credat mala? Separat hoc nos

126. *immane* pro *imbelle* 25. 46. 48. 49. 54. 55. 57. 59. 60. Sed voc. *immane* modo praecessit. — De metro h. l. vid. sup. ad VI, 274.

127. *sutilibus* pro *fictilibus* coni. Schrader coll. Virg. Aen. VI, 414. ubi v. Cerda et Heyne. — *solidum* 74. — *phasellis* 25. 27. 46 — 50. 55. 57. 58. 61. 62. 64. 66. 73. At v. Comm.

133. *pars ultima* 81. *pars intima* 64. ex emendat. Britann. ut sensus sit: lacrymae sunt, quae interiorem sensus nostri partem pietatemque patefaciunt.

134. *casum lugentis amici* recte, opinor, coni. Curio coll. Virg. Aen. II, 93. *casum* legitur in 16. et III codd. Paris. *lugentis* in 10. 21. 22. 24—27. 45—50. 51—69. 71. (in quo tamen vitiose *lucentis*) 72. 73. 74. et XV MSS. Paris. Utrumque nunc recepi pro vulgata lect. *causam dicentis*, quae vix cuiquam placebit, nisi Hein. qui eam tuetur coll. VIII, 27. XII, 46. Virg. Aen. VIII, 619—621. et XI, 171. Pro *casum* forte quidam librariorum reposuerunt *causam* et deinde alii aptum ei vocabulum *dicentis* commenti sunt.

136. *fletus* 27. 47. 50. 54. 64. *fletum* 44. Alterutra lectio videtur probanda. v. sup. ad VI, 623.

140. *Ut minor* coniicit Schrader. — *aut face* 61. 62. 63. 65—69. 71—74.

141. *qualis* 16.

142. *separet hoc nos* 23. *separat haec* (natura, vel pietas, humanitas et misericordia) *nos*

A grege mutorum, atque ideo venerabile soli
Sortiti ingenium, divinorumque capaces
Atque exercendis capiendisque artibus apti
Sensum a coelesti demissum traximus arce,
Cuius egent prona et terram spectantia. Mundi
Principio indulsit communis conditor illis
Tantum animas, nobis animum quoque, mutuus ut nos
Affectus petere auxilium et praestare iuberet,
Dispersos trahere in populum, migrare vetusto
De nemore et proavis habitatas linquere silvas;
Aedificare domos, Laribus coniungere nostris
Tectum aliud, tutos vicino limine somnos
Ut collata daret fiducia; protegere armis
Lapsum aut ingenti nutantem vulnere civem,
Communi dare signa tuba, defendier Isdem
Turribus atque una portarum clave teneri.
Sed iam serpentum maior concordia. Parcit
Cognatis maculis similis fera. Quando leoni
Fortior eripuit vitam leo? quo nemore umquam
Expiravit aper maioris dentibus apri?
Indica tigris agit rabida cum tigride pacem
Perpetuam: saevis inter se convenit ursis.
Ast homini ferrum letale incude nefanda
Produxisse parum est; quum rastra et sarcula tantum
Adsueti coquere et marris ac vomere lassi

10. 24. 25. 27. 46—50. 54—69. 71—73. probb. Mancin. et Ascens.

145. *A grege brutorum* 16. — *solum* 22.

146. *duximus arce* 45.

151. *et migrare* 25. 27. 46—50. 54—69. 71—74.

152. *ac* 19. — *linquere terras* 21.

154. *limine* recepi ex 16. 17. 19. 20. 23—27. 45. 46. 47. 49. 50. 55—69. 71—74. et XX MSS. Paris. *limite* in reliquis libris.

158. *aut una* 45. — *tueri* 16.

163. *rapida* 13. 19—21 a m. pr. 22. 23. 28. 68. et quidam codd. Paris. solenni errore. Cnf. sup. VI, 428. Burm. ad Prop. p. 553. Broukhus. ad Tibull. IV, 1, 72. et nos ad Sil. V, 451.

166. *ac* pro *et* 13. 17. 20. 22. 23. 45.

Nescierint primi gladios extundere fabri.
Adspicimus populos, quorum non sufficit irae
Occidisse aliquem; sed pectora, brachia, vultum
Crediderint genus esse cibi. Quid diceret ergo,
Vel quo non fugeret, si nunc haec monstra videret
Pythagoras, cunctis animalibus abstinuit qui
Tamquam homine, et ventri indulsit non omne legumen?

SATIRA XVI.

ARGVMENTVM.

Conditionem militum multis partibus meliorem, quam paganorum, esse ostenditur, (v. 1—6.) α) quod illi ab his non facile ullam accipiant iniuriam eamque impune iis inferre possint, quum proprios habeant iudices, et lege Camilli extra vallum litigare vetentur, commilitones autem non modo reum per fas ac nefas tueantur, sed damnatum quoque vindicent; (7—34.) β) quod confestim iis, et quoties lubeat, ius dicatur, et neque initium, neque finis litium in longinquum differatur tempus; (35—50.) γ) quod peculium iis sit castrense, et hinc ius testandi vivo adhuc patre; (51—56.) δ) quod phaleras, torques aliaque virtutis praemia consequantur, quum ipsius ducis referat, et honorari milites et locupletari. (56—60.)

168. *Nescierant* Serv. ad Virg. Ge. II, 540. *Nescierunt* 23. Male, etsi non obstat metrum; de quo v. ad Sil. V, 264. *Nescirent* 10. 11. 13. 16. 20. 24. *Nec scirent* 21. 22. *Nescirint* rectius videbatur Schurzfl. — Mox *extundere* restitui ex 2. 4. 10. 17. 20. 21. *excudere* 15. 19. 25. 27. 46—50. 54—64. 66—69. 71—74. 81. et Serv. ad Virg. l. l. *excludere* 65. *extendere* (scil. cudendo s. malleo, h. e. cudere) 14. 16. 18. 22. 23. 24. 70. 75. 76. 77. 82. Cnf. Heyne ad Virg. Aen. VIII, 665. in Var. Lect. ubi iam monuit, *extundere* exquisitius esse id. qd. *excudere*, tum et omnino proferre, invenire, ut Virg. Ge. I, 133. IV, 315. 328. Antiqua haud dubie scriptura fuit *extūdere*, et inde orta haec varietas: *extundere, extendere, excudere, excludere,* quae etiam in MSS. Paris. reperitur.

172. *quonam fugeret* 19.

In priore huius Satirae parte (v. 1 — 34.) poeta satis ingeniosam ei formam induisse et, dum aperte commoda militiae recenset, tecta ironia ac laudis specie vituperationi imposita nimiam militum licentiam insolentiamque, quam illis temporibus vix Imperatores coercere audebant, perstringere videtur. Eam non integram superesse quidam opinati sunt, quia tam brevis forte est et argumenti tractatio non omnibus numeris absoluta: nam plura militiae commoda atque privilegia, cum legibus, tum Imperatorum edictis constituta et concessa, a Polyb. VI, 39. Lips. Mil. Rom. V, 19. et de magnit. Rom. I, 6. aliisque memorantur. Sed quis poeticam rei expositionem ita ad calculos vocabit? — Quo loco et qua occasione haec Satira sit scripta, parum constat. Nonnulli putant, eam a Iuvenale, quam primum iussu Domitiani venerit in Aegyptum, compositam esse in Paridis pantomimi invidiam, quo auctore ab Urbe remotus sit et falsa honoris specie cohorti praefectus, et militiae laudari commoda, ne Paris conditionem poetae, quod maxime optaverit, miseram esse crederet et infelicem. Sed Iuvenalis non a Domitiano et Paride, sed ab Hadriano in exsilium est missus: (vid. vita eius) unde in huius saltem Imperatoris et histrionis, qui ei in deliciis fuit, invidiam haec scripsisse censendus est. Si tamen poeta noster huius carminis auctor fuit, suspicari malim, occasionem ad illud conficiendum ei oblatam fuisse a *Gallo*, amico, in militiam eunte. Utrum vero haec Satira Iuvenali sit tribuenda, iam olim fuere, qui addubitarent. Scholiastes, a Barth. Advers. XIV, 16. laudatus, haec adnotavit: Quidam dicunt, non esse Iuvenalis, sed ab eius amico appositam. Vetus Schol. Pithoei: Ista a plerisque exploditur et dicitur non esse Iuvenalis. His adstipulantur Grotius ad Luc. III, 14. Rutgers. Var. Lect. IV, 4. p. 338. Angel. Decembr. polit. liter. p. 59 seq. Barth. l. c., Plathnerus, Bahrdt et alii; sed refragantur Dempster. ad Coripp. p. 137. Scaliger, Schurzfleischius aliique multi. Neque haec lis facile dirimenda est, quum in utramque partem quaedam eaque satis gravia disputari

possint. In antiquissimis libris hanc Satiram non exstare testatur Valla: penultima est in codd. nostris 12. et 15. nec non in aliis Calderini, quod probat Schol. Barth. Primis quoque versibus ingrata, ne dicam insulsa, inest tautologia, qua eadem notio quater exprimitur: *felicis militiae, prospera castra, secundo sidere, fati benigni.* Hoc tamen Satirae principium si exceperis, non plane dedeceret Iuvenalem, eam scripsisse: nam et a stylo eius rhetoricaque rerum tractatione haud abhorret, et politissimis placet facetiis. Nonnulla etiam eius loca tamquam Iuvenalis laudantur tum a Servio in Virg. Aen. I. et II. tum a Prisciano lib. VIII. c. 9. et 14. Quae quum ita sint, Satira haec vel ab ipso Iuvenale, forsan admodum sene, aut non satis limate, vel ab antiquiore saltem scriptore, qui haud invita Minerva animum ad satiricam poesin applicuerit, composita videtur. Schurzfleischius monet, stilum variare secundum aetatem et Iuvenalem forsan valde senem scripsisse hanc Satiram, quum in Aegyptum a Domitiano (immo Hadriano) relegatus esset. Plathnerus contra suspicabatur, eam a quodam erudito literatore ad stabiliendum figmentum huius relegationis fuisse conditam. Adnotatio Heineckii est haec: „Non facile adduci potero, ut credam, hanc Satiram Iuvenalis esse; quippe in tractione summae inest quod displiceat et a Nostri consuetudine alienum videatur. Iuvenalis si talem materiam tractare voluisset, haud dubie de commodis militum copiosius disputasset. Sed hic auctor quam ieiune versatus est in suo argumento tractando! Promittit loqui de commodis communibus militum, sed loquitur tantum de uno. Primis vero Satirae versibus nemo offendetur, qui meminerit, *castra* saepius dici pro ipsa expeditione. Cf. Oudend. ad Lucan. I, 374. Si expeditio prospera est, opto, ut ego quoque secundo omine eius particeps sim. Expeditio enim bene cedere potest, et tamen singuli homines possunt esse infelices.“ Hoc itaque est sapere; et offendere potest voc. *castra,* non felicitatis notio toties inculcata.

Quis numerare queat felicis praemia, Galle,
Militiae? Nam si subeuntur prospera castra,
Me pavidum excipiat tironem porta secundo
Sidere. Plus etenim fati valet hora benigni,
Quam si nos Veneris commendet epistola Marti
Et Samia genitrix quae delectatur arena.
Commoda tractemus primum communia, quorum
Haud minimum illud erit, ne te pulsare togatus
Audeat; immo, etsi pulsetur, dissimilet, nec
Audeat excussos Praetori ostendere dentes
Et nigram in facie tumidis livoribus offam
Atque oculum medico nil promittente relictum.
Bardaicus iudex datur haec punire volenti
Calceus et grandes magna ad subsellia surae,
Legibus antiquis castrorum et more Camilli
Servato, miles ne vallum litiget extra

SAT. XVI.

2. *nam et si* 50. — *iubeantur* 22. 66. *lubeant* 15. *subeantur* 10. 13. 16. 17. 19. 20. 21. 23. 24. 25. 45—50. 54—60. 62. 64. 65. 67. 68. 69. 71—74. 77. XXVIII MSS. Paris. et ed. Ach. *Quod si subeantur* non male legit Priscian. lib. VIII. Displicet certe *nam*, quoniam mox *etenim* sequitur.

3. *excipiet* 15. 25. 27. 46—49. 54—63. 66—69. 71—74. quidam codd. Paris. et ed. Ach. *accipiat* 16.

5. *commendat* 19. 23.

6. *genitrix Samia* 16. *genitrix* pro *genetrix* substitui ex 16. 21. 22. 60. 64. postulante sic etymologia a *genitum*. vid. Schelleri praec. stili bene lat. p. 26. 30. 54.

9. *et* abest a 16. totusque versus a 7. et 23. de quo v. sup. ad II, 24.

11. *et tumidam in facie nigris livoribus offam* 11. — *faciem* 15. 21. 22. 72. 73.

12. *oculos — relictos* 10 — 13. 15. 16. 17. 19—27. 45—50. 54 — 69. 71 — 74. 77. XXXII MSS. Paris. et ed. Ach.

13. *Bardaicus* 1. 2. 4. 11 - 24. 45. 70. 75. 76. 81. 82. et dimidia pars MSS. Paris. ut ap. Capitol. in Pertin. c. 8. *Bardiacus* 3. 5. 10. 25. 27. 46 — 50. 54. 55. 58. 61—69. 71 — 74. 77. probb. Calder. et Casaub. ad Capitol. l. l. *Bardyacus* 56. 57. 59. 60. 65. Ita et libri variant ap. Martial. IV, 4, 5. ubi in optimo MS. Palat. *vardaicus* legitur. v. Comm. — *hoc* 45.

16. *nec* pro *ne* 15. 46 — 49. 54. 55. 58. 61—64. 66. 67. 71. 73.

Et procul a signis. Iustissima Centurionum
Cognitio est igitur de milite; nec mihi deerit
Ultio, si iustae defertur causa querelae.
Tota cohors tamen est inimica, omnesque manipli
Consensu magno efficiunt, curabilis ut sit
Vindicta et gravior, quam iniuria. Dignum erit ergo
Declamatoris mulino corde Vagelli,
Quum duo crura habeas, offendere tot caligas, tot

21. *officiunt* 10—13. 15. 17. 19 —22. 24—27. 45—60. 54—69. 71—74. 77. plerique codd. Paris. et ed. Ach. *afficiunt* 16. — *curabilis* 1. 14. 18. 25. 45. 46. 47. 49. 50. 56—59. 65. 66. 67. 70. 75. 76. Vetus scholion est: ut satis cures, quemadmodum effugias illos. *plorabilis* quidam. *Consensu magno officiunt. Curabitis, ut sit* 10. 11. 15—17. 19—24. 27. 48. 54. 55. 60—64. 65. 68. 69. 71—74. 77. plurimi codd. Paris. et ed. Ach. Tum verba *Curabitis, ut sit* cet. sunt vel militum increpantium togatum, qui militem accusare audet, vel potius poetae, obiurgantis togatos s. cives, accusatione militis novum sibi incommodum, idque priori gravius, importantes. Parum interest, quocumque modo legas, et vulgata forte lectio non repudianda propter insolentiorem usum vocis *curabilis*, nisi forte hic ipse varietatem lectionis peperit. H. Valesius legendum putabat: *curabit is, ut sit Vindicta gravior quam iniuria?* hoc sensu: an dabit operam *is*, sc. laesus, (dictum per contemtum) ut vindicta facinus excedat? an iste nescio quis vindictam exiget aut exigere conabitur accepta iniuria maiorem, graviorem?

22. *Vindicta gravior* 10. 11. 15. 16. 17. 19—22. 25. 27. 45. 46. 47. 49. 50. 54—62. 64—69. 71—74. 77. plerique codd. Paris. et ed. Ach. prob. Schurzfl. et Heind. ut sit Graeca positio. Syllaba utique finalis, natura brevis ob caesuram, aut sequentibus duabus vel tribus consonis, modo producitur, modo corripitur. v. sup. ad I, 151. et VI, 109.

23. *mulino* 14. 18. 61. 63. 70. 75. 76. 81. 82. *Mutinensis* 10. 11. 12. 16. 17 a m. sec. 20. 21. 23—27. 45—50. 54—60. 62. 64—69. 71—74. 77. XXIV MSS. Paris. et ed. Ach. Utrumque in codd. suis iam legit vetus Schol. qui haec notavit: „*mulino corde*, i. e. ignavus. In alio *Mutinensis*. Rhetor aliquis de Mutina.“ Nostra tamen lectio praeferenda ob sarcasmum, qui ita perit, quemque a librariorum ingenio profectum vix crediderim. *Mutinensi* 15. 17 a m. pr. 19. 22. — *Vagilli* 22. 24.

24. *tot caligas, tot Millia clavorum* 14. 18. 61. 63. 70. 82. IV MSS. Paris. et MS. liber Demp-

Millia clavorum. Quis tam procul absit ab Urbe?
Praeterea quis tam Pylades, molem aggeris ultra
Ut veniat? Lacrumae siccentur protenus, et se
Excusaturos non sollicitemus amicos.
Da testem, iudex quum dixerit: audeat ille,
Nescio quis, pugnos qui vidit, dicere, Vidi?
Et credam dignum barba dignumque capillis
Maiorum. Citius falsum producere testem
Contra paganum possis, quam vera loquentem
Contra fortunam armati contraque pudorem.
Praemia nunc alia atque alia emolumenta notemus
Sacramentorum. Convallem ruris aviti
Improbus aut campum mihi si vicinus ademit
Et sacrum effodit medio de limite saxum,
Quod mea cum vetulo coluit puls annua libo;
Debitor aut sumtos pergit non reddere numos,

steri, qui ad Coripp. p. 192. intellexit ictus calcium, quod probavit Schurzfl. coll. Valtrin. de mil. Rom. p. 176. et Castalion. Obss. p. 84. *tot caligatos* milites, *Millia clavorum* 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19—27. 45—50. 54—60. 62. 64—69. 71—77. 81. et XXXI codd. Paris. Sed illud venustius. *caligato* 42. 66. Plathneri nota est haec: „Liber noster mediae notae *caligato*. Inde fallor, an legendum *caligatae* scil. militiae. *Caligati* sunt milites manipularii ap. Theodos. Imp. L. XXII. C. de Nupt."

29. *iudex quem dixerit* 7. 10—13. 15. 16. 17. 19—27. 29. 45—50. 54—69. 71—74. 77. omnes codd. Paris. et ed. Ach. qui h. l. ita exponit: *Da testem*, esto, sit tibi dandus testis tuorum verborum, *quem iudex dixerit*, scil. acceperit, vel potius, quem addixerit ad testimonium.

30. *pugnos vidit qui* 10. 15. 16. 17. 19—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77.

34. *contraque furorem* coni. Schrader.

38. *Aut* 10. 13. 15. 16. 17. 19—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77.

39. *vetulo* restitui ex 7. 10—13. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 23—27. 45—47. 50. 54—69. 71—74. 77. et XXIX MSS. Paris. *vetula* 22. *patulo* (h. e. ingenti) 14. 18. 48. 49. 70. 75. 76. 82. Sed nostra lectio haud dubie exquisitior. Libum dicitur *vetulum* ob vetustatem vel huius ritus et sacrificii, vel possessionis agri lapidisque terminalis. Utrumque vero ad scelus augendum valet. *Vetus in triviis lapis* dicitur Tibull. I.

Vana supervacui dicens chirographa ligni:
Exspectandus erit, qui lites inchoet, annus
Totius populi: sed tunc quoque mille ferenda
Taedia, mille morae; toties subsellia tantum
Sternuntur; iam facundo ponente lacernas
Caedicio et Fusco iam micturiente, parati
Digredimur lentaque fori pugnamus arena.
Ast illis, quos arma tegunt et balteus ambit,
Quod placitum est ipsis, praestatur tempus agendi,
Nec res atteritur longo sufflamine litis.
Solis praeterea testandi militibus ius
Vivo patre datur: nam, quae sunt parta labore
Militiae, placuit non esse in corpore census,

1, 12. al. 18. — *plus* 22. 46—49. 57. 58. 66. 67. 71. 72. 73.

41. Cnf. sup. ad XIII, 137. ubi idem versus legitur, et unde eum huc translatum esse marginique adscriptum suspicari possis. Sed huic quoque loco aptissimus est, et hinc ab ipso forte poeta repetitus.

42. *inchoet* pro *inchoat* revocavi ex 10—13. 15. 17. 19. 20. 21. 23—27. 45—50. 54—63. 65—69. 71—74. 77. et Serv. ad Virg. Aen. II, 102.

43. *nunc* 16. *tum* 13. 21. 22.

45. *Sternentur* 17. et XXXI MSS. Paris. teste ac prob. Ach. — *iam* recepi ex 7. 10. 11. 12. 15. 16. 17. 19—22. 24—27. 45—50. 54—69. 71—77. *nam* 23. *tum* 14. 18. 70. 82. *cum facundo poscente lucernas* vel *lacernas* coni. Schrader. — *lucernas* 7. 11. 17. 19. 20. 25. 39. 40. 45. 46. 48. 49. 51—57. 59. 60. Barthius Advers. XIV, 16. hanc lectionem vulgatae praefert, modo reponatur *poscente lucernas*, ut sententia h. l. sit: Quum tantum temporis frustra exspectaveris, quantum loquacissimos causidicos, diem dicendo eximere suetos, in Urbe lassare possit, ut alter ad indicandum serum diei tempus *lucernam poscat*, alter urinae iniuria vix morari sustineat; abibis tamen non solum non expedito negotio, sed nec proposita actione.

46. *Caeditio* 68. 71. 72. 73. *Ceditio* 17. 48. 56. 59. 60. 62. 64. *Caditio* 19. *Caecidio* 21. *Caecilio* 2. 3 . prob. Barth. l. l. Cf. sup. ad XIII, 197.

47. *Egredimur* 20.

49. *illis* 10—13. 15. 16. 17. 19—27. 45. 46. 47. 49. 50. 54—69. 71—74. 77. At male sic eadem vox repetitur. — *tempus praestatur* 11. — Perperam post *placitum est* distinctio posita in omnibus quas inspexi, editionibus.

Omne tenet cuius regimen pater. Ergo Coranum,
Signorum comitem castrorumque aera merentem,
Quamvis iam tremulus, captat pater. Hunc labor aequus
Provehit et pulcro reddit sua dona labori.
Ipsius certe ducis hoc referre videtur,
Ut, qui fortis erit, sit felicissimus idem,
Ut laeti phaleris omnes et torquibus omnes.

56. *captet* 17. — Vox *labor* me semper offendit, quae mox sequitur et modo praecessit. Quam inepta etiam est sententia haec: *labor reddit sua dona labori?* Hanc miror nemini interpretum displicuisse praeter Britannicum, qui auctor est, ut reponatur: *Hunc labor aequus Provehit; et pulcro reddi sua dona labori, Ipsius certe ducis hoc referre videtur,* (ea ratione *Ut, qui fortis erit* cet. Melius, opinor, nitori carminis consuletur hac emendatione: *hunc favor aequus* (favor iustus meritusque ducis) *Provehit* ad honores ac dignitatem, *et pulcro reddit sua dona labori* scil. militiae.

57. *reddet* 22.

58. *ergo* pro *certe* 12. — *haec referre videntur* 25. 27. 46—49. 55—60. 65.

59. *Et* 21. *Ut, qui sit fortis, sit felicissimus idem* 22. et IV MSS. Paris. forte rectius. *erit, sic et* 45. *sic* 73. — *olim* pro *idem* 24.

60. *Et* 20. et quidam codd. Paris. Henninius emend. *Ut laeti phaleris, armillis, torquibus omnes,* quoniam haec dona militaria etiam ap. Gell. II, 11. et in Inscriptt. coniungantur, et tum insipida, tum Iuvenali insolita sit ταυτολογία vocis *omnes.* Sed repetitio huius voc. magnam potius vim habet, (nam quo plures milites dona et quo plura accipiunt, eo gloriosius id tam toti exercitui est, quam, qui ei praeest, duci) et satis est, a poeta duo tantum virtutis militaris praemia memorari.

EXCVRSVS
AD
QVAEDAM IVVENALIS LOCA.

EXCVRSVS
ad Sat. I, 130.

Vehementer olim viri docti disceptarunt inter se de *Arabarche* vel *Alabarche* illo, et adhuc sub iudice lis est: ad quam dirimendam vix quidquam facient codices, qui haud variant, si paucos exceperis, quorum lectiones supra ad h. l. percensuimus. Qui vulgatam tuentur lectionem, *Arabarchen* dici putant vel mollem Arabiae praefectum; vel eum, qui praefuerit Arabibus, h. e servis, ex Arabia Romam advectis; vel praefectum *Arabarchiae*, h. e. vectigali, pro animalibus solvendo, quorum ingens copia ex Arabia in Aegyptum abduci solita fuerit; (v. cod. Iustin. IV, 61, 9.) vel denique magistratum, ab Aegypti Nomo Arabiae dictum, et Alexandrinum, quod colligunt ex Cic. ad Att. II, 17. ubi in aliis libris *Arabarches* legitur, in aliis *Alabarches*. Cnf. ibi intpp. et Wesseling de Archont. Iudaeorum c. 8. Alii *Alabarches* legendum existimant, et varie interpretantur, Cuiacius, (Obss. VIII, 37.) Ernesti, (in clavi Cic. et quidem in Ind. hist. p 92.) Brodaeus, (Miscell. IV, 2.) et Turnebus (Advers. XXVII, 25.) magistrum scripturae vel vectigalis e pascuis, ab ἀλάβα, *atramento;* (v. Hesych.) Fuller Miscell. IV, 16. ἐπίσκοπον vel praefectum Principis, ab hebr. vel syr. *halqx* et *arcin;* (forte אלוף et ארכון, Graec. ἄρχων) Ruffinus praefectum salis, a Gr. ἅλς dictum, unde *Halabarches* quibusdam scri-

bendum videtur. *Aegyptiacus Alabarches*, h. e. scripturae vel vectigalibus per Aegyptum praefectus, emend. Plathner, provocans ad auctoritatam Gratiani Imp. in L. IX. C. de Vectig. et Com. *Usurpationem totius licentiae submovemus circa vectigal Alabarchiae per Aegyptum atque Augustaneam.*

Quemadmodum autem de ipso verbo eiusque vi inter viros doctos discrepat, ita et de eo, ad quem poeta h. l. respexerit: quamquam inter eos fere convenit, *atque*, non *aut*, K. l. legendum et *Aegyptium atque Arabarchen* vel *Alabarchen* non diversos, sed unum eumdemque hominem esse. Baptista Pius (Adnotatt. poster. c. 93.) quemvis designari putabat mollem atque effeminatum; Parrhasius (epist. XXIII.) et Ptol. Flavius (Coniectan. c. 49.) Iosephum, ducem a Iudaeis creatum et, si D. Hieronymo fides habenda, propter virtutem ac vaticinium de imperio Vespasiani statua triumphali donatum; Gyraldus (in Dialog. XXXIX.) et Alciatus (in Praetermiss. II.) Tiberium Alexandrum, Ἀλαβάρχην Alexandriae, fratrem Philonis Iudaei, vel eius filium eiusdem nominis, Procuratorem Iudaeae et illustrem equitem Romanum; (de quibus v. Ioseph. XX, 3. Lips. ad Tac. Ann. XV, 28. et Hist. I, 11. II, 74. 79.) Britannicus autem et alii Crispinum Aegyptium, quem Lubinus mordaciter Arabum principem appellari existimabat, quasi omnium vernarum ex Arabia summum, h. e. pessimum, quem vero *a Nerone* (calvo IV, 38. h. e. Domitiano) *Arabiae principem esse factum* dicit Schol. MS. in cod. Fauchetii. v. Achaintre ed. Iuven. Paris. 1810. T. II. p. 80. et Miscell. Obss. crit. Vol. V. T. II. p. 267. Quod si verum est, nec potius coniectura, ex h. l. ducta; (quae tamen ingeniosa videtur et admodum probabilis) non est, quod dubitemus, quin pessimus ille homo significetur, qui mali Principis gratia e servili conditione ad summum fastigium evectus est, et in quem Iuvenalis etiam Sat. I, 26 seq. et IV, 1—28. 108. 109. acerrime invehitur.

Equidem olim suspicabar legendum esse *Aegyptius, atque* vel *aut Alabandus*, ut servi innuantur, ex Aegypto

et Caria (cuius urbs *Alabanda* inf. III, 70. et passim memoratur) Romam deducti ibique ad amplissimos evecti honores. Sed in re tam obscura ignorantiam profiteri malo, quam vanis incertisque coniecturis indulgere.

EXCVRSVS

ad Sat. I, 157.

Versus perobscurus, cuius et lectio et interpretatio tam dubia est atque tam parum commode expedita ab editoribus, ut Pithoeus profiteretur, nullum in his Satiris locum esse, quem ex Grammaticorum glossis minus grammatice intellexerit. Varietatem lectionis supra ad h. l. enotavimus: nunc paucis recensebimus potiores virorum doctorum coniecturas. Nonnulli legendum putant *qui ducit;* Withof. et Schrad. *pix ducit;* Flavius et Ach., versu hoc post 159. posito, *deducat;* Lipsius ad Sen. de ira III, 3. ex vet. cod. *Et latus mediam sulcus diducit arenam,* quod probarunt Scaliger Emend. Temp. lib. V. et Ferrarius Elect. II, 7. qui omnes *sulcum* intellexere de fossa in media arena, qua vivi nonnumquam defossi sint et cremati. Ita et Io. Fr. Gronovius, qui tamen ad Sen. l. l. ex MSS. Britan. reponendum censebat *lucebit* et *diducet,* verbaque poetae hoc sensu capiebat: Fac Lucilium vixisse aevo Neronis et pro Mucio posuisse Tigellinum, nihil certius fore spondeo, quam ut luceat in illa taeda molestae tunicae et defossus in *media arena sulcum latum diducat,* mediam arenam sulco aperiat ac dividat. Lectiones illae minus forsan probabuntur, quam interpretatio verborum *sulcum diducit;* et hanc adscivi, quia cum viris magni nominis errare malo, quam cum Hein. et Heinr. mirari, eos haerere et errare potuisse in loco satis perspicuo et vix una vel altera fallaci scripturae macula impedito, et etiam nunc aliquem nescire, qualis per tot lustra prostet notatio. Gesneri ad verba Plin. Pan. XXXIII, 3. *nemo spectator miseras voluptates unco et ignibus expiavit,* scil. haec: „*Unco,* quo iniecto traheren-

tur per arenam: *ignibus*, quibus in tunica illa molesta urerentur homines. Utrumque supplicium coniungere videtur Juvenalis I, 155 seq. ubi *lucebis* et *deducis* legendum puto." Pro certo iis sumenda videntur, quae dubitantius protulerit vir summus et modestus, verbaque poetae sic exponenda: Si Tigellinum famosis carminibus notaveris, tunica indueris molesta, stipesque per medium agetur guttur, et unco traheris per mediam arenam. Fortasse tamen non deerunt, qui dubitent primum, exempla reperiri hominis, utroque supplicio affecti, et satisfacere hanc Heinr. adnotationem: „forsan rectius legitur *Aut latum* cet., nisi ex ipsa apud Plinium iunctura vulgatum *et* tueri aliquis velit;" deinde, poetam de homine, qui unco per vias urbis trahatur, bene dixisse *deducis sulcum arena*, et *media arena;* denique, magnam inesse vim in loco Plinii, eiusque memorem tum fuisse Juvenalem. Erunt quoque haud dubie, quibus non minus grata sit mitis sapientia Gesneri, quam ingrata et odiosa inhumanitas et arrogantia paene inaudita duumvirorum illorum, qui Klotzium aemulari malunt, quam virum illum, quem iustis nonnumquam ornant laudibus, sed saepius quoque, quam velint pro summa eius reverentia, alucinatum esse profitentur in eis, quae passim ex Satirico tractaverit. Maxima etiam auctoritas est Ioh. Fr. Gronovii, viri (ut Hein. verbis utar) incomparabilis, cui omnes principatum in his literis concedunt. Nihilo tamen secius improbabunt passim coniecturas eius et emendationes, quas h. l. ne sanae quidem sententiae esse dicunt. Tam humanum itaque est, (quod ipse Heinr. profitetur) errare, tam aequum, errantem in viam comiter reducere! tam grata est sapientia, cum humanitate simul et urbanitate coniuncta!

EXCVRSVS

ad Sat. II, 7.

Memorabilis est lectio *puteum* in 59. et 60. Ita iam olim coniecere H. Valesius et Graevius. Ille h. l. ita inter-

pretabatur: „Si quis Aristotelis et Pittaci statuam in bibliotheca collocat, Cleanthis autem signum aliquod archetypon ad *puteum* ponit, quod hic, antequam philosophus stoicus esset, aqua ex puteis haurienda sese tutabatur; et videtur mos fuisse tum Cleanthis imagines prope *puteos* collocandi.“ Hic vero, qui idem persuaserat Nic. Heinsio: *iubet Cleanthas servare puteum*, habet imagines Cleanthis, ex puteo aquam haurientis vel hauriendis aquis apud puteum stantis. Nam Cleanthes, ab inopia vexatus, ut interdiu studiis literarum vacare posset, operam suam locavit Atheniensi cuidam, cuius hortum noctu aqua, ex *puteis* hausta, irrigaret, unde et Φρεάντλης dictus est. v. Suidas, Diogen. Laert. et Sen. Epist. 44. Id omnino arridere potest: sententiam tamen illam paulo durioribus obscurioribusque verbis expressam esse facile intelligitur; (nisi forte *puteum Cleanthis* legendum) neque vulgata lectio inepta videtur. *Pluteus* s. *pluteum* proprie dicitur asser parieti affixus, vel armarium, repositorium, scrinium, parieti inclusum, in quo imagines seu libri reponebantur; et hinc ipsa quoque bibliotheca aut museum. Sic forte ap. Pers. I, 106. et ap. Sidon. cuius verba Britann. laudavit: *Hic libri affatim in promtu: videre te crederes aut grammaticales pluteos aut Athenaei cuneos aut armaria exstructa bibliopolarum et bibliothecarum.* Lipsius in Synt. de biblioth. c. 10. huc etiam refert vetus distichon, imagini Virgilianae subscriptum, *Lucis damna nihil tanto nocuere poetae, Quem praesentat honos carminis et plutei,* (h. e. videtur vivere, qui in libris et imagine vivit) et *sigilla plutealia* ap. Cic. ad Att. I, 10. ubi tamen optimi libri *sigillata putealia* exhibent.

EXCVRSVS

ad Sat. II, 149 - 157.

Esse aliquid pro vulg. *aliquos* olim suspicabar tamquam exquisitius, et nunc recepi e cod. Schurzfl. Probavere hanc lect. Schurzfl., Schraderus et Burm. ad simil.

loc. Prop. IV, 7, 1. qui haud dubie Iuvenalis animo obversabatur: *Sunt aliquid Manes; letum non omnia finit, Luridaque evictos effugit umbra rogos.* Utrique forte praecivit Homerus Il. Ψ, 103. 104. *Ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.* Ibi in antiquiss. cod. MS. Lips. pro *τις* legitur *τι*, quod non spernendum iudicabat Ernesti, ut sensus esset: Non ergo falsum est, apud inferos esse *ψυχὰς* cet. Eodem sensu Graeci scriptores passim dixere *εἶναί τι*, et Ovid. Met. VI, 543. *si numina Divum sunt aliquid.* Cf. Mitscherl. ad Hor. Od. I, 4, 16. et Iacobs ad Anthol. Gr. Vol. I. P. II p. 305.

Vs. 150. *pontum* 1. 70. 75. 76. 81. 82. sed *contum* 2—12. 14. 15. 17. 19 27. 44—69. 71—74. 77—80. quod restitui, quoniam tanta auctoritate firmatur aptiusque videtur h. l. ubi Iuvenalis subtiliter illas fabulas et commenta poetarum explodit. Respexit, opinor, verba Virg. Aen. VI, 302 seq. (ubi etiam, ut h. l. versu seq., de magna umbrarum, transmitti cupientium, turba agitur) *Ipse* Charon portitor *ratem conto subigit velisque ministrat Et ferruginea subvectat corpora cymba.* — Nic. Heinsius pro *Et pontum* vel *contum* malebat *Et Porthmeum* vel *Porthmeaque et;* (v. Burm. ad Virg. l. l.) at Sterke in Actis literariis societatis Rheno-Traiectinae Lugd. Bat. 1793. 8. T. I. p. 174. *Et cantum et Stygio ranas* cet. h. e. ranas cantantes. Ita legitur in cod. 16. idque placere potest propter exquisitam loquendi formam, et locum Aristoph. de Ranis Act. I. Sc. 4. ubi Charon, ad remum agendum excitans Bacchum, suavissimos dicit ab eo auditum iri ranarum cantus, si remo incumberet. Sed nostra omnium fere librorum lectio non videtur sollicitanda, eaque numerus rerum fabulosarum augetur.

EXCVRSVS

ad Sat. III, 90. 91.

Miratur vocem angustam, qua deterius nec Ille sonat, (a) *quo mordetur gallina marito.* Sententia horum verbo-

rum non obscura quidem, sed parum commode expressa videtur; etsi interpretes tantum non omnes difficultatem eorum vel non senserunt, vel callide dissimularunt. Libri tamen non variant, nisi quod *deterior* legitur in 15. et 24. *maritus* in 16. *Illa* et *quemordetur* in vet. cod. Claverii; unde hic legendum putabat: *qua deterius nec illa sonat, quae vel quum mordetur gallina* (a) *marito.* Quae lectio rationi et veritati convenire videtur et Ill. Iacobsio et novissimo Iuvenalis editori Achaintre. Enimvero sonum exilem, stridulum raucumque non gallina edit, quum mordetur, sed gallus gallinaceus, postquam iniit eam et momordit. Bredenkamp in Syntagmate Opusc. scholast. (*Magazin für öffentlicke Schulen und Schullehrer,* Vol. I. P. II. p. 439. 440.) corrigit: *Illa* scil. vox, *qua mordetur gallina* a *marito*, vel *qua deterior nec Ille sonus, quo* cet. Idem *mordetur* dictum accipit pro *obiurgatur*, quia sonus galli, si gallinas increpare videatur, ingratissimus sit et singularis. Sed verbum *mordere,* si de gallis adhibetur, proprio videtur sensu capiendum.

Equidem suspicor, vel *quo* positum esse pro *a quo*, ut XII, 44. *lances a Parthenio factas,* vel pro eo substituendum *cui*, et *quo* vel *cui marito* doctius dictum pro *ille maritus, a quo mordetur gallina;* quemadmodum ap. Horat. Sat. I, 10, 16. *Illi, scripta quibus Comoedia prisca viris est,* et ap. Sil. I, 280. *Haud alium vidit tellus, cui ponere finem Non posset mors una viro.* Hanc coniecturam interpretationemque ceteris praeferendam, sed sanum esse locum censet Hein., quum plura inveniantur exempla ablativi omissa praepositione, v. c. ap. Horat. Od. I, 6, 1. (*scriberis Vario — alite*) Auson. Epig. I, 16. (*celebraris vate superbo*) Tac. Ann. III, 3. (*Tiberio et Augusto cohibitam*) Mel. III, 6. (*Erythia, quam Geryone habitatam accepimus*) et in aliis aliorum locis, laudatis a Cort. ad Sall. b. Jug. 15. et 21. ab Oudend. et Ruhnk. ad Suet. Caes. c. 19. Idem vero inf. ad XII, 44. monet, in verbis *lances Parthenio factas* Dativum esse *Parthenio* et constructionem vel tironibus notissimam, *Parthenium*

autem nomen caelatoris nobis ignoti. Quidquid vero ex his placuerit, sententia est eadem, quam interpretes fere omnes in h. l. inesse putarunt: *Miratur vocem angustam, exilem vel raucam, quae non minus ingrata est, quam vox galli, gallinam mordentis, h. e. postquam momordit gallinam; tum enim ultra vires urgere solet vocem acriusque intendere.* Bene h. l. comparatur locus Quintil. Inst. XI, 3 *Vox ultra vires urgenda non est: nam et suffocata saepe et maiore nisu minus clara est, et interim elisa in illum sonum erumpit, cui Graeci κλωγμὸν nomen a gallorum* (et graculorum) *immaturo cantu dederunt.*

Plathner haec adnotavit: „Abstrusius quid poetam notasse, fidentissime tibi praesto." Notum est, Cybeles sacerdotes *Gallos* vocari. Erat autem hoc hominum genus lascivum, et tantum non in ipsis templis muliebria patiebatur. Sed plerique etiam testiculos ponebant bilibres, (v. inf. VI, 371 seq.) et lascivae mulieres eorum concubitu maxime delectabantur, quod non gignebant. (v. inf. VI, 366 seq.) Alterutrum Noster tetigit, tetigit tamen. Nam priori modo satirice *gallinam* vocat Gallum; posteriori vero, quod magis videtur, *gallina* erit adultera, quae cum Cybelico solebat. Nam et Gallis istis vox exilis; (v. sup. II, 111.) porro et *mordendi* verbum sic aptissimum: notae quippe amantium blandientes morsiunculae ex Prop. IV, 3, 25. 5, 39. et Ovid. Am. I, 8, 98." Cf. intpp. Horat. Od. I, 13, 12. Vereor tamen, ne poetae sic obtrudantur, quae ipsi non in mentem venere; etsi ingeniosa certe haec videbuntur iis, quibus lubet, in talibus ingenio indulgere.

EXCVRSVS

ad Sat. III, 231.

Vox *lacertae* admodum torsit interpretes. Britannicus eam accepit de vermiculo, h. e. re vel levissima; Firm. Didot in edit. Ach. de humili et parva casa, quale est lacertae latibulum, Gall. *un trou de lézard*; Schol. vetus,

Farnabius, Grangaeus et alii de agello aut hortulo quam minimo, ubi vix unica lacerta latitare possit ac discurrere, ut soleat. Horum sententiae favet Martial. XI, 19, 10. 11. *rus, In quo nec cucumis iacere rectus, Nec serpens habitare tota possit.* Nonnulli *lacertae* pro *lacerti* dictum vel hoc reponendum censent, ut tantum designetur agri, quantum est spatium brachii inter scapulae et cubiti ossa; quemadmodum nos dicere solemus *ein Fuſs Landes*, vel *eine Hand voll Erde.* Bahrdt ita παραφράζει: dominum tanti, quantum lacertus vel brachium sanum firmumque colere valeat. Heinsius ad Ovid. Fast. II, 578. omnino *lacerti* legendum putabat, coll. inf. XIV, 293. Arnob. lib. III. (ubi Neptunus *maenarum et piscium dominus* vocatur) et Martial. XII, 59, 8. quem versum sic emendabat: *maenae dominus pediculosae*, h. e. pisciculi marini, non magni pretii, (ut *lacertus*, de quo v. Comm. inf. ad XIV, 131.) et sale condiri soliti in vasis s. orcis, (ut *lacerti*, apuae, scombri, siluri, pelamides, gerres, cordillae) quo vescebantur ut plurimum mendicabula hominum pediculosa. Heinsii emendationem probavit Schraderus. Alii vero suspicantur, pro *lacertae* vel *latebrae* vel *lacernae* substituendum esse. Posterius hoc sensu capiebat H. Valesius: lacernatum semper esse posse libere, non semper togatum ac toga, longa veste, impeditum, ut Romae.

Nihil horum mihi satisfacit, et crediderim potius, Iuvenalem scripsisse *tabernae*, h. e. casae, (quo sensu *tabernas pauperum* et *obscuras* dixit Horat. Od. I, 4, 20. et Art. poet. v. 229.) et *quocumque* non pro *quovis*, sed pro *qualicumque* posuisse. Quidquid vero legas, sententia h. l. est: praestat alio quocumque loco agellum et hortulum, vel res tenues ac nullius fere pretii, quam Romae multas aedes ingentesque opes possidere.

EXCVRSVS
ad Sat. III, 238.

Druso est lectio omnium fere librorum. Quae si vera est, Iuvenalis respexisse videtur ad somnolentiam Ti. Claudii Drusi Caesaris, de qua v. Suet. Claud. c. 5. et 8. Recte tamen monuerunt iam viri docti, non bene *Drusum* iungi cum *vitulis marinis*, h. e. phocis, et ingeniose coniecerunt *somnum urso* vel rectius *somnos urso*, quod etiam legitur in 45 a m. sec. 50. et 64. Notum est, ursos esse somnolentos et per hiemem potissimum in lustris suis delitescere, indulgentes somno et nihil comedentes. v. Aristot. hist. anim. VIII, 22. et Auctor libri de mirab. auscult. p. 1155. Praegnantes etiam ursae, ut verbis Plinii VIII, 36. s. 54. utar, *primis diebus bis septenis iam gravi somno premuntur, ut ne vulneribus quidem excitari queant: tunc mirum in modum veterno pinguescunt* cet. (Conf. Aristot. l. l. et Solin. c. 26.) Idem Plinius lib. IX, 13. s. 15. docet, *nullum animal graviore somno premi* phocis, (cf. Oppian. Hal. I, 408. et intpp. Virg. Ge. IV, 432.) iisque *vitulorum* nomen inditum esse, quod *ipsis in sono* (non *somno*) *mugitus sit:* (ἀφίησι δὲ ὁμοίαν φωνὴν βοΐ, Aristot. H. A. VI, 11.) unde et Gallis *veaux de mer* dicuntur.

Quae quum ita sint, mens poetae ita h. l. capienda videtur: strepitus curruum aurigarumque tantus est, ut vel animalia somniculosa expergefacere queat. Eam non percepit Graevius, qui haec adnotavit: „Qui vitulis marinis Romae possit somnus excuti, dicant, qui eos dormientes viderunt aut Romae, aut usquam terrarum. Locum mendosum esse nemo non videt. Legendum autem videtur *Druso vetulisque maritis.* nam senes sunt somnolenti: quamvis alia possit ratio dari, cur vetuli mariti, qui iuvenculas duxerunt, somno alto sopiti iaceant:" H. Valesii nota est: „lego *Eripiunt* (omnem omnino tota nocte) *somnum Druso,* homini delicati somni, *vetulisque maritis,* anibus aut certe senibus, quorum somnus deterior et interruptus." Jacobs

emend. *vitulisve*, quia hoc Drusum, somnolentum hominem, vitulis marinis exaequet, non, ut *vitulisque*, in uno loco quasi coniungat; quod ineptum ei videtur.

EXCVRSVS

ad Sat. IV, 24—27.

Markland. in Epist. Crit. p. 152. hunc locum sic distinguit et emendat: *Multa videmus, Quae miser et frugi non fecit Apicius: haec tu Succinctus Pharia quondam, Crispine, papyro? Hoc pretium squamae?* Adiecit has rationes: „Vox *Pharia* valentior videtur ad excitandam invidiam et odium adversus Crispinum, utpote Aegyptium, quam illa altera *patria*; et, quod summum est, si *patria* retineas, non exinde colligere potes, cuius regionis fuerit Crispinus: *patria* enim *papyrus* non necessario *Aegyptiam papyrum* denotat, quoniam in aliis etiam regionibus nascebatur papyrus.“ Sed contra eum iam ita disputavit Schrader in Observatt. p. 19. „Papyrus Aegyptia adeo nobilis erat, ut Nilus amnis papyrifer appellaretur et Niliaca papyrus ab omnibus celebraretur. v. Muncker. ad Fulgent. I. p. 19. *Succinctus* igitur *patria papyro* notat et designat Aegyptium. Sed contra *succinctus Pharia papyro* non necessario significat Aegyptium, quoniam sic succingi poterat alienigena. Deinde constabat inter omnes, Crispinum esse Aegyptium: sufficiebat ergo *patria*. Denique receptae lectioni firmissimum praesidium est in v. 32, ubi poeta similiter siluros Crispini *municipes* vocat. Cf. Salmas. ad Solin. p. 939.“

Vs. 25. *Hoc pretio squamae* (sc. emuntur, h. e. tanto pretio piscis scil. a te *emitur* vel emtus est, quod verbum mox sequitur omittiturque in affectu) 1. 61—63. 68—73. 75. 76. 82. *Hoc pretium squamae* (h. e. tantum pretium est s. ponis mullo s. mulli, piscis squamosi, a te emti) 7. 10. 11. 14—17. 19. 27. 29. 45—50. 54—60. 64—67. 74. 83. 84. et omnes codd. Paris. prob. Schradero. Sed piscem potius *squamas*, quam *squamam* dici crediderim. Neque

tamen placet duplex illa ellipsis: *hoc tu* facis? *hoc pretio squamae* emuntur? Suspicor poetam scripsisse: *hoc pretio squamas* scil. emisti?

Vs. 27. Ferrarius in Elect. I, 18. *maioris* legit contra metri leges, et hunc locum ita interpretatur: „*Apulia* hic non est regionis nomen, sed mulieris praedivitis orbae, quae donatos a captatoribus pisces carius vendebat: duos enim hic de more perstringit Iuvenalis, *Crispinum*, qui millibus sex (i. e. CL coronatis) mullum emerat, et *Apuliam*, quae hamata heredipetarum munera, inter quae iure mulli tunc fuere pretiosissimi, maioris vendebat. Cf. inf. VI, 39. 40. et inpr. V, 97. 98. ubi de *Aurelia* sermo est, quod nomen et h. l. fidentius ponerem, si codex manu exaratus ad manus esset, ut sit: *sed maioris Aurelia vendit.*" Sic etiam multi interpretes *Apuliam* putarunt mulieris nomen esse ap. Horat. Od. III, 4, 10. ubi v. Bentl. — Rectius mentem Iuvenalis percepisse videtur Henninius, qui haec notavit: „Iusta indignatione exagitat agri pretio piscem emtum, quum sex millibus extra Italiam in provinciis ager emi potuerit, immo quum et in ipsa Italia, in fertili illa Apulia, (cf. ad IX, 55.) *maiores agri* quam in provinciis venirent eopse pretio: oblique vero taxat Romanos, qui usque adeo ab antiqua frugalitate desciverint, ut susque deque habita agri-colendi ratione prae nimio gulae luxu *piscem* potius emerent, cuius singulas libras, si modo adulatoria vanitate de magnis maiora non fuerint dicta, venientibus etiam in ponderis rationem *squamis* et interaneorum reiectaneis, singulis millibus pensarent, quam ut eo pretio agrum sibi compararent. Cf. Colum. Praef. ad lib. de R. R. Obiter etiam vellicat superbum illud delicatorum nepotum patrii soli fastidium, qui non dubitabant pluris emere agros in *provinciis*, quam ut *maiores* fertilioresque eodem pretio in ipsa Italia, in fertili illa *Apulia*, sibi compararent. Legendum ergo sensu plano et obvio: *Provincia tanti vendit agros; et maiores Apulia vendit.* Tangit etiam obiter Appulorum gulam, cui ut obsequerentur, agros suos

viliori pretio vendebant. *Tò sed* a librariis est ex finali litera τοῦ *agros* praecedentis, et monachorum scriptura *set*, ut sexcenties in vett. MSS. et saepius ad Martial. monuit Scriverius: aut si quis τὸ *sed* tolerare velit, nostram sententiam admittat saltem." *Praedia Appula* laudantur etiam inf. IX, 55. ubi cf. Comm. — Prateus tamen et alii non male suspicantur, minoris quam alibi venisse agros Apuliae, quod magna eius pars, quam poeta respexerit, montibus aspera fuerit ac sterilis, (v. Horat. Sat. I, 5, 77 seq. et Senec. Ep. 87. et 91. ubi haec leguntur: *Agri suburbani tantum possidet, quantum invidiose in desertis Apuliae possideret*) vel quod Apulia infestetur Atabulo vento, qui plantas frigore adurat, de quo v. Horat. l. l. Senec. Nat. Quaest. V, 17. Plin. XVII, 24. Gell. II, 22. Alex. ab Alex. III, 22. H. Valesii nota est: „Si Iuvenalis ita scripsisset, necessario addidisset haud dubie mensuram agri venalis, v. g. bina aut trina iugera, ut sensus constaret. Scripsit igitur: *Vendit apros, sed* multo *maiores* mullo isto et provinciae suae nomine commendatiores *Apulia vendit.*"

Ceterum scripturam *Appulia* pro *Apulia* revocavi e 60—63. 65. ne metrum laboraret: nam primam syll. voc. *Apulia* brevem esse, intelligitur ex Horat. Od. III, 24, 4. et al. Neque tamen eamdem ob causam auctore Schurzfl. emendandum: *et maiores terra Appula vendit:* nam secunda quidem syll. τοῦ *Apulus* s. *Appulus* corripitur a poetis, sed τοῦ *Apulia* et *Apulicus* semper producitur, v. c. ab Horatio in Od. III, 24, 4. in Epod. III, 16. et in Sat. I, 5, 77.

EXCVRSVS

ad Sat. V, 9—11.

In v. 10, qui a librariis videtur corruptus, nulla neque librorum lectio nobis satis facit, neque coniectura virorum doctorum.

Iam pro *Tam* 58. — *quum possis* vitiose (nam posterior syll. verbi *possis* longa est) 10. 11. 14—17. 19—22. 24. 25. 27. 45—50. 54—61. 63—68. 70—74. et XXVII codd. Paris. *quum poscis* 65. (Paris. 1505.) 69. *quum possit* 23. 44. 62. 75. 76. et VIII MSS. Paris. in his Alex., Colbert. 1. et Thuan. 1. *quin possis* 13. *posses et* 26. Haec est omnis varietas lectionis, etiam ea, quam Henninius p. 911. enotavit.

Prateo iudice satius est, poeticam ferre licentiam, quam sensum pervertere. Despauterius malebat *poscit;* quo tamen nihil proficitur. Ascensius emend. *Tam ieiuna fames,* tu tam famelicus, *quum possit* scil. fames, h. e. quum possis, *honestius illic et tremere* cet. vel *Tam ieiuna fames, quum poscis,* quando cupis *tremere honestius illic,* in iniuriosa divitum coena, *et mordere sordes* s. immundas reliquias *farris canini,* panis adeo duri, quem ne canes quidem comesse possent. Priorem emendationem, cui et libri favent, non improbat Prateus et reliquis praefert Plathner, ut poeta eleganter tribuat fami, quod orator famelico tribuisset. — Lubinus et Graevius reponi iubent *quin poscis,* sed diverso modo haec verba et interpretantur et interpungunt. Ille sic: *quin* tu longe *honestius poscis,* postulas et praeoptas mendicando potius tremere et sordidum comedere panem, quam turpiter adulando idem facere in divitum mensis. Hic vere ita: *Tam ieiuna fames?* famesne tanta est, ut illas patiaris contumelias? *quin poscis*? cur non mendicas? *honestius* est, *illic,* in crepidine aut ponte, *et tremere,* frigus pati, *et sordes farris mordere canini,* et sordido pane vesci, quam in mensa divitum tam indigna pati. Hanc lectionem distinctionemque receperunt Henninius et post eum alii. Sed *poscere* simpl. poni pro *mendicare* vix crediderim. — Grangaeus, Britannicus et alii h. l. tacent et difficultatem eius vel non sensisse videntur, vel sapienter dissimulasse.

Equidem non tantum mihi sumserim, ut rem acu tetigisse mihi persuadeam. Quum vero in lectionibus co-

dicum nemo facile acquiescere et levissima unius literae mutatione carminis nitori atque dignitati consuli queat; veniam spero mihi datum iri, quod in illarum locum aliam (*quum pol sit*) substituerim, quae facile corrumpi potuit ab indoctis librariis, quam tamen, simul ac meliora edoctus fuero, lubens damnabo. Ea certe admissa non video, quid in h. l. displicere possit, si ita eum exposueris: *Tantine* pretii est tibi vel a te aestimatur *iniuria coenae,* h. e. coena iniuriosa, convivium, in quo tot talesque iniuriae tibi ferendae sunt? tanti coenam divitum nobiliumque facis, ut propter eam illas toleres iniurias? *tam ieiuna fames,* (ut ap. Ovid. Met. VIII, 790.) tantane et tam dira est fames tua, ut tantas ob eam et tot iniurias patienter feras? *quum pol,* profecto, (ut *edepol, ecastor, hercle, mecastor, mehercle) sit honestius, illic,* in crepidine vel ponte, *et tremere,* frigore horrere, (quia pauper male vestitus est, ut taceam, quod Grang. monet, plerumque ficte tremere, qui stipem mendicent, unde et forte *tremens Iudaea* dicitur inf. VI, 543.) *et sordes farris mordere canini,* panem sordidum edere, qualis canibus datur? Cf. Martial. X, 5, 5.

Hanc lectionem nunc repudiarem, nisi eam viri summi in literis ad me datis assensione sua comprobassent et aliae, a *Manso* et *Heineckio* substitutae, (nam plures mihi non innotuerunt) aliquot mihi scrupulos iniecissent. Huius de sententia non inepta est emendatio mea, sed lenior medicina, si verbis transpositis pro *quum possis* legatur *possis quum.* Enimvero sic et hiatus insolens est concoquendus, et metrum laborat: nam *quum* producitur propter caesuram et hiatum; (v. ad IX, 118.) neque assequor, cur ipsa traiectio verborum lenior sit medicina, quam permutatio literarum *s* et *l*, in primis si ex hac exoriatur sententia, quae et gravior satiricoque poeta dignior sit, et doctior librariisque ignotior. Iudice Manso totus omnino locus ex scriptura codicum ita restituendus:

Tantine iniuria coenae?
Tam ieiuna fames quum possit honestius illic

Et tremere et sordes farris mordere canini.

nisi quis malit

Tam ieiuna fames? quae possit honestius cet.

sensus vero apertus est et quidem hic: An tu iniuriosam divitum coenam tanti facis, quum famem tuam ibi adeo non expleas, ut honestius fuisset, in crepidine aliqua aut ponte frigore uri et esurire? Mihi autem et utraque lectio, et interpretatio non unam dubitationem iniecerunt. Ut taceam, in satiricorum poetarum oratione, quae pedestri similis esse solet, figura paulo audaciori *famem* dici *tremere* et *mordere panem*, in altera lectione emendatur vulgata, quod mihi tamen vituperationi fuit, altera neque dicendi genere, (*tantine iniuria coenae, tam ieiuna fames quum possit—canini?* nam ita proprie interpungenda aut duplex interrogatio ponenda est) neque sensu facili et apto commendari, utraque autem, saltem illa explicatio a mente Iuvenalis abhorrere videtur. Is enim non famem hoc modo et in illis conviviis haud expleri, sed *inhoneste* tantum, appositis vilioribus epulis vinisque, pelli contendit, et pauperes ridet clientes, qui duas praetexere solent causas, quare a patronis ad coenam vocari ament, honorem sibi ab illis praestitum et gratuitam famis expletionem. Itaque docet, hanc coenam, etsi honorifica videri possit, tamen *iniuriosam* esse nec tanti, quanti ab iis ducatur, aestimandam, et *famem* eorum non tam diram, ut non alia ratione et facile levari queat, quum ventre nihil sit frugalius et natura paucis contenta; *honestius* autem, mendicorum pauperumve more *tremere*, quam tali coenae adhiberi, et *sordes farris mordere canini*, quam famem in illis conviviis propulsare vilioribus cibis vinisque. Hinc deinde colligit, clientes illos inani honoris specie et spe potius bene coenandi, quam famis explendae, duci.

EXCVRSVS

ad Sat. V, 90. 91.

90. *Quod propter* 23. — *Bochare* 19. 20. 23 a m. pr. *Boccare* 11. 17. 24. 25. 46—50. 55. 57. 59. 61—69. 71—73. 77. *Bocare* 21. *Bolcare* 22. *Bochore* 27. *Bocchore* 11. 58. Hoc arridere potest, ut significetur Aegyptius oleumque Aegyptium pessimi odoris. Cf. Comm. ad v. 88. *Bocchoris* rex et legislator Aegyptiorum, notissimus ex Eusebio, Syncello et aliis. v. Diodor. p. 29. 41. 59. Plutarch. Opp. T. I. p. 901. ed. Frft. et Mémoires de l'Acad. des Inscr. et B. L. T. XIX. p. 26 seq. Maurorum etiam regem *Bocchorem* vel *Bocchum*, non *Boccharem*, dictum putabant Salmas. et alii. — *lavabat* 17.

Versus 91. ante v. 90. legitur in 11. Non male; iudice etiam Rigaltio. Eum vero totum esse delendum, tamquam pannum a scholastico quodam adsutum, semper suspicatus sum: admodum certe languet, et magis grammatici, quam poetae, acumen sapit. Quis enim ferat h. l. *quod* toties repetitum et triplicem olei notationem? Nunc video, versum abesse ab 8. et 75. prob. Schurzfl. qui ingeniose suspicatur, eum esse scholium, subiungendum verbis vet. Schol. *Significat oleum Tripolitanum* et ad v. 90. adponendum, ut itaque interpres causam dicat, cur nemo cum Bocchare h. e. Afro velit lavari, quod scil. ille, tamquam adhuc sit in Africa, ubi a serpentibus cavendum sibi sit, oleo Tripolitano malique odoris inungatur. Scholion autem versu expressum esse, non est quod mireris. Id enim tum casu, tum arte scholastici fieri, et sententia vix aliter soluta oratione efferri potuit. Optimis quoque scriptoribus prosaicis, Ciceroni, Livio, Sallustio et aliis multos excidisse hexametros, quis est qui ignoret? Exempla dabunt Scheller in praeceptis stili bene lat. p. 735. Pott ad Epist. Iacobi I, 17. et Nolten in Lex. v. *versus*. Fraus etiam tum facilis est interpolatoribus, tum difficilis ad detegendum in poetis satiricis, qui

sermoni propiora scribunt; de quo v. Horat. Sat. I, 4, 40—62. Cf. inf. Excurs. ad IX, 123.

Afros exhibent 13. 21. 22. 82. *Afris* 77. *atris* 10. 11. 12. 14—17. 19. 20. 23—27. 45—50. 54—74. 76. 81. et omnes codd. Paris. Quae lectiones probae sunt omnes; et miror, C. Valesio ineptum insolensque visum esse *atris*, quod nunc cum Ach. e MSS. recepi. Est solenne epitheton serpentium, quorum aliquot genera sunt atro colore. Cf. intpp. Horat. Od. III, 4, 17. Bentl. ad Horat. Sat. II, 8, 95. (ubi eadem est varietas lectionis) Heyne ad Virg. Ge. I, 129. et al.

EXCVRSVS

ad Sat. VI, 64—66.

Tucia 22. *Tutia* 27. 47. 54. 63. *Tuscia* 11. 19. 23. 25. 46. 48. 56—60., quam lect. multi probant, quia cum *Appula* iungitur. Huic tamen voci responderet potius *Tusca*, et illa matronarum nomina non petita a regionibus populisque Italiae, sed a Iuvenale conficta videntur; nisi potius hic matronam s. puellam peregrinam *Appulam* eo sensu dixit, quo Horat. Epod. II, 39 seq. *pudica mulier — Sabina qualis aut perusta solibus Pernicis uxor Appuli.* Cf. inf. ad X, 299. *Tuccia*, quod iam alii monuere, videtur h. l. Vestalis illa esse, quae hausta cribro aqua pudicitiam suam probavit; qualia et Plin. VII, 35. Suet. Tib. 1. aliique de Claudia narrant. v. Valer. Max. VIII, 1, 5. (ubi conf. Intpp.) et Plin. XXVIII, 2. et 8. (ubi cf. Harduin.) quibus locis similiter libri variant et *Tutia, Tuscia, Tuccia* exhibent. Cf. Ernesti clav. Cicer. in Ind. histor. voc. *Tutia.* — *Apula* 19. 21. 22. contra leges metri.

65. 66. Retinui etiam nunc vulgatam lectionem, nisi quod maximam distinct. posui post *amplexu* et verba *Subitum, Miserabile* et *Longum* maioribus literis initial. exprimenda curavi. Possis etiam scribere: *Subitum et Miserabile longum* (diu) *Attendit,* vel interpungere: *Appula*

gannit, Sicut in amplexu, subitum et miserabile, subito et miserabiliter. Sed nostra et scriptura et distinctio praestare videtur et ellipsis copulae ante *Longum* Iuvenali frequentissima est. v. ad IV, 63. in Var. Lect. *subat et miserabile longum Attendit* rustica mulier et minus experta delicias, emend. Barth. Advers. XXIV, 5. ubi monet, verbis *subare, catulire, adhinnire* et similibus belluinam effrenemque hominum libidinem exprimi. Cf. Plin. X, 63. Lucret. IV, 1193. Horat. Epod. XII, 11. al. Aptissimum est h. l. *subat,* quoniam cum *gannit* iungitur: (ut in Anthol. Lat. v. Comm.) sed reliqua tum verba sic interpungenda: *Appula gannit, Sicut in amplexu, subat et miserabile:* (h. e. miserabiliter) *longum Attendit Thymele; Thymele tunc rustica discit.* Ita omnino legendum putat Manso, qui monet, se non videre, quid me moverit, ut, reiecta praeclara emendatione, *subitum* meum *et miserabile longum* tuerer, quum quemque suus sensus doceat, quam durum sit vixque ferendum illud, cum uno eodemque verbo *attendit* coniunctum. Enimvero moverunt me leges modestae criticae, quas saepius mihi inculcavit, et quod ille contendit quidem, non vero probavit, lectionem a me servatam, quae tamen non mea est, sed vulgaris omnium librorum, plane ineptam esse, neque tres voces uni verbo commode iungi posse. Veritatem quoque huius emendationis in dubium vocavit vir doctus in Ephem. Hal. (*Allg. Lit. Zeit.* a. 1814. pl. 223.) ubi monet, verba *longum attendit* nimis tenuia esse et languida post illa *vesicae non imperat, gannit* et *subat*, maioremque forsan obscoenitatem in iis latere, ad verbum vero *discit* omnino supplendum esse, quod a pantomimo expressum sit et a se visum.

Attendit Thymelen 31 b. 48. 49. *Tymele* 19 a m. pr. *Timele* 21. 22. — *dum rustica* 16. *tum rustica* 47. 54. 57. 58. 64.

EXCVRSVS
ad Sat. VI, 116—120.

In optimis editionibus post voc. *uxor* comma, post *una* v. 119. colon vel semicolon, et v. 120. post *Sed* et *galero* commata reperiuntur: quo scabra et hiulca efficitur oratio. Nonnulli v. 117. post *cubili* punctum ponunt, aut saltem *sumere* v. 118. pro *sumebat* dictum putant: quo non tolluntur difficultates, sed augentur. Ego distinctionem mutavi: at ne sic quidem omnia bene procedunt ac fluunt; nam deest copula *et* ante *Sumere,* (cuius tamen ellipsis Iuvenali solennis est; v. ad IV, 63.) et verbum *linquebat*, duobus versibus interiectis, non satis commode ad *virum* dormientem v. 116. videtur referri posse. Male etiam tempora verborum subito mutari, *linquebat, intravit, prostitit, ostendit,* monet Ach. Sed tales orationis duritiae passim in poetis concoquendae neque sunt tantae, ut propterea necesse sit, vel versus 117. et 118. parenthesi includere, quod Lubinus, vel versum 119. post v. 116. ponere, quod Schurzfleisch. suadebat. Pro *Linquebat* v. 119. Hein. coni. *Inde ibat* vel *Atque ibat.* Manso hunc locum saepius tentatum ita emendandum putat et constituendum: *Dormire virum quum senserat uxor, Ausa Palatino tegetem praeferre cubili, Linquebat, comite ancilla non amplius una. Sumens nocturnos meretrix Augusta cucullos,* Sed *nigrum flavo crinem abscondente galero, Intravit calidum* cet. Ita vero hunc locum non emendasse videtur, sed depravasse; quod etiam aliorum est iudicium, v. c. viri docti in *Hall. Allg. Lit. Zeit.* a. 1814. pl. 223. qui tamen, si non parenthesin illam, certe vulgatam distinctionem et minorem post *uxor* revocandam, versum vero 118. *Sumere nocturnos, meretrix Augusta, cucullos* interpungendum putat et verbum *abscondente* cum *ancilla* iungit, quia sic illud *Sed* aptius sit. Enimvero hoc etiam vulgari interpretationi satis convenit et dura mihi videtur ellipsis *abscondente* scil. *ei,* et quidem iam eunti.

EXCVRSVS

ad Sat. VI, 124—126.

Versum 124. post v. 126. ponendum censebat Schurzfleisch. Ego potius eum post v. 125. legendum crediderim, quod etiam Rigaltio et Ach. placuisse video. Sed vulgaris quoque verborum ordo bene se habet. *tibi* pro *tuum* legitur in 11. quod melius et satirice omnino dictum videbatur Schurzfleischio. Barthius (Advers. XXX, 2.) putans, verbum *ostendit* nimis leve et ab h. l. alienum esse, emend. *offenditque,* quod sensu obscoeno dicitur Varroni in Marcipore ap. Nonium. Sed cur lux lucernae non sufficit ad ostendendum ventrem? et cur hoc alienum a tantis libidinibus? *Sub clara nuda lucerna* cet. de eadem re dixit Horat. Sat. II, 7, 48. seq. et Sen. de Ben. VII, 9. extr. *Matronae nostrae ne adulteris quidem plus sui in cubiculo, quam in publico ostendunt.*

Versus 126. post v. 129. legitur in 74. et post v. 128. in vetustis codicibus, e quibus eum primi restituere Io. Cuspinianus in vita Sigismundi Caes. p. 400. et Pulmannus: nam plane abest ab 10. 11. 14—17. 19—23. 25—27. 45—73. 75—77. et XXX codd. Paris. Henninius monet, se retraxisse eum in suum locum, unde monstrante viam sensu exciderit ob praetextatam licentiam, mox vero a curiosulis receptus eo migraverit, quo non quadraret. Eiectus est ab iis, qui rei obscenitate offendebantur: eodem tamen, quem nunc occupavit, loco iam exstat in 24. et 84. ad marg. In utroque vero cod. legitur *Continueque iacens,* et praeterea in illo *cunctorum* pro *multorum.*

EXCVRSVS

ad Sat. VI, 188.

Barthius in Advers. XXIV, 5. hunc versum putabat spurium esse et alienum ab h. l. ubi optima sic interpoletur sententia. „Scilicet, inquit, quidam semi-Gallus aut

Italus aut adeo Germanus doluit illo aevo scisse Graece delicatas illas loqui, suo vero turpius esse nescire Latine loqui, quae barbarae alioqui non nimis essent." Neque ego dissimulo, mihi semper displicuisse hunc versum, qui magis acumen orationemque rhetoris vel etiam interpolatoris, qui loci Cicer. in Comm. laudati memor erat, quam satirici poetae redolet, atque a codd. 13. et 22. abest. Importuna etiam est vox *magis*, et manca h. l. sententia, quae quomodo commode expleri possit, vix adsequor. Num sensus est, turpius esse Romanis Latine, quam Graece, nescire? an turpius esse iis nescire Latine, quam Graece loqui? an, quod Ach. monet, (cui versus videtur ad rem aptissimus) quum Romanos multo magis dedeceat, Latine nescire loqui, quam deceat Graece scire et Graeca Latinis intempestive miscere. Omnia haec non modo languent, sed etiam male expressa sunt.

Olim arbitrabar, fraudem librarii in hoc versu latere; idemque suspicati sunt Henr. Stephanus (in dialogo de bene instituendis Graec. ling. studiis p. 92.) et Lubinus. Ille emendabat, *Quo sit turpe magis*; hic melius, *Quum sit turpe minus,* quod recepit Marshall. ut mens poetae sit: Quandoquidem minus turpe et inhonestum esse reputatur, linguam vernaculam ignorare, quam sermonem Graecum non intelligere. Ego olim tentabam: *Omnia Graece* scil. proferunt s. loquuntur, *Quum sit turpe magis nostris ea scire Latine,* vel *Quae sit turpe magis* (turpius) *nostris* (nostratibus) *nunc scire* (quod compendiose scribitur *nc scire*) *Latine,* quam Graece eloqui, quoniam tam foeda sunt et inhonesta. Sed nihil horum nunc mihi arridet, et vix dubito, quin versus hic pannus sit, a scholastico quodam adsutus, quo rescisso expedita sunt omnia.

EXCVRSVS
ad Sat. VI, 276.

Locus obscurus et a librariis forte corruptus. *corruca* 16. 48. *coruca* 23. *caruca* 13. Rectius forsan *curuca* 17—22. 24. 59. 60. vel *curruca* 2. 3. 5. 10—12. 14. 15. 25. 45—47. 50. 54. 56—58. 64. 68. 70. 74. 77. 81. 82. Neutra vero vox alibi reperitur, et barbarae videbantur Alciato Parerg. Iur. VII, 5. qui vel *urtica*, vel cum aliis *eruca* reponendum censebat. *eruca* 61—63. 65—67. 69. 71—73. Ita dicitur insectum parvissimum, brassicas depascens, Gr. *κάμπη*, Germ. *Raupe*; non *uruca* vel *huruca*, quae tamen scripturae in quibusdam libris Iuvenalis, ut et Columellae aliorumque, reperiuntur. *uruca* 1. 75. 76. *huruca* 49. 55. Vellem tamen Alciatus verborum simul illorum, quae substituit, sententiam adiecisset, quam haud facile expedias; nisi forte hominem nihili stolidumque *erucam* vocari censeas, quemadmodum Plautus Truc. V, 5, 50. *campas* pro *nugis* dixerit. — *cucurra* s. *cocurra* emend. Scriver. et sic a Carisio h. l. citari monet. Vetus scholion h. l. est: „*Uruca* mimologi stupidi nomen finxit, quia ferme quasi frequenter fallitur, quum agit personam mariti: (aut ex emendat. Schurzfl., qui a femina sua sic frequenter fallitur, quum adsciscit personam mariti) vel, ut alii dicunt, genus est animalis foedi, spinosi, ut ericius. *Uruca* autem est proprie illud, quod in faba nascitur, ut gurgulio.“ Conf. Stewech. ad Apuleii Apolog. p. 495. Salmas. Exerc. Plin. p. 893. et ad Tertull. Pall. p. 187.

EXCVRSVS
ad Sat. VI, 343.

Simpuvium restitui ex 1. 10. 17—20. 24. 68. 69. 71—73. quae scriptura etiam reperitur in Plin. XXXV, 12. s. 46. Cic. ap. Non. 4. n. 434. et Varr. ibid. 15. n. 12. Vetus scholion h. l. est: „*Simpuvium*, vas sacrifi-

ciis aptum, in quo Pontifices lavare (leg. *quo P. libare*) solebant: *simpuvium* autem, quia omnes sacerdotes *simul bibebant;* unde *simpuviatrix* illa dicitur, quae porrigit poculum ipsum." *Sympuvium* 11. 12. 14—16. 22. 25. 26. 45. 47. 48. 50. 54. 56—67. 74. 77. 81. 82. *Sympinium* 49. 55. quod a *συμπίνειν*, combibendo, dictum putant. *Simpluvium* 21. 23. *Symptuium* 46. *Sympullum* 70. At forte scribendum *Simpulum;* vel, si veteres Romani, ut vulgo putant, secundam syll. huius voc. non produxere, sed corripuere, *Simpullum*, quod etiam editum in 75. et 76. Festus: *Simpulum,* inquit, *vas parvum,* (forte *simplum* s. simplex) *non dissimile cyatho*, (vel ligneum, vel fictile) *quo vinum in sacrificiis libabatur, unde et mulieres rebus divinis deditae* simpulatrices *dicuntur.* Varro L. L. IV, 26. *Quo vinum dabant, ut minutatim funderent, a guttis* guttum *appellarunt; et quo sumebant* (vinum) *minutatim, a sumendo* simpulum *nominavere. In huiusce locum in conviviis e Graecia successit epichysis et cyathus, in sacrificiis remansit guttum et simpulum.* In Fulgent. de prisco serm. et in Isidori Glossis *simpulo* conviva dicitur, et *simpulator* amicus sponsi assiduus cum eo in convivio. In Inscriptt. *simpulariarius*, qui simpula facit. Figuram simpuli exhibet Causeus Mus. Rom. T. II. p. 3. tab. 2. Conf. Harduin. ad Plin. XXXV, 12. s. 46. et Ernesti clav. Cicer.

EXCVRSVS

ad Sat. VII, 12.

Magna est h. l. varietas librorum, et nostrorum et Parisiensium, in nominibus propriis. *Alcyonem* 15. 23. 25. 26. 50. 56—60. 67. 70. 77. 82. Alcyone Aeoli, alia Marpessae, alia Atlantis filia. v. Heyne ad Apollodor. I, 7, 4. et 9. III, 10, 1. *Halcyonem* 61. 63. 65. 66. 74. *Halcyonen* 62. 68. 69. 71—73.—*Alcinoem* 14. 16. *Alcinoen* 27. 45. 47. 48. 55. *Alcinoe* Stheneli, et alia Polybi filia. De illa v. Apollod. II, 4, 5. de hac Parthenii

Erotica c. 27. *Alcinohen* 49. *Alcynoem* 24. *Alcynoen* 10. 54. 64. *Alchinoem* 22. *Alchinoen* 17. 20. *Althinoen* 21. — *Alcione* 46. *Alcionem* 18. 19. *Alcionen* 60. *Altionem* 12. — *Alcitheon* 1. 75. 76. unde suspicor, h. l. *Alcithoen* legendum esse. Schraderus vel *Autonoen* e VI, 72. vel *Alcathoen* ex Ovid. Met. IV, 1. substituendam putabat. Sed *Alcithoe*, Ἀλκιϑόη, non *Alcathoe*, Ἀλκαϑόη, dicebatur mulier Thebana, quae spretis Bacchi Orgiis in vespertilionem mutata est. v. Heins. ad Ovid. l. l. — *Alcinoum* 4. Hoc nomen fuit Hippocoontis filio, de quo v. Apollod. III, 10, 5. et regi Phaeacum, notissimo ex Hom. Odyss. Z, 197 seq. H, 57 seq.

Bachi 21. 22. *Pacci* 1. quod forte non respuendum, et a nobis nunc receptum est. *Paccius* et *Faustus* videntur esse nomina poetarum, et *Alcyone, Thebae* ac *Tereus* tituli tragoediarum, quas illi scripsere. *Paccius* poeta sic non nisi h. l., quod sciam, memoraretur, ut et *Faustus*, nisi hic idem est, qui perstringitur a Martiale XI, 65. *Paccii* tamen vel *Pactii* et *Pacciae* passim laudantur in antt. lapidibus et inf. XII, 99. Cic. ad Div. IV, 16. Tac. Hist. IV, 41. et Ann. XIII, 16. 36. XV, 12. Martial. XIV, 78. al. *Bacchi* quoque, si haec lectio vera est, non Dei nomen esse crediderim, sed poetae nobis ignoti, qui forte non *Bacchus*, sed *Bacchius* dicebatur, quod nomen passim occurrit. v. Bentl. ad Horat. Sat. I, 7, 20. At vix dubito, quin librariis debeatur hoc nomen, quod illis notius erat, et ad Deum, *Alcithoes* punitorem, ab iisdem relatum sit: ut adeo poeta scripserit *Alcithoen Pacci*. Utrumque recepit Ach. Neque tamen magnopere repugnaverim, si quis *Alcyonem* s. *Alcyonen* vel *Alcinoen* propter auctoritatem librorum retinere malit. Possis etiam suspicari, pro *Baccho* s. *Bacchio* et *Paccio* substituendum esse *Accium* s. *Attium*, insignem poetam tragicum, qui Pacuvii bellique Numantini temporibus vixit; vel potius, suadente C. Valesio, legendum esse *Bassi*, ut designetur Saleius Bassus, de quo v. inf. ad v. 80.

Pro *Terea* male *Therea* 24. et *Terrea* 19. 23. De

Tereo v. Comm. sup. ad VI, 644. et inf. ad v. 73. Fuit argumentum ac titulus multarum tragoediarum, quas Sophocles, Euripides, Livius Andronicus, L. Attius aliique scripserunt. Sic et *Thebais* (h. l. *Thebae*) inscripta olim non modo carmina heroica, sed etiam tragoediae, v. c. eiusdem Attii et Senecae.

EXCVRSVS

ad Sat. VII, 62.

Euoe restitui ex 4. Est nota vox Baccharum *εὐοῖ* (ex *εὖ οἶ*) et exclamatio, quum praesentis numinis sensu perturbarentur ac furerent, ut *εὐᾶν* et *σαβοῖ*, (v. Virg. Aen. VII, 389. et Ovid. Met. IV, 522.) unde Bacchantes *Εὔιοι γυναῖκες* dicuntur Eurip. Phoen. 660. et ipse Bacchus passim *Εὔιος*, *Euius*. v. Barnes. ad Eurip. Bacch. 141. et Bourdin. ad Aristoph. Thesmoph. 999. Eadem voce etiam Horatius in summo enthusiasmo usus est Od. II, 19, 5. 7. — *ohe* 10. 15. 24. 25. 50. 54. 56—60. 62—69. 71—74. 77. quod probabant Britann., Farnab., Schurzfl., Bahrdt et alii, coll. Horat. Sat. I, 5, 12. II, 5, 96. Martial. IV, 91, 1. Plaut. Aulul. I, 1, 16. al. quibus locis fastidium satietasque hac voce designatur. Sed *ohe* multi dixere, *euoe* vero praeter Horatium nemo, nisi de ipsis Bacchis: adeoque hac voce magis, quam illa, carminum Horatii indoles et character adumbratur, ut mox v. 68. seq. Virgilianae Aeneidos, habito respectu loci de Alecto Aen. VII. Errant autem, qui *euoe* et *ohe* vocabula esse synonyma, vel *ohe* etiam in Horat. l. l. scribendum existimant. — *euhoe* 9. et 23 a m. pr. ut ap. Sidon. Epist. VIII, 9. *Forsitan Satiricum illud de Satirico non recordaris: Satur est, quum dicit Horatius Euhoe.* — *hohe* 11. 13. *hoe* 16. 17. 22. 27. 45. *ehohe* 21. *Heuhoe* 14. 18—20. 23 a m. sec. 49. 55. *Heuohe* 12. 46—48. 61. 70. 75. 76. 82. — Conf. Horat. Od. II, 19, 5. 7. et Virg. Aen. VII, 389. quibus locis eaedem librariorum aberrationes reperiuntur.

EXCVRSVS
ad Sat. VII, 80.

Iaceat Lucanus in hortis Marmoreus 12. 14. et V codd. Paris. ut emend. Gronov. Obss. III, 13. extr. probb. Burm. ad Anthol. II. p. 66. et Schurzfl. qui audacter totum h. l. ita corrigebat: *iaceat Lucanus in hortis Marmoreus, Sit Serrano tenuique Saleio Gloria tanta licet, quid* cet. ut sententia h. l. esset: statuas poetis positas non solvere aes alienum, quo teneantur. Sed, ut alia taceam, ita certe *stet* dicendum erat, non *iaceat.* Sic *aeneus ut stes* ap. Horat. Sat. II, 3, 183.

et pro *at* 11. 14—25. 27. 30. 45—50. 54—63. 65—69. 71—73. *sed* malebat Gronov. l. l. — *Sarrano* 11. 18—21. 23. 24. 28. 30. 59. 61—63. *Sarano* 27. 46—48. 54. 58. 64. *Sarnano* 22. Gentis Atiliae cognomen in numis et marmm. *Saranus* vel *Saranus* scribitur, et a devictis *Sarranis,* Tyriis, (nam *Sarra,* צור, priscum Tyri nomen, de quo v. Cell. XIV, 6.) h. e. Poenis, vel potius a *Sarrano,* antiquo Umbriae oppido, (unde *Sarranates* dicti Plin. III, 14.) deducitur a Drakenb. ad Sil. VI, 62. et Perizon. Animadv. hist. c. 1. p. 24. et 33. ubi doctissime de familia agitur Atilia multique errores vulgares refutantur. Vulgatam contra scripturam *Serranus* tuentur Heins. ad Virg. Aen. VI, 845. et alii, qui propter historiam, ex Cic. Rosc. Amer. c. 18. Plin. XVIII, 3. et Valer. Max. IV, 4, 5. notissimam, Atilio hoc cognomen a *serendo* datum putant. Ita tamen *Serenus* vel *Seranus* certe dicendus erat. — *Saleo* pro *Saleio* 71. *Salivo* 48. *Salino* vel *salino* perperam 10—12. 14—17. 19—24. 45. 46. 61—63. et forte vetus Schol. cuius glossa ex emendat. Pith. et Schurzfl. sic legenda videtur: „Nomina sunt poetarum pauperum; aut a *Serrano* vase fictili, in quo Atilius Serranus solebat mendicare (forte *manducare*). *Saleio* (f. *Salino*) *tenui*: ait mendicorum catillum fictilem, in quo ea, quae salsa sunt, apponuntur.“ Ascensius probabat utram-

que lectionem *Sarrano* et *Britannico*, quod *marmoreis hortis* opponi arbitrabatur. Sed v. Comm.

EXCVRSVS

ad Sat. VII, 120.

Mira est in hoc versu varietas lectionum. *Pelamydum*, 1—3. 5. al. *Pelamidum* in quibusdam libris, ut πηλαμίδες ap. Aristot. VI, 16. *Pellamidum* 17 a m. pr. 19. *Pilamidum* 21. Sed πηλαμὺς et πηλαμύδιον rectius scribi monet Hesych. *Pelamydes* dictae forsan παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μυεῖν, quod in luto se occultant, saltem ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, a luto, in quo eas nasci dicit Festus. *Pelamydum Afrorum et veteres epimenia bulbi* 4. prob. Iun. vid. Comm.

aut abest a 19. *aut veteres* 5. 12. 15. 25—27. 46—77. *et veteres* 2—4. 10. 11. 14. 16—18. 20—24. 45.

Mox *Afrorum* pro *Maurorum* libri tantum non omnes, quos sequutus sum, 2. 3. 5. 10. 11. 16—25. 27. 28. 45—50. 54—69. 71—74. 77. Deinde *epimenia* 1—5. 10. 11. 12. 14—18. 20—23. 26. 27. 45—50. 56. 58. 63. 70. 74—77. *epymenia* 24. *epimedia* 19. *epimenida* 25. 54. 55. 57. 61. 62. 64—68. 71—73. quod probant Calder., Britann. et Farnab. ut appositio sit, quoniam Plinius XIX, 5. dicat, ex genere bulborum esse *scillam*, et duo genera *medicae*, masculum albis foliis, femineum nigris et tertium genus cibis gratum, quod *epimenidium* vocetur. Hinc nonnulli *epimenidia* emendant, ut sit proceleusmaticus, et Ge. Merula *epimendia*, quae lectio reperitur in 59. 60. 69. Fuere etiam, qui suspicarentur *ormenia*, caules. Has coniecturas sugillavit Casaub. ad Athen. II, 22. et defendit nostram lectionem, ex qua tamen commodam sententiam vix elicias. v. Comm. Quid, si scribatur *epimaenia*, et poeta hoc vocab. effinxerit ex Gr. ἐπιμαίνεσθαι, insanire, furere, inpr. amore, unde ἐπιμαίνια, scil. φάρμακα, dici possint amoris remedia sive stimuli? *Bulbis* enim stimulari Venerem, notum ex Athen. II, 64. X, 58. ed. Schweigh. Plin. XIX, 5. s. 30.

XX, 9, 40. Martial. III, 75, 3. XIII, 34. Ovid. Rem. Am. v. 797. 798. et Colum. X, 105. 106. ubi Pompon. haec notavit: „Genera bulborum Graecis nominibus notantur, differuntque odore, suavitate, sapore, colore, magnitudine, omniaque ferventis naturae sunt, ideo libidinem accendunt. Pythagoras de bulbis librum composuit Megarensibus. M. Varro et Apicius scribunt: *aqua decoquant bulbos, qui Veneris usum quaerunt;* hoc modo in nuptiis apponuntur.“ Conf. ibid. Wernsdorf in Poet. Min. T. VI. p. 56. 57. — *bulli* 11. 21. 43. probb. Schurzfl. et Lips. Epist. Quaest. IV, 25. ubi laudantur Glossae ad oram cod. Divaei scriptae: *Bulli, pisces exigui vilissimi,* et e Glossar. vet. edito ab Henr. Stephano: *Bulli, χρυσοκάνθαροι.* Idem tamen Lipsius monet, vulgatam lectionem non spernendam videri, quum et Martialis IV, 46, 11. *bulbos* ponat inter munera, causidicis mitti solita, et Plinius XIX *bulbos* in *Africa* natos maxime laudari dicat.

E X C V R S V S

ad Sat. VII, 218.

Acoenonoetus nomen ficticium paedagogi, quod restitui e vet. Schol. qui exponit: „Eunuchus paedagogus, aut communi carens sensu, (ἀκοινονόητος) proprium papatis.“ Cf. Gell. XII, 12. et inf. ad VIII, 73. ut de *pappate* sup. ad VI, 633. *Acoenonaetus* 70. 75. 76. 81. 82. quod putant esse Graec. ἀκοινώνητος, alienus a familiari consuetudine, (ut ap. Cic. ad Att. VI, 1. et 3.) et hinc arrogans, vel rigidus, severus. Grangaei nota est haec: „*Ἀκοινώνητος* Graecis est exacte verum rectumque persequens; vel qui nihil habet cum alio commune; aut cuius alter particeps non est: hic enim paedagogus partitur alterius mercedem, at nemo cum illo.“ Sed Schurzfl. iam recte monuit, ita *Acoenonetus* scribendum esse, quod tamen h. l. leges metri non permittunt. — *Acuncteus* 20. *Achinetus ipse* 15. 16. *Achenetus ipse* 24. *Acaenetus ipse* 10. 27. 46—49. 54. 56. 57. 64. *Acenetus ipse* 18. 19. 23. 25. 45.

58. 60. *Acoenetos ipse* 69. *Acoenetus ipse* 11. 14. 17. 21. 22. *Acoenitus ipse* 50. 55. 61—63. 65 — 69. 71—74. 77. quod credunt esse nomen vel proprium, vel fictum ab ἀ priv. et κοινὸς vel κοινότης, ut designetur homo, qui sui tantum, non communis commodi rationem habeat. Illud *ipse*, quod in plerisque libris legitur, ab ingenio hominis, lacunam versus explentis, profectum videtur.

EXCVRSVS

ad Sat. VIII, 147.

Damasippus ex 10—12. 14—27. 45—50. 54—69. 71—74. 77. omnibusque MSS. Paris. praeter Putean. restitui h. l. et v. 151. et 167. ubi vetus Schol. monet, ita legi in aliis codd. Haec lectio firmatur omnium fere librorum auctoritate et h. l. aptissima est. Ficto nomine designatur vir nobilis et δαμάσιππος, domitor equorum, qui vulgo Graecis ἱππόδαμος dicitur. v. Comm. ad I, 59. *Damasippus* etiam cognomen fuit Liciniae gentis et notissimi Praetoris, qui Carbonem interfecit; (v. Vellei. II, 26. et Cic. ad Div. IX, 21.) nec non eius, qui statuas amabat, de quo v. Horat. Sat. II, 3. Cic. ad Att. XII, 29. 33. et ad Div. VII, 23.

Lateranus 70. 75. 76. 81. 82. cod. Put. et 1. inf. v. 167. Ita quoque significatur quilibet nobilis vel summus magistratus: nisi re vera talis olim Lateranus vixit. Ex hac familia clarissimus fuit Plautius Lateranus, Messalinae adulter et Consul designatus a. U. C. DCCCXIX, quo in Neronem coniuravit et occisus est. v. Tac. Ann. XI, 30. 36. XIII, 11. XV, 49. 60. *Lateranorum egregiae aedes*, quarum mentio fit inf. X, 17. sitae in Coelio monte, quo loco deinde exstructa D. Iohannis aedes sacra et basilica, quae a Constantino M. dono data est Sylvestro, summo Pontifici, et vulgo nunc *Lateranum* dicitur. Conf. notata in Var. Lect. ad VII, 139.

EXCVRSVS
ad Sat. VIII, 190.

Vox *triscurria* in omnibus fere libris legitur, sed expeditu difficillima est. Fortasse ita dicuntur admodum vel extreme scurrilia scil. facinora, (ut *triparcus, trifur, trifurcifer, triportentum, trismegistus, triveneficus, triperditus)* non, quod Prat. et Ach. putant, triplices in circo discursus. — Scaliger de Emend. Temp. lib. V. et ad Catull. corrigit *transcurria*, ut poeta innuat, patricios *transiisse ad scurras*, orchestram vel potius ludos, h. e. ex senatoribus factos esse scurras. — Libri non variant, nisi quod *triscuria* exhibent 11. 18. 21 a m. sec. 23. 46—48. 58. 64. de qua lect. Scaliger l. l. ita disputat: „Novi, qui malit scribere *triscuria;* nam *triscurium* ingens cura, ut est reipublicae, quae sane cura digna fuerat patriciis. Priscianus: Composita a verbo *Curo, Securus, Obscurus, Tricurium.* Festus ex Livio: *Solicuria in omni re curiosa.*" — *tricharia patriciorum* coni. Petitus ad Leges Att. p. 245. seq. (p. 329. ed. Wessel.) quoniam spectaverint cruciarium Laureolum in *tricha* destitutum. — *strictoria* omnino legendum putabat Is. Voss. ad Catull. p. 55. 56. ubi haec notavit: Sic vocabantur tunicae strictae, quibus non histriones tantum et comoedi, sed et ipsi quoque patricii et senatores, deposita toga et neglecta honoris et dignitatis suae ratione, in conviviis, in ludis et spectaculis, passim et palam spectabantur.

EXCVRSVS
ad Sat. IX, 37.

Ita leguntur Graeca in 1. 70. 75. 76. 81. 82. In reliquis vero codicibus ab indoctis librariis vel prorsus omissa sunt, v. c. in 25. 27. 45. 58. 61. vel admodum corrupta, et in multis quoque non graecis expressa literis, sed latinis. Nec mirum: *Graeca sunt; non leguntur.* ἤθους γὰρ γλυκέος ἄνδρα κίναιδον 10. 18. 23. 48. 50. 56. 57. 59. 60. 62—69. 71—74. et XI codd. Paris. quae verba vulgo referuntur ad *blandas tabellas*, et ita explicantur: *Homi-*

nem enim cinaedum blandi dulcisque moris scil. *εἶναι πρέπει,* vel simpl. *πρέπει,* esse decet s. convenit. Sed dura est haec ellipsis, neque intelligitur, cur poeta haec Graece dixerit. Nam quod putant, summam Virronis mollitiem indicari, quum Graecus sermo plus suavitatis blanditiarumque habeat et effeminati sit, eo uti, id quidem parum probabile videtur. — *ἤθους γὰρ γλύκεα ἄνδρα κίναιδον* 47. *ἤθους γλυκὺς ἄνδρα κίναιδον* 46. *ηθους γλυκεος μην ανδρα κιναιδον* 20. *ηθους καιπερ γλυκυν ανδρα κιναιδον* 49. 54. 55. *αιθος γλικου ανδρα κιναιδος* 14. 17. *αιθος γλυκυ κιναιδον ανδρος* 19. *ετος γλυκυ και ανερα κιναιδος* 24. *ηδοσης γλυκυ ανδρα κυναιδου* 11. Alias aliorum nugas praetermittimus. — Schurzfleischii nota est haec: „Qui ex Homero rem repetunt, acute ii quidem, sed Iuvenalis non fuit acutus, qui tam simplicem sensum graecis verbis dixerit. Vox *ἄνδρα* in codice nostro literam secundam puncto subnotatam habet. Id notat, literam eiiciendam esse. Quid si nos punctum illud unicum elegantissimam doceat scripturam, et monstret, in Iuvenale emendandum esse: *αὐτὸν γὰρ ἐφέλκεται ἄστρα κίναιδον,* vel propius ad veterem scripturam *αὐτὸν δ' ἕλκει γλυκὺν ἄστρα κίναιδον.* Sed prior lectio, quum parodia sit pressior, plane placet, et spondere ausim, ita Iuvenalem scripsisse, ut Naevolo persuadeat, fortunam in turpibus etiam rebus a genesi dependere, et simul idem credentes Romanos derideat. In Schol. pro *ipse ad se trahit* possis legere *ipsum astrum trahit* vel *te trahit,* ut legerit, *σὲ γὰρ αὐτὸν ἐφέλκεται ἄστρα κίναιδον.*" Mihi aptior facetiorque videtur nostra lectio, neque adsequor, cur Iuvenalis illa Graecis expresserit verbis, vel, si Homerica in rem suam convertere voluit, de quo vix dubitare possis, tam multa immutaverit, nec potius acutam Homeri sententiam variatione unius vocis lepide transtulisse censendus sit. v. Comm.

EXCVRSVS
ad Sat. IX, 40.

Sententia huius loci est: *Computat* accurate cinaedus avarus, quaecumque mihi dono dedit, *ac cevet,* et tamen

libidini indulget, cui imperare non potest; vel, calculum et rationes mecum subducit, dum explet libidinem. *Cevere* proprie significat clunes movere more canum, (v. Comm. ad Sat. II, 21.) et aptius h. l. verbum est, quam *canet* vel *cavet*, quae plerique interpretes pro eo substituerunt. *ac cevet* 1. 60. 65. 69. 70. 75. 76. 82. *et cevet* 31. 49. 54. 55. 61—63. 66—68. 71, 72. 77. 81. et cod. Put. *atque cevet* adversus metrum 25. 56. 57. *atque cenet* 59. vitiose. — *et cavet* 24. 73. Rectius *atque cavet* 10—12. 14—23. 27. 45—48. 50. 58. 64. 74. et XXXIV codd. Paris. „Id sensum satiricum minus offert, sed honestiorem: *cavet* scil. ne in computatione decipiatur et ne plus aequo in suum draucum conferat," Brit. et Ach. *Cavet*, ne plus accipiat servulus, PRAT. Eamdem lectionem defendit Schurzfleisch. his verbis: „Poeta Naevolum, quod nihil a divitibus donorum acciperet, consolatus est a v. 32. reiiciendo culpam in astra, homines etiam cinaedos regentia. Finito sarcasmo v. 38. seqq. infert Naevolus, illa patienter quidem se ferre, sed hoc intolerabile esse, quod quidam pathici sint avari, qui etiam, quae dederint, obiiciendo exprobrent et omnia accurate computent pactamque mercedem inde decurtent. Quis inde non videret, τὸ *cevet* h. l. ἄτοπον esse, ubi non nisi de rationibus agitur? Sed ille mos est quorumdam Criticorum, ut non nisi vocabula casca aut etiam praetextata in bonos auctores inculcent, ad nescio quos codices provocantes." Enimvero *cevet* in plerisque legitur libris, nec video, cur alienum sit ab h. l. ubi poeta ostendit, ridiculum esse hominem, qui, dum libidinem explere cupiat, tam avarus sit, et libidinem eius maiorem esse avaritia.

EXCVRSVS
ad Sat. IX, 60—62.

Melius ne 59. 60. a quibus etiam *hic* abest, ut ab 25. 57. *melior* 27. 47. *melior nec hic* 48. 58. *melius nae — legatus fiet amici* 24. idque malebat Britann. hoc sensu: *nae*, profecto, *hic*, Romae, *melius*, cum maiori emolumento, *legatus*, internuncius et veluti leno *fiet amici pul-*

santis cymbala, sacerdotis Cybelei: maius lucrum ita faciet puerulus *rusticus,* qui pauperrimus est et aliud nihil habet, quam matrem et casulam et catellum. Grangaeus: Certe melioris conditionis est comes idemque draucus Galli *cymbala pulsantis,* quem per provincias errans stipem mendicandi gratia ducit una cum matre cet., quam ego, qui tecum soleo. Non magis probanda Achaintrii explicatio: *An hic rusticus infans,* verna, *legatus,* ex testamento datus, relictus, *melius fiet* sc. portio hereditaria vel proprietas (alterutrum subauditur) *amici tui cymbala pulsantis,* quam mei, qui cet.? Omitto alias aliorum nugas.

Vs. 61. *caculis* 8. 9. 75. 76. h. e. servis rusticis, vernis; propr. servis militaribus. v. Plaut. Trin. III, 2. 95. et Pseud. Argum., Varr. L. L. IX, 3. et Fest. Vulgatam lectionem ex Sat. XI, 153. XIV, 167. 179. ortam putabat Pithoeus. — *cum lusore* 10. 12. 15. 16. 18—25. 45. 46. 48—50. 54—69. 71—73. *cum iussore* 11.

Vs. 62. *legatum* ex 1. 48. 75. cod. Put. et altero Pithoei post Farnab. Lubin. Prat. et Maittar. substitui pro vulg. *legatus,* quae lectio inepta videtur, certe ineptas peperit interpretationes. Nescio, utrum legerit Ferrarius, qui Elect. II, 16. h. l. ita exposuit: *meliusne* ergo, i. e. lautius legatum Villici filius capiet a pathico, quam draucus ipse, qui non agrum colit, sed dominum? At sic poeta dixisset *legatarius fiet,* vel *legatum capiet:* neque ita satis congruunt reliqua verba *cum matre et casulis* cet.

E X C V R S V S
ad Sat. IX, 123.

Hic versus, qui silentio praetermittitur ab interpretibus, quoties eum legi, semper me offendit; (nam et languet meraque repetitio est v. 119. et *idcirco* plane ineptum videtur h. l.) semperque putavi, hanc esse glossam in margine adscriptam ad v. 119. *his praecipue causis, ut linguas mancipiorum contemnas.* Quorum verborum haud dubie interpretamentum fuit: *Idcirco ut possis linguam contemnere servi;* quod quum in textum irreperet, perperam a

librariis in eum, quem nunc occupat, locum est translatum, et *possim* repositum pro *possis*, quod tamen et ipsum in 17. 18. 24. 46 — 49. et quibusdam MSS. Paris. legitur. Eo minus autem illi dubitarunt, quin haec verba ab ipso poeta essent profecta, quum glossa ista versus esset hexameter; quod vero vel casu fieri potuit coeco, vel parva verborum transpositione. Conf. Excurs. ad Sat. V, 90. 91.

Has coniecturas vidi postea firmari auctoritate non tam cod. 13. e quo hic versus una cum seq. eiectus est, (ut trecenti alii; unde haud quidquam fere momenti habet in re critica) quam duorum MSS. Paris., a quibus abest, et codicis vetustiss. 8. in quo versus 118 — 124. hoc ordine ac modo leguntur:

Vivendum recte, cum propter plurima, tunc est
Idcirco, ut possis linguam contemnere servi,
Praecipue causis, ut linguas mancipiorum
Contemnas. nec lingua mali pars pessima servi.
Deterior tamen hic, qui liber noverit illos,
Quarum animas et farre suo custodit et aere.
Utile consilium cet.

Hinc Pithoeum quoque iam olim versum hunc tollendum de medio, ut supposititium, aut potius duplicem quasi censuisse animadverto. Sic in eodem MS. mox post v. 134: legitur hic: *Gratus eris. tu tantum fucis imprime dentem.*

EXCVRSVS
ad Sat. X, 150.

Distinctionem maiorem posui post *elephantos,* non post *tepenti,* ut hic quoque versus ad superiora et ambitum finesque Africae referatur. Henninius et alii hunc versum connectunt cum seqq. ut sensus sit: Aethiopiae et *elephantis,* h. e. Mauretaniae s. Africae *rursus,* adhuc, *additur,* adiungitur Hispania. Sed non bene sic Africa designatur et vox *imperiis* additur. *Versus* pro *Rursus* coni. H. Vales. hoc sensu: ad Aethiopiam versus aut adversus

Aethiopiam et terram elephantorum. Ego olim suspicabar legendum esse *Prorsus,* plane. Sed v. Comm. — *aliosque elephantos* exhibent 10. 14—27. 45—50. 54—74. ut epitheton ad diversitatem vel terrarum Libyae, in quibus elephanti sint, vel elephantorum in Mauretania et Aethiopia, seu Aethiopia occidentali et orientali, vel ipsorum Aethiopum spectet. De hac v. Comm. eamque significari putabant Grangaeus, Rigalt. et alii, ut *alii* propr. non *elephanti* sint, sed Aethiopes. Cf. Stat. Theb. X, 85. Multo probabilior videtur emendatio Plathneri, qui *albosque* coniiciebat coll. verbis Ptolemaei: *Iuxta Libyam magna Aethiopum regio, in qua elephanti, albi omnes, et rhinocerotes et tigres sunt.* Elephanti vulgares sunt fere cinerei, *(grau)* rariores rubri s. rufi, et rarissimi candidi; unde in regnis Pegu et Siam de solo titulo *Regis candidi elephanti* cruenta olim bella orta esse memorat M. le Blanc in Itinerar. Hac emendatione recepta totus hic versus ad Aethiopiam denotandam pertinet. Sed in Aethiopia *omnes* elephantos fuisse candidos, quis sibi persuaderi patiatur? et *albi* ap. Ptolem. sunt forsan cani s. cinerei. Aptiores quoque h. l. sunt *alti elephanti.* v. Comm. Ill. Jacobs haec adnotavit: „Legendum *Furvos Aethiopum ad populos* (v. ad XII, 104.) *albosque elephantos Additur imperiis Hispania.* Elephantum genus Aethiopiae finibus proprium requiri, iam intellexit Plathnerus, et Ptolemaeus in Aethiopia elephantos *albos omnes* tradidit, an ex rei veritate, nec ne, nihil ad rem."

E X C V R S V S
ad Sat. X, 312. 313.

Magna est h. l. lectionis varietas, quae librariorum stupori debetur. *quascumque mariti Exigere* (h. e. exigunt vel exigere solent, scil. ab adulteris) *irati* restitui ex 5. 12. 18. 24. 25. 27. 46—49. 54—69. 71—74. et XII MSS. Paris. probb. Pulm. et Gronov. Obss. II, 14. ubi magna exemplorum copia ostendit, multa passim per infinitivum modum pronunciata esse, sive in oratione obliqua, sive per ellipsin

verbi finiti, quae librarii et improvidi correctores vexarint. *quascumque mariti Exigere ira* 15. adversante metro: unde *quascumque mariti Exigere ira potest* 2. 36. et MS. Canteri, (v. eius Lectt. nov. III, 6.) prob. C. Vales. *quascumque mariti Exigere irati debent, nec erit felicior astro* 4. 16. 23. et duo alii codices, quos memoravit Gronov. l. l. in qua lectione, ex duabus conflata, verbum *debent* abundat. Hinc metri fulciendi causa *quascumque mariti Exigere irati debent. felicior astro* cet. 11. sed contra mentem poetae, *quascumque mariti Exigere irati debuit* 45. *quascumque mariti Exiguo irati, nec erit f. a.* 50. et duo MSS. Paris. *quascumque mariti Irati faciunt* 35. *quascumque mariti Iratî debent* 3. 13. 17. 19—22. 38. 43. 75. 76. et XIV codd. Paris. prob. Lips. Epist. Quaest. IV, 25. Enimvero non mariti *debent* poenas, sed adulter; nisi supplendum censeas *exigere* vel *capere, petere, repetere, sumere* scil. ab adultero, quae tamen ellipsis dura est. *quascumque mariti Irati debet* 10. *quascumque maritis Iratis debent* 77. *quascumque mariti Irati debent rivalibus. exigit autem Interdum* cet. 13. *quascumque maritis Irati debent* 14. 28. et ita coni. Lips. l. l. Commodam tamen sententiam vix inde elicias. *quascumque maritus Exigit iratus* edd. recentt. Farn. Prat. et al. quae haud dubie est emendatio nostrae lectionis. *et poenas debet quascumque mariti Exigere irati* corrig. Schurzfl. ut mens poetae sit haec: *debet* filius tuus *exigere*, sustinere, luere, omnes *poenas irati mariti*, h. e. quas hic ab adultero repetere solet. Sed quis umquam *exigere poenas* hoc sensu dixit? *quascumque maritis Iratis debet* 70. 82. Non male: nam *poenas* vel supplicium *debere* dicitur is, cui vel metuendae, vel potius luendae ac solvendae sunt, ut fere *ludibrium debere ventis* ap. Horat. Od. I, 14, 16. ubi iam monuit Iani, has loquendi formas ductas esse e Graeco ὀφλεῖν vel ὀφλισκάνειν γέλωτα ap. Aristoph. Nub. 1031. et Eurip. Med. 1049. Praestiterit tamen *quascumque mariti Exegere ira*, h. e. saepe exegerunt vel, ἀορίστως, exigere solent. Cf. Iani art. poet. p. 291. Enimvero vix dubito, quin recepta

Aethiopiam et terram elephantorum. Ego olim suspicabar legendum esse *Prorsus*, plane. Sed v. Comm. — *aliosque elephantos* exhibent 10. 14—27. 45—50. 54—74. ut epitheton ad diversitatem vel terrarum Libyae, in quibus elephanti sint, vel elephantorum in Mauretania et Aethiopia, seu Aethiopia occidentali et orientali, vel ipsorum Aethiopum spectet. De hac v. Comm. eamque significari putabant Grangaeus, Rigalt. et alii, ut *alii* propr. non *elephanti* sint, sed Aethiopes. Cf. Stat. Theb. X, 85. Multo probabilior videtur emendatio Plathneri, qui *albosque* coniiciebat coll. verbis Ptolemaei: *Iuxta Libyam magna Aethiopum regio, in qua elephanti, albi omnes, et rhinocerotes et tigres sunt.* Elephanti vulgares sunt fere cinerei, *(grau)* rariores rubri s. rufi, et rarissimi candidi; unde in regnis Pegu et Siam de solo titulo *Regis candidi elephanti* cruenta olim bella orta esse memorat M. le Blanc in Itinerar. Hac emendatione recepta totus hic versus ad Aethiopiam denotandam pertinet. Sed in Aethiopia *omnes* elephantos fuisse candidos, quis sibi persuaderi patiatur? et *albi* ap. Ptolem. sunt forsan cani s. cinerei. Aptiores quoque h. l. sunt *alti elephanti*. v. Comm. Ill. Jacobs haec adnotavit: „Legendum *Furvos Aethiopum ad populos* (v. ad XII, 104.) *albosque elephantos Additur imperiis Hispania.* Elephantum genus Aethiopiae finibus proprium requiri, iam intellexit Plathnerus, et Ptolemaeus in Aethiopia elephantos *albos omnes* tradidit, an ex rei veritate, nec ne, nihil ad rem.“

E X C V R S V S
ad Sat. X, 312. 313.

Magna est h. l. lectionis varietas, quae librariorum stupori debetur. *quascumque mariti Exigere* (h. e. exigunt vel exigere solent, scil. ab adulteris) *irati* restitui ex 5. 12. 18. 24. 25. 27. 46—49. 54—69. 71—74. et XII MSS. Paris. probb. Pulm. et Gronov. Obss. II, 14. ubi magna exemplorum copia ostendit, multa passim per infinitivum modum pronunciata esse, sive in oratione obliqua, sive per ellipsin

verbi finiti, quae librarii et improvidi correctores vexarint. *quascumque mariti Exigere ira* 15. adversante metro: unde *quascumque mariti Exigere ira potest* 2. 36. et MS. Canteri, (v. eius Lectt. nov. III, 6.) prob. C. Vales. *quascumque mariti Exigere irati debent, nec erit felicior astro* 4. 16. 23. et duo alii codices, quos memoravit Gronov. l. l. in qua lectione, ex duabus conflata, verbum *debent* abundat. Hinc metri fulciendi causa *quascumque mariti Exigere irati debent. felicior astro* cet. 11. sed contra mentem poetae, *quascumque mariti Exigere irati debuit* 45. *quascumque mariti Exiguo irati, nec erit f. a.* 50. et duo MSS. Paris. *quascumque mariti Irati faciunt* 35. *quascumque mariti Irati debent* 3. 13. 17. 19—22. 38. 43. 75. 76. et XIV codd. Paris. prob. Lips. Epist. Quaest. IV, 25. Enimvero non mariti *debent* poenas, sed adulter; nisi supplendum censeas *exigere* vel *capere, petere, repetere, sumere* scil. ab adultero, quae tamen ellipsis dura est. *quascumque mariti Irati debet* 10. *quascumque maritis Iratis debent* 77. *quascumque mariti Irati debent rivalibus. exigit autem Interdum* cet. 13. *quascumque maritis Irati debent* 14. 28. et ita coni. Lips. l. l. Commodam tamen sententiam vix inde elicias. *quascumque maritus Exigit iratus* edd. recentt. Farn. Prat. et al. quae haud dubie est emendatio nostrae lectionis. *et poenas debet quascumque mariti Exigere irati* corrig. Schurzfl. ut mens poetae sit haec: *debet* filius tuus *exigere*, sustinere, luere, omnes *poenas irati mariti*, h. e. quas hic ab adultero repetere solet. Sed quis umquam *exigere poenas* hoc sensu dixit? *quascumque maritis Iratis debet* 70. 82. Non male: nam *poenas* vel supplicium *debere* dicitur is, cui vel metuendae, vel potius luendae ac solvendae sunt, ut fere *ludibrium debere ventis* ap. Horat. Od. I, 14, 16. ubi iam monuit Iani, has loquendi formas ductas esse e Graeco ὀφλεῖν vel ὀφλισκάνειν γέλωτα ap. Aristoph. Nub. 1031. et Eurip. Med. 1049. Praestiterit tamen *quascumque mariti Exegere ira*, h. e. saepe exegerunt vel, ἀορίστως, exigere solent. Cf. Iani art. poet. p. 291. Enimvero vix dubito, quin recepta

a me lectio sit a Iuvenalis manu profecta et deinde a librariis vel scholasticis, qui illum infinitivi modi usum, de quo supra dixi, ignorabant, immutata, substituto verbo *debent* vel *debet*, quod docta manus, tamquam ellipsin supplendam, margini adscripserat. — Manso haec adnotavit: „Veram structurae vim assecutus est Gron. Obss. II, 14. Miror tamen, nemini interpretum in mentem venisse, latere posse sub *irati mariti* gignendi casum huncque pendere a vocula *est*, sive librariorum incuria in fine v. 312. e contextu amissa, sive a poeta ipso consulto omissa et supplenda." Miretur sane: si vero pessimam omnium rationem a me propositam dicit, non probat; licebit et mihi, de illa ratione eamdem sententiam ferre.

EXCVRSVS
ad Sat. XI, 173.

Versus expeditu difficillimus et hinc forte eiectus e 13. quae profecto facillima nodi solvendi ratio est. Maximam nobis molestiam creat vox obscura *pytisma*, de qua v. Comm. *pytismate* exhibent 1. et plerique codd. tam scripti quam editi, tam nostri quam Parisienses. *pitismate* 10. 17. 19. 27. 46—48. 58. 64. 67. *petismate* 22. *pitysmate* 11. 18. 28. prob. Valla, ut *orbis Lacedaemonius* sit trochus e pinu, *ἐκ πίτυος*, quem assidua rotatione oleo uncta mulier *lubricaverit* s. levigaverit: de quo Graecorum, inpr, Spartanorum, ludo v. Comm. *pedeumate* exhibet vetus membr. Mureti, quem vide in Var. Lect. X, 6. *pitteumate* alia Taubmanni, ab eo laudata ad Plaut. Pers. V, 2, 67. *pede nudo* liber Iac. Schegkii, qui in Praemiss. et Obss. Epist. c. 5. hanc lectionem defendit, ut mos Graecorum innuatur, quos in conviviis nudos saltasse, (*pede libero pulsasse terram* Horat. Od. I, 37, 1.) doceant Athenaeus et Cic. Pis. 10.

Quae lectiones quum non arriderent aliis, dici vix potest, quantopere in iis emendandis operam luserint. Potiores eorum coniecturas paucis recensuisse sufficiet. — *paedaemate* suspicabatur Caecil. Minutian. de orthogr., et *pedemate* (ut legitur in 63. 68. 69 ad marg. 71. 73. 74.)

Bapt. Egnat. Racem. c. 17. Brodaeus Misc. V, 26. et Brisann. ut vel designetur βίβασις Λακωνική, genus saltationis, *lubrico pedemate*, πηδήματι, saltu vel celeri pedum mobilitate, in *orbem*, gyros et ambages, circa tibicinem in medio sedentem atque canentem, exercitae, (v. Pollux, et Lucian. de Saltat. c. 10. Opp. T. IV. p. 347. seq. ed. Schmid.) vel, quae Brodaei sententia est, *orbis* sit ligneum tympanum, in quod desiluerint, quodque modo saltantes circumduxerint pedibus, modo per longum spatium super stantes uno impetu lubricando agitaverint. — *pitylismate* vel *pytilismate* coni. Politianus in Misc. II, 37. 38. et Iul. Scalig. Poet. I, 22. ut sit exercitatio in *Laconica* (v. Comm.) facta, qua quis summis pedibus ingrediens manus protenderit ocissimeque moverit, alteram retrorsum, alteram prorsum, de quo v. Galen. II. — *petteumate* recepit Farnab. ex emendat. Mureti in Var. Lect. X, 6. ubi haec vox deducitur a Gr. πεττεύειν, talis s. calculis, πεττοῖς, ludere, ut h. l. significetur dives aleae studio deditus, qui mensam ex marmore Laconico assidue ludendo *lubricet*, h. e. poliat. Cf. vs. seq. — *pyreismate* vel *pyreysmate* corrig. Alciatus Parerg. Iur. VI, 3. ut sit exercitatio quaedam Laconum, vel nudorum oleoque unctorum, in sudatorio, Laconico, πυρεύματι s. πυριατηρίῳ. — *proptysmate* Mercurialis art. gymn. I, 10. putans intelligi petulantiam ditiorum, qui multo sputo (προπτύοντες, insputantes) irrigaverint Laconicum eiusque pavimentum lubricaverint, ut facile quis cadere potuerit. — *pitterémate* Eberh. Mollerus, qui hanc lectionem Lubino probavit excitatis aliquot veterum scriptorum locis, inpr. Luciani. — *pygismate* Lips. Epist. Quaest. IV, 25. ubi monet, πύγισμα poetae Siculo dici paedicationem, et verbum *lubricare* obscoeni quid praeferre, *orbem* vero *Lacedaem.* partem vocari aversam et diviti pueros Lacedaem. tribui, quoniam ea gens Iuvenalis tempore maxime mollis et pueri inde oriundi in nobilium deliciis fuerint. Cf. Philostr. vit. Apollon. IV. et Martial. IV, 55, 6. 7. — *poppysmate* Flavius Coniectan. c. 51. ubi docet, verba *poppysma* s. sibilum

(v. sup. ad VI, 584. in Comm.) et *lubricare* de re obscoena adhiberi, et *orbem Lacedaem.* esse nates aut praeposteram Venerem, quoniam Spartanos primum ad athleticam nudasse corpora et inde libidinem in pueros exarsisse, tradant Thucyd. et Cicero. — Lipsius l. l. dicit, Iac. Susium suasisse, ut pro *orbem* substitueretur *orbum*, h. e. senem orbum, divitem ac foedum, qui nescio quid obscoeni fecerit vel potius passus sit. — *urbem* legitur in 23; inepte.

EXCVRSVS
ad Sat. XI, 193.

Praeda caballorum Praetor legitur in 1. 11. 14. 16. 48. 50. 56. 70. 74—77. et nonnullis MSS. Paris. et tam copiose quam erudite defenditur a Gronov. Obss. IV, 24. ubi monet, acerbo sale perstringi munerarium, qui, dum *similis triumpho*, triumphanti, triumphantis ritu habituque praesideat Circensibus, magnum se virum putet, quum re vera sit *caballorum praeda*, h. e. prodiga illa impensa in equis aurigisque alendis, exercendis, producendis, comedatur miser, patrimonium exhauriat sub vana specie honoris et intereat. Cf. sup. I, 59. 60. Lips. ad Tac. Ann. I, 16. et Heins. ad Claudian. Fescenn. v. 11. Ingeniosa profecto interpretatio, quae tamen paulo longius petita videri possit. — *Praedo caballorum Praetor* exhibent 10. 12. 15. 17—27. 45—47. 49. 54. 55. 57—69. 71—73. et plerique codd. Paris. prob. Grot. ad Capellam p. 174. Nonnulli, v. c. Schol. in cod. Iunii, Praetorem ita dici putant propter equos ab hostibus raptos; alii vero per iocum aut paronomasiam, quod vel optimos equos invitis dominis vili auferat pretio, vel iniquus certaminis iudex s. brabeuta sit, et palma praemioque s. brabeo fraudans meritos et victores equos efficiat, ut exiguo vendantur pretio et vel a se emi possint. — *Perda* emend. Salmas. (ad Solin. p. 465, et ad Trebell. Poll. de XXX tyrannis c. 17. in Hist. Aug. p. 306. 312.) h. e. perditor, φθορεύς, ut *scriba, advena, transfuga, heredipeta, homicida, parricida* et inpr. *officiperda* ap. Caton. distich. IV. n. 43. et Isidor. in

Gloss. — Praestiterit *Praeco*, praedicator, laudator, *caballorum*, equorum vel aurigarum victorum, ut *praeco virtutis* ap. Cic. pro Arch. c. 10.

EXCVRSVS
ad Sat. XV, 7.

Illic caeruleos, nec piscem *fluminis* 23. *Illi caeruleos, hi piscem fluminis, illi* 4. et 9. *caeruleum* emend. Nic. Heins. ad Virg. Aen. III, 329. ad Prop. II, 12, 1. et 23, 101. (al. 32, 45.) et ad Claud. laud. Stilic. II, 167. quibus locis docet, literam *m* produci propter hiatum et caesuram, neglecta ecthlipsi. Cf. sup. ad I, 151. II, 26. IX, 118. et XII, 36. Refragatur his Schrader Emendatt. p. 136 seq. ubi monet, Grammaticos, praestantiores quidem, nihil eiusmodi tradere, adeoque loca, quibus viri docti se tueantur, aut suspecta esse, aut perspicue mendosa. Meo qualicumque iudicio talia si et excusanda, tamen non sine necessitate obtrudenda sunt poetae, et, quamvis illa emendatio Heinsii arridere possit, ut Iuvenalis iunxerit duo verba sing. num., *caeruleum* sc. piscem et *piscem fluminis*, leviori mutatione nitori carminis (si nitor est, nec potius nostra lectio, quae doctior est, magis placet multis) consuli poterit, si reposueris: *Illic caeruleos, hic pisces fluminis.* Ita sibi respondent *pisces caerulei*, h. e. maris caerulei s. marini, ac *pisces fluminis*: et nunc video, ita legi in cod. 15. — *Illic aeluros* non male corrig. Brodaeus Miscell. VII, 2. probb. Lindenbr., Nonio, (de esu piscium c. 2.) Schurzfl. et Plathnero, quoniam non satis constet, marinos pisces ab Aegyptiis cultos fuisse, et ex ipsorum potius religione Iove nihil dignum in mari gigni posse docuerit Plato et ex eo Pierius hieroglyph. lib. XXXI pr. *Felis* contra, quae Graecis dicitur *αἴλουρος*, (et hinc quoque *aelurus* Gell. XX, 8. et Hygin. Astron. II, 28. ubi v. Muncker.) Bubasti Aegyptiorum s. Lunae sacra fuit eiusque viva quaedam imago. v. Herodot. II, 66. 67. Athen. l. l. in Comm. ad v. 1. Plut. de Is. et Osir. p. 376. Diodor. I. et II. Iablonski Panth. Aeg. III, 3. §. 3.

seq. p. 60. et 66—71. Vulgatam vero lectionem tuentur Grang. et Scalig. ad Tibull. I, 7, 14. et aptius sibi h. l. opponuntur *pisces caerulei* s. maris et *fluminis*. Vellem tamen aliorum scriptorum locis probari posset, cultum piscium marinorum Aegyptiis in usu fuisse.

EXCVRSVS
ad Sat. XV, 27.

Nomen consulis varie h. l. exhibent codices tam scripti quam editi. *Iunio* 8. 9. 11. 14. 17—20. 23. 70. 75. 76. 77. 82. et XVII MSS. Paris. Recte, opinor. v. Comm. Nomen corruptum videtur ab imperitis librariis, qui putabant, metri leges prohibere, quo minus servaretur. Sed *Iunio* δισύλλαβος vox est, et eiusmodi συνίζησις passim obvia. Sic ap. Silium (ut ex hoc solo exempla petam) *Pelio* dicitur III, 495. *tenuia* et *tenuis* IV, 147. VI, 19. *semiusta* III, 16. *semiambustus* II, 681. *semianimis* IX, 123. *semiermis* XII, 467. *genuà* I, 529. *proinde* II, 353. *alveo* III, 450. IV, 602. *sinuosa* et *sinuata* II, 172. VI, 226. VII, 503. X, 181. XV, 173. 621.

Iuno legitur in 25. 49. 55—57. 59. et III MSS. Paris. *Ionio* in 15. *vinio* in 16. *iurno* in 22. *Iunco* in 10. 21. 27. 46—48. 54. 58. 60. et X MSS. Paris. *Vinco* in 24. 45. 50. 61—69. 71—74. 81. et V codd. Paris. Lipsius in Epistol. Quaest. IV, 20. monuit, neque *Vincum*, neque *Iuncum* Consulem inveniri in Fastis, et posteriorem horum partem intricatam esse propter Consules crebro suffectos. *Iuncus* quidem aut *Iunctus* Commodo regnante cum Severo Consul fuit. v. Lamprid. in Commodo c. 4. et Ulpianus l. XXVIII. Digest. de fideicommissis libertatibus. Sed nec definiri potest, quae vera horum consulum nomina fuerint, nec probabile est, Iuvenalem ad Commodi aetatem vixisse. — Britannicus suspicabatur, *nuper* h. l., ut passim, de longo tempore dici, et *Vincum* forte Consulem fuisse sub imperio Neronis auctoremque coniurationis *Vincianae*, de qua v. Suet. Ner. c. 36. Enimvero ibi in plerisque iisque optimis libris legitur *Viniciana*, et

Viniciorum gens clarissima fuit. v. intpp. Tac. Ann. VI, 15. 45. XIV, 40. Suet. Aug. c. 64. 71. — Grangaeus coni. *Vero,* ut designetur Verus, qui cum Fulvio Consul fuerit imperante Domitiano. Notior est L. Ceionius Commodus Verus, ab Hadriano, et inpr. eius filius, ab Antonino Pio adoptatus. Hic a. V. DCCCCVII. Consul et deinde cum M. Aurelio Imperator fuit.

EXCVRSVS
ad Sat. XV, 35.

Ombos pro *Coptos* 1. 14. 18. 61. 70. 75. 76. 77. 81. 82. *Combos* 10. 17. 20 — 22. 24. 25. 45 — 50. 54 — 60. 62 — 69. 71 — 74. *Cumbos* 19. 23. 27. *Cambos* 16. *Combros* 11. 15. Eadem varietas est in MSS. Paris. Sed in cod. Puteano, qui omnium antiquissimus est, exstat *Copos*, quod ad veram lectionem ducit, quam cum Ach. substitui pro vulgata *Ombos,* quae semper me offendit: nam describitur bellum, *antiqua simultas et immortale odium inter f i n i t i m a* oppida, (v. 33.) inter quae etiam illa propter religionem, commercium rixasque varii generis multo facilius, quam inter ea, quae longiori intervallo dirimuntur, et oriri sane et saevire possunt. *Finitima* autem oppida non sunt *Ombi* et *Tentyra,* sed *Coptus* et *Tentyra:* (quod iam monuit Salmas. in Exerc. Plin. p. 448.) nam *Ombi,* Ὄμβοι, in Nomo Ombite et ad orientalem Nili ripam, ubi nunc castellum *Cûm Ombo;* (v. *Travels to discover the source of the Nile, by James Bruce,* Vol. I. cap. VI. p. 143.) *Tentyra* in Nomo Tentyrite et ad occidentalem Nili ripam sita erant et longe ab Ombis remota. *Coptus* vero a Tentyris non nisi XII milliaria abest, caput non eiusdem quidem, sed conterмini Nomi. Quod iam intelligitur ex Plinio, qui l. V. 9. Thebaidis Nomos hoc ordine enumerat: *Ombiten, Phatniten, Apollopoliten, Hermonthiten, Thiniten, Phaturiten, Coptiten, Tentyriten, Diospoliten, Antaeopoliten, Aphroditopoliten, Lycopoliten.* A Plinio non multum discrepat Strabo, nisi quod ille a summo incipit et hic adscendit ab inferioribus. Praeterea non *Ombitae* tantum, sed etiam

Coptitae religiose colebant crocodilos, quos Tentyritae aversabantur et persequebantur. v. sup. ad v. 2. in Comm. Hinc *Coptos* h. l. legendum esse pro *Ombos* recte suspicati sunt *de Pauw*, (Recherches philosophiques sur les Egyptiens et les Chinois T. II. p. 160.) et viri docti, a Dusaulx consulti, *Barthélemy* et *Larcher*. Qua lectione recepta dispelluntur tenebrae, tum versibus 28. 33. et 35., tum toti satirae librariorum incuria offusae. Eadem firmatur iis, quae de origine erroris adnotavit Achaintre: „Probabilior videbitur mutatio vocis *Coptos* in *Combos*, (quod in plerisque MSS. et editt. legitur) quam *Ombos* in *Combos*: facilius est enim unam alteramve literam (in media voce) mutare, quam literam initialem voci cuilibet addere aut detrahere. Vitioso autem vocis sono per saecula IX. et X. litera *m* multa in nomina, verba et adiectivos irrepsit. Inde ex *Coptos* factum *Copos*, ut fert Put. codex, ex eo *Compos*, ex hoc *Combos*, *Cumbos*, *Cambos*, *Combros*: sed quia paulo sapientiores aliqui noverant, oppida horum nominum nulla esse in Aegypto, demta litera *c*, dixerunt *Ombos*.“ Huc accedit, quod librarii eodem modo vocem *Copti* corruperunt v. 28. et substituerunt *Combi* et *Compti*; ut contra *Κόμβοι* pro *Ὄμβοι* ap. Ptol. IV, 5. (alii *Ὄμβροι*, et ap. Steph. Byz. *Ὄλβοι*, in Notit. Imp. Rom. s. 20. *Ambo*.) Ne tamen dissimulem, quod nobis obverti possit, idem oppidum v. 28. vocatur *Coptus*, et forma nom. plur. non alibi occurrit. Enimvero haec difficultas non tanti est, quanti nonnullis videri possit, et innumera huius rei exempla passim sunt obvia. Sufficiat unum memorasse, ex ipso h. l. petitum: nam et *Tentyra* in plur. num. nemo forsan dixit praeter Iuvenalem.

INDEX

RERVM ET VERBORVM

IN

IVVENALEM.

INDEX RERVM ET VERBORVM
IN IVVENALEM.

(Multae res ac voces, non nisi in Var. Lectt. vel in Comment. quaerendae ibique illustratae, indicantur literis *V. L.* et *n.*)

H.

O.

Q.

R.

T.

Nn 2

X.

Z.

Mannert's Geographie der Griechen und Römer,

aus ihren Schriften dargestellt, mit Karten. gr. 8. Neue Auflage.

Leipzig, in der Hahnschen Verlags-Buchhandlung.

Seltsame Schicksale walten über meine Geographie der Griechen und Römer. Ohne vollendet zu seyn, hat das Werk längst eine zweyte Auflage der ersten Theile erlebt; der dritte sieht seit Jahren seiner Wiedergeburt entgegen; von dem vierten sind keine Exemplare weiter vorhanden. Napoleons Zeiten wirkten feindlich gegen die Thätigkeit des Buchhandels, und so ruhte die Fortsetzung des Werks seit dem Jahre 1812. Glück genug, daſs meine ökonomische Lage mir erlaubte, kummerlos fortzuarbeiten; die folgenden Theile liegen, nach wiederholter sorgfältiger Durchsicht, vollendet vor mir; und trügt mich die gewöhnliche Vorliebe eines Verfassers zu seinen Geistes-Kindern nicht, so gewinnen immer die spätern Theile an innerer Güte gegen die frühern. Griechenland, Italien, Afrika sind die im Rückstande befindlichen Abschnitte des Ganzen. Der erstere, denke ich, soll Erläuterungen geben, oder doch sie befördern, wenn häufige Erfahrungen, welche schwerlich mehr lange zögern können, uns in nähern Zusammenhang mit Griechenland bringen; und das geographische Studium führt vielleicht reinere historische Ansichten über die alten Hauptbestandtheile des Volks herbey, als wir sie bisher auf anderweitigen Wegen erhalten haben. Noch mehr mag dieſs der Fall bey Italien seyn, wo es mir erwiesen scheint, daſs nur Ein Stammvolk die sämmtlichen Theile des Landes besetzte, daſs Illyrier und Thyrsener die einzigen Eingewanderten, und die Widersprüche der alten Angaben bloſs scheinbar sind. An diese klassischen Länder schlieſst sich das uns so wenig, den Griechen und Römern so genau gekannte Afrika, wo nicht nur die Gegenden der nördlichen Küste weit vollständigere Ansichten erhalten, als unsere Erdkunde sie aufzustellen vermögend ist, sondern wo die Bekanntschaft mit den innern Strichen jenseit der groſsen Wüste, so wie mit den wahren Quellen des Nils aus wirklichen Erfahrungen, unverkennbar in die Augen springt: dieſs alles und mehreres hoffe ich, daſs das Werk in seiner Vollständigkeit leiste. Daher die Einladung an das Publikum, daſs es die Fortsetzung, welche nun, wie auch die ersten 6 Theile, die Hahnsche Verlags-Buchhandlung in Leipzig übernom-

men hat, mit der ehemaligen Vorliebe unterstütze, und zur Beendigung eines vielumfassenden Werkes beytrage, welchem das Ausland vielleicht kein gleiches an die Seite zu stellen hat. Wenige Beurtheilungen und Anzeigen der letzten Theile sind zum Vorschein gekommen, ich weiſs nicht warum. Wohl aber wurden Anstalten gemacht, um dem Vollkommnern auf meinen Schultern näher zu rükken. Mit christlicher Ergebenheit sah ich schweigend den groſsen Erwartungen zu; sie verschwanden beym Erscheinen des ersten Versuchs. Ein halbes Lebensalter muſs der Mann, dem es glücken soll, dem Studium zum Opfer bringen; viel muſs er sammeln, um den gröſsten Theil des Gesammelten über Bord zu werfen, und das Residuum den Zeitgenossen, auch, wenn es glücklich geht, der Nachwelt, in die Hände zu legen.

Dieſs alles soll die Lesewelt zur günstigen Theilnahme bey der Fortsetzung der Geographie der Griechen und Römer einladen. Doch ist für jetzt nicht unmittelbar von der Fortsetzung, sondern vorerst nur von der neuen Auflage des fehlenden dritten und vierten Theils die Rede. Beyde erscheinen mit den nöthigen Verbesserungen und Umwandlungen. Die Zeit bringt Rosen; auch hier mag sie einige gebracht haben. Mit der Fortsetzung des Studiums weitern und berichtigen sich Kenntnisse und Einsicht; manches dünkt mir jetzt unhaltbar, was ich einst als Wahrheit niederschrieb. Daher überall bedeutende Umänderungen, besonders in der letzten Hälfte des dritten, Germania enthaltenden Theils, wo über Völkersitze und Richtung der Römerstraſsen sich in der Zwischenzeit manches aufgeklärt hat. Auch der vierte Theil erhält seine Ausstattung; Homers System z. B., einzig aus seinen Angaben entwickelt, muſste neue Bearbeitung erhalten. In der nächsten Ostermesse tritt die neue Auflage der obigen fehlenden Theile hervor, und im regelmäſsigen Fortgange folgt die Fortsetzung des Ganzen ohne Stillstand. Da es leicht möglich ist, daſs der Preis des bändereichen Werks manchen Käufer zurück geschreckt hat, so erklärt die jetzige Verlagshandlung, daſs sie die ersten sechs Theile (die neue Auflage des dritten und vierten mit eingeschlossen) für den äuſserst niedrigen Preis von 12 Thlr. statt 19 Thlr. 12 Ggr. ablassen und auf 7 Exemplare das 8te frey geben werde.

Landshut, im July 1819.

Konr. Mannert,

K. Bairischer Hofrath und Prof. der Geschichte.

Mannert's Geographie der Griechen und Römer,

aus ihren Schriften dargestellt, mit Karten. gr. 8. Neue Auflage.

Leipzig, in der Hahnschen Verlags-Buchhandlung.

Seltsame Schicksale walten über meine Geographie der Griechen und Römer. Ohne vollendet zu seyn, hat das Werk längst eine zweyte Auflage der ersten Theile erlebt; der dritte sieht seit Jahren seiner Wiedergeburt entgegen; von dem vierten sind keine Exemplare weiter vorhanden. Napoleons Zeiten wirkten feindlich gegen die Thätigkeit des Buchhandels, und so ruhte die Fortsetzung des Werks seit dem Jahre 1812. Glück genug, dafs meine ökonomische Lage mir erlaubte, kummerlos fortzuarbeiten; die folgenden Theile liegen, nach wiederholter sorgfältiger Durchsicht, vollendet vor mir; und trügt mich die gewöhnliche Vorliebe eines Verfassers zu seinen Geistes-Kindern nicht, so gewinnen immer die spätern Theile an innerer Güte gegen die frühern. Griechenland, Italien, Afrika sind die im Rückstande befindlichen Abschnitte des Ganzen. Der erstere, denke ich, soll Erläuterungen geben, oder doch sie befördern, wenn häufige Erfahrungen, welche schwerlich mehr lange zögern können, uns in nähern Zusammenhang mit Griechenland bringen; und das geographische Studium führt vielleicht reinere historische Ansichten über die alten Hauptbestandtheile des Volks herbey, als wir sie bisher auf anderweitigen Wegen erhalten haben. Noch mehr mag diefs der Fall bey Italien seyn, wo es mir erwiesen scheint, dafs nur Ein Stammvolk die sämmtlichen Theile des Landes besetzte, dafs Illyrier und Thyrsener die einzigen Eingewanderten, und die Widersprüche der alten Angaben blofs scheinbar sind. An diese klassischen Länder schliefst sich das uns so wenig, den Griechen und Römern so genau gekannte Afrika, wo nicht nur die Gegenden der nördlichen Küste weit vollständigere Ansichten erhalten, als unsere Erdkunde sie aufzustellen vermögend ist, sondern wo die Bekanntschaft mit den innern Strichen jenseit der grofsen Wüste, so wie mit den wahren Quellen des Nils aus wirklichen Erfahrungen, unverkennbar in die Augen springt: diefs alles und mehreres hoffe ich, dafs das Werk in seiner Vollständigkeit leiste. Daher die Einladung an das Publikum, dafs es die Fortsetzung, welche nun, wie auch die ersten 6 Theile, die Hahnsche Verlags-Buchhandlung in Leipzig übernom-

men hat, mit der ehemaligen Vorliebe unterstütze, und zur Beendigung eines vielumfassenden Werkes beytrage, welchem das Ausland vielleicht kein gleiches an die Seite zu stellen hat. Wenige Beurtheilungen und Anzeigen der letzten Theile sind zum Vorschein gekommen, ich weiſs nicht warum. Wohl aber wurden Anstalten gemacht, um dem Vollkommnern auf meinen Schultern näher zu rükken. Mit christlicher Ergebenheit sah ich schweigend den groſsen Erwartungen zu; sie verschwanden beym Erscheinen des ersten Versuchs. Ein halbes Lebensalter muſs der Mann, dem es glücken soll, dem Studium zum Opfer bringen; viel muſs er sammeln, um den gröſsten Theil des Gesammelten über Bord zu werfen, und das Residuum den Zeitgenossen, auch, wenn es glücklich geht, der Nachwelt, in die Hände zu legen.

Dieſs alles soll die Lesewelt zur günstigen Theilnahme bey der Fortsetzung der Geographie der Griechen und Römer einladen. Doch ist für jetzt nicht unmittelbar von der Fortsetzung, sondern vorerst nur von der neuen Auflage des fehlenden dritten und vierten Theils die Rede. Beyde erscheinen mit den nöthigen Verbesserungen und Umwandlungen. Die Zeit bringt Rosen; auch hier mag sie einige gebracht haben. Mit der Fortsetzung des Studiums weitern und berichtigen sich Kenntnisse und Einsicht; manches dünkt mir jetzt unhaltbar, was ich einst als Wahrheit niederschrieb. Daher überall bedeutende Umänderungen, besonders in der letzten Hälfte des dritten, Germania enthaltenden Theils, wo über Völkersitze und Richtung der Römerstraſsen sich in der Zwischenzeit manches aufgeklärt hat. Auch der vierte Theil erhält seine Ausstattung; Homers System z. B., einzig aus seinen Angaben entwickelt, muſste neue Bearbeitung erhalten. In der nächsten Ostermesse tritt die neue Auflage der obigen fehlenden Theile hervor, und im regelmäſsigen Fortgange folgt die Fortsetzung des Ganzen ohne Stillstand. Da es leicht möglich ist, daſs der Preis des bändereichen Werks manchen Käufer zurück geschreckt hat, so erklärt die jetzige Verlagshandlung, daſs sie die ersten sechs Theile (die neue Auflage des dritten und vierten mit eingeschlossen) für den äuſserst niedrigen Preis von 12 Thlr. statt 19 Thlr. 12 Ggr. ablassen und auf 7 Exemplare das 8te frey geben werde.

Landshut, im July 1819.

Konr. Mannert,
K. Bairischer Hofrath und Prof. der Geschichte.